NOVI ZAVET

"S NAMA BOG"

"Nadenuće mu ime Emanuilo,. . . s nama Bog." "Svetlost poznanja slave Božje" videla se "u licu Isusa Hrista" (2. Koricanima 4,6). Gospod Isus Hristos bio je jedno sa Ocem od večnih vremena; On je bio "obličje Boga", obličje Njegove veličine i veličanstva, "sjajnost slave" (Jevrejima 1,3). On je došao na naš svet da bi objavio ovu slavu. On je došao na ovu grehom pomračenu Zemlju da otkrije svetlost Božje ljubavi, da bude "s nama Bog". Zato je za Njega bilo prorokovano: "Nadenuće mu ime Emanuilo."

Došavši da prebiva me}u nama, Isus je trebalo da otkrije Boga i ljudima i an}elima. On je bio Reč Božja - Božja misao koje se mogla čuti.U svojoj molitvi za svoje učenike On je kazao: "I pokazah im ime Tvoje" (Jovan 17,26) - " milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosr}em i istinom" - "da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima". Me}utim, ovo otkrivenje nije dato samo Njegovoj deci na Zemlji. Naš mali svet je udžbenik vasione. Božja divna namera milosti, tajna spasonosne ljubavi - tema je u koju "an}eli žele zaviriti" i koja će se proučavati kroz beskrajne vekove. Izbavljena i bezgrešna bića u Hristovom krstu naći će svoju nauku i svoju pesmu. Videće se da je slava koja blista sa Hristovog lica slava samopožrtvovane ljubavi. U svetlosti sa Golgote videće se da je zakon te ljubavi pune samoodricanja, zakon života za Zemlju i Nebo; da ljubav koja "ne traži svoje" ima svoj izbor u Božjem srcu; da se u Onome koji je bio krotak i ponizan otkrio karakter Onoga koji prebiva u svetlosti kojoj nijedan čovek ne može pristupiti.

U početku Bog se otkrio u svim delima stvaranja. To je bio Hristos koji je razastro nebesa i položio temelje zemlje.To je bila njegova ruka koja je postavila svetove u prostoru i oblikovala poljsko vceće. "Postavio je gore svojom silom." "Njegovo je more i On ga je stvorio" (Psalam 6J,6; 9J,J). On je taj koji je ispunio zemlju lepotom i vazduh pesmom. Ispisao poruku Očeve ljubavi na svim delima na zemlji, u vazduhu i na nebu.

Iako je sada greh oštetio savršeno delo, ipak ostaje ono što nije ispisano. Čak i danas sve što je stvoreno objavljuje slavu Njegovog savršenstva. Ne postoji ništa - osim sebičnog čovekovog srca - što živi samo za sebe. Nema ptice koja preseca vazduh, ni životinje koja se kreće po zemlji, a da ne služi nekom drugom životu! Nema ni jednog lista u šumi ili skromne vlati trave, a da nema svoju službu. Svako drvo, grm i list izlivaju životni sastojak bez koga ni čovek ni životinja ne bi mogli živeti, pa opet i čovek i životinja služe životu drveta i grma i lista. Cveće odiše mirisom i otkriva svoju lepotu kao blagoslov ovom svetu. Sunce rasipa svoju svetlost da razveseli hiljade svetova. Okean, iako izvor svih naših vrela i studenaca - prima reke iz svake zemlje, ali uzima da bi davao. Magle koje izlaze iz njegovih nedara padaju kao kiše i natapaju zemlju, da bi iz nje moglo da niče i pupi.

An}eli slave nalaze svoju radost u davanju - davanju ljubavi i neumornog bdenja dušama koje su pale i izgubile svoju svetost. Nebeska bića pokušavaju da zadobiju ljudska srca, ona ovom mračnom svetu donose svetlost iz nebeskuh dvorova. Ljubaznom i strpljivom službom deluju na ljudski duh, tako da izgubljene dovode u zajednicu sa Hristom koji im je mnogo bliži nego što to oni mogu da pretpostave.

Me}utim, kada se okrenemo od svih manje važnih otkrivenja, onda gledamo Boga u Isusu. Posmatrajući Isusa vidimo da je slava našeg Boga u davanju. Ja "ništa sam od sebe ne činim", rekao je Hristos; "kao što me posla živi Otac, i ja živim oca radi". "Ja ne tražim slave svoje", već slavu Onoga koji me je poslao (Jovan 8, 28; 6,J7; 8,J0; 7,18). U tim rečima izloženo je veliko načelo koje je zakon života za svemir. Hristos je sve primio od Boga, ali je uzeo da bi dao. Tako u nebeskim dvorovima, u svojoj službi za sva stvorena bića, kroz ljubljenog Sina Očev život izliva se na sve, a preko Sina život se vraća u hvali i radosnoj službi, kao plima ljubavi, velikom Izvoru svega. I tako kroz Hrista krug dobročinstva se zatvara predstavljajući karakter Velikog darodavca - zakon života.

Ovaj zakon je prekršen na samom Nebu. Greh je potekao iz sebičnosti. Lucifer, heruvim zaklanjač, želeo je da bude prvi na Nebu. On je težio da zavlada nebeskim bićima, da ih odvoji od njihovog Stvoritelja i pridobije za sebe njihovu vernost. Iz tog razloga on je netačno prikazivao Boga, pripisujući Mu želju za samouzvišenjem. Želeo je da Tvorcu punom ljubavi pripiše svoje r}ave osobine. Tako je obmanuo an}ele. Tako je prevario ljude. On ih je naveo da posumnjaju u Božju reč, i izgube poverenje u Njegovu dobrotu. Zato što je Bog - Bog pravde i neuporedivog veličanstva, Sotona ih je naveo da Ga smatraju strogim i nemilostivim. Tako je naveo ljude da mu se pridruže u pobuni protiv Boga i noć prokletstva spustila se na svet.

Zemlju je obavio mrak jer je Bog pogrešno shvaćen. Da bi se mračne senke rasterale, da bi se svet mogao vratiti Bogu, Sotonina sile prevare morala je biti slomljena. To se nije moglo ostvariti silom. Primenjivanje sile suproti se načelima Božje vladavine. On želi jedino službu iz ljubavi, a ljubav se ne može narediti; ona se ne može zadobiti silom ili vlašću. Samo ljubav može da probudi ljubav. Poznavati Boga znači ljubiti Ga. Njegov karakter mora da se ispolji u suprotnosti prema Sotoninom karakteru. Samo jedno Biće u celoj vasioni može da ostvari ovo delo. Samo Onaj koji poznaje visinu i dubinu Božje ljubavi može da je obznani. Nad mračnom noći sveta mora da grane Sunce Pravde sa zdravljem "na zracinma njegovim" (Malahija 4,2).

Plan za naše spasenje nije bila naknadna misao, plan načinjen posle Adamovog pada. On je bio otkrivenje "tajne koja je bila sakrivena od postanja sveta" (Rimljanima 16,2J). On je otkrivenje načela koja su od večnosti bila temelj Božjeg prestola. Od samog početka Bog i Hristos znali su za Sotonin otpad i čovekov pad izazvan delovanjem prevarne sile otpadnika. Bog nije uzročnik postojanja greha, ali je unapred video njegovo postojanje greha, ali je unapred video njegovo postojanje i stvorio sredstvo kojim će se suprotstaviti ovoj strašnoj mogućnosti. Njegova ljubav prema svetu bila je tako velika da se zavetovao da će dati svoga jedinorodnog Sina "da nijedan koji ga veruje ne pogine nego da ima život večni" (Jovan 3,16).

Lucifer je rekao: "Više zvezda Božijih podignuću presto svoj; izjednačiću se s Višnjim" (Isanija 14,13.14). Me}utim, Hristos "koji, ako je bio u obličju Božjemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi, i na oči na}e se kao čovek" (Filibljanima 2,6.7).

To je bila dobrovoljna žrtva. Isus je mogao ostati pored svoga Oca. On je mogao da zadrži slavu Neba i poštovanje an}ela. Me}utim, izabrao je da vrati skiptar u Očeve ruke i si}e sa prestola svemira da bi mogao da donese svetlost onima koji su u mraku i život onima koji ginu.

Pre skoro dve hiljade godina sa Neba, sa Božjeg prestola, čuo se glas tajanstvenog značenja: "Evo do}oh." "Žrtava i darova nisi hteo, ali si mi telo pripravio. Evo do}oh (u početku knjige pisano je za mene) da učinim volju Tvoju, Bože" (Jevrejima 10,J-7). U ovim rečima objavljeno je ispunjenje cilja koji je bio sakriven od večnih vremena. Hristos je bio spreman da poseti naš svet i da se utelovi. On kaže: "Ali si mi telo pripravio." Da se pojavio u slavi koju je imao zajedno sa Ocem pre postanje sveta, mi ne bismo mogli podneti svetlost Njegove prisutnosti. Da bismo je mogli posmatrati a da ne poginemo, otkrivenje Njegove slave bilo je prigušeno. Njegova božanska priroda bila je obavijena ljudskom prirodom - navidljiva slava bila je u vidljivom ljudskom obliku.

Ovaj veliki cilj bio je nagovešten u slikama i simbolima. Žbun koji je goreo, u kome se Hristos javio Mojsiju, otkrivao je Boga. Simbol izabran da prikaže Božanstvo bio je niski žbun, prividno bez privlačnosti. On je sakrivao Bezgraničnog. Svemilostivi Bog sakrivao je svoju slavu najjednostavnijom slikom, da bi Ga Mojsije mogao posmatrati i živeti. Tako je i u stubu od oblaka danju i u stubu od ognja noću Bog održavao vezu sa Izrailjem, otkrivajući ljudima svoju volju i pružajući im svoju milost. Božja slava bila je prigušena, a Njegovo veličanstvo obavijeno velom, da bi slabi vid ograničenih ljudi mogao to da gleda. Tako je Hristos trebalo da do}e u "poniženom telu" (Filibljanima 3,21) "kao drugi ljudi" (Filibljanima 2,7). U očima sveta On nije imao lepote zbog koje bi Ga poželeli; ipak, bio je utelovljeni Bog, svetlost neba i Zemlje. Njegova slava bila je obavijena velom. Njegova veličina i veličanstvo bilo je sakriveno, da bi se mogao približiti tužnim ljudima izloženim iskušenju.

Bog je naredio Mojsiju za Izrailj: "Neka mi načine svetinju, da me}u njima nastavam" (2. Mojsijeva 2J,8) i On je prebivao u svetinji, usred svog naroda. U toku čitavog njihovog zamornog lutanja kroz pustinju, simbol Njegovog prisustva bio je sa njima. Tako je Hristos postavio svoj šator usred našeg ljudskog tabora. On je razapeo svoj šator pored naših šatora,da bi mogao prebivati me}u nama i da bi nas upoznao sa svojim božanskim karakterom i životom. "I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao jednorodnoga od Oca " (Jovan 1,14).

Otkako je Isus došao da prebiva me}u nama, znamo da Bog poznaje naša iskušenja i saoseća sa nama u našim žalostima. Svaki Adamov sin i kćer može shvatiti da je naš Tvorac prijatelj grešnicima. Jer, u svakoj nauci o milosti, u svakom obećanju radosti, u svakom delu ljubavi, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se ispoljila u Spasiteljevom životu na Zemlji, mi vidimo da je "s nama Bog".

Sotona predstavlja zakon ljubavi kao zakon sebičnosti. On objavljuje da je nama nemoguće da poslušamo njegova pravila. On okrivljuje Tvorca za pad naših praroditelja i sve patnje koje su nastale, navodeći ljude da Boga smatraju začetnikom greha, patnji i smrti. Isus je trebalo da razotkrije ovu prevaru. Kao jedan od nas, On je trebalo da pruži primer poslušnosti. Zato je uzeo na sebe našu prirodu i prošao kroz naša iskustva. " Beše dužan u svemu da bude kao braća" (Jevrejima 2,17). Ako bismo morali da snosimo bilo šta što Isus nije podneo, Sotona bi na toj pojedinosti Božju silu prikazao kao nedovoljnu za nas. Zbog toga je Hristos bio "u svačemu iskušan kao i mi" (Jevrejima 4,1J). On je podneo svako iskušenje kome smo mi izloženi. U svoju korist nije upotrebio nikakvu silu koja nije darežljivo ponu}ena i nama. Kao čovek, suočio se sa iskušenjem i savladao ga u sili koja mu je data od Boga. On kaže: "Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu" (Psalam 40,8). Dok je činio dobro i lečio sve one koje je Sotona ucvelio, On je jasno ukazivao ljudima na karakter Božjeg zakona i prirodu svoje službe. Njegov život svedoči da je i nama moguće da isto tako poslušamo Božji zakon.

Svojom ljudskom prirodom Hristos je dodirnuo čovečanstvo; svojom božanskom prirodom bio je povezan sa Božjim prestolom. Kao Sin čovečiji, dao nam je primer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam silu da poslušamo. Hristos je bio taj koji je iz grma na brdu Horiv progovorio Mojsiju govoreći: "JA SAM ONAJ ŠTO JESTE, tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: Koji Jeste, on me posla k vama" (2. Mojsijeva 3,14). To je bila zaloga Izrailjevog oslobo}enja. Tako kada je došao "kao drugi ljudi" (Filibljanima 2,7), On se predstavio kao JA SAM. Dete iz Vitlejma, krotki i ponizni Spasitelj, je Bog koji se "javi u telu" (1. Timotiju 3,16). A nama kaže: "JA SAM PASTIR DOBRI". "JA SAM hleb živi." "JA SAM put, istina i život." "Dade mi se svaka vlast na nebu i na Zemlji" (Jovan 10,11; 6,J1; 14,6; Matej 28,18). JA SAM sigurnost svakog obećanja. JA SAM; ne plašite se. "S nama Bog" je garancija našeg oslobo}enja od greha, sigurnost naše sile da poslušamo zakon neba.

Ponizivši se da bi uzeo na sebe ljudsku prirodu, Hristos je otkrio karakter suprotan Sotoninom karakteru. Me}utim, On je sišao još niže na stazi poniženja. "Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove" (Filibljanima 2,8). Kao što je prvosveštenik odlagao svoje prekrasne prvosveštеničke haljine i vršio službu u odeći od belog lana običnog sveštenika, tako je Hristos uzeo obličje sluge i prineo žrtvu - sam sveštenik, sam žrtva. "On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi" (Isaija J3,J).

Sa Hristom se postupalo onako kao mi zaslužujemo, da bi se sa namo postupalo kako On zaslužuje. On je bio osu}en zbog naših greha, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom, u kojoj nemamo udela. Pretreo je smrt koja je bila naša, da bismo mogli primiti život koji je bio Njegov. "Ranom Njegovom mi se iscelismo."

Svojim životom i smrću, Hristos je postigao više nego što je samo obanvljanje onoga što je grehom bilo razoreno. Sotonina namera je bila da prouzrokuje večnu razdvojenost uzme}u Boga i čoveka; ali u Hristu smo se mnogo prisnije sjedinili sa Bogom nego što bi to bilo da nikada nismo pali. Time što je uzeo našu prirodu, Spasitelj se povezao sa čovečanstvom vezom koja se nikada neće raskinuti. On je povezan sa nama kroz svu večnost. "Bogu tako omile svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao" (Jovan 3,16). On Ga je dao ne samo da ponese naše grehe i umre kao naša žrtva; On Ga je dao palom rodu. Da bi nas uverio u nepromenljivost svoje odluke o miru, Bog je dao svoga jedinorodnog Sina da postane član ljudske porodice, da zauvek zadrži svoju ljudsku prirodu. To je zaloga da će Bog ispuniti svoju reč. "Jer nam se rodi dete, Sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu" (Isaija 9,6). Bog je usvojio ljudsku prirodu u ličnosti svoga Sina i preneo je u najviše nebo. "Sin čovečiji" je taj čije će ime biti "divni, savetnik, Bog silni, Otac večni, knez mirni" (Isaija 9,6). JA SAM Posrednik izme}u Boga i čovečanstva, polažući svoje ruke na oboje. On koji je "svet, bezazlen, čist, odvojen od grešnika" ne stidi se nazvati nas braćom (Jevrejima 7,26; 2,11). U Hristu su me}usobno povezane zemaljska i nebeska porodica. Proslavljeni Hristos je naš brat. Nebo je obavijeno ljudskom prirodom, a ljudsko je privijeno na grudi Bezgranične ljubavi.

Bog o svome narodu kaže: "Kamenje u vencu će se podignuti u zemlji njegovoj. Jer koliko će biti dobro njegovo i kolika lepota njegova!" (Zaharija 9,16.17). Uzdizanje spasenih biće večno svedočanstvo o Božjoj milosti. "U vekovima koji idu." On će pokazati "preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu." "Da se obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogorazlična premudrost Božja, po naredbi vekova, koju učini u Hristu Isusu Gospodu našemu." (Efesnicima 2,7; 3,10.11)

Hristovim delom otkupljenja opravdana je Božja vladavina. Svemogući je obznanjen kao Bog ljubavi. Sotonine optužbe su opovrgnute, a njegov karakter razotkriven. Pobuna se ne može ponovo podići. Nikada više greh ne može dospeti u svemir. Kroz večna vremena svi će biti zaštićeni od otpada. Samopožrtvovanošću ljubavi, stanovnici Neba i Zemlje povezani su neraskidivim vezama sa svojim Tvorcem.

Delo otkupljenja biće dovršeno. Na mestu na kome je greh obilaovao, Božja milost se još više umnožava. Sama Zemlja, to polje za koje Sotona kaže da pripada njemu, ne samo sa će biti izbavljena, već će biti i uzvišena. Naš mali svet, pod prokletstvom greha, jedina tamna mrlja u Njegovom veličanstvenom stvaranju, biće poštovan više od svih ostalih svetova u Božjem svemiru. Ovde, gde je Božji Sin prebivao u ljudskoj prirodi, gde je Car slave živeo, patio i umro - ovde, kada će sve učiniti novim, Božja skinija biće sa ljudima "i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, a sam Bog biće sa njima Bog njihov" (Otkrivenje 21,3) i kroz beskrajne vekove, dok spaseni budu hodali u svetlosti samoga Boga, oni će Ga hvaliti za Njegov neizreciv Dar - Emanuila, "S nama Bog".

IZABRANI NAROD

Više od hiljadu godina jevrejski narod očekivao je Spasiteljev dolazak. Na ovaj doga}aj on je polagao najsvetlije nade.U pesmi i proročanstvu, u crkvenom obredu, u domaćoj molitvi, on je kao dragocenost čuvao Njegovo ime. A ipak, prilikom Njegovog dolaska, nije Ga prepoznao. Ljubljeni na nebu za njega je bio "kao koren iz suhe zemlje". U njega "ne bi obličja" i on nije video na Njemu nikakvu lepotu da bi Ga poželeo. "K svojima do}e, i svoji ga ne primiše" (Isaija J3,2; Jovan 1,11).

Ipak, Bog je izabarao Izrailja. On ga je pozvao da me}u ljudima sačuva poznanje Njegovog zakona, simbola i proročanstva koji su ukazivali na Spasitelja. On je želeo da ovaj narod bude kao vrelo spasenja za ovaj svet. To što je bio Avram u zemlji svoga prebivanja, Josif u Egiptu, a Danilo na vavilonskom dvoru, to je jeverejski narod trebalo da bude me}u narodima. On je trebalo da otkrije Boga ljudima.

Kada je pozvao Avrama, Gospod je rekao: "Blagosloviću te ... i ti ćeš biti blagoslov ... i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji" (1. Mojsijeva 12,2.3). Isto učenje ponavljali su i proroci. Iako je Izrailj bio opustošen ratom i ropstvom, ipak je ostalo obećanje koje mu je bilo dato: "Ostatak će Jakovljev biti usred mnogih naroda kao rosa od Gospoda i kao sitan dažd po travi, koja ne čeka čoveka niti se uzda u sinove čovečije" (Mihej J,7). U vezi sa hramom u Jerusalimu, Gospod je preko Isaije izjavio: " Jer će se dom moj zvati dom molitve svim narodima" (Isaija J6,7).

Me}utim, Izrailjci su svoje nade usredsredili na svetovnu veličinu. Od vremena njihovog ulaska u Hanansku zemlju, oni su se udaljili od Božjih zapovesti i pošli putevima neznabožanaca. Bog im je uzalud slao opomene preko svojih proroka. Uzalud su podnosili kazne neznabožačkog ugnjetavanja. Svaka reforma je bila praćena još dubljim otpadom.

Da je Izrailj bio veran Bogu, On bi mogao da postigne svoj cilj njihovim uvažavanjem i uzdizanjem. Da su hodili putevima poslušnosti, On bi ih uzdigao "nad sve narode, koje je stvorio hvalom, imenom i slavom". "I videće svi narodi na zemlji", rekao je Mojsije, "da se ime Gospodnje prizva na tebe, i bojaće se tebe". "Narodi kad čuju sve ove uredbe", reći će, "samo je ovaj veliki narod mudar i razuman" (J. Mojsijeva 26,19; 28,10; 4,6). Me}utim, zbog njihovog neverstva, Božja namera mogla se ostvariti samo kroz neprekidne patnje i poniženja.

Oni su odvedeni u vavilonsko ropstvo i rasejani po zemljama neznabožaca. U nesreći mnogi su obnovili svoju vernost Njegovom zavetu. Dok su vešali svoje harfe o vrbe i plakali za svetim hramom koji je opusteo, svetlost istine blistala je iz njih i sazananje o Bogu širilo se me}u narodima. Neznabožački sistemi žrtava bili su izopačenje onog sistema koji je Bog ustanovio; mnogi iskreni posmatrači neznabožačkih obreda učili su od Jevreja značenje božanski uspostavljene službe i u veri usvojili obećanje o Iskupitelju.

Mnogi izgnanici trpeli su progonstvo. Nije bio mali broj onih koji su izgubili svoj život zato što su odbili da pogaze Božje zapovesti i poštuju neznabožačke zakone. Kada su se idolopoklonici digli da unište istinu, Gospod je doveo svoje sluge pred lice careva i vladara, da bi oni i njihov narod mogli primiti svetlost. Mnogo puta najveći vladari dovedeni su dotle da proglase nadmoćnost Boga koga su njihovi jevrejski robovi obožavali.

Vavilonskim ropstvom Izrailjci su delotvorno lečeni od službe rezanim likovima. U toku vekova koji su sledili, oni su patili od ugnjetavanja neznabožačkih neprijatelja, sve dok nisu stekli čvrsto uverenje da njihov napredak zavisi od poslušnosti Božjem zakonu. Me}utim, kod mnogih poslušnost nije potekla iz ljubavi. Pobuda je bila sebična. Oni su služili Bogu samo spoljašnjim znacima kao sredstvima za postizanje nacionalne veličine. Oni nisu postali svetlost svetu, već su se, da bi izbegli iskušenje idolopoklonstva, zatvorili prema svetu. U uputstvima datim Mojsiju, Bog je ograničio njihovo druženje sa idolopoklonicima, ali je ovo učenje bilo pogrešno protumačeno. Njegova je namera bila da ih zaštiti od prihvatanja neznabožanskih običaja. Me}utim, ono je iskorišćeno za podizanje zida odvajanja izme}u Izrailja i drugih naroda. Jevreji su smatrali Jerusalim svojim nebom, i zaista su bili ljubomorni što Gospod pokazuje svoju milost i prema neznabošcima.

Posle povratka iz Vavilona, velika pažnja bila je posvećena verskom vaspitanju. Svuda po celoj zemlji gra}ene su sinagoge u kojima su sve{tenici i književnici tumačili zakon. Tako}e su osnivane i škole u kojima su se zajedno sa umetnošću i naukom, predavala i načela pravde. Ali, ove ustanove su se iskvarile. Za vreme ropstva, mnogi ljudi prihvatili su neznabožačke pojmove i običaje i uneli ih u svoju versku službu. U mnogo čemu oni su se prilagodili običajima idolopoklonika.

Pošto su se udaljili od Boga, Jevreji su u velikoj meri izgubili iz vida učenje o obrednoj službi. Ovu službu ustanovio je sam Hristos. Svakim svojim delom, ona je predstavljala Njega i bila puna životne snage i duhovne lepote. Me}utim, Jevreji su izgubili duhovni život koji je proistekao iz njihovih obreda i čvrsto se držali mrvih formi. Pouzdali su se u same žrtve i obrede, umesto da su se oslanjali na Onoga na koga su te žrtve ukazivale. Da bi popunili mesto onoga što su izgubili, sve{tenici i rabini umnožavali su svoje sopstvene zahteve, i ukoliko su bivali stroži, utoliko se manje ispoljavala Božja ljubav. Svoju svetost merili su mnoštvom svojih obreda, dok su njihova srca bila ispunjena gordošću i licemerstvom.

Bilo je nemoguće držati zakon, pored svih njegovih detaljinh i tegobnih propisa. Oni koji su želeli da služe Bogu i koji su se trudili da poštuju rabinska pravila, mučili su se pod teškim bremenom. Oni nisu mogli imati mira od optužbi nemirne savesti. Tako je Sotona obeshrabrivao narod, umanjivao njegovo shvatanje o Božjem karakteru i izvrgavao preziru izrailjsku veru. On se nadao da će dokazati tvrdnju koju je postavio prilikom pobune na nebu - da su Božji zahtevi nepravedni i da se ne mogu ispuniti. "Čak i Izrailj", izjavio je on, "ne drži zakon".

Iako su želeli dolazak Mesije, Jevreji nisu pravilno shvatali Njegovu misiju. Oni nisu tražili oslobo}enje od greha, već oslobo}enje od Rimljana. Očekivali su Mesiju da do}e kao osvajač, da slomi silu tlačitelja i uzdigne Izrailj do svetskog carstva. Tako je za njih bio pripremljen put da odbace Spasitelja.

U vreme Hristovog ro}enja, narod je bio ugnjetavan vladavinom stranih gospodara i razdiran unutrašnjim razmiricama. Jevrejima je bilo dopušteno da zadrže neki oblik samostalne uprave; no ipak, ništa nije moglo da prikrije činjenicu da su bili pod rimskim jarmom ili da su se pomirili sa ograničavanjem sopstvene moći. Rimljani su polagali pravo da imenuju i opozivaju prvosve{tenika, i ova služba često je pribavljana prevarom, podmićivanjem, pa čak i ubistvom. Na taj način sve{tenstvo je postajalo sve izopačenije. Uprkos tome, sve{tenici su još uvek posedovali veliku silu koju su iskorišćavali za ostvarenje sebičnih i najamničkih ciljeva. Narod je bio izložen njihovim nemilosrdnim zahtevima, a i Rimljani su ih teško oporezivali. Takvo stanje prouzrokovalo je ogromno nezadovoljstvo. Narodne bune bile su česte. Pohlepa i nasilje, nepoverenje i duhovna ravnodušnost, razjedali su i samo srce nacije.

Mržnja prema Rimljanima, nacionalni i duhovni ponos naveli su Jevreje da se još strože pridržavaju svojih bogoslužbenih formi. Sve{tenici su nastojali da održe ugled svoje svetosti preteranom pažnjom prema verskim obredima. Narod u svom mraku i pod teretom, a vladari žedni vlasti, čeznuli su za dolaskom Onoga koji će pobediti njihove neprijatelje i obnoviti carstvo Izrailju. Oni su proučavali proročanstva, ali bez duhovnog sagledavanja suštine. Tako su prevideli delove Pisma koji ukazuju na poniženje Hristovog prvog dolaska, a pogrešno primenjivali one koji govore o slavi Njegovog drugog dolaska. Oholost je zamračila njihovu viziju. Oni su tumačili proročanstvo u skladu sa svojim sebičnim željama.

"KAD SE NAVRŠI VREME"

"A kad se navrši vreme, posla Bog sina svojega da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo" (Galatima 4,4.J)

Spasiteljev dolazak bio je predskazan u Edemu. Kada su Adam i Eva prvi put čuli obećanje, očekivali su da će se ono brzo ispuniti. Oni su radosno pozdravili ro}enje svog prvenca, nadajući se da će on možda biti Izbavitelj. Me}utim, ispunjenje obećanja se odužilo. Oni koji su Ga prvi primili, umrli su, a nisu Ga videli. Počevši od Enohovih dana obećanje su ponavljali patrijarsi i proroci, održavajući živom ovu nadu o Njegovoj pojavi, ali On još nije dolazio. Danilovo proročanstvo otkrilo je vreme Njegovog dolaska, ali svi nisu pravilno protumačili vest. Prolazio je vek za vekom, glasovi proroka su iščezli. Ruka tlačitelja teško je ugnjetavala Izrailj, i mnogi su bili spremni da uzviknu: "Protežu se dani, i od utvare neće biti ništa" (Jezekilj 12,22).

Me}utim, nalik zvezdama koje se kreću odre}enim putanja kroz beskrajna prostranstva, Božje namere ne poznaju žurbu ni zakašnjenje. Simbolima velike tame i peći koja se dimi, Bog je otkrio Avramu izrailjsko ropstvo u Egiptu i objavio da će vreme njihovog boravka iznositi četiri stotine godina. "Posle", rekao je On, "oni će izaći sa velikim blagom" (1. Mojsijeva 1J,14). Protiv te reči, uzaludno se borila sva sila faraonovog oholog carstva. "U isti dan" koji je odre}en u božanskom obećanju, "iza}oše sve vojske Gospodnje iz zemlje Misirske" (2. Mojsijeva 12,41). Isto tako na nebeskom savetu odre}en je čas Hristovog dolaska. Kada je veliki časovnik vremena pokazao taj čas, Isus se rodio u Vitlejmu.

"Kad se navrši vreme, posla Bog Sina svojega." Provi}enje je upravljalo pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i uticaja, sve dok svet nije bio zreo za dolazak Izbavitelja. Narodi su bili sjedinjeni pod jednom vladavinom. Govorilo se jednim jezikom koji je svuda bio priznat kao književni jezik. Jevreji koji su bili rasuti, skupljali su se iz svih zemalja u Jerusalim na praznike. Kada su se vratili u svoja mesta mogli su po celom svetu da raš{ire vesti o dolasku Mesije.

U to vreme, neznabožački sistemi gube svoju vlast nad narodom. Ljudi su bili umorni od spoljašnjeg sjaja i mitova. Čeznuli su za verom koja bi mogla da zadovolji dušu. Iako je izgledalo da je svetlost istine napustila ljude, bilo je duša koje su tražile svetlost i koje su bile žedne saznanja o živom Bogu, i neke sigurnosti života posle groba.

Pošto su se Jevreji udaljili od Boga, njihova je vera potamnela i nada je gotovo prestala da obasjava budućnost. Reči proroka se nisu shvatale. Za narodne mase, smrt je bila užasna tajna - s one strane bila je neizvesnost i tama. Nije samo naricanje majki iz Vitlejma, već i plač iz velikog srca čovečanstva, dopirao do proroka kroz vekove - glas koje se čuo u Rami "plač, i ridanje, i jaukanje mnogo: Rahilja plače za svojom decom, i neće da se uteši, jer ih nema" (Matej 2,18). U oblasti "sena smrtnoga" ljudi su bili neutešeni. Sa čežnjom u očima oni su očekivali dolazak Izbavitelja, kada će se tama odagnati i tajna budućnosti razjasniti!

Izvan jevrejskog naroda postojali su ljudi koji su predskazali pojavu božanskog Učitelja. Ovi ljudi tražili su istinu i njima je dat duh nadahnuća. Jedan za drugim, kao zvezde na tamnom nebu, podizali su se takvi ljudi. Njihove proročke reči rasplamsale su nadu u srcima hiljada ljudi u neznabožačkom svetu.

Već stotinama godina Biblija je bila prevedena na grčki jezik, koji se tada široko upotrebljavao po celoj Rimskoj Imperiji. Jevreji su bili svuda rasejani, a u njihovom iškekivanju Mesijinog dolaska u izvesnoj meri učestvovali su i neznabošci. Me}u onima koje su Jevreji smatrali neznabošcima, bilo je ljudi koji su bolje razumevali biblijska proročanstva o Mesiji nego učitelji u Izrailju. Bilo je onih koji su se nadali Njegovom dolasku kao oslobodiocu od greha. Filozofi su pokušavali da proniknu u tajnu jevrejskog načina življenja. Me}utim, fanatizam Jevreja sprečavao je širenje svetlosti. Usmereni održavanju podvojenosti izme}u sebe i drugih naroda, nisu bili voljni da podele znanje koje su još uvek imali o simboličnoj službi. Pravi Tumač mora da do}e. Onaj koga su svo ovi simboli prikazivali mora da objasni njihovo značenje.

Bog je ovom svetu govorio posredstvom prirode, simbola i slika, preko patrijaraha i proroka. Čovečanstvo je moralo da dobije pouke ljudskim jezikom. Vesnik zaveta mora da govori. Njegov glas mora da se čuje u Njegovom hramu. Hristos mora doći da izgovori reči koje će se jasno i konačno razumeti. On, Tvorac istine mora da odvoji istinu od pleve ljudskih tvr}enja koja su je učinile nedelotvornom. Načela Božje vladavine i plan spasenja moraju jasno da se odrede. Pouke iz Starog zaveta moraju se potpuno izložiti ljudima.

Me}u Jevrejima je još uvek bilo nepokolebanih duša, potomaka one svete loze preko koje je sačuvano saznanje o Bogu. Oni su još uvek čekali ispunjenje nade u obećanje dato preko Mojsija: "Gospod Bog vaš podignuće vam proroka iz vaše braće, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže" (Dela 3,22). Oni su ponovo čitali kako će Bog pokazati Jednoga da javi "dobre glasove krotkima", da zavije "ranjene u srcu", da oglasi "zarobljenima slobodu" i da oglasi "godinu milosti Gospodnje" (Isaija 61,1.2). Oni su čitali kako će "postaviti sud na zemlji", kako će ostrva "čekati nauku njegovu", kako će narodi doći Njegovom videlu i carevi ka svetlosti Njegovog sjaja (Isaija 42,4; 60,3).

Reči koje je Jakov izgovorio na samrti ispunjavale su ih nadom: "Palica vladalačka neće se odvojiti od Jude niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne do}e onaj kome pripada" (1. Mojsijeva 49,10). Opadanje sile Izrailja svedočilo je da je Mesijin dolazak blizu. Danilovo proročanstvo oslikalo je slavu Njegove vladavine nad imperijom koja će naslediti sva zemaljska carstva i prorok kaže: "Samo će stajati doveka" (Danilo 2,44). Bilo je malo onih koji su shvatili prirodu Hristove misije, ali je zato mnoštvo očekivalo moćnog kneza koji će uspostaviti svoje carstvo u Izrailju i koji će doći kao oslobodilac narodima.

Vreme se navršilo. čovečanstvo, uniženo vekovnim prestupima, čeznulo je za dolaskom Iskupitelja. Sotona je radio na tome da produbi ponor izme}u Zemlje i Neba i učini ga nepremostivim. Svojim lažima on je podsticao ljude na greh. Sotonina namera bila je da iscrpi Božje strpljenje i uguši Njegovu ljubav prema čoveku, tako da On prepusti svet sotonskoj vlasti.

Sotona je pokušao da sakrije od ljudi znanje o Bogu, da skrene njihovu pažnju sa Božjeg hrama i uspostavi svoje carstvo. Njegova borba za prevlast izgledala je kao da je gotovo potpuno uspela. U stvari Bog je u svakom naraštaju imao svoje predstavnike. Čak i me}u neznabošcima bilo je ljudi preko kojih je Hristos radio da bi podigao narod iz greha i poniženja. Me}utim, ovi ljudi bili su prezreni i omraženi. Mnogi od njih doživeli su nasilnu smrt. Mračna

senka koju je Sotona bacio na svet postajala je sve tamnija i tamnija.

Sotona je preko neznaboštva vekovima odvraćao ljude od Boga, ali izopačajući veru Izrailja izvojevao je svoju veliku pobedu. Povodeći se za svojim shvatanjima i služeći im, neznabošci su izgubili znanje o Bogu i postali sve izopačeniji. Tako je bilo i sa Izrailjem. Načelo da se čovek može spasiti svojim delima, leži u osnovi svake neznabožačke religije; sada je to postalo načelo jevrejske vere. Sotona je usadio ovo načelo. Gdegod se ono prihvata, ljudi nemaju zaštitu od greha.

Vest o spasenju objavljena je ljudima preko ljudskih oru}a. Me}utim, Jevreji su težili da istina o večnom životu ostane u njihovoj isključivoj vlasti. Nagomilali su živu manu i ona se pokvarila. Vera koju su pokušali da zadrže samo za sebe pretvorila se u sablazan. Oni su lišili Boga Njegove slave i obmanuli svet krivotvorenim jevan}eljem. Oni su odbili da se potčine Bogu za spasenje sveta i postali Sotonini posrednici za njegovo uništenje.

Narod koga je Bog pozvao da bude "stub i tvr}ava istine" (1. Timotiju 3,1J) postao je Sotonin predstavnik. Obavljao je posao koji mu je Sotona poverio da pogrešnim predstavljenjem Božjeg karaktera navede svet da ga smatra tiraninom. I sami sveštenici koji su služili u harmu izgubili su iz vida smisao službe koju su vršili. Oni su prestali da preko simbola gledaju ono što je on predstavljao. U prinošenju žrtvenih darova ponašali su se kao glumci u nekom komadu. Obredi koje je sam Bog uspostavio postali su sredstva za zaslepljivanje uma i otvrdnjavanje srca. Ovim kanalima Bog nije mogao više ništa da učini za čoveka. Ceo sistem morao je da se ukine.

Obmana greha dostigla je svoj vrhunac. Sva oru}a za izopačenje ljudskih duša bila su pokrenuta. Božji Sin, posmatrajući svet, gledao je patnju i bedu. Sa sažaljenjem On je video kako su ljudi postali žrtve Sotonine svireposti. Sa saosećanjem posmatrao je one koji su bili iskvareni. Oni su izabrali vladara koji ih je kao robove okovao lancima za svoja kola. Smeteni i prevareni kretali su se u sumornoj povorci prema večnoj propasti - ka smrti koja nema nade u život, ka noći posle koje nema jutra. Sotonina oru}a udružila su se sa ljudima. Tela ljudskih bića, stvorena da budu prebivalište samoga Boga, postala su stan demona. Natprirodne sile delovale su na čula, nerve, nagone i organe ljudi da bi ih podstakle na popuštanje najnižim strastima. Demonski pečat bio je utisnut na lice ljudi. Ljudska lica imala su izraz zlih legiona kojima su ljudi bili opsednuti. Takav je bio prizor koji je posmatrao Otkupitlj sveta. Kakav prizor za Beskrajnu čistotu!

Greh je postao nauka, a porok posvećen kao deo religije. Pobuna je pustila korene duboko u srcu i čovekovo neprijateljstvo najokrutnije je bilo upereno protiv neba. Pred celim svemirom pokazalo se da se bez Boga čovečanstvo ne može podići. Onaj koji je stvorio Svet mora da daruje nov elemenat života i sile.

Sa ogromnim zanimanjem stanovnici svetova koji nisu pali očekivali su da vide Boga kako ustaje i uništava stanovnike Zemlje. Da je Bog to učinio, Sotona bi bio spreman da sprovede svoj plan osiguravajući tako sebi podaničku pokornost nebeskih bića. On je izjavio da načela Božje vladavine čine nemogućim opraštanje. Da je svet bio uništen, on bi tvrdio da su se njegove optužbe pokazale istinitim. Bio je spreman da krivicu baci na Boga i svoju pobunu proširi i na nebeske svetove. Me}utim, umesto da je uništio svet, Bog je poslao svoga Sina da ga spase. Iako su se pokavrenost i prkos mogli videti u svakom delu pokorene Zemlje, obezbe}en je način za njen oporavak. U trenutku krize, kada je izgledalo da će Sotona pobediti, Božji Sin je došao kao poslanik božanske milosti. U sva vremena, u svakom trenutku, Božja ljubav pokazivala se palom ljudskom rodu. Uprkos izopačenosti ljudi, znaci milosti neprekidno su se pokazivali. A kada se navršilo vreme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja iscelujuće milosti na svet, koja nikada neće biti sprečena ili zaustavljena dok se plan spasenja ne izvrši.

Sotona je likovao što je u ljudskom rodu uspeo da unizi Božji lik. Tada je Isus došao da u čoveku obnovi Tvorčev lik. Niko drugi do Hristos nije u stanju da ponovo oblikuje karakter koji je upropašćen grehom. On je došao da istera demone koji su gospodarili voljom. On je došao da nas podigne iz prašine, da ponovo oblikuje uništeni karakter prema uzoru svog božanskog karaktera i da ga ulepša sopstvenom slavom.

"JER VAM SE DANAS RODI SPAS"

(Ovo poglavlje zasniva se na Jevan}elju po Luki 2,1-20.)

Car slave duboko se ponizio da bi uzeo ljudsku prirodu. Njegova zemaljska životna sredina bila je surova i odbojna. Njegova slava bila je obavijena velom, da veličanstvenost njegovog spoljašnjeg oblika ne bi postala predmet privlačnosti. On je ozbegavao svako spoljašnje razmetanje. Bogatstva, čast ovoga sveta i ljudska veličina ne mogu nikada izbaviti dušu od smrti. Isus je odlučio da nikakva privlačnost zemaljske prirode ne treba da pozove ljude na Njegovu stranu. Jedino lepota nebeske istine, mora da privuče one koji će Ga slediti. Mesijin karakter, već mnogo ranije predskazan je u proroštvu i želeo ja da Ga ljudi prihvate na osnovu svedočanstva Božje reči.

An}eli su bili zadivljeni veličanstvenim planom otkupljenja. Oni su posmatrali kako će Božji narod prihvatiti njegovog Sina, odenutog u ljudsku odeću. Došli su u zemlju izabranog naroda. Drugi narodi bavili su se mitovima i obožavanjem lažnih bogova. An}eli su došli u zemlju u kojoj je bila otkrivena slava samog Boga i u kojoj je zasjala svetlost proroštva. Oni su nevidljivo došli u Jerusalim onima koji su bili odre}eni da objašnjavaju svete spise slugama Božjeg doma. Već je sveštenniku Zariji, dok je služio pred oltarom, bila objavljena blizina Hristovog dolaska. Preteča je već bio ro}en, a Njegova misija potvr}ena čudom i proročanstvom. Vest o njegovom ro}enju i veličanstvenom značaju Njegove misije širila se na sve strane. Ipak, Jerusalim se nije pripremao da pozdravi dobrodošlicom svog Iskupitelja!

Nebeski vesnici su zapanjeno posmatrali ravnodušnost tog naroda koga je Bog pozvao da svetu otkrije svetlost svete istine. Jevrejski narod bio je sačuvan kao svedok da Hristos treba da se rodi iz Avramovog potomstva i Davidove loze, a ipak nije znao da je Njegov dolazak tako blizu. Jutarnja i večernja žrtva svakodnevno su u hramu ukazivale na Božje Jagnje, ali ovde nije bilo priprema za Njegov doček. Sveštenici i učitelji naroda nisu znali da najveći doga}aj svih vremena, uskoro treba da se zbude. Oni su ponavljali svoje besmislen molitve i vršili bogoslužbene obrede da ih ljudi vide, ali u svojoj borbi za bogatstvima i svetovnom čašću nisu bili spremni za otkrivenje Mesije. Ista ravnodušnost preovladavala je u zemlji Izrailja. Radost koja je oduševljenjem ispunjavala celo nebo nije takla sebična srca obuzeta svetovnošću. Samo je nekolicina čeznula da vidi Nevidljivog. Njima su poslati nebeski vesnici.

An}eli su pratili Josifa i Mariju dok su putovali od svog doma u Nazaretu do Davidovog grada. Naredba carskog Rima o popisu svih naroda u njegovoj prostranoj državi, obuhvatila je stanovnike galilejskih brda. Kao što je u davna vremena Kir bio pozvan na presto svetog carstva da bi gospodnji narod mogao da se oslobodi ropstva, tako je i Cezar Avgust postao oru}e za ispunjenje Božje namere da Isusovu majku dovede u Vitlejem. Ona je od Davidove loze, a Davidov Sin mora da se rodi u Davidovom gradu. Iz Vitlejema će, kaže prorok "izaći koji će biti gospodar u Izrailju, kojemu su izlasci od početka, od večnih vremena" (Mihej J,2). Me}utim, u gradu njihove carske loze, Josifa i Mariju ne poznaju niti ih poštuju. Umorni i bez doma, oni prolaze kroz uzanu ulicu, od gradske kapije sve do istočnog kraja grada uzaludno tražeći mesto za noćni počinak. Za njih nema mesta u pretrpanoj gostionici. U neuglednoj prostoriji koja je služila kao zaklon za stoku, našli su poslednje utočište i u njoj je ro}en Iskupitelj sveta.

Ljudi o tome nisu ništa znali, ali je ova vest ispunila nebo radošću. Sveta bića iz carstva svetlosti privučena su zemlji još dubljim i nežnijim zanimanjem. Zbog Njegove prisutnosti ceo svet postao je svetliji. Nad vitlejemskim brežuljcima skupilo se bezbrojno mnoštvo an}ela. Oni čekaju znak da objave radosne vesti svetu. Da su izrailjske vo}e bile verne povernom zadatku, oni bi mogli da učestvuju u radosti oblavljivanja Isusovog ro}enja. Sada ih je to mimoišlo.

Bog objavljuje: "Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju." "U tami sjaji videlo pravednicima" (Isaija 44,3; Psalam 112,4). Onima koji traže svetlost i koji je radosno prihvataju, zasijaće blistavi zraci sa Božjeg prestola.

Na poljima na kojima je dečak David vodio svoje stado, pastiri su još uvek držali noćnu stražu. U toku tih časova tišine razgovarali su o obećanom Spasitelju i molili se za dolazak Cara na Davidov presto. "I gle, an}eo Gospodnji stade me}u njima, i slava Gospodnja obasja ih; i uplašiše se vrlo. I reče im an}eo: Ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koje će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi Spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu."

Na ove reči, vi}enje slave ispunilo je duše pastira koji su slušali. Oslobodilac je došao Izrailju! Sila, uzdizanje i pobeda povezani su sa Njegovim dolaskom. Me}utim, an}eo mora da ih pripremi da prepoznaju svoga Spasitelja u siromaštvu i poniženju. "I eto vam znaka", rekao je, " naći ćete dete povito gde leži u jaslama".

Nebeski vesnik stišao je njihova strahovanja. On im je rekao kako će pronaći Isusa. Pun nežnog obzira prema njihovoj ljudskoj slabosti, on im je dao vremena da se priviknu na božanski sjaj. Tada se radost i slava nisu više mogle sakrivati. Celo polje bilo je obasjano sjajnom svetlošću Božjih vojski. Zemlja se utišala, a nebo se povilo da sluša pesmu:

"Slava na visini Bogu,
i na zemlji mir,
Me}u ljudima dobra volja."

O, kada bi danas ljudska porodica mogla da prepozna ovu pesmu! Objava koja je tada data, melodija koja se tada čula, razlegaće se do kraja vremena i odjekivati do krajeva zemaljskih. Kad grane Sunce Pravde, sa zdravljem na svojim zracima, toj pesmi vratiće se odjek glasa mnogoga mnoštva, kao glas mnogih voda go-

voreći: "Aliluja! Jer caruje Gospod Bog Svedržitelj" (Otkrivenje 19,6).

Kada su an}eli nestali, svetlost je iščezla, a senke noći ponovo su pale na vitlejemske brežuljke. Najblistaviji prizor koji su ikada posmatrale ljudske oči, pastiri su dobro zapamtili. "I kad an}eli otidoše od njih na nebo, pastiri govorahu jedan drugome: Hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo, što nam kaza Gospod. I do}oše brzo, i na}oše Mariju i Josefa, i dete gde leži u jaslama."

Odlazeći s velikom radošću, pastiri su objavili ono što su videli i čuli. "I svi koji čuše diviše se tome što im kazaše pastiri. A Marija čuvaše sve reči ove i slagaše ih u srcu svojemu. I vratiše se pastiri slaveći i hvaleći Boga."

Udaljenost izme}u neba i Zemlje nije danas veća nego što je bila kada su pastiri slušali an}eosku pesmu. Ljudski rod je isto toliko predmet staranja Neba kao i u vreme kada su obični ljudi skromnih zanimanja usred dana sretali an}ele i razgovarali sa nebeskim vesnicima u vinogradima i poljima. Nebo može biti veoma blizu i nama u našoj svakidašnjici. An}eli iz nebeskih dvorova pratiće korake onih koji dolaze i odlaze po Božjoj zapovesti.

Istorija iz Vitlejema je neiscrpna tema. U njoj je sakrivena "dubina bogatsva i premudrosti i razuma Božijega" (Rimljanima 11,33). Mi se divimo Spasiteljevoj žrtvi kojom je zamenio nebeski presto jaslama i pratnju an}ela koji su ga obožavali, životinjama u štali. Njegova prisutnost prekoreva ljudsku gordost i samodovoljnost. Ove je, ipak, bio samo početak Njegovog neuporedivog poniženja. Za Božjeg Sina bilo bi gotovo beskrajno poniženje da je uzeo ljudsku prirodu, čak i onda kada je Adam u svojoj nevinosti prebivao u Edemu. Me}utim, Isus je prihvatio ljudsku prirodu kada je ljudski rod već četiri hiljade godina bio oslabljen grehom. Kao i svako Adamovo dete, On je primio na sebe rezultate delovanja velikog zakona nasle}a. Kakvi su ovi rezultati bili, pokazano je u istoriji Njegovih zemaljskih predaka. On je došao sa takvim nasle}em da deli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.

Sotona je na nebu mrzeo Hrista zbog njegovog položaja u Božjim dvorovima. Kada je svrgnut sa položaja, još više Ga je mrzeo. On je mrzeo Onoga koji se zavetaovao da će iskupiti grešni ljudski rod. Ipak, Bog je dopustio svom Sinu da kao bespomoćno dete, podložno slabosti čovečanstva, do}e na svet koji je Sotona proglasio svojim posedom. Dozvolio Mu je da upozna životne opasnosti svojstvene svakoj ljudskoj duši, da vodi borbu koju mora da vodi svako ljudsko dete, izložen opasnosti neuspeha i večnog gubitka.

Srce zemaljskog oca nežno voli svoga sina. On posmatra lice svoga deteta i drhti na pomisao o životnoj opasnosti. On čezne da zaštiti svoje drago dete od Sotonine sile i da ga sačuva od iskušenja i sukoba. Bog je dao svog jedinorodnog Sina da se na}e u još žešćem sukobu i mnogo strašnijoj opasnosti, da bi životna staza naše dece bila sigurna. "U ovom je ljubav" (1. Jovanova 4,10). Čudite se nebesa i divi se Zemljo!

POSVEĆENJE

(Luka 2,21-38)

Otprilike četrdeset dana posle Hristovog ro}enja, Josif i Marija su Ga odneli u Jerusalim da "ga metnu pred Gospoda" i prinesu žrtvu. To je bilo po jevrejskom zakonu, pa mu se Hristos kao čovekova zamena morao povinovati u svakoj pojedinosti. On je već bio podvrgnut obredu obrezanja, kao znaku Njegove poslušnosti zakonu.

Zakon je tražio da majka prinese jednogodišnje jagnje na žrtvu paljenicu i mladog goluba ili grlicu kao žrtvu za greh. Me}utim, zakon je predvi}ao da siromašnim roditeljima, koji nisu mogli da donesu jagnje, mogu da se prihvate dve grlice ili dva mlada goluba, jednog za žrtvu paljenicu, a drugog za žrtvu za greh.

Žrtve koje su se prinosile Gospodu morale su da budu bez mane. Ove žrtve predstavljale su Hrista i iz njih se vidi da je i sam Isus bio bez ikakve telesne mane. On je bio "bezazleno i pečisto jagnje" (1. Petrova 1,19). Njegov telesni sastav nije oštećen nikakvom manom; Njegovo telo bilo je snažno i zdravo. Celog svog života živeo je u skladu sa prirodnim zakonima. I fizički i duhovno bio je primer onoga što je Bog zamislio da čovečanstvo bude poslušnošću Njegovim zakonima.

Posvećenje prvenaca ima svoje poreklo u najstarijim vremenima. Bog je obećao da će dati nebeskog Prvenca da spase grešnika. Svako domaćinstvo trebalo je da usvoji ovaj dar posvećujući svog prevenca. On je trebalo da bude posvećen sveštеničkoj službi, kao Hristov predstavnik me}u ljudima.

Prilikom oslobo}enja Izrailja iz Egipta, ponovo je data zapovest o posvećenju prvenaca. Dok su Izrailjeva deca bila u egipatskom ropstvu, Gospod je uputio Mojsija faraonu, egipatsom caru da kaže: "Ovako kaže Gospod: Izrailj je sin moj, prvenac moj. I kazah ti: Pusti sina mojega da mi posluži. A ti ga ne hte pustiti; evo, ja ću ubiti sina tvojega, prvenca tvojega" (2. Mojsijeva 4,22.23).

Mojsije je predao tvoju poruku; ali odgovor gordoga cara je glasio: "Ko je Gospod da poslušam glas Njegov i pustim Izrailja? Ne znam Gospoda, niti ću pustiti Izrailja" (2. Mojsojeva J,2). Gospod je znacima i čudima radio za svoj narod, šaljući strašne sudove na faraona. Na kraju, an}eo smrti dobio je nalog da ubije svakog prvenca od ljudi i stoke me}u Egipćanima. Da bi bili pošte}eni, Izrailjci su dobili uputsva da dovratnike namažu krvlju zaklanog jagnjeta. Svaka kuća morala je da bude obeležena, da bi an}eo kada do}e da izvrši svoj smrtonosni zadatak, mimoišao izrailjske domove.

Posle slanja ove osude na Egipat, Gospod je rekao Mojsiju: "Posveti mi svaog prvenca i od ljudi i od stoke, jer je moje"; "od onog dana kad pobih sve prvence u zemlji Misirskoj, posvetih sebi svakoga prvenca u Izrailju od čoveka do živinčeta; moji će biti; ja sam Gospod" (2. Mojsijeva 13,2; 4. Mojsijeva 3,13). Pošto je uspostavljena služba u šatoru od sastanka, Gospod je izabrao Levijevo pleme umesto prvenaca iz celog Izrailja, da služe u svetinji. Me}utim, prvenca su još uvek smatrali Gospodnjim vlasništvom i zato je trebalo da bude otkupljen.

Tako je zakon o posvećenju prvenca postao veoma značajan. Iako je bio uspomena na Gospodnje čudesno izbavljenje Izrailjeve dece, on je prikazivao još veće oslobo}enje koje će izvojevati jedinorodni Božji Sin. Kao što je krv, kojom su bili poprskani dovratnici, spasla prvence u Izrailju, tako Hristova krv ima moć da spase svet.

Kakav je značaj tada imalo Hristovo posvećenje! Ali sveštenik nije video kroz zavesu; on nije čitao tajnu iza nje. Posvećenje dece bilo je uobičajena slika. Iz dana u dan on je rutinski radio svoj posao, obraćajući malo pažnje na roditelje ili decu, izuzev kada je zapazio neki nagoveštaj bogatstva ili visokog položaja roditelja. Josif i Marija bili su siromašni; kada su došli sa svojim Detetom, sveštenici su videli samo čoveka i ženu odevene kao Galilejce u najskromnijoj odeći. U njihovom izgledu nije bilo ničega što je privlačilo pažnju i oni su prineli dar predvi}en za siromašnije slojeve.

Sveštenik je započeo obred svog obaveznog posla. Uzeo je Dete u naručje i držao Ga pred oltarom. Pošto Ga je vratio u majčino naručje, upisao je ime "Isus" u svitak prvenaca. Dok je držao dete u svom naručju, nije ni slutio da je to Veličanstvo Neba, Car Slave! Sveštenik nije ni pomislio da je ovo Dete Onaj o kome je Mojsije pisao: "Gospod Bog vaš podignuće vam proroka iz vaše braće, kao mene; Njega poslušajte u svemu što vam kaže" (Dela 3,22). On nije mislio da je ovo Dete Onaj čiju je slavu Mojsije želeo da vidi. Me}utim, na sveštenikovim rukama leži Onaj koji je veći od Mojsija; i kada je zapisao ime Deteta, zapisao je ime Onoga koji je bio temelj celokupnog jevrejskog načina života.

Slava Božje prisutnosti napustila je svetinju, ali u Detetu iz Vitlejema bila je zaklonjena slava pred kojom se an}eli klanjaju. Ovo nesvesno Dete, bilo je obećani potomak na koga je ukazivao prvi oltar podignut na vratima Edema. To je bio Mesija, Knez mira. On je bio Onaj koji je objavio Mojsiju: JA SAM. To je bio Onaj koji je u stubu od oblaka i ognja bio vo}a Izrailju. To je bio Onaj o kome su već od davnina prorokovali videoci. On je bio čežnja svih naroda, Koren i Izdanak Davidov, i sjajna zvezda Danica. Ime ovog bespomoćnog Deteta, upisanog u svitak Izrailja, što Ga je proglasilo našim bratom, bilo je nada palog ljudskog roda. Dete za koje je plaćena otkupnina bilo je Onaj koji će platiti otkup za grehe celoga sveta. On je bio pravi Prvosveštenik "nad domom Božjim", Poglavar koji "ima večno sveštenstvo", Posrednik "s desne strane prestola veličine na visini" (Jevrejima 10,21; 7,24; 1,3).

Duhovno treba duhovno da "se razgleda". Božji Sin je posvećen u Hramu za posao koji je došao da izvrši. Sveštenik Ga je posmatrao kao što bi posmatrao svako drugo dete. Me}utim, ionako nije video niti osećao nešto neobično, Božji čin u davanju svoga Sina svetu bio je prepoznat. Ova prilika nije prošla, a da Hrista neko nije prepoznao. "I gle, beše u Jerusalimu čovek po imenu Simeun, i taj čovek beše pravedan i pobožan, koji čekaše utehe Izrailjeve, i Duh Sveti beše u njemu. I njemu beše Sveti Duh kazao da neće videti smrti dok ne vidi Hrista Gospodnjega."

Kada je Simeun ušao u hram, video je jednu porodicu kako prikazuje dete pred sveštenikom. Njihova spoljašnjost govorila je o siromaštvu; ali Simeun je shvatio upozorenja Duha i bio duboko osvedočen da je Dete koje je prikazano pred Gospodom Uteha Izrailjeva, Onaj koga je želeo da vidi. Začu}enom sveštенiku Simeun je izgledao kao zanesen čovek. Dete je vraćeno Mariji, a on ga uzima u naručje da ga prikaže pred Bogom, dok je radost koju do tada nikada nije osetio ispunjavala njegovu dušu. Dok je podizao malog Spasitelja prema nebu, rekao je: "Sad otpuštaš s mirom slugu svojega, Gospode, po reči svojoj; jer videše oči moje spasenje Tvoje, koje si ugotovio pred licem svih naroda, videlo, da obasja neznabošce, i slavu naroda tvojega Izrailja."

Proročki duh počivao je na ovom Božjem čoveku, i dok su Josif i Marija stajali tu kraj njega, čudeći se njegovim rečima, on ih je blagoslovio i rekao Mariji: "Gle, ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude znak protiv koga će se govoriti; (a i tebi samoj probošće nož dušu) da se otkriju misli mnogih srca."

Tako}e i Ana proročica ušla je i potvrdila Simeunovo svedočanstvo o Hristu. Dok je Simeun govorio, njeno lice bilo je

ozareno Božjom slavom i ona je izlivala zahvalnost koje je srce osećalo što joj je dopušteno da vidi Hrista Gospoda.

Ovi ponizni poštovaoci Boga nisu uzalud proučavali proročanstva. Me}utim, oni koji su se nalazili na položajima vladara i sveštenika u Izrailju, iako su pred sobom imali dragoceno kazivanje proroštva nisu išli Gospodnjim putem i njihove oči nisu bile otvorene da vide Svetlost života.

Tako je to još uvek. Verske vo}e i oni koji služe u Božjem domu često ne razlikuju doga}aje na koje je usredsre}ena pažnja celog neba, i oni nezapaženo prolaze. Ljudi priznaju Hrista u istoriji, ali se okreću od živoga Hrista. Hristos, koji u svojoj Reči poziva na samopožrtvovanost, preko siromašnih i napaćenih koji traže pomoć, i preko pravednih koji su upućeni na siromaštvo, trud i poniženje, nije ništa spremnije prihvaćen danas nego pre osamnaest vekova.

Marija je razmišljala o Simeunovom otvorenom i dalekosežnom proročanstvu. Dok je u svom naručju gledala Dete i sećala se reči koje su izgovorili vitlejemski pastiri, bila je ispunjena radošću punom zahvalnosti i blistavom nadom. Simeunove reči podsetile su je na Isaijino proročko kazivanje: "Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korena njegova izniknuće. I na njemu će počivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega i pravda će mu biti, pojas po bedrima, i istina pojas po bocima." "Narod koji hodi u tami videće videlo veliko, i onima koji sede u zemlji gde je smrtni sen zasvetleće videlo... Jer nam se rodi dete, sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni, Savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mirni" (Isaija 11,1-J; 9,2-6).

Ipak, Marija nije shvatila Hristovu misiju. Simeun je prorokovao o Njemu kao videlu koje će obasjavati neznabošce, kao o slavi Izrailjevoj. Na taj način an}eli su objavili Spasiteljevo ro}enje kao radosnu vest svim narodima. Bog je težio da ispravi skučeno jevrejsko shvatanje o Mesijinom delu. On je želeo da ljudi u Njemu gledaju ne samo oslobodioca Izrailja, već Spasitelja sveta. Me}utim, proći će mnogo godina dok je Isusova majka shvatila Njegovu misiju.

Marija je očekivala Mesijinu vladavinu na Davidovom prestolu, ali nije videla krštenje patnjom kojim će ga zadobiti. Simeun je otkrio da Mesija neće moći da pro}e kroz ovaj svet bez prepreka. Rečima upućenim Mariji: "A tebi samoj probošće nož dušu", Bog je u svojoj nežnoj milosti nagovestio Isusovoj majci veliki bol koji je zbog Njega počela da podnosi.

"Gle", rekao je Simeun, "Ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude znak protiv koga će se govoriti". Oni koji žele da se ponovo podignu, moraju pasti. Mi moramo pasti na Stenu i razbiti se pre nego što se podignemo u Hristu. Sebičnost se mora oboriti, oholost se mora poniziti, ako želimo da upoznamo slavu duhovnog carstva. Jevreji nisu želeli da prihvate čast koja je dostignuta u poniženju. Zato i nisu mogli da prime svoga Iskupitelja. On je bio znak protiv koga se govorilo.

"Da se otkriju misli mnogih srca." U svetlosti Spasiteljevog života otkrivaju se srca svih, počevši čak od Tvorca pa do kneza tame. Sotona je prikazao Boga kao sebičnog i surovog, kao Onoga koji polaže pravo na sve a ništa ne daje, koji traži službu od svih svojih svojih storenja za sopsvenu slavu, a ne podnosi nikakvu žrtvu za njihovo dobro. Me}utim, darovanje Hrista otkriva Očevo srce. To svedoči da su Božje misli za nas "misli dobre a ne zle" (Jeremija 29,11). To pokazuje da dok je Božja mržnja prema grehu jaka kao smrt, Njegova ljubav prema grešniku jača je od smrti. Budući da je uzeo na sebe naše spasenje, On neće poštedeti ništa - ma koliko mu to bilo drago - što je neophodno za izvršenje Njegovog dela. Nijedna istina potrebna za naše spasenje nije uskraćena, nijedno čudo milosti nije zanemareno, nijedno božansko sredstvo nije ostalo neiskorišćeno. Naklonost dolazi za naklonošću, a dar za darom. Cela nebeska riznica otvorena je onima koje On želi da spase. Skupivši sva bogatstva svemira i otkrivši sve izvore neizmerne sile, On ih sve predaje u Hristove ruke i kaže: "Sve je ovo za čoveka. Upotrebi sve darove da ga uveriš da ni na Zemlji ni na nebu ne postoji veće ljubavi od moje. Svoju najveću sreću naći će u ljubavi prema Meni."

Na golgotskom krstu sučelile su se ljubav i sebičnost. Njihova pojava dostigla je ovde svoj vrhunac. Hristos je živeo da teši i blagosilja, a Sotona je usmrtivši Ga pokazao svu opakost svoje mržnje prema Bogu. On je jasno pokazao da je stvarni cilj njegove pobune zbacivanje Boga sa prestola i uništenje Onoga preko koga se pokazala Božja ljubav.

Hristovim životom i smrti, otkrile su se i misli ljudi. Od jasala do krsta, Hristov život bio je poziv na potčinjavanje sebe i zajednicu u patnjama. On je skinuo koprenu sa ljudskih ciljeva. Isus je došao sa nebeskom istinom i svi koji su slušali glas Svetoga Duha bili su privučeni Njemu. Oni koji su služili sebi samima pripadali su Sotoninom carstvu. Svojim odnosom prema Hristu svi će pokazati na kojoj se strani nalaze. Na taj način, svaki izriče sebi presudu.

Na dan konačnog suda, svaka izgubljena duša shvatiće prirodu svog ogbacivanja istine. Prikazaće se krst, a njegovo pravo značenje uvideće svaki um koji je bio zaslepljen prestupom. Pred prizorom Golgote i njene tajanstvene žrtve, grešnici će stajati osu}eni. Biće odbačen svaki lažni izgovor. Ljudsko otpadništvo pojaviće se u svom užasnom karakteru. Ljudi će videti šta su izabrali. Svako pitanje istine ili zablude u dugoj borbi biće objašnjeno. Pred sudom svemira Bog će stajati čist od krivice za postojanje ili trajanje zla. Pokazaće se da božanski propisi nisu prouzrokovali greh. U Božjoj vladavini nije bilo mane, nije bilo nikakvog razloga za nezadovoljstvo. Kada se otkriju pomisli svakoga srca, tada će se i verni i buntovnici sjediniti u objavljivanju: "Pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care svetih. Ko se neće pobojati Tebe, Gospode, i proslaviti ime Tvoje? Jer se Tvoji sudovi javiše" (Otkrivenje 1J,3.4).

"JER SMO VIDELI NJEGOVU ZVEZDU"

(Matej 2)

"A kad se rodi Isus u Vitlejmu Judejskome, za vreme cara Iroda, a to do}u mudraci od istoka u Jerusalim i kažu: Gde je car Judejski što se rodio? Jer smo videli Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da mu se poklonimo."

Mudraci sa Istoka bili su filozofi. Oni su pripadali velikom i uticajnom društvenom sloju koji je obuhvatao ljude plemenitog porekla i bio nosilac bogatstva i učenosti u njihovom narodu. Me}u njima je bilo mnogih koji su varali lakoveran narod. Drugi su bili čestiti ljudi koji su proučavali znake Provi}enja u prirodi i bili poštovani zbog svog poštenja i mudrosti. Mudraci koji su došli Isusu bili su ljudi takvog karaktera.

Božja svetlost uvek svetli usred tame neznaboštva. Dok su ovi mudraci proučavali zvezdano nebo i pokušavali da proniknu u tajnu koju su sakrivale njihove tajne staze, gledali su Tvorčevu slavu. Tražeći jasnije saznanje, okrenuli su se jevrejskim svetim spisima. U njihovoj zemlji čuvani su proročki spisi koji su predskazivali dolazak božanskog učitelja. Valam je pripadao magima, iako je jedno vreme bio Božji prorok; Duhom Svetim on je predskazao Izrailjevo blagostanje i pojavu Mesije, a njegova proročanstva prenosila su se predanjem iz veka u vek. Me}utim, u Starom zavetu mnogo jasnije otkriven je Spasiteljev dolazak. Mudraci su sa radošću utvrdili da je Njegov dolazak blizu i da će se Zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje.

Mudraci su videli tajanstvenu svetlost na nebu one noći kada je Božja slava obasjala vitlejemske brežuljke. Kada je svetlost iščezla, pojavila se sjajna zvezda koja se lagano kretala nebom. To nije bila nikakva zvezda nekretnica ni neka planeta, pa je ova prirodna pojava probudila najživlje interesovanje. Ta zvezda bila je udaljena grupa sjajnih an}ela, ali mudraci to nisu znali. Ipak, bili su uvereni da ova zvezda ima naročiti značaj za njih. Oni su se savetovali sa sveštenicima i filozofima i pretraživali svitke starih zapisa. Valamovo proročanstvo je objavilo: "Izaći će zvezda iz Jakova i ustaće palica iz Izrailja" (Mojsijeva 24,17). Da li je moguće da je ova nepoznata zvezda bila poslana kao vesnik Obećanoga? Mudraci su se obradovali svetlosti istine poslate sa neba; sada se ona izlivala na njih sjajnim zracima. U snu su primili poruku da idu dalje i potraže novoro}enog Cara.

Kao što je Avram verom pošao na Božji poziv "ne znajući kuda ide" (Jevrejima 11,8), kao što je Izrailj u veri išao za stubom od oblaka do Obećane zemlje, tako su i ovi neznabošci pošli da na}u obećanog Spasitelja. Istočnjačke zemlje bile su bogate dragocenostima i mudraci nisu praznih ruku krenuli na put. Običaj je bio da se vladarima i ostalim visokim ličnostima daju pokloni kao znak poštovanja, i najskupoceniji darovi, koji su mogli da se na}u u zemlji, doneti su kao poklon Onome u kome terba da budu blagoslovena sva plemena na Zemlji. Morali su da putuju noću da bi mogli pratiti zvezdu; putnici su prekraćivali sate ponavljanjem starih kazivanja i proročkih izjava o Onome koga su tražili. Prilikom svakog predaha oni su istraživali proročanstva i tako se sve više produbljivalo njihovo uverenje da ih Bog vodi. Dok su pred sobom imali zvezdu kao spoljašnji znak, imali su i unutrašnje osvedočenje Duha Svetoga koji je delovao na njihova srca i nadahnjivao ih nadom. Putovanje, iako dugo, bilo je srećno za njih.

Stigli su u izrailjsku zemlju i silazili niz Maslinsku goru, gledajući Jerusalim pred sobom, kad, gle, zvezda koja ih je vodila celim mukotrpnim putem, zastaje nad hramom i posle nekoliko trenutaka iščezava sa vidika. Oni dalje hitaju žurnim koracima, očekujući sa sigurnošću da je Mesijino ro}enje radosni refren na svakom jeziku. Me}utim, uzaludno su se raspitivali. Ušavši u Sveti grad uputili su se prema hramu. Na svoje zaprepašćenje nisu našli nikoga koji je nešto znao o novoro}enom Caru. Njihova pitanja nisu izazvala nikakvu radost, već pre iznena}enje i strah pomešan sa prezirom.

Sveštenici su ponavljali predanje. Oni uzdižu svoju veru i sopstvenu pobožnost, dok Grke i Rimljane proglašavaju neznabošcima i grešnicima većim od drugih. Mudraci nisu idolopoklonici i u Božjim očima su bolji od ovih koji su samo po imenu bili u službi Njemu; pa ipak, Jevreji ih smatraju neznabošcima. Čak i me}u postavljenim čuvarima svetih spisa, njihovo revnosno raspitivanje nije naišlo ni na kakvo razumevanje.

Dolazak mudraca brzo se razglasio po čitavom Jerusalimu. Njihov neobični zadatak izazvao je uzbu}enje u narodu koje je prodrlo u palatu cara Iroda. Lukavi Edomac bio je uzbunjen nagoveštajem o mogućem suparniku. Bezbrojna ubistva umrljala su njegovu stazu do prestola. Budući da je bio tu}inske krvi, narod nad kojim je vladao, mrzeo ga je. Njegova jedina sigurnost bila je naklonost Rima. Me}utim, ovaj novi Princ imao je veću prednost. Bio je ro}en da vlada.

Irod je posumljao da sveštenici kuju zaveru sa strancima da bi izazvali bunu u narodu i zbacili ga sa prestola. On je prikrivao svoje nepoverenje, odlučan da većim lukavstvom osujeti njihove planove. Skupivši svešteničke glavare i književnike raspitivao se za učenje njihovih svetih knjiga o mestu Mesijinog ro}enja.

Ovo raspitivanje otimača prestola, podstaknuto zahtevom stranaca, povredilo je ponos jevrejskih učitelja. Ravnodušnost kojom su prišli proročkim svicima, razbesnela je surevnjivog despota. On je mislio da žele da sakriju svoje poznavanje ovog predmeta. Sa autoritetom kome se nisu smeli suprotstaviti, naredio je da podrobno ispitaju i objave mesto ro}enja njihovog očekivanog Cara. "A oni mu rekoše: U Vitlejemu Judejskome; jer tako je prorok napisao:

I ti Vitlejeme, zemljo Judina!
Ni po čem nisi najmanji u državi Judinoj;
Jer će iz tebe izići Čelovo}a
Koji će pasti narod moj Izrailj."

Irod je zatim pozvao mudrace na tajni razgovor. Bura besa i straha besnela je u njegovom srcu, ali je sačuvao mirnu spoljašnjost i ljubazno je primio strance. Raspitivao se o vremenu pojavljivanja zvezde i pretvarao se da radosno pozdravlja nagoveštaj Hristovog ro}enja. Zamolio je svoje posetioce: "Raspitajte se dobro za dete, pa kad ga ne}ete, javite mi, da i ja idem da mu se poklonim." Rekavši to, otpustio ih je da svojim putem odu u Vitlejem.

Sveštenici i starešine u Jerusalimu nisu bili tako neobavešteni o Hristovom ro}enju, kao što su se pretvarali. Vest o poseti an}ela pastirima doprla je do Jerusalima, ali rabini su je smatrali nedostojnom svoje pažnje. Mogli su sami naći Isusa i spremno odvesti mudrace do Njegovog mesta ro}enja, ali, umesto toga, mudraci su došli da im skrenu pažnju na ro}enje Mesije. "Gde je car Judejski što se rodio?" - rekli su, "jer smo videli Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da mu se poklonimo."

Oholost i zavist sada su zatvorili vrata svetlosti. Da je poklonjeno poverenje vestima pastira i mudraca, oni bi doveli sveštenike i rabine u veoma nepovoljan položaj, dokazujući suprotno od njihovog tvr}enja da su tumači Božje istine. Ovi obrazovani učitelji nisu hteli da se ponize da ih obučavaju oni koje su smatrali neznabošcima. Nemoguće je, govorili su oni, da ih je Bog mimoišao i objavio vest neukim pastirima i neobrezanim beznabošcima. Odlučili su da pokažu prezir prema vestima koje su uzbu}ivale cara Iroda i ceo Jerusalim. Nisu čak želeli da idu u Vitlejem, da vide da li je to tako. Naveli su ljude da zanimanje za Isusa smatraju fanatičnim uzbu}enjem. Ovde je počelo odbacivanje Hrista od strane sveštenika i rabina. Otada je njihova oholost i tvrdoglavost prerasla u duboko usa}enu mržnju prema Spasitelju. Dok je Bog otvarao vrata neznabošcima, jevrejske vo}e zatvare su vrata sebi samima.

Mudraci su sami otišli iz Jerusalima. Senke noći spuštale su se dok su prolazili kroz gradsku kapiju, ali na svoju veliku radost, opet su ugledali zvezdu koje ih je povela prema Vitlejemu. Oni nisu primili nikakav nagoveštaj o skromnom Isusovom stanju, kao što su to dobili pastiri. Posle dugog puta bili su razočarani ravnodušnošću jevrejskih vo}a i napustili su Jerusalim sa manje pouzdanja nego kada su ušli u grad. U Vitlejemu nisu našli carsku gardu razmeštenu da zaštiti novoro}enog Cara. Nijedan ugledni čovek nije Ga posetio. Isus je bio stavljen u jasle kao u kolevku. Njegovi roditelji, neobrazovani seljaci, bili su Njegovi jedini čuvari. Da li je moguće da je to Onaj o kome je pisano da će podići "pleme Jakovljevo" i da će vratiti "ostatak Izrailjev", i biti učinjen "videlom narodima" i spasenjem "da krajeva zemaljskih?" (Isaija 49,6).

"I ušavši u kuću videše dete sa Marijom, materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se." U siromačnoj Isusovoj pojavi prepoznali su prisutnost Božanstva. Predali su svoja srca Njemu kao Spasitelju i tada Ga obasuli darovima - zlatom i tamjanom i smirnom. Kakvu su veru imali! Za mudrace sa istoka moglo bi se reći ono što je kasnije rečeno za rimskog kapetana: " Ni u Izrailju tolike vere ne na}oh" (Matej 8,10).

Mudraci nisu proniknuli u Irodove namere prema Isusu. Kada je cilj njihovog putovanja bio ispunjen, pripremali su se za povratak u Jerusalim, nameravajući da ga obaveste o svom uspehu. Me}utim, u snu su primili božansku vest da više ne održavaju nikakvu vezu sa njim. Zaobilazeći Jerusalim, pošli su u svoju zemlju drugim putem.

Na sličan način Josif je primio opomenu da beži u Egipat sa Marijom i Detetom. A an}eo reče: "I budi onamo dok ti ne kažem; jer će Irod tražiti dete da ga pogubi." Josif je poslušao bez oklevanja, i da bi bio sigurniji, pošao je noću na put.

Preko mudraca Bog je jevrejskom narodu skrenuo pažnju na ro}enje svoga Sina. Njihovo raspitivanje u Jerusalimu, probu}eno zanimanje naroda, pa čak i Irodova ljubomora koja je privukla pažnju sveštenika i rabina, uputili su umove na proročanstvo o Mesiji i na veliki doga}aj koji se zbio.

Sotona se zauzeo da svetu zakloni božansku svetlost i upotrebi svu moć svoga lukavstva da uništi Spasitelja. Me}utim, Onaj koji nikada ne drema i ne spava čuvao je svog voljenog Sina. On koji je Izrailja podaždio manom s neba i hranio Iliju u vreme gladi, pobrinuo se za Marijino i Isusovo utočište u neznabožanskoj zemlji. Darovima mudraca iz neznabožačke zemlje, Gospod je obezbedio sredstva za put u Egipat i boravak u tu}oj zemlji.

Mudraci su me}u prvima poželeli dobrodošlicu Iskupitelju. Oni su prvi položili svoj dar kraj Njegovih nogu. Kakva je prednost bila služiti Mu svojim darom! Bog osobito ceni dar koji potiče od srca koje ljubi, čineći ga najuspešnijim u službi Njemu. Ako smo svoje srce predali Isusu, mi ćemo Mu doneti i svoje darove. Naše zlato i srebro, naša najdragocenija zemaljska imovina, naši najveći umni i duhovni darovi, dobrovoljno će se posvetiti Njemu koji nas je ljubio i koji je dao Sebe za nas.

Irod je u Jerusalimu nestrpljivo očekivao povratak mudraca. Kako je vreme prolazilo, a oni se nisu pojavljivali, njegove sumnje počele su da rastu. Nespremnost rabina da otkriju Mesijino mesto ro}enja kao da mu je ukazivalo da su prozreli njegov plan i da su ga mudraci namerno izbegli. Ta misao ga je razbesnela. Obmana nije uspela, ali je ostalo pribegavanje sili. On će im dati pouku s ovim detetom carem. Ti oholi Jevreji treba da vide šta mogu očekivati u svojim pokušajima da ustoliče vladara.

Odmah je poslao vojnike u Vitlejem sa nalogom da ubiju svu decu od dve godine i manje. Tihi domovi Davidovog grada bili su svedoci prizora užasa, koji su još pre šest stotina godina, otkriveni proroku: "Glas u Rami ču se, plač, i ridanje, i jaukanje mnogo: Rahilja plače za svojom decom, i neće da se uteši, jer ih nema."

Ovu nesreću Jevreji su sami navukli na sebe. Da su u vernosti i poniznosti hodili pred Bogom, On bi na izvanredan način učinio za njih bezopasnim carev gnev. Ali, svojim gresima oni su se odvojili od Boga i odbacili Svetoga Duha koji je bio njihov jedini štit. Pisma nisu proučavali sa željom da se usklade sa Božjom voljom. Tragali su za proročanstvima koja su mogla da se tumače tako da se sami uzvise i pokažu kako Bog prezire ostale narode. U svojoj oholosti hvalili su se da će Mesija doći kao car koji će pobediti svoje neprijatelje i pogaziti neznabošce u svom gnevu. Na taj način izazvali su mržnju svojih vladara. Njihovim pogrešnim prikazivanjem Hristove misije, Sotona je nameravao da pripremi uništenje Spasitelja, ali to se vratilo na njihove glave.

Ovo okrutno delo bilo je je jedno od poslednjih koje je pomračilo Irodovu vladavinu. Ubrzo posle ubijanja nevine dece, bio je i sam prinu}en da se pokori takvoj sudbini koji niko nije mogao da otkloni. Umro je srašnom smrću.

Josif koji je još uvek bio u Egiptu, dobio je nalog od Božjeg an}ela da se vrati i Izrailjsku zemlju. Smatrajući Isusa naslednikom Davidovog prestola, Josif je želeo da se nastani u Vitlejemu, ali doznavši da Arhelaj vlada u Judeji umesto svoga oca, bojao se da bi sin mogao da ostvari očeve planove protiv Hrista. Od svih Irodovih sinova, Arhelaj mu je svojim karakterom najviše nalikovao. Već je njegovo stupanje na presto bilo obeleženo neredima u Jerusalimu i pokoljem u kome je rimska garda pobila hiljade Jevreja.

Josif je ponovo usmeren na bezbedno mesto. Vratio se u Nazaret, u svoj raniji dom, i ovde je Isus boravio gotovo trideset godina, "da se zbude kao što su kazali proroci da će se Nazarećanin nazvati". Galijejom je upravljao Irodov sin, ali u njoj je bilo mnogo više stranaca nego u Judeji. Na taj način, tamo je bilo manje zanimanja za pitanja koja su se isključivo ticala Jevreja i Isusove tvrdnje verovatno bi izazvale manju zavist kod onih na vlasti.

Tako je bio dočekan Spasitelj kada je došao na Zemlju. Izgledalo je da ne postoji mesto odmora ili sigurnosti za malog Otkupitelja. Bog nije mogao poveriti svoga Sina ljudima, čak i ako je ostvarivao svoje delo za njihovo spasenje. On je naložio an}elima da prate Isusa i da Ga štite dok ne završi svoj zadatak na Zemlji i ne umre od ruku onih koje je došao da spase.

KAO DETE

(Luka 2,39.40)

Detinjstvo i mladost Isus je proveo u malom planinskom selu. Na Zemlji ne postoji nijedno mesto koje ne bi bilo počastvovano njegovim prisustvom. Carske palate imale bi preimućstvo primajući Ga kao gosta. Me}utim, On je mimoišao domove bogatih, carske dvorove i slavna središta nauke, da bi se nastanio u zabitom i prezrenom Nazaretu.

Izvarendan značaj ima kratak izveštaj o Njegovom detinjstvu: "A dete rastijaše i jačaše u duhu, punjaše se premudrosti, i blagodat Božja beše na Njemu." Ozaren naklonošću svoga Oca, Isus "napredovaše u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi" (Luka 2,2J). Bio je živahnog i prodornog uma, a razboritost i

mudrost prevazilazili su Njegove godine. Njegov karakter bio je uravnotežen i skladan. Snage uma i tela postepeno su se razvijale u skladu sa zakonima detinjstva.

Kao dete, Isus se odlikovao izuzetno milom prirodom. Njegove uslužne ruke uvek su bile spremne da posluže drugima. On je pokazivao nepokolebljivo strpljenje i istinoljubivost koja nikada ne bi žrtvovala čestitost. U načelu čvrst kao stena, Njegov život otkrivao je vrlinu nesebične ljubaznosti.

Isusova majka pratila je budnim okom razvoj Njegovih snaga i zapazila pečat savršenstva na Njegovom karakteru. Sa radošću se trudila da bodri taj bistar i prijemčiv um. Posredstvom Svetoga Duha primila je mudrost za saradnju sa nebeskim silama u razvoju ovoga deteta, koje je moglo smatrati samo Boga svojim Ocem.

Od najranijih vremena, verni u Izrailju sa velikom pažnjom vaspitavali su mlade. Gospod je dao uputstva da se deca moraju poučavati, čak i od najmanjih nogu, o Njegovoj dobroti i veličini, naročito onako kako su se otkrile u Njegovom zakonu i prikazale u istoriji Izrailja. Pesma, molitva i pouke iz Pisma morale su biti prilago}ene umu koji se razvija. Očevi i majke trebalo je da pouče svoju decu da je Božji zakon izraz Njegovog karaktera i tako primanjem načela Zakona u srce, Božji lik utiskivao se u um i dušu. Veći deo poučavanja bio je usmen, ali mladi su tako}e učili da čitaju jevrejske spise, a pergamentski svici starozavetnih spisa bili su otvoreni za njihovo proučavanje.

U Hristovo doba gradovi koji nisu obezbedili versko poučavanje mladih, smatrani su prokletim od Boga. Ipak, to poučavanje postalo je formalističko. Predanje je u velikoj meri potisnulo Sveto pismo. Pravo vaspitanje vodilo bi mlade "da traže Gospoda, ne bi li ga barem opipali i našli" (Dela 17,27). Me}utim, jevrejski učitelji posvetili su pažnju ceremonijama. Um je bio ispunjen gradivom beskorisnim za učenika, koje neće biti priznato u višoj školi nebeskih dvorova. Iskustvo stečeno ličnim prihvatanjem Božje reči nije imalo mesta u ovom vaspitnom sistemu. Zauzeti krugom ceremonijalnih pojedinosti, učenici nisu imali vremena za mirne časove koje bi proveli sa Bogom. Oni su čuli Njegov glas koji govori srcu. U svom traganju za saznanjem, oni su se okrenuli od Izvora mudrosti. Zanemarena je suština službe Bogu. Načela Zakona bila su zamagljena. Ono što se smatralo visokim obrazovanjem bilo je najveća prepreka pravom razvoju. Snage omladine bile su sputane obukom rabina. Njihovi umovi postali su skučeni i ograničeni.

Dete Isus nije primalo pouke u školama i sinagogama. Njegova majka bila je Njegov prvi zemaljski učitelj. Sa njenih usana i iz proročkih svitaka On je naučio nebeske istine. One iste reči koje je sam izgovorio Mojsiju za Izrailja, sada je usvajao na krilu svoje majke. Kada je prešao iz detinjstva u mladićko doba, nije tražio rabinske škole. Njemu nije bilo potrebno vaspitanje stečeno na takvim izvorima, jer je Bog bio njegov Učitelj.

Pitanje postavljeno za vreme Spasiteljevog rada: "Kako ovaj zna knjige a nije se učio", ne ukazuje na to da Isus nije bio u stanju da čita, već samo da nije primio rabinsko vaspitanje (Jovan 7,1J). Pošto je stekao znanje na način dostupan i nama, njegovo dobro poznavanje Pisma pokazuje koliko je marljivo posvetio svoje rane godine proučavanju Božje reči. Pored toga, pred Njim je bila otvorena i velika biblioteka dela koje je Bog stvorio. On koji je načinio sve, proučavao je pouke koje je Njegova sopstvena ruka napisala na Zemlji, moru i nebu. Odvojen od nesvetih puteva sveta, sakupljao je naučno znanje iz prirode. Proučavao je život biljaka i životinja i čovekov život. Od najranijih godina života, sav je bio obuzet jednim ciljem - da živi na blagoslov drugima. Za ovo je nalazio izvor u prirodi; nove ideje o načinu i sredstvima zasjale bi u Njegovom umu dok je pučavao život biljaka i životinja. Neprekidno se trudio da iz onoga što je video izvuče primere pomoću kojih bi iznosio živu Božju reč. Priče kojima je za vreme svoje službe rado davao svoje pouke o istini, pokazuju kako je Njegov duh bio otvoren za uticaje prirode i kako je prikupljao duhovne pouke iz svoje svakodnevne životne okoline.

Na taj način Isusu se otkrivalo značenje Božjih reči i dela, dok je pokušavao da razume suštinu stvari. Nebeska bića bila su Njegovi pratioci, a On je negovao svete misli i zajednicu. Od trenutka kada je postao svestan okoline, On je neprekidno rastao u duhovnoj vrlini u poznavanju istine.

Svako dete može steći znanje kao što ga je Isus stekao. Dok pokušavamo da se upoznamo sa našim nebeskim Ocem pomoću Njegove Reči, an}eli će nam se približiti, naš um ojačati, naš karakter uzdići i oplemeniti. Postaćemo sličniji Spasitelju. Dok posmatramo lepo i veličanstveno u prirodi, naša osećanja usmeriće se ka Bogu. Dok je duh ispunjen divljenjem, duša se okrepljuje dodirom sa Beskonačnim preko njegovih dela. Zajednoca sa Bogom u molitvi razvija umne i moralne sposobnosti, a duhovna sila jača dok razmišljamo o onome što je duhovno.

Isusov život bio je život u skladu sa Bogom. Dok je bio dete, mislio je i govorio kao dete, ali ni najmanji trag greha nije kvario Božji lik u njemu. Ipak, On nije bio oslobo}en od iskušenja. Zloća stanovnika Nazareta bila je poslovična. Natanailovim pitanjem iskazano je mišljenje u njihovom r}avom glasu: "Iz Nazareta može li biti što dobro?" (Jovan 1,46). Isus je postavljen tamo gde će se Njegov karakter oprobati. Bilo je neophodno da stalno bude oprezan kako bi sačuvao svoju čistotu. Bio je podložan svim borbama sa kojima se i mi susrećemo, kako bi nam mogao biti primer u detinjstvu, mladosti i zrelom dobu.

Sotona je bio neumoran u svojim naporima da savlada Dete iz Nazareta. Od najranijih godina, Isusa su čuvali nebeski an}eli, pa ipak njegov život bio je duga borba protiv sila tame. Da na Zemlji postoji život neuprljan zlom, vre}alo je i zbunjivalo kneza tame. Nije bilo sredstva kojim nije pokušao Isusa da uhvati u zamku. Nijedno dete ljudskog roda, kao što je to doživeo naš Spasitelj, neće nikada biti pozvano da živi svetim životom usred tako teške borbe sa iskušenjem.

Isusovi roditelji bili su siromašni i zavisili su od svakodnevnog mukotrpnog rada. Bio je upoznat sa siromaštvom, samoodricanjem i oskudicom. Ovo iskustvo bilo je Njegova zaštita. U Njegovom marljivom životu nije bilo trenutaka dokolice da pozovu iskušenje. Nije bilo besciljnih časova koji bi otvarali vrata poročnom druženju. Koliko je god bilo moguće, on je zatvarao vrata kušaču. Ni zarada, ni zadovoljstvo, ni odobravanje, ni prekor, nisu ga mogli navesti da pristane na r}avo delo. Bio je mudar da prepozna zlo, a jak da mu se odupre.

Hristos je bio jedini bezgrešan od onih koji su živeli na Zemlji, iako je gotovo trideset godina živeo me}u zlim stanovnicima Nazareta. Ova činjenica je ukor onima koji smatraju da od mesta, bogatstva ili napretka zavisi njihov neokaljani život. Iskušenje, siromaštvo, nedaća je pravi sistem obuke potrebne za razvijanje čistote i postojanosti.

Isus je živeo u seljačkom domu i verno i radosno nosio je svoj deo tereta u domaćinstvu. On je bio zapovednik Neba i an}eli su radosno ispunjavali njegovu reč; sada je On bio revnostan sluga, poslušni sin pun ljubavi. Učio je zanat i radio svojim rukama sa Josifom u drvodeljskoj radionici. U prostoj odeći običnog radnika prolazio je ulicama malog mesta idući i vraćajući se sa svog skromnog posla. On nije upotrebio svoju božansku moć da bi smanjio teret ili olakšao mukotrpan rad.

Isusov um i telo bili su razvijeni pošto je radio u detinjstvu i mladosti. Svoje telesne snage nije lakomisleno koristio, već tako da ih sačuva u zdravlju, da bi u svemu mogao da obavi što bolji posao. Čak ni u rukovanju alatom nije želeo da bude nesavršen. Bio je savršen kao radnik, kao što je bio savršen u karakteru. Svojim ličnim primerom učio je da nam je dužnost da budemo marljivi, da naš posao mora da bude obavljen tačno i temeljito, i da je takav posao dostojan poštovanja. Vežba koja uči ruke da budu korisne i vaspitava mlade da nose svoj deo životnog tereta daje telesnu snagu i razvija svaku sposobnost. Svi treba da rade nešto što će biti blagotvorno za njih i od pomoći drugima. Bog je odredio rad kao blagoslov i jedino marljiv radnik nalazi čast i radost života. Nad decom i omladinom koja radosno preuzima svoj deo obaveza u domu, deleći teret sa ocem i majkom, počiva Božje odobravanje sa čvrstim obećanjem punim ljubavi. Takva deca izaći će iz doma da postanu korisni članovi društva.

U toku celog života na Zemlji, Isus je bio ozbiljan i istrajan radnik. On je očekivao mnogo, zato je preduzimao mnogo. Pošto je otpočeo svoj rad, rekao je: "Meni valja raditi dela onoga koji me posla dok je dan; doći će noć kad niko ne može raditi"(Jovan 9,4). Isus nije izbegavao brige i odgovornost, kao što to čine mnogi koji tvrde da su Njegovi sledbenici. Zbog toga što žele da izbegnu ovaj oblik vaspitanja, slabi su i nedelotvorni. Oni mogu posedovati dragocene i poželjne osobine, ali su slabi i gotovo nekorisni kada nai}u teškoće ili kada treba savladati prepreke. Pozitivnost i energija, temeljitost i čvrstina karaktera koju je ispoljio Hristos, treba da se razvija u nama, pomoću iste discipline kojoj je i On bio podvrgnut. Milost koju je primio primićemo i mi.

Dok god je živeo me}u ljudima, naš Spasitelj je delio sudbinu siromašnih. On je iz iskustva poznavao njihove brige i teškoće i mogao da uteši i ohrabri sve skromne radnike. Oni koji pravilno razumeju učenje Njegovog života nikada neće smatrati da treba praviti razliku izme}u društevnih slojeva, da bogate treba više ceniti od čestitih siromaha.

Isus je u svoj rad unosio radost i takt. Neophodno je veliko strpljenje i duhovnost da bi se biblijska religija unela u život doma, u radionicu, da bi se podnela napetost svetovnih poslova, a oko usmerilo na Božju slavu. U ovome Hristos je bio pomoćnik. Nikada nije bio toliko obuzet svetovnom brigom da nije imao vremena za nebeske vrednosti ili za razmišljanje o njima. Radost svoga srca često je izražavao pevanjem psalama i nebeskih pesama. Stanovnici Nazareta često su čuli Njegov glas kako se uzdiže u hvali i zahvaljivanju Bogu. On je pesmom održavao zajednicu sa nebom, i kada su se Njegovi drugovi žalili na umor od posla, bili su obradovani ugodnom melodijom sa Njegovih usana. Njegov hvalospev kao da je odagnao zle an}ele i kao tamjan, ispunjavao mesto mirisom. Misli Njegovih slušalaca bile su skrenute sa mesta njihovog zemaljskog iznanstva na nebeski dom.

Isus je bio vrelo isceljujuće milosti za ovaj svet; u toku svih tih godina povučenosti u Nazaretu, Njegov život izlivao se u potoke saosećanja i nežnosti. Ljudi u godinama, žalosni, opterećeni grehom, deca u igri i svojoj nevinoj radosti, mala stvorenja u šumarcima, strpljive tovarne životinje - sve je bilo srećnije u Njegovoj prisutnosti. On, čija je reč održavala svetove, saginjao bi se da pomogne ranjenoj ptici. Nije bilo ničega što ne bi zapazio, ničega što nije bilo dostojno Njegove službe.

Tako, dok se razvijao u mudrosti i stasu, Isus je rastao u milosti i kod Boga i kod ljudi. On je sticao simpatije svih srca pokazujući se sposobnim da saoseća sa svima. Atmosfera nade i hrabrosti koja Ga je okružavala, učinila Ga je blagoslovom za svaki dom. Često je za vreme praznika bio pozivan da čita pouke iz Proroka u sinagogi, a srca slušalaca ustreptala su od uzbu}enja kada je nova svetlost zasjala sa poznatih reči svetoga teksta.

Ipak, Isus je izbegavao razmetanje. U toku svih godina svoga boravka u Nazaretu, nije ispoljavao svoju čudotvornu moć. Nije tražio visoke položaje i nije prisvajao nikakva zvanja. Njegov mirni i jednostavni život, kao i ćutanje Pisma o Njegovim ranim godinama uče nas važnoj pouci. Što je mirniji i jednostavniji život jednog deteta - što je slobodniji od veštačkog uzbu}enja, a što uskla}eniji sa prirodom - utoliko je povoljniji za razvoj telesne i umne snage i duhovne sile.

Isus je naš primer. Ima mnogo onih koji se sa interesovanjem bave razdobljem Njegove javne službe, dok ne zapažaju pouke iz Njegovog detinjstva. Me}utim, baš Njegov život u domu je primer za ugled svoj deci i mladima. Hristos je pristao na siromaštvo, da bi nas u skromnim životnim okolnostima poučio kako blisko možemo hoditi sa Bogom. On je živeo da bi ugodio, dao čast i proslavio svoga Oca u običnim životnim prilikama. Njegov rad otpočeo je posvećivanjem skromnom poslu zanatlija koje mukotrpno rade za svoj svakodnevni hleb. On je vršio službu Bogu isto toliko kada je radio za drvodeljskom tezgom, kao i kada je činio čuda za mnoštvo. Svaki mladi čovek, koji sledi Hristov primer vernosti i poslušnosti u svom skromnom domu, može da polaže pravo na reči koje je Otac preko Duha Svetoga izgovorio o Njemu: "Evo sluge mojega, kojega podupirem, izabranika mojega, koji je mio duši mojoj" (Isaija 42,1).

POSETA U VREME PASHE

(Luka 2,41-J1)

Dvanaesta godina bila je kod Jevreja prelomna godina izme}u detinjstva i mladosti. Navršivši tu godinu, jevrejski dečak prozvan je sinom Zakona, a tako}e i Božjim sinom. Pružene su mu naročite mogućnosti za versku pouku, a od njega se očekivalo da uzme udela u svetim praznicima i obredima. U skladu sa ovim običajem, Isus je u svoje dečačko doba, u vreme Pashe posetio Jerusalim. Josif i Marija, kao i svi verni Izrailjci, išli su svake godine da prisustvuju Pashi, a kada je Isus navršio potrebne godine i Njega su poveli sa sobom.

Postojala su tri godišnja praznika, Pasha, Pedesetnica i Praznik senica, kada su svi ljudi u Izrailju bili obavezni da se pojave pred Gospodom u Jerusalimu. Od ovih praznika, Pashi je prisustvovalo najviše ljudi. Mnogi su prisustvovali iz svih zemalja po kojima su Jevreji bili rasejani. Iz svakog dela Palestine poklonici su dolazili u velikom broju. Putovanje iz Galileje trajalo je nekoliko dana i putnici su se združivali u velike grupe radi društva i zaštite. Žene i stare osobe jahali su na volovima i magarcima strmim i kamenitim putevima. Jači ljudi i mladi putovali su peške. Vreme Pashe odgovaralo je kraju marta i početku aprila i cela zemlja bila je vedra od cveća i radosna od ptičje pesme. Duž celog puta bilo je znamenitih mesta iz istorije izrailjskog naroda, i očevi i majke pričali su svojoj deci o čudima koje je Bog u davna vremena učinio za svoj narod. Vreme putovanja prekraćivali su pesmom i muzikom i kada su se jerusalimske kule najzad pokazale na vidiku, svi glasovi udružili su se u pobedonosnu pesmu:

"Evo stoje noge naše
Na vratima tvojim Jerusalime!
Neka bude mir oko zidova tvojih,
i čestitost u dvorima tvojim!"

Psalam 122,2-7

Svetkovanje Pashe počelo je sa nastankom jevrejskog naroda. Poslednje noći svoga ropstva u Egiptu, kada je izgledalo da nema nikavog znaka oslobo}enja, Bog je naredio da se pripreme za brzo oslobo}enje. On je opomenuo faraona o konačnom sudu nad Egipćanima i On je dao uputstva Jevrejima da svoje porodice skupe u svojim domovima. Pošto su poprskali dovratnike krvlju zaklanog jagnjeta, trebalo je da pojedu to jagnje, pečeno, sa beskvasnim hlebom i gorkim zeljem. "I ovako jedite", rekao je On, "opasani, obuća da vam je na nogu i štap u ruci, i jedite hitno jer je prolazak Gospodnji" (2. Mojsijeva 12,11). U ponoć su ubijeni svi prvenci Egipćana. Tada je faraon poslao poruku Izrailju: "Ustajte, idite iz naroda mojega i otidite, poslužite Gospodu, kao što govoriste" (2. Mojsijeva 12,31) Jevreji su izašli iz Egipta kao nezavisan narod. Gospod je naredio da se Pasha svetkuje svake godine. "Kada vam reku", kazao je On, "sinovi vaši: Kakva je to služba? Recite: Ovo je žrtva za prolazak Gospodnji, kad pro}e kuće sinova Izrailjevih u Misiru ubijajuši Misirce." Tako je iz pokolenja u pokolenje trebalo da se ponavlja priča o ovom veličanstvenom izbavljenju.

Pashi je sledio sedmodnevni Praznik beskvasnih hlebova. Drugog dana praznika prineseni su Gospodu prvi plodovi godišnje žetva, jedan snop ječma. Svi praznični obredi bili su slika Hristovog rada. Izrailjevo izbavljenje iz Egipta bilo je očigledna pouka o iskupljenju, koje je Pasha trebalo da sačuva u sećanju. Zaklano jagnje, beskvasni hleb, snop prvih rodova, predstavljali su Spasitelja.

Većina ljudi Hristovog vremena svetkovanje ovog praznika sveli su na formalizam. Ali, kakav je tek značaj ovaj praznik imao za Božjeg sina!

Po prvi put, Dete Isus posmatrao je hram. Video je sveštenike obučene u bele haljine kako obavljaju svoju svečanu službu. Gledao je žrtvu koja je krvarila kako leži na žrtevnom oltaru. On se sagnuo u molitvi sa drugim poklonicima, dok se oblak tamjana dizao pred Bogom. Bio je svedok upečatljivog obreda pashalne službe. Iz dana u dan sve jasnije sagledavao je njihovo značenje. Svaki čin kao da je bio povezan sa Njegovim životom. U Njemu su se budile nove težnje. Tih i utonuo u misli, izgledao je kao da proučava neki veliki problem. Tajna Njegove misije otkrivala se Spasitelju.

Zaokupljen razmišljanjem o ovim prizorima, nije ostao kraj svojih roditelja. Želeo je da bude sam. Kada su se pashalne službe završile, i dalje se zadržao u predvorju hrama, pa kada su poklonici napustili Jerusalim, On je ostao.

Ovom posetom Jerusalimu roditelji su želeli da dovedu Isusa u dodir sa velikim učiteljima u Izrailju. Dok je u svakoj pojedinosti bio poslušan Božjoj reči, nije se prilagodio rabinskim obredima i običajima. Josif i Marija nadali su se da će On biti pokrenut da pokaže više poštovanja prema učenim rabinima i da će mnogo spremnije prihvatiti njihove zahteve. Me}utim, Bog je u harmu poučio Isusa. Ono što je primio, odmah je počeo i da daje.

U to vreme jedna prostorija povezana sa hramom bila je odvojena za svetu školu, po ugledu na proročke škole. Tu su se okupljali vodeći rabini sa svojim učenicima i ovde je došao i Dete Isus. Zauzevši mesto kraj nogu ovih ozbiljnih, učenih ljudi, slušao je njihove pouke. Kao onaj koji čezne za mudrošću, postavljao je pitanje ovim učiteljima o proročanstvima i doga}ajima koji su se tada zbivali i ukazivali na dolazak Mesije.

Isus se predstavio kao onaj koji je žedan znanja o Bogu. Njegova pitanja upućivala su na duboke istine koje su dugo bile zamagljene, a koje su ipak bile od životnog značaja za spasenje duše. Svako pitanje iznosilo je pred njih jednu božansku pouku, a istinu stavljalo u novi odnos, dok je pokazivalo uskost i površnost mudrosti ovih mudrih ljudi. Rabini su govorili o čudesnom uzdizanju koje će Mesijin dolazak doneti jevrejskom narodu, ali Isus je izneo Isaijino proročanstvo i upitao ih za značenje tih spisa koji ukazuju na patnje i smrt Božjeg Jagnjeta.

Ovi učeni ljudi obratili su Mu se sa pitanjima i bili zadivljeni Njegovim odgovorima. Sa dečjom poniznošću ponavljao je reči iz Pisma, otkrivajući im dubinu značenja koje ovim mudrim ljudima nikada nije došlo na um. Da su sledili ove putokaze istine, koje je On istakao, pokrenuli bi reformaciju u dotadašnjoj religiji. Došlo bi do probu}enja dubokog zanimanja za duhovne istine i kada bi Isus počeo svoju službu, mnogi bi bili spremni da ga prihvate.

Rabini su znali da Isus nije bio poučavan u njihovim školama, a ipak je Njegovo razumevanje proročanstva daleko nadmašivalo njihovo znanje. Oni su razabrali da ovaj misaoni galilejski Dečak mnogo obećava. Poželeli su da Ga pridobiju za svoga učenika, da bi postao učitelj u Izrailju. Želeli su da preuzmu na sebe Njegovo vaspitanje osećajući da tako osobit um moraju lično oblikovati.

Isusove reči pokrenule su njihova srca onako kako nikada nisu bila pokrenuta rečima sa ljudskih usana. Bog je želeo da dâ svetlost ovim vo}ama u Izrailju i On je upotrebio jedino sredstvo kojim je mogao da dopre do njih. U svojoj oholosti, njima je bilo ispod dostojanstva da priznaju da mogu primiti pouke od bilo koga. Da se Isus pojavio i pokušao da ih uči, oni bi oholo odbili da ga slušaju. Oni su sami sebi lakskali ga su Ga poučavali, ali u najmanju ruku proveravali su njegovo poznavanje Pisma. Isusova mladalačka skromnost i ljupkost rasterala je njihove perdrasude. Nesvesno su se njihovi umovi otvorili Božjoj reči i Duh Sveti govorio je njihovim srcima.

Oni su morali da uvide kako njihovo očekivanje Mesije nije podržano proročanstvom; ali nisu hteli da se odreknu svojih teorija koje su laskale njihovom častoljublju. Nikad ne bi priznali da su pogrešno shvatili Pisma, smatrajući se njihovim tumačima. Od jednog do drugog kružilo je pitanje: "Kako ovaj mladić zna, a nije se učio?" Videlo je svetlelo u tami, ali "tama ga ne obuze" (Jovan 1,J).

U me}uvremenu, Josif i Marija bili su veoma zbunjeni i razalošćeni. Prilikom napuštanja Jerusalima, izgubili su Isusa iz vida i nisu znali da je ostao. Zemlja je tada bila gusto nastanjena i karavani iz Galileje bili su veoma veliki. Kada su napuštali grad, vladao je veliki metež. Zadovoljstvo putovanja sa prijateljima i pozanicima

obuzelo je njihovu pažnju, pa na putu nisu primetili njegov nestanak sve do noći. Kada su zastali da se odmore, nedostajala im je ruka pomoćnica njihovog Deteta. Pretpostavljajući da se nalazi sa njihovim društvom, nisu se brinuli. Iako je bio mlad, imali su bezuslovno poverenje u Njega, očekujući da će On, kada bude bilo potrebno, biti spreman da pomogne razumevajući njihove želje, kao što je to uvek činio. Sada su se njihova strahovanja probudila. Uzalud su Ga tražili po celom svom društvu. Pretrnuli, setili su se kako je Irod pokušavao da Ga uništi još dok je bio malo dete. Mračne slutnje ispunjavale su njihova srca. Gorko su prebacivali sebi.

Vrativši se u Jerusalim, nastavili su traganje. Sledećeg dana, kada su se umešali u mnoštvo poklonika u hramu, njihovu pažnju privukao je jedan poznati glas. Nisu se mogli prevariti, nijedan drugi glas nije nalikovao na Njegov, tako ozbiljan i srdačan, a ipak toliko milozvučan.

Našli su Isusa u rabinskoj školi. Iako su bili radosni, nisu mogli zaboraviti svoju žalost i zabrinutost. Kada je ponovo bio sa njima, majka je izgovorila reči koje su sadržale prekor: "Sine, šta učini nama tako? Evo otac i ja sa strahom tražimo te."

"Zašto ste me tražili?", odgovorio je Isus. "Zar ne znate da meni treba u onom biti što je Oca mojega?" A pošto je izgledalo da nisu shvatili Njegove reči, On je pokazao gore. Na njegovom licu bila je svetlost kojoj su se čudili. Božanstvo je bljesnulo kroz ljudsku prirodu. Kada su Ga našli u harmu, slušali su šta se doga}alo izme}u Njega i rabina, i bili iznena}eni Njegovim pitanjima i odgovorima. Njegove reči pokrenule su niz misli koje neće nikada biti zaboravljene.

Pitanje koje im je uputio sadrži pouku: "Zar ne znate", rekao je, "da meni treba u onom biti što je Oca mojega?" Isus je bio zauzet poslom koji je došao da obavi na ovome svetu, ali Josif i Marije zanemarili su svoj posao. Bog im je ukazao veliku čast poveravajući im svoga Sina. Sveti an}eli upravaljali su tokom Josifovog života da bi sačuvali Isusov život. Me}utim, oni su Ga ceo jedan dan izgubili iz vida, iako ni za trenutak nisu smeli da Ga zaborave. Kada je otklonjena njihova briga, nisu okrivili sami sebe, već su na Njega bacili krivicu.

Za Isusove roditelje bilo je prirodno da Isusa smatraju svojim detetom. On je svakodnevno bio sa njima i Njegov život umnogome bio je sličan životu ostale dece, pa im je bilo teško da shvate da je On Božji Sin. Bili su u opasnosti da ne cene blagoslov koji im je dat u prisutnosti Iskupitelja sveta. Bol izazvan njihovim odvajanjem od Njega i blagi ukor koji su sadržale Njegove reči, bili su odre}eni da u njihovu dušu utisnu svetost onoga što im je povereno.

U odgovoru majci, Isus je prvi put pokazao da razume svoj odnos prema Bogu. Pre Njegovog ro}enja an}eo je rekao Mariji: "On će biti Veliki, i nazvaće se Sin Najvišega, i daće mu Gospod Bog presto Davida oca njegova; i carovaće u domu Jakovljevu vavek" (Luka 1,32,33). Ove reči Marija je sačuvala u srcu; pa iako je verovala da će njeno dete biti Mesija u Izrailju, nije shvatila Njegov zadatak. Sada nije shvatila Njegove reči, ali je znala da je poricao svoje srodstvo s Josifom i proglasio sebe Sinom Božjim.

Isus nije zanemarivao svoju vezu sa svojim zemaljskim roditeljima. On se iz Jerusalima vratio sa njima kući i pomagao im u njihovom životu ispunjenom teškim radom. Krijući u srcu tajnu svoje misije, ponizno je čekao odre}eni ternutak da otpočne svoj rad. Pošto je prepoznao da je Božji Sin, On je u toku narednih osamnaest godina potvrdio svoju vezu koja Ga je spajala sa domom u Nazaretu, izvršavajući svoju dužnost sina, brata, prijatelja i gra}anina.

Kada Mu se u hramu otkrila misija, Isus se klonio dodira sa mnoštvom. Želeo je da se u tišini vrati iz Jerusalima sa onima koji su poznavali tajnu Njegovog života. Pashalnom službom Bog je želeo da svoj narod odvoji od svetovnih briga i da ga podseti na svoje divno delo izbavljenja iz Egipta. Želeo da u ovom delu sagledaju obećanje u izbavljenju od greha. Kao što je krv zaklanog jagnjeta štitila domove Izrailjaca, tako i Hristova krv treba da spase njihove duše; oni se mogu spasiti jedino ako verom kroz Hrista učine svojim Njegov život. Simbolična služba imala je vrednost samo onda kada je ljude usmeravala ka Hristu kao ličnom Spasitelju. Bog je želeo da budu uvedeni u proučavanje sa puno molitve i razmišljanja o Hristovoj misiji. Me}utim, dok je mnoštvo napuštalo Jerusalim, uzbu}enje zbog putovanja i druženja često je zaokupljalo njihovu pažnju i služba kojoj su prisustvovali bila je zaboravljena. Spasitelja nije privlačilo njihovo društvo.

Pošte je trebalo da se iz Jerusalima Josif i Marija vrate sami sa Isusom, On se nadao da će njihove misli upraviti na proročanstvo o Spasitelju koji će patiti. Na Golgoti pokušao je da olakša njen materinski bol. I sada je mislio o njoj. Marija će biti svedok Njegove poslednje samrtne borbe i Isus je želeo da ona razume Njegovu misiju, da bi bila ojačana da izdrži kada joj mač probode dušu. Kao što je Isus bio odvojen od nje i ona Ga ožalošćena tražila tri dana, tako će On ponovo biti izgubljen za nju tri dana kada bude bio žrtvovan za grehe sveta. A kada bude izašao iz groba, njena žalost opet će se pretvoriti u radost. Koliko bi lakše podnela veliku tugu njegove smrti da je shvatila pisma na koje je On sada želeo da skrene njene misli!

Da su Josif i Marija održali svoj um usmeren Bogu razmišljanjem i molitvom, oni bi razumeli svetost poverenja koje im je ukazano i ne bi izgubili Isusa iz vida. Nemarnošću u jednom danu izgubili su Spasitelja, ali bilo im je potrebno tri dana zabrinutog trganja da bi Ga našli. Tako je to i sa nama; praznim razgovorom, ogovaranjem ili zanemarivanjem molitve, možemo u jednom danu izgubiti Spasiteljevu prisutnost, a biće nam potrebno mnogo dana bolnoga trganja da bismo Ga našli i ponovo dobili mir koji smo izgubili.

U našem me}usobnom druženju moramo paziti da ne zaboravimo Isusa i olako nam ne promakne da On nije sa nama. Kada toliko postanemo zaokupljeni svetovnim da ne mislimo o Onome kome je usredsre}ena naša nada u večni život, odvajamo se od Isusa i nebeskih an}ela. Ova sveta bića ne mogu ostati tamo gde Spasiteljeva prisutnost nije poželjna, a Njegovo odsustvo se ne primećuje. To je razlog česte pojave obeshrabrenja među tobožnjim Hristovim sledbenicima.

Mnogi prisustvuju bogosluženjima i Božja reč ih osvežava i utešava, ali usled zanemarivanja razmišljanja, budnosti i molitve, gube blagoslov i osećaju se siromašnijim nego ranije. Često smatraju da je Bog okrutno postupio prema njima. Ne uvi}aju da je to njihova greška. Odvojivši se od Isusa, odvojili su se i od svetlosti Njegovog prisustva.

Za nas bi bilo dobro da svakoga dana provedemo izvesno vreme u razmišljanju o Hristovom životu. Treba da ga proučavamo u svakoj pojedinosti i dopustimo svojoj mašti da obuhvati sve prizore, naročito one vezane za kraj Njegovog života. Dok se tako bavimo Njegovom velikom žrtvom za nas, naše poverenje u Njega postaće mnogo postojanije, naša ljubav će oživeti i dublje će nas prožimati Njegov duh. Ako na kraju želimo da budemo spaseni, moramo naučiti pouku o pokajanju i poniznosti u podnožju krsta.

Dok se me}usobno družimo, bićemo blagoslov jedan drugome. Ako pripadamo Hristu, naše najlepše misli baviće se Njime. Volećemo da govorimo o Njemu i dok govorimo jedan drugome o Njegovoj ljubavi, naša srca omekšaće božanski uticaji. Posmatrajući lepotu Njegovog karaktera, mi se "preobražavamo u to isto obličje iz slave u slavu" (2. Korinćanima 3,18).

DANI BORBE

Od svojih najranijih godina jevrejsko dete bilo je okruženo zahtevima rabina. Za svako delo, do najsitnijih pojedinosti u životu, propisana su stroga pravila. Pod vo}stvom učitelja iz sinagoge mladi su učili bezbrojna pravila, jer se očekivalo da ih kao pravoverni Izrailjci poštuju. Me}utim, Isusa ovo nije zanimalo. Od detinjstva delovao je nezavisno od rabinskih zakona. Neprekidno je proučavao spise Staroga zaveta i reči "Tako veli Gospod" bile su stalno na Njegovim usnama.

Kada je počeo jasnije sa shvata stanje naroda, uvideo je da su zahtevi društva i Božji zahtevi bili u stalnom sukobu. Ljudi su se udaljavali od Božje reči, i uzdizali teorije koje su sami izmislili. Poštovali su tradicionalne obrede koji nisu imali nikakvu vrednost. Njihova služba bila je samo niz ceremonija; svete istine koje je ona trebalo da otkrije bile su sakrivene od vernika. On je video da u njihovoj službi lišenoj vere ne nalaze mir. Oni nisu poznavali slobodu duha koja bi doprla do njih da su u istini služili Bogu. Isus je došao da poduči o značenju službe Bogu i nije mogao da ozakoni mešanje ljudskih zahteva sa božanskim propisima. On nije napadao propise ili postupke obrazovanih učitelja; ali kada su Ga korili zbog Njegovih jednostavnih navika, On je opravdavao svoje ponašanje iznošenjem Božjih reči.

Nežno i ponizno Isus je pokušavao da zadovolji one sa kojima je odlazio u dodir. Pošto je bio tako ljubazan i nenametljiv, književnici i starešine smatrali su da će svojim učenjem lako moći da utiču na Njega. Oni su tražili da prihvati opšta načela i predanje koje su ostavili stari rabini, ali On je tražio njihovu verodostojnost u Svetom pismu. On je želeo da čuje svaku reč koja je potekla iz Božjih usta, ali nije mogao da posluša ljudske izmišljotine. Izgledalo je da Isus zna Pisma od početka do kraja, i On ih je izlagao u njihovom pravom značenju. Rabini su se stideli da ih poučava jedno dete. Tvrdili su da je njihova dužnost da objašnjavaju Sveto pismo, a Njegova da prihvati njihovo tumačenje. Bili su ogorčeni što se opire njihovoj reči.

Oni su znali da u Svetom pismu ne mogu naći nikakvu potvrdu za svoja predanja. Shvatili su da je Isus u duhovnom razumevanju bio daleko ispred njih. Ipak, bili su ljuti zato što nije slušao njihove naradbe. Ne uspevajući da Ga ubede, potražili su Josifa i Mariju i izneli im njegov stav neprihvatanja njihovih propisa. Tako je On pretrpeo prekor i osudu.

Još iz najranijih dana, Isus je počeo da sam oblikuje svoj karakter, a čak i poštovanje i ljubav prema roditeljima nisu Ga mogli odvratiti od poslušnosti Božjoj reči. "Pisano je" bio je Njegov razlog za svako delo koje je odstupalo od porodičnih običaja. Me}utim,

uticaj rabina zagorčavao Mu je život. Još u svojoj mladosti morao je da uči tešku pouku ćutanja i strpljive istrajnosti.

Njegova braća, kako su se zvali Josifovi sinovi, bili su na strani rabina. Oni su neprestalno naglašavali da se predanja moraju poštovati, kao da su to Božji zahtevi. Oni su smatrali ljudske propise mnogo višim od Božje reči i u velikoj meri smetalo im je Isusove jasno pronicanje u razlikovanju lažnog i istinitog. Njegovu strogu poslušnost Božjem zakonu osu}ivali su kao tvrdoglavost. Bili su iznena}eni znanjem i mudrošću koji je pokazivao u odgovaranju rabinima. Znali su da nije primio nikakvo obrazovanje od mudrih ljudi, ali ipak, uočili su da je On njima bio učitelj. Priznali su da je Njegovo obrazovanje uzvišenije od njihovog. Ali, nisu razumeli da je On imao pristupa drvetu života, izvoru znanja koji oni nisu poznavali.

Hristos nije bio isključiv i naročito je uvredio fariseje što se u ovom pogledu udaljio od njihovih strogih pravila. On je naišao na domen religije ogra}en visokim zadovima izdvajanja kao suviše svetog za svakodnevni život. On je porušio zidove podvojenosti. U svom dodiru sa ljudima nije se pitao: "Šta je vaše verovanje? Kojoj crkvi pripadaš?" Koristio je svoju silu za dobro svih kojima je bila potrebna pomoć. Umesto da se odvoji u nekoj isposničkoj ćeliji da bi pokazao svoj nebeski karakter, On je ozbiljno radio za ljudski rod. On je usa}ivao načelo da se biblijska vera ne sastoji od mučenja tela. On je učio da čista i neokaljena vera nije namenjena samo odre}enom vremenu i naročitim prilikama. U svako doba i na svakom mestu ispoljavao je zanimanje za ljude puno ljubavi i širio oko sebe svetlost radosne pobožnosti. Sve je to bilo ukor farisejima. To je pokazalo da se vera ne sastoji u sebičnosti i da je njihova mračna predanost ličnim interesima daleko od prave pobožnosti. To je izazvalo njihovo neprijateljstvo prema Isusu, tako da su pokušali da Ga silom podvlaste svojim propisima.

Isus je radio na tome da ublaži svaku patnju koju je video. On je imao malo novaca za davanje, ali se često lišavao hrane da bi pomagao onima čije su Mu potrebe izgledale veće od Njegovih. Njegova braća su osećala da Njegov uticaj seže daleko, nasuprot njihovom. On je posedovao istančano razumevanje koje niko od njih nije imao i nije želeo da ima. Kada su grubo govorili sa siromašnim, ponižen im bićima, Isus je potražio baš te osobe i govorio im reči ohrabrenja. Onima kojima je bilo potrebno, davao je čašu hladne vode i tiho bi spustio svoj obrok u njihove ruke. Pošto je otklonio njihove patnje, istine koje je proučavao bile su povezane sa Njegovim delima milosr}a i tako urezane u sećanje.

Sve to izazvalo je nezadovoljstvo kod Njegove braće. Budući da su bili stariji od Isusa, smatrali su da On treba da se pokori njihovim nare}enjima. Optuživali su Ga da sebe smatra višim od njih i korili Ga da se izdiže iznad njihovih učitelja, sveštenika i narodnih upravljača. Često su Mu pretili i pokušavali da Ga uplaše, ali On je išao napred, učinivši Sveto pismo svojim vodičem.

Isus je voleo svoju braću i stalno se ljubazno odnosio prema njima, ali oni su bili ljubomorni i pokazali najodlučnije nepoverenje i prezir. Nisu mogli da shvate Njegovo ponašanje. U Isusu su im se otkrile velike protivrečnosti. On je bio Božji Sin, a ipak bespomoćno dete. Tvorac svetova, Zemlja je bila Njegova svojina, pa ipak, siromaštvo je obeležavalo Njegovo životno iskustvo na svakom koraku. Njegovo dostojanstvo i osobenost potpuno su se razlikovali od zemaljske oholosti i uobraženosti; nije težio za svetovnom veličinom i bio je zadovoljan čak i najnižim položajem. To je ljutilo Njegovu braću. Oni nisu mogli objasniti Njegovo trajno spokojstvo i iskušenje u siromaštvu. Nisu znali da je postao siromašan radi nas, da bismo se mi "Njegovim siromaštvom" obogatili (2. Korićanima 8,9). Tajnu Njegove misije nisu mogli razumeti više nego Jovovi prijatelji njegovo poniženje i patnje.

Braća nisu razumela Isusa zato što nije bio sličan njima. Njegovo merilo nije bilo i njihovo. Gledajući na ljude, okrenuli su se od Boga i Njegova sila nije postojala u njihovom životu. Verski obredi koje su poštovali nisu mogli da preobraze karakter. Oni su davali "desetak od metvice i od kopra i od kima", ali su propustili "ono što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru" (Matej 23,32). Isusov promer stalno im je smetao. On je na svetu mrzeo samo jedno, to je bio greh. Nije mogao da bude svedok nekog r}avog dela, a da ne doživi bol koji se nije mogao sakriti. Postojala je jasna razlika izme}u formalista, čiji je izgled svetosti prikrivao ljubav prema grehu i karaktera u kome je revnost za Božju slavu uvek bila najvažnija. Zato što je Isusov život osu}ivao zlo, suprotstavljali su Mu se kako u domu, tako i izvan njega. O Njegovoj nesebičnosti i čestitosti govorilo se sa podsmehom. Njegova strpljivost i ljubaznost nazivane su kukavičlukom.

Od gorčine koja pada u deo ljudskom rodu, Isus nije izbegavao nijedan deo. Bilo je i takvih koji su pokušavali da Mu se narugaju zbog Njegovog ro}enja, pa je čak i u detinjstvu morao da se susretne sa njihovim podsmešljivim pogledima i zlim došaptavanjima. Da je odgovorio nestrpljivom reči ili pogledom, da je popustio svojoj braći jednim pogrešnim postupkom, On više ne bi bio savršen primer. Na taj način On bi pretrpeo neuspeh u sprovo}enju plana za naše otkupljenje. Da je ikad priznao da može biti opravdanja za greh, Sotona bi likovao, a svet bi bio izgubljen. Zbog toga je kušač radio na tome da što težim učini Njegov život, kako bi Ga naveo na greh.

Me}utim, na svako kušanje On je odgovarao: " Pisano je." On je retko korio bilo koje r}avo delo svoje braće, ali je imao da im kaže reč od Boga. Često su Ga optuživali za kukavičluk kada je odbijao da se udruži sa njima u nekom zabranjenom delu; ali je On odgovarao "Pisano je: Strah je Božji mudrost, i uklanjati se od zla jeste razum" (O Jovu 28,28).

Bilo je nekih koji su tražili Njegovo društvo, osećajući mir u Njegovom prisustvu, ali mnogi su Ga izbegavali zato što ih je ukoravao Njegov besprekoran život. Mladi drugovi uporno su Ga nagovarali da čini što i oni čine. Bio je vedar i radostan, oni su uživali u Njegovoj prisutnosti i pozdravljali Njegove spremne predloge, ali bili su nestrpljivi prema Njegovoj savesnosti i proglasili Ga skučenim i tesnogrudim. Isus je odgovarao: "Pisano je: Kako će mladić očistiti put svoj? Vladajući se po Tvojim rečima! U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju da ti ne grešim!" (Psalam 119,9.11)

Često su Ga pitali: "Zašto si tako uporan u tome da budeš tako poseban, tako različit od svih nas?" "Pisano je", rekao je On, "Blago onima kojima je put čist, koji hode u zakonu Gospodnjem. Blago onima koji čuvaju otkrivenja Njegova, svim srcem traže ga; koji ne čine bezakonja, hode putevima Njegovim!" (Psalam 119,1-3)

Kada su Ga upitali zašto se ne pridružuje neozbiljnom zabavljanju mladih iz Nazareta, rekao je: "Pisano je: Na putu otkrivenja tvojih radujem se kao za veliko bogatstvo. O zapovestima Tvojim razmišljam, i pazim na puteve Tvoje. Naredbama Tvojim tešim se, ne zaboravljam reči Tvoje" (Psalam 119,14-16).

Isus se nije borio za svoja prava. Njegov posao je često bio otežan zato šte je bio predusretljiv i nije se žalio. Ipak, nije sustajao niti se obeshrabrivao. On je živeo iznad ovih teškoća, kao u svetlosti Božjeg lica. Nije se svetio kada su sa njim grubo postupali, već je uvrede strpljivo podnosio.

Stalno su ga pitali: "Zašto podnosiš tako zlobno postupanje čak i od tvoje braće?" "Pisano je", govorio je On, "Sine moj, ne zaboravljaj nauke moje, i zapovesti moje neka hrane srce tvoje. Jer će ti doneti dug život, dobre godine i mir. Milost i istina neka te ne ostavlja; priveži ih sebi na grlo, upiši ih na ploči srca svojega. Te češ naći milost i dobru misao pred Bogom i pred ljudima" (Priče 3,1-4).

Od vremena kada su roditelji našli Isusa u hramu, njegov način delovanja bio je za njih tajna. On nije želeo da sa njima ulazi u sukob, ali je ipak Njegov primer bio stalna pouka. On je ličio na onoga koji je bio izdvojen. Svoje časove sreće nalazio je kada je bio sam sa prirodom i Bogom. Kad god je mogao, ostavljao bi svoj posao i odlazio u polja da razmišlja u zelenim dolinama, da održava zajednicu sa Bogom na planinskim obroncima ili usred drveća u šumi. Rano jutro često Ga je zaticalo na nekom skrivenom mestu kako razmišlja, istražuje Sveto pismo ili se moli. Sa ovih tihih časova, On bi se vraćao svome domu da opet preuzme svoje dužnosti i pruži primer strpljivog mukotrpnog rada.

Hristov život bio je obeležen poštovanjem i ljubavlju prema majci. Marija je u svom srcu verovala da je njeno ro}eno sveto dete taj dugo obećavani Mesija, ali nije smela da izrazi svoju veru. U toku celog svog života na Zemlji, bila je saučesnik u Njegovim patnjama. Sa žalošću je gledala iskušenja kojima je bio izložen u detinjstvu i mladosti. Braneći ono što je znala da je ispravno u Njegovom ponašanju i sama je dolazila u iskušenja. Opho}enje u domu i materinsku nežnu brigu nad decom smatrala je životno važnom u oblikovanju karaktera. Josifovi sinovi i kćeri znali su to i iskorišćavajući njenu brigu, pokušavali su da Isusove postupke usklade sa svojim merilom.

Marija je često prigovarala Isusu i tražila od Njega da se povinuje rabinskom načinu postupanja. Me}utim, Njega nije niko mogao ubediti da promeni svoje navike razmišljanja o delima i pomaganja ljudima, pa čak i nemim životinjama da se odlobode patnji. Kada su sveštenici i učitelji zatražili Marijinu pomoć da Isusa učine poslušnim, ona se veoma uznemirila, ali je mir zavladao njenim srcem dok je On iznosio činjenice iz Svetoga pisma koje su podržavale Njegove postupke.

Ona se ponekad kolebala izme}u Isusa i njegove braće koja nisu verovala da je On Božji Poslanik, iako su postojali mnogi dokazi da je Njegov karakter bio božanski. Ona je videla kako se žrtvuje za dobro drugih. Njegovo prisustvo unosilo je čistiju atmosferu u dom, a Njegov život bio je kao kvasac koji deluje u elementima društva. Bezazlen i nevin hodao je me}u nepažljivim, grubim, neljubaznim, me}u nepravednim carinicima, lakomislenim rasipnicima, nepravednim Samarjanima, neznabožačkim vojnicima, grubim seljacima i šarolikim mnoštvom. On je izgovarao reč saučešća ovde i reč onde kad je video ljude umorne ali primorane da nose teške terete. Delio je njihov teret i ponavljao im pouke koje je učio iz prirode, pouke o ljubavi, milosti i Božjoj dobroti.

On je učio sve da sebe smatraju obdarenim dragocenim talentima, koji im mogu obezbediti večna blaga samo ako se pravilno upotrebe. Iskorenjivao je svaku taštinu iz svog života, i svojim ličnim primerom učio da svaki trenutak vremena ima večne rezultate; da treba da se ophode sa njima kao sa blagom i da ga iskoriste za svete

ciljeve. Nijedno ljudsko biće nije smatrao bezvrednim, već je svakoj duši pružio spasonosni lek. U bilo kakvom društvu da se našao iznosio je pouku koja je bila pogodna za to vreme i okolnosti. Težio je da nadahnjuje nadom najsurovije, koji ništa ne obećavaju, iznoseći pred njih uverenje da mogu postati besprekorni i bezazleni. Često je sretao one koji su se prepustili Sotoninoj vlasti i koji nisu imali snage da se otrgnu iz njegove zamke. Takvom obeshrabrenom, bolesnom, zavedenom i palom čoveku, Isus bi upućivao reči najnežnijeg sažaljenja, reči koje su bile potrebne i koje su se mogle razumeti. Sretao je i druge koji su vodili neposrednu borbu sa neprijeteljem duša. Ove je hrabrio da istraju, uveravajući ih da će pobediti; jer su Božji an}eli bili na njihovoj strani i daće im pobedu. Oni kojima je ovako pomogao bili su ube}eni da je ovde Onaj u koga mogu imati savršeno poverenje. On neće izdati tajne koje su poverili Njegovom saosećajnom uhu.

Isus je bio iscelitelj i tela i duše. On se zanimao za svaku vrstu patnje koju je zapažao i svakom nevoljniku donosio olakšanje, a Njegove ljubazne reči bile su kao melem koji umiruje bol. Niko nije mogao da kaže da je učinio čudo, ali sila - iscelujuća sila ljubavi - prelazila je sa Njega na bolesne i očajne. Na taj način On je od samog detinjstva nenametljivo radio za ljude. To je bio razlog što su Ga mnogi, pošto je otpočeo svoju službu, rado slušali.

Ipak je Isus prolazio sam kroz detinjstvo, mladost i zrelo doba. U svojoj čistoti i vernosti sam je gazio u kaci, nikoga od ljudi nije bilo da Mu pomogne. Nosio je strašan teret odgovornosti za spasenje ljudi. Znao je da ako ne do}e do odlučne izmene načela i ciljeva ljudskog roda, sve će biti izgubljeno. To je bilo breme na Njegovoj duši i niko nije mogao da proceni teret koji Ga je pritiskao. Ispunjen čvrstom odlučnošću, ostvarivao je svoj životni zadatak da Sam bude svetlost ljudima.

GLAS U PUSTINJI

(Luka 1,J-23.J7-80; 3,1-18; Matej 3,1-12; Marko 1,1-8)

Me}u vernima u Izrailju koji su dugo očekivali Mesijin dolazak, pojavio se Hristov preteča. Ostareli sveštenik Zarija i njegova žena Jesisaveta "behu oboje pravedni pred Bogom" i u njihovom tihom i svetom životu svetlost vere zasjala je kao zvezda u tami tih zlih dana. Ovom bogougodnom bračnom paru dato je obećanje o sinu koji će ići pred licem Gospodnjim i "poravnati staze Njegove".

Zarija je živeo u "gornjoj Judeji", ali je otišao u Jerusalim da nedelju dana služi u hramu. Bila je to dužnost koja se od svih sveštenika zahtevala dva puta godišnje. "I dogodi se, kad on služaše po svome redu pred Bogom, da po običaju sveštenstva do}e na njega da iza}e u crkvu Gospodnju da kadi."

On je stajao ispred zlatnog oltara na svetom mestu u svetinji. Oblak tamjana sa molitvama Izrailja uzdizao se pred Bogom. Iznenada je postao svestan božanskog prisustva. An}eo Gospodnji "stajaše s desne strane oltara kandionoga". Položaj an}ela označavao je naklonost, ali Zarija to nije zapazio. Godinama se molio za dolazak Otkupitelja; sada je Nebo poslalo svoga vesnika da objavi da će ove molitve uskoro biti uslišene; Božja milost izgledala mu je prevelika da bi mogao poverovati! Bio je ispunjen strahom i samoosudom.

Me}utim, bio je pozdravljen radosnim uveravanjem: "Ne boj se Zarija, jer uslišena je tvoja molitva; i žena tvoja Jelisaveta rodiće ti sina, i nadeni mu ime Jovan. I biće tebi radost i veselje, i mnogi će se obradovati njegovu ro}enju. Jer će biti veliki pred Bogom i neće piti vina ni sikera i napuniće se Duha Svetoga i mnoge će sinove Izrailjeve obratiti ka Bogu njihovome; i on će napred doći pred njim u duhu i sili Ilinijoj da obrati srca otaca k deci, i nevernike k mudrosti pravednika i da pripravi Gospodu narod gotov. I reče Zarija an}elu: Po čemu ću ja to poznati? Jer sam ja star i žena moja vremenita."

Zarija je dobro znao kako je Avramu u starosti poklonjeno dete, zato što je verovao da je veran Onaj koji je obećao. Me}uitm, za trenutak, stari sveštenik skrenuo je svoju misao na slabost ljudskog roda. On zaboravlja da ono što je obećao, Bog je kadar da ispuni. Kakva suprotnost izme}u ovog neverovanja i čiste detinjske vere Marije, devojke iz Nazareta, čiji je odgovor na čudesnu vest an}ela bio: "Evo sluškinje Gospodnje, neka mi bude po reči tvojoj" (Luka 1,38).

Ro}enje Zarijinog sina, kao i ro}enje Avramovog deteta, i Marijinog deteta, trebalo je da pouči o velikoj duhovnoj istini, istini koju sporo učimo, brzo zaboravljamo. Sami smo nesposobni da činimo bilo šta dobro; ali ono što ne možemo učiniti, učiniće Božja sila u svakoj duši koja se potčini i veruje. Verom je poklonjeno Dete obećanja. Verom se ra}a duhovni život, a mi se osposobljavamo da činimo dela pravde.

Na Zarijino pitanje an}eo je rekao: "Ja sam Gavrilo što stojim pred Bogom, i poslan sam da govorim s tobom da ti javim ovu radost." Pet stotina godina ranije Gavrilo je trebalo da objavi Danilu proročko razdoblje koje će trajati sve do Hristovog dolaska. Saznanje da je kraj ovog razdoblja blizu, pokrenulo je Zariju da se moli za Mesijin dolazak. Sada je sam vesnik preko koga je dato proročanstvo došao da najavi njegovo ispunjenje.

Reči an}ela: "Ja sam Gavrilo što stojim pred Bogom", pokazuju da se on nalazi u položaju sa visokim počastima u nebeskim dvorovima. Kada je došao Danilu sa veščú, rekao je: "Nema nikoga da junački radi sa mnom u tom, osim Mihaila kneza vašega" (Danilo 10,21). O Gavrilu Spasitelj govori u Otkrivenju i kaže: "Pokaza, poslavši po an}elu svojemu sluzi svojemu Jovanu" (Otkrivenje 1,1). Jovanu an}eo objavljuje: "Jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci" (Otkrivenje 22,9). Veličanstvena je misao - da je an}eo koji stoji u časti do Božjega Sina, izabran da otkrije Božje namere grešnim ljudima.

Zarija je izrazio sumnju u reči an}ela. On neće progovoriti sve dok se one ne ispune. "I evo", rekao je an}eo, "onemećeš dok se to ne zbude, jer nisi verovao mojim rečima koje će se zbiti u svoje vreme." Sveštenikova dužnost prilikom ove službe bila je da se moli za oproštenje grehova i za dolazak Mesije, ali kada je Zarija pokušao to da učini, nije mogao da izgovori ni jednu reč.

Izašavši da blagoslovi narod "on namigivaše im, i osta nem". Dugo su čekali i počeli strahovati da ga nije pogodio Božji sud. Kada je izašao iz svetinje, njegovo lice je sijalo od Božje slave "i razumeše da mu se nešto utvorilo (dobio viziju) u crkvi". Zarija im je saopštio šta je video i čuo i "kad se navršiše dani njegove službe, otide kući svojoj".

Uskoro, posle ro}enja obećanog deteta, očev jezik se oslobodio "i govoraše hvaleći Boga. I u}e strah u sve susede njihove, i po svoj gornjoj Judeji razglasi se ovaj sav doga}aj. I svi koji čuše metnuše u srce svije govoreći: Šta će biti iz ovog deteta?" Sve to trebalo je da doprinese usmeravanju pažnje na Mesijin dolazak, za koji je Jovan trebalo da pripremi put.

Sveti Duh počinuo je na Zariji i ovim veličanstvenim rečima prorekao misiju svoga sina:

"I ti, dete, nazvaćeš se prorokom Najvišega;
Jer ćeš ići napred pred licem Gospodnjim da mu pripraviš put;
Da daš razum spasenja narodu njegovu
Za oproštenje greha njegovih,
Po dubokoj milosti Boga našega,
Po kojoj nas je pohodio istok s visine;
Da obasjaš one koji sede u tami u i senu smrtnome;
Da uputiš noge naše put mira."

"A dete rastijaše i jačaše duhom i beše u pustinji dotle dok se ne pokaza Izrailju." Pre Jovanovog ro}enja, an}eo je rekao: "Jer će biti veliki pred Bogom, i neće piti vina i sikera; i napuniće se Duha Svetoga." Bog je pozvao Zarijinog sina na veliki posao, najveći posao koji je ikada bio poveren ljudima. Da bi ispunio ovo delo, Bog je morao da radi s njim. Božji Duh biće s njim, ako bude vodio računa o uputstvu an}ela.

Jovan je trebalo da ide kao Božji vesnik, da nosi Božju svetlost ljudima. On će dati novi pravac njihovim mislima. On je upečatljivo morao da im prenese svetost Božjih zahteva i njihovu potrbu za Njegovom savršenom pravdom. Takav vesnik mora biti svet. On mora biti hram u kome će prebivati Božji Duh. Da bi ispunio svoj zadatak, on mora imati zdrav telesni sastav, umnu i duhovnu silu. Zato je bilo neophodno da vlada nad svojim željama i strastima. On je morao biti sposoban da tako vlada svojim moćima da tako može stajati me}u ljudima nepokrenut okolnostima, kao stene i planine u pustinji.

U vreme Jovana Krstitelja bila je veoma raširena pohlepa za bogatstvom, ljubav prema raskoši i razmetljivosti. Čulna zadovoljstva, gozbe i pijanke izazivale su bolesti tela i izopačenost, umrtvljavajući duhovno zapažanje i umanjujući osetljivost prema grehu. Jovan je trebalo da stoji kao reformator. Svojim uzdržanim životom i običnim odelom trebalo je da ukori preterivanje svoga vremena. Zbog toga, uputstva data Jovanovim roditeljima predstavljaju pouku o umerenosti koju je dao an}eo sa nebeskog prestola.

U detinjstvu i mladosti karakter je najsposobniji da prima utiske. Tada treba steći moć vladanja nad samim sobom. Kraj ognjišta i za porodičnom trpezom vrši se uticaj čiji je ishod trajan kao večnost. Više od bilo kog prirodnog dara, navike stečene u detinjstvu odlučuju da li će neki čovek biti pobednik ili pobe}en u životnoj borbi. Mladost je vreme setve. Ona odre}uje prirodu žetve za ovaj život i život koji će doći.

Kao prorok, Jovan je trebalo "da obrati srca otaca k deci, i nevernike k mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod gotov". U pripremanju puta za prvi Hristov dolazak, on je bio predstavnik onih koji će pripremiti narod za drugi Hristov dolazak. Svet se predao zadovoljavanju svojih želja. Zablude i laži kipte. Umožavaju se Sotonine zamke za uništenje duša. Svi koji žele savršenu svetost u strahu Božjem moraju da nauče pouku umerenosti i samosavla}ivanja. Više sile uma moraju potčiniti želje i strast. Osnov za sticanje umne snage i duhovne pronicljivosti je ta samodisciplina koje će nam omogućiti da razumemo i sprovedemo u život svete istine Božje reči. Zbog toga umerenost nalazi svoje mesto u delu pripreme za drugi Hristov dolazak.

Po prirodnom redosledu, Zarijin sin bio je vaspitavan za svešteničku službu. Me}utim, vaspitanje u rabinskim školama učinilo bi ga nespremnim za njegovo delo. Bog ga nije poslao učiteljima teologije da ga nauče kako da tumači Pisma. Pozvao ga je u pustinju da bi mogao da uči o prirodi i Bogu te prirode.

Našao je svoj dom u usamljenom predelu, usred neplodnih brežuljaka, divljih klisura i stenovitih pećina. Me}utim, njegov izbor bio je da se odrekne životnih uživanja i raskoši i prihvati nemilosrdnu stegu pustinje. Ovde je njegova okolina doprinosila navikama jednostavnosti i samoodricanja. Neometan bukom sveta, mogao je ovde da proučava pouke iz prirode, otkrivenja i providnosti. Reči koje je an}eo uputio Zariji često su Jovanu ponavljali njegovi bogobojazni roditelji. Od detinjstva ukazivali su mu na njegovu misiju i on je prihvatio sveto poverenje. Samoća pustinje bila je za njega dobrodošlo utočište od društva u kome su gotovo preovladavali sumnja, neverstvo i nečistota.

Posvećen Bogu od svoga ro}enja kao nazirej, usvojio je ovaj zavet kao svoj zavet doživotnog posvećenja. Njegova odeća bila je odeća starih proroka - haljina od kamilje dlake, opasana kožnim remenom. On "je}aše skakavce i med divlji" koji je nalazio u pustinji i pio je čistu vodu sa brežuljaka.

Me}utim, Jovan svoj život nije proveo u dokolici, u isposničkoj sumornosti i sebičnom izdvajanju. S vremena na vreme odlazio je da se susretne sa ljudima, uvek je bio zainteresovan posmatrač onoga što se dešavalo u svetu. Iz svog tihog utočišta pratio je razvoj doga}aja. Svojim pogledom prosvetljenim božanskim Duhom, proučavao je karakter ljudi, da bi mogao da prona}e način kako da dopre do njihovog srca sa nebeskom vešću. Teret njegovog zadatka počivao je na njemu. U usamljenosti, razmišljanjem i molitvom, trudio se da pripremi svoju dušu za životno delo koje je bilo pred njim.

Iako u pustinji, nije bio pošte}en iskušenja. Koliko je god bilo moguće, zatvorio je svaki put kojim bi Sotona mogao da u}e, pa ipak, kušač ga je napadao. Njegova duhovna shvatanja bila su jasna; razvio je snagu i odlučnost karaktera, a uz pomoć Svetog Duha bio je u stanju da otkrije Sotonin pristup i oduprе se njegovoj sili.

U pustinji, Jovan je pronašao svoju školu i svoju svetinju. Kao i Mojsije usred madijanskih planina, bio je zaklonjen Božjim prisustvom i okružen dokazima Njegove moći. Njemu nije palo u deo da kao veliki vo}a Izrailja prebiva usred svečane veličanstvenosti planinske osame; već su pred njim ležali vrhovi Moava, s one stranu Jordana, govoreći mu o Onome "koji je postavio gore" (Psalam 6J,6) i opasao ih silom. Sumorni i strašni izgled prirode u njegovom pustinjskom domu živo je prikazivao stanje Izrailja. Gospodnji rodni vinograd postao je neobra}ena pustoš. Me}utim, iznad pustinje natkrilo se sjajno i divno nebo. Oblaci koji su su se navlačili, olujno tamni, bili su natkriljeni dugom obećanja. Tako je nad Izrailjevim poniženjem sijala obećana slava Mesijine vladavine. Oblake gneva rasterala je duga Njegove zavetne milosti.

Sam u tihoj noći čitao je Božje obećanje Avramu o potomstvu bezbrojnom kao zvezde. Svetlost zore, pozlaćujući moavske planine, govorila mu je o Onome koji će biti kao "svetlost jutrenja, kad sunce izlazi jutrom bez oblaka" (2. Samuilova 23,4). A u podnevnoj svetlosti video je raskošnost Njegovog javljanja, kada će se javiti "slava Gospodnja, i svako će telo videti" (Isaija 40,J).

Sa duhom punim srahopoštovanja, ali i radosti, istraživao je u proročkim svicima otkrivenja o dolasku Mesije - obećanog semena koje će smrskati glavu zmiji - "Darodavca mira", koji je trebalo da se pojavi pre nego što nestane cara na Davidovom prestolu. Sada je došlo vreme. Rimski vladar sedeo je u dvoru na brdu Sion. Na osnovu sigurne Božje reči, Hristos je već bio ro}en.

Isaijini oduševljeni opisi Mesijine slave bili su predmet njegovog danonoćnog proučavanja - te šibljike iz korena Jesejevog, Cara koji će vladati po pravdi, i po "pravici karati krotke u zemlji", i biće "kao zaklon od vetra kao sen od velike stene u zemlji sasušenoj"; Izrailj se neće više nazavati "ostavljena", niti njegova zemlja "pustoš", nego će je Gospod zvati "milina moja", a njegovu zemlju "udata" (Isaija 11,4; 32,2; 62,4). Srce usamljenog izgnanika bilo je ispunjeno slavnim vi}enjem. Zaboravljajući na sebe, posmatrao je Cara u Njegovoj lepoti. Gledao je veličanstvenost svetosti, a sebe je smatrao neuspešnim i nedostojnim. Bio je spreman da po}e kao nebeski vesnik, neočaran ljudskim, zato što je gledao na Božanstvenog. Mogao je da stoji uspravno i neustrašivo u prisustvu zemaljskih vladara, zato što se duboko klanjao pred Carem nad carevima.

Jovan nije potpuno razumeo prirodu Mesijinog carstva. On je čekao da Izrailj bude oslobo}en od narodnih neprijatelja; ali dolazak Cara u pravdi i uspostavljanje Izrailja kao svetog naroda, bio je veliki cilj njegove nade. Na taj način verovao je da će se ispuniti proročanstvo izrečeno prilikom njegovog ro}enja:

"I opomenuti svetoga zaveta svojega
Da se izbavimo iz ruku neprijatelja svojih
I da mu služimo bez straha.
U svetosti i u pravdi pred njim dok god smo živi."

Video je svoj narod zaveden, samozadovoljan i zaspao u svojim gresima. Čeznuo je da ga probudi za svetiji život. Vest koju mu je Bog dao da je nosi bila je odre}ena da ih probudi iz uspavanosti i pokrene ih da zadrhte zbog svoje velike zloće. Pre nego što seme Jevan}elja prona}e svoje mesto, zemljište srca mora da se usitni. Pre nego što potraže isceljenje od Isusa, morali su da postanu svesni opasnosti od rana greha.

Bog ne šalje vesnike da laskaju grešnicima. On ne šalje vest mira da bi kobnom sigurnošću uljuljkao neposvećene. On opterećuje savest prestupnika teškim bremenom i probada dušu strelama osvedočenja. An}eli koji služe iznose mu strašne Božje sudove da bi produbili osećanje potrebe i podstakli ga da uzvikne: "Šta mi treba činiti da se spasem?" Tada Ruka koja ga je ponizila do praha, podiže pokajnika. Glas koji je ukoravao greh i posramio gordost i slavoljublje, pita sa najnežnijim saosećanjem: "Šta hoćeš da ti učinim?"

Kada je Jovanova služba otpočela, narod se nalazio u stanju uznemirenosti i nezadovoljstva, pred samim ustankom. Posle svrgnuća Arhelaja, Judeja je potpala pod neposrednu vlast Rima. Svirepa vladavina i nasilje rimskih guvernera, i njihovi odlučni napori da uvedu neznabožačka znamenja i običaje, potpalili su pobunu koja je bila ugušena u krvi hiljada najhrabrijih Izrailjaca. Sve ovo pojačalo je mržnju naroda prema Rimu i čežnju da se oslobode njegove sile.

Usred nesloge i sva}e čuo se glas iz pustinje, potresan i ozbiljan, a ipak pun nade: "Pokajte se jer se približi carstvo nebesko." On je pokrenuo ljude novom, čudnovatom silom. Proroci su predskazivali Hristov dolazak kao doga}aj u dalekoj budućnosti; ali ovde je postojala objava da je On tu. Sam Jovanov izgled vraćao je umove njegovih slušalaca starim videocima. Svojim ponašanjem i odećom nalikovao je proroku Iliji. Duhom i silom Ilijinom optuživao je iskvarenost naroda i karao zbog grehova koji su preovladavali. Njegove reči bile su jednostavne, neposredne i ubedljive. Mnogi su verovali da je on jedan od proroka koji je vaskrsao iz mtrvih. Ceo narod bio je pokrenut. Mnoštvo se sjatilo u pustinju.

Jovan je objavio dolazak Mesije i pozivao narod na pokajanje. Kao znak očišćenja od greha, krštavao ih je u vodama Jordana. Tako je značajnom, očiglednom poukom objavio da su oni koji su sebe proglašavali Božjim izabranim narodom bili uprljani grehom i da bez očišćenja srca i života ne mogu imati dela u Mesijinom carstvu.

Kneževi i rabini, vojnici, carinici i seljaci dolazili su da čuju proroka. Svečana opomena od Boga uznemiravala ih je za izvesno vreme. Mnogi su dovedeni do pokajanja i prihvatili su krštenje. Osobe iz svih društvenih slojeva pokorile su se zahtevima Krstitelja da bi imali udela u carstvu koje je objavljivao.

Mnogi književnici i fariseji dolazili su ispovedajući svoje grehe i tražeći krštenje. Oni su sebe uzvisivali kao bolje od ostalih ljudi i navodili ljude da gaje visoko mišljenje o njihovoj pobožnosti; sada su tajne krivice njihovog života bile otkrivene. Me}utim, Sveti Duh pokazao je Jovanu da mnogi ovi ljudi nemaju pravo svedočenje o grehu. Bili su prevrtljivci. Kao prorokovi prijatelji nadali su se da će naći milost kod Kneza koji će doći. Primanjem krštenja iz ruku ovog mladog učitelja, smatrali su da će pojačati svoj uticaj na narod.

Jovan ih je dočekao oštrim pitanjem: "Porodi aspidini! Ko kaza vama da bežite od gneva koji ide? Rodite dakle rod dostojan pokajanja. i ne mislite i ne govorite sebi: Imamo oca Avrama; jer vam kažem da može Bog i od kamenja ovoga podignuti decu Avramu."

Jevreji su pogrešno protumačili Božje obećanje o večnoj naklonosti prema Izrailju: "Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svetli danju, i uredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji raskida more i buče vali njegovi, kojemu je ime Gospod nad vojskama: Ako tih uredaba nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnom navek. Ovako veli Gospod: Ako se može izmeriti nebo gore i izvideti temelji zemaljski dole, tada ću i ja odbaciti sve seme Izrailjevo za sve što su učinili, veli Gospod" (Jeremija 31,3J-37). Jevreji su smatrali da im njihovo prirodno poreklo od Avrama daje pravo na ovo obećanje. Me}utim, prevideli su uslove koje je Bog odredio. Pre nego što je dao obećanje, On je rekao: "Metnuću zavet svoj u njih, i na srcu njihovu napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod jer ću im oprostiti bezakonja njihova, i greha njihovih neću više pominjati" (Jeremija 31,33.34).

Njegova milost osigurana je narodu u čijem je srcu zapisan Božji zakon. Oni su jedno sa njim. Me}utim, Jevreji su se sami odvojili od Boga. Zbog svojih grehova patili su pod Njegovim sudovima. To je bio uzrok njihovog ropstva pod neznabožačkim narodom. Njihovi umovi bili su pomračeni prestupom, a pošto im je Gospod u prošlim vremenima ukazivao tako veliku naklonost, opravdavali su svoje grehe. Laskali su sami sebi da su bolji od drugih ljudi i da im to daje pravo na Njegove blagoslove.

Ovo "napisa se za nauku nama, na koje posledak sveta do}e" (1. Korinćanima 10,11). Kako često pogrešno tumačimo Božje blagoslove i laskamo sebi da zbog neke dobrote u nama uživamo naklonost! Bog ne može da učini za nas ono što želi da učini. Mi upotrebljavamo Njegove darove da bismo udovoljili svojim željama i da bi naše srce otvrdnulo u neverstvu i grehu.

Jovan je objavio učiteljima u Izrailju da njihova oholost, sebičnost i surovost pokazuju da su oni porodi aspidini, smrtno prokletstvo za narod, a ne deca pravednog i poslušnog Avrama. S obzirom na svetlost koju su primili od Boga, bili su čak gori od neznabožaca od kojih su se osećali mnogo višim. Zaboravili su stenu od koje su bili isklesani i jamu iz koje su iskopani. Bog nije zavisio od njih u postizanju svoga cilja. Kao što je Avrama pozvao iz neznabožačkog naroda, tako je mogao da pozove i druge u svoju službu. Njihova srca mogu izgledati beživotna kao stene u pustinji, ali Njegov Duh može da ih ih pokrene da izvrše Njegovu volju i prime ispunjenje Njegovog obećanja.

"Već", kaže prorok, "i sekira kod korena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne ra}a dobra roda, seče se i u oganj se baca." Vrednost drveta ne odre}uje se njegovim imenom, već njegovim rodom. Ako je drvo beskorisno, ime ga ne može spasiti od uništenja. Jovan je objavio Jevrejima da o njihovom položaju pred Bogom odlučuje njihov karakter i život. Samo ispovedanje vere nema nikakve vrednosti. Ako njihov život i karakter nije u skladu sa Božjim zakonom, oni nisu Njegov narod.

Rečima koje ispituju srce, uverio je svoje slušaoce. Oni su dolazili k njemu sa pitanjem: "Šta ćemo dakle činiti?" Odgovorio je: "Koji ima dve haljine neka da jednu onome koji nema; i ko ima hrane neka čini tako." Opominjao je carinike da ne čine nepravdu, a vojnike da ne čine nasilja.

Svi koji budu postali podanici Hristovog carstva, rekao je, pružiće dokaza o svojoj veri i pokajanju. Ljubaznost, poštenje i vernost pokazaće se u njihovom životu. Služiće nevoljnima i donosiće svoje prinose Bogu. Oni će štititi nemoćne i pružiće primer vrline i samilosti. Tako će sledbenici Hristovi pružiti dokaz o preobražavajućoj sili Svetoga Duha. U svakodnevnom životu videće se pravda, milosr}e i Božja ljubav. Ako ne bude tako, oni će biti kao pleva koja se baca u vatru.

"Ja dakle krštavam vas vodom za pokajanje" - govorio je Jovan, "a Onaj što ide za mnom, jači je od mene; ja nisam dostojan njemu obuće poneti; on će vas krstiti Duhom svetim i ognjem" (Matej 3,11). Prorok Isaija izjavljuje da će Gospod očistiti svoj narod od njihovih greha, "duhom koji sudi i sažiže". Reč Gospodnja Izrailju je glasila: "Okrenuću ruku svoju na te, i sažeži ću troske tvoje da te prečistim, i ukloniću sve olovo tvoje" (Isaija 4,4; 1,2J). Za greh ma gde se našao "Bog je naš oganj koji spaljuje" (Jevrejima 12,29). U svima koji se potčine Njegovoj sili, Božji Duh spaliće greh. Ali ako se ljudi čvrsto drže greha, oni će se poistovetiti sa njim. Tada Božja slava koja uništava greh, mora da uništi i njih. Jakov je posle noći borbe sa an}elom, uzvikinuo: "Boga videh licem k licu, i duša se moja izbavi" (1. Mojsijeva 32,30). Jakov je bio kriv zbog velikog greha koji je učinio u svome ponašanju prema Isavu, ali se pokajao. Njegov prestup je oprošten i greh očišćen; zato je mogao podneti otkrivenje Božjeg prisustva. Me}utim, kad god su ljudi dolazili pred Boga, a namerno gajili zlo, bili su uništeni. Prilikom drugog Hristovog dolaska zli će biti uništeni "duhom usta" Njegovih i iskorenjeni "svetlošću dolaska" Njegova (2. Solunjanima 2,8). Svetlost Božje slave koja daje život pravednicima, uništiće grešnike.

U vreme Jovana Krstitelja, Hristos je upravo trebalo da se pojavi kao Onaj koji će otkriti Božji karakter. Sama Njegova pojava otkrivaće ljudima njihov greh. Jedino ako budu bili voljni da se očiste od greha, moći će da u}u u zajednicu sa Njim. Samo oni koji su čistoga srca mogu prebivati u Njegovoj prisutnosti.

Tako je Krstitelj objavljivao Božju vest Izrailju. Mnogi su pazili na njegove pouke. Mnogi su sve žrtvovali da bi poslušali. Mnoštvo je sledilo novog učitelja od mesta do mesta i nije bilo malo onih koji su gajili nadu da bi on mogao biti Mesija. Kada je Jovan video narod kako se okreće k njemu, koristio je svaku priliku da njegovu veru upravi prema Onome koji će doći.

KRŠTENJE

(Matej 3,13-17; Marko 1,9-11; Luka3,21-22)

Glas proroka iz pustinje i njegova uzvišena vest raširili su se po celoj Galileji. Vest je doprla do seljaka u najzabačenijim brdskim mestima i do ribara kraj mora, i u ovim jednostavnim, ozbiljnim srcima, naišla na svoj najiskreniji odziv. U Nazaretu, ona je bila kazivana u drvodeljskoj radionici koja je pripadala Josifu, i Jedan je prepoznao poziv. Njegovo vreme je došlo. Okrećući se od svog svakodnevnog napornog rada, oprostio se od majke i sledio korake svojih zemljaka koji su se sticali ka Jordanu.

Isus i Jovan Krstitelj bili su ro}aci blisko povezani okolnostima svoga ro}enja; pa ipak, nisu lično poznavali jedan drugoga. Isus je živeo u Nazaretu u Galileji, a Jovan u Judejskoj pustinji. U potpuno različitim uslovima, živeći povučenim životom, nisu imali veze jedan sa drugim. Provi}enje je tako odredilo. Nikakva prilika nije trebalo da bude data koja bi ih optuživala da su se dogovarali da podupiru tvrdnje jedan drugoga.

Jovan je bio upoznat sa doga}ajima koji su obeležili Isusovo ro}enje. On je čuo o poseti Jerusalimu u Njegovom detinjstvu, i o tome šta se dogodilo u rabinskoj školi. Znao je o Njegovom bezgrešnom životu i verovao je da je On Mesija, ali o tome nije imao pouzdanu garanciju. Činjenica da je Isus toliko godina ostao nepoznat, ne dajući nikakvo naročito svedočanstvo o svom zadatku, davala je priliku za sumnju u to da li On može biti Obećani. Krstitelj, me}utim, čekao je u veri, verujući da će Bog u svoje vreme sve objasniti. Njemu je bilo otkriveno da će Mesija tražiti da Ga krsti svojim rukama i da će tada dati znak o Njegovom božanskom karakteru.Tako će on moći da Ga predstavi narodu.

Kada je Isus došao da se krsti, Jovan je u Njemu otkrio čistotu karaktera koju nikada ranije nije zapazio ni u jednom čoveku. Sama atmosfera Njegovog prisustva bila je sveta i ulivala je strahopoštovanje. Me}u mnoštvom koje se okupljalo oko njega na Jordanu, Jovan je slušao mračne priče o zločinima i susreo se sa dušama povijenim pod teretom bezbrojnih greha; ali nikada nije došao u dodir sa ljudskim bićem koje je toliko odisalo božanskim uticajem. Sve je to bilo u skladu sa onim što je Jovanu otkriveno o Mesiji. Ipak, ustezao se da ispuni Isusov zahtev. Kako može on, grešnik, da krsti Bezgrešnoga? I zašto bi se Onaj kome nije potrebno pokajanje podvrgao obredu koji je predstavljao priznanje krivice koja treba da se opere?

Kada je Isus zatražio krštenje, Jovan se povukao uzviknuvši: "Ti treba da mene da krstiš, a Ti li dolaziš k meni?" Odlučnim, ali ipak plemenitim autoritetom, Isus je odgovorio: "Ostavi sad, jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu." Popustivši, jovan je poveo Spasitelja do Jordana i zagnjurio Ga u vodu. Isus "iza}e odmah iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, i vide Duha Božjega gde silazi kao golub i do}e na Njega".

Isus nije primio krštenje kao priznanje svoje sopstvene krivice. On se poistovetio sa grešnicima, učinivši korak koji mi treba da preduzmemo, i izvršivši posao koji mi moramo da uradimo. Njegov život patnji i strpljive istrajnosti posle krštenja tako}e je primer za nas.

Pošto je izašao iz vode, Isus je priklonio glavu u molitvi na obali reke. Pred Njim se otvara novo i značajno razdoblje. On je sada na široj pozornici ulazio u svoj životni sukob. Iako je bio Knez mira, Njegov dolazak mora da bude kao isukivanje mača. Carstvo koje je On došao da osnuje bilo je suprotno od onoga što su Jevreji želeli. On, koji je bio temelj izrailjskih obreda i ure}enja, biće smatran kao njihov neprijatelj i rušitelj. On, koji je objavio zakon na Sinaju, biće osu}en kao prestupnik. On koji je došao da slomi Sotoninu silu, biće proglašen Velzevulom. Niko na Zemlji nije Ga razumevao i u toku svoje službe On je i dalje morao hoditi sam. U toku celog Njegovog života, Njegova majka i braća nisu shvatala Njegovu misiju. Čak ni Njegovi učenici nisu Ga razumevali. On je prebivao u večnoj svetlosti, kao jedan sa Bogom, ali svoj život na Zemlji morao je da provede u usamljenosti.

Kao jedan od nas, morao je da nosi teret naše krivice i nesreće. Bezgrešni je morao da oseti sramotu greha. Onaj koji je voleo mir, morao je da prebiva sa nemirom, istina je morala da boravi sa neistinom, čistota sa nečistotm. Svaki greh, svaka nesuglasica, svaka ponižavajuća požuda koju je prestup doneo, bila je mučenje za Negov duh.

Sam je morao da utaba stazu, sam je morao da nosi teret. Na Njemu, koji je ostavio svoju slavu i prihvatio slabosti ljudskog roda, mora da leži otkupljenje sveta. On je sve to video i osećao, ali Njegov cilj ostao je nepoljuljan. Od Njegove mišice zavisilo je spasenje palog roda i On je ispružio svoju ruku da bi uhvatio ruku Svemoćne ljubavi.

Spasiteljev pogled kao da je prodirao u nebo dok je izlivao svoju dušu u molitvi. Dobro je znao kako je greh otvrdnuo ljudska srca, i kako će im biti teško da raspoznaju Njegovu misiju i prihvate dar spasenja. On je molio Oca za silu da pobedi njihovo neverovanje, da slomi okove kojima ih je Sotona zarobio i za njihovo dobro pobedi rušitelja. On je tražio dokaz da Bog prihvata ljudski rod u ličnosti svoga Sina.

Nikada ranije an}eli nisu slušali takvu molitvu. Oni su žarko želeli da svom voljenom Zapovedniku donesu vest ohrabrenja i utehe. Ali ne - sam Otac će odgovoriti na molbu svoga Sina. Neposredno sa prestola izlazili su zraci Njegove slave. Nebesa su se otvorila i na Spasiteljuvu glavu sišla je najčistija svetlost u obliku goluba - prikladan znak Onoga koji je ponizan i krotak.

Od ogromnog mnoštva na Jordanu, malo njih, osim Jovana, raspoznalo je ovo nebesko vi}enje. Ipak, svečana ozbiljnost božanskog Prisustva počivala je nad okupljenima. Narod je stajao i u tišini posmatarao Hrista. Njegova prilika kupala se u svetlosti koja večno okružava Božji presto. Njegovo podignuto lice bilo je proslavljeno, što nikada ranije nisu videli na čovekovom licu. Sa otvorenih nebesa čuo se glas kako govori: "Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji."

Ove reči potvrde date su da bi nadahnule verom one koji su bili svedoci ovog prizora i ojačale Spasitelja za Njegovu misiju. Iako su gresi sveta, koji je skrivio, položeni na Hrista, iako se ponizio uzimanjem naša pale prirode na sebe, glas sa neba proglasio Ga je Sinom Večnoga.

Jovan je bio duboko dirnut kada je video Isusa kao poniznog molioca koji je sa suzama u očima tražio Očevu potrvdu. Kada Ga je Božja slava okružila i kada se začuo glas sa neba, Jovan je prepoznao znak koji je Bog obećao. On je znao da je Onaj koga je krstio bio Otkupitelj sveta. Sveti Duh je počivao na njemu i ispruženom rukom pokazujući na Isusa, povikao je: "Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta."

Niko od slušalaca, pa čak ni sam govornik, nije razabrao značenje ovih reči: "Jagnje Božje." Na brdu Moriji, Avram je čuo pitanje svoga sina: "Oče! Gde je jagnje za žrtvu?" Otac je odgovorio: "Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi za žrtvu" (1. Mojsijeva 22,7.8). U ovnu koga je Bog dao umesto Isaka, Avram je video simbol Onoga koji će umreti za grehe ljudi. Sveti Duh preko Isaije, prihvatajući ovo slikovito prikazivanje, prorokovao je Spasitelju: "Kao jagnje na zaklanje vo}en bi", "i Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas" (Isaija J3,7.6), ali izrailjski narod nije shvatao ovu pouku. Mnogi od njih smatrali su žrtvene darove kao što su neznabošci gledali na svoje žrtve - kao darove pomoću kojih sami mogu da umilostive Božanstvo. Bog je želeo da ih pouči kako iz Njegove ljubavi proizilazi dar koji ih miri sa Njim.

Reč koja je upućena Isusu na Jordanu: "Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji" - obgrlila je ceo ljudski rod. Bog je progovorio Isusu kao našem predstavniku. Pored svih naših grehova i slabosti, nismo odbačeni kao bezvredni. On "nas oblagodati (prihvati) u ljubaznome" (Efescima 1,6). Slava koje je počivala na Hristu zaloga je Božje ljubavi za nas. Ona nam govori o sili molitve - kako ljudski glas može da dopre do Božjeg uha i naše molbe budu prihvaćene u nebeskim dvorovima. Usled greha, Zemlja je odsečena od Neba i otu}ena od Njegove zajednice, ali Isus ju je opet povezao sa područjem slave. Njegova ljubav okružila je čoveka i dosegla do najvišeg neba. Svetlost koja je sa otvorenih kapija padala na Spasiteljevu glavu, padaće i na nas dok se molimo za pomoć da se odupremo iskušenju. Glas koji je govorio Isusu, kaže svakoj vernoj duši: "Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji."

"Ljubazni! Sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga videti kao što jeste" (1. Jovanova 3,2). Naš Otkupitelj otvorio je put, tako da najgrešniji, najugroženij, najugnjevataniji i najprezreniji mogu da na}u pristup k Ocu. Svi mogu da imaju dom u stanovima koje je Isus otišao da pripremi. "Tako govori sveti istiniti, koji ima ključ Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori. Gle, dadoh pred tobom vrata otvorena i niko ih ne može zatvoriti" (Otkrivenje 3,7.8).

KUŠANJE

(Matej 4,1-11, Marko 1,12.13; Luka 4,1-13)

"Isus, pak, pun Duna Svetoga vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju." Markove reči još su značajnije: "Odmah Duh izvede ga u pustinju i bi onde u pustinji dana četrdeset, i kuša ga Sotona i bi sa zverinjem." "I ne jede ništa za te dane."

Kada je Isus odveden u pustinju da bude kušan, Njega je odveo Božji Duh. On nije tražio iskušenje. On je otišao u pustinju da bi bio sam, da bi razmišljao o svojoj misiji i radu. Postom i molitvom trebalo je da ojača sebe za stazu poprskanu krvlju kojom je morao proći sam. Me}utim, Sotona je znao da je Spasitelj otišao u pustinju i smatrao je da je to najbolje vreme da Mu se približi.

Na kocku su stavljena pitanja od velike važnosti za svet u sukobu izme}u Kneza svetlosti i upravitelja carstva tame. Nakon čovekovog kušanja kojim ga je naveo na greh, Sotona je proglasio da je Zemlja njegova, nazivajući sebe knezom ovoga sveta. Pošto je praoca i pramajku našeg ljudskog roda prilagodio svojoj prirodi, mislio je da ovde osnuje svoje carstvo. Izjavio je da su ga ljudi izabrali za svog vladara. Svojim upravljanjem ljudima, održavao je svoju vladavinu nad svetom. Hristos je došao da pobije ovu Sotoninu tvrdnju. Kao Sin čovečiji, Hristos će ostati odan Bogu. Tako će se pokazati da Sotona nije zadobio potpunu upravu nad ljudskim rodom, i da je neosnovano njegovo polaganje prava na svet. Svi koji su želeli oslobo}enje od njegove sile biće oslobo}eni. Oblast vlasti koju je Adam izgubio kroz greh, povratiće se.

Otkako je u Edemskom vrtu rečeno zmiji: "Mećem neprijateljstvo izme}u tebe i žene i izme}u semena tvojega i semena njezina" (1. Mojsijeva 3,1J), Sotona je znao da ne drži potpunu vlast nad svetom. U ljudima se videla delotvorna sila koja se odupirala njegovoj vlasti. Sa veoma velikim zanimanjem posmatrao je žrtve koje su prinosili Adam i njegovi sinovi. U ovim obredima jasno je sagledavao znamenje zajednice izme}u Zemlje i Neba. Odlučio je da se umeša u ovu vezu. Netačno je predstavljao Boga i pogrešno tumačio obrede koji su ukazivali na Spasitelja. Ljudi su bili navedeni da se boje Boga kao Onoga koji uživa u njihovom uništenju. Žrtve koje je trebalo da otkriju Njegovu ljubav, prinošene su samo da bi se ublažio Njegov gnev. Sotona je budio grešne strasti u ljudima, da bi utvrdio svoju vlast nad njima. Kada je data Božja pisana reč, Sotona je proučavao proročanstvo o Spasiteljevom dolasku. Iz naraštaja u naraštaj radio je da zaslepi ljude za ova proročanstva, da bi odbacili Hrista u vreme Njegovog dolaska.

Prilikom Hristovog ro}enja, Sotona je znao da je došao Onaj sa božanskim zadatkom da ospori njegovu vlast. Drhtao je na an}eosku vest koja je potvr}ivala autoritet novoro}enog Cara. Sotona je dobro znao kakav je položaj Hristos imao na nebu kao Ljubljeni od Oca. To što Božji Sin treba da do}e na ovaj svet kao čovek, ispunjavalo ga je zaprepašćenjem i zebnjom. On nije mogao dokučiti tajnu ove velike žrtve. Njegova sebična duša nije mogla da shvati takvu ljubav za prevareni rod. Slavu i mir neba i radost zajedništva sa Bogom ljudi su maglovito shvatali, ali Luciferu, heruvimu zaklanjaču, one su bile dobro poznate. Otkako je izgubio Nebo, odlučio je da na}e osvetu navodeći druge da podele njegov pad. To će postići time što će ih navoditi da potcenjuju nebeska dobra i uprave srca ka onome što je zemaljsko.

Zapovednik neba nije bez prepreka zadobijao duše ljudi za svoje carstvo. Od vremena kada je bio novoro}enče u Vitlejemu, On je bio stalno napadan od zloga. Lik Božji otkrivao se u Hristu, a na Sotoninimm savetima odlučeno je da Ga treba nadvladati. Nijedno ljudsko biće nije došlo na svet i izbeglo silu varalice. Sve udružene sile zla vešto su postavljene na Njegovu stazu da se uključe u borbu protiv Njega i ako je moguće da Ga nadvladaju.

Prilikom Spasiteljevog krštenja, Sotona se nalazio me}u svedocima. On je video slavu kojom je Otac osenio svog Sina. On je čuo glas Božji kako svedoči o Isusovom božanstvu. Od Adamovog greha ljudski rod je izgubio neposrednu zajednicu sa Bogom; veza izme}u Neba i Zemlje održavala se kroz Hrista; ali sada, kada je došao Isus "u obličju tela grehovnoga" (Rimljanima 8,3), sam Otac je progovorio. On je ranije opštio sa ljudima preko Hrista; sada opšti sa ljudskim rodom u Hristu. Sotona se nadao da će Božje gnušanje prema zlu doneti večno odvajanje izme}u Neba i zemlje. Me}utim, sada se pokazalo da je veza izme}u Boga i čoveka obnovljena.

Sotona je uvideo da mora ili da pobedi ili da bude pobe}en. Sporna pitanja ove borbe previše su obuhvatala da bi bila poverena njegovim udruženim an}elima. On lično mora da vodi ovaj rat. Sve otpadničke sile ponovo su se prestrojile protiv Božjeg Sina. Hristos je postao meta svakog paklenog oružja.

Mnogi smatraju da ova borba izme}u Hrista i Sotone nema neki naročiti značaj za njihov život; za njih ona ima malo značenja. Me}utim, u oblasti svakog ljudskog srca ova borba se ponavlja. Nikada čovek ne napušta redove zla da bi služio Bogu a da se ne suoči sa Sotoninim napadima. Kušanja kojima se Hristos odupro ista su kao ona koja smatramo da im se teško odupiremo. Ona su se nametala Njemu u toliko većem stepenu, ukoliko je Njegov karakter nadmoćniji od našeg. Sa strašnim teretom greha na sebi, Hristos se odupro kušanju apetita, ljubavi prema svetu, kao i ljubavi za razmetanjem koja vodi oholosti. To su bila iskušenja koja su savladala Adama i Evu i koja lako pobe}uju i nas.

Sotona je ukazivao na Adamov greh kao na dokaz da je Božji zakon nepravedan i ne može se poslušati. U našoj ljudskoj prirodi Hristos je morao da otkupi Adamov prestup. Me}utim, kada je Adama napao kušač, na njemu se nisu videle posledice greha. On je stajao u snazi savršene muževnosti, savršeno krepkog uma i tela. Bio je okružen slavom Edema, i u svakodnevnoj zajednici sa nebeskim bićima. Tako nije bilo sa Isusom kada je ušao u pustinju da se suči sa sotonom. U toku četiri hiljade godina ljudski rod je opadao u svojoj telesnoj snazi, umnoj moći i moralnoj vrednosti. Hristos je uzeo na sebe nemoći grehom oslabljenog ljudskog roda. Jedino na taj način mogao je da spase čoveka iz najvećih dubina njegovog poniženja.

Mnogi tvrde da iskušenje nije moglo nadvladati Hrista. Tada On ne bi mogao biti stavljen u Adamov položaj. On ne bi mogao izvojevati pobedu koju je Adam izgubio. Ako u bilo kom smislu imamo mnogo težu borbu nego Hristos, On onda ne bi bio u stanju da nam pomogne. Me}utim, naš Spasitelj je uzeo ljudsku prirodu sa svim njenim sklonostima. Uzeo je ljudsku prirodu sa mogućnošću da popusti u iskušenju. Mi ne treba ništa da nosimo što On nije podneo.

Kod Hrista, kao kod svetog para u Edemu, apetit je predstavljao osnov prvog velikog iskušenja. Upravo tamo gde je počeo pad, mora da otpočne i delo našeg otkupljenja. Kao što je Adam pao usled popuštanja apetitu, tako i Hristos mora da pobedi odricanjem želji. "I postivši dana četrdeset, na posletku ogladne. I pristupi k njemu kušač i reče: Ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu. A on odgovori i reče: Pisano je: Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih."

Od Adamovog pa do Hristovog vremena, povla}ivanje samom sebi pojačalo je snagu želja i strasti, sve dok nisu gotovo neograničeno zavladale. Tako su ljudi postali moralno uništeni i bolesni i sami po sebi nisu bili u stanju da pobede. Umesto čoveka, Hristos je pobedio izdržavši najteže iskušenje. Nas radi pokazao je samosavla}ivanje koje je bilo jače od gladi ili smrti. U prvoj pobedi bila su obuhvaćena i druga pitanja koja ulaze u sve naše borbe sa silama tame.

Kada je Isus ušao u pustinju, bio je okružen Očevom slavom. Obuzet zajednicom sa Bogom, bio je uzdignut iznad ljudskih slabosti. Ali slava Ga je napustila i On je bio ostavljen da se bori sa iskušenjem. Ono se obrušavalo na Njega svakog trenutka. Njegova ljudska priroda ustuknula je pred borbom koja Ga je očekivala. Četrdeset dana je postio i molio se. Slab i izmršavio od gladi, iscrpljen i izmučen duševnim očajanjem, On "beše nagr}en u licu mimo svakoga čoveka i u stasu mimo sinove čovečije" (Isaija J2,14). Sada je nastupila Sotonia prilika. Sada je pretpostavljao da može da pobedi Hrista.

Kao da je to odgovor na Njegove molitve - ovde je prišao Spasitelju neko u prilici nebeskog an}ela. On je tvrdio da ima nalog od Boga da objavi da je Hristov post došao kraju. Kao što je Bog poslao an}ela da zadrži Avramovu ruku da ne žrtvuje Isaka, tako - zadovoljan Hristovom spremnošću da po}e stazom poprskanom krvlju - Otac je poslao an}ela da Ga izbavi; to je bila vest koja je doneta Isusu. Isus je bio klonuo od gladi, osećao je snažnu želju za hranom, kada Mu je Sotona iznenada prišao. Pokazujući kamenje koje je bilo razbacano po pustinji i koje je imalo izgled hlebova, kušač je rekao: "Ako si Sin Božji , reci da kamenje ovo hlebovi postanu."

Iako se pojavio kao an}eo svetlosti, ove prve reči odale su njegov karakter. "Ako si Sin Božji." Ovde je nagoveštaj nepoverenja. Da je Isus učinio ono što je Sotona predlagao, to bi bilo prihvatanje sumnje. Kušač namerava da svlada Hrista istim sredstvima koja su bila tako uspešna nad ljudskim rodom u početku. Kako se vešto Sotona približio Evi u Edemu! "Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?" (1. Mojsijeva 3,1) Dovde su kušačeve reči bile istina, ali u načinu njihovog izgovaranja nalazilo se prikriveno omalovažavanje Božjih reči. Bilo je prikrivenog poricanja, sumnje u božansku istinitost. Sotona je pokušao da ulije u Evin um pomisao da Bog neće učiniti onako kako je rekao; da je uskraćivanje tako prekrasnog ploda u suprotnosti sa Njegovom ljubavi i saosećanjem prema čoveku. Tako i sada, kušač teži da nadahne Hrista svojim sopstevim osećanjima. "Ako si Sin Božji." Ove reči svojom gorčinom nanele su bol Hristovom umu. U tonu njegovog glasa nalazi se izraz krajnje neverice. Da li će Bog tako postupati sa svojim Sinom? Da li će Ga ostaviti u pustinji sa divljim životinjama, bez hrane, usamljenog, bez utehe? On nagoveštava da Bog nikada nije zamislio da Njegov Sin bude u takvom stanju. "Ako si Sin Božji" pokaži svoju silu narodu time što češ se osloboditi gladi koja te mori. Naredi da ovo kamenje postanu hlebovi.

Reči sa neba: "Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji" (Matej 3,17) još uvek su odzvanjale u Sotoninim ušima. Me}utim, on je odlučio da natera Hrista da ne veruje u ovo svedočenje. Reč Boga bila je Hristov dokaz Njegove božanske misije. Došao je da živi kao čovek me}u ljudima, i ta reč objavila je Njegovu vezu sa nebom. Sotonin cilj je bio da u Njemu izazove sumnju u tu reč. Ako bi se Hristovo poverenje u Boga moglo uzdrmati, Sotona je znao da bi pobeda u celokupnoj borbi bila njegova. Mogao je da nadvlada Isusa. Nadao se da će Hristos pod pritiskom potištenosti i prevelike gladi, izgubiti veru u svog Oca i da će učiniti čudo sebi u prilog. Ako to bude učinio, plan spasenja biće skršen.

Kada su se Sotona i Božji Sin po prvi put susreli u borbi, Hristos je bio zapovednik nebeske vojske, i Sotona, vo}a pobune na nebu, bio je prognan. Sada je njihovo stanje obrnuto, i Sotona koristi najviše od svoje prividne prednosti. Jedan od najmoćnijih an}ela - kaže on - bio je prognan sa neba. Isusova pojava ukazuje na to da je On taj, pali an}eo, zaboravljen od Boga, ostavljen od čoveka. Božansko biće bilo bi u stanju da potkrepi svoje tvrdnje nekim čudom; "ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu". Takav čin stvaralačke moći - govori Mu kušač - bio bi ubedljiv dokaz božanske prirode. On bi okončao borbu.

Isus nije mogao u miru da sluša, bez borbe, najvećeg varalicu. Me}utim, Božji Sin nije trebalo da dokazuje svoju božansku prirodu Sotoni ili da objašnjava razlog svoga poniženja. Udovoljavanjem zahtevima pobunjenika, ništa se neće postići za dobro čoveka ili u slavu Boga. Da je Hristos pristao na predlog neprijatelja, Sotona bi još uvek mogao reći: Pokaži mi znak da Ti mogu poverovati da si Božji Sin. Dokaz ne bi bio kadar da slomi silu pobune u njegovom srcu. Hristos nije trebalo da upotrebi svoju božansku silu za sopstveno dobro. On je došao da podnese iskušenje kao što i mi to moramo da činimo, ostavljajući nam primer vere i poniznosti. Ni ovde, ni u jednom kasnijem vremenu u svom zemaljskom životu, On nije učinio čudo u svoju korist. Sva Njegova veličanstvena dela učinjena su za dobro drugih. Iako je Isus prepoznao Sotonu od samog početka, nije bio izazavan da u}e u borbu sa njim. Ojačan sećanjem na glas sa neba, počinuo je u ljubavi svoga Oca. On nije hteo da pregovara sa iskušenjem.

Isus je sreo Sotonu rečima iz Pisma. "Pisano je", rekao je On. U svakom iskušenju oružje Njegovog vojevanja bila je Božja reč. Sotona je tražio od Hrista neko čudo kao znak Njegove božanske prirode. Me}utim, ono što je veće od svih čuda, čvrsto pouzdanje u "Ovako veli Gospod" (Isaija 7,7), bio je znak koji se nije mogao pobiti. Dok god je Hristos ostao na tom položaju, kušač nije mogao da ostvari preimućstvo.

U vreme svoje najveće slabosti, Hristos je bio izložen najvećim iskušenjima. Sotona je mislio da će tako nadvladati. Na taj način izvojevao je pobedu nad čovekom. Kada je snaga posustala i snaga volje oslabila, a vera prestala da se oslanja na Boga, tada su oni koji su dugo i hrabro stajali za pravdu, bili pobe}eni. Mojsije se umorio četrdesetogodišnjim lutanjem Izrailja, kada se njegova vera za trenutak prestala oslanjati na beskonačnu silu. On je posustao na granicama Obećane zemlje. Tako je to bilo i sa Ilijom koji je neustrašivo stajao pred carem Ahavom, koji se suočio sa celim izrailjskim narodom na čelu sa četiri stotine i pedeset Valovih sveštenika. Nakon tog strašnog dana na Karmilu, kada su ubijeni lažni proroci i kada je narod izjavio svoju odanost Bogu, Ilija je da bi spasao svoj život pobegao pred pretnjama idolopokloničke Jezavelje. Na taj način Sotona je stekao preimućstvo nad slabostima ljudskog roda. On će i dalje raditi na isti način. Kadgod je čovek obavijen oblacima, zbunjen prilikama ili ucveljen siromaštvom i bolom, Sotona je kraj njega da ga kuša i muči. On napada slabe tačke našeg karaktera, želi da poljulja naše poverenje u Boga koji dopušta postojanje takvih prilika. Mi bivamo kušani da nemamo poverenja u Boga, da posumnjamo u Njegovu ljubav. Često nam kušač prilazi kao što je prilazio Hristu, iznoseći pred nas naše slabosti i nedostatke. On se nada da će obeshrabrirti dušu i slomiti naš oslonac u Bogu. Tada je siguran u svoju žrtvu. Kada bismo ga dočekali kao što ga je Isus susreo, izbegli bismo mnoge poraze. Pregovaranjem sa neprijateljem, mi mu dajemo prednost.

Kada je Hristos rekao kušaču: "Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih", On je ponovio reči koje je pre više od četrnaest vekova izgovorio Izrailju: "I opominji se svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj četrdeset godina po pustinji . . . I mučio te je, i gla}u te morio, ali te je opet hranio manom, za koju nisi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih" (J. Mojsijeva 8,2.3). Kada su u pustinji izneverila sva sredstva potpore, Bog je svom narodu poslao manu sa neba i dao im je u dovoljnoj i stalnoj količini. Ovo staranje trebalo je da ih pouči da dok se uzdaju u Boga i idu Njegovim putevima, On ih neće zaboraviti. Spasitelj je sada sprovodio u delo pouku koju je dao Izrailju. Jevrejskom narodu data je potpora Božjom reči, i istom Reči data je i Isusu. On je očekivao Božje vreme koje će Mu doneti olakšanje. Nalazio se u pustinji iz poslušnosti prema Bogu, i nije želeo da do}e do hrane sledeći Sotonine predloge. U prisustvu svemira koji je svedočio, On je dokazao da je manja nesreća patiti bez obzira šta nas zadesi, nego se na bilo koji način udaljiti od Božje volje.

"Ne živi čovek o samome hlebu, no osvakoj reči kojaizlazi iz usta Božjih." Često Hristov sledbenik dospe tamo gde ne može služiti Bogu i produžiti sa svojim svetovnim poduhvatima. Možda izgleda da će poslušnost nekom jasnom Božjem zahtevu lišiti čoveka osnovnih sredstava. Sotona će ga navoditi da poveruje kako mora žrtvovati osvedočenja svoje savesti. Me}utim, jedino što postoji na ovom svetu na šta se možemo osloniti je Božja reč. "Ištite najpre carstva Božjega, i pravde Njegove, i ovo će vam se sve dodati" (Matej 6,33). Čak i u ovom životu nije za naše dobro odvojiti se od volje našeg nebeskog Oca. Kada usvojimo silu Njegove reči, nećemo slediti Sotonine predloge da bismo dobili hranu ili spasili svoje živote. Naše jedino pitanje biće: Šta je Božja zapovest? I šta je Njegovo obećanje? Znajući ovo, mi ćemo poslušati prvo i imati poverenja u drugo.

U poslednjem velikom sukobu borbe sa Sotonom, oni koji će biti odani Bogu videće da im je uskraćena svaka zemaljska potpora. Zato što odbijaju da krše Njegov zakon da bi bili poslušni zemaljskim silama, njima će biti zabranjeno da kupuju i prodaju. Na kraju će biti izdata naredba za njihovo uništenje (Otkrivenje 13,11-17). Me}utim, poslušnima je dato obećanje: "On će nastaviti na visokim mestima; gradovi na stenama biće mu utočište, hleb će mu se davati, vode mu se neće premicati" (Isaija 33,16). Božja deca će živeti od ovog obećanja. Oni će biti nahranjeni kada Zemlja bude opustošena gla}u. "Neće se postideti u zlo doba i u gladne dane biće siti" (Psalam 37,19). Ovo vreme nevolje prorok Avakum gledao je pred sobom i njegove reči izražavaju veru Crkve: "Jer smokva neće cvasti, niti će biti roda na lozi vinovoj; rod će maslinov prevariti, i njiva neće dati hrane; ovaca će nestati iz tora, i goveda neće biti u oboru. Ali ću se ja radovati u Gospodu, veseliću se u Bogu spasenja svojega" (Avakum 3,17.18).

Od svih pouka koje treba da se nauče iz prvog velikog kušanja našeg Gospoda, nijedna nije važnija od one da vršimo nadzor nad željama i strastima. U sva vremena, iskušenja koja su dirala telesnu prirodu imala su najviše uspeha u izopačavanju i ponižavanju ljudskog roda. Neumerenošću, Sotona radi da uništi umne i moralne snage koje je Bog kao neprocenjivi dar dao čoveku. Tako ljudima postaje nemoguće da cene ono što je od večne vrednosti. Kroz popuštanje čulnim zadovoljstvima, Sotona pokušava da iz duše izbriše svaki trag sličnosti sa Bogom.

Neobuzdano popuštanje koje za posledicu ima bolesti i poniženje, koji su postojali u vreme prvog Hristovog dolaska, ponoviće se sa snažnije izraženim zlom, pre Njegovog drugog dolaska. Hristos objavljuje da će stanje sveta biti kao u vreme pre potopa, i kao u Sodomu i Gomoru. Svaka pomisao srca biće uvek zla. Sada živimo na samoj ivici tog strašnog vremena i treba da usvojimo pouku iz Spasiteljevog posta. Samo neiskazanim patnjama koje je Hristos podneo možemo da ocenimo zlo neobuzdanog popuštanja. Njegov primer nam govori da je naša jedina nada u večni život moguća potčinjavanjem naših želja i strasti Božjoj volji.

Nama je nemoguće da se svojom sopstvenom snagom odupremo bučnom negodovanju naše pale prirode. Ovim kanalom Sotona će dovoditi iskušenje na nas. Hristos je znao da će neprijatelj doći svakom ljudskom biću da iskoristi nasledne slabosti i svojim lažnim nagoveštajima uhvati u zamku sve one čije poverenje ne leži u Bogu. Time što je prošao zemljom kojom mora čovek da ide, naš Gospod nam je pripremio put da pobedimo. Nije Njegova volja da se na}emo u nepovoljnom položaju u sukobu sa Sotonom. On ne želi da nas zastraši i obeshrabri napadima zmije. "Ne bojte se", govori On, "jer ja navladah svet" (Jovan 16,33).

Neka onaj koji se bori protiv sile apetita gleda na Spasitelja u pustinji kušanja. Neka Ga posmatra u Njegovoj samrtnoj muci na krstu kako uzvikuje: "Žedan sam!" On je izdržao sve što i mi možemo podneti. Njegova pobeda je naša.

Isus se oslanjao na mudrost i silu svog nebeskog Oca. On objavljuje: "Jer mi Gospod pomaže, i zato se ne osramotih i znam da se neću postideti. Gle,Gospod pomagaće mi." Ukazujući na svoj sopstveni primer, On nam kaže: "Ko se me}u vama boji Gospoda . . . ko hodi po mraku i nema videla? Neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svojega" (Isaija J0,7-10).

"Ide knez ovoga sveta", kaže Isus, "i u meni nema ništa" (Jovan 14,30). U Njemu nije bilo ničega što bi odgovaralo Sotoninom veštom lukavstvu. On nije pristao na greh. Čak ni u mislima nije popuštao iskušenju. Tako možemo i mi. Hristova ljudska priroda bila je sjedinjena sa božanskom; bio je osposobljen za borbu Svetim Duhom koji je prebivao u Njemu. On je došao da učini da imamo "deo u božanskoj prirodi" (2. Petrova 1,4). Dok god smo verom sjedinjeni sa Njim, greh više nema vlasti nad nama. Bog seže za rukom vere u nama, kako bi je upravio da se čvrsto uhvati za Hristovo božanstvo, da bismo mogli dostići savršenstvo karaktera.

Hristos nam je pokazao kako se to ostvaruje. Kojim sredstvima je pobedio u sukobu sa Sotonom? Rečju Božjom. Jedino Rečju mogao se odupreti iskušenju. "Pisano je", rekao je On. I nama su data "časna i prevelika obećanja, da njih radi imate deo u Božjoj prirodi, ako utečete od telesnih želja ovoga sveta" (2. Petrova 1,4). Svako obećanje u Božjoj reči naša je svojina. Treba da živimo "po svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih". Kada navale iskušenja, nemojmo gledati na prilike ili na ličnu slabost, već na silu Reči. Sva njena sila pripada vama. Psalmista kaže: "U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju da ti ne grešim" (Psalam 119,11). "Ja sam, veran rečima usta tvojih, čuvao se puta nasilnika" (Psalam 17,4).

POBEDA

(Matej 4,J-11; Marko 1,12.13; Luka 4,J-13)

"Tada odvede ga Đavo u sveti grad i postavi ga na vrh crkve, pa mu reče: Ako si Sin Božji, skoči dole; jer u pismu stoji:

Da će an}elima svojim zapoveditи za Tebe,
I uzeće te na ruke,
Da se ne zapneš za kamen nogom svojom."

Sotona sada pretpostavlja da se sa Isusom sreo na Njegovom tlu. Lukavi neprijatelj sam iznosi reči koje su proizašle iz Božjih usta. On se još uvek pojavljuje kao an}eo svetlosti i ističe da je upoznat sa Svetim pismom i razume smisao onoga što je napisano. Kao što je Isus ranije koristio Božju reč da bi podupro svoju veru, kušač je sada koristi da bi podržao svoju prevaru. On tvrdi da samo kuša Hristovu vernost, a sad hvali Njegovu postojanost. Pošto je Spasitelj ispoljio poverenje u Boga, Sotona zahteva od Njega da pruži još neki drugi dokaz svoje vere.

Me}utim, nagoveštaj nepoverenja ponovo prethodi iskušenju: "Ako si Sin Božji." Hristos je kušan da odgovori na "ako", ali On se uzdržao i od najmanjeg prihvatanja sumnje. On neće dovesti svoj život u opasnost da bi Sotoni pružio dokaz.

Kušač je mislio da će ostvariti prednost zbog Hristove ljudske prirode i navesti Ga da pretpostavi da će Ga Bog sačuvati. Me}utim, iako Sotona može da nas namami na greh, on ne može da nas natera da učinimo greh. Rekao je Isusu: "Skoči odavde dole", znajući da Ga ne može baciti dole, jer bi se Bog umešao da Ga izbavi. Sotona nije mogao da primora Hrista da se baci dole. Sve dok Hristos ne bi pristao na iskušenje, ne bi mogao biti pobe}en. Ni sve zemaljske i paklene sile nisu Ga mogle nagnati da se u najmanjoj meri udalji od volje svoga Oca.

Kušač nas nikad ne može naterati da činimo zlo. On ne može da upravlja umovima ako se ne pokore njegovom nadzoru. Volja mora da pristane, vera mora da se odrekne svoga pouzdanja u Hrista, pre nego što će Sotona primeniti svoju silu na nama. Me}utim, svaka grešna želja koju gajimo pruža mu uporište. Svaka tačka u kojoj ne postižemo božansko merilo predstavlja otvorena vrata kroz koja može ući da nas kuša i uništi. Svaki propust ili poraz sa naše strane daje mu priliku da prigovara Hristu.

Kada je Sotona navodio obećanje: "An}elima svojim zapoveda za Tebe", izostavio je reči "da te čuvaju po svim putevima Tvojim", tj. na svim putevima koje je Bog odabrao. Isus je odbio da za}e sa puta poslušnosti. Ispoljavajući savršeno povereje u svog Oca, On nije hteo da se svojevoljno stavi u položaj u kome bi bilo potrebno da se Njegov Otac umeša da bi ga spasao od smrti. On bi primorao Provi}enje da pritekne u pomoć i tako propusti da ljudima ostavi primer poverenja i pokornosti.

Isus je objavio Sotoni: "Pisano je: Ne kušaj Gospoda Boga svojega." Ove reči izgovorio je Mojsije sinovima Izrailjevim kada su bili žedni u pustinji i kada su zahtevali da im Mojsije da vode, uzvikujući: "Je li Gospod me}u nama ili nije?" (2. Mojsijeva 17,7) Bog je za njih čudesno delovao, ali su sada u nevolji posumljali u Njega i tražili dokaz da je On sa njima. U svom neverstvu, hteli su da Ga stave na probu. Sotona je primoravao Hrista da učini tako isto. Bog je već posvedočio da je Isus Njegov Sin; a sada tražiti dokaz da je On Božji Sin bilo bi kušanje Božje reči - kušanje Njega samog. Tako bi to bilo kada bi se tražilo ono što Bog nije obećao. To bi jasno pokazalo nepoverenje i bilo bi stvarno proveravanje ili kušanje Njega. Mi nećemo iznositi svoje molbe Bogu da bismo proveravali da li će ispuniti svoju reč, već zato što će je ispuniti; ne da bismo proveravali da li nas voli, već zato što nas voli. "A bez vere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj koji hoće da do}e k Bogu, valja da veruje da ima Boga i da plaća onima koji ga traže" (Jevrejima 11,6).

Me}utim, vera ni u kom smislu nije sjedinjena sa naga}anjem. Samo onaj koji ima pravu veru zaštićen je od naga}anja. Jer naga}anje je Sotonino krivotvorenje vere. Vera polaže pravo na obećanje i donosi rod u poslušnosti. Pretpostavka tako}e polaže pravo na obećanja, ali ih koristi kao što ih je koristio Sotona, da bi opravdao prestup. Vera bi dovela naše praroditelje da steknu poverenje u Božju ljubav i poslušaju njegove zapovesti. Pretpostavka ih je dovela do prestupa Njegovog zakona, verujući da će ih Njegova velika ljubav spasiti od posledica njihovog greha. Vera ne polaže pravo na naklonost Neba bez ispunjavnnja uslova pod kojima se daje milost. Prava vera ima svoj temelj na obećanjima i svemu onome što nam daju Pisma.

Često kada ne uspe da u nama izazove nepoverenje, Sotona uspeva da nas navede na naga}anje. Ako može da nas navede da nepotrebno stanemo na put iskušenja, on zna da je pobeda njegova. Bog će sačuvati sve koji idu stazom poslušnosti, ali odvojiti se od nje znači stupiti na Sotonino tle. Tu ćemo sigurno pasti. Spasitelj nam je zapovedio: "Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast" (Marko 14,38). Razmišljanje i molitva sačuvaće nas od samovoljnog srljanja na put opasnosti i tako ćemo biti sačuvani od mnogih poraza.

Ipak, ne treba da izgubimo hrabrost kada smo izloženi napadima iskušenja. Često kada do}emo u neku tešku priliku posumnjamo da nas je Božji Duh vodio. Me}utim, Duh je vodio i doveo Isusa u pustinju da Ga Sotona kuša. Kada nas Bog dovodi u iskušenje, On hoće da ostvari neku nameru za naše dobro. Isus nije naga}ao o Božjim obećanjima time što je svojevoljno pošao u iskušenje, niti je klonuo duhom kada je na Njega naišlo iskušenje. Ni mi ne bi trebalo to da činimo. "Ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti." (1. Korićanima 10,13) On kaže: "Prinesi Bogu hvalu na žrtvu, i izrvšuj Višnjemu zavete svoje. Prizovi me u nevolji svojoj, izbaviću te, i Ti me proslavi" (Psalam J0,14.1J).

Isus je bio pobednik i u drugom iskušenju, i sada Sotona ispoljava svoj pravi karakter. Me}utim, on se ne pojavljuje kao strašno čudovište sa kandžama na nogama i krilima u slepoga miša. On je moćni an}eo, iako je pao. On izjavljuje za sebe da je vo}a pobune i bog ovoga sveta.

Pošto je Isusa postavio na visoku planinu, Sotona je učinio da na živopisan način carstva ovoga sveta, u svoj svojoj slavi, pro}u ispred Njega. Sunčeva svetlost počivala je na gradovima sa hramovima, na mermernim dvorovima, na plodnim njivama, na rodnim vinogradima. Tragovi zla bili su sakriveni. Isusove oči, koje su maločas posmatrale bedu i uništenje, sada su počivale na prizoru neprevazi}ene lepote i napretka. Tada se čuo kušačev glas: "Tebi ću dati svu vlast ovu i slavu njihovu, jer je meni predana, i kome ja hoću daću je; Ti dakle ako se pokloniš preda mnom biće sve Tvoje."

Hristov zadatak je mogao biti izvršen samo stradanjem. Pred Njim se nalazio život žalosti, nevolja i borbe, i sramne smrti. On je morao da ponese grehe celoga sveta. Morao je da podnese odvajanje od ljubavi svoga Oca. Sada Mu je kušač ponudio da Mu prepusti silu koju je oteo. Hristos je mogao da se oslobodi od strašne budućnosti time što bi priznao Sotoninu vrhovnu vlast. Ali učiniti to, značilo bi prepustiti pobedu u ovoj velikoj borbi. Sotona je zgrešio na nebu zato što je tražio de se uzdigne iznad Božjeg Sina. U slučaju da on sada nadvlada, bila bi to pobeda pobune.

Kada je Sotona objavio Hristu da je carstvo i slava ovoga sveta njemu predata i da će je dati onome kome on hoće, on je tvrdio nešto što je samo delimično bilo istina, i to je rekao da posluži njegovom sopstvenom cilju prevare. Sotonino carstvo bilo je preoteto od Adama, ali Adam je bio Tvorčev namesnik. Njegova vladavina nije bila nezavisna. Zemlja je Božja i On je sve predao svome Sinu. Adam je trebalo da vlada potčinjen Hristu. Kada je Adam izneverio poverenje i prepustio svoju vlast u ruke Sotoni, Hristos je još uvek ostao zakoniti Car. Tako je Gospod rekao caru Navuhodonosoru: "Višnji vlada carstvom ljudskim, i daje ga kome hoće, postavlja nad njim najnižeg izme}u ljudi" (Danilo 4,17). Sotona može da vrši svoju otetu vlast samo koliko Bog dozvoljava.

Kada je kušač ponudio Hristu carstvo i slavu ovoga sveta, predlagao je da Hristos preda svoj stvarni carski položaj nad svetom i da vlada potčinjen Sotoni. To je bilo isto carstvo kome su bile usmerene nade Jevreja. Oni su želeli carstvo ovoga sveta. Da se Hristos saglasio i ponudio im takvo carstvo, oni bi ga rado prihvatili. Me}utim, prokletstvo greha, sa svim patnjama, počivalo je na tome carstvu. Hristos je izjavio kušaču: "Idi od mene, Sotono; jer stoji napisano: Poklanjaj se Gospodu Bogu svojemu, i Njemu jedinome služi."

Onaj koji se pobunio na nebu, ponudio je Hristu carstva ovoga sveta da bi kupio Njegovu naklonost načelima zla; ali On se nije dao potkupiti; On je došao da osnuje carstvo pravde i nije želeo da napusti ovaj cilj. Istim iskušenjem Sotona se približava ljudima i kod njih ima bolji uspeh nego kod Hrista. Ljudima nudi carstvo ovoga sveta pod uslovom da priznaju njegovu vrhovnu vlast. Zahteva da žrtvuju poštenje, da prenebregnu savest, da popuste sebičnosti. Hristos ih poziva da prvo ištu carstvo Božje i njegovu pravdu, ali Sotona ide kraj njih i kaže: "Šta god da je istina u pogledu večnog života, morate da mi služite da biste postigli uspeh u ovom svetu. Ja držim vašu sreću u svojim rukama. Mogu da vam dam bogatstva, zadovoljstva, počasti i sreću. Poslušajte moj savet. Nemojte dopustiti da vas povedu predstave, neobična shvatanja poštenja i samopožrtvovanosti. Ja ću vam pripraviti put." Tako je mnoštvo prevareno. Oni pristaju da žive služeći sebi, i Sotona je zadovoljan. Dok ih mami nadom na svetovnu vlast, on stiče vlast nad dušom. Me}utim, on nudi nešto što nije njegovo da dâ i što će se uskoro oduzeti od njega. U zamenu za to, on im prevarom oduzima njihova prava na nasledstvo Božjih sinova.

Sotona je doveo u pitanje da li je Isus Božji Sin. Kada je bio konačno odbijen, imao je dokaz koji nije mogao da porekne. Božanska priroda bljesnula je kroz napaćenu ljudsku prirodu. Sotona nije imao sile da se odupre nare}enju. Grčeći se od poniženja i besa, bio je primoran da se povuče iz prisustva Otkupitelja sveta. Hristova pobeda bila je tako potpuna, kao što je bio potpun Adamov pad.

Tako možemo da se odupremo iskušenju i primoramo Sotonu da se udalji od nas. Isus je izvojevao pobedu pokornošću i verom u Boga i preko apostola. On nam govori: "Pokorite se dakle Bogu, a protivite se Đavolu, i pobeći će od vas. Približite se k Bogu, i On će se približiti vama" (Jakov 4,7.8). Mi se sami ne možemo osloboditi kušačeve sile; on je pobedio ljudsku prirodu i kada u sopsvtenoj sili pokušavamo da se odupremo, postaćemo plen njegovih zamki, ali "tvrda je kula ime Gospodnje, k njemu će uteći pravednik, i biće u visokom zaklonu" (Priče 18,10). Sotona drhće i beži pred najslabijom dušom koja nalazi utočište u tom silnom imenu.

Kada se neprijatelj udaljio, samrtno bled Isus je iscrpljen pao na zemlju. Nebeski an}eli posmatrali su sukob, gledajući svog voljenog Zapovednikaa dok je prolazio kroz neizrecive patnje da bi načinio put spasenja za nas. On je izdržao ispit, veći od onog koji ćemo mi ikada biti pozvani da izdržimo. An}eli su sada služili Božjem Sinu dok je ležao kao onaj koji umire. Okrepljen je bio hranom, utešen vešću o Očevoj ljubavi i uveravanjem da je celo nebo proslavljalo Njegovu pobedu. Povrativši se u život, Njegovo veliko srce saosećalo je sa čovekom i On polazi da dovrši delo koje je započeo; da se ne odmori dok neprijatelj ne bude pobe}en, a naš pali ljudski rod otkupljen.

Cena našeg otkupljenja ne može biti shvaćena sve dok otkupljeni ne budu stajali sa svojim Otkupiteljem pred Božjim prestolom. Dok se slava večnoga doma bude razvijala pred našim ushićenim čulima, setićemo se da je Isus sve to ostavio zbog nas, da nije postao samo izgnanik iz nebeskih dvorova, već da se zbog nas izložio opasnosti neuspeha i večnog gubitka. Tada ćemo položiti svoje krune pred Njegove noge i zapevati: "Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatsvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov" (Otkrivenje J,12).

"MI NAĐOSMO MESIJU"

(Jovan 1,19-J1)

Jovan Krstitelj sada je pripovedao i krštavao u Vitavari s onu stranu Jordana. Nedaleko od ovoga mesta, dok Izrailj nije prešao preko, Bog je zaustavio reku u njenom toku. Malo dalje odavde, tvr}avu Jerihon porušile su nebeske vojske. U ovom trenutku uspomena na te doga}aje ponovo je oživela i podstakla živo zanimanje za Krstiteljevu vest. Neće li Onaj koji je u prošlim vekovima tako čudesno delovao, ponovo pokazati svoju silu za oslobo}enje Izrailja? To su bile misli koje su pokretale srce naroda koji se svakodnevno gomilao na obalama Jordana.

Jovanovo propovedanje tako je duboko prodrlo u narod da je zahtevalo pažnju verskih vlasti. Rimljani su iz bojazni od ustanka podozrivo posmatrali svako okupljanje naroda i sve što je ukazivalo na podizanje naroda budilo je strah jevrejskih poglavara. Jovan nije priznavao vlast sinedriona i nije tražio njihovo odobrenje za svoj rad, koreći podjednako poglavare i narod, fariseje i sadukeje. Pa ipak, narod ga je revnosno sledio. Zanimanje za njegov rad izgleda kao da se stalno povećavalo. Iako se nije priklanjao njemu, sinedrion je smatrao da je kao javni učitelj bio pod njegovom nadležnošću. Ovo telo sačinjavali su članovi birani od sveštenstva, vrhovnih poglavara i narodnih učitelja. Prvosveštenik je obično bio predsednik. Svi članovi trebalo je da budu ljudi zašli u godine, ali ne stari, ljudi od znanja koji nisu poznavali samo jevrejsku istoriju, već su imali opšte znanje. Morali su biti bez telesnih mana, oženjeni i očevi, pošto se tako smatralo de će više od drugih biti čovečniji i promišljeniji. Njihovo mesto sastajanja bila je prostorija povezana sa jerusalimskim hramom. U vreme jevrejske nezavisnosti sinedrion je bio najviši narodni sud sa svetovnom i crkvenom vlašću. Iako sada potčinjen rimskim namesnicima, on je još uvek imao jak uticaj na gra}anske i verske prlike.

Sinedrion nije mogao da odloži istraživanje Jovanovog rada. Pojedini su se sećali otkrivenja datog Zariji u hramu i očevog proročanstva koje je na njegovo dete ukazivalo kao na Mesijinog vesnika. U metežima i promenama koje su se dogodile u toku trideset godina, ovo se u velikoj meri izgubilo iz vida. Sada je opet oživelo u sećaju usled uzbu}enja izazvanog Jovanovim radom.

Davno je bilo kada je Izrailj imao proroka, davno se nije videla takva reforma kakva je sada bila u toku. Zahtev za ispovedanje greha izgledao je nov i podsticajan. Mnoge vo}e nisu želele da i slušaju Jovanove pozive i javne optužbe, jer bi ih to dovelo do otkrivanja tajni iz ličnog života. Ipak, njegovo pripovedanje bilo je neposredno objavljivanje Mesije. Bilo je dobro poznato da su sedamdeset sedmica Danilovog proročanstva, koje su obuhvatale i Mesijin dolazak, skoro pri kraju i svi su bili željni da učestvuju u toj eri narodne slave koja se tada očekivala. Narodno oduševljenje bilo je tako veliko da je sinedrion bio prinu}en da prihvati ili odbaci Jovanov rad. Njegova vlast nad narodom slabila je. Postalo je ozbiljno pitanje kako da održi svoj položaj. U nadi da će doći do nekog zaključka, poslao je na Jordan poslanstvo sveštenika i Levita da porazgovara sa novim učiteljem.

Okupljeno mnoštvo, slušalo je njegove reči, kada su se poslanici približili. Sa izveštačenim autoritetom sračunatim da ostavi utisak na narod i izazove prorokovo popuštanje, došli su gordi rabini. Mnoštvo im je napravilo prolaz, pokretom poštovanja, skoro straha. Ugledni ljudi, u svojim skupocenim haljinama, gordi na svoj položaj i moć, stali su pred prorokom iz pustinje.

"Ko si ti?" upitali su.

Znajući kave su bile njihove misli, Jovan je odgovorio:

"Ja nisam Hristos."

"Ko si dakle? Jesi li Ilija?"

"Nisam."

"Jesi li prorok?"

"Nisam."

"Ko si? Da možemo kazati onima što su nas poslali: Šta kažeš za sebe?"

"Ja sam glas onoga što viče u pustinji: Poravnite put Gospodnji, kao što kaza Isaija prorok."

Reči na koje se pozvao Jovan odnosile su se na ono divno Isijino proročanstvo: "Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš. Govorite Jerusalimu ljubazno, i javljajte mu da se navršio rok njegov, da mu se bezakonje oprostilo . . . Glas je nekoga koji viče: Pripravite u pustini put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našemu. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. I javiće se slava Gospodnja i svako će telo videti" (Isaija 40,1-J).

U stara vremena, kada je neki car putovao kroz zabačenije delove svoga carstva, grupa ljudi poslata je ispred carskih kočija da poravna strma mesta i popuni udubljenja, da bi car mogao bezbedno putovati i bez ikakvih prepreka. Ovaj običaj iskoristio je prorok da bi slikovito prikazao delo Jevan}elja. "Sve doline neka se povise i sve gore i bregovi neka se slegnu." Božji Duh obara ljudsku gordost, kada svojom čudesnom silom probu}enja dodirne dušu. Svetovna zadovoljstva, položaj i vlast tada postaju bezvredni. "Pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje" odbacuju se; a svaka pomisao se zarobljava "za pokornost Hristu" (2. Korićanima 10,J). Tada poniznost i samopožrtvovana ljubav, tako malo cenjene me}u ljudima, uzdižu se kao jedina vrednost. To je delo Jevan}elja čiji je jedan deo bila Jovanova vest.

Rabini su nastavili sa svojim pitanjima: "Zašto dakle krštavaš kad ti nisi Hristos ni Ilija ni prorok?" Reč "prorok" odnosila se na

Mojsija. Jevreji su bili skloni verovanju da će Mosije vaskrsnuti iz mrtvih i da će biti uzet na nebo. Nisu znali da je on već vaskrsao. A kada je Krstitelj započeo svoju službu, mnogi su mislili da je on prorok Mojsije podignut iz mrtvih, jer je izgledalo da ima temeljno poznavanje proročanstva i istorije Izrailja.

Tako}e se verovalo da će se Ilija lično pojaviti pre Mesijinog dolaska.

Ovo očekivanje Jovan je poricao, ali njegove reči imale su dublji smisao. Isus je kasnije rekao, pozivajući se na Jovana: "Ako hoćete verovati, on je Ilija što će doći" (Matej 11,14). Jovan je došao u duhu i sili Ilijinoj da izvrši isti posao koji je Ilija učinio. Da su ga Jevreji primili, on bi bio obavljen za njih. Me}utim, nisu primili njegovu vest. Za njih on nije bio Ilija. On za njih nije mogao da ispuni misiju koju je došao da ostvari.

Mnogi od sakupljenih na Jordanu bili su prisutni prilikom Isusovog krštenja, ali znak koji je tada dat, bio je otkriven samo nekolicini me}u njima. U toku prethodnih meseci Krstiteljeve službe, mnogi su odbili da poslušaju poziv na pokajanje. Tako su otvrdnuli svoje srce i zamračili svoje razumevanje. Kada je prilikom krštenja Nebo dalo svedočanstvo Isusu, oni to nisu zapazili. Oči koje nikada nisu u veri upravljane k Njemu koji je nevidljiv, nisu sagledale otkrivenje Božje slave, uši koje nikada nisu slušale Njegov glas nisu čule reči svedočanstva. Tako je to i sada. Često se Hristovo prisustvo i prisustvo an}ela koji služe otkriva na skupovima ljudi, a ipak ima mnogo onih koji to ne znaju. Me}utim, nekima se otkrilo Spasiteljevo prisustvo. Mir i radost oživljavaju njihova srca. Oni su utešeni, ohrabreni i blagosloveni.

Izaslanici iz Jeruslaima upitali su Jovana: "Za što dakle krštavaš?" Očekivali su odgovor. Iznenada, dok je pogledom prelazio preko mnoštva, njegove oči su zaplamtele, lice ozarilo, a celo biće pokrenulo dubokim osećanjem. Ispruženih ruku uzviknuo je: "Ja krštavam vodom, a me}u vama stoji koga vi ne znate. On je Onaj što će doći za mnom, Koji beše preda mnom; Kome ja nisam dostojan odrešiti remena na obući Njegovoj" (Jovan 1,27).

Vest koju je trebalo odneti nazad sinedrionu bila je jasna i nedvosmislena. Jovanove reči nisu se mogle odnositi ni na koga drugog do na Onoga koji je davno bio obećan. Mesija se nalazio me}u njima! Iznena}eni sveštenici i glavari gledali su oko sebe u nadi da će otkriti Onoga o kome je Jovan govorio. Me}utim, u mnoštvu Njega nije bilo moguće opaziti.

Kada je prilikom Isusovog krštenja Jovan ukazivao na Njega kao na Jagnje Božje, nova svetlost bačena je na Mesijino delo. Prorokov um bio je upravljen na Isaijine reči. "Kao jagnje na zaklanje vo}en bi" (Isaija J3,7). Jovan je u toku sedmica koje su sledile s novim zanimanjem pručavao proročanstva i učenje o žrtvenoj službi. On nije jasno razlikovao dva oblika Hristovog rada - kao žrtva koja pati i kao Car koji pobe}uje - ali je video da Njegov dolazak ima dublje značenje od onoga što su sveštenici ili narod raspoznavali. Kada je u mnoštvu zapazio Isusa prilikom Njegovog povratka iz pustinje, sa poverenjem je očekivao da On da narodu neki znak o svom pravom karakteru. Gotovo nestrpljivo je očekivao da čuje kako Spasitelj objavljuje svoju misiju; ali On nije izgovorio nijednu reč, nije dao nijedan znak. Isus nije odgovorio na reči kojima Ga je Krstitelj objavio, već se pomešao sa Jovanovim učenicima, ne dajući nikakav spoljni dokaz o svom naročitom delu, ne preduzimajući nikakve mere da na sebe skrena pažnju.

Sledećeg dana Jovan vidi Isusa kako dolazi. Obasjan svetlošću Božje slave koja je počivala na njemu, prorok pruža ruke i objavljuje: "Gle jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. Ovo je Onaj za koga ja rekoh: Za mnom ide čovek koji preda mnom postade . . . I ja ga ne znadoh; nego da se javi Izrailju za to ja do}oh da krstim vodom . . . Videh Duha gde silazi sa neba kao golub i stade na njemu. I ja ga ne znadoh; nego onaj koji me posla da krstim vodom on mi reče: Na koga vidiš da silazi Duh i stoji na njemu to je onaj koji će krstiti Duhom Svetim. I ja videh i zasvedočih da je ovaj Sin Božji" (Jovan 1,29-34).

Da li je to Hristos? Sa strahopoštovanjem i ču}enjem narod je posmatrao Onoga koji je upravo bio proglašen Božjim Sinom. Oni su bili strašno pokrenuti Jovanovim rečima. Govorio im je u Božje ime. Slušali su ga iz dana u dan dok je korio njihove grehe, a svakim danom učvršćivalo se njihovo ube}enje da je on bio poslat sa Neba. Me}utim, ko je bio Ovaj koji je veći od Jovana Krstitelja? U Njegovoj odeći i držanju nije bilo ničega što bi nagoveštavalo visok položaj. On je očigledno bio jednostavna osoba, obučena kao i oni sami u skromnu odeću siromašnih. U mnoštvu je bilo i onih koji su prilikom Hristovog krštenja posmatrali božansku slavu i čuli Božji glas. Ali od tog vremena Spasiteljev izgled veoma se izmenio. Prilikom Njegovog krštenja videli su preobraženje Njegovog lika u nebeskoj svetlosti; a sada bledog, iscrpljenog i izmršavelog prepoznao Ga je samo prorok Jovan.

Ali dok Ga je narod posmatrao, video je lice na kome je božanska milost bila uskla}ena sa svešću o moći. Svaki pogled oka, svako obeležje pojave odisalo je poniznošću i izrazom neiskazane ljubavi. Izgledalo je kao da je okružen atmosferom duhovnog uticaja. Iako je način Njegovog ponašanja bio plemenit i nenametljiv, vršio je uticaj na ljude osećanjem moći koja je bila skrivena, a nije se mogla potpuno potisnuti. Da li je to bio Onaj koga je Izrailj tako dugo čekao?

Isus je došao u siromaštvu i poniznosti da bi nam mogao biti primer i Otkupitelj. Da se pojavio sa carskim sjajem, kako bi onda mogao da daje pouke o poniznosti? Kako bi nam mogao iznostiti tako prodorne istine kao na Gori blaženstva? Gde bi bila nada skromnih u životu da je Isus došao da me}u ljudima prebiva kao car?

Me}utim, mnoštvu je izgledalo nemogućim da je Onaj, koga je Jovan označio, povezan sa njihovim uzvišenim očekivanjima? Zato su mnogi bili razočarani i veoma zbunjeni.

Reči koje su sveštenici i rabini toliko želeli da čuju, da će Isus sada obnoviti Izrailjevo carstvo, nisu izgovorene. Oni su očekivali i tražili takvoga cara, takvoga cara bili su spremni da prihvate. Ali Onoga koji je želeo da uspostavi u njihovim srcima carstvo plemenite pravde i mira, nisu želeli da prime.

Sledećeg dana, dok su dva učenika stajala u blizini, Jovan je opet video Isusa u narodu. Opet je slava Nevidljivog obasjala prorokovo lice kada je uzviknuo: "Gle, jagnje Božje!" Reči su uzbudile srce učenika. Oni ih nisu potpuno razumeli. Šta znači ime koje Mu je dao Jovan - Jagnje Božje? Ni Jovan ih nije objasnio.

Ostavivši Jovana, otišli su da potraže Isusa. Jedan od dvojice bio je Andrija, brat Simonov, a drugi Jovan jevan}elist. To su bili prvi Isusovi učenici. Pokrenuti silom kojoj se nisu mogli odupreti, sledili su Isusa - željni da razgovaraju sa Njim, ali ipak puni strahopoštovanja i tihi, izgubljeni u izvanrednom značenju misli - "Da li je to Mesija?"

Isus je znao da učenici idu za Njim. Oni su bili prvi plodovi Njegove službe, a srce božanskog Učitelja obuzela je radost, jer su ove duše odgovorile na Njegovu milost. Ipak, okrenuvši se, samo je upitao: "Šta ćete?" Hteo je da im dozvoli da sami odluče da se vrate ili da izraze svoju želju.

Oni su bili svesni samo jednog cilja. Samo Njegova prisutnost ispunjavale je njihove misli. Uzviknuli su: "Ravi gde stojiš?" U kratkom razgovoru kraj puta nisu mogli primiti ono za čim su čeznuli. Želeli su da budu nasamo sa Isusom, da sede kraj Njegovih nogu i slušaju Njegove reči.

"I reče im: Do}ite da vidite. I otidoše, i videše gde stajaše; i ostaše u Njega onaj dan."

Da su Jovan i Andrija posedovali duh neverstva koji su imali sveštenici i poglavari, ne bi se kao učenici našli kraj Isusovih nogu. Oni bi došli k Njemu kao kritičari, da osude Njegove reči. Mnogi na taj način zatvaraju vrata najdragocenijim prilikama. Ovi prvi učenici tako nisu učinili. Oni su se odazvali pozivu Svetoga Duha kroz propovedanje Jovana Krstitelja. Sada su prepoznali glas nebeskog Učitelja. Za njih su Isusove reči bile pune svežine, istine i dobrote. Božanska svetlost bila je bačena na učenje Pisma Starog zaveta. Mnogostrane teme istine pojavile su se u novoj svetlosti.

Skrušenost, vera i ljubav osposobljavaju dušu za primanje mudrosti sa Neba. Vera koja kroz ljubav radi je ključ znanja i svako ko ljubi "poznaje Boga" (1. Jovanova 4,7).

Učenik Jovan bio je čovek iskrenih i dubokih osećanja, revnostan ali misaon. On je počeo da razlikuje Hristovu slavu - ne svetovnu raskoš i moć, kako su ga učili da se nada, već "Slavu kao jedinorodnoga od Oca, punu blagodati i istine" (Jovan 1,14). Bio je obuzet razmišljanjem o ovoj čudesnoj temi.

Andrija je želeo da podeli radost koju je osećao u svom srcu. Potraživši svoga brata Simona uzviknuo je: "Mi na}osmo Mesiju." Simon nije čekao drugi poziv. On je tako}e slušao poipovedanje Jovana Krstitelja, i požurio je Spasitelju. Hristove oči zadržale su se na njemu, čitajući njegov karakter i istoriju njegovog života. Njegova žustra priroda, njegova ljubav, srce koje saoseća, njegovo častoljublje i samopouzdanje, istorija njegovog pada, njegovo pokajanje, njegov mukotrpan rad i njegova mučenička smrt - sve je to pročitao Spasielj i rekao: "Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kifa, koje znači Petar (Kamen)."

"A sutradan namisli izići u Galileju, i na}e Filipa, i reče mu: Hajde za mnom." Filip je poslušao nalog i odmah je postao Hristov radnik.

Filip je pozvao Natanaila. On je bio u mnoštvu kada je Krstitelj ukazao na Isusa kao na Božje jagnje. Kada je Natanailo pogledao Isusa, razočarao se. Da li ovaj čovek koji je nosio znake mukotrpnog rada i siromaštva, može biti Mesija? Ipak, Natanailo nije mogao da se odluči i odbaci Isusa, jer je Jovanova vest donela njegovom srcu čvrsto ube}enje.

U vreme kada ga je Filip pozvao, Natanailo se povukao u jedan tihi gaj da razmišlja o Jovanovoj vesti i proročanstvima o Mesiji. Molio se da mu se otkrije da li je Onaj koga je Jovan najavio Oslobodilac, a Duh Sveti je počinuo na njemu dajući mu osvedočenje da je Bog pohodio svoj narod i podigao za njega rog spasenja. Filip je znao da njegov prijatelj istražuje proročanstva i dok se Natanailo molio pod jednom smokvom, On je otkrio njegovo skloništе. Često su se zajednički molili na ovom usamljenom mestu skrivenom u lišću.

Vest: "Za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, na}osmo ga", učinila se Natanailu kao neposredni odgovor na njegovu molitvu. Filip je još uvek imao kolebljivu veru. On je sumnjičavo dodao: "Isusa sina Josifova iz Nazareta." Ponovo se predrasuda pojavila u Natanailovom srcu. Uzviknuo je: "Iz Nazareta može li biti što dobro?"

Filip se nije upuštao ni u kakvo raspravljanje. Rekao je: "Do}i i vidi. I Isus videvši Natanaila gde ide k njemu reče za njega; evo pravoga Izrailjca u kome nema lukavstva." Natanailo je iznena}en uzviknuo: "Kako me poznaješ? Odgovori Isus i reče mu: Pre nego te pozva Filip videh te kad beše pod smokvom."

To je bilo dovoljno. Božanski Duh koji je svedočio Natanailu u njegovoj usamljenoj molitvi pod smokvom, sada mu je govorio preko Isusovih reči. Iako sumljičav i sklon predrasudama, Natanailo je došao Hristu sa iskrenom željom za istinom, i sada je njegova želja ispunjena. Njegova vera prevazišla je veru onoga koji ga je doveo Isusu. On je odgovorio i rekao: "Ravi! Ti si sin Božji, ti si car Izrailjev."

Da je Natanailo imao poverenja u rabinskog vo}stvo, nikada ne bi našao Isusa. On je postao učenik zato što je sam posmatrao i rasu}ivao. Tako je to i danas u životu mnogih koje predrasude zadržavaju da prihvate dobro. Kako bi različit bio ishod kad bi "došli i videli"!

Niko neće doći do spasonosnog saznanja istine dok god se poverava vo}stvu ljudskog autoriteta. Kao i Natanailu, i nama je potrebno da proučavamo Božju reč za sebe lično i da se molimo za prosvetljenje Svetim Duhom. Onaj koji je video Natanaila pod smokvom, videće i nas na tajnom mestu molitve. An}eli iz sveta svetlosti blizu su onih koji u poniznosti traže božansko vo}stvo.

Pozivanjem Jovana, Andrije, Simona, Filipa i Natanaila otpočinje osnivanje nove zajednice. Jovan je svoja dva učenika uputio Hristu. Tada je jedan od njih, Andrija, našao svoga brata i pozvao ga Spasitelju. Tada je pozvan Filip i on je otišao da traži Natanaila. Ovi primeri treba da nas pouče o značaju ličnih napora, o upućivanju neposrdnih poziva našim ro}acima, prijateljima i susedima. Postoje takvi koji celog života tvrde da poznanju Hrista, ali ipak koji nisu nikada učinili nikakav lični napor da dovedu makar i jednu dušu Spasitelju. Oni sav posao prepuštaju sveštenniku. On može biti dobro osposobljen za svoj poziv, ali ne može da učini ono što je Bog ostavio da urade vernici Crkve.

Postoje mnogi kojima je potrebna služba pobožnih srca punih ljubavi. Mnogi su propali, a mogli su biti spaseni, da su njihovi susedi, obični ljudi i žene, uložili lični napor za njih. Mnogi čekaju da budu lično oslovljeni. U svakoj porodici, susedstvu, gradu, tamo gde živimo, postoji posao koji treba da obavimo kao Hristovi misionari. Ako smo religiozni, ovaj posao biće radost za nas. Čim se neko obrati, u njemu se ra}a želja da i druge upozna kakvog je dragocenog prijatelja našao u Isusu. Spasonosna i posvećujuća istina ne može biti zatvorena u njegovom srcu.

Svi koji su se posvetili Bogu biće kanali svetlosti. Bog će ih načiniti svojim posrednicima da drugima objave bogatstvo Njegove milosti. Njegovo je obećanje: "I blagosiljaću njih i što je oko gore Moje, i puštaću dažd na vreme; daždi će blagosloveni biti" (Jezekilj 34,26).

Filip je rekao Natanailu: "Do}i i vidi." On nije tražio da prihvati tu}e svedočanstvo, već da sam posmatra Hrista. Sada kada se Isus vazneo na nebo, Njegovi učenici su Njegovi predstavnici me}u ljudima, i jedan od najdelotvornijih načina za pridobijanje duša za Njega je primerom pokazati Njegov karakter u svom svakodnevnom životu. Naš uticaj na druge zavisi ne toliko od toga šta ćemo kazati, koliko od toga ko smo. Ljudi mogu da pobijaju i odbace našu logiku, oni mogu da se odupru našim pozivima; ali život nesebične ljubavi dokaz je koji ne mogu poreći. Dosledan život, obeležen Hristovom krotošću, je sila u ovom svetu.

Hristovo učenje bilo je odraz dubokog osvedočenja i iskustva i oni koji se uče od Njega postaju učitelji po božanskom uzoru. Božja reč koju izgovara onaj koji je sam posvećen njome, poseduje životodavnu silu koja je čini privlačnom za slušaoce i osvedočava ih da je ona živa stvarnost. Kada čovek primi istinu, u ljubavi prema njoj, on će je otkriti ubedljivošću svoga ponašanja i načinom svoga govora. On objavljuje da ono što je sam čuo, video i opipao o reči života, tako da bi i drugi mogli imati zajednicu sa njim kroz pozanavanje Hrista. Njegovo svedočanstvo, sa usana dotaknutih živim ugljevljem sa oltara, je istina za prijemčivo srce i ona posvećuje karakter.

Onaj koji teži da pruži svetlost drugima i sam će biti blagosloven. "Daždi će blagosloveni biti." "Ko napaja, sam će biti napojen" (Priče 11,2J). Bog bi mogao da postigne svoj cilj spasavanja grešnika bez naše pomoći; ali da bismo razvili karakter sličan Hristovom, moramo sudelovati u Njegovom radu. Da bismo učestvovali u Njegovoj radosti - radosti da vidimo duše otkupljene Njegovom žrtvom - moramo sudelovati u Njegovim naporima za njihovo otkupljenje.

Prvi izraz Natanilove vere, tako snažan i iskren, zvučao je kao muzika u Isusovim ušima. A On odgovori "i reče mu: Što ti kazah da te videh pod smokvom za to veruješ, videćeš više od ovoga." Spasitelj je radosno očekivao svoje delo propovedanja dobrih vesti krotkima, zavijanja ranjenih srca i objavljivanja slobode zarobljenima od Sotone. Imajući na umu dragocene blagoslove koje je doneo ljudima, Isus je dodao: "Zaista, zaista vam kažem: Od sada ćete videti nebo otvoreno i an}ele Božje gde se penju i silaze k Sinu čovečijemu."

Ovde je Hristos u stvari rekao: Na obali Jordana nebo je bilo otvoreno i Duh je sišao na mene kao golub. Taj prizor potvrdio je da sam Božji Sin. Ako Me verujete kao takvoga, vaša vera će oživeti. Vi ćete videti da su nebesa otvorena i da se nikada neće zatvoriti. Otvorio sam ih za vas. Božji an}eli penju se noseći Ocu molbe nevoljnih i oja}enih, i silaze noseći blagoslov, nadu, ohrabrenje, pomoć i život sinovima ljudskim.

Božji an}eli su stalno u pokretu izme}u Zemlje i Neba, i Neba i Zemlje. Hristova čuda za ucveljene i napaćene bila su učinjena Božjom silom kroz službu an}ela. Svaki blagoslov od Boga dolazi nam preko Hrista službom Njegovih nebeskih vesnika. Uzevši na sebe ljudsku prirodu, naš Spasitelj je sjedinio svoje interese sa interesima palih Adamovih sinova i kćeri, dok se svojom božanskom prirodom drži Božjeg prestola. Na taj način Hristos je posrednik u vezi ljudi sa Bogom i Boga sa ljudima.

NA SVADBENOJ SVEČANOSTI

(Jovan 2,1-11)

Isus nije započeo svoju službu nekim velikim delom pred sinedrionom u Jerusalimu. On je otkrio svoju moć na porodičnom skupu u jednom malom galilejskom selu i tako doprineo radosti jedne svadbene svečanoti. Na ovaj način pokazao je svoju naklonost prema ljudima i svoju želju da služi njihovoj sreći. U pustinji kušanja On je sam ispio svoju čašu patnje. Došao je da pruži ljudima čašu blagoslova i svojim blagoslovom posveti veze ljudskoga života.

Sa Jordana Isus se vratio u Galileju. U Kani, maloj naseobini nedaleko od Nazareta, trebalo je da se održi svadba; mladenci su bili ro}aci Josifa i Marije, pa je Isus, znajući za ovaj porodični skup, otišao u Kanu i sa svojim učenicima bio pozvan na svečanost.

Ponovo je sreo svoju majku, od koje je za izvesno vreme bio odvojen. Marija je čula o otkrivanju Božje slave na Jordanu prilikom Njegovog krštenja. Vesti su stigle i do Nazareta i u njenom mislima oživele prizore koji su toliko godina bili sakriveni u njenom srcu. Marija, zajedno sa celim Izrailjem, bila je snažno pokrenuta radom Jovana Krstitelja. Ona se dobro sećala proročanstva datog prilikom njegovog ro}enja. Sada je njegova povezanost sa Isusom opet podgrejala njene nade. Me}utim, do nje su tako}e doprle vesti o Isusovom tajanstvenom odlasku u pustinju pa su je mučile mračne slutnje.

Od dana kada je u domu u Nazaretu čula objavu an}ela, Marija je slagala u srce svaki dokaz da je Isus Mesija. Njegov mio, nesebičan život uverio ju je da On ne može biti niko drugi do Poslani od Boga. Ipak, na nju su nailazile sumnje i razočarenja, i ona je čeznula za vremenom kada će se otkriti Njegova slava. Smrt ju je rastavila od Josifa koji je sa njom delio njeno saznaje o tajni Isusovog ro}enja. Sada više nije bilo nikoga kome bi mogla da poveri svoje nade i strahovanja. Dva protekla meseca bila su veoma tužna. Bila je odvojena od Isusa u čijem je saosećanju nalazila utehu; razmišljala je o Simeunivim rečima: "A tebi samoj probošće nož dušu" (Luka 2,3J); setila se trodnevne duboke duševne patnje kada je mislila da je zauvek izgubila Isusa i kada je brižna srca očekivala Njegov povratak.

Na svadbenoj svečanosti srela je istog nežnog i poslušnog Sina. Ipak, nije bio isti. Njegov se lik izmenio. Na Njemu su se videli tragovi borbe koju je vodio u pustinji, a novi izraz dostojanstva i sile pružao je dokaz o Njegovoj nebeskoj misiji. Sa Njim je grupa mladih ljudi, čije Ga oči prate sa poštovanjem i koji Ga nazivaju Učiteljem. Ovi pratioci pričaju Mariji o tome šta su videli i čuli prilikom krštenja i na drugim mestima. Oni zaključuju izjavljujući: "Za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, na}osmo ga" (Jovan 1,4J).

Pošto su se gosti sakupili, izgledalo je kao da su mnogi bili zaokupljeni nekom vrlo zanimljivom temom. Prigušeno uzbu}enje prožimalo je društvo. U grupicama su se vodili živi ali tihi razgovori, a ispitivački pogledi bili su povremeno upravljani prema Marijinom sinu. Kad je Marija čula svedočenje učenika o Isusu, obradovala se da njene dugo gajene nade nisu bile izaludne. Ipak, bila je više nego ljudsko biće da se sa ovom svetom radosti nije pomešalo i malo prirodnog ponosa nežne majke. Kada je videla mnoge poglede upravljene na Isusa, čeznula je za tim da Ga privoli da ovom društvu dokaže da je zaista Poštovani od Boga. Nadala se da će Mu se možda pružiti prilika da pred njima učini neko čudo.

Običaj onoga vremena je bio da svadbene svečanosti traju nekoliko dana. Ovom prilikom, pre nego što se svečanost završila, utvr}eno je da je nestalo vina. Ovo otkriće izazvalo je veliku zbunjenost i žaljenje. Bilo je neobično da prilikom svečanosti ne bude vina, jer bi to ukazivalo na nedostatak gostoprimstva. Kao ro}aka mladenaca, Marija je pomagala u pripremama za svečanost i zato je kazala Isusu: "Nemaju vina". Ovim rečima ona je pokušala da Mu

nagovesti da bi On možda mogao da zadovolji njihove potrebe. Me}utim, Isus je odgovorio: "Što je meni do tebe ženo? Još nije došao moj čas."

Ovaj odgovor, iako izgleda oštar, nije izražavao hladnoću ili neljubaznost. Spasiteljev način obraćanja majci bio je u skladu sa istočnjačkim običajima. On se upućivao osobama kojima se želelo ukazati poštovanje. Svako delo Hristovog zemaljskog života bilo je u skladu sa načelom koje je sam dao: "Poštuj oca svojega i mater svoju" (2. Mojsijeva 20,12). Na krstu, u poslednjem delu nežnosti prema svojoj majci, Isus joj se obraća na isti način, preporučujući je staranju svoga najvoljenijeg učenika. I na svadbenoj svečanosti i na krstu, ljubav - izražena u boji glasa, pogledu i opho}enju - bila je verni tumač Njegoveh reči.

U svom dečačkom dobu, prilikom posete hramu, kada se pred Njegovim očima otkrila tajna Njegovog životnog dela, Hristos je rakao Mariji: " Zar ne znate da meni treba u onom biti što je Oca mojega?" (Luka 2,49). Ove reči verno su označile Njegov celokupni život i službu. Sve je bilo podre}eno ovom delu, velikom delu otkupljenja, koje je došao da ostvari svojim dolaskom na svet. Sada je ponovio pouku. Marija je bila u opasnosti da pošto joj njen odnos prema Isusu daje naročito pravo nad Njim, u izvesnoj meri upravlja Njime u Njegovom radu. Trideset godina joj je bio Sin pun ljubavi i poslušnosti i Njegova ljubav je ostala nepromenjena, ali sada je morao da se bavi onim što je Njegovoga Oca. Kao Sina Najvišega i Spasitelja sveta, nikakve zemaljske veze nisu Ga smele odvratiti od Njegove misije, ili izvršiti uticaj na Njegovo ponašanje. On je morao biti slobodan da bi činio Božju volju. Ovo je pouka za nas. Božji zahtevi su iznad ljudskih veza. Nikakava zemaljska privlačna sila ne sme odvratiti naše noge sa staze kojom nas je On pozvao da hodimo.

Jedina nada otkupljenja našeg palog ljudskog roda je u Hristu; Marija je mogla naći spasenje samo u Božjem Jagnjetu. Sama nije imala nikave zasluge. Njena povezanost sa Isusom nije je stavljala u drugačiju duhovnu vezu sa Njim od bilo koje druge ljudske duše. To je pokazano Spasiteljevim rečima. On je načinio jasnu razliku izme}u svoje veze sa njom kao Sina čovečijega i kao Božjeg Sina. Njihova rodbinska veza nije je stavljala u ravnopravan položaj sa Njim.

Reči: "Moj čas još nije došao", ukazuju na činjenicu da je svako delo u Hristovom životu na Zemlji bilo ispunjenje plana koji je postojao od večnih vremena. Pre nego što je došao na Zemlju, Isus je poznavao ovaj plan, savršen u svim pojedinostima. Me}utim, dok je hodao me}u ljudima, bio je korak po korak vo}en Očevom voljom. Kada je došao odre}eni čas, nije oklevao da deluje. Sa istom pokornošću čekao je da nastupi to vreme.

Time što je rekao Mariji da Njegov čas još nije nastupio, Isus je odgovorio na njenu neizrečenu misao - na iščekivanje koje je gajila zajedno sa svojim narodom. Ona se nadala da će se On otkriti da je Mesija i preuzeti presto u Izrailju. Me}utim, vreme još nije došlo. Ne kao car, već kao "bolnik i vičan bolestima" Isus je prihvatio sudbinu ljudskog roda.

Iako Marija nije imala pravo shvatanje o Hristovom zadatku, imala je bezuslovno poverenje u Njega. Isus je odgovorio na tu veru. Prvo čudo učinio je da bi ukazao čast Marijinom poverenju i da bi ojačao veru svojih učenika. Učenici će se susresti sa mnogim i velikim iskušenjima koje će ih navoditi na neverstvo. Njima su proročanstva, izvan svake rasprave, jasno otkrila da je Isus Mesija. Očekivali su da će Ga verske vo}e primiti sa poverenjem i većim od njihovog. Objavljivali su narodu Hristova divna dela i svoje poverenje u Njegov zadatak, ali bili su začu}eni i gorko razočarani neverovanjem, duboko ukorenjenim predrasudama i neprijateljstvom prema Isusu koje su pokazivali sveštenici i rabini. Prva Hristova čuda ojačala su učenike da se suprotstave ovom protivljenju.

Nimalo zbunjena Isusovim rečima, Marija je rekla onima koji su služili oko stola: "Štogod vam reče učinite." Na taj način učinila je ono što je mogla da bi pripravila put Hristovom radu.

Pored ulaza u kuću stajalo je šest velikih kamenih sudova za vodu i Isus je naredio slugama da ih napune vodom. To je bilo učinjeno. Tada, pošto je vino bilo neodložno potrebno, On je rekao: "Zahvatite sad i nosite kumu." Umesto vode kojom su sudovi bili ispunjeni, poteklo je vino. Ni kum ni gosti nisu primetili da je ponestalo vina. Pošto su okusili ovo koje su sluge donele, kum je utvrdio da je bolje od svakog vina koje je pre toga pio, a veoma se razlikovalo od onoga koje služeno na početku svečanosti. Obrativši se mladoženji rekao je: "Svaki čovek najpre dobro vino iznosi, a kad se napiju, onda r}avije; a ti si čuvao dobro vino dosle."

Kao što ljudi prvo iznose najbolje vino, a zatim ono koje je lošije, tako čini i svet sa svojim darovima. Ono što on nudi može da zadovolji oko i opčini čula, ali to neće zadovoljiti. Vino se pretvara u gorčinu, veselje i tugu. Ono što je započelo pesmom i veseljem, završava se umorom i odvratnošću. Me}utim, Isusovi darovi uvek su sveži i novi. Svečanost koju On sprema za dušu uvek daje zadovoljstvo i radost. Svaki novi dar povećava sposobnost primaoca da ceni i uživa Gospodnje blagoslove. On daje milost za milost. Izvor blagoslova neće presušiti. Ako ostanete u Njemu, činjenica da danas primate bogati dar obezbe}uje primanje još bogatijeg dara sutra. Isusove reči upućene Natanailu izražavaju zakon o Božjem postupanju prema deci vere. Sa svakim novim otkrivenjem svoje ljubavi, On izjavljuje srcu koje prima: "Ako veruješ, videćeš više od ovoga" (Jovan 1,J0).

Hristov dar na svadbenoj svečanosti bio je znamenje. Voda je predstavljala krštenje u Njegovu smrt; vino - prolivanje Njegove krvi za grehe sveta. Voda kojom su napunjeni sudovi donesena je ljudskim rukama, ali samo Hristova reč mogla je da joj da životodavnu silu. Tako je i sa obredima koji ukazuju na Spasiteljevu smrt. Samo Hristovom silom koja deluje kroz veru oni uspešno hrane dušu.

Hristova reč obezbedila je ono što je bilo potrebno za svetkovinu. Tako isto bilo je obezbe}ena Njegova milost kojom se brišu sva ljudska bezakonja i obnavlja i krepi duša.

Na prvoj svečanosti kojoj je prisustvovao sa svojim učenicima, Isus im je pružio čašu koje je predstavljala njegovo delo za njihovo spasenje. Na poslednjoj večeri, On ju je ponovo pružio, ustanovljavajući taj sveti obred koji je trebalo da i dalje ukazuje na njegovu smrt "dokle ne do}e" (1. Korićanima 11,26). Žalost učenika zbog rastanka sa svojim Gospodom bila je ublažena obećanjem ponovnog sjedinjenja kada je rekao: "Neću od sad piti od ovoga roda vinogradskog do onoga dana kada ću piti s vama novoga u carstvu oca svojega" (Matej 26,29).

Vino koje je Hristos obezebedio za svetkovinu, kao i ono koje je dao učenicima kao znamenje svoje sopstvene krvi, bio je čisti grož}ani sok. Prorok Isaija misli na ovo kad govori o novom vinu "u grozdu" i kaže "ne kvari ga, jer je blagoslov u njemu" (Isaija 6J,8).

Hristos je u Starom zavetu dao upozorenje Izrailju: "Vino je podsmevač i silovito piće nemirnik, i ko god za njim luta neće biti mudar" (Priče 20,1). On sam nije se postarao za takav napitak. Sotona kuša ljude popuštanjem koje će zamagliti razum i otupeti duhovna opažanja, dok nas Isus uči da potčinimo nižu prirodu. Njegov celokupan život bio je primer samoodricanja. Da bi slomio moć apetita, On je za nas izdržao najteže iskušenje koje ljudska priroda može izdržati. Hristos je naredio da Jovan Krstirelj ne sme piti ni vino ni žestoka pića. On je naložio istu uzdržljivost i Manojevoj ženi. On je izrekao prokletstvo nad onim čovekom koji stavlja bocu na usne svoga bližnjega. Hristos nije protivrečio svojoj sopstvenoj nauci. Neprevrelo vino koje je obezbedio svatovima bio je zdrav i osvežavajući napitak. Njegovo delovanje trebalo je da uskladi ukus sa zdravim apetitom.

Kada su gosti na svečanosti zapazili kvalitet vina, počeli su da se raspituju šta je podstaklo sluge da opišu čudo. Društvo je izvesno vreme bilo toliko zapanjeno da bi razmislilo o Onome koji je učinio ovo divno delo. Kada su Ga najzad potražili, utvrdili su da se On tako nečujno povukao da to nisu zapazili ni Njegovi učenici.

Društvo je svoju pažnju sada upravilo na učenike. Sada su prvi put imali priliku da iskažu svoju veru u Isusa. Oni su ispričali šta su videli i čuli na Jordanu, a to je u mnogim srcima rasplamsalo nadu da je Bog podigao izbavitelja svome narodu. Vesti o čudu raširile su se po celom tom kraju i stigle do Jerusalima. Sveštenici i starešine sa novim zanimanjem istraživali su proročanstva koje su ukazivala na Hristov dolazak. Postojala je žarka želja da se više dozna o misiji novog učitelja koji se na tako nenametljiv način pojavio u narodu.

Hristova služba bila je u upadljivoj suprotnosti sa službom jevrejskih starešina. Njihovo poštovanje predanja i formalizam uništili su svaku stvarnu slobodu mišljenja i delovanja. Živeli su u neprestanom strahu od obesvećenja. Da bi izbegli dodir sa "nečistima", držali su se na odstojanju ne samo od neznabožaca, već i od većine sopstvenog naroda, ne želeći da im budu od koristi ni da zadobiju njegovo prijateljstvo. Baveći se stalno ovim pitanjima, doprineli su da im um zakržlja i suzi životni krug. Njihov primer pothranjivao je samoživost i netrpeljivost izme}u svih narodnih slojeva.

Isus je započeo delo reformacije time što je prisno saosećao sa ljudskim rodom. Pokazujući najveće poštovanje prema Božjem zakonu, ukoravao je licemernu pobožnost fariseja i pokušavao da oslobodi narod besmislenih pravila koja su ga vezivala. Želeo je da sruši ograde koje su razdvajale razne društvene slojeve, da bi mogao da sakupi ljude kao decu jedne porodice. Njegovo prisustvovanje svadbenoj svečanosti bilo je smišljeno kao korak bliže ostvarenje ovoga.

Bog je uputio Jovana Krstitelja da prebiva u pustinji, da bi se zaštitio od uticaja sveštenika i rabina i spremio za naročiti zadatak. Me}utim, isposništvo i usamljenost njegovog života nisu bili primer za ljude. Sam Jovan nije usmeravao svoje slušaoce da napuste svoje nekadašnje dužnosti. On je naložio da svojom vernošću Bogu pruže dokaze svoga pokajanja na mestu na kome ih je On pozvao.

Isus je karao popuštanje samom sebi i svim njegovim oblicima, ali je po svojoj prirodi bio društven. On je prihavatao gostoprimstvo svih društevanih slojeva, posećujući domove i bogatih i siromašnih, obrazovanih i neobrazovanih, težeći da uzdigne njihove misli od svakodnevnog, na ono što je duhovno i večno. On nije odobravao raspustan život i nikakva senka svetovne lakoumnosti nije kvarila

Njegovo ponašanje; ipak, nalazio je zadovoljstvo u prizorima bezazlene radosti i svojim prisustvom odobravao je društvene skupove. Jevrejska svadba bila je upečatljiv doga}aj i njena radost nije izazvala nezadovoljstvo Sina čovečijega. Prisustvujući svečanosti, Isus je ukazao poštovanje braku kao božanskoj ustanovi.

I u Starom i u Novom zavetu bračnom vezom predstavlja se nežna i sveta zajednica koja postoji izme}u Hrista i Njegovog naroda. Hristovo shvatanje radosti svadbenih svečanosti ukazuje na radost onoga dana kada će On dovesti svoju nevestu Očevom domu i otkupljeni sa Otkupiteljem sesti na večeru svadbe Jagnjetove. On kaže: "Kako se raduje ženik nevesti, tako će se tebi radovati Bog tvoj." "Nećeš se više zvati ostavljena, nego ćeš se zvati milina moja jer ćeš biti mio Gospodu." "Radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući" (Isaija 62,J.4; Sofonija 3,17). Kada je Jovanu dato vi}enje o nebeskim doga}ajima, zapisao je: "I čuh kao glas naroda mnogoga, i kao glas voda mnogih, i kao glas gromova jakih, koji govore: Aliluja! Jer caruje Bog svedržitelj. Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu Njemu; jer do}e svadba Jagnjetova, i žena njegova pripravila se." "Blago onima koji su pozvani na večeru svadbe Jagnjetove" (Otkrivenje 19,6.7.9).

U svakoj duši Isus je video onoga kome mora da se uputi poziv za Njegovo carstvo. Dopirao je do ljudskih srca, krećući se me}u njima kao Onaj koji im je želeo dobro. On ih je tražio na gradskim ulicama, u privatnim kućama, u čamcima, u sinagogi, na obalama jezera i na svadbenoj svečanosti. Sretao ih je na njihovim svakodnevnim poslovima i pokazivao zanimanje za njihove svetovne delatnosti. Unosio je svoja uputstva u domove, dovodeći porodice u njihovim vlastitim kućama pod uticaj svoga božanskog prisustva. Njegovo snažno lično saosećanje pomoglo Mu je da zadobije srca. Često se povlačio u brda da bi se u samoći molio, a to je bila priprema za Njegov rad me}u ljudima u aktivnom životu. Posle toga, vraćao se da pomogne bolesnima, da poučava neuke i raskine okove sa Sotoninih zarobljenika.

Isus je poučavao svoje učenike ličnom vezom i druženjem. Sedeći me}u njima na padinama planina, ponekad pored mora, ili idući s njima putem, poučavao ih je i otkrivao im tajne Božjeg carstva. On nije držao pridike kako to ljudi danas čine. Gde god su srca bila otvorena da prihvate božansku vest, On je otkrivao istine o putu spasenja. Nije nare}ivao svojim učenicima da čine ovo ili ono, već je rekao: "Hajde za mnom." Na svojim putovanjima kroz sela i gradove, vodio ih je sa sobom da bi mogli da vide kako poučava ljude. Povezivao je njhove interese sa svojim, a oni su se sjedinili sa Njim u radu.

Hristov primer u povezivanju sa interesima čovečanstva treba da slede svi oni koji propovedaju Njegovu Reč i svi oni koji su primili Jevan}elje Njegove milosti. Ne treba da se odreknemo održavanja društvenih veza. Ne treba da se ogradimo od drugih. Da bismo dospeli do svih društevenih slojeva, moramo da ih na}emo tamo gde se nalaze. Oni će nas retko svojevoljno potražiti. Srca ljudi nisu dirnuta božanskom istinom samo sa propovedaonice. Postoji jedno drugo polje rada, možda je ono skromnije, ali isto tako mnogo obećava. Ono se nalazi u domu običnih, u raskošnim kućama velikih ljudi, za gostoprimljivim stolom i na skupovima za bezazleno društveno uživanje.

Kao Hristovi učenici ne treba da se mešamo sa svetom samo iz ljubavi prema zadovoljstvu, da bismo se u besmislicama sjedinili sa njima. Takva druženja mogu da donesu jedino štetu. Mi ne smemo nikada da odobravamo greh svojim rečima ili delima, svojim ćutanjem ili prisustvom. Kud god išli, treba da nosimo Isusa u sebi, i otkrijemo drugima dragocenost našeg Spasitelja. Me}uitim, oni koji pokušavaju da sačuvaju svoju veru krijući se unutar kamenih zidova, gube dragocene prilike da čine dobro. Društvenim vezama religija dolazi u dodir sa svetom. Svako ko je primio božansko videlo treba da osvetljava put onima koji ne pozanju Svetlost života.

Svi treba da postanemio Isusovi svedoci. Moć društva, posvećena Hristovom milošću, mora se korisno upotrebiti u zadobijanju duša za Spasitellja. Dozvolimo svetu da vidi da nismo sebično obuzeti svojim ličnim interesima, već da želimo da i drugi dele naše blagoslove i prednosti. Neka vide da nas naša vera ne čini nesaosećajnim ili strogim. Svi koji ispovedaju da su našli Hrista, neka služe kao što je On služio - za dobro ljudima.

Svetu nikada ne treba da pružimo lažan utisak da su religiozni ljudi turobni, nesrećni ljudi. Ako su naše oči upravljene na Isusa, videćemo saosećajnog Otkupitelja, a svetlost Njegove pojave obasjaće nas. Gde god vlada Njegov Duh, tu nastava mir. Tu će biti radost, jer postoji blago, sveto poverenje u Boga.

Hristos je zadovoljan sa svojim sledbenicima kada pokazuju da su iako samo ljudska bića, sudeonici u božanskoj prirodi. Oni nisu kipovi, nego živi ljudi i žene. Njihova srca, osvežena rosom božanske milosti, otvaraju se i šire Suncu Pravde. Svetlost koja ih obasjava, odbija se od njih drugima u delima koja blistaju Hristovom ljubavlju.

U SVOM HRAMU

(Jovan 2,12-22)

"Potom si}e u Kapernaum, On i mati Njegova, i braća Njegova, i učenici Njegovi, i onde stajaše ne mnogo dana. I blizu beše pasha Jevrejska, i i}aše Isus u Jerusalim."

Na ovom putu, Isus se pridružio jednoj od većih grupa koje su se uputile u glavni grad. On još uvek nije javno objavio svoju misiju i neprimećen pomešao se sa mnoštvom. U tim prilikama često se razgovaralo o Mesijinom dolasku na koju je Jovanova služba toliko ukazivala. O nadi u narodnu veličinu govorilo se sa razgorelim oduševeljenjem. Isus je znao da se ova nada neće ostvariti, jer su bila zasnovana na pogrešnom tumačenju Svetoga pisma. Sa dubokom ozbiljnošću objašnjavao je proročanstva i pokušavao da podstakne ljude na dublje proučavanje Božje reči.

Jeverejske vo}e učile su narod da će u Jerusalimu dobiti pouke o tome kako da služe Bogu. Tu se za vreme pashalne sedmice okupljao veliki broj ljudi koji su dolazili iz svih delova Izrailja, pa čak i iz udaljenijih zemalja. Predvorja hrama bila su ispunjena šarolikim mnoštvom. Mnogi nisu mogli da nose sa sobom žrtve koje je trebalo prineti kao znamenje velike žrtve. Da bi im se pomoglo, u spoljno dvorište hrama dovodili su i prodavali životinje. Ovde su se sakupljali ljudi svih slojeva da kupe svoje darove. Ovde se menjao sav strani novac za kovani novac hrama.

Svaki Jevrejin trebalo je da plati godišnje pola sikla kao "otkup za život svoj", a novac skupljen na taj način koristio se za održavanje hrama (2. Mojsijeva 30,12-16). Pored toga, velike sume donošene su kao dobrovoljni darovi i stavljani u riznicu hrama. Zahtevalo se da se sav strani novac zameni za novac koji se zvao hramski sikal koji je prihvaćen za službu u Svetinji. Zamena novca pružala je prilike za prevaru i otimanje, tako da je to preraslo u sramnu razmenu dobara koje je sveštenicima bila izvor prihoda.

Trgovci su tražili previsoke cene za životinje koje su prodavali, a svoju dobit delili sa sveštenicima i poglavarima koji su se tako bogatili na račun naroda. Vernike su učili da Božji blagoslov neće počivati na njihovoj deci i njihovim njivama, ako ne prinesu žrtvu. Taki je mogla biti osigurana visoka cena za životinje, jer ljudi koji su dolazili iz udaljenih krajeva nisu hteli da se vrate kućama, a da nisu izvršili službu zbog koje su došli.

Prodaja u hramu bila je vrlo obimna, jer je veliki broj žrtava prinošen za vreme Pashe. Zbrka koja je postojala, podsećala je pre na bučnu stočnu pijacu nego na sveti Božji hram. Ovde se moglo čuti glasno poga}anje, mukanje stoke, blejanje ovaca, gukanje golubova, pomešano sa zveckanjem novaca i gnevnim prepiranjem. Zbrka je bila tako velika da je uznemiravala vernike, a reči upućene Višnjem bile su zaglušene metežom koji je preplavio hram. Jevreji su bili vrlo ponosni na svoju pobožnost. Oni su se radovali hramu, a svaku reč izgovorenu protiv njega smatrali su bogohulnom. Bili su veoma strogi u izvršavanju obreda vezanih za hram, ali ljubav prema novcu nadvladala je njihove obzire. Jedva su bili svesni koliko su daleko odlutali od svog prvobitnog cilja službe koju je uspostavio sam Bog.

Kada je Gospod sišao na brdo Sinaj, mesto je bilo posvećeno Njegovom prisutnošću. Mojsiju je bilo naloženo da postavi granice oko brda i da ga posveti, a reč Gospodnja čula se u opomeni: "A postavićeš narodu me}u unaokolo, reći ćeš: Čuvajte se da ne stupite na goru, da se ne dotaknete kraja njezina; što se god dotakne gore, poginuće; toga da se niko ne dotakne rukom, nego kamenjem da se zaspe ili da se ustreli, bilo živinče ili čovek, da ne ostane u životu" (2. Mojsijeva 19,12.13). Tako je data pouka da je sveto svako mesto na kome Bog otkriva svoju prisutnost. Područje Božjega hrama trebalo je da se smatra svetim. Me}uitim, u borbi za dobitak sve ovo izgubljeno je iz vida.

Sveštenici i poglavari koji su bili pozvani da budu Božji predstavnici u narodu, trebalo je da isprave zloupotrebu predvorja hrama, a narodu daju primer poštenja i samilosti. Umesto da misle samo o svom dobitku, trebalo je da razmatraju prilike i potrebe vernika i budu spremni da pomognu onima koji nisu bili u stanju da kupe potrebne žrtve. Me}utim, to nisu radili. Lakomstvo je otvrdnulo njihova srca.

Na ovu svečanost dolazili su nevoljni, siromašni i žalosni. Tu je bilo slepih, hromih, gluvih. Neke su doneli na nosilima. Dolazili su mnogi tako siromašni da nisu mogli kupiti najskromniju žrtvu za Gospoda, čak toliko siromašni da nisu bili u stanju da nabave hranu kojom bi utolili svoju glad. Oni su bili veoma ožalošćeni tvrdnjama sveštenika. Sveštenici su se hvalili svojom pobožnošću; tvrdili su da su zaštitnici naroda; ali bili su bez saučešća ili samilosti. Siromašni, bolesni, umirući, uzaludno su molili za pomoć. Njihove patnje nisu budile nikakvo sažaljenje u srcima sveštenika.

Ušavši u hram, Isus je sagledao čitav prizor. Video je nepoštene poslove. Video je bedu siromašnih koji su smatrali da bez prolivanja krvi ne može biti opraštanja njihovih grehova. Video je spoljašnje predvorje svoga hrama pretvoreno u mesto nesvete trgovine. Sveto ogra}eno mesto postala je prostrana menjačnica.

Hristos je video da se nešto mora učiniti. Brojni obredi nametnuti su narodu bez poučavanja o njihovom značenju. Vernici su prinosili svoje žrtve, a nisu razumeli da su one predstavljale jedinu savršenu žrtvu. Me}u njima je stajao, neprepoznat i nepoštovan, Onaj koga je predstavljala sva njihovova služba. On je dao uputstva o žrtvama. On je shvatao njihovu simboličnu vrednost, i sada je video da su izopačene i pogrešno shvaćene. Duhovno vršenje službe Bogu brzo je iščezavalo. Nikakva veza nije spajala sveštenike i poglavare sa njihovim Bogom. Hristovo delo sastojalo se u uspostavljanju jednog potpuno različitog bogosluženja.

Ispitivačkim pogledom Hristos je obuhvatio prizor, dok je stajao na stepeništu predvorja hrama. Proročkim okom gledao je u budućnost i video ne samo godine, već vekove i epohe. Video je kako će sveštenici i poglavari lišiti nevoljnike njihovih prava i zabraniti da se Jevan}elje propoveda siromašnima. Video je kako će se Božja ljubav sakriti od grešnika i kako će ljudi napraviti trgovinu od Njegove milosti. Dok je posmatrao taj prizor, njegovo lice izražavalo je ogorčenje, vlast i silu. Narod je svoju pažnju usredsredio na Njega. Oči onih koji su se bavili nesvetom trgovinom zaustavile su se na Njegovom licu. Nisu mogli da skrenu pogled. Osećali su da ovaj čovek čita njihove najskrivenije misli i otkriva njihove sakrivene pobude. Neki su pokušali da sakriju svoje lice, kao da su na njima bila ispisana nedela koje će pročitati ove ispitivačke oči.

Narod se stišao. Glasovi prodaje i cenjkanja su prestali. Tišina je postala mučna Ceo skup proželo je osećanje strahopoštovanja. Izgledalo je kao da su dovedeni na Božji sud da daju odgovor za svoja dela. Posmatrajući Hrista, videli su Božanstvo koje je bljesnulo kroz ljudsku odeću. Veličanstvo Neba stajalo je kao što će sudija stajati u poslednji dan - sada još neokružen slavom koja će Ga tada pratiti, ali sa istom moći da čita dušu. Njegove oči prelazile su preko mnoštva, uočavajući svakog pojedinca. Njegova pojava sa vladarskim dostojanstvom uzdizala se iznad njih, a božanska svetlost prosvetljavala je Njegovo lice. Progovorio je Njegov jasan, zvonak glas - isti onaj koji je na Sinajskoj gori objavio zakon koji sada prestupaju sveštenici i poglavari - odzvanjao je ispod svodova hrama: "Nosite to odavde, i ne činite od doma oca moga doma trgovačkoga."

Silazeći niz stepenice i podižući bič od uzica koji je uzeo ulazeći unutra, naredio je trgovačkom društvu da napusti područje hrama. Sa revnošću i strogošću koje nikada ranije nije ispoljavao, isprevrtao je stolove menjača novaca. Metalni novac je padao, resko zvečeći na mramornom podu. Niko se nije usudio da pita za Njegovu vlast. Niko se nije usudio da zastane i pokupi svoj nepošteni dobitak. Isus ih nije tukao bičem od uzica, ali u Njegovoj ruci taj jednostavni bič izgledao je strašno, kao plameni mač. Službenici hrama, lakomi sveštenici, preprodavci i trgovci stokom sa svojim ovcama i govedima, žurili su sa ovog mesta, sa jedinom mišlju da pobegnu od osude Njegove prisutnosti.

Silan strah zavladao je mnoštvom koje je osećalo da ih zasenjuje Njegovo božanstvo. Uzvici užasnog straha silazili su sa stotina pobledelih usana. Čak su i učenici drhtali. Bili su pogo}eni dubokim uzbu}enjem, Isusovim rečima i načinom postupanja koji se tako razlikovao od Njegovog uobičajenog ponašanja. Sećali su se da je za Njega napisano: "Revnost za kuću Tvoju jede me" (Psalam 69,9). Bučno mnoštvo sa svojom robom uskoro se našlo daleko od Gospodnjeg hrama. Predvorja su bila oslobo}ena nesvete trgovine i duboki mir i svečana ozbiljnost zamenili su prizor meteža. Gospodnje prisustvo, koje je u stara vremena posvetilo brdo, posvetilo je sada i hram podignut u Njegovu čast.

Čišćenjem hrama, Isus je obnarodovao svoju mesijansku službu i početak svoga rada. Taj hram, podignut za prebivanje božanske Prisutnosti, bio je uobličen kao očigledna pouka za Izrailj i za ceo svet. Od večnih vremena, Božja namera je bila da svako stvorenje, od sjajnog i svetog serafima do čoveka, treba da postane hram u kome će prebivati Stvoritelj. Usled greha, ljudski rod je prestao da bude Božji hram. Potamnjeno i zlom obeščašćeno ljudsko srce nije više otkrivalo slavu Božanskog. Me}utim, utelovljenjem Božjeg Sina, ispunjen je cilj Neba. Bog prebiva u ljudskom srcu i podsredstvom spasonosne milosti čovekovo srce ponovo postaje Njegov hram. Bog je odredio da Jerusalimski hram bude stalno svedočanstvo o uzvišenoj sudbini dostupnoj svakoj duši. Me}utim, Jevreji nisu shvatili značaj gra}evine koju su gledali sa toliko mnogo ponosa. Nisu hteli da predaju sebe i postanu sveti hram Božjeg Duha. Predvorja Jerusalimskog hrama, ispunjena gužvom i nesvetom trgovinom, predstavljala su isuviše vernu sliku hrama srca, obesvećenog prisustvom strasti i nesvetih misli. Čišćenjem hrama od kupaca i prodavaca, Isus je objavio svoju misiju čišćenje srca od prljavštine greha - od svetovnih želja, sebičnih sklonosti, r}avih navika koje kvare dušu. "Iznenada će doći u crkvu svoju Gospod, kojega vi tražite, i an}eo zavetni, kojega vi želite, evo doći će, veli Gospod nad vojskama. Ali ko će podneti dan dolaska Njegova? I ko će se održati kad se pokaže? Jer je On kao oganj livčev i kao milo beljarsko. I sešće kao onaj koji lije srebro, i očistiće sinove Levijeve, i pretopiće ih kao zlato i srebro" (Malahija 3,1-3).

"Ne znate li da ste vi crkva Božja, i Duh Božji živi u vama? Ako pokvari ko crkvu Božju, pokvariće njega Bog: jer je crkva Božja sveta, a to ste vi" (1. Korićanima 3,16.17). Nijedan čovek ne može sam izagnati zlo mnoštvo koje je zaposelo srce. Jedino Hristos može da očisti hram duše. Me}utim, On ne želi nasilno da u}e. On ne dolazi u srce kao u hram u stara vremena, već kaže: "Evo stojim na vratima i kucam; ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime" (Otkrivenje 3,20). On će doći ne samo na jedan dan, jer kaže: "Useliću se u njih, i živeću sa njima i oni će biti moj narod." "Pogaziće naša bezakonja; baciće u dubine morske sve grehe njihove" (2. Korićanima 6,16; Mihej 7,19). Njegovo prisustvo očistiće i posvetiti dušu, da bi mogla postati sveti hram Gospodnji i "stan Božji u Duhu" (Efescima 2,21.22).

Savladani strahom, sveštenici i poglavari pobegli su iz predvorja hrama od ispitivačkog pogleda koji je čitao njihova srca. U svome bekstvu susreli su druge koji su se uputili u hram i naredili im da se vrate, pričajući im šta su videli i čuli. Hristos je gledao ljude koji su bežali sa nežnim sažaljenjem prema njihovom strahu i neznanju o tome šta sačivanja bogosluženje. U ovom prizoru sagledao je simboliku rasejavanja celog jevrejskog naroda zbog njihove zloće i okorelosti.

Zbog čega su sveštanici pobegli iz hrama? Zašto se nisu suprotstavili? Onaj koji im je naredio da idu bio je drvodeljni sin, siromašni Galilejac, bez zemaljskog položaja ili moći. Zašto mu se nisu oduprli? Zašto su napustili zaradu tako nepravedno stečenu i pobegli na zapovest Onoga čija je spoljašnjost bila tako skromna?

Hristos je govorio sa carskim autoritetom i u Njegovogj pojavi i tonu Njegovog glasa, bilo je nečega čemu se oni nisu mogli suprotstaviti. Na reč zapovesti shvatili su, kao nikada ranije, svoje pravo stanje licemera i pljačkaša. Kada je božanstvo zasijalo kroz ljudsku prirodu, ne samo što su videli opravdan gnev na Hristovom licu, već su shvatili i značaj Njegovih reči. Oni su se osećali kao da se nalaze pred prestolom večnog Sudije, sa presudom izrečenom za sadašnjost i večnost. Za kratko bili su ube}eni da je Hristos prorok, a mnogi su u tom času verovali da je On Mesija. Sveti Duh podsetio ih je na izjave proroka o Hristu. Da li će se povinovati ovom osvedočenju?

Nisu hteli da se pokaju. Znali su da se pokrenulo Hristovo saučešće prema siromašnima. Znali su da su bili krivi za ucenjivanje u poslovima sa narodom. Mrzeli su Hrista zato što je znao njihove misli. Njegovo javno karanje značilo je ponižavanje njihove gordosti i zavideli su Mu što Njegov uticaj na narod sve više raste. Odlučili su da Ga upitaju o sili kojom ih je isterao i ko Mu je dao tu silu.

Polako i obazrivo, ali sa mržnjom u srcu, vratili su se u hram. Me}utim, kakva je promena nastupila za vreme njihove odsutnosti! Kada su pobegli, siromašni su ostali, i oni su sada posmatrali Isusa, čije je lice izražavalo ljubav i saosećanje. Sa suzama u očima govorio je preplašenim ljudima oko sebe: Ne boj se, ja ću te izbaviti, a ti me proslavi. Ja zato do}oh na ovaj svet.

Narod se tiskao oko Hrista, sa hitnim, dirljivm pozivima: Učitelju, blagoslovi me. Njegovo uho čulo je svaki vapaj. Sa sažaljenjem koje prevazilazi sažaljenje nežne majke, On se saginjao nad mališanima koji su patili. Svima je posvećivao pažnju. Svako je bio izlečen bez obzira na bolest od koje je bolovao. Nemi su u hvali otvarali svoje usne; slepi su posmatrali lice svog Iscelitelja. Srca onih koji su patitli postala su radosna.

Dok su sveštenici i službenici hrama posmatrali ovo veliko delo, kakvo otkrivenje su za njih bili glasovi koje su sada slušali! Ljudi su pričali o patnjma koje su podnosili, o neostvarenim nadama, o bolnim danima i besanim noćima. Kada je izgledalo da je i poslednja iskra nade utrnula, Hristos ih je iscelio. "Teret je bio tako težak", svedočio je jedan, "ali, našao sam Onoga koji mi je pomogao. To je Hristos Božji i ja ću posvetiti svoj život Njegovoj službi." Roditelji su govorili svojoj deci: "On vam je spasao život, podignite svoje glasove Njemu u slavu." Glasovi dece i mladih, očeva i majki, prijatelja i posmatrača, stopili su se u zahvalnosti i slavljenju. Nada i radost ispunjavala je njihova srca. Mir je zavladao njihovim umom. I duša i telo bilo im je izlečeno i oni su se vratili domu objavljujući svuda neuporedivu Isusovu ljubav.

Prilikom Hristovog raspeća, oni koji su doživeli ovakvo isceljenje nisu se pridružili rulji koja je vikala: "Raspni ga, raspni ga!" Oni su saosećali sa Isusom, jer su osetili Njegovo ogromno sasosećanje i čudesnu silu. Znali su da je On njihov Spasiterlj, jer im je poklonio zdravlje tela i duše. Slušali su propovedanje apostola i Božja reč koje je ušla u njihova srca podarila im je razumevanje. Postali su posrednici Božje milosti i oru}a Njegovog spasenja.

Mnoštvo koje je pobeglo iz predvorja hrama, posle izvesnog vremena lagano se vratilo. Delimično su se povratili od straha koji ih je obuzeo, ali su im lica još uvek izražavala neodlučnost i bojažljivost. Oni su sa divljenjem posmatrali Isusova dela i uverili su se da su se u Njemu ispunila proročanstva o Mesiji. Greh obesvećenja hrama u velikoj meri ležao je na sveštenicima. Njihovom delovanjem predvorje je pretvoreno u pijacu. U odnosu na njih, narod je bio nevin. Na njega je Isusov božanski autoritet ostavio utisak, ali uticaj

sveštenika i poglavara bio je mnogo veći. Smatrali su Isusovu službu kao novinu i osporavali Mu pravo da se meša u ono što je dopušteno crkvenom vlašću. Bili su uvređeni zbog prekida trgovine i gušili su uveravanja Svetoga Duha.

Sveštenici i pogalavari pre svih drugih, trebalo je da u Isusu sagledaju Pomazanika Gospodnjeg, jer su se u njihovim rukama nalazili sveti svici koji su opisivali Njegovu misiju i zato što su znali da je očišćenje hrama bilo ispoljavanje nečeg više od ljudske sile. Iako su veoma mrzeli Isusa, nisu se mogli osloboditi pomisli da postoji mogućnost da je On prorok poslan od Boga da obnovi svetost hrama. Sa poštovanjem koje je proizašlo iz ovog straha, došli su k Njemu sa pitanjem: "Kakav nam znak pokazuješ, da to možeš da činiš?"

Isus im je pokazao znak. U svetlosti koje je zasvetlela u njihovim srcima i delima koja je učinio pred njima, a koje ja trebalo da učini Mesija, pružio je ubedljive dokaze o svom karakteru. Sada kad su oni tražili znak, On im je odgovorio pričom, pokazujući da čita njihovu zlu nameru i vidi dokle će ih ona odvesti. "Razvalite ovu crkvu", rekao je, "i za tri dana ja ću je podignuti".

Ove Njegove reči imale su dvojako značenje. On nije govorio samo o razorenju jevrejskog hrama i bogosluženja, već i o svojoj sopstvenoj smrti - razorenju hrama svoga tela. Jevrejski sveštenici su za ovo već kovali zaveru. Kada su se sveštenici i glavari vratili u hram, predložili su da ubiju Isusa i tako se oslobode Onoga koji im stvara teškoće. Ipak, kada je postavio pred njih njihovu nameru, nisu Ga razumeli. Smatrali su da se Njegove reči odnose samo na hram u Jerusalimu, i s negodovanjem uzviknuli su: "Četrdeset i šest godina gra}ena je ova crkva, i ti za tri dana da je podigneš?" Osećali su da je Isus sada opravdavao njihovo neverovanje, i to ih je utvrdilo u odluci da Ga odbace.

Hristos nije nastojao da neverni Jevreji razumeju Njegove reči, pa čak u to vreme ni njegovi učenici. Znao je da će ih Njegovi neprijatelji pogrešno protumačiti i da će ih okrenuti protiv Njega. Na Njegovom su}enju biće iznesene kao optužba, a na Golgoti biće Mu upućene sa ciljem da Ga rane. Me}utim, objasniti ih sada, značilo bi upoznati učenike sa svojim patnjama i neneti im bol koji oni još nisu bili u stanju da podnesu. A i objašnjenje bi prerano otkrilo do čega će dovesti Jevreje njihove predrasude i neverovanja. Već su stupili na stazu kojom će uporno ići sve dok On ne bude poveden kao jagnje na zaklanje.

Ove Hristove reči izgovorene su radi onih koji će poverovati u Njega. Znao je da će biti ponovljene. Budući da su izgovorene za vreme Pashe, dopreće do ušiju hiljada i biti odnete u sve delove sveta. Posle Njegovog vaskrsenja iz mrtvih njihovo značenje biće razjašnjeno. One će mnogima postati ubedljiv dokaz Njegove božanske prirode.

Čak ni Isusovi učenici često nisu shvatali Njegove pouke zbog svog duhovnog mraka. Me}utim, doga}aji koji su usledili razjasnili su mnoge od ovih pouka. Kada više nije išao sa njima, Njegove reči postale su potpora njihovim srcima.

Spasiteljeve reči koje su se odnosile na hram u Jerusalimu: "Razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti", imale su dublji smisao nego što su to slušaoci shvatili. Hristos je bio utemeljivač života hrama. Njegove službe bile su slika žrtve Božjeg Sina. Sveštenička služba uspostvaljeno je da predstavi Hristov posrednički karakter i delo. Celokupan plan žrtvenog bogosluženja bilo je predslika Spasiteljeve smrti za otkupljenje sveta.

Pošto je celokupno obredno izlaganje istine simbolično ukazivalo na Hrista, ono bez Njega nije imalo nikakvu vrednost. Kada su jevrejski sveštenici zapečatili svoje odbacivanje Hrista time što su Ga predali da se pogubi, odbacili su sve ono što je davalo značaj hramu i njegovim službama. Nestalo je vreme njegove svetosti. On je bio osu}en na uništenje. Od toga dana, žrtve i služba u vezi sa njima postale su beznačajne. Kao i Kainova žrtva, nisu izražavale veru u Spasitelja. Time što su Hrista predali na smrt, jevrejski sveštenici su u stvari razorili svoj hram. Kada je Hristos razapet, unutrašnja zavesa u hramu bila je razderana na dva dela, od vrha do dna, označavajući da je konačna velika žrtva prinesena.

"Za tri dana ja ću je podignuti." Sile tame kao da su nadvladale prilikom Spasiteljeve smrti i klicale od radosti zbog svoje pobede. Me}utim, iz iznajmljenog Josifovog groba, Isus je izašao kao pobednik. "Svukavši poglavarstva i vlasti izvede ih na ugled slobodno, i pobedi ih na njemu" (Kološanima 2,1J). Podsredstvom svoje smrti i vaskrsenja, On je postao sluga "istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek" (Jevrejima 8,2). Ljudi su podigli jevrejski šator od sastanka, ljudi sazidali jevrejski hram, ali gornju Svetinju - po čijoj je slici bila načinjena zemaljska svetinja - nije sagradio nijedan zemaljski arhitekta. "Evo čoveka, kojemu je ime klica. Jer on će sagraditi crkvu Gospodnju, i nosiće slavu i sešće i vladati na svom prestolu, i biće sveštenik na prestolu svom" (Zaharija 6,12.13).

Služba prinošenja žtrvava, koja je ukazivala na Hrista, prestala je, ali ljudske oči sada su bile upravljene pravoj žrtvi za grehe sveta. Zamaljska sveštenička služba je prestala, ali mi gledamo na Isusa, sveštenika novoga zaveta i na "krv kropljenja, koja bolje govori negoli Aveljeva". "Još se nije otvorio put svetih, dokle prva skinija stoji . . . ali došavši Hristos, poglavar sveštenički dobara koja će doći, kroz bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom gra}ena . . . kroz svoju krv u}e jednom u svetinju, i na}e večni otkup" (Jevrejima 12,24; 9,8-12).

"Zato i može vavek spasiti one koji kroza nj dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih" (Jevrejima 7,2J). Iako je služba morala da se premesti iz zemaljskog u nebeski hram; iako će svetinja i naš veliki Prvosveštenik biti nevidljivi za ljudske oči, ipak, nije trebalo da učenici pretrpe nikakav gubitak. Oni neće doživeti nikakav prekid svoje zajednice niti umanjenje sile zbog Spasiteljevog odsustva. Dok Isus služi u nebeskoj svetinji, On tako}e služi i u Crkvi na Zemlji preko svoga Duha. On je sakriven od naših očiju, ali Njegovo obećanje dato na rastanku, ispunjava se: "Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka" (Matej 28,20). Iako svoju silu prenosi svojim slugama, Njegovo prisustvo koje daje snagu, još uvek je u Njegovoj crkvi.

"Imajući dakle velikoga poglavara sveštеničkoga, Isusa sina Božjega, da se držimo priznanja. Jer nemamo poglavara sveštеničkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim greha. Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i na}emo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć" (Jevrejima 4,14-16).

NIKODIM

(Jovan 3,1-17)

Nikodim je zauzimao visok i poverljiv položaj u jevrejskom narodu. Bio je visoko obrazovan, izuzetno obdaren i uvaženi član narodnog saveta. Kao i drugi, i on je bio pokrenut Isusovim učenjem. Iako bogat, obrazovan i cenjen, njega je neobično privlačio skromni Nazarećanin. Pouke koje su dolazile sa Spasiteljevih usana ostavljale su dubok utisak na njega i zaželeo je da sazna više o ovim veličanstvenim istinama.

Hristov autoritet ispoljen u čišćenju hrama izazvao je veliku mržnju svešetenika i pogalvara. Bojali su se sile ovoga stranca. Ovakvu hrabrost nepoznatog Galilejca nisu želeli trpeti. Odlučili su da učine kraj Njegovom radu. Me}utim, nisu se svi slagali sa ovom namerom. Bilo je nekih koji su se bojali da se suprotstave Onome koga je tako očigledno pokretao Božji Duh. Sećali su se kako su proroci bili ubijani zbog toga što su osu}ivali grehe izrailjskih vo}a. Znali su da je robovanje Jevreja nekom neznabožačkom narodu ishod njihove upornosti u odbacivanju Božjih ukora. Bojali su se da će sveštenici i pogalavari, kujući zaveru protiv Isusa, slediti stope svojih otaca i navući nove nesreće na narod. Nikodim je delio ova osećanja. Na jednom savetovanju sinedriona, kada se razmatralo kakv stav treba zauzeti prema Isusu, Nikodim se zalagao za obazrivost i umerenost. Uporno je isticao da bi bilo opasno odbaciti Njegove opomene, ako je Isus zaista imao vlast od Boga. Sveštenici se nisu usu}ivali da se ogluše o ovaj savet i za izvesno vreme nisu ništa preduzimali protiv Spasitelja.

Otkako je čuo Hrista, Nikodim je pažljivo proučavao proročanstavo o Mesiji, i što je više istraživao, utoliko je jače bilo njegovo ube}enje da je On taj koji treba da do}e. Zajedno sa mnogima u Izrailju, bio je duboko ožalošćen skrnavljenjem hrama. Bio je svedok prizora koji je nastao kada je Isus isterao kupce i prodavce. Posmatrao je veličanstveno ispoljavanje božanske sile; video je Spasitelja kako prihvata siromašne i leči bolesne; video je njihove radosne poglede i čuo njihove reči hvale; nije sumnjao da je Isus iz Nazareta Poslani od Boga.

Žarko je želeo da razgovara sa Isusom, ali bojao se da Ga javno potraži. Bilo bi to preveliko poniženje za jevrejskog poglavara da javno prizna da je naklonjen jednom za sada tako malo poznatom učitelju. Ako sinedrion dozna za ovu posetu, navući će na sebe njihov prezir i prekor. Odlučio se za tajni razgovor, pravdajući se time što, kada bi javno otišao, drugi bi možda sledili njegov primer. Pošto se podrobno raspitao o Spasiteljevom mestu počinka na Maslinskoj gori, sačekao je dok grad utone u san, pa ga je potražio.

U Hristovoj prisutnosti, Nikodim je osećao neku čudnovatu bojažljivost, koju je pokušao da prikrije plaštom staloženog i dostojanstvenog držanja. "Ravi", rekao je, "znamo da si Ti učitelj od Boga došao, jer niko ne može čudesa ovih činiti koja Ti činiš, ako nije Bog sa njim." Govoreći o naročitim darovima koje je Hristos imao kao učitelj, kao i o Njegovj neobičnoj sili kojom je činio čuda, nadao se da će pripremiti put za ovaj razgovor. Ovim rečima želeo je da smišljeno izrazi i izazove poverenje, ali u stvari one su izrazile neverstvo. On nije priznavao Isusa za Mesiju, već samo za učitelja poslanog od Boga.

Umesto da je prihvatio ovakav pozdrav, Isus je upravio svoj pogled na govornika kao da proniče u dubinu njegove duše. U svojoj beskonačnoj mudrosti, On je gledao čoveka koji traži istinu. Znao je cilj njegove posete i želeći da produbi ube}enje, koje je već postojalo u umu Njegovog slušaoca, neposredno, ali svečano ljubazno istakao je najbitinije: "Zaista, zaista ti kažem: Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božijega" (Jovan 3,3).

Nikodim je došao Gospodu u želji da s Njim razmeni gledišta, ali Isus mu je otkrio temeljna načela istine. Rekao je Nikodimu: Ono što ti je potrebno nije teoretsko znanje, već duhovno obnovljenje. Nije ti potrebno da zadovoljiš svoju ljubopitivost, već da imaš novo srce. Moraš da primiš novi život odozgo, pre nego što postaneš sposoban da ceniš nebeske vrednosti. Dok ne nastupi ova promena, koja sve obavlja, razgovor o Mom autoritetu i Mojoj misiji neće ti biti od spasonosne koristi.

Nikodim je slušao propovedi Jovana Krstitelja, o pokajanju i krštenju, kojima je ukazivao narodu na Onoga koji će krštavati Svetim Duhom. On je i sam smatrao da Jevrejima nedostaje duhovnosti i da u velikoj meri njima upravljaju licemerstvo i žudnja za svetovnom slavom. Nadao se da će prilikom Mesijinog dolaska nastati bolje stanje. Ipak, vest Jovana Krstitelja koja je pokretala ljude da ispitaju svoje srce, nije uspela tako da ga osvedoči o greh. On je bio strogi farisej i ponosio se svojim dobrim delima. Bio je nadaleko poštovan zbog svoje darežljivosti i velikodušnosti u podupiranju službe u hramu, osećajući se sigurnim da je obezebedio Božju naklonost. Uznemirila ga je misao o carstvu koje je tako čisto da ga on u svom sadašnjem stanju ne može naslediti.

Isusov slikoviti prikaz novoro}enja nije bio potpuno nepoznat Nikodimu. Obraćenici iz neznaboštva koji su prihvatili izrailjsku veru često su upore}ivani sa tek ro}enom decom. Morao je shvatiti da Hristove reči nije trebalo doslovno tumačitti. Me}utim, na osnovu svoga izrailjskog porekla smatrao je da mu je sigurno obezbe}eno jedno mesto u Božjem carstvu. Smatrao je da mu nije potrebna nikakva promena i zato su ga iznenadile Spasiteljeve reči. Bio je pogo}en njihovom neposrednom primenom na njega. Farisejska gordost borila se protiv iskrene želje čoveka koji je tražio istinu. Čudio se što Hristos razgovara sa njim ne poštujući njegov položaj poglavara u Izrailju.

Iznena}en i ne vladajući sobom, odgovorio je Hristu rečima punim ironije: "Kako se može čovek roditi kad je star?" Kao i mnogi drugi kada britka istina dopre do svesti i on je otkrio činjenicu da telesan čovek ne prima ono što je od Božjeg Duha. U njemu ne postoji ništa što odgovara duhovnim stvarima, jer duhovne stvari duhovno se razgledaju.

Me}utim, Spasitelj nije na dokaz odgovarao dokazom. Podižući svoju ruku u svečanom i tihom dostojanstvu, sa još većom sigurnošću istakao je istinu: "Zaista, zaista ti kažem, ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje." Nikodim je znao da Hristos govori o krštenju vodom i obnavljanju srca Božjim Duhom. Bio je siguran da se nalazi u prisutnosti Onoga koga je Jovan Krstitelj predskazao.

Isus je nastavio: "Što je ro}eno od tela, telo je; a što je ro}eno od Duha, duh je." Po prirodi, srce je zlo i "ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko" (Jov 14,4).

Nikakav ljudski izum ne može da na}e lek za grešnu dušu. "Telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može." "Jer od srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, kurvarstva, kra}e, lažna svedočanstva, hule na Boga" (Rimljanima 8,7; Matej 1J,19). Izvor u srcu mora biti očišćen, da bi i potok postao čist. Onaj koji pokušava da dospe do Neba svojim sopstvenim delima, držanjem zakona, pokušava nemoguće. Nema sigurnosti za onoga koji poseduje samo legalističku religiju, obličje pobožnosti. Hrišćanski život nije preinačavanje ili poboljšanje staroga, već preobražaj prirode. To znači umiranje svome "ja" i grehu, i potpuno novi život. Ova promena može se sprovesti samo uspešnim delovanjem Svetoga Duha.

Nikodim je još uvek bio zbunjen, pa je Isus upotrebio sliku vetra da bi dokazao svoju misao: "Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide: Tako je svaki čovek koji je ro}en od Duha."

Vetar se čuje u granama drveća, izazivajući šuštanje lišća i cvetova; ali ipak nevidljiv je i niko ne zna otkuda dolazi i kuda ide. Tako je to i sa radom Svetoga Duha u srcu. Novoro}enje se ne može bolje objasniti nego što se može objasniti kretanje vetra. Neko možda nije u stanju da tačno odredi vreme i mesto ili utvrdi sve okolnosti u toku svoga obraćenja, ali to ne dokazuje da je on neobraćen. Silom koja je isto tako nevidljiva kao vetar, Hristos neprekidno radi na srcu. Malo, pomalo, možda nesvesno za onoga koji ih prima, nastaju utisci koji privlače dušu Hristu. Oni se mogu primiti razmišljanjem o Njemu, čitanjem Pisma ili slušanjem reči živog propovednika. A onda odjednom, kada Duh uputi neposredniji poziv, duša se radosno predaje Isusu. Mnogi ovo nazivaju iznenadnim obraćanjem, ali to je ishod dugih poziva Božjeg Duha - strpljivog, dugotrajnog procesa.

Iako nevidljiv, delovanje vetra vidi se i oseća. Tako će se rad Duha na duši pokazati u svakom delu onoga koji je osetio Njegovu spasonosnu silu. Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grešne misli se odbacuju, r}ava dela se napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mesto gneva, zavisti i sva}e. Radost zauzima mesto žalosti i lice odsjajuje nebeskom svetlošću. Niko ne vidi ruku koja podiže teret ili zapaža svetlost koja silazi iz nebeskih dvorova. Blagoslov dolazi onda kada se verom duša pokorava Bogu. Tada sila, nevidljiva za ljudsko oko, stvara novo stvorenje po Božjem obličju.

Ograničenim umovima nemoguće je da shvate delo otkupljenja. Njegova tajna prevazilazi ljudsko znanje; pa ipak, onaj koji prelazi iz smrti u život shvata da je to božanska stvarnost. Početak otkupljenja ovde možemo da saznamo kroz lično iskustvo. Njegov ishod dopire do večnih vremena.

Dok je Isus govorio, zraci istine delimično su prodrli u um ovog poglavara. Uticaj Svetoga Duha koji omekšava i pokorava delovao je na njegovo srce. Ipak, nije potpuno razumeo Spasiteljeve reči. On nije toliko bio obuzet potrebom za novim ro}enjem, koliko načinom kako se to postiže. Sa ču}enjem je rekao: "Kako to može biti?"

"Ti si učitelj Izrailjev, i to li ne znaš?" - upitao je Isus. Svakako, čoveku kome je povereno versko poučavanje naroda ne bi smele biti nepoznate tako važne istine. Njegove reči saopštavale su pouku da umesto da se oseća povre}enim jednostavnim rečima istine, Nikodim bi trabalo da ima skromno mišljenje o sebi, zbog svog duhovnog neznanja. Ipak, Hristos je govorio sa tako svečanim dostojanstvom, a pogled i boja glasa izražavala je tako ozbiljnu ljubav, da se Nikodim nije uvredio kada je shvatio svoje ponižavajuće stanje.

Me}utim, kada je Isus objasnio da je Njegov zadatak na Zemlji da uspostavi duhovno, a ne privremeno carstvo, Njegov slušalac se uznemirio. Videći to, Isus je dodao: "Kada vam kažem zemaljsko, pa ne verujete, kako ćete verovati ako vam kažem nebesko?" Ako Nikodim nije bio u stanju da prihvati Isusovo učenje koje prikazuje delo milosti na srcu, kako će shvatiti prirodu Njegovog slavnog nebeskog carstva? Bez raspoznavanja prirode Hristovog dela na Zemlji, on neće moći da razume Njegovo delo na Nebu.

Jevreji koje je Isus isterao iz hrama, smatrali su se Avramovom decom, ali su pobegli od Spasiteljevog prisustva zato što nisu mogli podneti Božju slavu koja se ispoljavala u Njemu. Tako su dokazali da Božjom milošću nisu bili pripremljeni da učestvuju u svetim službama u hramu. Revno su održavali izgled svetosti, ali zanemarili su svetost srca. Dok su bili pobornici slova zakona, neprekodno su kršili njegov duh. Njihova velika potreba bila je ta ista promena koju je Hristos objasnio Nikodimu - novo moralno ro}enje, očišćenje od greha i obnovljenje znanja i svetosti.

Nije postojalo nikakvo opravdanje za slepilo Izrailja u pogledu dela obnovljenja. Nadahnut Svetim Duhom, Isaija je napisao: "Ali svi bejasmo kao nečisto što, i sva naša pravda kao nečista haljina." David se molio: "Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni." A, preko Jezekilja dato je obećanje: "I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama" (Isaija 64,6; Psalam J1,10; Jezekilj 36,26.27).

Nikodim je zamagljenim umom čitao ove delove Pisma, ali sada, počeo je da shvata njihovo značenje. Uvideo je da najstroža poslušnost samo slovu zakona, primenjivanog u spoljnom životu, nijednom čoveku ne daje pravo da u}e u nebesko carstvo. Po ljudskoj proceni, njegov život bio je pravedan i častan, ali u Hristovoj prisutnostu osećao je da je njegovo srce nečisto, a njegov život nesvet.

Hristos je privukao Nikodima. Dok mu je Spasitelj objašnjavao novoro}enje, čeznuo je da se ova promena izvrši u njemu. Kojim bi se sredstvima to moglo postići? Isus je izgovorio na nepostavljeno pitanje: "I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečij da se podigne. Da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni."

To je bilo tle koje je Nikodim poznavao. Znamenje poput te zmije objasnilo mu je Spasiteljevu misiju. Kada je izrailjski narod umirao od ujeda otrovnih zmija, Bog je naredio Mojsiju da načini zmiju od bronze i da je postavi visoko usred zbora. Tada je po celom logoru oglašeno da će svi koji pogledaju zmiju živeti. Narod je dobro znao da zmija u sebi nema nikave sile da im pomogne. Ona je bila simbol Hrista. Kao što je kip načinjen u obliku smrtonosne zmije podignut radi njihovog izlečenja, tako je i Onaj "u obličju tela grehovnoga" trebalo da bude njihov Otkupitelj (Rimljanima 8,3). Mnogi Izrailjci smatrali su da žrtvena služba ima moć da ih oslobodi greha. Bog je želeo da ih pouči da ona nema veću vrednost od bronzane zmije. To je trebalo da njihove misli upravi Spasitelju. Oni nisu mogli učiniti ništa za sebe, ni za izlečenje svojih rana ni za oproštenje svojih grehova, već samo pokazati svoju veru u Dar Božji. Trebalo je da gledaju i žive.

Oni koje su zmije ujele, mogli su da odgode da pogledaju. Mogli su da pitaju kakva delotvornost postoji u tom bronzanom simbolu. Možda su mogli da traže naučno objašnjenje. Me}utim, nije dato nikakvo objašnjenje. Morali su da prihvate Božju reč upućenu preko Mojsija. Odbiti da pogledaju značilo je poginuti. Raspravljanjem i razgovorima duša se ne prosvetljuje. Mi moramo gledati i živeti. Nikodim je primio pouku i poneo je sa sobom. Istraživao je Sveto pismo na nov način, ne radi teorijskih rasprava, već da bi primio život za svoju dušu. Počeo je da gleda nebesko carstvo kada se pokorio vo}stvu Svetoga Duha.

Danas postoje hiljade onih koji treba da upoznaju istu istinu koju je Nikodim naučio iz doga}aja sa podignutom zmijom. Oni se oslanjaju na svoju poslušnost Božjem zakonu da bi ih ona preporučila Njegovoj naklonosti. Kada su pozvani da gledaju na Isusa i poveruju da ih On svojom milošću spasava, uzvikuju: "Kako to može biti?"

Kao i Nikodim, i mi moramo biti spremni da u}emo u život na isti način kao i najveći grešnici. Osim Isusa, "nema drugog imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mi mogli spasiti" (Dela 4,12). Verom primamo Božju milost, ali vera nije naš Spasitelj. Njome se ne stiče ništa. Ona je ruka kojom se hvatamo za Hrista i prisvajamo Njegove zasluge - lek za greh. Mi čak ne možemo ni da se pokajemo bez pomoći Božjeg Duha. Sveto pismo kaže o Hristu: "Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da dâ Izrailju pokajanje i oproštenje greha" (Dela J,31). Pokajanje dolazi od Hrista isto tako stvarno kao i oproštenje.

Kako ćemo se, onda, spasiti? "Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji", tako je podignut i Sin čovečiji da svaki koji je prevaren ili ujeden od zmije može da pogleda i živi. "Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29). Savetlost koja svetli sa krsta otkriva Božju ljubav. Njegova ljubav nas privlači k Njemu. Ako se ne odupremo ovom privlačenju, bićemo dovedeni do podnožja krsta u pokajanju za grehe koji su raspeli Spasitelja. Tada Božji Duh kroz veru stvara novi život u duši. Misli i želje postaju poslušne Hristovoj volji. Srce i um obnavljaju se prema obličju Onoga koji deluje u nama da bi sve pokorio sebi. Tada je Božji zakon napisan u umu i srcu, i sa Hristom možemo da kažemo: "Hoću činiti volju tvoju, Bože moj" (Psalam 40,8).

U razgovoru sa Nikodimom, Isus je otvorio plan spasenja i svoju misiju za svet. Ni u jednom razgovoru On nije više tako potpuno objasnio, korak po korak, delo koje je neophodno ostvariti u srcima svih koji će naslediti nebesko carstvo. Na samom početku svoje službe otkrio je istinu jednom članu sinedriona, umu koji je bio najprijemčiviji i istaknutom učitelju naroda. Me}utim, vo}e Izrailja nisu rado primile ovu svetlost. Nikodim je sakrio istinu u svome srcu i za tri godine bilo je malo vidljivog roda. Isus je dobro poznavao tle na koje je bacio seme. Reči izgovorene noću, na usamljenom brdu, jednom slušaocu, nisu bile izgubljene. Izvesno vreme Nikodim nije javno priznavao Hrista, već je posmatrao Njegov život i razmišljao o Njegovim učenjima. Na savetima sinedriona u više navrata osujetio je planove sveštenika da Ga unište. Kada je Isus najzad bio podignut na krst, Nikodim se setio učenja sa Maslinske gore: "Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni." Svetlost toga tajnog razgovora obsjala je krst na Golgoti, i Nikodim u Isusu vide Otkupitelja sveta.

Posle Gospodnjeg vaznesenja, kada su se učenici rasejali zbog progonstva, Nikodim je odvažno istupio pred narod. Upotrebio je svoje bogatstvo podupirući mladu Crkvu za koju su Jevreji očekivali da će biti izbrisana prilikom Hristove smrti. U vreme opasnosti, on koji je bio tako obazriv i sumljičav, bio je čvrst kao stena, hrabreći veru učenika i dajući sredstva za napredak dela Jevan}elja. Oni koji su ga ranije poštovali, sada su mu se rugali i progonili ga. Postao je siromašan u zemaljskim dobrima, ali nije se pokolebao u veri koja se u njemu rodila za vreme noćnog razgovora sa Isusom.

Nikodim je preneo Jovanu izveštaj o ovom razgovoru i njegovim perom on je zabeležen za pouku milionima. Istine koje su tada iznesene i danas su isto tako važne kao što su bile one svečane noći na tamnom brdu, kada je jevrejski poglavar došao da se raspita o putu života kod skromnog Učitelja iz Galileje.

"ONAJ TREBA DA RASTE"

Jovanu 3,22-36.

Za izvesno vreme Krstiteljev uticaj na narod bio je veći od uticaja poglavara, sveštenika i knezova. Da je sebe proglasio Mesijom i da je podigao ustanak protiv Rima, sveštenici i narod sjatili bi se pod njegovu zastavu. Sotona je bio spreman da nametne Jovanu Krstitelju misli koje podstiču slavoljublje svetovnih osvajača. Me}utim, imajući pred sobom dokaz o njegovoj moći, on je odlučno odbio ovo privlačno podmićivanje. Pažnju koja je bila usredsre}ena na njega upravio je na Drugoga.

Sada je video kako se glas omiljenosti u narodu okreće od njega ka Spasitelju. Iz dana u dan mnoštvo oko njega se smanjivalo. Kada je Isus došao iz Jerusalima u predeo oko Jordana, mnoštvo naroda skupilo se da Ga čuje. Broj Njegovih učenika svakodnevno se povećavao. Mnogi su dolazili zbog krštenja, iako Hristos nije krštavao; On je svojim učenicima odobrio vršenje ovog obreda. Na taj način stavio je pečat na misiju svoga preteče. Me}utim, Jovanovi učenici su sa ljubomorom posmatrali kako raste Isusova popularnost. Bili su spremni da kritikuju Njegov rad i nije dugo potrajalo kad su našli priliku za to. Me}u njima i Jevrejima pokrenulo se pitanje da li krštenje može da očisti dušu od greha; tvrdili su da se Isusovo krštenje bitno razlikuje od Jovanovog. Uskoro su počeli da se raspravljaju sa Hristovim učenicima o obliku reči koje treba upotrebiti prilikom krštenja i na kraju o pravu ovih poslednjih da krštavaju.

Jovanovi učenici došli su k njemu sa svojim tužbama govoreći: "Ravi! Onaj što beše sa tobom preko Jordana, za koga si ti svedočio, evo On krštava, i svi idu k Njemu." Ovim rečima Sotona je kušao Jovana. Iako je Jovanov zadatak izgledao da je pri kraju, njemu je još uvek bilo moguće da ometa Hristov rad. Da je pokazao samosažaljenje i izrazio žalost ili razočarenje zbog toga što je potisnut, sejao bi seme razdora, podsticao zavist i ljubomoru, i ozbiljno usporavao napredak Jevan}elja.

Po prirodi, Jovan je imao mane i slabosti uobičajene ljudskom rodu, ali preobrazio ga je dodir božanske ljubavi. On je prebivao u sredini nezaga}enoj sebičnošću i častoljubljem, i visoko iznad tužne atmosfere ljubomore. Nije se nimalo slagao sa nezadovoljstvom svojih učenika, već je pokazao kako je jasno razumeo svoj odnos prema Mesiji i kako je rado pozdravio dobrodošlicom Onoga kome je pripravio put.

Rekao je: "Ne može čovek ništa primati ako mu ne bude dano s neba. Vi sami meni svedočite da rekoh: Ja nisam Hristos, nego sam poslan pred Njim. Ko ima nevestu ženik je, a prijatelj ženikov stoji i sluša ga i radošću raduje se glasu ženikovu." Jovan je sebe predstavio prijateljem koji je delovao kao vesnik izme}u zaručnika, pripremajući put za venčanje. Kada je mladoženja primio svoju nevestu, zadatak prijatelja bio je ispunjen. On se raduje sreći onih čije je sjedinjenje potpomagao. Tako je Jovan bio pozvan da usmeri narod Isusu i svedočenje o uspehu Spasiteljevog dela bilo je njegova radost. Rekao je: "Ova dakle radost moja ispuni se. Onaj treba da raste, a ja da se umanjujem."

Gledajući u veri na Otkupitalja, Jovan se uzdigao do visine samoodricanja. Nije težio da privuče ljude k sebi, već da uzdigne njihove misli sve više i više, sve dok one ne budu počinule na Božjem Jagnjetu. On je bio samo glas, uzvik u pustinji. Sada je radosno prihvatio tišinu i povučenost, da bi se oči svih mogle okrenuti Svetlosti života.

Oni koji su verni svom pozivu kao Božji vesnici, neće tražiti počasti za sebe. Ljubav prema sebi nestaće u ljubavi prema Hristu. Nikakvo suparništvo neće oštetiti dragoceni cilj Jevan}elja. Oni će prepoznati da je njihov posao da kao Jovan Krstitelj objavljuju: "Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29). Uzdignuće Isusa, a sa Njim će se i ljudski rod uzdići. "Ovako govori Visoki i Uzvišeni, Koji živi u večnosti, Kojemu je ime Sveti: Na visini i u svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i smerna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih" (Isaija J7,1J).

Prorokova duša, oslobo}ena svoga "ja", bila je ispunjena božanskom svetlošću. Dok je bio svedok Spasiteljeve slave, njegove reči podudarale su se sa rečima koje je Hristos izgovorio u svom razgovoru sa Nikodimom. Jovan je rekao: "Koji odozgo dolazi nad svima je; koji je sa zemlje od zemlje je, i govori od zemlje; koji dolazi sa neba nad svima je, jer koga Bog posla, onaj reči Božje govori; jer Bog Duha ne daje na meru." Hristos je mogao reći: "Jer ne tražim volje svoje nego volju Oca koji me je poslao" (Jovan J,30). O Njemu je rečeno: "Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti većma od drugova tvojih" (Jevrejima 1,9). Otac Mu "Duha ne daje na meru".

Tako je to i sa Hristovim sledbenicima. Mi možemo da primimo nebesku svetlost jedino ako smo voljni da se oslobodimo svoga "ja". Ne možemo da raspoznamo Božji karakter ili da primimo Hrista verom, sve dok ne pristanemo da pokorimo svaku misao na poslušnost Hristu. Svima koji to čine, Duh Sveti daje se bez mere. U Hristu "živi svaka punina božanstavo telesno. I da budete ispunjeni u njemu" (Kološanima 2,9.10).

Jovanovi učenici su izjavili da svi ljudi idu Hristu, ali Jovan je sa jasnijim sagledavanjem, rekao: "Svedočanstva Njegova niko ne prima"; tako je malo njih bilo spremno da Ga prihvati kao Spasitelja od greha. Ali "koji primi Njegovo veličanstvo, potvrdi da je Bog istinit" (Jovan 3,33). "Ko veruje Sina, ima život večni." Nema potrebe za raspravom da li Hristovo ili Jovanovo krštenje čisti od greha. Hristova milost daje žvot duši. Bez Hrista i krštenje je, kao i svaka druga služba, beživotna forma. "A ko ne veruje sina, neće videti života."

O uspehu Hristovog dela, koji je Krstitelj primio sa takvom radošću, bile su obaveštene vlasti u Jerusalimu. Sveštenici i rabini ljubomorno su pratili Jovanov uticaj, kada su videli narod kako napušta sinagoge i okuplja se u pustinji, ali ovde je bio Jedan koji je imao još veću silu da privuče mnoštvo. Ove vo}e u Izrailju nisu bile voljne da sa Jovanom kažu: "Onaj treba da raste, a ja da se umanjejem." Podigli su se sa novom odlukom da učine kraj delu koje je odvlačilo ljude od njih.

Isus je znao da oni neće štedeti napora da bi prouzrokovali razdor izme}u Njegovih i Jovanovih učenika. On je znao da se priprema bura koja će odneti jednog od najvećih proroka koji je ikada poklonjen svetu. Želeći da izbegne svaku priliku za pogrešno razumevanje ili razmirice, tiho je prestao sa svojim radom i povukao se u Galileju. Mi, tako}e, ostajući verni istini, moramo nastojati da izbegnemo sve ono što može da dovede do nesloge i nesporazuma.

Jer gde god se ovo pojavi, ishod je gubitak duša. Kad god se pojave okolnosti koje prete da pruzrokuju razdor, treba da sledimo primer Isusa i Jovana Krstitelja.

Jovan je bio pozvan da bude vo}a reforme. Zbog toga, njegovi učenici bili su u opasnosti da svoju pažnju usredsrede na njega, smatrajući da uspeh posla zavisi od njegovog truda, gubeći iz vida činjenicu da je on bio samo oru}e preko koga je Bog delovao. Me}utim, Jovanov rad nije bio dovoljan da postavi temelj boljem razumevanju religijskih istina. Kada je ispunio svoj zadatak, trebalo je obaviti drugi posao, koji njegovo svedočanstvo nije moglo postići. Njegovi učenici to nisu razumeli. Kada su videli Hrista kako dolazi da preuzme posao, bili su ljubomorni i nezadovoljni.

Još uvek postoje iste opasnosti. Bog poziva nekog čoveka da izvrši odre}eni posao; i kada ga je izvršio prema svojim sposobnostima, Gospod dovodi druge da ga nastave i unaprede. Me}utim, kao i Jovanovi učenici, mnogi smatraju da uspeh posla zavisi od prvog radnika. Pažnja je usredsre}ena na ljudsko, umesto na božansko; nastupa ljubomora, i Božjem delu nanosi se šteta. Tako nezasluženo poštovan čovek dolazi u iskušenje da gaji samopouzdanje. On ne shvata svoju zavisnost od Boga. Ljudi su naučeni da se oslone na čovekovo vo}stvo i na taj način upadaju u grešku i bivaju odvedeni od Boga.

Božje delo ne treba da nosi ljudski lik i natpis. S vremena na vreme Gospod će uvesti razna oru}a preko kojih se najbolje može izvršiti Njegova namera. Srećni su oni koji žele da se ponize izgovarajući zajedno sa Jovanom Krstiteljem: "Onaj treba da raste, a ja da se umanjujem."

NA JAKOVLJEVOM IZVORU

(Jovan 4,1-42)

Na putu za Galileju Isus je prolazio karoz Samariju. Bilo je podne kada je stigao u divnu Sihemsku dolinu. Na ulazu u ovu dolinu nalazio se Jakovljev izvor. Umoran od puta, seo je da se odmori, dok su učenici otišli da kupe hranu.

Jevreji i Samarjani bili su ljuti neprijatelji i najviše što su mogli, izbegavali su svaku vezu jedni sa drugima. U slučaju neophodne potrebe, trgovinu sa Samarjanima, rabini su smatrali zakonski dopuštenom, ali su osu}ivali sve društevene veze sa njima. Jevrejin ne bi pozajmljivao od Samarjanina, niti primao neku ljubaznost, čak ni zalogaj hleba ili čašu vode. Kupujući hranu, učenici su postupali u skladu sa običajima svoga naroda. Me}utim, više od toga nisu činili. Tražiti su neku uslugu od Samarjana ili im na neki drugi način pokušati pomoći, nije padalo na um čak ni Hristovim učenicima.

Malaksao od gladi i že}i, Isus je sedeo kraj izvora. Putovanje od ranog jutra bilo je dugo, a sada Ga je obasjavalo i žarko podnevno sunce. Njegova že} pojačala se mišlju o hladnoj, osvežavajućoj vodi koja je bila tako blizu, ali Njemu ipak nedostupna, jer nije imao konopca ni krčaga, a izvor je bio dubok. Sudbina ljudskog roda bila je i Njegova sudbina, i On je čekao nekoga koji će doći i zahvatitti.

Jedna žena iz Samarije se približila, i praveći se kao da Ga ne vidi, napunila je vodom svoj krčag. Kada je krenula da ode, Isus ju je zamolio da Mu dâ da pije. Takvu uslugu ne bi uskratio nijedan istočnjak. Na Istoku, vodu su zvali "Božjim darom". Ponuditi žednog putnika smatralo se tako svetom dužnošću, da su Arabljani iz pustinje skretali sa svoga puta da bi to učinili. Mržnja izme}u Jevreja i Samarjana sprečila je ženu da ponudi takvu uslugu Isusu, ali Spasitelj je tražio ključ za ovo srce i istančanim razumevanjem proizašlim iz božanske ljubavi, zatražio je, a nije ponudio uslugu. Ponu}ena usluga mogla je biti odbačena, ali poverenje ra}a poverenje. Car neba prišao je ovoj prezrenoj duši, tražeći uslugu iz njene ruke. On, koji je stvorio okean, koji ima vlast nad vodama velikih dubina, koji je otvorio izvore i rečna korita na Zemlji, odmarao se kraj Jakovljevog studenca i zavisio od ljubaznosti jedne strankinje da Mu utoli že}.

Žena je videla da je Isus Jevrejin. U svom iznena}enju zaboravila ja da ispuni Njegovu molbu, već je pokušala da upozna njegov razlog. "Kako ti", rekla je ona, "Jevrejin budući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ?"

Isus je odgovorio: "Da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: Daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu." Čudiš se što tražim tako malu uslugu kao što je gutljaj vode iz studenca kraj naših nogu. Da si tražila od mene, dao bih ti da piješ od vode večnog života.

Žena nije shvatila Isusove reči, ali je osećala njihovo ozbiljno značenje. Njen podsmeh i lakomisleno ponašanje počelo je da se menja. Pretpostavljajući da Isus govori o studencu koji je bio pred njima, kazala je: "Gospode! Ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok; odakle ćeš uzeti vodu živu? E, da li si ti veći od našega oca Jakova, koji nam dade ovaj studenac, i on iz njega pijaše?" Pred sobom je videla samo jednog žednog putnika, umornog i prašnjavog od pešačenja. U svojim mislima ona Ga je uporedila sa poštovanim patrijarhom Jakovom. Gajila je osećanje, koje je bilo tako prirodno, da se nijedan drugi studenac ne može uporediti sa ovim koji su iskopali njihovi oci. Gledala je unazad na pretke i unapred na dolazak Mesije, dok je Nada predaka, sam Mesija, bio kraj nje, a ona Ga nije prepoznala. Koliko je danas mnogo žednih duša blizu živog izvora, ali koje daleko idu da traže studence života! "Da ne rečeš u srcu svojemu: Ko će izaći na nebo? To jest da svede Hrista; ili: Ko će sići u bezdan? To jest da izvede Hrista iz mrtvih . . . Blizu ti je reč u ustima tvojim i u srcu tvom . . . Ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod i veruješ u srcu svom da ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spasen" (Rimljanima 10,6-9).

Isus nije odmah odgovorio na pitanje koje se odnosilo na Njega, već je sa svečanom ozbiljnošću rekao: "Svako koji pije od ove vode opet će ožedneti; a koji pije od vode koju ću mu ja dati, biće u njemu izvor vode koja teče u život večni."

Onaj koji teži da ugasi svoju že} na izvorima ovoga sveta piće da bi opet ožedneo. Ljudi su svuda nezadovoljni. Oni čeznu za nečim što će zadovoljiti potrebu duše. Samo Jedan može udovoljiti ovoj želji. Potreba ovog sveta, "Izabrani iz svih naroda" (Agej 2,7) je Hristos. Božanska milost koju jedino On može da dâ, je kao živa voda; ona čisti, osvežava i jača dušu.

Isus nije podrazumevao da će jedno zahvatanje vode života biti dovoljno onome koji je traži. Onaj koji je okusio Hristovu ljubav stalno će čeznuti da primi još više, jer on ne teži ni za čim drugim. Bogatstva, časti, zadovoljstva ovoga sveta ne privlače ga. Neprekidni vapaj njegovog srca je: "Više od Tebe." On, koji otkriva duši njene potrebe, čeka da utoli njenu glad i že}. Sve što čovek može dati, i svako pouzdanje u njega, izneveriće. Bunari će se isprazniti, jezera će se isušiti, ali naš Otkupitelj je neiscrpan izvor. Mi možemo da pijemo, i opet da pijemo, i uvek ćemo da ne}emo svežu zalihu. Onaj u kome prebiva Hristos ima u sebi izvor blagoslova - "izvor vode koji teče u život večni". Iz ovoga izvora on može da crpi snagu i milost dovoljnu za sve svoje potrebe.

Dok je Isus govorio o živoj vodi, žena Ga je posmatrala sa živom pažnjom. On je izazvao njeno zanimanje i probudio želju za darom o kome je govorio. Shvatila je da voda o kojoj je govorio nije voda iz Jakovljevog studenca; jer je ovu stalno upotrebljavala - pila i ponovo žednela. "Gospode", rekla je ona, "daj mi te vode da ne žednim, niti da dolazim ovamo na vodu".

Isus je sada naglo skrenuo razgovor. Pre nego što će ova duša moći da primi dar koji je On želeo da joj da, mora biti dovedena do priznanja svojih greha i svoga Spasitelja. Rekao joj je: "Idi zovni muža svojega, i do}i ovamo." Odgovorila je: "Nemam muža." Nadala se da će na taj način sprečiti sva ispitivanja u tom pravcu. Me}utim, Spasitelj je nasatavio: "Dobro si kazala: Nemam muža; jer si pet muževa imala, i sada koga imaš taj ti nije muž; to si pravo kazala."

Slušateljka je zadrhtala. Tajanstvena ruka okretala je stranice njene životne istorije, iznoseći na videlo ono za šta je mislila da će ostati zauvek sakriveno. Ko je bio Ovaj koji je mogao da čita tajne njenog života? Do njene svesti doprle su misli o večnosti, o budućem sudu, kada će sve što je sada sakriveno biti otkriveno. U ovoj svetlosti probudila se njena savest.

Nije mogla ništa poreći, ali trudila se da izbegne spominjanaje tako neprijatne teme. Sa dubokim poštovanjem rekla je: "Gospode, vidim da si ti prorok!" Tada, nadajući se da će ućutkati osvedočenje, okrenula se spornim verskim tačkama. Ako je to prorok, sigurno će moći da je pouči o ovim temama o kojima se tako dugo raspravljalo.

Strpljivo joj je Isus dozvolio da povede razgovor u željenom pravcu. U me}uvremenu čekao je priliku da ponovo približi istinu njenom srcu. "Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori.", rekla je ona, "a vi kažete da je u Jerusalimu mesto gde se treba moliti". Upravo pred njihovim očima nalazilo se brdo Garizim. Hram na njemu bio je porušen, ostao je samo oltar. Samarjani i Jevreji prepirali su se oko mesta bogosluženja. Neki od predaka samarjanskog naroda nekada su pripadali Izrailju; me}utim, zbog njihovih grehova, Gospod je dopustio da ih pobedi jedan idolopokloni~ki narod. U toku mnogih pokolenja pomešali su se idolopoklonicima čija je vera polako kvarila njihovu veru. Istina je da su smatrali da njihovi idoli treba samo da ih podsete na živoga Boga, Vladara svemira; ali ipak, narod je bio naveden na poštovanje rezanih kipova.

Kada je u vreme Jezdre obnavljan hram u Jerusalimu, Samarjani su želeli da se pridruže Jevrejima u njegovom podizanju. Ova prednost bila im je uskraćena, a izme}u ova dva naroda razvilo se ogorčeno neprijateljstvo. Samarjani su na brdu Garazimu podigli hram - suparnik ovome. Ovde su imali bogosluženja u skladu sa Mojsijevim obrednim zakonom, iako se nisu putpuno odrekli idolopoklonstva. Me}utim, na njih su navalile nesreće, neprijatelji su razrušili njihov hram, i izgledalo je kao da su pod nekim prokletsvom, a ipak držali su se svojih predanja i oblika bogoslužanje. Hram u Jerusalimu nisu priznavali kao dom Božji, niti da je jevrejska religija nešto vrednija od njihove.

Odgovarajući ženi, Isus je kazao: "Veruj mi da ide vreme kada se nećete moliti ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalimu, Vi ne znate čemu se molite; a mi znamo čemu se molimo, jer je spasenije od Jevreja." Isus je pokazao da je slobodan od jevrejskih predrasuda prema Samarjanima. Sada je pokušavao da slomi predrasude ove

Samarjanke prema Jevrejima. Dok se pozivao na činjenicu da je vera Samarjana bila iskvarena idolopoklonstvom, objavio je da su velike istine o otkupljenju poverene Jevrejima i da će se izme}u njih pojaviti Mesija. U svetim spisima imali su jasno prikazivan Božji karakter i načela Njegove vladavine. Isus je svrstao sebe me}u Jevreje, kao one kojima je Bog dao znanje o sebi.

Želeo je da uzdigne misli svoje slušateljke iznad razgovora o oblicima i obredima i spornim pitanjima. "Ide vreme", rekao je, "i već je nastalo, kada će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takvih bogomoljaca. Bog je duh; i koji mu se mole duhom i istinom treba da se mole."

Ovde je obzanjena ista istina koju je Isus otkrio Nikodimu kada je rekao: "Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega" (Jovan 3,3). Ljudi ne dolaze u zajednicu sa Nebom tražeći neko sveto brdo ili hram. Vera se ne sme ograničiti na spoljašnje oblike i obrede. Vera koja dolazi od Boga je jedina vera koja vodi k Bogu. Da bismo Mu pravilno služili moramo biti ro}eni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtevima. To je pravo bogosluženje. To je plod delovanja Svetoga Duha. Svaku iskrenu molitvu Duh oblikuje, i Bog prima takvu molitvu. Kad god duša čezne za Bogom, ispoljava se delovanje Duha i Bog će se otkriti takvoj duši. On traži takve poštovaoce. On čeka da ih primi i da ih učini svojim sinovima i kćerima.

Dok je žena govorila sa Isusom, Njegove reči snažno su uticale na nju. Nikada nije čula takvo mišljenje od sveštenika svoga naroda ili Jevreja. Kada je prošlost njenog života bila stavljena pred nju, postala je svesna svoje velike potrebe. Shvatila je že} svoje duše, koju vode sa Siharskog studenca ne mogu nikada ugasiti. Ništa što je dosada došlo u dodir sa njom nije je tako probudilo za uzvišeniju potrebu. Isus ju je osvedočio da čita tajne njenoga života; ipak, osećala je da joj je On prijatelj, koji je sažaljeva i voli. Iako je sama čistota Njegovog prisustva osu}ivala njen greh, On nije izgovorio nijednu reč optužbe, već joj je govorio o svojoj milosti koja može da obnovi dušu. Počela je da se osvedočava o Njegovom karakteru. U njenim mislima nastalo je pitanje: "Da nije možda ovo dugo očekivani Mesija?" Kazala Mu je: "Znam da će doći Mesija koji se zove Hristos; kad On do}e kazaće nam sve." Isus odgovori: "Ja sam koji s tobom govorim."

Kada je žena čula ove reči, u njenom srcu rodila se vera. Prihvatila je divnu vest sa usana božanskog Učitelja.

Ova žena bila je prijemčivog uma. Bila je spremna da primi najplemenitije otkrivenje; jer zanimala se za svete spise, a Sveti Duh pripremio je njen um za primanje veće svetlosti. Proučavala je starozavetno obećanje: "Proroka ispred tebe, izme}u braće tvoje, kao što sam ja, podignuće ti Gospod Bog tvoj; njega slušajte" (J. Mojsijeva 18,1J). Čeznula je da razume ovo proročanstvo. Svetlost je već zasjala u njenom umu. Voda života, duhovni život koji Hristos daje svakoj žednoj duši, počela je da izvire u njenom srcu. Gospodnji Duh je radio u njoj.

Jasna tvrdnja koju je Hristos izložio ženi ne bi mogla biti iznesena samopravednim Jevrejima. Hristos je bio mnogo uzdržaniji kada je govorio sa njima. Ono što je bilo uskraćivano Jevrejima, i kasnije učenicima nare}eno da drže u tajnostu, njoj je bilo otkriveno. Isus je video da će ona iskoristiti svoje saznanje i dovesti druge da učestvuju u Njegovoj milosti.

Kad su se učenici vratili sa svoga posla, iznenadili su se našavši svoga Učitelja u razgovoru sa ženom. On nije popio osvežavajući gutljaj koji je želeo, a nije zastao da bi jeo hranu koju su učenici doneli. Kada je žena otišla, učenici su Ga molili da jede. Zatekli su Ga smirenog, utonulog u duboko razmišljanje. Njegovo lice blistalo je i oni su se plašili da prekinu Njegovu zajednicu sa nebom. Me}utim, znali su da je slab i umoran i smatrali su svojim dužnošću da Ga podsete na Njegove telesne potrebe. Isus je prepoznao njihovo zanimanje puno ljubavi i rekao: "Ja imam jelo da jedem za koje vi ne znate."

Učenici su se pitali ko Mu je to mogao doneti da jede, ali On je objasnio: "Jelo je moje da izvršim volju Onoga koji me posla, i da svršim Njegov posao" (Jovan 4,34). Isus se radovao što je svojim rečima probudio savest ove žene. Video ju je kako pije vodu života, pa su Njegova glad i že} bili utoljeni. Izvršenje misije za čije ostvarenje je napustio nebo jačalo je Spasitelja za Njegov rad i uzdizalo Ga iznad ljudskih potreba. Poslužiti duši koja je gladna i žedna istine bilo je za Njega mnogo veće nego jesti i piti. Za Njega je to bila uteha i osveženje. Dobročinstvo je bilo život Njegovoj duši.

Naš Otkupitelj žudi za tim da Ga upoznamo. On je gladan saosećanja i ljubavi od onih koje je otkupio svojom krvlju. Neizrecivom željom čezne da do}u k Njemu i imaju život. Kao što majka očekuje osmeh prepoznavanja od svoga deteta, koji govori o bu}enju razuma, tako i Hristos očekuje izraz zahvalne ljubavi koja pokazuje da je u duši otpočeo duhovni život.

Dok je slušala Hristove reči, žena je bila ispunjena radošću. Divno otkrivenje gotovo ju je savladalo. Ostavljajući krčag, vratila se u grad da odnese vest i drugima. Isus je znao zašto je otišla. Ostavljanje krčaga nepogrešivo je govorilo o delovanju Njegovih reči. U iskrenoj želji svoje duše da dobije vodu života, zaboravila je svoj posao kod studenca, zaboravila je Spasiteljevu že} koju je želela da ugasi. Srcem koje je kiptelo od radosti, žurila je svojim putem da odnese drugima dragocenu svetlost koju je primila.

"Hodite da vidite čoveka koji mi kaza sve što sam učinila", rekla je ljudima u gradu. "Da nije to Hristos?" Njene reči dirnule su njihova srca. Njeno lice imalo je nov izraz, a cela njena pojava pokazivala je promenu. Zanimalo ih je da vide Isusa. "Izi}oše dakle iz grada i po}oše k Njemu."

Dok je još uvek sedeo kraj studenca, Isus je gledao žitna polja koja su se širila pred Njim, čije je nežno zelenilo milovala zlatna sunčeva svetlost. Pokazujući svojim učenicima ovaj prizor, poslužio se njime kao simbolom: "Ne kažete li vi da su još četiri meseca pa će žetva prispeti? Eto, velim vam: Podignite oči svoje i vidite njive kako su već žute za žetvu!" Dok je govorio, posmatrao je grupe ljudi koji su dolazili na studenac. Bilo je još četiri meseca do žetve, ali ovde je bila sazrela žetva za žeteoca.

"Koji žnje", reko je On, prima platu i sabira rod za život večni da se raduju zajedno i koji seje i koji žnje; jer je u tome istinita beseda, da je drugi koji seje a drugi koji žnje." Ovde je Hristos istakao svetu službu koju su dužni da čine Bogu oni koji prime Jevan}elje. Oni moraju da budu Njegova živa oru}a. On traži njihovu pojedinačnu službu. Bilo da sejemo ili žanjemo, mi radimo Za Boga. Jedan baca seme; drugi skuplja rod; ali i sejač i žetelac primaju platu. Oni se zajedno raduju nagradi za svoj trud.

Isus je rekao učenicima: "Ja vas poslah da žanjete gde se vi ne trudiste, drugi se trudiše, a vi u posao njihov u}oste." Spasitelj je ovde unapred video veliku žetvu na dan Duhova. Učenici to nisu smeli da smatraju kao dostignuće svojih sopstvenih napora. Oni su ušli u rad drugih ljudi. Počevši od Adamovog pada, Hristos je poveravao seme reči svojim izabranim slugama, da bi bilo posejano u ljudska srca. Jedno nevidljivo oru}e, čak jedna svemoćna sila, radili su tiho, ali delotvorno, da stvore žetvu. Rosa, kiša i sunčeva svetlost Božje milosti date su da osvežavaju i hrane seme istine. Hristos će zaliti seme svojom sopstvenom krvlju. Njegovi učenici imali su tu prednost da budu Božji saradnici. Oni su bili saradnici sa Hristom i svetim ljudima od starine. Izlivanjem Svetoga Duha na dan Pedesetnice, hiljade će se obratiti u jednom danu. To je bio uspeh Hristovog sejanja, žetva Njegovog rada.

Rečima izgovorenim ženi kraj studenca, posejano je dobro seme, i žetva je veoma brzo prispela. Samarjani su došli, slušali Isusa i verovali Ga. Okupivši se oko Njega na studencu, obasuli su Ga pitanjima i žudno primali Njegova objašnjenja o onome što im je bilo nejasno. Dok su slušali, njihova zbunjenost počela je da nestaje. Bili su slični narodu u velikom mraku koji je pošao za iznenadnim zračkom svetlosti dok nije naišao dan. Ali, nije im bio dovoljan ovaj kratak razgovor. Želeli su da čuju više i pozovu svoje prijatelje da i oni slušaju ovog divnog Učitelja. Pozvali su Ga u svoj grad, i molili Ga da ostane sa njima. Dva dana boravio je u Samariji i još više ih je poverovalo u Njega.

Fariseji su prezirali Isusovu jednostavnost. Prelazili su preko Njegovih čuda kao da nisu postojala i zahtevali znak da je On Božji Sin. Me}utim, Samarjani nisu tražili nikakav znak. Isus nije učinio nijedno čudo me}u njima, osim što je otkrio tajnu svoga života ženi na studencu. Ipak, mnogi su Ga primili. U svojoj novoj radosti rekli su ženi: "Sad ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami čusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svetu, Hristos."

Samarjani su verovali da Mesija treba da do}e kao Otkupitelj ne samo Jevreja, već i celog sveta. Sveti Duh predskazao je preko Mojsija da će On biti prorok poslan od Boga. Preko Jakova objavljeno je da će se Njemu pokoravati narodi, a preko Avrama da će u Njemu biti blagosloveni svi narodi na Zemlji. Na ovim mestima iz Svetoga pisma narod Samarije je zasnivao svoju veru u Mesiju. Činjenica da su Jevreji pogrešno tumačili kasnije proroke, pripisujući prvom Hristovom dolasku slavu drugog dolaska, navela je Samarjane da odbace svete spise, osim onih koji su dati preko Mojsija. Me}utim, pošto je Spasitelj odbacio sva pogrešna tumačenja, mnogi su prihvatitli kasnija proročanstva i reči samoga Hrista o Božjem carstvu.

Isus je počeo da ruši zid koji je razdvajao Jevreje i neznabošce i propoveda spasenje svetu. Iako je bio Jevrejin, slobodno se mešao sa Samarjanima zanemarujući farisejske običaje u svome narodu. Uprkos njihovim predrasudama, prihvatio je gostoprimstvo ovog prezrenog naroda. Spavao je pod njihovim krovovima, jeo je sa njima za njihovim stolovima, služio se hranom koju su pripremale i služile njihove ruke, učio je na njihovim ulicama i postupao sa njima sa velikom ljubaznošću i dobrotom.

U jerusalimskom hramu nizak zid odvajao je predvorje od svih ostalih delova svetoga zdanja. Na ovom zidu bili su natpisi na raznim jezicima, koji su upozoravali da je samo Jevrejima i nikome više dozvoljeno da pre}u ovu granicu. Ako bi se neki neznabožac usudio da u}e u unutrašnjost hrama, on bi ga obesvetio i taj prestup platio bi svojim životom. Me}utim, Isus, osnivač hrama i njegove službe,

privlačio je neznabošce k sebi vezama ljudskog saosećanja, dok im je Njegova božanska milost donela spasenje koje su Jevreji odbacili.

Isusov boravak u Samariji bio je smišljen da bude blagoslov za Njegove učenike, koji su još uvek bili pod uticajem jevrejskog fanatizma. Smatrali su da privrženost sopstvenom narodu zahteva od njih gajenje neprijateljstva prema Samarjanima. Čudili su se Isusovom ponašanju. Nisu mogli odbiti da slede Njegov primer i za ova dva dana u Samariji, vernost prema Njemu obuzdavala je njihove predrasude; ali, ipak u srcu nisu se pomirili. Sporo su učili da njihovo omalovažavanje i mržnja moraju da ustupe mesto samilosti i saosećanju. Ali posle Gospodnjeg vaznesenja, Njegove pouke vratile su im se sa novim značenjem. Posle izlivanja Svetoga Duha sećali su se Spasiteljevog pogleda, Njegovih reči, poštovanja i nežnosti u svome držanju prema ovim prezrenim strancima. Kada je otišao u Samariju da propoveda, Petar je unosio isti duh u svoj rad. Kada je Jovan pozvan u Efes, u Smirnu, sećao se iskustva kod Sihema i bio zahvalan božanskom Učitelju, koji im je gledajući unapred teškoće sa kojima će morati da se susretnu, pomogao svojim ličnim primerom.

Spasitelj nastavlja isti posao kao kada je ženi iz Samarije ponudio vodu života. Oni koji se nazivaju Njegovim sledbenicima možda preziru i izbegavaju odbačene, ali nikakve okolnosti povezane sa ro}enjem ili narodnom pripadnošću, nikakvi uslovi života, ne mogu od ljudi odvratiti Njegovu ljubav. Svakoj duši, ma koliko bila grešna, Isus kaže: Ako tražiš od Mene, ja ću ti dati živu vodu.

Poziv Jevan}elja ne sme da se suzi i iznosi samo izabranima koji će nam, kako smatramo, učiniti čast ako ga prihvate. Vest treba da bude data svima. Gde god su srca otvorena da prihvate istinu, Hristos je spreman da ih poučava. On im otkriva Oca i službu koju prihvata Onaj što čita srca. Za takve On ne upotrebljava nikakve poučne priče. Njima, kao i ženi kraj studenca, kaže: "Ja sam koji s tobom govorim."

Kada je seo da se odmori kod Jakovljevog studenca, Isus je dolazio iz Judeje, gde je Njegov rad imao malo ploda. Odbacili su Ga sveštenici i rabini, pa čak i ljudi koji su tvrdili da Njegovi učenici nisu uspeli da shvate Njegov božanski karakter. Bio je malaksao i umoran, a ipak nije zanemario priliku da progovori ženi koja je bila tu}inka, odvojena od Izrailja i živela u otvorenom grehu.

Spasitelj nije čekao da se okupi mnoštvo. Svoje pouke često je otpočinjao za samo nekoliko okupljenih oko sebe, ali prolaznici, jedan po jedan, zastajali su da čuju dok veliki broj nije sa divljenjem i strahopoštovanjem slušao Božje reči preko Učitelja poslanog sa neba. Radnik za Hrista ne treba da smatra da sa istom ozbiljnošću ne može da govori nekolicini slušalaca kao i većem skupu. Može biti da je tu prisutan samo jedan koji sluša vest, ali ko može reći koliko će dalekosežan biti njen uticaj? Čak i Njegovim učenicima, izgledalo je nevažno da Spasitelj svoje vreme posveti Samarjanki. Me}utim, On je ozbiljnije i rečitije razgovarao sa njom nego sa carevima, velikodostojnicima i prvosveštenicima. Pouke koje je dao ovoj ženi ponavljaju se do najudaljenijih krajeva Zemlje.

Čim je našla Spasitelja, Samarjanka je dovela druge k Njemu. Dokazala je da je mnogo uspešniji misionar od Njegovih učenika. Učenici nisu videli u Samariji ništa što bi im pokazalo da je to polje koje obećava. Njihove misli bile su usmerene na veliko delo koje treba da se izvrši u budućnosti. Nisu videli da se upravo oko njih nalazi žetva koje treba da se pokupi. Me}utim, preko žene koju su prezirali, ceo grad je doveden da sluša Spasitelja. Ona je smesta odnela svetlost svojim sunarodnicima.

Ova žena predstavlja delovanje stvarne vere u Hrista. Svaki pravi učenik se ra}a za Božje carstvo kao misionar. Onaj koji pije od vode postaje izvor života. Primalac postaje davalac. Hristova milost u duši je kao vrelo u pustinji, koje izvire da osveži sve i učini one koji su blizu smrti željnim da piju vode života.

"AKO NE VIDITE ZNAKA I ČUDESA"

(Jovan 4,43-J4)

Galilejci koji su se vraćali sa Pashe doneli su izveštaj o Isusovim divnim delima. Sud izrečen nad Njegovim delima od strane velikodostojnika u Jerusalimu otvorio Mu je put u Galileju. Mnogi ljudi tužili su zbog zloupotrebe hrama i gramžljivosti i drskosti sveštenika. Nadali su se da je ovaj čovek, koji je poglavare nagnao u bekstvo, možda očekivani Oslobodilac. Sada su doprle do njih vesti koje su izgleda potvr}ivale njihova najsvetlija očekivanja. Prenosio se glas da je prorok sebe proglasio Mesijom.

Me}utim, narod iz Nazareta nije verovao u njega. Zbog toga Isus nije posetio Nazaret na svom putu u Kanu. Spasitelj je svojim učenicima izjavio da prorok nema časti na svojoj postojbini. Ljudi procenjuju karakter prema onom što su u stanju da shvate. Uskogrudi i svetovno nastrojeni ljudi sudili su o Hristu prema Njegovom skromnom poreklu, prema Njegovoj skromnoj odeći i svakodnevnom napornom radu. Nisu mogli da cene čistotu tog duha na kome nije bila nijedna mrlja greha.

Vesti o Hristovom povratku u Kanu ubrzo su se raširile po celoj Galileji, donoseći nadu patnicima i nevoljnima. U Kaprenaumu, vesti su privukle pažnju jednog jevrejskog plemića koji je bio u carevoj službi. Sin ovog službenika bolovao je od bolesti koja je izgledala neizlečiva. Lekari su ga ostavili da umre, ali kada je doznao za Isusa, odlučio je da potraži pomoć od Njega. Dete je bilo veoma iznemoglo i strahovalo se da neće ostati živo do njegovog povratka; ipak je plemić osećao da lično treba da obrazloži slučaj. Nadao se da će očeve molbe moći da probude sažaljenje Velikog Lekara.

Stigavši u Kanu, zatekao je Isusa okruženog mnoštvom. Sa srcem punim zebnje progurao se do Spasitelja. Njegova vera se pokolebala kada je video samo jednostavno obučenog čoveka, prašnjavog i umornog od puta. Posumnjao je da je Ova osoba u stanju da učini ono za što je došao da ga zamoli; ipak je dobio priliku da razgovara sa Isusom, rekao Mu je zašto je došao i zamolio Spasitelja da po}e s njim njegovoj kući. Me}utim, njegova žalost je već bila poznata Isusu. Pre nego što je službenik napustio svoj dom, Spasitelj je video njegovu nevolju.

Ali, On je isto tako znao da je otac u svom umu uslovio svoje verovanje u Isusa. Ako ne udovolji njegovoj molbi, neće Ga prihvatiti kao Mesiju. Dok je službenik čekao mučen neizvešnošću, Isus je rekao: "Ako ne vidite znaka i čudesa ne verujete."

I pored svih dokaza da je Isus bio Hristos, molilac je odlučio da svoju veru u Njega uslovi ispunjenjem svoga zahteva. Spasitelj je suprotstavio ovo podozrivo neverovanje jednostavnoj veri Samarjana koji nisu tražili nikakvo čudo ili znak. Njegova reč, večno prisutni dokaz Njegovog božanstva, imala je ubedljivu moć koja je doprla do njihovih srca. Hrista je bolelo što će njegov narod, kome su poverena sveta proročanstva, propustiti da čuje Božji glas koji im govori preko Njegovog Sina.

Ipak, plemić je imao izvesni stepen vere, jer je došao da zatraži ono što mu se činilo najdragocenijim od svih blagoslova. Isus je imao veći dar da pokloni. Želeo je ne samo da isceli dete, već da od službenika i njegovog doma načini sudeonike u blagoslovima spasenja i upali svetlost u Kapernaumu, koji je trebalo vrlo brzo da postane polje Njegovog rada. Me}utim, pre nego što bi poželeo Hristovu milost, plemić mora da shvati svoju potrebu. Ovaj dvorski čovek predstavljao je mnoge u svom narodu. Oni su bili zainteresovani za Isusa iz sebičnih pobuda. Nadali su se da će dobiti neku naročitu korist Njegovom silom i svoju veru vezali su za dobijanje ove privremene pomoći, a nisu poznavali svoju duhovnu bolest i nisu videli svoju potrebu za božanskom milosti.

Kao blesak svetlosti, Spasiteljeve reči upućene plemiću razgolitile su njegovo srce. Uvideo je da je iz sebičnih pobuda tražio Isusa. Njegova kolebljiva vera pojavila se pred njim u svom pravom karakteru. Sa dubokim bolom shvatio je da bi njegova sumnja mogla koštati života njegovog sina. Znao je da se nalazi u prisustvu Onoga koji može čitati misli i kome je sve moguće. U dubokoj duševnoj patnji uzviknuo je ponizno moleći: "Gospode! Si}i dok nije umrlo dete moje." Njegova vera čvrsto se uhvatila za Hrista, kao što je to učinio i Jakov kada je, boreći se sa An}elom,uzviknuo: "Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš" (1. Mojsijeva 32,26).

Kao i Jakov, on je nadvladao. Spasitelj se ne može udaljiti od duše koja se iznoseći svoju veliku potrebu čvrsto drži Njega. "Idi", rekao je On, "sin je tvoj zdrav". Plemić je sa mirom i radošću, koju nikada ranije nije poznavao, otišao od Spasitelja. Ne samo što je verovao da će njegov sin ozdraviti, već je sa čvrstim poverenjem verovao u Hrista kao svoga Otkupitelja.

Istog časa, oni koji su u domu u Kaprenaumu bdeli kraj deteta koje je umiralo, primetili su iznanadnu i tajanstvenu promenu. Senka smrti podignuta je sa lica patnika. Zajapurenost od groznice ustupila je mesto nežnom rumenilu zdravlja koje se vraćalo. Usahle oči zasjale su razboritošću i snaga se opet vratila u slabo, izmršavelo telo. Na detetu se više nisu zapažali nikakvi znaci bolesti. Njegovo goruće telo postalo je opušteno i vlažno, i ono je utonulo u miran san.Groznica ga je napustila usred najveće vreline dana. Porodica je bila zapanjena i nastala je velika radost.

Kana nije bila tako daleko od Kapernauma da se službenik nije mogao vratiti kući te večeri odmah posle svog razgovora sa Isusom, ali on nije žurio na putu ka domu. Tek sledećeg jutra stigao je u Kapernaum. Kakav je to dolazak bio! Kada je otišao da na}e Isusa njegovo srce bilo je puno tuge. Sunčev sjaj činio mu se okrutnim, a pesme ptica ismevanjem. Kako su sasvim drukčija sada njegova osećanja! Cela priroda kao da ima novi izgled. On gleda novim očima. Dok putuje u tiho i rano jutro, kao da cela priroda hvali Boga zajedno sa njim. Dok je još uvek na izvesnoj udaljenosti od svoga doma, sluge mu izlaze u susret, u želji da otklone zebnju koju, u to su bili sigurni, on mora da oseća. On nije bio iznena}en vestima koje su mu doneli, ali sa dubokim zanimanjem koje oni nisu mogli znati, upitao je u koji je čas detetu bilo bolje. Odgovorili su: "Juče u sedmom sahatu pusti ga groznica. Istog trenutka kada se očeva vera uhvatila za sigurno obećanje "Sin je tvoj zdrav", božanska ljubav dotakla je dete koje je umiralo.

Otac je požurio da pozdravi svoga sina. Prigrlio ga je na svoje srce kao onoga koji je vraćen iz mrtvih i bez prestanka zahvaljivao Bogu za ovo čudesno ozdravljenje.

Plemić je čeznuo da dozna više o Hristu. Kada je kasnije čuo Njegovo učenje, on i svi njegovi ukućani postali su učenici. Njihova nesreća bila je blagoslovena obraćanjem cele porodice. Vesti o čudu širile su se; i u Kapernauamu, u kome je Hristos učinio toliko mnogo moćnih dela, bio Mu je pripravljen put za ličnu službu.

Onaj koji je blagoslovio plemića iz Kapernauma isto toliko želi da blagoslovi i nas. Me}utim, kao i ucveljeni otac, često smo povedeni da tražimo Isusa željom za nekim zemaljskim dobrom, i tek posle uslišenja našeg zahteva polažemo poverenje u Njegovu ljubav. Spasitelj čezne da nam da veći blagoslov nego što tražimo, i odga}a odgovor na naše traženje da bi nam pokazao zlo naših srca i našu duboku potrebu za Njegovom milošću. On želi da odbacimo sebičnost što će nas navesti da Ga potražimo. Priznavanjem svoje bespomoćnosti i preke potrebe, treba da se potpuno poverimo Njegovoj ljubavi.

Plemić je želeo da vidi ispunjenje svoje molitve pre nego što bi poverovao, ali morao je da prihvati Isusovu reč da je Njegova molba uslišena i da mu je poklonjen blagoslov. Mi tako}e treba da naučimo ovu pouku. Ne treba da verujemo zato što vidimo ili osećamo da nas Bog čuje. Mi moramo da se uzdamo u Njegova obećanja. Kada Mu u veri do}emo, svaka molba ulazi u Božje srce. Kada smo tražili Njegov blagoslov, treba da verujemo da ga primamo i da Mu se zahvalimo što smo ga primili. Tada treba da se prihvatimo svojih dužnosti, uvereni da će se blagoslov izliti kada nam je najpotrebniji. Kada nučimo da tako činimo, znaćemo da su naše molitve uslišene. Bog će "još izobilnije sve činiti", "po bogatstvu slave svoje" i "po činjenju prevelike sile Njegove" (Efescima 3,20.16; 1,19).

VITEZDA I SINEDRION

(Jovan J)

"U Jerusalimu pak, kod Ovčijih, vrata ima banja, koja se zove jevrejski Vitezda, i oko nje pet pokrivenih tremova, u kojima ležaše mnoštvo bolesnika, slepih, hromih, suhih koji čekahu da se zaljulja voda."

U odre}ano vreme vode u ovoj banji bi se zamutile, i postojalo je opšte verovanje da je to bilo dejstvo natprirodne sile, pa onaj koji u}e u vodu pošto se voda zamuti, ozdraviće, bio bolestan od ma kakve bolesti. Stotine bolesnika posećivalo je ovo mesto, ali kada se voda zamutila gužva je bila tako velika, da su žureći napred gazili slabije ljude, žene i decu. Mnogi nisu mogli da se približe banji. Mnogi koji su uspeli da stignu, umirali su na njenom rubu. Oko ovog mesta bili su podignuti zakloni koji su štitili bolesnike od jare preko dana i hladnoće preko noći. Bilo je i nekih koji su provodili noći pod ovim tremovima, puzeći do ivice bazena iz dana u dan uzaludno se nadajući ozdravljenju.

Isus se opet nalazio u Jerusalimu. Dok je hodao sam, moglo se videti da razmišlja i da se moli. Došao je do banje. Video je nesrećne bolesnike kako čekaju ono što su smatrali jedinom mogućnošću za ozdravljenje. Želeo je da pokaže svoju isceliteljsku silu i svakog bolesnika učini zdravim. Ali, bio je praznični, neradni dan. Mnoštvo je odlazilo u hram na bogosluženje, pa je znao da bi takvo delo ozdravljenja podstaklo predrasude Jevreja i prerano zaustavilo Njegov rad.

Me}utim, Spasitelj je ugledao prizor krajnje bede. To je bio slučaj čoveka hromog i bespomoćnog trideset i osam godina. Njegova bolest u velikoj meri bila je rezultat njegovog greha i na nju se gledalo kao na Božju kaznu. Sam i bez prijatelja, osećajući da je isključen iz Božje milosti, ovaj bolesnik je proveo duge godine u patnji. U vreme kada se očekivalo da će se voda zamutiti, oni koji su se sažalili na njegovu bespomoćnost, doneli bi ga do tremova. Me}utim, u odsudnom trenutku nije imao nikoga da mu pomogne. Video je talasanje vode, ali nikada nije bio u stanju da do}e bliže od ivice bazena. Drugi, jači od njega, uronili bi pre njega. Nije mogao uspešno da se bori sa sebičnom gomilom koja se grabila. Njegovi istrajni napori prema jedinom cilju, njegova briga i stalno razočarenje, brzo su iscrpljivali ostatak njegove snage.

Bolestan čovek ležao je na svom odru i s vremena na vreme podizao glavu da osmotri bazen, kada se jedno nežno lice puno saosećanja nagnulo nad njim, a reči: "Hoćeš li da budeš zdrav?" privukle su njegovu pažnju. Nada je došla u njegovo srce. Osećao je da će na neki način dobiti pomoć. Me}utim, radost ohrabrenja uskoro je isčezla. Setio se koliko puta je pokušavao da stigne do bazena, i da sada ima malo nade da živi dok se voda bude ponovo zamutila. Umorno se okrenuo i rekao: " Da, Gospode; ali nemam čoveka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja do}em drugi si}e pre mene."

Isus nije tražio od ovog paćenika da pokaže veru u Njega. Jednostavno je kazao: "Ustani, uzmi odar svoj i hodi." Me}utim, vera ovog čovaka uhvatila se za tu reč. Svaki živac i mišić ustreptao je novim životom, a zdravlje je pokrenulo njegove osakaćene udove. Bez dvoumljenja pokrenuo je svoju volju da posluša Hristovu naredbu i svi njegovi mišići odgovorili su volji. Skočivši na noge, ustanovio je da je postao pun snage.

Isus mu nije dao nikakvo obećanje o božanskoj pomoći. Čovek je mogao da zastane i posumnja, i izgubi svoju jedinu priliku za ozdravljenje. Me}utim, verovao je Hristovoj reči i postupajući po njoj, dobio snagu.

Istom verom i mi možemo primiti duhovno isceljenje. Usled greha odvojili smo se od života u Bogu. Naše duše su bolesne od oduzetosti. Sami nismo u stanju da živimo svetim životom više nego što je nemoćan čovek bio u stanju da hoda. Postoje mnogi koji shvataju svoju bespomoćnost i čeznu za takvim duhovnim životom koji će ih dovesti u sklad sa Bogom. U očajanju, oni viču: "Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?" (Rimljanima 7,24). Neka ovi beznadežni ljudi koji se bore pogledaju gore. Spasitelj se nadvija nad onima koje je iskupio svojom krvlju, govoreći sa neizrecivom nežnošću i sažaljenjem: "Hoćeš li da budeš zdrav?" On vas poziva da ustanete zdravi i spokojni. Ne čekajte da osetite da ste ozdravili. Verujte Njegovoj reči i ona će se ispuniti. Stavite svoju volju na Hristovu stranu. Odlučite da Mu služite i delovanjem po Njegovoj reči primićete snagu. Kakva god može biti r}ava navika i velika strast koja je dugim popuštanjem vezala i dušu i telo, Hristos je u stanju i čezne da oslobodi. On će dati život duši koja je mrtva "zbog prestupa svojih" (Efescima 2,1). On će osloboditi roba koga drže slabosti, nesreće i lanci greha.

Oduzeti čovek posle izlečenja sagnuo se da podigne svoj ležaj, u stvari samo jednu prostirku i ćebe; kada se ispravio sa osećanjem ushićenja, tražio je oko sebe svog Oslobodioca, ali Isus je isčezao u mnoštvu. Čovek se bojao da Ga neće prepoznati ako Ga bude ponovo video. Dok je žurio svojim putem, čvrstim, slobodnim korakom, hvaleći Boga i radujući se novoj snazi, sreo je neke fariseje i odmah im ispričao o svom izlečenju. Bio je iznena}en hladnoćom kojom su slušali njegovo izlaganje.

Namrgo}eni, prekinuli su ga pitanjem zašto svoj ležaj nosi na praznični, neradni dan. Strogo su ga podsetili da nije po zakonu nositi terete u Gospodnji dan. U svojoj radosti, čovek je zaboravio da je bio praznim Gospodnji, pa ipak nije osećao nikakvu osudu, jer je hrabro poslušao naredbu Onoga koji je imao takvu silu od Boga. Hrabro je odgovorio: "Koji me isceli, On mi reče: Uzmi odar svoj i hodi." Pitali su ga ko je to učinio, ali on nije mogao da odgovori. Ovi poglavari znali su dobro da se samo jedan pokazao sposobnim da učini ovo čudo; ali želeli su pravi dokaz da je to bio Isus, da bi Ga mogli optužiti kao prekršitelja Božjeg zakona. Po njihovom rasu}ivanju, On ne samo što je prekršio Božju zapovest, već je učinio svetogr}e naloživši mu da ponese svoj ležaj.

Jevrejski sveštenici su tako izopačili zakon, da su od njega načinili ropski jaram. Njihovi besmisleni zahtevi postali su poslovični me}u drugim narodima. Naročito su praznični dani bili ogra}eni svakovrsnim besmislenim ograničenjima. Nisu im bili radost, svetinja Gospodu i slavni. Književnici i fariseji načinili su od njihovog svetkovanja nepodnošljiv teret. Jevrejinu nije bilo dozvoljeno da potpali vatru, pa čak ni da zapali sveću praznićnim danima. Prema tome, narod je zavisio od neznabožaca za mnoge usluge koje su njihova pravila zabranjivala da sami učine. Nisu razmišljali da ako su ta dela grešna, i oni koji zapošljavaju druge da im to učine, isto su toliko krivi kao da su sami obavili taj posao. Smatrali su da je spasenje ograničeno na Jevreje i da stanje svih drugih, budući da je već beznadežno, ne može biti gore. Me}utim, Bog nije dao nijednu zapovest koju svi ne mogu poslušati. Njegovi zakoni ne odobravaju nerazumna ili sebična ograničenja.

U hramu, Isus je sreo čoveka koga je izlečio. On je došao da prinese žrtvu za greh, a i zahvalnu žrtvu za veliku milost koju je primio. Našavši ga me}u vernicima, Isus mu se otkrio, rečima opomene: "Eto si zdrav, više ne greši, da ti ne bude gore."

Isceljeni čovek bio je presrećan kada je sreo svog oslobodioca. Ne znajući za neprijateljstvo prema Isusu, rekao je farisejima koji su ga ispitivali, da je to Taj koji ga je iscelio. "I zato gonjahu Jevreji Isusa, i gledahu da ga ubiju, jer činjaše to na Šabat" (Šabat - neradni dan koji je Bog uspostavio; naziv potiče od jevrejskog glagola "lišbot" što znači "ne raditi").

Isus je bio izveden pred sinedrion da odgovori na optužbu zbog prekršenja praznika. Da su Jevreji u to vreme bili nezavisan narod, takva optužba bi poslužila njihovoj nameri da Ga ubiju. To je sprečavala njihova pokorenost Rimljanima. Jevrejski sveštenici nisu imali silu da dosude smtrnu kaznu, a optužbe iznesene protiv Hrista ne bi imale značaja na rimskom sudu. Me}utim, bilo je drugih ciljeva za koje su se nadali da će postići. Uprkos njihovim naporima da osujete Njegovo delo, Hristos je stekao, čak i u Jerusalimu, veći uticaj u narodu nego što su ga oni imali. Mnoštvo koje se nije zanimalo besedama rabina, bilo je privučeno Njegovim učenjem. Mogli su da shvate Njegove reči, i njihova srca bila su zagrejana i utešena. Govorio je o Bogu, ne kao o osvetoljubivom sudiji, već kao nežnom ocu i otkrivao Božji lik onako kako se ogledao u Njemu samom. Njegove reči bile su kao melem za ranjenu dušu. Kako svojim rečima, tako i svojim delima milosr}a lomio je surovu moć starih

tradicija i ljudskih zapovesti, i iznosio Božju ljubav u njenoj neiscrpnoj punini.

U jednom od najranijih proročanstava o Hristu zapisano je: "Palica vladalačka neće se odvojiti od Jude, niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne do}e onaj kome pripada, i njemu će se pokoravati narodi" (1. Mojsijeva 49,10). Narod se sakupljao oko Hrista. Srcem punim naklonosti mnoštvo je radije prihvatilo poruke o ljubavi i dobroj volji nego stroge obrede koje su zahtevali sveštenici. Da se sveštenici i rabini nisu suprotstavili, Njegovo učenje izvršilo bi takvu reformu kakvu ovaj svet još nije doživeo. Ali, da bi održali svoju silu, ove vo}e odlučile su da slome Isusiv uticaj. Njegovo izvo}enje pred sinedrion i javna osuda Njegovog učenja pomoći će im u postizanju ovoga; jer je narod još uvek gajio veliko poštovanje prema svojim verskim vo}ama. Ako je neko imao smelosti da osudi rabinske zakone ili pokuša da olakša teret koji su natovarili narodu, smatran je krivim ne samo zbog bogohuljenja, već i izdaje. Na ovoj osnovi, rabini su se nadali da će izazvati podozrenje u Hrista. Oni su Ga predstavljali kao Onoga koji pokušava da obori utvr}ene običaje, i na taj način izazove podvojenost u narodu i pripremi put za potpuno podjarmljivanje od strane Rimljana.

Me}utim, planovi koje su rabini tako revnosno pokušavali da sprovedu u delo, imali su svoje poreklo na jednom drugom savetu, a ne u sinedrionu. Pošto Sotona nije uspeo da savlada Hrista u pustinji, ujedinio je svoje snage da bi Mu se odupreo u Njegovoj službi i ako je moguće, osujetio Njegov rad. Ono što nije mogao da izvrši neposrednim ličnim naporom, odlučio je da postigne lukavstvom. Čim se povukao, posle sukoba u pustinji, odmah je na savetu sa svojim zaverenicima an}elima usavršio planove za dalje zaslepljivanje umova jevrejskog naroda tako da ne prepozna svog Otkupitelja. Isplanirao je da u verskom svetu radi preko svojih ljudskih oru}a ispunjavajući ih svojim neprijateljstvom prema Poborniku istine. On će ih navesti da odbace Hrista i što više zagorčaju Njegov život, nadajući se da će Ga obeshrabriti u Njegovoj misiji. Vo}e u Izrailju postale su Sotonina sredstva u borbi protiv Spasitelja.

Isus je došao da "učini zakon velikim i slavnim" i nije umanjio njegovu uzvišenost, već ga je uzdigao. Pismo kaže: "Neće mu dosaditi, niti će se umoriti, dokle ne postavi sud na zemlji" (Isaija 42,21.4). Došao je da oslobodi Božji zakon od teških zahteva koji su ga učinili prokletstvom umesto blagoslovom.

Iz ovog razloga On je izabrao praznik da izvrši delo ozdravljenja u Vitezdi. Mogao je da izleči bolesnog čoveka i u neki drugi dan sedmice, ili ga je mogao izlečiti, a da mu ne naloži da ponese svoj ležaj. Ali, to Mu ne bi dalo priliku koju je želeo. U osnovi svakog dela u Hristovom životu na Zemlji nalazila se neka mudra namera. Sve što je činio bilo je važno samo po sebi i po svojoj poučnosti. Me}u nesrećnicima u banji izabrao je najteži slučaj na kome je iskazao svoju isceliteljsku silu i naredio čoveku da ponese svoj ležaj kroz grad i tako objavi veliko delo učinjeno nad njim. Ovo će pokrenuti pitanje šta je zakonito činiti praznikom i otvoriće Mu put da optuži jevrejska ograničenja u pogledu Gospodnjeg dana i objavi da je njihovo predanje ništavno.

Isus im je saopštio da je delo izlečenja bolesnih u skladu sa zakonom o praznicima. Ono je bilo u skladu sa radom Božjih an}ela koji neprekidno silaze i penju se izme}u neba i Zemlje služeći čovečanstvu koje pati. "Otac moj doslije čini, i ja činim." Svi su dani Božji u kojima treba da se sprovede u delo Njegovi planovi za ljudski rod. Ako je jevrejsko tumačenje Zakona bilo ispravno, tada greši Bog čije delo oživljava i održava svako biće otkako je postavio temelje Zemlji; tada On, koji je objavio da je Njegovo delo dobro, mora okončati svoj rad i zaustaviti neprekidan hod svemira.

Treba li Bog da zabrani Suncu da vrši svoju dužnost na praznik, da uskrati njegove tople zrake da zagrevaju Zemlju i hrane bilje koje raste? Da li sistem svetova mora da miruje u toku tog svetog dana? Treba li On da naredi potocima da se uzdrže od zalivanja polja i šuma i naloži morskim talasima da miruju od svojih neprekidnih oseka i plima? Mora li pšenica i kukuruz da prestanu da rastu, a zarudeo grozd da odgodi rumenilo svoje zrelosti? Mora li drveće i cveće prestati da pupi i cveta na praznik?

U tom slučaju ljudi ne bi dobili plodove zemlje i blagoslove koji život čine poželjnim. Priroda mora da nastavi svoj nepromenljiv tok. Bog ne može ni za trenutak da zadrži svoju ruku, inače bi čovek klonuo i umro. Toga dana i čovek ima da obavi posao. Životnim potrebama mora se udovoljiti, bolesni se moraju negovati, oskudica siromašnih mora se ublažiti. Neće biti bez krivice onaj koji na Božji praznik zanemari da pomogne u nevolji. Božji sveti odmor načinjen je za čoveka i dela milosr}a su u savršenom skladu sa njenim ciljem. Bog ne želi da Njegova stvorenja ijedan čas podnose bol koji se može otkloniti na praznik ili u bilo koji drugi dan.

Iskanja od Boga su čak veća na praznik nego ostalih dana. Njegov narod u to vreme napušta svoj uobičajeni posao i provodi vereme u razmišljanju i bogosluženju. Oni tada traže od Njega mnogo više pomoći nego drugih dana. Traže Njegovu naročitu pažnju. Ponizno i uporno traže Njegove naročite blagoslove. Bog ne čeka da praznik pro}e i tek onda ispuni ove molbe. Nebeski rad nikada ne prestaje, pa i ljudi ne treba nikada da se odmore od činjenja dobra. Božji praznik nije zamišljen da bude razdoblje beskorisnog nerada. Zakon zabranjuje svetovni rad na Gospodnji dan odmora; naporan rad kojim zara}ujemo za život mora da prestane; nikakav rad za svetovna zadovoljstva ili korist, toga dana nije u skladu sa zakonom; ali kao što je Bog prestao sa svojim stvaralačkim radom i odmarao se sedmog dana, i blagoslovio ga, tako i čovek treba treba da napusti svoje zanimanje iz svakodnevnog života i te svete časove nameni zdravom odmoru, službi Bogu i svetim delima. Hristovo delo izlečenja bolesnog bilo je u savršenom skladu sa Zakonom. Ono je odalo počast Božjem prazniku. Hristos je istakao svoja jednaka prava sa Bogom u obavljanju posla koji je bio isto tako svet i istog karaktera kao onaj koji je vršio Otac na nebu. Me}utim, fariseji su se još više razjarili. Prema njihovom shvatanju, On ne samo što je prekršio Zakon, već je time što je Boga nazavao "Ocem svojim" proglasio sebe jednakom Bogu (Jovan J,18).

Ceo jevrejski narod nazivao je Boga svojim Ocem, i oni se ne bi tako razgnevili da je Hristos predstavio sebe kako stoji u istom odnosu prema Bogu. Optužili su Ga zbog bogohuljenja, pokazujući da Ga shvataju kao Onoga koji na to polaže pravo u najuzvišenijem smislu.

Ovi Hristovi protivnici nisu imali nikakve dokaze da se suprotstave istinama koje je On utiskivao u njihovu svest. Oni su mogli da navode samo svoje običaje i predanja, a to je izgledalo slabo i beživotno upore}eno sa dokazima koje je Isus crpeo iz Božje reči i neprekidnog toka prirode. Da su rabini osećali ikakvu želju da prime svetlost, bili bi osvedočeni da Isus govori istinu. Me}utim, izbegavali su činjenice o kojima je govorio u vezi sa Božjim praznikom i pokušavali da postaknu gnev protiv Njega zato što je tvrdio da je jednak sa Bogom. Bes poglavara nije znao za granice. Da se nisu plašili naroda, sveštenici i rabini bi tog trenutka ubili Isusa. Ali, narodna osećanja Njemu u prilog bila su jaka. Mnogi su u Isusu prepoznali prijatelja koji je ozlečio njihove bolesti i utešio njihove tuge, pa su opravdavali Njegovo isceljenje bolesnika iz Vitezde. Tako su za izvesno vreme vo}e bile primorane da obuzdavaju svoju mržnju.

Hristos je odbio optužbu o bogohuljenju. Moja je vlast, rekao je, da vršim ovo delo za koje me optužujete, što sam ja Božji Sin, jedak sa Njim po prirodi, volji i cilju. U svim Njegovim delima stvaranja i provi}enja ja sara}ujem sa Bogom: "Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego što vidi da Otac čini." Sveštenici i rabini pozvali su na odgovornost Božjeg Sina baš zbog onog dela, zbog koga je bio poslan na svet da ga izvrši. Svojim gresima oni su se odvojili od Boga i u svojoj oholosti delovali su nezavisno od Njega. Bili su sami sebi dovoljni i nisu shvatali potrebu za uzvišenijom mudrošću koja bi upravaljala njihovim delima. Me}utim, Božji Sin bio je potčinjen Božjoj volji i bio je zavisan od Njegove sile. Hristos je potpuno bio oslobo}en svoga "ja", tako da nije pravio nikakve planove za sebe. Prihvatio je Božje planove odre}ene za Njega i iz dana u dan Otac mu je otkrivao svoje planove. I mi treba da zavisimo od Boga tako da naš život bude jednostavno ostvarivanje Njegove volje.

Kada se Mojsije pripremao da gradi šator od sastanka kao Božje prebivalište, dobio je uputstva da sve stvari načini prema uzoru koji mu je pokazan na brdu. Mojsije je bio pun revnosti da izvrši Božji posao; najtalenovaniji, najveštiji ljudi bili su mu pri ruci da sprovedu njegove predloge. Ipak, trebalo je da načini svako zvonce, svaki šipak, svaku resu, svaki rub, svaku zavesu ili bilo koji sud u Svetinji, potpuno u skladu sa slikom koja mu je pokazana. Bog ga je pozvao na brdo i otkrio mu nebeske stvari. Gospod ga je pokrio svojom slavom, da bi mogao da vidi uzorak po kome su načinjene sve stvari. Tako je Izrailju, u kome je želeo da načini svoje prebivalište, otkrio svoj slavni ideal karaktera. Uzor im je pokazan na brdu, kada je Zakon dat na Sinaju, i kada je Gospod prolazeći ispred Mojsija izjavio: "Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosr}em i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grehe" (2. Mojsijeva 34,6.7).

Izrailj je izabrao sopstveni put. On nije zidao prema skici; ali Hristos, pravi hram za Božje prebivanje, oblikovao je svaku pojedinost svog zemaljskog života u skladu sa Božjim idealom. On je rekao: "Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu" (Psalam 40,8). Tako naš karakter treba da se izgradi za "stan Božji u duhu" (Efescima 2,22). Moramo da načinimo "sve po prilici" upravo Onoga koji "postrada za nas i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom" (Jevrejima 8,J; 1. Petrova 2,21).

Hristove reči nas uče da sebe smatramo neraskidivo povezanim sa našim nebeskim Ocem. Ma kakav bio naš položaj, zavisimo od Boga koji sve sudbine drži u svojim rukama. On nam je odredio posao i obdario nas sposobnostima i sredstvima za taj posao. Dok god se potčinjavamo Božjoj volji, i uzdamo u Njegovu silu i mudrost, bićemo vo}eni sigurnim stazama, da bismo ispunili svoj odre}eni deo u Njegovom velikom planu. Me}utim, čovek koji se uzda u svoju mudrost i silu, odvaja se od Boga. Umesto da radi u jedinstvu sa Hristom, on ispunjava ciljeve neprijatelja Boga i čoveka.

Spasitelj je nastavio: "Što On (Otac) čini, ono i Sin čini onako. Kao što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako i Sin koje hoće oživljuje." Sadukeji su smatrali da neće biti vaskrsenja tela; ali Isus im je rekao da je jedno od najvećih dela Njegovog Oca podizanje mrtvih, i da On sam ima silu da učini isto delo. "Ide čas, i već je nastao, kad će mrtvi čuti glas sina Božjeg, i čuvši oživeti." Fariseji su verovali u vaskrsenje mrtvih. Hristos izjavljuje da je i sad me}u njima sila koja daje život mrtvima, i da će oni videti njenu pojavu. Ista sila vaskrsenja daje život dušama koje su "mrtve za prestupljenja i grehe svoje" (Efescima 2,1). Taj duh života u Isusu Hristu, "sila vaskrsenja Njegova" osloba}a ljude od zakona grehovnoga i smrti" (Filibljanima 3,10; Rimljanima 8,2). Nadmoć zla je srušena i duša sa verom čuva se od greha. Onaj koji svoje srce otvara Hristovom duhu potaje deoničar u toj moćnoj sili koja će njegovo telo podići iz groba.

Ponizni Nazarećanin potvrdio je svoje stvarno uzvišeno poreklo. Uzdigao se iznad ljudske prirode, odbacio je pojavu greha i sramote, i stao otkriven - On kome su an}eli ukazivali poštovanje, Sin Božji, jedan sa Tvorcem svemira. Njegovi slušaoci bili su zadivljeni. Nijedan čovek nije nikada izgovarao reči kao što su bile Njegove, niti se ponašao sa takvim carskim dostojanstvom. Njegovo kazivanje jasno je i jednostavno, i potpuno objavljuje Njegov zadatak i dužnost sveta. "Jer otac ne sudi nikome, nego sav sud dade sinu, da svi poštuju Sina kao što Oca poštuju. Ko ne poštuje Sina ne poštuje Oca koji ga je poslao . . . Jer kao što Otac ima život u sebi, tako dade Sinu da ima život u sebi, i dade mu vlast da i sud čini, jer je Sin čovečiji."

Sveštenici i poglavari postavili su se kao sudije da osude Hristov rad, ali On je izjavio da je i njihov Sudija i Sudija cele Zemlje. Svet je poveren Hristu i preko Njega dolazio je svaki blagoslov od Boga palom ljudskom rodu. On je bio Otkupitelj pre, kao i posle svoga utelovljenja. U trenutku kad se pojavio greh, tu je bio Spasitelj. Dao je svetlost i život svima, i prema meri date svetlosti svakome će biti su}eno. On koji im je dao svetlost, koji je sledio dušu najnežnijim pozivima, težeći da je iz greha dovede u svetost, istovremeno je i Zastupnik i Sudija. Od nastanka velike borbe na nebu, Sotona je održavao svoje delo prevarom, a Hristos radio na tome da obelodani njegove planove i slomi njegovu silu. On je bio taj koji je stao nasuprot varalici i koji je kroz sve vekove želeo da otrgne zarobljene od njegove vlasti; On je Onaj isti koji će izreći sud svakoj duši.

A Bog "dade mu vlast da i sud čini, jer je Sin čovečiji". Zato što je okusio pravi talog ljudske bede i iskušenja, i zato što shvata slabosti i grehe ljudi, zato što se umesto nas hrabro odupro Sotoninim iskušenjima, i što će postupati pravedno i nežno sa dušama koje su spasene Njegovom prolivenom krvi - zbog svega ovoga Sin čovečiji je odre}en da sprovede sud.

Me}utim, Hristovo delo nije bilo da sudi, već da dâ spasenje. "Bog ne posla Sina svojega na svet da sudi svetu, nego da svet spase kroz Njega" (Jovan 3,17). Pred sinedrionom Isus je izjavio: "Ko moju reč sluša i veruje Onome koji je mene poslao, ima život večni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život" (Jovan J,24).

Pozvavši svoje slušaoce da se ne čude, Hristos je pred njima još šire otkrio tajnu budućnosti. "Ide čas", rekao je On, "u koji će svi koji su u grobovima čuti glas Sina Božijega. I izaći će koji su činili dobro u vaskrsenje života, a koji su činili zlo u vaskrsenje suda" (Jovan J,28.29).

Ovu sigurnost budućeg života Izrailj je tako dugo očekivao i nadao se da će je dobiti prilikom Mesijinog dolaska. Jedina svetlost koja može da obasja tamu groba sada je zasjala nad njima. Samovolja je slepa. Isus je povredio predanje rabina i nije se obazirao na njihov autoritet, i oni nisu hteli da veruju.

Vreme, mesto, prilika, snaga osećanja koje je obuzelo skup, sve se ujedinilo da Hristove reči pred sinedrionom učini još uticajnijim. Najviša verska vlast celog naroda tražila je život Onoga koji je objavio sebe obnoviteljem Izrailja. Gospodar Božjeg zakona bio je izveden pred zemaljski sud da odgovara za optužbu kršenja zakona o praznicima. Kada je tako neustrašivo objavio svoju misiju, Njegove sudije posmatrale su Ga sa zapanjenošću i besom; me}utim, Njegovim rečima nije se moglo odgovoriti. Oni nisu mogli da Ga osude. Poricao je pravo sveštenicima i rabinima da Ga saslušavaju ili se mešaju u Njegov rad. Oni nisu dobili takvo ovlašćenje. Njihove tvrdnje bile su zasnovane na njihovoj oholosti i bezobzirnosti. Odbio je da prizna krivicu za koju su Ga optuživali ili da Ga oni poučavaju o veri.

Umesto da se izvini za delo za koje su Ga okrivili ili da objašnjava razlog svog postupka, Isus se suprostavio poglavarima i optužen je postao tužilac. Ukorio ih je zbog tvrdoće njihovog srca i nepoznavanja svetih spisa. Izjavio je da su oni odbacili Božju reč, pošto su odbacili Njega koga je Bog poslao. "Vi pisma proučavate, jer mislite da imate u njima život večni! I baš ona svedoče za mene" (Jovan J,39).

Svaka stranica istorije ili propisa ili proročanstva starozavetnih spisa bila je obasjana slavom Božjeg Sina. Toliko koliko je bio božanska ustanova, celokupni sistem judaizma bio je jedinstveno proročanstvo radosne vesti. O Hristu "svedoče svi proroci" (Dela 10,43). Od obećanja datog Adamu, preko niza patrijaraha i Mojsijevog zakona, nebeska veličanstvena svetlost učinila je jasnim tragove Otkupiteljevih stopa. Proroci su gledali Vitlejemsku zvezdu - Šilo (kome pripada palica vladalačka) koji treba da do}e, dok su se budući doga}aji u tajanstvenom toku odvijali pred njima. Hristova smrt prikazana je u svakoj žrtvi, u svakom oblaku kada se uzdizala Njegova pravda. Svaka truba oprosne godine oglašavala je Njegovo ime. U duboko upečatljivoj tajni Svetinje nad svetinjama nastala je Njegova slava.

Jevreji su posedovali svete spise i pretpostavljali da samo spoljašnjim znanjem reči imaju večni život. Me}utim, Isus je rekao: "Reči Njegove nemate u sebi." Odbacujući Hrista u Njegovoj reči, odbacili su Ga i kao ličnost. "I nećete da do}ete k meni", rekao je On, "da imate život."

Jevrejske vo}e proučavale su proročka učenja o Mesijinom carstvu, ali činili su to ne iz iskrene želje da doznaju istinu, već sa namerom da prona}u dokaz koji će podržati njihove slavoljubive nade. Kada je Hristos došao na način koji je bio suprotan njihovim očekivanjima, nisu Ga primili, a da bi opravdali sebe, pokušali su da Ga prikažu kao varalicu. Kada su jednom stupili na tu stazu, Sotoni je bilo lako da jača njihovo protivljenje Hristu. Iste reči koje je trebalo da budu primljenje kao dokaz Njegovog božanstva, bile su protumačene protiv Njega. Tako su oni Božju istinu pretvorili u laž, i što im je Spasitelj neposrednije govorio o svojim delima blagodati, utoliko su bili odlučniji u odupiranju toj svetlosti.

Isus je rekao: "Ja ne primam slave od ljudi." On nije želeo uticaj sinedriona, ni njegovo odobrenje. Od njihovog priznanja nije mogao primiti nikakvu počast. Bio je odenut čašću i vlašću sa Neba. Da je želeo, an}eli bi došli da Mu odaju poštu; Otac bi opet posvedočio Njegovo božanstvo. Me}utim, radi njih samih, radi naroda čije su vo}e bili, želeo je da jevrejski poglavari prepoznaju Njegov karakter i prime blagoslove koje je došao da im donese.

"Ja do}oh u ime Oca svojega i ne primate me: Ako drugi do}e u ime svoje, njega ćete primiti." Isus je došao po Božjem ovlašćenju, noseći Njegov lik, ispunjavajući Njegovu slavu; ipak, vo}e u Izrailju nisu Ga prihvatili; me}utim, kada bi drugi došli, prisvajajući Hristov karakter, a radeći po svojoj volji tražeći sopstvenu slavu, oni bi ih primili. A zašto? Zato što onaj koji traži sopstvenu slavu privlači želju za samouzvišenjem kod drugih. Takvim pozivima Jevreji su mogli da se odazovu. Oni bi prihvatili lažnog učitelja zato što bi laskao njihovoj gordosti odobravajući njihova mišljenja i predanja koja su gajili. Me}utim, Hristovo učenje nije se podudaralo sa njihovim predstavama. Ono je bilo duhovno i zahtevalo je žrtvovanje sebe, i zato Ga nisu primili. Oni nisu poznavali Boga i Njegov glas kroz Hrista bio je glas tu}ina.

Zar se to isto ne ponavlja i u naše vreme? Zar nema mnogih, čak verskih vo}a, čija su srca toliko otvrdnula protiv Svetoga duha, da im je nemoguće da prepozanaju Božji glas? Zar oni ne odbacuju Božju reč da bi mogli da drže sopstvena predanja?

"Da ste verovali Mojsiju", rekao je Isus, "tako biste verovali i meni, jer on je pisao za mene. A kad njegovijem pismima ne verujete, kako ćete verovati mojim rečima?" Isus je bio taj koji je Izrailju govorio preko Mojsija. Da su slušali božanski glas koji je govorio preko njihovog velikog vo}e, oni bi ga prepoznali u Hristovom učenju. Da su verovali Mojsiju, verovali bi i Njemu o kome je Mojsije pisao.

Isus je znao da su sveštenici i rabini bili rešeni da Mu oduzmu život; pa ipak, On im je jasno protumačio svoju zajednicu sa Ocem i svoj odnos prema svetu. Videli su da njihovo suprotstavljanje Njemu nije imalo nikakvog opravdanja, a ipak nisu ugušili svoju ubilačku mržnju. Strah ih je obuzeo dok su bili svedoci ubedljive sile koja je pratila Njegov rad, ali oduprli su se Njegovim pozivima i sami sebe zatvorili u tamu.

Oni su bili potpuno neuspešni u potkopavanju Isusovog autoriteta i odvraćanju poštovanja i pažnje ljudi od kojih su mnogi bili ube}eni Njegovim rečima. I sami poglavari osećali su duboku osudu dok je on osvedočavao njihovu savest o krivici; ipak, to ih je još više ogorčilo protiv Njega. Odlučili su da Mu oduzmu život. Razaslali su vesnike po celoj zemlji da opominju narod protiv Isusa kao varalice. Uhode su bile razaslate da motre na Njega i izveštavaju o tome šta govori i radi. Dragi Spasitelj sada je već stajao pod senkom krsta.

UTAMNIČENJE I SMRT JOVANOVA

(Matej 11,1-11; 14,1-11; Marko 6,17-28; Luka 7,19-28)

Jovan Krstitelj je prvi objavljivao Hristovo carstvo, i bio prvi u stradanju. Iz slobode koju je imao u pustinji i mnoštva koje se oslanjalo na njegove reči, našao se okružen zidovima zatvorske ćelije. Postao je zarobljenik u tvr}avi Iroda Antipe. Veći deo svoje službe, Jovan je proveo u oblasti istočno od Jordana, koje je bilo pod upravom Antipe. I sam Irod slušao je Krstiteljevo propovedanje. Raspusni car drhtao je je slušajući pozive na pokajanje. "Jer se Irod bojaše Jovana znajući ga da je čovek pravedan i svet . . . i mnogo koješta činjaše kako mu on reče, i rado ga slušaše." Jovan je sa njim

postupao dosledno, optužujući njegovu grešnu vezu sa Irodijadom, ženom njegovog brata. Za izvesno vreme, Irod je nemoćno pokušavao da raskine lanac koji ga je sputavao, ali Irodijada ga je još čvršće uhvatila u svoje zamke, a Krstitelju se osvetila tako što je navela Iroda da ga baci u tamnicu.

Jovanov život bio je ispunjen marljivim radom i zato su ga sumornost zatvoreničkog života i nerad teško pritiskivali. Kako je sedmica za sedmicom prolazila ne donoseći nikakve promene, u njega se polako uvlačila potištenost i sumnja. Njegovi učenici nisu ga zaboravili. Njima je bio dozvoljen pristup u zatvor, tako da su mu mogli donositi vesti o Isusovim delima i reći kako se narod stiče k Njemu. Ali postavljali su pitanje zašto ovaj novi učitelj, ako je Mesija, ne čini ništa što bi uticalo na Jovanovo oslobo}enje. Kako može dopustiti da Njegov verni vesnik bude lišen slobode, a možda i života?

Ova pitanja nisu bila bez dejstva. Navodila su Jovana na sumnje, koje se inače nikada ne bi pojavile. Sotona se radovao slušajući reči ovih učenika i videći kako one ranjavaju dušu Gospodnjeg vesnika. O, kako često oni koji sebe smatraju prijateljima dobrog čoveka i koji čeznu za tim da mu pokažu svoju vernost, potvr}uju da su njegovi najopasniji neprijatelji! Kako ga često njihove reči obeshrabruju i rastužuju umesto da jačaju njegovu veru!

Kao i Spasiteljevi učenici, Jovan Krstitelj nije shvatao prirodu Hristovog carstva. Očekivao je da će Isus zauzeti Davidov presto, i kako je vreme prolazilo, a Spasitelj nije zahtevao nikakvu carsku vlast, Jovan je postao zbunjen i uznemiren. On je objavio narodu da se Isaijino proročanstvo mora ispuniti da bi se pripremio put pred Gospodom; planine i bregovi moraju se slegnuti, krivo ispraviti i neravna mesta poravnati. Tražio je da se obore visoka mesta ljudske oholosti i moći. Ukazivao je na Mesiju kao na Onoga kome je lopata u ruci i koji će temeljno očistiti svoje gumno, koji će skupiti žito u svoje žitnice i koji će spaliti plevu neugasivim ognjem. Kao i prorok Ilija, u čijem duhu i sili je došao Izrailju, očekivao je da se Gospod otkrije kao Bog koji odgovara vatrom.

U svome zadatku, Krstitelj je stajao kao neustrašivi karalac nepravde, kako onih na visokim, tako i onih na niskim položajima. Usudio se da suoči cara Iroda sa jasnim ukorom zbog greha. Svoj život nije smatrao toliko dragocenim da ne bi mogao da ispuni odre}eni posao. I sada je iz svoje tamnice očekivao da Lav iz Judinog plemena zbaci oholost ugnjetača, oslobodi siromašne i njega koji je vapio. Isus se izgleda zadovoljavao okupljanjem učenika, lečenjem i poučavanjem naroda. Jeo je za stolovima carinika, dok je svakim danom rimski jaram sve teže pritiskivao Izrailja; car Irod i njegova zla ljubavnica sprovodili su svoju volju, a vika siromašnih i oja}enih uzdizala se do neba.

Proroku iz pustinje sve ovo činilo se kao tajna koja prevazilazi njegovu moć shvatanja. Bilo je trenutaka kada su šaputanja zlih duhova mučila njegov duh, a senka strahovite bojazni nadvijala se nad njim. Da li je moguće da se dugo očekivani Oslobodilac još nije pojavio? Šta je tada značila vest koju se osećao podstaknutim da objavi? Jovan je bio gorko razočaran ishodom svoga zadatka. Očekivao je da će vest od Boga imati isti uticaj kao čitanje Zakona u doba Josije i Jezdre (2. Dnevnika 34; Nemija 8,9); da će uslediti delo dubokog pokajanja i vraćanja Gospodu. Za uspeh ovakvog zadatka žrtvovao je sav svoj život. Da li je to bilo uzalud?

Jovan se uznemirio kada je video da su njegovi učenici iz ljubavi prema njemu gajili neverstvo prema Isusu. Da li je njegov rad za njih bio besplodan? Da li je bio neveran u svom zadatku da je sada odvojen od rada? Ako se obećani Oslobodilac pojavio, a Jovan na}en vernim u svom pozivu, zar Isus neće zbaciti moć ugnjetača i osloboditi svog vesnika?

Me}utim, Jovan nije želeo da razgovara sa prijateljima o svojim brigama i sumnjama. Odlučio je da pošalje poruku Isusu i da ga upita. To je poverio dvojici svojih učenika, nadajući se da će razgovor sa Spasiteljem utvrditi njihovu veru i doneti čvrsto pouzdanje njihovoj braći. A i on je čeznuo za nekom Hristovom reči, koja će biti upućena neposrdeno njemu.

Učenici su došli Isusu sa svojom vešću: "Jesi li ti Onaj što će doći, ili drugoga da čekamo?"

Malo je vremena prošlo od kako je Krstitelj ukazao na Isusa i izjavio: "Gle, Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta." "On je Onaj što će doći za mnom, koji beše preda mnom" (Jovan 1,29.27). A sada postavlja pitanje: "Jesi li ti onaj što će doći?" To je bilo neobično gorko i obeshrabrujuće za ljudsku prirodu. Ako Jovan, verni preteča, nije uspeo da prepozna Hristovu misiju, šta se moglo očekivati od samoživog mnoštva?

Spasitelj nije odmah odgovorio na pitanje učenika. Dok su stajali čudeći se Njegovom ćutanju, bolesni i bedni dolazili su k Njemu da ih izleči. Slepi su pipajući išli putem kroz mnoštvo, bolesni iz svih društvenih slojeva, neki sami krčeći put, neki nošeni od prijatelja, živo su se gurali oko Isusa. Glas moćnog Iscelitelja prodirao je u gluvo uvo. Reč, dodir Njegove ruke, otvarao je slepe oči da vide svetlost dana, prizore u prirodi, lice prijatelja i lice Izbavitelja. Isus je ukoravao bolest i izgonio groznicu. Njegov glas dopirao je do uva umirućih i oni su ustajali u zdravlju i snazi. Oduzeti koje su opseli zli duhovi poslušali su Njegovu reč, njihova maloumnost napuštala ih je, i oni su ga obožavali. Dok je lečio njihove bolesti, učio je narod. Siromašni seljaci i radnici, koje su rabini izbegavali kao nečiste, skupljali su se oko Njega i On im je govorio reči večnog života.

Tako je protekao dan i Jovanovi učenici sve su videli i čuli. Najzad ih je Isus pozvao k sebi i rekao im da idu i kažu Jovanu šta su videli, dodajući: "Blago onome koji se ne sablazni o mene" (Luka 7,23). Dokaz o Njegovom božanstvu video se u prilago}avanju potrebama čovečanstva koje je patilo. Njegova slava pokazala se u Njegovom spuštanju do našeg niskog položaja.

Učenici su odneli vest i to je bilo dovoljno. Jovan se setio proročanstva o Mesiji: "Jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu, i sužnjima da će im se otvoriti tamnica, da oglasim godinu milosti Gospodnje" (Isaija 61,1.2). Hristova dela nisu samo objavljivala da je On Mesija, već su pokazivala na koji će se način uspostaviti Njegovo carstvo. Jovanu je otkrivena jednaka istina koja je data Iliji u pustinji kada je "velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iz vetra do}e trus; ali Gospod ne beše u trusu; a iza trusa do}e oganj; ali Gospod ne beše u ognju", a posle ognja Bog je proroku govorio tihim i "tankim" glasom (1. Carevima 19,11.12). Tako je Isus trebalo da izvrši svoj posao, ne zveckanjem oružja i obaranjem prestola i carstva, već govoreći ljudskim srcima životom milosr}a i samopožrtvovanosti.

Načelo Krstiteljevog života samoodricanja bilo je načelo Mesijinog carstva. Jovan je dobro znao koliko je sve ovo bilo strano načelima i nadama izrailjskih vo}a. Ono što je bilo za njega ubedljiv dokaz Hristovog božanstva, neće biti nikakav dokaz za njih. Očekivali su Mesiju koji nije obećan. Jovan je video da Spasiteljeva misija kod njih može izazavati samo mržnju i osudu. On, preteča, morao je piti čašu koju će sam Hristos morati da ispije do dna.

Spasiteljeve reči: "Blago onome koji se ne sablazni o mene", bile su blagi ukor upućen Jovanu. To za njega nije bilo uzalud. Razumevajući jasnije prirodu Hristove misije, potčinio se Bogu za život ili smrt, onako kako će to najbolje poslužiti dobru dela koje je voleo.

Kada su se vesnici udaljili, Isus je narodu govorio o Jovanu. Saosećajno Spasiteljevo srce okrenulo se vernom svedoku sada zatvorenom u Irodovoj tamnici. On nije želeo da dopusti da narod zaključi da je Bog napustio Jovana ili da je njegova vera klonula u času iskušenja. "Šta ste izašli u pustinju da vidite?" rekao je On, "trsku koja ljulja vetar?"

Visoke trske koje su rasle pored Jordana, povijajući se na svakom povetarcu, bile su verne slike rabina koji su stajali kao kritičari i sudije Krstiteljevog zadatka. Njih su i u jednom i u drugom pravcu kolebali vetrovi omiljenog narodnog mišljenja. Nisu želeli da se ponize i prihvate Krstiteljevu vest koja ispituje srca, a ipak iz bojazni od naroda nisu se usudili da se otvoreno protive njegovom radu. Me}utim, Božji vesnik nije bio tako plašljivog duha. Mnoštvo koje se okupljalo oko Hrista bilo je svedok Jovanovog rada. Čuli su njegovo neustrašivo ukoravanje greha. Samopravednim farisejima, sadukejima, caru Irodu i njegovom dvoru, kneževima i vojnicima, carinicima i seljacima, Jovan je govorio sa podjenakom otvorenošću. Nije bio trska koja se ljulja, povijajući se na vetrovima ljudskog veličanja ili predrasuda. U zatvoru, bio je isti u svojoj vernosti Bogu i revnosti za pravdom kao kada je propovedao Božju vest u pustinji. U svojoj vernosti načelu bio je čvrst kao stena.

Isus je nastavio: "Ili šta ste izašli da vidite? Čoveka u meke haljine obučena? Eto, koji meke haljine nose po carskim su dvorovima." Jovan je bio pozvan da ukori grehe i neumerenost svoga vremena i njegova jednostvena odeća i život pun samoodricanja bili su u skladu sa karakterom njegovog zadatka. Bogata odeća i raskoš ovoga života nisu deo Božjih slugu već onih koji žive u "carskim dvorovima", vladara ovoga sveta kojima pripadaju njegova sila i bogatstva. Isus je želeo da upravi pažnju na suprotnost izme}u Jovanove odeće i one koji su nosili sveštenici i poglavari. Ovi zvaničnici oblačili su se u bogatu odeću sa skupocenim ukrasima. Voleli su razmetanje i nadali se da će zaseniti narod i tako iznuditi veće uvažavanje. Oni su se više brinuli da izazovu divljenje ljudi nego da postignu čistotu srca koja će zadobiti Božje odobravanje. Na taj način pokazali su da njihova vernost nije pripadala Bogu, već carstvu ovoga sveta.

"Ili šta ste izišli", rekao je Isus, "da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka. Jer je ovo onaj za koga je pisano:

> Eto, ja šaljem an}ela svojega pred licem Tvojim,
> Koji će pripraviti put Tvoj pred tobom.

Zaista vam kažem: Ni jedan izme}u ro}enih od žena nije izišao veći od Jovana Krstitelja." U objavljivanju Jovanovog ro}enja Zahariji, an}eo je izjavio: "Biće veliki pred Bogom" (Luka 1,1J). Po oceni Neba, šta je to što sačinjava veličinu? Ne ono što svet smatra veličinom; ne bogatstvo, ili položaj, ili plemenito poreklo ili intelektualni darovi sami po sebi. Ako je samo umna veličina, bez obzira na više vrednosti dostojna poštovanja, tada naše priznanje treba da pri-

pada Sotoni, čiju snagu uma nikada nije dostigao nijedan čovek. Me}utim, kada se zloupotrebi za udovoljavanje sebi, što je dar veći, to on postaje veće prokletstvo. Moralna vrednost je ono što Bog ceni. Ljubav i čistota su osobine koje On najviše vrednuje. U Gospodnjim očima Jovan je bio veliki kada se pred poslanicima sinedriona, pred narodom i svojim učenicima uzdržao od traženja počasti za sebe i ukazao na Isusa kao na Obećanoga. Njegova nesebična radost u Hristovoj službi predstavlja najuzvišeniju plemenitost koja je ikada otkrivena u jednom čoveku.

Oni koji su čuli njegovo svedočanstvo o Isusu, posvedočili su o njemu posle njegove smrti: "Jovan ne učini ni jednog čuda, ali sve što kaza za Ovoga istina beše" (Jovan 10,41). Jovanu nije bilo dato da prizove oganj sa neba ili da podiže mrtve, kao što je Ilija činio, niti da vešto rukuje Mojsijevim štapom sile u Božje ime. Bio je poslat da oglasi Spasiteljevu pojavu i pozove narod da se pripremi za Njegov dolazak. Tako je verno ispunio ovaj zadatak da je narod, sećajući se šta ih je učio o Isusu, mogao reći: "Sve što kaza Jovan za Ovoga istina je." Ovakvo svedočanstvo o Hristu pozvan je da dâ svaki Učiteljev učenik.

Kao Mesijin vesnik, Jovan je bio "više od proroka". Jer dok su proroci videli izdaleka Hristov dolazak, Jovanu je dato da Ga vidi, da čuje svedočanstvo sa neba o Njegovom mesijanstvu i da Ga predstavi izrailju kao Poslanoga od Boga. Ipak, Isus je rekao: "A najmanji u carstvu nebeskome veći je od njega."

Prorok Jovan bio je veza izme}u dve epohe. Kao Božji predstavnik ustao je da pokaže kako se Zakon i proroci odnose na epohu koja je trebala da usledi nakon Hristove zemaljske službe. Bio je manja svetlost koju je trebalo da sledi veća. Jovanov um bio je rasvetljen Svetim Duhom da bi mogao da rasvetli svoj narod, ali nijedna druga svetlost koja je ikada svetlela ili će ikada zasijati nad palim čovekom nije bila tako jasna kao ona koja je proizašla iz Isusuovog učenja i primera. Hristos i Njegov zadatak nejasno su shvaćeni i predstavljeni žrtvama koje su bile samo sen. Čak ni Jovan nije potpuno shvatio budućnost, besmrtni život kroz Spasitelja.

Osim radosti koju je Jovan nalazio u svome zadatku, njegov život bio je život bola. Njegov glas retko se čuo, osim u pustinji. Delio je sudbinu usamljenih. Nije mu bilo dopušteno da vidi ishod sopstvenog truda. Nije imao tu prednost da bude sa Hristom i bude svedok javnog ispoljavanja božanske sile praćene još većom svetlošću. Za njega nije bilo da vidi kako se slepima vraća vid, kako bolesni ozdravljuju i mrtvi ustaju u život. Nije video svetlost koja je svetlela iz svake Hristove reči, obasjavajući slavom obećanja proroštva. Najmanji učenik koji je video Hristova silna dela i slušao Njegove reči bio je u ovom smislu mnogo povlašćeniji od Jovana Krstitelja i zato je rečeno da je veći od njega.

Mnoštvo koje je slušalo Jovanovo propovedanje, odnelo je glas o njemu po celoj zemlji. Za ishod njegovog utamničenja osećala se velika zainteresovanost. Ipak, njegov besprekoran život i jaka javna naklonost u njegovu korist, navodili su na verovanje da se protiv njega neće preduzeti nikakve nasilne mere.

Irod je verovao da je Jovan Božji prorok i nameravao je da ga oslobodi. Me}utim, oklevao je sa ovom namerom bojeći se Irodijade.

Irodijada je znala da neposrednim merama nikada neće dobiti Irodovu saglasnost za smrt Jovanovu i zato je odlučila da postigne svoj cilj lukavstvom. Na carev ro}endan trebalo je napraviti zabavu državnim službenicima i dvorskim plemićima. Biće pirovanja i pijanstva. Irod će tako postati neoprezan i tada će po svojoj volji moći da utiče na njega.

Kada je stigao veliki dan, i kada se car sa svojom vlastelom odao jelu i piću, Irodijada je poslala vlastitu kćer u svečanu dvoranu da igrom zabavlja goste. Saloma, u prvom cvetu svoje ženskosti i njena čulna lepota zaneli su vlastelu koja je pirovala. Nije bilo uobičajeno da se na ovakvim svečanostima pojavljuju dvorske dame pa su lasakave pohvale upućene Irodu kada je ova kćer izrailjskih sveštenika i kneževa igrala da bi zabavila njegove goste.

Car je bio ošamućen vinom. Strast je zavladala, a razum bio razvlašćen. Video je samo dvoranu za zabavu sa gostima koji su pirovali, svečanu trpezu, iskričavo vino i blještavu svetlost, i mladu devojku kako igra pred njim. U trenutku lakomislenosti želeo je da učini nešto što bi ga uzdiglo pred velikim ljudima njegovog carstva. Pod zakletvom obećao je da Irodijadinoj kćeri da što god bude zatražila, čak i ako bi bilo polovina njegovog carstva.

Saloma je požurila svojoj majci da bi saznala šta da traži. Odgovor je bio spreman - glavu Jovana Krstitelja. Saloma nije znala za že} osvete u srcu svoje majke i ustuknula je pred iznošenjem ovog zahteva, ali preovladala je Irodijadina odlučnost. Devojka se vratila sa strašnom molbom: "Hoću da mi daš na krugu glavu Jovana Krstitelja" (Marko 6,2J).

Irod je bio zapanjen i preneražen. Razuzdano veselje je prestalo i zloslutna tišina zavladala je u dvorani pirovanja. Car je bio obuzet užasom na misao da oduzme život Jovanu. Ipak, dao je svoju reč i nije želeo da bude nepouzdan ili brzoplet. Čvrsto obećanje dato je u čast njegovih gostiju i da je samo jedan od njih rekao ijednu reč protiv ispunjenja ovog obećanja, rado bi poštedeo život proroku. Pružio im je priliku da govore u korist ovog sužnja. Prevaljivali su velike razdaljine da slušaju Jovanovo propovedanje, znali su da je čovek bez krivice i Božji sluga. Me}utim, iako pogo}eni devojčinim zahtevom, bili su isuviše ošamućeni pićem da bi mogli uložiti neki prigovor. Nijedan glas nije se podigao da spase život nebeskog vesnika. Ovi ljudi zauzimali su visoke, poverljive položaje u narodu i na njima su počivale ogromne odgovornosti; pa ipak, predali su se pirovanju i pijanstvu sve dok im čula nisu otupela. Njihove glave bile su pomućene vrtoglavim prizorom muzike i igre, a savest uspavana. Svojim ćutanjem izrekli su smrtnu presudu Božjem proroku da bi udovoljili osvetoljubivosti jedne razvratne žene.

Irod je uzaludno čekao da bude oslobo}en date zakletva, a tad je preko svoje volje naredio da se izvrši pogubljenje proroka. Uskoro je Jovanova glava donesena pred cara i njegove goste. Zauvek su bile zatvorene usne koje su verno opominjale Iroda da se odvrati od grešnog života. Nikada više neće se čuti taj glas koji je pozivao ljude na pokajanje. Pirovanje te noći stajalo je života jednog od najvećih proroka.

O, koliko je često život nevinih žtrvovan zbog neumerenosti onih koji bi trebalo da budu čuvari pravde! Onaj ko čašu žestokog pića prinosi usnama, čini sebe odgovornim za svu nepravdu koju može učiniti pod njenom omamljujućom silom. Kad čula postanu umrtvljena, nemoguće mu je da mirno rasu}uje ili jasno zapazi šte je pravilno a šta pogrešno. On otvara vrata Sotoni da kroz njega ugnjetava i uništava nevine. "Vino je podsmevač i silovito piće nemirnik, i ko god za njim luta neće biti mudar" (Priče 20,1). Zbog toga "sud odstupi natrag . . ., i ko se uklanja od zla, postaje plen" (Isaija J9,14.1J). Oni koji imaju pravo su}enja nad životima svojih bližnjih treba da se smatraju krivim za zločin kad podlegnu neumerenosti. Svi koji sprovode zakon, treba i sami da drže zakon. Treba da budu ljudi koji vladaju sami sobom. Potrebno je da potpuno gospodare svojim telesnim, umnim i moralnim silama da bi mogli posedovati snagu uma i visoko osećanje za pravdu.

Glava Jovana Krstitelja odnesena je Irodijadi koja ju je primila sa svirepim zadovoljstvom. Likovala je u svojoj osveti i uobražavala da se Irodova savest više neće uznemiravati. Ali iz njenog greha, za nju nije proizašla nikakva sreća. Njeno ime postalo je ozloglašeno i omraženo, a Iroda je više mučila griža savesti nego onda kada ga je prorok opominjao. Uticaj Jovanovog učenja nije bio ućutkan; on će se protezati na sva pokoljenja do kraja sveta.

Irodu je stalno bio pred očima greh koji je učinio. Neprekidno je tražio oslobo}enje od optužbi nemirne savesti. Njegovo poverenje u Jovana bilo je nepokolebano. A kada se sećao njegovog života samoodricanja, njegovih svečanih, ozbiljnih poziva, njegovog zdravog suda u savetima i načina na koji je umro - Irod nije mogao naći mira. Zauzet državničkim poslovima, primajući počasti od ljudi, pokazivao je nasmejano lice i dostojanstveno držanje, dok je prikrivao nespokojno srce, stalno opterećeno strahom da je prokletstvo na njemu.

Jovanove reči da se od Boga ne može ništa sakriti ostavile su dubok utisak na Iroda. Bio je ube}en da je Bog prisutan na svakom mestu, da je bio svedok pirovanja u dvorani za priredbe, da je čuo narebu da se Jovanu odseče glava, da je video Irodijadino likovanje i vre}anje odrubljene glave onoga koji ju je karao. I mnogo onoga što je Irod čuo sa prorokovih usana sada je govorilo njegovoj savesti mnogo razgovetnije nego što su to činile propovedi u pustinji.

Kada je Irod čuo o Hristovim delima, veoma se uznemirio. Mislio je da je Bog podigao Jovana iz mrtvih i poslao ga da sa još većom silom osudi greh. Nalazio se u neprestanom strahu da će Jovan osvetiti svoju smrt osu}ujući njega i njegov dom. Irod je sada požnjeo ono što je Bog rekao da će biti posledica greha - grešnog života - "srce plašljivo, oči iščiljele i dušu iznemoglu. I život će tvoj biti kao da visi prema tebi, i plašićeš se noću i danju, i nećeš biti miran životom svojim. Jutrom ćeš govoriti: Kamo da je veče! A večerom ćeš govoriti: Kamo da je jutro! Od straha kojim će se strašiti srce tvoje, i od onoga što ćeš gledati očima svojim" (J. Mojsijeva 28,6J-67). Grešnikove misli njegovi su tužioci, i ne postoji veće mučenje od žaoka nemirne savesti koje mu ne daju mira ni danju ni noću.

Za mnoge umove sudbina Jovana Krstitelja obavijena je dubokom tajnom. Oni postavljaju pitanje zašto je morao da propada i umre u zatvoru. Naš ljudski pogled ne može da prodre u tajnu ovog mračnog provi}enja, ali to ne može nikada da poljulja naše poverenje u Boga kada se setimo da je Jovan bio samo saučesnik u Hristovim stradanjima. Svi koji slede Hrista nosiće krunu žrtve. Oni će sigurno naići na nerazumevanje sebičnih ljudi i postaće meta žestokih Sotoninih napada. Njegovo carstvo je osnovano da uništi ovo načelo samopožrtvovanosti i Sotona će se boriti protiv njega gde god se ono pokaže.

Jovanovo detinjstvo, mladost i muževno doba bilo je obeleženo postojanošću i moralnom silom. Kada se čuo njegov glas u pustinji kako govori: "Pripravite put Gospodu, i poravnite staze Njegove" (Matej 3,3), Sotona se uplašio za bezbednost svoga carstva. Grešnost greha otkrivena je na takav način da su ljudi drhtali. Sotonina sila nad mnogima koji su bili pod njegovom vlašću, bila je

slomljena. Bio je neumoran u svojim nastojanjima da odvuče Krstitelja od života bezuslovnog pokoravanja Bogu, ali u tome nije uspeo. On nije savladao ni Hrista. Prilikom kušanja u pustinji, Sotona je bio pobe}en i njegov bes je bio veliki. Sada je odlučio da Hrista ožalosti time što će ubiti Jovana. Želeo je da nanese bol Onome koga nije mogao navesti na greh.

Isus nije posredovao da oslobodi svoga slugu. Znao je da će Jovan izdržati probu. Spasitelj bi rado došao Jovanu da sumornost tamnice osvetli svojom prisutnošću. Me}utim, On nije nameravao da se stavi u ruke neprijateljima i dovede u opasnost sopstvenu misiju. Rado bi oslobodio svog vernog slugu. Ali, radi hiljada onih koji će u budućim godinama morati da po}u iz tamnice u smrt, Jovan je trebalo da ispije čašu mučeničke smrti. Kada Hristovi sledbenici budu čamili u samicama ili ginuli od mača, sprava za mučenje ili lomače, očigledno napušteni od Boga i ljudi, kakva će potpora njihovim srcima biti pomisao da je Jovan Krstitelj, o čijoj vernosti ja dao svedočanstvo i sam Hristos, prošao kroz slično iskustvo!

Sotoni je bilo dopušteno da oduzme zemaljski život Božjem vesniku; ali onaj život koji je "sakriven s Hristom u Bogu", uništavalac nije mogao dosegnuti (Kološanima 3,3). Likovao je što je Hristu naneo bol, ali nije uspeo da pobedi Jovana. Smrt ga je samo zauvek postavila van domašaja sile iskušenja. U ovoj borbi Sotona je pokazao svoj karakter. Pred svemirom kao svedokom, ispoljio je svoje neprijateljstvo prema Bogu i čoveku.

Iako Jovanu nije podareno nikakvo čudesno izbavljenje, on nije bio zaboravljen. Uvek je imao društvo nebeskih an}ela koji su mu otvarali proročanstva o Hristu i dragocena obećanja Pisma. To mu je bila potpora, kao što će biti potpora Božjem narodu u toku vekova koji će doći. Jovanu Krstitelju, kao i onima koji će doći posle njega, dato je uveravanje: "Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka" (Matej 28,20).

Bog nikada ne vodi svoju decu drukčije nego što bi ona sama izabrala, da budu vo}ena, kada bi mogla sagledati kraj od početka i razabrati slavu od namere koju treba da ispunjavaju kao Njegovi saradnici. Ni Enoh koji je odveden na Nebo, ni Ilija koji se uzneo ognjenim kolima, nisu bili veći i više poštovani od Jovana Krstitelja koji je umro sam u zatvoru. "Jer se vama darova Hrista radi ne samo da ga verujete nego i da stradate za Njega" (Filibljanima 1,29). Od svih darova koje nebo može dati ljudima, zajednica sa Hristom u Njegovim mukama je najveće poverenje i najviša počast.

"PRIBLIŽI SE CARSTVO BOŽJE"

"Do}e Isus u Galileju propovedajući jevan}elje o carstvu Božjemu i govoreći: Izi}e vreme i približi se carstvo Božje, pokajte se i verujte u jevan}elje" (Marko 1,14.1J).

Mesijin dolazak objavljen je najpre u Judeji. U jerusalimskome hramu proročeno je Zahariji ro}enje Preteče, dok je služio pred oltarom. Na vitlejemskim brežuljcima an}eli su objavili Hristovo ro}enje. Mudraci su došli u Jerusalim da Ga potraže. U hramu su Simeon i Ana svedočili o Njegovom božanstvu. "Jerusalim i sva Judeja" slušali su propovedanje Jovana Krstitelja, a poslanstvo iz sinedriona, zajedno sa mnoštvom, čulo je njegovo svedočanstvo o Isusu. U Judeji je Hristos primio svoje prve učenike. Ovde je proveo veliki deo svoje rane službe. Bljesak Njegovog božanstva prilikom čišćenja hrama, Njegova čuda isceljenja i pouke božanske istine sa Njegovih usana, sve je to objavljivalo ono što je nakon izlečenja u Vitezdi, izjavio pred sinedrionom - da je On Sin Večnoga.

Da su vo}e u Izrailju primili Hrista, On bi ih počastvovao time da postanu Njegovi vesnici koji će odneti jevan}elje svetu. Njima je prvo data prilika da postanu vesnici carstva i milosti Božje. Me}utim, Izrailj nije znao vreme svoga poho}enja. Ljubomora i nepoverenje jevrejskih vo}a sazrevalo je u otvorenu mržnju i srce naroda odvraćalo se od Isusa.

Sinedrion je odbacio Hristovu vest pripremajući se da Ga ubije; zato se Isus udaljio iz Jerusalima - od sveštenika, hrama, verskih vo}a, naroda koji je bio poučen Zakonu, i okrenuo se drugoj grupi ljudi da objavi svoju vest i sakupi one koji će Jevan}elje odneti svim narodima.

Kao što je u Hristovo vreme svetlost i život ljudi bio odbačen od duhovne vlasti, tako je on bio odbačen od svakog narednog naraštaja. Istorija o Hristovom povlačenju iz Judeje uvek se iznova ponavljala. Kada su Božji vesnici propovedali Božju reč, nisu mislili da se odvoje od već postojeće Crkve, ali verske vo}e ne bi trpele svetlost, pa su oni koji su je nosili bili prinu}eni da potraže druge grupe ljudi koje su čeznule za istinom. U našim danima malo je sledbenika Božjih vesnika pokrenutih njihovim duhom. Malo je onih koji slušaju Božji glas i koji su spremni da prihvate istinu bez obzira u kakvom je vidu iznošena. Oni koji slede stope Božjih vesnika, često su prinu}eni da se okrenu od crkava koje vole, da bi objavljivali jasno učenje Božje reči. Mnogo puta oni koji traže svetlost zbog istog učenja primorani su da napuste Crkvu svojih otaca da bi mogli biti poslušni.

Rabini iz Jerusalima prezirali su ljude Galileje kao grube i neobrazovane, a ipak oni su predstavljali mnogo pogodnije polje za Spasiteljev rad. Bili su iskreniji i pošteniji, manje pod vlašću fanatizma; njihov um bio je otvoreniji za prihvatanje istine. Odlazeći u Galileju, Isus nije želeo izdvajanje ili povlačenje. Pokrajina je u to vreme bila gusto naseljena, sa mnogo drugih naroda, mnogo više nego u Judeji.

Dok je Isus putovao Galiljeom, učeći i lečeći, mnoštvo iz gradova i sela sticalo se k Njemu. Mnogi su dolazili čak iz Judeje i susednih pokrajina. Često je bio primoran da se krije od naroda. Oduševljenje je toliko raslo da je bilo potrebno preduzeti mere predostrožnosti da se kod rimske vlasti ne pojavi stah od ustanka. Nikada ranije za svet nije postojalo ovakvo razdoblje. Nebo se približilo ljudima. Gladne i žedne duše koje su dugo očekivale izbavljenje Izrailja sada su uživale u milosti blagog Spasitelja.

Suština Hristovog propovedanja bila je: "Izi}e vreme i približi se carstvo Božje, pokajte se i verujte jevan}elje." Tako je vest Jevan}elja, koju je iznosio sam Spasitelj, bila zasnovana na proročanstvima. "Vreme" za koje je On objavio da je izišlo bilo je razdoblje obznanjeno Danilu preko an}ela Gavrila. "Sedamdeset je nedelja", rekao je an}eo, "odre}eno tvome narodu i tvome gradu svetom da se svrši prestup i da nestane greha i da se očisti bezakonje i da se dovede večna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima" (Danilo 9,24). Jedan dan u proročanstvu predstavlja jednu godinu (4. Mojsijeva 14,34; Jezekilj 4,6). Sedamdeset sedmica ili četiri stotine i devedeset dana predstavljaju četiri stotine i devedeset godina. Polazna tačka za ovo razdoblje je data: "Zato znaj i razumej: Od kada izi}e reč da se Jerusalim opet sazida do pomaznika vojvode biće sedam nedelja, i šestdeset i dve nedelje" - šestdeset i devet sedmica ili četiri stotine i osamdeset i tri godine (Danilo 9,2J), Zapovest da se obnovi i sagradi Jerusalim, kako ju je objavio Artakserks Longimanus (6,14; 7,1.9) stupila je na snagu u jesen 4J7. godine pre Hrista. Od ovog trenutka, četiri stotine osamdeset i tri godine protežu se do jeseni 27. godine posle Hrista. Prema proročanstvu, ovo vremensko razdoblje trebalo je da stigne do Mesije, do Pomazanika. Godine 27. naše ere Isus je prilikom svog krštenja primio pomazanje Svetoga Duha i uskoro posle toga otpočeo svoju službu. Tada se objavljivala vest: "Izi}e vreme."

Zatim, an}eo je rekao: "I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana (sedam godina)." Sedam godina nakon što je Spasitelj otpočeo svoj rad, Jevan}elje je trebalo da se propoveda, naročito Jeverejima, u trajanju od tri i po godine od strane samoga Hrista, a posle toga od strane apostola. "U polovini nedelje ukinuće žrtvu i prinos" (Danilo 9,27). U proleće 31. godine naše ere Hristos, prava žrtva, prinesen je na Golgoti.

Jedna sedmica - sedam godina - završila se 34. godine posle Hrista. Tada su kamenovanjem Stefana, Jevreji konačno zapečatili svoje odbacivanje Jevan}elja, a učenici koji su se zbog progonstva rasejali po drugim zemljama "prolažahu propovedajući reč" (Dela 8,4), i ubrzo posle toga progonitelj Savle obratio se i postao Pavle, apostol neznabožaca.

Vreme Hristovog dolaska, Njegovo pomazanje Svetim Duhom, Njegova smrt i iznošenje Jevan}elja neznabošcima bili su tačno istaknuti. Razumevanje ovih proročanstava i prepoznavanje njihovog ispunjenja u Isusovoj misiji, bila je prednost jevrejskog naroda. Hristos je svojim učenicima predočio važnost proučavanja proročanstava. Pozivajući se na proročanstvo dato Danilu o njihovom vremenu, On je rekao: "Koji čita da razume" (Matej 24,1J). Posle svog vaskrsenja, objasnio je učenicima "od svih proroka" "što je za Njega pisano" (Luka 24,27). Spasitelj je govorio preko svih proroka. "Duh Hristov u njima, napred svedočeći za Hristove muke i za slave po tome" (1. Petrova 1,11).

Gavrilo, an}eo koji je po položaju bio odmah posle Božjeg Sina, došao je sa božanskom vesti Danilu. To je bio Gavrilo, Njegov "an}eo" koga je Hristos poslao da otkrije budućnost voljenom Jovanu, a blagoslov je izrečen onima koji čitaju i slušaju reči proročanstva i koji drže što je u njima napisano (Otkrivenje 1,3).

"Jer Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svojim slugama svojim prorocima." Dok "što je tajno ono je Gospoda Boga našega", dotle "javno je naše i sinova naših doveka" (Amos 3,7; J. Mojsijeva 29,29). Bog nam ih je dao, a Njegov blagoslov pohodiće ponizno proučavanje proročkih spisa praćeno molitvom.

Kao što je vest o prvom Hristovom dolasku objavljivala carstvo Njegove milosti, tako će vest o Njegovom drugom dolasku objavljivati carstvo Njegove slave. A druga vest, kao i prva, počiva na proročanstvima. Reči an}ela Danilu o poslednjim danima treba da se razumeju u vreme posletka. U to vreme "mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti". "Bezbožnici će raditi bezbožno, niti će koji bezbožnik razumeti; ali će razumni razumeti" (Danilo 12,4.10). Sam Spasitelj dao je znake svoga dolaska i kaže: "Tako i vi kad vidite ovo, znajte da je blizu carstvo Božje." "Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga sveta, i da vam ovaj dan ne do}e iznenada." "Stražarite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega što će se zbiti, i stati pred Sinom čovečijim" (Luka 21,31.34.36).

Stigli smo do vremenskog razdoblja predskazanog u ovim stihovima Svetoga pisma. Nastupilo je vreme kraja, proročka vi}enja

su otpečaćena i njihove svečane opomene ukazuju nam da je blizu dolazak našega Gospoda u slavi.

Jevreji su pogrešno tumačilli i primenjivali Božju reč i nisu poznavali vreme svoga poho}enja. Godine službe Hrista i Njegovih apostola - dragocene poslednje godine milosti izabranom narodu - proveli su u kovanju zavera za uništenje Gospodnjih vesnika. Zemaljska žudnja za slavom tako ih je zaokupila da je uzalud do njih dopirala ponuda duhovnog carstva. Tako i danas carstvo ovoga sveta zaokuplja ljudske misli, pa oni ne primećuju brzo ispunjavanje proročanstva i dokaze o skorom dolasku Božjeg carstva.

"Ali vi, braćo, niste u tami da vas dan kao lupež zastane. Jer ste vi svi sinovi videla i sinovi dana; nismo noći niti tame." Iako nismo u mogućnosti da znamo čas Gospodnjeg povratka, mi možemo znati njegovu blizinu. "Tako dakle da ne spavamo kao i ostali, nego da pazimo i da budemo trezni" (1. Solunjanima J,4-6).

"NIJE LI OVO DRVODELJIN SIN"

(Luka 4,16-30)

Preko svetlih dana Hristovog rada u Galileji pruža se jedna senka. Ljudi iz Nazareta su Ga odbacili. "Nije li ovo drvodeljin sin?" (Matej 13,JJ) - govorili su oni.

Za vreme svoga detinjstva i mladosti, Isus je me}u svojom braćom u nazaretskoj sinagogi učestvovao u bogoslužnju. Od početka svoga rada nije bio sa njima, ali oni su znali šta se doga}alo sa Njim. Kada se ponovo pojavio me}u njima, njihovo zanimanje i očekivanje dostigli su vrhunac. Tu su bila poznata lica onih koje je poznavao iz detinjstva. Ovde su bili Njegova majka, Njegova braća i sestre, i sve oči upravile su se u Njega, kada je ušao u sinagogu na praznik i kada je zauzeo svoje mesto me}u onima kiji su učestvovali u bogosluženju.

U redovnoj službi za taj dan, starešina je čitao iz proroka i hrabrio narod da se još nada dolasku Onoga koji će uspostaviti slavnu vladavinu i slomiti svako nasilje. Pokušao je da ohrabri svoje slušaoce iznošenjem dokaza da je Mesijin dolazak blizu. Opisivao je slavu Njegovog dolaska, ističući misao da će se pojaviti na čelu vojske koja će osloboditi Izrailj.

Kada je rabin bio prisutan u sinagogi, od njega se očekivalo da drži propoved, a bilo koji Izrailjac mogao je da čita iz proroka. Ovog praznika Isus je zamoljen da učestvuje u službi. On "ustade da čita, i dadoše Mu knjigu poroka Isaije" (Luka 4,16.17). Tekst koji je pročitao bio je jedan od onih koji su se, kako je shvatano, odnosili na Mesiju:

"Duh je Gospodnji na meni;
Zato me pomaza da javim jevan}elje siromasima;
Posla me da iscelim skrušene u srcu;
Da propovedam zarobljenima da će se otpustiti;
I slepima da će progledati;
Da otpustim sužnje;
I da propovedam prijatnu godinu Gospodnju."

"I zatvorivši knjigu dade sluzi . . . i svi u zbornici gledahu na Njega . . . I svi mu svedočahu, i divljahu se rečima blagodati koje izlažahu iz usta Njegovih" (Luka 4,20-22).

Isus je stajao pred narodom kao živi tumač proročanstva koja su govorila o Njemu. Objašnjavajući reči koje je pročitao, govorio je o Mesiji kao pomagaču ugnjetavanih, oslobodiocu zarobljenih, iscelitelju bolesnih, kao o onome koji će vratiti vid slepima i otkriti svetu svetlost istine. Njegovo uticajno postupanje i čudesno značenje Njegovih reči proželi su slušaoce takvom silom kakvu nikada ranije nisu osetili. Plima božanskog uticaja rušila je svaku prepreku, i kao i Mojsije, posmatrali se Nevidljivoga. Pošto su njihova srca bila pokrenuta Svetim Duhom, odgovorili su sa usrdnim "amin" i hvalama Gospodu.

Me}utim, kada je Isus izjavio: "Danas se izvrši ovo pismo u ušima vašim", iznenada su bili pokrenuti da misle o sebi i tvrdnjama Onoga koji im se obratio. Oni, Izrailjci, deca Avramova, bili su predstavljeni kao da se nalaze u ropstvu. Vest im je bila upućena kao zarobljenicima koji treba da se oslobode sile zla; kao onima koji su u tami i kojima je potrebna svetlost istine. Njihova gordost je bila povre}ena, a strahovanja pokrenuta. Isusove reči ukazale su na to da je Njegov rad za njih potpuno različit od onoga koji su želeli. Njihova dela mogu biti nepodsredno ispitivana. I pored njihove tačnosti u obavljanju spoljašnjih obreda, izbegavali su ispitivanje tih bistrih, prodornih očiju.

Ko je ovaj Isus? - pitali su. On, koji tvrdi da polaže pravo na slavu Mesije, bio je drvodeljin sin i radio zanat sa svojim ocem Josifom. Vi}ali su Ga kako naporno radi, penjući se i spuštajući niz brežuljke, bili su upoznati sa Njegovom braćom i sestrama i znali Njegov život i poslove. Videli su Njegov razvoj iz detinjstva u mladost, i iz mladosti u muževno doba. Iako je Njegov život bio besprekoran, nisu mogli verovati da je on Obećani.

Kakva suprotnost izme}u Njegovog učenja o novom carstvu i učenja koja su učili od svog starešine! Isus nije ništa rekao o njihovom osloba}anju od Rimljana. Čuli su o Njegovim čudima i nadali se da će svoju silu upotrebiti u njihovu korist, ali nisu zapazili nikakav nagoveštaj ovakve namere.

Kada su otvorili vrata sumnji, srca su im postala tvr}a, jer su za trenutak bila omekšala. Sotona je odlučio da slepe oči toga dana ne smeju da progledaju niti da se oslobode duše okovane ropstvom. Žestokom silom radio je na tome da ih učvrsti u neverstvu. Nisu obaraćali pažnju na znak koji im je već dat, kada su bili pokrenuti ube}enjem da je njihov Otkupitelj taj koji im se obraćao.

Me}utim, Isus im je dao dokaz svog božanstva otkrivanjem njihovih tajnih misli. "Reče im: Vi ćete meni bez sumnje kazati ovu priču: Lekaru! Izleči se sam; što smo čuli da si činio u Kaprenaumu učini i ovde na svojoj postojbini. Reče pak: Zaista vam kažem: Nikakav prorok nije mio na svojoj postojbini. A zaista vam kažem: Mnoge udovice bejahu u Izrailju u vreme Ilijino kad se nebo zatvori tri godine i šest mesci i bi velika glad po svoj zemlji; i ni k jednoj od njih ne bi poslan Ilija do u Sarpetu Sidonsku k ženi udovici. I mnogi bejahu gubavi u Izrailju za proroka Jelisija; i ni jedan se od njih ne očisti do Nemana Sirijanina" (Luka 4,23-27).

Ovim izlaganjem doga}aja iz života proroka, Isus je odgovorio na pitanja svojih slušalaca. Slugama koje je Bog izabrao za naročito delo nije bilo dopušteno da rade za narod tvrdoga i nevernoga srca. Me}utim, oni koji su imali srca da osećaju i vere da poveruju, doživeli su naročitu naklonost dokazima Njegove sile kroz proroke. U Ilijino vreme Izrailj se odvojio od Boga. Čvrsto su se držali svojih greha i odbacivali opomene Duha preko Gospodnjih vesnika. Na taj način, sami su se odsekli od kanala kojim je Božji blagoslov mogao da dopre do njih. Gospod je prošao pored izrailjskih domova i našao utočište za svoga slugu u neznabožačkoj zemlji, kod jedne žene koja nije pripadala izabranom narodu. Me}utim, ova žena bila je udostojena zato što je sledila svetlost koju je primila i njeno srce bilo je otvoreno za veću svetlost koju joj je Bog poslao preko svog proroka.

Iz istog razloga u Jelisejevo vreme gubavci iz Izrailja bili su mimoi}eni. Ali, Neman, neznabožački plemić, bio je veran svom ube}enju u ono što je pravo i osećao je veliku potrebu da primi darove Božje milosti. Ne samo što se očistio od gube, već je bio blagosloven znanjem o pravom Bogu.

Naš položaj pred Bogom ne zavisi toliko od količine svetlosti koju smo primili, već od toga kako smo iskoristili ono što imamo. Na taj način čak i neznabošci, koji izaberu ono što je pravo, koliko to mogu da razlikuju, u povoljnijem su položaju od onih koji su dobili veliku svetlost i koji tvrde da služe Bogu, ali ne obraćaju pažnju na svetlost i svojim svakodnevnim životom pobijaju ono što ispovedaju.

Isusove reči slušaocima u sinagogi udarile su u koren njihove samopravednosti, čineći ih svesnim gorke istine da su se udaljili od Boga i izgubili pravo da budu Njegov narod. Svaka reč je sekla kao nož kada im je bilo izneseno njihovo stvarno stanje. Sada su prezirali veru kojom ih je Isus u početku nadahnuo. Nisu hteli da priznaju da je On, koji je potekao iz siromaštva i nižih slojeva, bio bilo šta drugo do običan čovek.

Njihovo neverstvo izazvalo je zlobu. Sotona je upravljao njima i u besu povikali su protiv Spasitelja. Okrenuli su se od Njega čiji je zadatak bio da leči i obnavlja; sada su pokazali svojstva uništavaoca.

Kada je Isus ukazao na blagoslove date neznabošcima, pokrenula se žestina nacionalnog ponosa Njegovih slušalaca i Njegove reči ugušila je graja mnoštva. Ovi ljudi bili su ponosni na držanje zakona, ali sada, kada su njihove predrasude bile povre}ene, bili su spremni da počine ubistvo. Skup se rasturio i uhvativši Isusa, izgurali su Ga iz sinagoge i iz grada. Svi su izgleda želeli Njegovo uništenje. Požurivali su Ga do ivice provalije, nameravajući da Ga strmoglave dole. Uzvici i kletve ispunjavali su vazduh. Neki su bacali kamenje na Njega, kada je iznenada iščezao izme}u njih. Nebeski vesnici koji su bili kraj Njega u sinagogi, bili su s Njim usred razbesnelog mnoštva. Oni su Ga zaklonili od Njegovih neprijatelja i odveli Ga na bezbedno mesto.

Tako isto an}eli su zaštitili Lota i bezbedno izveli iz Sodoma. Tako su zaštitili Jelisija u malom planinskom gradu. Kada su okolna brda bila puna konja, bojnih kola sirijskog cara i velike vojske naoružanih ljudi, Jelisije je video kako su obližnje planinske padine bile prekrivene Božjim vojskama - konjima i vatrenim bojnim kolima svuda oko Gospodnjeg sluge.

U svim vekovima su, tako, an}eli bili blizu Hristovih vernih sledbenika. Silni savez zla svrstan je u borbene redove protiv onih koji će pobediti, ali Hristos želi da vidimo ono što je nevidljivo, nebeske vojske ulogorene oko onih koji ljube Boga, da bi ih oslobodile. Nećemo nikada doznati od kojih opasnosti, vidljivih i nevidljivih, smo bili sačuvani posredstvom an}ela, sve dok u svetlosti večnosti ne budemo sagledali Božja provi}enja. Tada ćemo znati da je celokupna nebeska porodica pokazala zanimanje za nas ovde dole i da su vesnici sa Božjeg prestola iz dana u dan pratili naše korake.

Kada je Isus u sinagogi čitao proročanstvo, nije pročitao konačni opis Mesijinog rada. Pročitavši reči: "Da oglasim godinu milosti Gospodnje", izostavio je rečenicu "i dan osvete Boga našega" (Isaija 61,2). To je bilo isto toliko istinito kao što je bio i prvi deo proročanstva. Svojim ćutanjem Isus nije porekao istinu. Me}utim, na ovom poslednjem izrazu, Njegovi slušaoci rado su se zadržavali

i želeli da se ispuni. Objavljivali su sudove protiv neznabožaca ne razlikujući da je njihova krivica bila čak veća nego drugih. Njima je bila najhitnije potrebna milost koju su oni tako spremno uskraćivali neznabošcima. Toga dana u sinagogi, kada je Isus stajao me}u njima, imali su priliku da prihvate poziv Neba. On, kome je "mila milost" (Mihej 7,18), rado bi ih spasao uništenja koje su prizivali njihovi gresi.

On nije mogao da ih napusti, a da im ne uputi još jedan poziv na pokajanje. Pred kraj svoga rada u Galileji, ponovo je posetio dom svoga detinjstva. Od odbacivanja koje je doživeo ovde, glas o Njegovom propovedanju i Njegovim čudima ispunio je zemlju. Sada niko nije mogao da porekne da On poseduje veću silu od ljudske. Ljudi iz Nazareta znali su da je išao čineći dobro i lečeći sve one koje je Sotona ugnjetavao. Oko njih su postojala čitava sela u kojima se ni u jednoj kući nije čulo ječanje bolesnih, jer je On prošao kroz njih i izlečio sve njihove bolesnike. Milost koja se otkrivala u svakom poduhvatu Njegovog života pružala je dokaz o Njegovom božanskom pomazanju.

Dok su slušali Njegove reči, Nazarećani su opet bili pokrenuti Svetim Duhom. Me}utim, čak ni sada nisu hteli priznati da je ovaj čovek veći od njih. Još uvek ih je peklo gorko sećanje da je njima, dok je za sebe tvrdio da je Obećani, osporavao mesto u Izrailju, jer im je pokazao da su manje dostojni Božje naklonosti od jednog neznabošca i neznaboškinje. Otuda, iako su postavili pitanje: "Otkud ovome premudrost ova i moći?", na bi Ga primili kao Hrista Božijega. Zbog njihovog neverstva, Spasitelj nije mogao da učini me}u njima mnogo čuda. Samo je nekoliko srca bilo otvoreno za Njegove blagoslove i On se teška srca udaljio, da se više nikada ne vrati.

Neverstvo, koje su ranije gajali, nastavilo je da vlada ljudima iz Nazareta. Isto tako vladalo je nad sinedrionom i narodom. Za sveštenike i narod prvo odbijanje otkrivenje sile Svetoga Duha bilo je početak kraja. Da bi dokazali kako je njihovo prvo odbijanje bilo ispravno, nastavili su posle toga da sitničarski osu}uju Hristove reči. Njihovo odbacivanje Duha dostiglo je svoj vrhunac na golgotskom krstu, u uništenju njihovog grada u rasejavanju naroda na sve četiri strane sveta.

O, koliko je Hristos čeznuo da Izrailju otvori dragocene riznice istine! Me}utim, njihovo duhovno slepilo bilo je takvo da im je bilo nemoguće otkriti istine o Njegovom carstvu. Čvrsto su se držali svojih običaja i svojih beskorisnih obreda dok je nebeska istina čekala da je prime. Trošili su svoj novac na ništavne stvari, dok im je hleb života bio na domašaju. Zašto nisu prišli Božjoj reči i marljivo je proučavali da vide da li su bili u zabludi? Spisi Staroga zaveta jasno su saopštavali svaku pojedinost Hristove službe, a On je neprestano navodio proroke i izjavljivao: "Danas se izvrši ovo pismo u ušima vašim." Da su iskreno istraživali Pismo, podvrgavajući svoje teorije proveri iz Božje reči, Isus ne bi imao potrebe da plače nad njihovom okorelošću. On ne bi morao da izjavi: "Eto će vam se ostaviti kuća vaša pusta" (Luka 13,3J). Mogli bi da upoznaju dokaz o Njegovom mesijanstvu i nesreća koja je pretvorila njihov ponosni grad u ruševine, mogla bi se izbeći. Me}utim, um Jevreja postao je skučen njihovim nerazumnim fanatizmom. Hristove pouke otkrivale su nedostatke njihovog karaktera i zahtevale pokajanje. Da su prihvatili Njegova učenja, njihov način života morao bi da se izmeni i morali bi da napuste nade koje su gajili. Da bi ih Nebo poštovalo, moraju da žrtvuju poštovanje ljudi. Da bi poslušali reči ovog novog rabina, moraju poći protiv mišljenja velikih mislilaca i učitelja tog vremena.

Istina nije bila omiljena u Hristovo doba. Ona je neomiljena i u naše vreme. Postala je neomiljena otkako je Sotona prvi put u čoveku izazvao odvratnost prema njoj, iznošenjem laži koje su vodile samouzvišenju. Zar se i mi danas ne susrećemo sa teorijama i doktrinama koje nemaju osnovu u Božjoj Reči? Ljudi ih se drže tako čvrsto kao što su se Jevreji držali svoga predanja.

Jevrejske vo}e bile su ispunjene duhovnim ponosom. Njihova želja za ličnim proslavljanjem ispoljila se čak i u službi u svetinji. Voleli su najviša mesta u sinagogi. Voleli su pozdrave na trgovima i bili su zadovoljni kada su čuli zvuk svojih titula sa usana ljudi. Dok je stvarna pobožnost opadala, postali su još ljubomorniji na svoja predanja i obrede.

Pošto je njihov razum bio pomračen sebičnim predrasudama, nisu bili u stanju da usklade silu Hristovih ubedljivih reči sa skromnošću Njegovog života. Nisu shvatili činjenicu da stvarnoj veličini nije potrebno spoljašnje razmetanje. Siromaštvo ovog čoveka u potpunoj je oprečnosti sa Njegovom tvrdnjom da je Mesija. Ako je On ono što je tvrdio da jeste, pitali su se oni, zašto je tako skroman. Ako se zadovoljavao time da bude bez oružane sile, šta će biti od njihovog naroda? Kako može sila i slava, koju su tako dugo očekivali, dovesti narode da budu podanici gradu Jevreja? Zar sveštenici nisu učili da Izarailj treba da zavlada celom Zemljom? Da li je moguće da su veliki verski učitelji pogrešili?

Me}utim, nije samo odsustvo spoljašnje slave u Isusovom životu bilo to što je navelo Jevreje da Ga odbace. On je bio utelovljenje čistote, a oni su bili nečisti. Prebivao je me}u ljudima kao primer besprekorne čestitosti. Njegov život bez mane osvetlio je njihova srca. Njegova iskrenost otkrivala je njihovu neiskrenost. Ona je učinila da se ispolji sva nečistota njihove licemerne pobožnosti i otkrila im bezakonje u njegovom odvratnom karakteru. Takva svetlost bila je nepoželjna.

Da je Hristos isticao fariseje i da je veličao njihovo znanje i pobožnost, oni bi Ga sa radošću pozdravili. Me}utim, kada je govorio o nebeskom carstvu kao o razdoblju milosti za sve ljude, iznosio je jedan vid religije koji nisu hteli da trpe. Njihov lični primer i učenje nikada nisu bili takvi da službu Bogu učine poželjnom. Kada su videli Isusa kako ukazuje pažnju onima koje su mrzeli i odbacili, u njihovim gordim srcima pokrenule su se najgore strasti. Pored njihovog hvalisanja da će "Lav, koji je od kolena Judina" (Otkrivenje J,J) uzdići Izrailj više od svih naroda, oni ne bi mogli podneti razočarenje u svoje slavoljubive nade bolje nego što su mogli podneti Hristov prekor zbog njihovih grehova i osudu koju su osećali i od same prisutnosti Njegove čistote.

POZIV NA OBALI MORA

(Matej 4,18-22; Marko 1,16-20; Luka J,1-11)

Nad Galilejskim morem ra}ao se dan. Učenici, umorni od bezuspešnog noćnog napornog rada, u svojim ribarskim čamcima bili su još uvek na jezeru. Isus je došao da provede koji miran trenutak na jezerskoj obali. U ranom jutru nadao se da će imati malo odmora od mnoštva koje Ga je iz dana u dan pratilo. Me}utim, narod je ubrzo počeo da se okuplja oko Njega. Njihov broj se povećavao, tako da su Ga pritiskivali sa svih strana. U me}uvremenu, učenici su došli na kopno. Da bi izbegao tiskanje mnoštva, Isus je ušao u Petrov čamac i zamolio ga da se otisne malo dalje od obale. Tu su Isusa svi mogli bolje da vide i čuju, pa je iz čamca učio mnoštvo na obali.

Kakav je to prizor bio za an}ele da razmišljaju o njemu; njihov slavni zapovednik, sedeći u ribarskom čamcu, ljuljao se tamo-amo na nemirnim talasima i objavljivao dobre vesti o spasenju, mnoštvu koje Ga je slušalo i koje se tiskalo sve do same vode! On, koji je bio Poštovani Neba, objavljivao je velike istine o svom carstvu običnom svetu pod vedrim nebom. Ipak, nije mogao imati pogodnije mesto za svoj rad. Jezero, planine, prostrana polja, sunčeva svetlost koja se rasipala po zemlji, sve Mu je to davalo materijal za slikovito prikazivanje pouka i utiskivanje tih pouka u umove. Nijedna od Isusovih pouka nije ostala bez roda. Svaka pouka sa Njegovih usana dopirala je do neke duše kao reč večnog života.

Mnoštvo na obali povećavalo se svakog trenutka. Stari ljudi oslanjajući se na štapove, snažni seljaci sa brda, ribari sa svog mukotrpnog rada na jezeru, trgovci i rabini, bogati i učeni, stari i mladi, donoseći svoje bolesne i one koji su patili, tiskali su se da čuju reči božanskog Učitelja. Prizore, kao što je ovaj, proroci su unapred videli i napisali:

"Zemlja Zavulonova i zemlja Neftalimova
Na putu ka moru sa one strane Jordana,
Galileja naznabožačka,
Ljudi koji sede u tami
Videše videlo veliko,
I onima što sede na strani u senu smrtnome,
Zasvetli videlo."

Pored mnoštva na obalama Ginesareta, Isus je u svojoj propovedi kraj mora imao na umu i druge slušaoce. Gledajući vekove koji će doći, video je svoje verne sledbenike u zatvorima i sudskim dvoranama, u iskušenjima, usamljenosti i patnjama. Pred Njim je jasan svaki prizor radosti, borbe i teškoće. U rečima koje je izgovorio onima koji su se okupili oko Njega, On je govorio i onim drugim dušama iste reči koje će dopirati do njih kao vest nade u iskušenju, utehe u tugi i nebeske svetlosti u tami. Posredstvom Svetoga Duha, ovaj glas koji je govorio iz ribarskog čamca na Galilejskom moru, čuće se kako objavljuje mir ljudskim srcima sve do kraja vremena.

Kada je završio propoved, Isus se okrenuo Petru i rekao mu da se otisne na more i baci svoju mrežu. Me}utim, Petar je bio obeshrabren. Cele noći nije ništa ulovio. Za vreme tih časova usamljenosti razmišljao je o sudbini Jovana Krstitelja koji je čamio sam u tamnici. Razmišljao je o budućnosti Isusovoj i Njegovih sledbenika, o neuspehu Njegovog dela u Judeji i o zlobi sveštenika i rabina. Čak i njegovo zanimanje pretrpelo je neuspeh; i dok je posmatrao prazne mreže, budućnost mu se učinila mračnom, punom obeshrabrenja. "Učitelju", rekao je, "svu noć smo se trudili, i ništa ne uhvatismo; ali po Tvojoj reči baciću mrežu".

Noć je bila jedino povoljno vreme za lov pomoću mreža u bistrim jezerskim vodama. Posle bezuspešnog truda cele noći, izgledalo je beznadežno baciti mrežu danju, ali Isus je zapovedio, i ljubav prema Učitelju pokrenula je učenike da poslušaju. Simon i njegov brat zajedno su spustili mrežu. Kada su pokušali da je izvuku, količina ribe u njoj bila je tako velika da je počela da se cepa. Bili su primorani da pozovu Jakova i Jovana u pomoć. Kada je ulov bio obezbe}en, oba čamca bila su tako teško natovarena da im je pretila opasnost da potonu.

Me}utim, Petar sada nije mislio više na čamce ili tovar. Ovo čudo, više od svakog drugog kome je bio svedok, bilo je izraz Božje sile. U Isusu je video Onoga koji upravlja celom prirodom. Božanska prisutnost otkrila je njegovu ličnu grešnost. Ljubav prema Učitelju, stid zbog neverstva, zahvalnost zbog Hristove ljubaznosti, a iznad svega osećanje lične nečistote u prisustvu beskrajne čistote, sasvom su ga savladali. Dok su njegovi drugovi obezbe}ivali sadržaj mreže, Petar je pao pred Spasiteljeve noge, uzviknuvši: "Izi}i od mene, Gospode, ja sam čovek grešan."

To je bilo isto prisustvo božanske svetlosti koje je navelo proroka Danila da padne kao mrtav pred Božjim an}elom. Rekao je: "I lepota mi se nagrdi, i ne imah snage." Tako i Isaija kada je video Gospodnju slavu, uzviknuo je: "Jaoh meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima" (Danilo 10,8; Isaija 6,J). Ljudska priroda sa svojom slabošću i grehom stavljena je nasuprot božanskog savršenstva, pa se on osećao potpuno nesavršenim i nesvetim. Isto je bilo sa svima kojima je dato da sagledaju Božju veličinu i veličanstvo.

Petar je uzviknuo: "Izi}i od mene, Gospode, ja sam čovek grešan." Ali ipak, čvrsto se držao Hristovih nogu, osećajući da ne može da se odvoji od Njega. Spasitelj je odgovorio: "Ne boj se; otsele ćeš ljude loviti." Nakon što je Isaija video Božju svetlost i svoju sopstvenu nedostojnost, bila mu je poverena božanska vest. Pošto je Petar poveden u samoodricanje i zavisnost od božanske sile, primio je poziv da radi za Hrista.

Do ovog trenutka nijedan od učenika nije se kao saradnik ujedinio sa Isusom. Bili su svedoci mnogih Njegovih čuda i slušali Njegova poučavanja, ali nisu potpuno napustili svoja ranija zanimanja. Utamničenje Jovana Krstitelja bilo je za sve njih jedno gorko razočaranje. Ako je ovakav morao biti ishod Jovanove misije, mogli su imati malo nade za svog Učitelja, protiv koga su se ujedinili sve verske vo}e. Pod ovim okolnostima, za njih je bilo olakšanje da se za kratko vreme vrate svom ribarenju. Me}utim, Isus ih sada poziva da napuste svoj raniji život i da ujedine svoje interese sa Njegovim. Petar je prihvatio poziv. Stigavši na obalu, Isus je pozivao druga tri učenika: "Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim." Oni su odmah ostavili sve i pošli za Njim.

Pre nego što ih je pozvao da napuste svoje mreže i ribarske čamce, Isus ih je uverio da će Bog zadovoljiti sve njihove potrebe. Upotreba Petrovog čamca za delo Jevan}alja bogato se isplatila. Onaj koji je "bogat za sve koji ga prizivlju", rekao je: "Dajte, i daće vam se: meru dobru nabijenu i stresenu i preopunu" (Rimljanima 10,12; Luka 6,38) Ovakvom merom On je nagradio i službu učenika. Svaka žrtva koja je učinjena u Njegovoj službi biće nagra}ena prema "prevelikom bogatstvu blagodati njegove" (Efescima 3,20; 2,7).

Za vreme te žalosne noći na jezeru, kada su bili odvojeni od Hrista, učenike je teško pritiskivalo neverstvo, a i umor od besplodnog truda. Me}utim, Njegovo prisustvo podstaklo je njihovu veru i donelo im radost i uspeh. Tako je i sa nama; odvojen je od Hrista naš rad je besplodan, i lako je izgubiti poverenje i gun}ati. Ali, kada je On blizu, a mi radimo po Njegovom uputstvu, radujemo se dokazima Njegove moći. Sotonino delo je da obeshrabri dušu, a Hristovo delo da je nadahne verom i nadom.

Još dublja pouka koju je čudo otkrilo učenicima, pouka je i za nas - da Onaj čija reč može da sakupi ribe iz mora, može i da utiče na ljudska srca privlačeći ih vezama svoje ljubavi, tako da Njegove sluge mogu postati "lovci ljudi".

Ti galilejski ribari bili su skromni i neobrazovani ljudi, ali Hristos, svetlost sveta, imao je velike mogućnosti da ih osposobi za položaj za koji ih je izabrao. Spasitelj nije prezirao obrazovanje, jer kada njime upravlja Božja ljubav i kada je posvećeno Njegovoj službi, oplemenjen um je blagoslov. Ali, On je mimoišao mudre ljude svoga vremena, zato što su bili tako puni samopouzdanja da nisu mogli saosećati sa čovečanstvom koje pati i postati saradnici sa čovekom iz Nazareta. U njihovom fanatizmu bilo im je ispod dostojanstva da ih Hristos uči. Gospod Isus tražio je saradnju onih koji će postati prohodni kanali za prenošenje Njegove milosti. Prvo što treba da nauče svi koji će postati Božji saradnici, je pouka o nepoverenju u samoga sebe; tada će biti spremni da dobiju Hristov karakter. To se ne može steći vaspitanjem u najvišim školama. To je plod mudrosti koja se može dobiti samo od božanskog Učitelja.

Isus je izabrao neobrazovane ribare zato što nisu bili školovani predanjima i pogrešnim običajima svoga vremena. Oni su bili ljudi prirodno obdareni, ponizni i poučljivi, ljudi koje je On mogao da vaspitava za svoj rad. U svakodnevnom životu ima mnogo ljudi koji strpljivo obavljaju obične naporne poslove, nesvesni da poseduju takve moći koje bi ih, ako bi ih razvili, izjednačile sa najcenjenijim ljudima u svetu. Potreban je dodir vešte ruke koji bi probudio te uspavane sposobnosti. Takve ljude Isus je pozvao da budu Njegovi saradnici i dao im prednost da se druže sa Njim. Nikada veliki ljudi u svetu nisu imali takvog učitelja. Kada su prošli Spasiteljevu obuku, učenici više nisu bili neznalice i neobrazovani. Postali su Mu slični umom i karakterom; ljudi su znali da su bili sa Isusom.

Najuzvišeniji posao vaspitanja nije samo prenošenje znanja, već usa}ivanje životne snage koja se prima dodirom uma sa umom i duše sa dušom. Samo život ra}a život. Kakvu su prednost imali oni koji su tri godine bili u svakodnevnom dodiru sa tim božanskim životom i u koga je potekao svaki životodavni podsticaj koji je doneo blagoslov svetu! Više od svojih drugova, Jovan, ljubljeni učenik, potčinio je sebe sili tog čudesnog života. On kaže: "I život se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Ocu, i javi se nama." "I od punosti Njegove mi uzesmo blagodat za blagodaću" (1. Jovanova 1,2; Jovan 1,16).

Apostoli našega Gospoda nisu imali ništa što bi im donelo slavu. Bilo je očigledno da uspeh njihovog rada pripada jedino Bogu. Život ovih ljudi, karakter koji su izgradili i silno delo koje je Bog učinio preko njih, potvr}uju ono što će On učiniti za sve koji su poučljivi i poslušni.

Onaj koji najviše voli Hrista učiniće najviše dobra. Nema granica korisnosti onoga koji, odričući se od sebe, omogućava Svetome Duhu da deluje na njegovom srcu i živi životom potpuno posvećenom Bogu. Ako ljudi bez žaljenja ili sustajanja na putu budu podneli neophodnu disciplinu, Bog će ih poučavati iz sata u sat, iz dana u dan. On čezne da otkrije svoju milost. Ako Njegov narod hoće da otkloni prepreke, On će u obilnim tokovima izliti vode spasenja kroz ljudske kanale. Kada bi jednostavni ljudi bili ohrabreni da učine sve dobro koje mogu, kada ruke koje sputavaju ne bi bile stavljene na njih da uguše njihovu revnost, tada bi stotinu poslenika za Hrista bilo tamo gde je sada jedan.

Bog uzima ljude takve kakvi su i ako Mu se potčine, vaspitava ih za svoju službu. Božji duh, primljen u dušu, oživeće sve njene sposobnosti. Um koji je potpuno posvećen Bogu, pod vo}stvom Svetoga Duha skladno se razvija, ojačan da shvati i ispuni Božje zahteve. Slab, kolebljivi karakter, menja se u čvrst i postojan. Neprekidno posvećenje uspostavlja tako blizak odnos izme}u Hrista i Njegovih učenika, da čovek postaje sličan Njemu umom i karakterom. Vezom sa Hristom on će imati jasnije i šire poglede. Njegovo razumevanje biće prodornije, njegovo rasu}ivanje uravnoteženije. Onaj koji čezne da bude u službi Hristu, tako je podstaknut životodavnom silom Sunca pravde da će roditi mnogi rod na slavu Bogu.

Ljudi najvišeg obrazovanja u umetnosti i nauci naučili su dragocene istine iz života jednostavnih pobožnih ljudi koje je svet smatrao neukim. Me}utim, ovi neznani učenici stekli su svoje vaspitanje u školi koja je viša od svih drugih. Sedeli su kraj nogu Onoga koji je govorio kao što "čovek nikada nije govorio".

U KAPERNAUMU

(Matej 4,18-22; Marko 1,16-20; Luka J,1-11)

U razmacima izme}u svojih putovanja, Hristos se stalno vraćao u Kapernaum, pa je zato poznat i kao "Njegov grad". Bio je na obalama Galilejskog mora i blizu granice divne Genisaretske ravnice, a i u njoj.

Duboka jezerska udolina davala je ravnici koje je okružavala njegove obale izvanrednu klimu juga. Ovde je u Hristovo doba uspevala palma i maslina, tu su bili voćnjaci i vinogradi, zelena polja i cveće raskošnih boja, sve zalivano izvorima žive vode koji su izbijali iz stena. Na obalama jezera i brdima, koja su ga na maloj razdaljini okruživala, smestila su se mnoga sela i gradovi. Jezero je bilo prekriveno ribarskim čamcima. Na sve strane zapažala se vreva poslovnog i aktivnog života.

Sam Kapernaum bio je veoma podesan da bude središte Spasiteljevog rada. Budući da se nalazio na glavnom putu od Damaska prema Jerusalimu i Egiptu, do Sredozemnog mora, bio je velika saobraćajna arterija. Ljudi iz mnogih zemalja prolazili su kroz grad ili se zadržavali u njemu da se odmore od svojih putovanja. Ovde je Isus mogao da se susretne sa svim narodima i svim društvenim slojevima, sa bogatima i velikima, kao i sa siromašnima i skromnima, a Njegove pouke mogle su biti odnesene u druge zemlje i mnoge domove. Istraživanje proročanstva na taj način bilo bi podstaknuto, pažnja bi bila upravljena na Spasitelja i Njegova misija otkrivena svetu.

I pored delovanja sinedriona protiv Isusa, narod je željno očekivao razvoj Njegove misije. Celo nebo bilo je pokrenuto. An}eli su pripremali put za Njegovu službu, delujući na ljudska srca i privlačeći ih Spasitelju.

Svedok Hristove sile u Kapernaumu bio je sin carevog čoveka koga je Hristos izlečio. Dvorski službenik i njegov dom radosno su svedočili o svojoj veri. Kada se saznalo da je Učitelj lično me}u njima, ceo grad se uzbudio. Mnoštvo se okupilo oko Njega. Na praznik, narod je zakrčio sinagogu toliko, da je veliki broj morao da se vrati u nemogućnosti da u}e.

Svi koji su slušali Spasitelja "ču}ahu se nauci Njegovoj; jer Njegova beseda beše silna." "Jer ih učaše kao Onaj koji vlast ima, a ne kao književnici" (Luka 4,32; Matej 7,29). Učenje književnika i starešina bilo je hladno i kruto, kao lekcija naučena napamet. Za njih Božja reč nije imala nikakvu životnu silu. Njena učenja zame-

nili su sopstvenim pojmovima i predanjem. U uobičajenom redosledu službe izjavljivali su da objašnjavaju Zakon, ali nikakvo nadahnuće od Boga nije pokretalo njihova srca ili srca njihovih slušalaca.

Isus nije imao ničeg zajedničkog sa različitim temama rasprava me}u Jevrejima. Njegov posao je bio da iznosi istinu. Njegove reči bacale su more svetlosti na učenja patrijarha i proroka, a sveti spisi izgledali su ljudima kao novo otkrivenje. Nikada ranije Njegovi slušaoci nisu sagledavali takvu dubinu značenja Božje reči.

Isus je susretao ljude na njihovom tlu, kao Onaj koje je upoznat sa njihovim nevoljama. On je učinio istinu lepom time što ju je iznosio na najneposredniji i najjednostavniji način. Njegov jezik je bio čist, dostojanstven i jasan kao reka koja teče. Njegov glas bio je kao muzika onima koji su slušali monotone glasove rabina. Me}utim, iako je Njegovo učenje bilo jednostavno, govorio je kao Onaj koji vlast ima. Ovo obeležje ostavilo je Njegovo učenje nasuprot učenjima svih ostalih. Rabini su govorili sa sumnjom i neodlučnošću, kao da se Sveto pismo može tumačiti tako da znači jedno ili savim suprotno od toga. Slušaoci su svakodnevno bili dovo}eni u sve veću nesigurnost. Me}utim, Isus je izlagao učenje Pisma u skladu sa njihovim nepogrešivim autoritetom. O bilo čemu da je govorio On je to iznosio sa silom, tako da se Njegovim rečima nije moglo suprotstavljati.

Nastupao je ozbiljno, ali ne žestoko. Govorio je kao onaj koji pred sobom ima odre}eni cilj. Ljudima je prikazivao stvarnosti večnog sveta. U svakoj temi otkrivao je Boga, Isus je pokušao da razbije zaslepeljenost koja je držala ljude zaokupljenim zemaljskim stvarima. On je stvari ovoga života postavio u pravilan odnos, kao one koje su podre}ene večnom interesu; ali nije omalažavao njihov značaj. Učio je da su Nebo i Zemlja me}usobno povezani, a da poznavanje božanske istine priprema ljude da bolje obavljaju dužnosti svakodnevnog života. Govorio je kao Onaj koji je blizak Nebu, svestan svoje veze sa Bogom, a ipak priznajući svoju zajednicu sa svakim članom ljudske porodice.

Poruke milosti učinio je raznovrsnim da bi odgovarale Njegovim slišaocima. Znao je "progovoriti zgodnu reč umornom" (Isaija J0,4), jer je milost tekla sa Njegovih usana, da može preneti ljudima na najprivlačniji način blaga istine. Imao je takta u suočavanju sa umovima punim predrasuda, iznena}ujući ih slikovitim prikazima koji su privlačili njihovu pažnju. Pomoću mašte dopirao je do srca. Njegovi slikoviti prikazi bili su uzeti iz svakodenvnog života, pa iako jednostavni, imali su čudesnu dubinu značenja. Ptice u vazduhu, ljiljani u polju, seme, pastir, ovce - ovim pojmovima Hristos je slikovito prikazao večne istine, i svaki put posle toga, kada su Njegovi slušaoci imali prilike da vide ove pojave u prirodi, sećali su se Njegovih reči. Hristova slikovita prikazivanja su ponavljala Njegove pouke.

Hristos nikada nije laskao ljudima. Nikada nije govorio o onome što bi podstaklo njihove sklonosti i uobrazilju, niti ih je hvalio zbog njihovih oštroumnih pronalazaka; ali duboki mislioci, bez predrasuda prihvatili su njegovo učenje i utvrdili da ono oprobava njihovu mudrost. Divili su se duhovnoj istini izraženoj najjednostavnijim jezikom. Najobrazovaniji bili su očarani Njegovim rečima, a neobrazovanima bile su uvek od koristi. Imao je vest za neuke; pa je čak i neznabošce naveo da razumeju da On ima vest za njih.

Isceljujući dodirom, Njegovo nežno saučešće spuštalo se na umorna i oja}ena srca. Čak i usred neobuzdanosti ljutih neprijatelja bio je okružen atmosferom mira. Lepota Njegove pojave, ljupkost Njegovog karaktera, a iznad svega ljubav izražena u pogledu i boji glasa; privlačila je k Njemu sve one koji nisu okokreli u neverstvu. Da nije bilo blagog, saosećajnog duha koji je zračio iz svakog pogleda i reči, On ne bi uspeo da privuče tako veliko mnoštvo. Oni koji su patili i dolazili k Njemu, osetili su da je povezao svoj interes sa njihovim kao nežni i verni prijatelj, pa su želeli da saznaju više o istinama koje je On učio. Nebo se približilo. Čeznuli su da prebivaju u Njegovoj prisutnosti, da bi uteha Njegove ljubavi mogla stalno biti sa njima.

Isus je vrlo pažljivo zapažao promenu u izrazu lica svojih slušalaca. Radovao se licima koja su izražavala zanimanje i zadovoljstvo. Spasitelj je bio srećan kada su strele istine prodrle do duše, lomeći prepreke sebičnosti, pokrećući pokajanje i na kraju zahvalnost. Kada je očima prelazio preko mnoštva slušalaca i prepoznao lica koja je ranije video, Njegovo lice ozarilo se radošću. Video je u njima buduće podanike svoga carstva. Kada je jasno iskazana istina, dotakla neki ljubimorno čuvani idol, zapazio je promenu na licu, hladan odbojan pogled koji je govorio da svetlost nije dobrodošla. Kada je video da ljudi odbacuju vest mira, srce Mu je bilo duboko ranjeno.

U sinagogi, Isus je govorio o carstvu koje je došao da osnuje i o svom zadatku da oslobodi Sotonine sužnje. Bio je prekinut krikom užasa. Jedan umobolmik istrčao je izme}u ljudi uzviknuvši: "Pro}i se, šta je tebi do nas, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji."

Nastala je opšta zbrka i uzbuna. Narod je odvratio pažnju od Hrista ne prateći Njegove reči. To je bio Sotonin cilj zbog koga je doveo svoju žrtvu u sinagogu. Me}utim, Isus je ukorio demona rekavši: "Umukni i izi}i iz njega. i oboriviši ga Đavo na sredu, iza}e iz njega, i ni malo mu ne naudi."

Sotona je pomračio um ovog nesrećnog patnika, ali u Hristovoj prisutnosti zračak svetlosti probio je mrak. U njemu se probudila težnja za oslobo}enjem od Sotonine vlasti, ali zli duh opirao se Hristovoj sili. Kada je čovek pokušao da se obrati Hristu za pomoć, zli duh stavio je reči u njegova usta i on je povikao u dubokoj duševnoj patnji i strahu. Opsednuti od zlog duha delimično je shvatio da se nalazi u prisustvu Onoga koji ga može osloboditi, ali kada je pokušao da do}e nadohvat toj moćnoj ruci, druga volja ga je zadržala, i reči drugoga našle su svoj izraz. Sukob izme}u sotonske sile i njegove lične želje za slobodom bio je strahovit.

Onaj koji je pobedio Sotonu u pustinji kušanja ponovo se našao lice u lice sa svojim neprijateljem. Zli duh ispoljio je svu silu da bi zadržao vlast nad svojom žrtvom. Izgubiti tle značilo bi prepustiti Isusu pobedu. Izgledalo je kao da mučeni čovek mora da izgubi svoj život u borbi sa neprijateljem koji je unuštio njegovo muževno doba. Me}utim, Spasitelj je progovorio sa autoritetom i oslobodio roba. Čovek koji je bio opsednut stajao je pred zadivljenim narodom radostan što vlada sobom. Čak je i zao duh posvedočio spasiteljevoj božanskoj sili.

Čovek je slavio Boga svoga oslobo}enja. Oko koje je do nedavno sevalo žarom ludila, sada je odsjajivalo razumom i bilo puno suza zahvalnica. Narod je zadivljen zanemeo. Kad im se vratila moć govora, doviknuli su jedan drugome: "Šta je ovo? I kakva je ovo nauka nova, da s vlasti i duhovima nečistim zapoveda, i slušaju ga?" (Marko 1,27)

Tajni uzrok patnje, koja je od ovog čoveka načinila pojavu zastrašujuću za prijatelje i teret za sebe lično, bio je u njegovom životu. Bio je opčinjen zadovoljstvima greha misleći da život učini velikom zabavom. Nije ni sanjao da će postati strah i trepet svetu i sramota njegovoj porodici. Smatrao je da svoje vreme može prepustiti nevinim ludostima. Me}utim, kada se jednom našao na nizbrdici, noge su brzo silazile. Neumerenost i lakomislenost izopačile su plemenite osobine njegove prirode i Sotona je potpuno Zavladao njime.

Kajanje je stiglo prekasno. Kada je hteo da žrtvuje bogatstvo i zadovoljstvo da bi povratio svoje izgubljeno ljudsko dostojanstvo, postao je bespomoćan u rukama zloga. Stao je na neprijateljsko tle i Sotona se dokopao njegovih sposobnosti. Kušač ga je namamio mnogim očaravajućim ponudama; ali kada je nesrećnik potpao pod njegovu moć, neprijatelj je postao nemilosrdan u svojoj svireposti i strašan u žestini svojih napada. Tako će biti sa svima koji popuste zlu; ono što je počelo zanosnim zadovoljstvom, završiće se u tami očajanja ili ludilu razorene duše.

Isti zli duh koje je kušao Hrista u pustinji i koji je držao u svojoj vlasti duševnog bolesnika iz Kapernauma, vladao je i nevernim Jevrejima. Me}utim, kod njih je uzeo oblik pobožnosti, želeći da ih prevari u pogledu njihovih pobuda za odbacivanje Spasitelja. Njihovo stanje bilo je mnogo beznadežnije nego stanje opsednutog od zlog duha, jer nisu osećali nikakvu potrebu za Hristom i zato su čvrsto držani pod Sotoninom vlašću.

Vremensko razdoblje Hristove lične službe me}u ljudima bilo je vreme kada su sile carstva tame najviše delovale. Vekovima je Sotona sa svojim zlim an}elima težio da zavlada telima i dušama ljudi da bi im doneo greh i patnje; a tada je za svu ovu bedu teretio Boga. Isus je ljudima otkrivao Božji karakter. Slamao je Sotoninu silu i osloba}ao njegove robove. Novi život, ljubav i sila sa neba, pokrenuli su ljudska srca i knez zla ustao je da se bori za nadmoć svoga carstva. Sotona je prikupio sve svoje snage i na svakom koraku borio se protiv Hristovog dela.

Tako će biti i u poslednjoj velikoj borbi, u sukobu izme}u pravde i greha. Dok novi život, svetlost i sila silaze sa neba na Hristove učenike, dotle novi život izvire odozdo i daje silu Sotoninim posrednicima. Žestina vlada svakim zemaljskim elementom. Lukavstvom stečenim u toku vekova borbe, knez zla prerušen deluje. Pojavljuje se obučen kao an}eo svetlosti i mnoštvo sluša "lažne duhove i nauke }avolske" (1. Timotiju 4,1).

U Hristovo vreme, vo}e i učitelji Izrailja bili su nemoćni da se odupru Sotoninom delu. Zanemarili su jedino sredstvo kojim su mogli da se odupru zlim duhovima. Božjom reči Hristos je pobedio zloga. Izrailjske vo}e po imenu bili su tumači Božje reči, ali proučavali su je samo da bi poduprli svoja predanja i nametnuli svoje ljudske običaje. Svojim tumačenjem učinili su da postane izraz mišljenja koje Bog nikada nije dao. Njihovo tajanstveno tumačenje učinilo je nejasnim ono što je je Bog učinio jasnim. Raspravaljali su o beznačajnim tehničkim pitanjima, a u stvari, poricali su najosnovnije istine. Na taj način sejalo se neverstvo. Božja reč bila je lišena svoje sile, a zli duhovi sprovodili su svoju volju.

Istorija se ponavlja. Sa otvorenom Biblijom pred sobom, izjavljujući da poštuju njena učenja, mnoge verske vo}e nešeg vremena razaraju veru u nju kao u Božju reč. Bave se sitničavim ispitivanjem reči, stavljajući svoja mišljenja iznad njenih najjasnijih tvr}enja. U njihovim rukama Božja reč gubi silu koja obnavlja. To je razlog što neverstvo besni, a bezakonje se nezadrživo širi.

Kada je potkopao veru u Bibliju, Sotona je usmerio ljude na druge izvore svetlosti i sile. Na taj način on neprimetno prodire. Oni koji se odvraćaju od jasnih učenja Svetoga pisma i ubedljive sile Božjeg Svetog Duha, prizivaju upravu demona. Kritikovanje i ljudsko mudrovanje u tumačenju Svetoga pisma otvorili su put spiritizmu i teozofiji - tim osavremenjenim oblicima starog neznabožtva - da steknu uporište čak i u crkvama koje tvrde da pripadaju Gospodu Isusu Hristu.

Uporedo sa propovedanjem Jevan}elja, rade i posrednici lažljivih duhova. Mnogi ljudi iz radoznalosti tajno rade sa njima, ali kada vide dokaze o delovanju više nego ljudske sile, sve više su primamljeni dok ne bude podvlašćeni volji koja je jača od njihove. Oni ne mogu da se oslobode njene tajanstvene sile.

Odbrana duše je slomljena. Oni nemaju nikakvu branu protiv greha. Kada se jednom odbace ograničenja Božje reči i Njegov Duh, niko ne zna do kojih dubina poniženja može da potone. Tajni greh ili strast, koja je zavladala njime, može da ga drži robom tako bespomoćnim, kao što je bio opsednuti od zlog duha u Kapernaumu. Pa ipak, njegovo stanje nije beznadežno.

Sredstvo kojim možemo da savladamo zloga je isto kojim ge je Hristos pobedio - silom Reči. Bog ne upravlja našim umovima bez našeg pristanka; ako želimo da saznamo i činimo Njegovu volju, Njegova obećanja postaju naša: "Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti." "Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumeće je li ova nauka od Boga" (Jovan 8,32; 7,17). Verom u ova obećanja, svaki čovek može biti oslobo}en zamki i zabluda i vlasti greha.

Svaki čovek ima slobodu da izabere silu koja će vladati nad njim. Niko nije tako nisko pao, niko nije tako r}av da ne može naći oslobo}enje u Hristu. Opsednuti od zlih duhova, umesto molitve mogao je izgovarati samo Sotonine reči, pa ipak neizrečena molba srca bila je ispunjena. Nijedan vapaj duše u nevolji, iako nije izražen rečima, neće ostati neuslišen. Oni koji pristanu da stupe u zaverni odnos sa Bogom Neba nisu prepušteni Sotoninoj sili ili slabostima sopstvene prirode. Njih Spasitelj poziva: "Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; i učiniće mir sa mnom" (Isaija 27,J). Duhovi tame boriće se za dušu koja je ranije bila pod njihovom vlašću, ali Božji an}eli boriće se za tu dušu sa silom koja će nadvladati. Gospod kaže: "Hoće li se junaku uzeti plen i hoće li se oteti roblje pravednome? Ovako govori Gospod: I roblje junaku uzeće se i plen jakomu oteće se, jer ću se ja preti s onima koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja ću izbaviti" (Isaija 49,24.2J).

Dok je skup u sinagogi još uvek bio opčinjen strahopoštovanjem, Isus se povukao u Petrov dom da se malo odmori. Me}utim, i ovde je pala senka. Majka Petrove žene ležala je bolesna, bolesna od "groznice". Isus je otklonio bolest, a bolesnica je ustala i služila potrebama Učitelja i Njegovih učenika.

Vesti o Hristovom delu brzo su se proširile u celom Kapernaumu. Iz straha od rabina, narod se nije usu}ivao da do}e i potraži izlečenje dok nije prošao praznik, ali čim je Sunce zašlo iza horizonta, nastalo je veliko komešanje. Iz domova, iz prodavnica, sa pijaca, stanovnici grada tiskali su se prema skromnom prebivalištu u kome se Isus sklonio. Bolesne su nosili na nosilima, neki su dolazili oslanjajući se na štapove ili potpomognuti od prijatelja, nemoćno su klecali dolazeći Spasitelju.

Dolazili su i odlazili iz časa u čas, jer niko nije znao da li će sutrašnji dan zateći Iscelitelja me}u njima. Nikada ranije Kapernaum nije bio svedok ovakvog dana. Vazduh je bio ispunjen glasovima pobede i poklicima oslobo}enja. Spasitelj je bio radostan u radosti koju je pobudio. Dok je bio svedok patnje onih koji su dolazili k Njemu, Njegovo srce bilo je pokrenuto saosećanjem i u svojoj sili radovao se da im povrati zdravlje i sreću.

Isus nije prestao sa radom dok i poslednji patnik nije bio izlečen. Noć je već odmakla kada se mnoštvo udaljilo i mir spustio na Simonov dom. Dug, uzbudljiv dan je prošao, i Isus je potražio odmor. Me}utim, dok je grad još bio u snu, Spasitelj "u jutro vrlo rano ustavši izi}e, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu".

Tako su prolazili dani Isusovog zemaljskog života. Često je otpuštao svoje učenike da posete svoje domove i otpočinu, da se odmore, ali blago se opirao njihovim naporima da Ga odvoje od posla. Po ceo dan naporno je radio, učeći neuke, lečeći bolesne, vraćajući vid slepima, hraneći mnoštvo, a uveče ili u rano jutro povlačio se u tišinu brda, da razgovara sa svojim Ocem. Često je provodio čitave noći u molitvi i razmišljanju, vraćajući s u osvit dana svome poslu me}u ljudima.

Rano ujutro Petar i njegovi drugovi došli su Isusu, govoreći Mu da Ga narod iz Kapernauma već traži. Učenici su bili gorko razočarani prijemom na koji je Hristos dotada nalazio. Vlasti u Jerusalimu tražile su da Ga ubiju; čak i Njegovi sugra}ani pokušali su da Mu oduzmu život, ali u Kapernaumu dočekan je sa radosnim oduševljenjem, i nade učenika ponovo su se probudile. Možda bi me}u slobodoljubivim Galilejcima bilo moguće naći pobornike novoga carstva. Sa iznena}enjem su slušali Hristove reči: "I drugim gradovima treba propovedati o carstvu Božjemu; jer sam na to poslan."

U uzbu}enju koje je tada zavladalo Kapernaumom, postojala je opasnost da se cilj Njegove misije izgubi iz vida. Isus se nije zadovoljavao da priviče pažnju na sebe kao na čudotvorca ili iscelitelja od telesnih bolesti. Težio je da privuče ljude k sebi kao Spasitelju. Dok je narod težio verovanju da je došao kao car da uspostavi zemaljsku vladavinu, On je želeo da skrene njihove misli sa zemaljskog na duhovno. Samo svetovni uspeh bio bi smetnja Njegovom delu.

Divljenje bezbrižnog mnoštva opterećivalo je Njegov duh. U Njegovom životu nije se pojavilo ni najmanje zalaganje za sebe. Sinu čovečijemu bile su strane počasti koje svet ukazuje položaju, bogatstvu ili obdarenosti. Isus nije upotrebljavao nijedno od sredstava kojima su ljudi pribavljali odanost ili zahtevali poštovanje. Vekovima pre Njegovog ro}enja, bilo je prorečeno o Njemu: "Neće vikati ni podizati, niti će se čuti glas Njegov po ulicama. Trske stučene neće prelomiti i sveštila koje se puši neće ugasiti; javljaće sud po istini. Neće mu dosaditi, niti će se umoriti, dokle ne postavi sud na zemlji" (Isaija 42,2-4).

Fariseji su težili da se razlikuju svojim krajnje savesnim držanjem obreda i razmetljivošću svog bogosluženja i delima milosr}a. Revnost za veru dokazivali su time što su je načinili predmetom diskusije. Rasprave me}u protivničkim sektama bile su glasne i duge, i nije bilo neobično čuti na ulicama glas ljute borbe učenih tumača Zakona.

Isusov život u odnosu na sve ovo bio je u upadljivoj suprotnosti. U tom životu nikada se nije zapazila nikakva bučna rasprava, nikakvo razmetljivo bogosluženje, nikakvo delo kojim bi se zadobilo odobravanje. Hristos je bio sakriven u Bogu, a Bog se otkrio u karakteru svoga Sina. Isus je želeo da tom otkrivenju usmeri umove ljudi i njihovo poštovanje.

Sunce pravde nije obasjalo svet veličanstvenim sjajem da bi svojom slavom zasenio čula. O Hristu je napisano: "Jer mu je izlazak ure}en kao zora" (Osija 6,3). Tiho i blago pomalja se dnevna svetlost na Zemlji, rasterujući senke mraka i budeći svet u život. Isto tako granulo je Sunce pravde "i zdravlje na zracima njegovim" (Malahija 4,2).

"AKO HOĆEŠ, MOŽEŠ ME OČISTITI"

(Matej 8,2-4; 9,1-8.32-34; Marko 1,40-4J; 2,1-12; Luka J,12-28)

Od svih bolesti poznatih na istoku, guba je bila najstrašnija. Njena neizlečivost, zaraznost i užasne posledice na žrtvama, ispunjavala je strahom i najhrabrije. Me}u Jevrejima smatrana je osudom zbog greha, i otuda nazvana "udarac", "prst Božji" (Psalam 39,10; Mojsijeva 8,19). Duboko ukorenjena, neuništiva, smrtonosna, smatrana je znamenjem greha. Obredni zakon proglašavao je gubavca nečistim. Kao već mrtav, bio je izdvojen iz ljudskog staništa. Sve što je dodirnuo bilo je nečisto. Vazduh je bio okružen njegovim dahom. Onaj na koga se sumnjalo da je oboleo, morao je da se pokaže sveštenicima koji su ispitivali i odlučivali o njegovom slučaju. Ako je proglašen gubavcem, bio je izdvojen iz porodice, odsečen od skupa Izrailjevog i osu}en na druženje samo sa onima koji su bolovali od iste bolesti. Zakon je bio krut u svojim zahtevima. Čak i carevi i vladari nisu bili izuzetak. Vladar koji je oboleo od ove strašne bolesti morao je da odloži skiptar i napusti društvo.

Daleko od svojih prijatelja i ro}aka, gubavac je morao nositi prokletstvo svoje bolesti. Bio je primoran da objavljuje svoju nesreću, da razdere svoju odeću i oglasi uzbunu, opominjući sve da beže iz njegovog zaraznog prisustva. Uzvik: "Nečist! Nečist!" koje se javljao plačnim glasom sa usamljenih mesta progonstva, bilo je upozorenje slušano sa strahom i užasom.

U delokrugu Hristove službe bilo je mnogo ovakvih patnika i vesti o Njegovom radu dopirale su do njih, pobu}ujući zračak nade. Me}utim, od vremena proroka Jelisija, nije bilo poznato tako nešto kao što je očišćenje čoveka za koga se prilepila ova bolest. Nisu se usu}ivali da od Isusa očekuju da za njih načini ono što nikada nije učinjeno ni za jednog čoveka. Ali postojao je jedan u čijem se srcu probudila vera. A ipak, nije znao kako da do}e do Isusa. Lišen dodira sa svojim bližnjima, kako može da se pojavi pred Isceliteljem? Pitao se da li će Hristos hteti da isceli njega? Hoće li se sagnuti da primeti čoveka za koga se verovalo da pati pod Božjim sudom? Neće li i On, kao fariseji, pa čak i lekari, izreći prokletstvo nad njim i upozoriti ga da napusti boravište ljudi? Razmišljao je o svemu što mu je bilo rečeno o Isusu. Nijedan koji je tražio Njegovu pomoć nije bio odbijen. Jadnik je odlučio da na}e Spasitelja. Iako je morao da se skloni iz gradova možda će moći da Ga sretne na nekoj sporednoj stazi duž planinskih puteva ili Ga naći izvan gadova kako uči. Teškoće su bile ogromne, ali to je bila njegova jedina nada.

Gubavac je poveden Spasitelju. Isus uči kraj jezera i narod je okupljen oko Njega. Stojeći izdaleka, gubavac hvata nekoliko reči sa Spasiteljevih usana. Vidi Ga kako polaže svoje ruke na bolesnike. Vidi hrome, slepe, oduzete i one koji su bili na umoru od različitih bolesti kako ustaju zdravi, hvaleći Boga za svoje oslobo}enje. Vera jača u njegovom srcu. On se sve više približava okupljenom mnoštvu. Ograničenja koja su mu nametnuta, bezbednost ljudi i

strah sa kojim su ga svi posmatrali - sve je zaboravljeno. On misli samo o blaženoj nadi izlečenja.

Njegova pojava bila je užasna. Bolest je strahovito poodmakla i njegovo telo u raspadanju bilo je užasno pogledati. Kada su ga spazili ljudi, su se u strahu povukli unazad. U svojoj želji da izbegnu dodir sa njim, gazili su jedni druge. Neki su pokušavali da ga spreče da se približi Isusu, ali uzalud. On ih nije ni video ni čuo. Njihovi izrazi odvratnosti ne dopiru do njega. On vidi jedino Božjeg Sina. On čuje samo glas koji daje život onima koji umiru. Gurajući se do Isusa, baca se pred Njegove noge sa uzvikom: "Gospode! Ako hoćeš, možeš me očistiti."

Isus je odgovorio: "Hoću, očisti se", i položio ruku na njega (Matej 8,3).

Promena je odmah zahvatila gubavca. Njegovo telo postalo je zdravo, njegovi živci osetljivi, njegovi mišići čvrsti. Gruba, ljuskasta površina svojstvena gubi, iščezla je, a pojavila se meka, rumena koža kao u zdrava deteta.

Isus je naložio čoveku da ne objavi učinjeno delo, već da se sa žrtvom odmah pokaže u hramu. Ovakva žrtva nije mogla biti primljena sve dok sveštenici ne pregledaju čoveka i proglase ga potpuno slobodnim od bolesti. Koliko god nevoljni da izvrše ovu dužnost, nisu mogli da izbegnu pregled i donošenje odluke o ovom slučaju.

Reči iz Pisma pokazuju sa kakvom je odlučnošću Hristos naložio čoveku neophodno ćutanje i brzo delovanje. "I zapretivši mu odmah istera ga, i reče mu: Gledaj da nikome ništa ne kažeš, nego idi te se pokaži sveštenику, i prinesi za očišćenje svoje što je zapovedio Mojsije za svedočanstvo njima." Da su sveštenici bili upoznati sa činjenicama o izlečenju gubavca, njihova mržnja prema Hristu mogla bi ih navesti da donesu nepoštenu odluku. Isus je želeo da se čovek pokaže u hramu pre nego što bilo kakvi glasovi o ovom čudu budu doprli do njih. Tako se mogla obezebediti pravična odluka i izlečenom gubavcu dozvoliti da se sjedini sa svojom porodicom i prijateljima.

Postojali su i drugi ciljevi koje je Hristos imao u vidu kada je preporučio čoveku da ćuti. Spasitelj je znao da su Njegovi neprijatelji neprekidno želeli da ograniče Njegov rad i odvrate narod od Njega. Znao je da bi objavljivanje izlečenja gubavog po okolini, navelo druge bolesnike od ove strašne bolesti da se okuplajaju oko Njega i da bi se podigao glas kako će se ljudi zaraziti dodirom sa njima. Mnogi od gubavaca ne bi upotrebili dar zdravlja tako da ga učine blagoslovom sebi ili drugima. Okupljanjem gubavaca, pružao bi priliku za optužbu da krši ograničenja obrednog zakona. Na taj način Njegovo delo propovedanja Jevan}elja bilo bi sprečeno.

Doga}aj je opravdao Hristovo predosećanje. Mnogi ljudi bili su očevici izlečenja gubavca i željno su očekivali da saznaju za odluku sveštenika. Kada se čovek vratio svojim prijateljima nastalo je veliko uzbu}enje. Uprkos Isusovom upozorenju, čovek nije činio nikakav napor da zataji činjenicu o svom izlečenju. Iako bi je zaista bilo nemoguće sakriti, gubavac ju je ipak objavljivao svuda. Smatrajući da mu je samo Isusova skromnost stvorila ovo ograničenje, išao je okolo objavljujući moć ovog Velikog Iscelitelja. Nije shvatio da svako takvo objavljivanje čini sveštenike i starešine odlučnijima da unište Isusa. Isceljeni je osetio da je blagodat zdravlja veoma dragocena. Radovao se svojoj punoj snazi, svom povratku porodici i društvu i osećao da je nemoguće uzdržati se od davanja slave lekaru koji ga je iscelio. Me}utim, razglašavanje ovog doga}aja izazavalo je sprečavanje Spasiteljevog dela. To je pokrenulo ljude da se okupljaju oko Njega u takvom broju, što Ga je primoralo da za izvesno vreme prekine rad.

Svaki čin Hristove službe imao je dalekosežni cilj. On je sadržavao više nego što je samo delo pokazivalo. Tako je to bilo i u slučaju sa gubavcem. Dok je služio svima koji su dolazili k Njemu, Isus je čeznuo da blagoslovi i one koji Mu nisu dolazili. Dok je privlačio carinike, neznabošce i Samarjane, čeznuo je da dopre do sveštenika i učitelja koji su bili zatvoreni predrasudama i predanjem. Pokušao je sve da bi mogao da dopre do njih. Slanjem izlečenog gubavca sveštenicima, dao im je svedočanstvo smišljeno da razoruža njihove predrasude.

Fariseji su tvrdili da je Hristovo učenje bilo u suprotnosti sa Zakonom koji je Bog dao preko Mojsija, ali Njegovo uputstvo dato izlečenom gubavcu da prinese dar po Zakonu opovrglo je ovu optužbu. To je bilo dovoljno svedočanstvo za sve koji su bili spremni da budu osvedočeni.

Vo}e u Jerusalimu poslale su uhode da na}u neki povod da bi Hrista osudili na smrt. Odgovorio je pružanjem dokaza o svojoj ljubavi prema ljudskom rodu, poštovanjem zakona i svojom silom da osloba}a od greha i smrti. Na ovaj način pružao im je svedočanstvo. "Vraćajući mi zlo za dobro, i mržnju za ljubav moju" (Psalam 109,J), On koji je na gori dao pravilo :"Ljubite i neprijatelja svoje", i sam je primerom potvrdio načelo ne vraćajući "zlo za zlo, ni psovke za psovku", već je blagosiljao (Matej J,44; 1. Petrova 3,9).

Isti sveštenici koji su osudili gubavca na progonstvo potvrdili su njegovo ozdravljenje. Ova odluka, javno iskazana i zabeležena, bila je trajno svedočanstvo za Hrista. A kada se isceljeni čovek ponovo vratio u zbor Izrailjev, nakon ličnog uverenja sveštenika da na njemu nema više traga od bolesti, postao je živi svedok za svoga Dobročinitelja. Radosno je prineo svoju žrtvu i veličao Isusovo ime. Sveštenici su bili osvedočeni u Spasiteljevu božansku silu. Pružena im je prilika da upoznaju istinu i iskoriste svetlost. Odbačena, ona bi prošla da se nikad ne vrati. Svetlost je odbačena od mnogih, a ipak nije uzaludno data. Mnoga srca bila su pokrenuta, koja u izvesnom razdoblju nisu pokazivala nikakav znak. U toku Spasiteljevog života, izgledalo je kao da Njegova misija izaziva mali odziv ljubavi kod sveštenika i učitelja, ali posle Njegovog vaskrsenja "sveštenici mnogi pokoravahu se veri" (Dela 6,7).

Hristovo delo očišćenja ovog gubavca od strašne bolesti je slika Njegovog dela očišćenja duše od greha. Čovek koji je došao Isusu bio je "sav u gubi". Njen smrtonosni otrov prožeo je celo njegovo telo. Učenici su hteli da spreče svoga Učitelja da ga dodirne, jer onaj koji se dotakne gubavca i sam postaje nečist. Me}utim, polaganjem svoje ruke na gubavca, Isus se nije oskvrnio. Njegov dodir preneo je životodavnu silu. Gubavac se očistio. Tako je i sa gubom greha - duboko ukorenjenom, smrtonosnom, koju je nemoguće izlečiti ljudskom silom. "Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo. Od pete do glave nema ništa zdrava, nego uboj i modrice i rane gnojave" (Isaija 1,J.6). Ali došavši da prebiva u ljudskom rodu, nije se oskrnavio. Njegovo prisustvo ima isceliteljsku moć za grešnika. Ko god padne pred njegove noge govoreći sa verom: "Gospode! Ako hoćeš možeš me očistiti", čuće odgovor: "Hoću, očisti se" (Matej 8,2.3).

U nekim slučajevima izlečenja, Isus nije odmah podario traženi blagoslov. Me}utim, u slučaju gube izrečena molba odmah je ispunjena. Kada se molimo za zemaljske blagoslove, odgovor na našu molitvu može biti odložen ili nam Bog može dati nešto drugo što nismo tražili, ali tako neće biti kada tražimo oslobo}enje od greha. Njegova je volja da nas očisti od greha, da nas učini svojom decom i osposobi da živimo svetim životom. Hristos "dade sebe za grehe naše da izbavi nas od sadašnjeg sveta zloga, po volji Boga oca našega" (Galatima 1,4). A "ovo je sloboda koju imamo k Njemu, da ako što molimo, znamo da će nam dati ako ištemo u Njega" (1. Jovanova J,14.1J). "Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde" (1. Jovanova 1,9).

Izlečenjem oduzetog u Kapernaumu, Isus je opet dao pouku o istoj istini. Čudo je učinjeno da bi se otkrila Njegova sila da oprašta grehe. Isceljenje oduzetog tako}e slikovito prikazuje druge dragocene istine. Ono je puno nade i ohrabrenja, a farisejima koji su cepidlačili ono je i pouka opomene.

Ovaj oduzeti je, kao i gubavac, izgubio svaku nadu u ozdravljenje. Njegova bolest bila je posledica grešnog života, a njegove patnje bile su zagorčane i grižom savesti. Odavno se obraćao farisejima i učenim ljudima u nadi da će ublažiti umne patnje i telesni bol. Me}utim, oni su ga hladno proglasili neizlečivim i prepustili Božjem gnevu. Fariseji su patnje smatrali dokazom božanskog nezadovoljstva i držali se po strani od bolesnih i nevoljnih. Me}utim, često su ovi koji su sebe uzvisivali kao svete bili mnogo grešniji od stradalnika koje su osu}ivali.

Oduzeti čovek bio je potpuno bespomoćan i videći da nema izgleda za pomoć sa bilo koje strane, zapao je u očajanje. Tada je čuo o Isusovim veličanstvenim delima. Rekli su mu da su drugi, koji su bili isto tako grešni i bespomoćni kao on, izlečeni; čak i gubavci su se očistili. Prijatelji koji su mu ovo saopštili, ohrabrili su ga da veruje kako i on može biti izlečen, ako bude odnesen Isusu. Me}utim, njegova nada je klonula kada se setio kako je bolest došla na njega. Plašio se da ga bezgrešni Lekar neće podnositi u svom prisustvu.

Ipak, nije toliko želeo telesno ozdravljenje koliko oslobo}enje od tereta greha. Ako bi mogao da vidi Isusa i dobije čvrsto obećanje o oproštenju i pomirenju s Neba, bio bi zadovoljan da živi ili umre, u skladu sa Božjom voljom. Uzvik samrtnika bio je: "O, kad bi mogao doći pred Njega!" Nije bilo vremena za gubljenje; njegovo već upropašćeno telo pokazivalo je znake raspadanja. Preklinjao je da ga odnesu Isusu i oni su sa radošću prihvatili da to učine. Ali, mnoštvo koje se sakupilo u kući i oko kuće u kojoj se nalazio Spasitelj bilo je tako zbijeno, da je bolesniku i njegovim prijateljima bilo nemoguće da dopru do Njega, pa čak ni da čuju Njegov glas.

Isus je poučavao u Petrovoj kući. Po običaju, Njegovi učenici sedeli su odmah oko Njega i "onde se}ahu fariseji i zakonici koji bejahu došli iz sviju sela Galilejskih i Judejskih i iz Jerusalima". Ovi su došli kao uhode tražeći neku optužbu protiv Isusa. Izuzev ovih zvaničnika steklo se i šaroliko mnoštvo revnosnih, poniznih, ljubopitivih i nevernih. Zastupljene su bile razne narodnosti i svi društeveni slojevi. "I sila Gospodnja isceljivaše ih." Duh života nadneo se nad skupom, ali fariseji i učitelji nisu raspoznavali njegovo prisustvo. Nisu osećali nikakvu potrebu, pa izlečenje nije bilo za njih. "Gladne napuni blaga, i bogate otpusti prazne" (Luka 1,J3).

Oni koji su nosili oduzetog pokušavali su da prokrče put kroz mnoštvo, ali uzalud. Bolesnik je gledao unaokolo sa neiskazanom patnjom. Kada je pomoć za kojom je čeznuo, bila tako blizu, kako može da napusti nadu? Po njegovom predlogu prijatelji su ga odneli na krov kuće i otvorivši krov, spustili ga kraj Isusovih nogu.

Izlaganje je prekinuto. Spasitelj je posmatrao bolnu pojavu i video oči koje su Ga molećivo posmatrale. Razumeo je slučaj; privukao je k sebi taj zbunjeni i sumnjičavi duh. Dok je oduzeti bio još u domu, Spasitelj je osvedočio njegovu savest. Kada se pokajao zbog svojih greha i poverovao u Isusovu isceliteljsku moć, životodavna Spasiteljeva milost najpre je blagoslovila njegovo srce puno čežnje. Isus je posmatrao prvi zračak vere kako prerasta u čvrsto uverenje da je On jedini pomoćnik grešniku i video kako jača sa svakim naporom da dospe u Njegovu prisutnost.

Sada, rečima koje su kao muzika doprle do uva ovog patnika, Spasitelj je rekao: "Ne boj se, sinko, opraštaju ti se gresi tvoji."

Teret bezna}a skinut je sa duše bolesnog čoveka; mir oproštenja počiva nad njegovim duhom i osvetljava njegovo lice. Nestalo je njegovog telesnog bola i celo njegovo biće je preobraženo. Bespomoćni oduzeti bolesnik je ozdravio! Grešniku je oprošteno!

Sa jednostavnom verom, primio je Isusove reči kao sreću novoga života. Nije postavio nikakav novi zahtev, već je ležao u blaženoj tištini, presrećan da bi to iskazao rečima. Nebeska svetlost ozarila je njegovo lice, a narod je posmatrao ovaj prizor sa strahopoštovanjem.

Rabini su nespokojno očekivali da vide kako će Hristos postupiti u ovom slučaju. Prisećali su se kako im se ovaj čovek obraćao za pomoć, i kako su mu uskratili nadu ili saosećanje. Nezadovoljni ovim, izjavili su da on snosi Božje prokletstvo zbog svojih grehova. Sve ovo osvežilo se u njihovom umu kada su pred sobom videli bolesnog čoveka. Zapazili su zanimanje sa kojim su svi posmatrali ovaj prizor i osećali užasan strah da ne izgube sopstveni uticaj nad narodom.

Ovi dostojanstvenici nisu me}usobno razmenjivali reči, već su posmatrajući lice jedan drugoga čitali na njima istu misao, da je potrebno nešto učiniti da bi se zaustavila bujica osećanja. Isus je izjavio da su gresi oduzetog čoveka oprošteni. Fariseji su se uhvatili za te reči kao za bogohuljenje, predstavljajući sebi da to mogu prikazati kao greh koji zaslužuje smrt. Govorili su u svom srcu: "Šta ovaj tako huli na Boga? Ko može opraštati grehe osim jednoga Boga?" (Marko 2,7)

Upravivši svoj pogled na njih, od koga su se zaklonili i ustuknuli, Isus je rekao: "Što tako pomišljate u srcima svojim? Šta je lakše? Reći uzetome: Opraštaju ti se gresi? Ili reći: Ustani i uzmi odar svoj i hodi? No da znate da vlast ima Sin čovečij na zemlji opraštati grehe." Rekao je, okrenuvši se uzetome: "Ustani i uzmi odar svoj, i idi doma."

Tada je onaj koga su doneli Isusu na nosilima ustao na svoje noge sa gipkošću i snagom mladića. Životodavna krv prostrujala je njegovim venama. Svaki organ njegovog tela počeo je iznenada da radi. Rumenilo zdravlja smenilo je bledilo smrti koja se približavala. "I usta odmah, i uzevši odar izi}e pred svima tako da se svi divljahu i hvaljahu Boga govoreći: Nigda toga videli nismo."

O, čudesna Hristova ljubavi, koja si se nadvila da isceliš grešne i ucveljene! Božanstvo koje žali i ublažava nedaće čovečanstva koje pati! O, čudesna silo koja se tako ispoljavaš sinovima čovečijim! Ko može da sumnja u vest o spasenju? Ko može podceniti milosr}e Otkupitelja punog saosećanja?

Potrebno je bilo ništa manje od stvaralačke sile da bi se povratilo zdravlje tom telu u raspadanju. Isti glas koji je doneo život čoveku načinjenom od praha zemaljskog, dao je život i oduzetom na samrti. Ista sila koja je dala život telu, obnovila je i srce. On koji prilikom stvaranja "reče, i postade", koji "zapovedi, i pokaza se" (Psalam 33,9), rečju je dao život duši mrtvoj u prestupima i gresima. Izlečenje tela bio je dokaz sile koja je obnovila srce. Hristos je naredio oduzetom da ustane i hoda. "Da znate", rekao je On, "da vlast ima Sin čovečiji na zemlji opraštati grehe".

Oduzeti je u Hristu našao izlečenje i za dušu i za telo. Duhovno izlečenje bilo je propraćeno obnovljenjem tela. Preko ove pouke ne sme se olako preći. Danas postoje hiljade onih koji pate od bolesti tela i koji, kao i oduzeti, čeznu za većću "opraštaju ti se gresi". Teret greha sa svojim nemirom i neudovoljenim željama osnov je njihovih bolesti. Oni ne mogu naći olakšanje dok ne do}u Iscelitelju duše. Mir koji samo On može da dâ, pružiće snagu umu i zdravlje telu.

Isus je došao da "raskopa dela }avolja". "U njemu beše život", i On kaže: "Ja do}oh da imaju život i izobilje." On je "duh koji oživljuje" (1. Jovanova 3,8; Jovan 1,4; 10,10; 1. Korićanima 1J,4J). On još uvek ima istu životodavnu silu kao onda kada je na Zemlji lečio bolesnog i davao oproštaj grešniku. On "ti prašta sve grehe", On "isceljuje sve bolesti tvoje" (Psalam 103,3).

Izlečenje oduzetog delovalo je na ljude kao da se nebo otvorilo i otkrilo svu slavu boljega sveta. Dok je čovek koji je bio izlečen prolazio kroz mnoštvo blagosiljajući Boga na svakom koraku i noseći svoj teret koji mu je bio lak kao pero, ljudi su ostupali da bi mu napravili mesta sa licima koja su odavala strahopoštovanje, i netremice ga gledali, tiho šapućući me}usobno: "Čuda se nagledasmo danas!"

Fariseji su bili nemi od začu}enosti i savladani porazom. Videli su ne postoji prilika da njihova ljubomora razjari mnoštvo. Veličanstveno delo učinjeno čoveku koga su oni predali Božjem gnevu, ostavilo je takav utisak na narod da su rabini za izvesno vreme bili zaboravljeni. Videli su da Hristos poseduje silu koju su oni pripisivali samo Bogu; ali plemenito dostojanstvo Njegovog držanja bilo je u upadljivoj suprotnosti sa njihovim nadmenim ponašanjem. Bili su zbunjeni i posramljeni prepoznajući, ali ne priznajući prisustvo uzvišenijeg bića. Što je jači bio dokaz da Isus ima silu na Zemlji da oprašta grehe, to su se čvršće utvrdili u neverstvu. Iz Petrovog doma, u kome su videli oduzetog kako je izlečen Njegovom rečju, otišli su da stvaraju nove planove za ućutkivanje Božjeg Sina.

Telesno oboljenje, ma koliko zloćudno i duboko ukorenjeno, izlečeno je Hristovom silom, ali bolest duše još jače je ovladala onima koji su svoje oči zatvorili pred svetlošću. Guba i oduzetost nisu bile tako strašne kao fanatizam i neverovanje.

U domu izlečenoga oduzetog čoveka nastala je velika radost kada se vratio svojoj porodici, noseći sa lakoćom ležaj na kome su ga pre kratkog vremena lagano izneli iz njihove sredine. Okupili su se oko njega sa suzama radosnicama, jedva se usu}ujući da poveruju svojim očima. Stajao je pred njima u punoj snazi svoje muževnosti. Te ruke koje su videli kao beživotne, sada su bile hitre da poslušaju njegovu volju. Telo koje je bilo usahlo i imalo boju olova, sada je bilo sveže i rumeno. Hodao je čvrstim, slobodnim korakom. Radost i nada bili su ispisani na svakoj crti njegovog lica, a izraz čistote i mira zauzeo je mesto obeležja greha i patnji. Radosna zahvalnost uzdizala se iz tog doma i Bog se proslavio u svome Sinu, koji je vratio nadu beznadežnom i snagu ranjenom. Ovaj čovek i njegova porodica bili su spremni da svoje živote polože za Isusa Hrista. Nikakva sumnja nije pomračila njihovu veru, nikakvo neverovanje nije osujetilo njihovu vernost prema Onome koji je uneo svetlost u njihov mračan dom.

LEVIJE-MATEJ

(Matej 9,9-17; Marko 2,14-22; Luka J,27-39)

Od rimskih službenika u Palestini carinici su bili najomraženiji. Dažbine nametnute od strane sile neprekidno su smetale Jevrejima, podsećajući ih da je njihova nezavisnost nestala. Ubirači poreza, nisu bili samo oru}a rimskog ugnjetavanja, već iznu}ivači koji su se za svoj račun bogatili na teret naroda. Jevrejin koji bi prihvatio ovu službu iz ruku Rimljana, smatran je izdajnikom časti svoga naroda. Preziran je kao otpadnik i svrstavan u najneuglednije pripadnike društva.

Ovom društvenom sloju pripadao je Levije-Matej, koji će biti pozvan u Hristovu službu posle četvorice učenika u Genisaretu. Fariseji su procenjivali Mateja po njegovom zanimanju, ali Isus je u ovom čoveku video srce otvoreno za prihvatanje istine. Matej je slušao Spasiteljevo učenje. Kada mu je Božji Duh otkrio njegovu grešnost, čeznuo je da potraži pomoć od Hrista, ali naviknut na rabinsku isključivost, nije mislio da će ga ovaj Veliki Učitelj zapaziti.

Sedeći jednoga dana u svojoj trošarinskoj kućici, carinik je video Isusa kako se približava. Veliko je bilo njegovo iznena}enje kada je čuo reči koje su mu upućene: "Hajde za mnom."

Matej "ostavivši sve, ustade i po}e za njim". Nije bilo oklevanja, dvoumljenja, razmišljanja o unosnom poslu koji treba zameniti siromaštvom i nevoljama. Za njega je bilo dovoljno što će biti sa Isusom, što će moći da sluša Njegove reči i sjedini se sa Njim u Njegovom radu.

Tako je to bilo i sa učenicima koji su ranije bili pozvani. Kada je Isus zatražio od Petra i njegovih drugova da Ga slede, odmah su ostavili svoje čamce i mreže. Neki od ovih učenika imali su prijatelje koje su izdržavali, ali kada su primili Spasiteljev poziv, nisu oklevali ili se pitali: "Kako ću živeti i izdržavati porodicu?" Bili su poslušni pozivu, pa kada ih je Isus kasnije upitao: "Kad vas poslah bez kese i bez torbe i bez obuće, e da vam što nedostade?", mogli su da odgovore: "Ništa" (Luka 22,3J).

Matej u svom bogatstvu, a Andrija i Petar u svom siromaštvu, stavljeni su pred isto iskušenje; svaki od njih posvetio je svoj život istom cilju. U trenutku uspeha, kada su mreže bile pune riba, a podsticaji staroga načina života najjači, Isus je kraj mora zatražio od učenika da napuste sve za delo Jevan}elja. Tako se svaka duša iskušava da li je jača želja za prolaznim dobrima ili želja za druženjem sa Hristom.

Načelo uvek mnogo traži. Nijadan čovek ne može uspeti u službi Bogu ako celo njegovo srce nije u poslu i ne drži sve za štetu prema prevažnom poznanju Hrista. Nijedan čovek koji se usteže ne može biti Hristov učenik, a još manje Njegov saradnik. Kada ljudi pravilno shvate veliko spasenje, samopožrtvovanost koja se ogledala u Hristovom životu pokazaće se i u njihovom. Kojim god putem da ih povede, radovaće se da Ga slede.

Pozivanje Mateja da postane jedan od Hristovih učenika izazivalo je veliko negodovanje. Izborom carinika za svog neposrednog pratioca, verski učitelj je vre}ao verske, društvene i narodne običaje. Pozivajući se na predrasude naroda, fariseji su se nadali da će struju narodnih osećanja okrenuti protiv Isusa.

Me}u carinicima je nastalo široko zanimanje. Božanski Učitelj je privukao njihova srca k sebi. U radosti svoga novoga učeništva, Matej je čeznuo da svoje ranije drugove dovede Isusu. U skladu sa tim, načinio je gozbu u svojoj kući i sazvao sve svoje ro}ake i prijatelje. Nisu samo carinici bili uključeni, već i mnogi drugi koji su imali sumnjiv ugled i bili odbačeni od svojih suseda koji su se strogo pridržavali propisa.

Gozba je prire}ena u Isusovu čast i On nije oklevao da prihvati ljubaznost. Dobro je znao da će to biti sablazan za farisejsku stranku i da će Ga dovesti u nepriliku u očima naroda. Me}utim, nikakvo ljudsko pravilo nije moglo da utiče na Njegovo delovanje. Spoljna obeležja za Njega nisu imala nikakav značaj. Ono što je privlačilo Njegovo srce bila je duša žedna vode života.

Isus je sedeo kao uvaženi gost za stolom carinika, pokazujući svojim saosećanjem i društvenošću da priznaje dostojanstvo ljudskog roda, pa su ljudi čeznuli da postanu vredni Njegovog poverenja. Na njihova žedna srca Njegove reči padale su sa blagoslovenom životodavnom silom. Probu}eni su novi podsticaji i mogućnost novog života otvorila se ovim ljudima odbačenim od društva.

Na ovakvim skupovima kao što je bio ovaj, mnogo ljudi bilo je pod utiskom Spasiteljevog učenja, koji Ga nisu priznavali do posle vaznesenja. Kada se Sveti Duh izlio i tri hiljade obratilo u jednom danu, me}u njima je bilo mnogo onih koji su prvi put čuli istinu za stolom nekog carinika, pa su neki od njih postali vesnici Jevan}elja. Za samog Mateja, Isusov primer na gozbi bio je trajna pouka. Prezreni carinik postao je jedan od najodanijih jevan}elista, koji je u svojoj službi sledio stope svoga Učitelja.

Kada su rabini doznali za Isusuovo prisustvo na Matejevoj gozbi, iskoristili su priliku da Ga optuže. Me}utim, izabrali su da deluju preko učenika. Bu}enjem njihovih predrasuda nadali su se da će ih odvojiti od njihovog Učitelja. Njihov način postupanja bio je da optuže Hrista učenicima, a učenike Hristu, usmeravajući strele tamo gde će najverovatnije raniti. To je način na koji je Sotona radio još od nezadovoljstva na nebu, a svi koji pokušavaju da izazovu neslogu i otu}enost pokrenuti su njegovim duhom.

"Zašto sa carinicima i grešnicima učitelj vaš jede i pije?", upitali su zavidni rabini.

Isus nije očekivao od svojih učenika da odgovore na optužbe, već je sam odgovorio: "Ne trebaju zdravi lekara nego bolesni. Nego idite i naučite se šta znači: Milosti hoću, a ne priloga. Jer ja nisam došao da zovem pravednike no grešnike na pokajanje." Fariseji su smatrali sebe duhovno zdravim, i zato im ne treba lekar, dok su za carinike i neznabošce tvrdili da umiru od bolesti duše. Zar se tada, Njegov rad kao lekara, nije sastojao u tome da po}e baš onom društvenom sloju kome je potrebna Njegova pomoć?

Me}utim, iako su mislili tako visoko o sebi, fariseji su bili u težem stanju od onih koje su prezirali. Carinici su bili manje uskogrudi i manje samouvereni, pa su tako bili otvoreniji uticaju istine. Isus je rekao rabinima: "Idite i naučite se šta znači: Milosti hoću, a ne priloga." Tako je pokazao da dok tvrde da tumače Božju reč, u stvari nimalo ne poznaju njen duh.

Fariseji su za izvesno vreme bili ućutkani, ali su samo postali odlučniji u svom neprijateljstvu. Zatim su potražili učenike Jovana Krstitelja i pokušali da ih okrenu protiv Spasitelja. Ovi fariseji nisu prihvatili Krstiteljevu delatnost. Podrugljivo su ukazivali na njegov trezven život, njegove jednostavne navike, njegovu prostu odeću i proglasili ga fanatikom. Zato što je objavljivao njihovo licemerstvo, suprotstavili su se njegovim rečima i pokušali da podstaknu narod protiv njega. Božji Duh pokrenuo je srca ovih rugača, osvedočavajući ih o grehu, ali odbili su Božji savet i izjavili da je Jovan opsednut }avolom.

Sada kada je Isus došao, družeći se sa narodom, jedući i pijući za njihovim stolovima, optužili su ga da je izjelica i pijanica. Oni koji su optuživali, bili su i sami krivi. Kao što je Bog pogrešno predstavljen, i kao što Ga je Sotona zaodenuo sopstvenim osobinama, tako su ovi r}avi ljudi lažno predstavili Božje vesnike.

Fariseji ne bi uzeli u obzir da je Isus jeo sa carinicima i grešnicima kako bi doneo nebesku svetlost onima koji sede u mraku. Nisu želeli da vide da je svaka reč božanskog Učitelja bila živo seme koje će isklijati i doneti plod na slavu Bogu. Odlučili su da ne prihvate svetlost, pa iako su se suprotstavljali Krstiteljevom radu, sada su bili spremni da pridobiju prijateljstvo njegovih učenika u nadi da će obezbediti njihovu saradnju protiv Isusa. Predstavljali su da Isus poništava stara predanja i isticali suprotnost ozbiljne Krstiteljeve pobožnosti i Isusovog ponašanja u gošćenju sa carinicima i grešnicima.

Jovanovi učenici u to vreme bili su u velikoj žalosti. To je bilo pre njihove posete Isusu sa Jovanovom porukom. Njihov voljeni učitelj bio je u zatvoru i oni su provodili svoje dane u tugovanju. Isus nije učinio nikakav napor da oslobodi Jovana, već je čak izgledalo kao da ruši ugled njegovog učenja. Ako je Jovan bio poslan od Boga, zašto su Isus i Njegovi učenici išli putem koji je bio toliko različit od njegovog?

Jovanovi učenici nisu imali jasnu predstavu o Hristovom radu; mislili su da bi možda postojala neka osnova za farisejske optužbe. Poštovali su mnoga pravila koja su propisali rabini, i čak se nadali da će biti opravdani delima Zakona. Jevreji su sporovodili post kao delo zasluge, a najrevnosniji me}u njima postili su dva dana svake sedmice. Fariseji i Jovanovi učenici postili su kada su ovi poslednji došli Isusu sa pitanjem: "Zašto mi fariseji postimo mnogo, a učenici tvoji ne poste?"

Isus im je veoma blago odgovorio. Nija nastojao da ispravi njihovo pogrešno shvatanje o postu, već samo da ih pravilno uputi u svoj rad. To je učinio koristeći isti slikoviti izraz koji je i sam Krstitelj upotrebio u svom svedočanstvu o Isusu. Jovan je rekao: "Ko ima nevestu, ženik je, a prijatelj ženikov stoji i sluša, i radošću raduje se glasu ženikovu. Ova dakle radost moja ispuni se" (Jovan 3,29). Jovanovi učenici nisu mogli a da se ne sete ovih reči svoga učitelja, kada je Isus, uzimajući istu sliku, rekao: "Možete li svatove naterati da poste dok je ženik s njima?"

Gospodar neba nalazio se usred svoga naroda. Najveći Božji dar predat je svetu. Radost siromašnima - jer je Hristos došao da ih učini naslednicima svoga carstva. Radost bogatima - jer će ih poučavati kako da obezbede večno bogatstvo. Radost neukima - On će ih umudriti na spasenje. Radost učenima - On će im otvoriti dublje tajne nego što su oni ikada dokučili; istine koje su bila sakrivene od postanja sveta biće otkrivene ljudima Spasiteljevom misijom.

Jovan Krstitelj radovao se što je posmatrao Spasitelja. Kakvu su priliku za radost imali učenici koji su uživali posebno pravo da hodaju i razgovaraju sa Veličanstvom neba! To nije bilo vreme njihovog tugovanja i posta. Svoja srca moraju da otvore i prime svetlost Njegove slave, da bi je mogli prosuti na one koji sede u tami i u senu smrtnome. Bila je to svetla slika koju su izazivale Hristove reči, ali je preko nje ležala teška senka koju je samo Njegovo oko razaznavalo. "Nego će doći vreme", rekao je On, "kada će se oteti od njih ženik, i onda će postiti". Kada budu videli svoga Gospoda izdanog i razapetog, učenici će tugovati i postiti. Svojim poslednjim rečima koje im je uputio u gornjoj sobi rekao je: "Još malo i nećete me videti; i opet malo pa ćete me videti. Zaista, zaista vam kažem da ćete vi zaplakati i zaridati, a svet će se radovati; i vi ćete žalosni biti, ali će se vaša žalost okrenuti na radost" (Jovan 16,19.20).

Kada bude vaskrsnuo iz groba, njihova žalost pretvoriće se u radost. Posle svoga vaznesenja On će kao ličnost biti odsutan, ali preko Utešitelja još uvek će biti sa njima i oni svoje vreme neće provoditi u tugovanju. To je bilo ono što je Sotona želeo. Želeo je da na svet ostave utisak kako su bili prevareni i razočarani, ali trebalo je da verom gledaju gornju Svetinju, u kojoj je Isus služio za njih; trebalo je da otvore svoja srca Svetom Duhu, Njegovom Zastupniku i da se raduju u svetlosti Njegovog prisustva. Ipak će doći dani iskušenja i probe, kada će se sukobiti sa vladarima ovoga sveta i upraviteljima carstva tame; kada Hristos neće biti lično sa njima i kada neće moći da prepoznaju Utešitelja, tada će za njih biti mnogo bolje da poste.

Fariseji su težili da se uzvise strogim poštovanjem formi, dok je njihovo srce bilo ispunjeno zavišću i sva}om. "Eto", kaže Pismo, "postite da se prete i sva}ate i da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte postiti tako kao danas, da bi se čuo gore glas vaš. Taki li je post koji izabrah da čovek muči dušu svoju jedan dan? Da savija glavu svoju kao sita i da stere poda se kostret i pepeo? To li ćeš zvati post i dan ugodan Gospodu?" (Isaija J8,4.J)

Pravi post nije samo spoljašnja služba. Pismo opisuje post koji je Bog odabrao - "da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram?" da "otvoriš dušu svoju gladnome i nasitiš dušu nevoljnu" (Isaija J8,6.10). Ovde je prikazan pravi duh i karakter Hristovog rada. Njegov celokupan život bio je žrtvovanje samoga sebe za spasenje sveta. Posteći u pustinji kušanja ili jedući sa carinicima na Matejevoj gozbi, On je davao svoj život za otkupljenje izgubljenih. Pravi Duh posvećenja ne ispoljava se u beskorisnom tugovanju, samo u ponižavanju tela i mnogobrojnim žrtvama, već u pokoravanju samoga sebe za dragovoljnu službu Bogu i čoveku.

Nastavljajući svoj odgovor Jovanovim učenicima, Isus je izneo jednu priču govoreći: "Niko ne meće zakrpe od nove haljine na staru haljinu, inače će i novu razdreti, i staroj ne liči što je od novoga." Vest Jovana Krstitelja nije trebalo da bude prožeta predanjem i sujeverjem. Pokušaj da se spoji farisejska pritvornost sa Jovanovim posvećenjem učinio bi očiglednijom pukotinu izme}u njih.

Hristovo učenje nije moglo da se spoji sa farisejskim formama. Hristos nije trebalo da zatvori pukotinu koja je načinjena Jovanovim učenjem. On će učiniti izraženijom podvojenost izme}u starog i novog. Isus je dalje slikovito prikazao ovu činjenicu, govoreći: "Niko ne leva vina novoga u mehove stare; inače prodre novo vino mehove i ono se prolije, i mehovi propadnu." Mehovi koji su se upotrebljavali za čuvanje novog vina, posle izvesnog vremena postajali su suvi i krti i nepodesni da ponovo posluže za istu svrhu. Ovom poznatom slikom Isus je prikazao stanje jeverejskih vo}a. Sveštenici, književnici i poglavari bili su usa}eni u kolotečinu obreda i predanja. Njihova srca postala su stegnuta kao osušeni vinski mehovi sa kojim ih je uporedio. Dok su ostajali zadovoljni religijom

koja se oslanjala na Zakon, bilo im je nemoguće da postanu čuvari žive nebeske istine. Smatrali su da je njihova pravda sasvim dovoljna i nisu želeli da bilo šta novo bude uneseno u njihovu religiju. Božju dobru volju prema ljudima nisu prihvatili kao nešto odvojeno od njih samih. Oni su je povezivali sa sopstvenim zaslugama za svoja dobra dela. Vera koja deluje ljubavlju i čisti dušu nije mogla naći mesto sjedinjenja sa farisejskom verom sazdanom od obreda i ljudskih naredbi. Napor da se Isusovo učenje sjedini sa ustanovljenom religijom bio bi uzaludan. Božja životodavna istina, kao vino koje previre, uništila bi stare, trule mehove farisejskog predanja.

Fariseji su smatrali sebe suvišne mudrim da bi im bila potrebna pouka, suviše pravednima da bi im bilo potrebno spasenje, suviše poštovanima da bi im bilo potrebno poštovanje koje dolazi od Hrista. Spasitelj se okrenuo od njih da bi našao druge koji bi prihvatili nebesku poruku. U neobrazovanim ribarima, u cariniku na trgu, u ženi Samarjanki, u običnom narodu koji Ga je rado slušao, našao je svoje nove mehove za novo vino; oru}a koja će se upotrebiti u delu Jevan}elja su duše koje rado prihvataju svetlost poslanu od Boga. To su Njegovi predstavnici za prenošenje poznavanja istine ovom svetu. Ako Hristovom milošću Njegov narod postane nov meh, tada će ga On ispuniti novim vinom.

Hristovo učenje, iako predstavljeno novim vinom, nije bilo nova nauka, već otkrivenje onoga što se učilo od početka. Me}utim, za fariseje Božja istina izgubila je svoj prvobitni značaj i lepotu. Hristovo učenje za njih je bilo novo skoro u svakom pogledu, a bilo je neprepoznato i nepotvr}eno.

Isus je istakao moć lažnog učenja da razori poštovanje i čežnju za istinom. "Niko", rekao je On, "pivši staro neće odmah novoga; jer veli: Staro je bolje". Celokupna istina koje je bila dala svetu preko patrijaraha i proroka, zasijala je novom lepotom u Hristovim rečima. Me}utim, književnici i fariseji nisu imali nikakvu želju za dragocenim, novim vinom. Dok se ne isprazne od starih predanja, običaja i navika, u njihovom umu i srcu nema mesta za Hristovo učenje. Čvrsto su se držali mrtvih formi a okrenuli od životodavne istine i Božje sile.

To se pokazalo kao propast za Jevreje i to će se pokazati kao propast za mnoge duše u naše vreme. Hiljade čine istu grešku koju su činili fariseji ukoreni od Hrista na gozbi kod Mateja. Mnogi odbijaju istinu koja silazi od Oca svetlosti, radije nego da odbace neku voljenu zamisao ili se odreknu nekog idola shvatanja. Uzdaju se u sebe i oslanjaju na svoju mudrost ne shvatajući svoje duhovno siromaštvo. Oni uporno nastoje da budu spaseni na neki način kojim bi mogli da ostvare neko značajno delo. Kada uvide da ne postoji nikakav način da utkaju sebe u to delo, odbacuju ponu}eno spasenje.

Zakonska religija nikada ne može da dovede dušu Hristu, jer je to vera bez ljubavi, bez Hrista. Post ili molitva pokrenuti duhom samoopravdanja su gad u Božjim očima. Svečani bogoslužbeni skup, čitav niz verskih obreda, spoljašnja poniznost, iznu}ena žrtva, iskazuju da onaj koji sve ovo čini smatra sebe pravednim, predodre}enim za nebo, ali to je sve prevara. Naša sopstvena dela nikada ne mogu da nam pribave spasenje.

Kao što je bilo u Hristovo vreme, tako je i danas; fariseji nisu bili svesni svog duhovnog siromaštva. Njima je upućna vest: "Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go. Savetujem ti da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš, i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje" (Otkrivenje 3,17.18). Vera i ljubav su zlato okušano u ognju. Me}utim, kod mnogih ovo zlato je potamnelo i bogata riznica je izgubljena. Hristova pravda je za njih nenošena haljina, netaknuti izvor. Njima se kaže: "No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se dakle otkuda si spao, i pokaj se, i prva dela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova, ako se ne pokaješ" (Otkrivenje 2,4.J).

"Žrtva je Bogu duh skrušen, srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože" (Psalam J1,17). Čovek mora da se oslobodi samoga sebe da bi u punom smislu reči, mogao biti Isusov učenik. Kada se odrekne samoga sebe, tada Gospod od čoveka može načiniti novo stvorenje. Novi mehovi mogu držati novo vino. Hristova ljubav nadahnuće vernika novim životom. U onome koji gleda na Načelnika i Svršitelja naše vere, pokazaće se Hristov karakter.

ŠABAT

Sedmi dan u nedelji, prema biblijskom računanju vremena, ili Šabat, je proglašen svetim prilikom stvaranja. Pošto je uspostavljen za čoveka, ima svoje poreklo od vremena "kad pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu" (O Jovu 38,7). Mir se širio nad svetom, jer je Zemlja bila u skladu sa Nebom. "Pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma." i počinuo je radujući se svom završenom delu (1. Mojsijeva 1,31).

Zato što se odmarao na Šabat, "blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga", izdvojio ga je za svetu upotrebu. On ga je dao Adamu kao dan od odmora. Bio je uspomena na delo stvaranja, a time i znak Božje moći i Njegove ljubavi. Pismo kaže: "Čudesa je svoja učinio da se ne zaborave." "Što se na njemu ne može videti od postanja sveta, moglo se poznati i videti na stvorenjima i njegova večna sila i božanstvo" (1. Mojsijeva 2,3; Psalam 111,4; Rimljanima 1,20).

Sve je stvorio Božji Sin. "U početku beše reč i reč beše u Boga . . . Sve je kroza nju postalo i bez nje ništa nije postalo što je postalo" (Jovan 1,1-3). Pošto je Šabat uspomena na delo stvaranja, on je dokaz Hristove ljubavi i moći.

Šabat upućuje naše misli na prirodu i dovodi nas u zajednicu sa Tvorcem. U pesmi ptica, u uzdisanju drveća, u muzici mora, još uvek možemo da čujemo Njegov glas, glas Onoga koje je razgovarao sa Adamom u Edemu "kad dan zahladi". Kada posmatramo Njegovu silu u prirodi nalazimo utehu, jer Reč koja je sve stvorila je ta koja daje život duši. On "koji reče da iz tame zasvetli videlo, zasvetli u srcima našim na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista" (2. Korićanima 4,6).

Ova misao, podstakla je pesmu:

"Jer si me razveselio, Gospode, delima svojim,
S dela ruku Tvojih radujem se.
Kako su velika dela tvoja, Gospode!
Veoma su duboke pomisli Tvoje."

Psalam 92,4.J

Sveti Duh preko proroka Isaije objavljuje: "S kim ćete dakle izjednačiti Boga? I kaku ćete mu priliku naći? Ne znate li? Ne čujete li? Ne kazuje li vam se od iskona? Ne razumete li od temelja zemaljskih? On sedi nad krugom zemaljskim, i njezini su mu stanovnici kao skakavci, On je razastro nebesa kao platno i razapeo ih kao šator za stan . . . S kim ćete me dakle izjedanačiti da bih bio kao on? - veli sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radosti sile njegove i jake moći ne izostaje nijedno? Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izrailju: Sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega? Ne znaš li? Nisi li čuo da Bog večni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utru}uje; . . . On daje snagu umornome i nejakome umnožava krepost." "Ne boj se, jer sam ja sa tobom, ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrepiću te i pomoći ću ti, i podupreću te desnicom pravde svoje." "Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga." To je poruka ispisana u prirodi, za koju je Šabat odre}en da je sačuva u sećanju. Kada je Gospod naložio Izrailju da svetkuje Njegove Šabate, rekao je: "Da su znak izme}u mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš" (Isaija 40,18-29; 41,10; 4J,22; Jezekilj 20,20).

Šabat je bio uključen u Zakon sa Sinaja, ali tada nije po prvi put objavljen kao dan od odmora. Izrailjski narod je to znao pre Sinaja. Na putu prema Sinaju, Šabat je svetkovana. Kada su je neki obesvetili, Gospod ih je ukorio, govoreći: "Dokle ćete se protiviti zapovestima mojim i zakonima mojim?" (2. Mojsijeva 16,28).

Šabat nije bio dat samo za Izrailj, već za ceo svet. On je objavljen čoveku u Edemu, pa kao i druge zapovesti Dekaloga, neprolazno obavezuje. O Zakonu u kome četvrta zapovest čini jedan deo, Hristos izjavljuje: "Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjeg slovca ili jedne title iz zakona." Dokle god nebo i Zemlja traju, Šabat će nastaviti da bude znak Stvoriteljeve moći. Kada Edem bude ponovo procvetao na Zemlji, Božji sveti dan od odmora poštovaće svi pod suncem. "Od Šabata do Šabata" svaki stanovnik proslavljene nove Zemlje dolaziće "da se pokloni preda mnom, veli Gospod" (Matej J,18; Isaija 66,23).

Nijedna druga ustanova koje je poverena Jevrejima nije tako u celini bila upravljena potpunom odvajanju Jevreja od okolnih naroda, kao što je to bio Šabat. Bog je odredio da ih njegovo poštovanje imenuje za Njegove poštovaoce. Trebalo je da bude znak njihovog odvajanja od idolopoklonstva i njihove veze sa pravim Bogom. Me}utim, da bi Šabat držali svetim, ljudi i sami moraju biti sveti. Verom moraju postati sudeonici u Hristovoj pravdi. Kada je izdata zapovest Izrailju: "Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ", Gospod im je tako}e rekao: "Bićete mi sveti ljudi" (2. Mojsijeva 20,8; 22,31). Jedino na taj način Šabat je mogao da obeleži Izrailjce kao one koji služe Bogu.

Kada su se Jevreji odvojili od Boga i propustili da Hristovu pravdu verom načine svojom pravdom, Šabat je izgubio svoj značaj za njih. Sotona je težio da uzvisi sebe i odvuče ljude od Hrista, pa je radio na tome da izopači Šabat, zato što je ona znak Hristove moći. Jevrejske vo}e izvršavale su Sotoninu volju okružavajući Božji dan od odmora tegobnim zahtevima. U Hristovo vreme, Šabat je postao tako izopačen da je njegovo poštovanje pre odražavalo karakter sebičnih i samovoljnih ljudi nego karakter Nebeskog Oca punog ljubavi. Rabini su, u stvari, predstavljali Boga kao Onoga koji je dao zakone koje ljudi nisu mogli da poštuju. Navodili su narod da Boga smatra tiraninom, i misle da svetkovanje Šabata, kako On to zahteva, čini ljude tvrdokornim i surovim. Hristovo delo je bilo da ukloni ova pogrešna shvatanja. Iako su Ga rabini pratili nemilosrdnim neprijateljstvom, On se nije prikazao kao onaj koji se priklanja nji-

hovim zahtevima, već je išao pravo napred, držeći Šabat u skladu sa Božjim zakonom.

Jednog Šabata, kada se Spasitelj sa svojim učenicima vraćao sa mesta bogosluženja, prolazili su kroz polje zrelog žita. Isus je nastavio svoj rad do kasno, pa su prolazeći kroz polja, učenici počeli da skupljaju klasje i jedu zrnevlje, pošto su ih protrljali svojim rukama. Bilo kog drugog dana ovaj čin ne bi izazavao nikakvu primedbu, jer je čovek prolazeći kroz žitno polje, voćnjak ili vinograd, mogao slobodno kupiti ono što je želeo da pojede (J. Mojsijeva 23,24.2J). Me}utim, učiniti to na Šabat smatralo se činom obesvećenja. Ne samo što je otkidanje klasja bila neka vrsta žetve, već je i trljanje klasja rukama bila vrsta vršidbe. Na taj način, po mišljenju rabina, učinjen je dvostruki greh.

Uhode su se odmah požalile Isusu govoreći: "Gle, učenici tvoji čine što ne valja činiti na Šabat."

Kada je bio optužena za prekršaj Šabata u Vitezdi, Isus se odbranio potvr}ujući da je Božji Sin i izjavljujući da radi u skladu sa Ocem. Sada, kada su učenici napadanuti, On navodi tužiteljima primere iz Starog zaveta, dela izvršena na Šabat od onih koji vrše službu Bogu.

Jevrejski učitelji ponosili su se svojim poznavanjem Pisma, a Spasiteljev odgovor sadržao je prekor zbog njihovog nepoznavanja svetih spisa. "Žar niste čitali", rekao je On, "ono što učini David kad ogladne on i koji bejahu sa njim? Kako u}e u kuću Božju i uze hlebove postavljene i izede . . . kojih nikome ne valjaše jesti osim jedinijeh sveštenika?" "I govoraše im: Šabat je načinjena čoveka radi, a nije čovek Šabata radi." "Ili niste čitali u zakonu kako na Šabat sveštenici u crkvi Šabat pogane, pa nisu krivi? Ali ja vam kažem da je ovde Onaj koji je veći od crkve." "Dakle je gospodar Sin čovečiji i od Šabata" (Luka 6,3.4; Marko 2,27.28; Matej 12,J.6).

Ako je bilo pravo da David utoli svoju svoju glad jedenjem hleba koji je bio izdvojen za svetu upotrebu, tada je bilo u redu da apostoli udovolje svojim potrebama trganjem klasova u toku svetih časova Šabata. Štaviše, sveštenici u hramu obavljali su veći posao na Šabat nego ostalih dana. Isti rad u svetovnim poslovima bio bi grešan, ali rad sveštenika bio je u službi Bogu. Oni su vršili obrede koji su ukazivali na iskupiteljsku Hristovu moć i njihov rad bio je u skladu sa svrhom Šabata. Me}utim, sada je sam Hristos došao. Učenici, radeći Hristov posao, bili su zaposleni u Božjoj službi, i ono što je neophodno za ostvarenje ovog dela bilo je ispravno da se čini na Šabat.

Hristos je želeo da pouči svoje učenike i svoje neprijatelje da je služba Bogu pre svega ostalog. Cilj Božjeg dela u ovom svetu je čovekovo otkupljenje, stoga ono što je potrebno učiniti na Šabat radi izvršenja ovoga dela je u skladu sa zakonom o Šabatu. Isus je krunisao svoj dokaz proglašavajući da je On "Gospodar od Šabata", On koji je iznad svakog pitanja i iznad svakog zakona. Ovaj bezgranični Sudija oslobodio je svoje učenike krivice, pozivajući se na iste odredbe za koje su bili optuženi da ih krše.

Isus nije dopustio da ovo pro}e samo sa upućivanjem ukora svojim neprijateljima. Izjavio je da su oni u svom slepilu pogrešno shvatili svrhu Šabata. Rekao je: "Kad biste pak znali šta je to: Milosti hoću a ne priloga, nikad ne biste osu}ivali prave" (Matej 12,7). Mnogi njihovi kruti obredi ne mogu nadoknaditi nedostatak istinske čestitosti i nežne ljubavi koje će uvek obeležavati pravog obožavaoca Boga.

Hristos je opet ponovio istinu da žrtve same po sebi nemaju nikakvu vrednost. One su bile sredstvo, a ne cilj. Njihov cilj je da usmere ljude Spasitelju, i na taj način ih dovedu u sklad sa Bogom. Bog ceni službu ljubavi. Kada ovo nedostaje, samo niz obreda je uvreda za Njega. Tako je i sa Šabatom. On je bio odre}ena da dovede ljude u zajednicu sa Bogom, ali kada je njihov um bio obuzet zamornim obredima, cilj Šabata je osujećen. Samo spoljašnje svetkovanje Šabata bilo je ruganje.

Jednog drugog Šabata, kada je Isus išao u sinagogu, video je čoveka sa suvom rukom. Fariseji su Ga posmatrali, željni da vide šta će učiniti. Spasitelj je dobro znao da će zbog lečenja na Šabat biti smatran prekršiteljem, ali nije oklevao da poruši zid običajnih zahteva kojima je Šabat bio okružen. Isus je naložio bolesnom čoveku da ustane i tada je upitao:"Valja li na Šabat dobro činiti ili zlo činiti, dušu održati ili pogubiti?" Me}u Jevrejima postojalo je pravilo po kome ne učiniti dobro, kada čovek ima priliku za to, znači činiti zlo; a propustiti da se spase život, značilo je ubiti. Na ovaj način Isus se susreo sa rabinima na njihovom tlu. "A oni mučahu.Ii pogledavši na njih s gnevom od žalosti što su im onako srca odrvenila reče čoveku: Pruži ruku svoju. I pruži; i posta ruka zdrava kao i druga" (Marko 3,4.J).

Kada je upitao: "Valja li na Šabat lečiti?" Isus je odgovorio: "Koji je me}u vama čovek koji ima ovcu jednu, a ako ona na Šabat upadne u jamu neće je uzeti i izvaditi? A koliko je čovek pretežniji od ovce? Dakle valja na Šabat dobro činiti" (Matej 12,10-12).

Uhode se nisu usu}ivale da odgovore Hristu u prisustvu mnoštva, iz straha da ne upadnu u teškoće. Znali su da je On govorio istinu. Radije bi pustili čoveka da pati nego da krše svoja predanja, dok bi životinju oslobodili zbog štete sopstveniku, ako bi bila zanemarena. Na taj način za nemu životinju pokazivali su više staranja nego za čoveka, koji je stvoren po Božjem obličju. Ovo prikazuje delovanje svih lažnih religija. One potiču iz čovekove čežnje da se uzdigne iznad Boga, ali konačni ishod je spuštanje čoveka ispod životinje. Svaka religija koja se bori protiv Božje vladavine lišava čoveka slave koju je imao prilikom stvaranja i koja će mu se u Hristu ponovo vratiti. Svaka lažna religija uči svoje pristalice da se nemarno odnose prema ljudskim potrebama, patnjama i pravima. Jevan}elje daje veliku vrednost ljudskom rodu otkupljenom Hristovom krvlju i uči nežnom uvažavanju čovekovih želja i patnji. Gospod kaže: "Učiniću da će čovek više vredeti nego zlato čisto, više nego zlato ofirsko" (Isaija 13,12).

Kada se Isus okrenuo farisejima sa pitanjem da li je na Šabat treba činiti dobro ili zlo, spasavati ili ubijati po Zakonu, suočio ih je sa njihovim zlim namerama. Sa ogorčenom mržnjom tražili su Njegov život, dok je On spasavao život i mnoštvu donosio radost. Da li je bilo bolje ubijati na Šabat, kao što su to nameravali da učine, nego lečiti bolesne kao što je On to učinio? Da li je bilo pravednije nositi ubistvo u srcu u toku Božjeg svetog dana nego voleti sve ljude što se odrazilo u delima milosr}a?

Izlečenjem suve ruke, Isus je osudio običaj Jevreja, a četvrtu zapovest ostavio da stoji onako kako ju je Bog dao. "Valja na Šabat dobro činiti", izjavio je On. Odbacivanjem besmislenih jevrejskih ograničenja, Hristos je uzdigao Šabat, dok su oni koji su se žalili na Njega, omalovažavali Božji sveti dan.

Oni koji drže da je Hristos ukinuo Zakon, uče da je On kršio Šabat i opravdavao svoje učenike zato što čine isto. Na taj način oni u stvari zauzimaju isti stav kao i fariseji u svom cepidlačenju. U ovome oni protivureče svedočanstvu samoga Hrista koji objavljuje: "Ja održah zapovesti Oca svojega i ostajem u ljubavi Njegovoj" (Jovan 1J,10). Ni Spasitelj, a ni Njegovi sledbenici nisu prekršili zakon o Šabatu. Hristos je bio živi predstavnik Zakona. U Njegovom životu nije postojao ni jedan prekršaj njegovih svetih pravila. Posmatrajući ovaj narod svedoka koji je tražio priliku da Ga osudi, On je neizazavan mogao da kaže: "Koji me od vas kori za greh?" (Jovan 8,46)

Spasitelj nije došao da osudi ono što su govorili patrijarsi i proroci; jer je On sam govorio preko ovih predstavnika. Sve istine Božje reči došle su od Njega. Me}utim, ovi neprocenjivi dragulji bili su stavljeni u pogrešene okvire. Njihov dragoceni sjaj postao je sluga zablude. Bog je želeo da se izvade iz okvira zablude i stave u okvir istine. Ovo delo mogla je izvršiti samo božanska ruka. Svojom povezanošću sa zabludom, istina je služila ciljevima neprijatelja Boga i čoveka. Hristos je došao da je postavi tamo gde će proslavljati Boga i delovati za spasenje ljudskog roda.

"Šabat je načinjen čoveka radi, a nije čovek Šabat radi" - rekao je Isus. Ustanove koje je Bog uspostavio koriste čovečanstvu. "Jer je sve vas radi." "Bio Pavle, ili Apolo, ili Kifa, ili svet, ili život, ili smrt, ili sadašnje, ili buduće; sve je vaše; a vi ste Hristovi, a Hristos Božji" (2. Koričanima 4,1J; 1. Koričanima 3,22.23). Zakon Deset zapovesti, čiji je deo Šabat, Bog je kao blagoslov dao svome narodu. "I zapovedi nam Gospod", rekao je Mojsije, "da vršimo sve ove uredbe bojeći se Gospoda Boga svojega, da bi nam bilo dobro svagda i da bi nas sačuvao u životu" (J. Mojsijeva 6,24). Izrailju je preko Psalamiste data poruka: "Služite Gospodu veselo; idite pred lice Njegovo pevajući! Poznajte Gospoda da je Bog. On nas je stvorio, a mi smo postojanje Njegovo, narod Njegov i ovce paše Njegove. Ulazite na vrata njegova sa slavom u dvore njegove s hvalom" (Psalam 100,2-4). A za sve koji drže "Šabat da ga ne oskvrne", Gospod izjavljuje, "njih ću dovesti na svetu goru svoju i razveseliću ih u domu svojemu molitvenom" (Isaija J6,6.7).

"Dakle je gospodar Sin čovečij i od Šabata." Ove reči pune su pouke i utehe. Zato što je Šabat načinjen za čoveka, on je Gospodnji dan. On pripada Hristu. Jer "sve je kroz nju (Reč - Isusa) postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo" (Jovan 1,3). Pošto je On sve stvorio, stvorio je i Šabat. On ga je odvojio kao uspomenu na delo stvaranja. On ukazuje na Njega i kao Tvorca i kao Onoga koji posvećuje. On oglašava da On koji je stvorio sve na nebu i na Zemlji, i koji sve održava, je Glava crkvi i da smo Njegovom silom pomireni s Bogom. Jer, govoreći o Izrailju, On je rekao: "I Šabate svoje dadoh im da su znak izme}u mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem" - činim ih svetima. Tako}e je data svima onima koje Hristos čini svetima. Kao znak Njegove sile koja posvećuje, Šabat je dat svima koji kroz Hrista postaju deo Božjeg Izrailja.

A Gospod kaže: "Ako odvratiš nogu svoju od Šabata da ne činiš što je tebo drago na moj sveti dan, i ako prozoveš Šabat milinom, sveti dan Gospodnji slavnim . . . tada ćeš se veseliti u Gospodu" (Isaija J8,13.14). Svima koji prihvate Šabat kao znak Hristove stvaralačke i otkupiteljske moći, on će biti milina. Gledajući Hrista u njemu, i sami imaju milinu u Njemu. Šabat im ukazuje na dela stvaranja kao dokaz Njegove veličanstvene moći u otkupljenju. Dok nas podseća na izgubljeni edemski mir, govori o miru obnovljenom kroz Spasitelja. Svako delo u prirodi ponavlja Njegov poziv: "Hodite

k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti" (Matej 11,28).

"I POSTAVI DVANAESTORICU"

(Marko 3,13-19; Luka 6,12-16.)

"I izi}oše na goru, i dozva koje on šćaše; i do}oše mu. I postavi dvanaestoricu da budu sa njim, i da ih pošalje da propovedaju."

Na obronku planine, ispod drveća koje je pružalo zaklon, nedaleko od Galilejskog mora, dvanaestorica su pozvani u apostolsku službu i tu je izgovorena Beseda na gori. Polja i brda bili su omiljena mesta Isusovog boravka i veliki deo Njegovog učenja iskazan je pod vedrim nebom pre nego u hramu ili sinagogama. Nijedna sinagoga ne bi mogla da primi mnoštvo koje Ga je sledilo, ali to nije jedini razlog zbog koga je izabrao da podučava u poljima i gajevima. Isus je voleo prizore iz prirode. Za Njega je svako mirno mesto bilo sveti hram.

Pod drvećem u Edemu, prvi stanovnici Zemlje izabrali su svoju svetinju. Tu je Hristos opštio sa ocem čovečanstva. Kada su prognani iz raja, naši praroditelji su i dalje održavali bogosluženja na poljima i gajevima, i tu ih je Hristos sreo sa Jevan}eljem svoje milosti. Bio je to Hristos koji je govorio sa Avramom pod hrastovima u Mamriji; sa Isakom kada je uveče odlazio u polja da se moli; sa Jakovom na padini brežuljka kod Vetilja; sa Mojsijem usred madijanskih planina i dečakom Davidom dok je čuvao svoja stada. Po Hristovom uputstvu, jevrejski narod je petnaest vekova svake godine napuštao svoje domove nedelju dana i stanovao u senicama (kolibama) načinjenim od zelenog granja "s lepih drveta, i grana palmovih i grana sa gustih drveta i vrbe s potoka" (3. Mojsijeva 23,40).

U obučavanju svojih učenika Isus je izabrao da se povuče iz gradske zbrke u tišinu polja i brežuljaka, jer je to bilo više u skladu sa poukama o samoodricanju kojima je želeo da ih pouči. U toku svoje službe, voleo je da okuplja narod oko sebe pod plavim nebom, na nekom travom obraslom obronku ili na obali pored jezera. Ovde, okružen delima svoga stvaralaštva, mogao je da skrene misli svojih slušalaca sa veštačkog na prirodno. U rastenju i razvoju prirode bila su otkrivena načela Njegovog carstva. Podižući svoje oči prema Božjim brežuljcima i posmatrajući divna dela Njegovih ruku, ljudi mogu da nauče dragocene pouke o božanskoj istini. Hristovo učenje ponavljalo bi im se u svim detaljima prirode. Tako je to sa svima koji izlaze u polja sa Hristom u svojim srcima. Oni će se osećati okruženi svetim uticajem. Detalji iz prirode preuzimaju priče našeg Gospoda i ponavljaju Njegove savete. Dodirom sa Bogom u prirodi, um se uzdiže, a srce nalazi počinak.

Sada je trebalo preduzeti prvi korak u organizovanju Crkve koja će nakon Hristovog odlaska biti Njegov predstavnik na Zemlji. Nije im bio na raspolaganju skupocen hram, već je Spasitelj svoje učenike poveo na omiljeno mesto boravka, pa su u njihovim umovima sveta iskustva toga dana zauvek bila povezana sa lepotom brda, doline i mora.

Isus je pozvao svoje učenike da bi ih mogao poslati kao svoje svedoke, da objave svetu šta su videli i čuli od Njega. Njihova služba bila je najvažnija na koju su ikada ljudska bića pozvana i stajala je odmah iza službe samog Hrista. Trebalo je da postanu Božji saradnici u spasavanju sveta. Kao što su u Starom zavetu dvanaest patrijaraha stajali kao predstavnici Izrailja, tako je trebalo da i dvanaest apostola stoje kao predstavnici evan}eoske Crkve.

Spasitelj je poznavao karakter ljudi koje je izabrao; sve njihove slabosti i pogreške pred Njim su bile otvorene; znao je i opasnosti kroz koje će morati da pro}u, odgovornost koja će počivati na njima, pa je Njegovo srce bilo puno nežne ljubavi prema ovim izabranicima. Sam na brdu blizu Galilejskog mora, On je celu noć proveo u molitvi za njih, dok su oni spavali u podnožju brda. Sa prvom svetlošću zore pozvao ih je da do}u k Njemu, jer je imao nešto važno da im saopšti.

Ovi učenici neko vreme bili su udruženi sa Isusom u marljivom radu. Jovan i Jakov, Andrija i Petar, sa Filipom, Natanailom i Matejom bili su povezani sa Njim prisnije nego ostali i bili svedoci većeg broja Njegovih čuda. Petar, Jakov i Jovan bili su u još bliskijoj vezi sa Njim, prateći Njegova čuda i slušajući Njegove reči. Jovan se progurao najbliže Isusu, tako da se isticao kao onaj koga je Isus voleo. Spasitelj ih je sve voleo, ali Jovanov duh bio je najprijemčiviji. Bio je mla}i od ostalih i sa dečijim poverenjem otvorio je svoje srce Isusu. Tako je stekao veću naklonost pa su preko Njega Spasiteljeva najdublja učenja saopštena Njegovom narodu.

Na čelu jedne od grupa u koje su apostoli bili podeljeni, stoji Filipovo ime. On je bio prvi učenik kome je Isus uputio jasan nalog: "Hajde za mnom." Filip je bio iz Vitsaide, Andrijinog i Petrovog grada. One je slušao učenje Jovana Krstitelja i čuo njegovo proglašenje Hrista za Božje Jagnje. Filip je iskreno tražio istinu, ali je bio sporoga srca za verovanje. Iako se i sam pridružio Hristu, ipak njegovo objavljivanje Hrista Natanailu pokazuje da nije bio potpuno ube}en u Hristovo božanstvo. Iako je glas sa neba objavio Hrista kao Božjeg Sina, za Filipa On je bio "Isus, sin Josifov iz Nazareta" (Jovan 1,4J). Filipov nedostatak vere pokazao se ponovo kada je nahranjeno pet hiljada ljudi. Isus je želeo da ga okuša kada je upitao: "Gde ćemo kupiti hleb, da ovi jedu?" Filipov odgovor bio je na strani neverstva: "Dvesta groša hleba nije dosta da svakome od njih pomalo dopadne" (Jovan 6,J.7). Isus je bio žalostan. Iako je Filip video Njegova dela i osetio Njegovu silu, ipak nije imao vere. Kada su se Grci raspitivali kod Filipa za Isusa, nije iskoristio priliku da ih upozna sa Spasiteljem, nego je otišao da kaže Andriji. Opet, u onim poslednjim časovima pre raspeća, Filipove reči bile su takve da su obeshrabrivale veru. Kada je Toma rekao Isusu: "Gospode, ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati?", Spasitelj je odgovorio: "Ja sam put istina i život . . . kad biste mene znali onda biste znali i Oca mojega." Filipov odgovor otkrio je neverovanje: "Gospode! Pokaži nam Oca, i biće nam dosta" (Jovan 14,J-8). Učenik koji je tri godine bio sa Isusom bio je tako sporog srca, tako slab u veri.

U srećnoj suprotnosti sa Filipovim neverstvom bilo je Natanailovo detinje poverenje. On je bio čovek veoma iskrene prirode, čovek čija je vera počivala na nevidljivoj stvarnosti. Ipak, Filip je bio učenik u Hristovoj školi i božanski Učitelj strpljivo se odnosio prema njegovom neverstvu i sporom shvatanju. Kada se Sveti Duh izlio na učenike, Filip je bio učenik u Hristovoj školi i božanski Učitelj strpljivo se odnosio prema njegovom neverstvu i sporom shvatanju. Kada se Sveti Duh izlio na učenike, Filip je postao učitelj po božanskom redu. Znao je o čemu govori poučavajući sa sigurnošću koja je osvedočavala slušaoce.

Dok je Isus pripremao učenike za njihovo pukopoloženje, jedan koji nije bio pozvan, nastojao je da im se nametne. Bio je to Juda Iskariotski, čovek koji je tvrdio da je Hristov sledbenik. On je sada istupio, zahtevajući mesto u ovom užem krugu učenika. Sa velikom ozbiljnošću i prividnom iskrenošću, izjavio je: "Učitelju! Ja idem za tobom kud god ti po}eš." Isus ga nije odbio ni pozdravio dobrodošlicom, već je samo prozborio žalosne reči: "Lisice imaju jame i ptice nebeske gnezda a Sin čovečij nema gde glave zakloniti" (Matej 8,19.20). Juda je verovao da je Isus Mesija, i pridružujući se apostolima, nadao se da će obezbeditit sebi visok položaj u novom carstvu. Ovu nadu Isus je želeo da sruši izjavom o svom siromaštvu.

Učenici su želeli da Juda postane jedan od njih. Bio je takve spoljašnjosti koja je ulivala poštovanje, čovek velike oštroumnosti i delotvorne sposobnosti i oni su ga preporučili Isusu kao čoveka koji će Mu mnogo pomoći u Njegovom radu. Bili su iznena}eni kada ga je Isus primio tako hladno.

Učenici su bili veoma razočarani što Isus nije pokušavao da obezbedi saradnju sa vo}ama u Izrailju. Smatrali su da je pogrešio što nije ojačao svoje delo obezbe}ujući podršku ovih uticajnih ljudi. Da je odbio Judu, oni bi u svojim umovima postavili pitanje o mudrosti svoga Učitelja. Kasnija Judina istorija pokazaće im opasnost koja se krije u dozvoljavanju bilo kakvom svetovnom prosu}ivanju da deluje u odlučivanju o podobnosti ljudi za Božje delo. Saradnja takvih ljudi koju su učenici želeli da obezbede, izdala bi delo u ruke Njegovih najgorih neprijatelja.

Ipak, kada se Juda pridružio učenicima, nije bio neosetljiv prema lepoti Hristovog karaktera. Osećao je uticaj te božanske sile koja je privlačila duše Spasitelju. On koji nije došao da slomi stučene trske niti da ugasi "sveštila koje se puši" neće odbiti ovu dušu dok makar i jedna želja bude sezala ka svetlosti. Spasitelj je čitao Judino srce; On je znao dubinu greha kome će Juda podleći ako ga Božja milost ne oslobodi. Povezujući ovog čoveka sa sobom, On ga je postavio tamo gde je, iz dana u dan, mogao da bude doveden u dodir sa izvorom Njegove nesebične ljubavi. Ako bi otvorio svoje srce Hristu, božanska milost izagnala bi demona sebičnosti, pa čak bi i Juda mogao da postane podanik Božjeg carstva.

Bog uzima ljude takvi kakvi su, sa osnovnim ljudskim crtama u karakteru, i obučava ih za svoju službu, ako žele da prihvate Njegov red i uče od Njega. Oni nisu izabrani zato što su savršeni, već uprkos svom nesavršenstvu, kroz poznavanje i sprovo}enje istine, kroz Hristovu milost, mogu biti preobraženi u Njegovo obličje.

Juda je imao iste prilike kao i drugi učenici. Slušao je iste dragocene pouke. Me}utim, sprovo}enje istine koje je Hristos zahtevao, razmimoilazilo se sa Judinim željama i ciljevima, i nije želeo da napusti svoje zamisli da bi primio mudrost sa Neba.

Kako je nežno postupio Spasitelj sa onim koji će postati Njegov izdajnik! U svome učenju Isus se zadržavao na načelima dobročinstva koja su udarala u sam koren pohlepnosti. Izneo je Judi gnusni karakter lakomstva i mnogo puta ovaj učenik razumeo je da je ocrtan njegov karakter i istaknut njegov greh, ali nije želeo da prizna i napusti svoju nepravdu. Bio je sam sebi dovoljan i umesto da se odupre iskušenju, nastavio je da sledi svoje nepoštene postupke. Hristos je bio pred njim, živi primer onoga što je morao da postane da je požnjeo blagodat božanskog posredovanja i službe; ali Juda se oglušio na sve te pouke.

Isus mu nikada nije uputio oštri ukor zbog njegovog lakomstva, već je sa božanskim strpljenjem podnosio ovog grešnog čoveka, čak i kada mu je davao dokaz da čita njegovo srce kao otvorenu knjigu. Ponudio mu je najuzvišenije podsticaje da čini što je pravo, pa u odbacivanju nebeske svetlosti Juda nije imao nikakvo opravdanje.

Umesto da je hodao u svetlosti, Juda je odlučio da sačuva svoje mane. Gajio je r}ave želje, osvetničke strasti, mračne i turobne misli, sve dok Sotona nije potpuno zagospodario ovim čovekom. Juda je postao predstavnik Hristovog neprijatelja.

Kada se udružio sa Isusom, imao je neke dragocene crte karaktera koje bi mogle postati blagoslov za Crkvu. Da je bio voljan da nosi Hristov jaram, mogao bi da bude me}u glavnim apostolima; ali otvrdnuo je svoje srce kada mu je ukazano na mane, a oholost i pobuna izabrale su njegovu sebičnu slavoljubivost, pa se na taj način onesposobio za posao koji mu je Bog poverio da izvrši.

Svi apostoli imali su ozbiljne mane kada ih je Isus pozvao u svoju službu. Čak i Jovan, koji je došao u najprisniju vezu sa poniznim i krotkim Spasiteljem, po svojoj prirodi nije bio ponizan i popustljiv. On i njegov brat nazavani su "sinovi gromovi". Dok su bili sa Isusom, svako nipodaštavanje pokazano prema Njemu probudilo je u njima gnev i ratobornost. Plahovitost, osvetoljubivost, kritički duh, sve je to bilo u voljenom učeniku. Bio je gord, željan da bude prvi u Božjem carstvu. Me}utim, iz dana u dan nasuprot ovom nasilničkom duhu, posmatrao je Iusovu nežnost i blagost i slušao Njegove pouke o poniznosti i strpljenju. Otvorio je svoje srce božanskom uticaju, i postao ne samo slušalac već i tvorac Spasiteljevih reči. Njegovo ja bilo je skriveno u Hristu. Naučio je da nosi Hristov jaram i ponese Njegovo breme.

Isus je ukoravao svoje učenike, On ih je opominjao i upozoravao; ali Jovan i njegova braća nisu Ga napustila; izabrali su Isusa bez obzira na prekore. Spasitelj se nije povukao od njih zbog njihovih slabosti i grešaka. Oni su nastavili do kraja da dele Njegova iskušenja i uče pouke iz Njegovog života. Posmatranjem Hrista preobrazili su se u karakteru.

Apostoli su se veoma razlikovali u navikama i prirodi. To su se nalazili carinik Levije-Matej i vatreni zelot Simon, odlučni neprijatelji rimske vlasti; velikodušni i nagli Petar i podli Juda; Toma, iskrena srca, ali stidljiv i bojažljiv, Filip, spora srca i naklonjen sumnji i slavoljubivi, prostodušni Zavedejevi sinovi sa svojom braćom. Isus ih je doveo u zajednicu sa njihovim različitim manama; svi sa nasle}enim i stečenim sklonostima ka zlu; ali u Hristu i kroz Njega trebalo je da prebivaju u Božjoj porodici, učeći da postanu jedno u veri, učenju, duhu. Doživeće svoja iskušenja, svoje žalosti, svoje podvojenosti u mišljenju; ali dok god je Hristos prebivao u srcu, nije moglo biti nikakvih razmirica. Njegova ljubav povešće ih da imaju ljubav jedan prema drugome; Učiteljeve pouke dovešće do uskla}ivanja svih razlika, dovodeći apostole u jedinstvo, sve dok ne budu bili jedne misli i jednog rasu}ivanja. Hristos je veliko središte i oni će se približiti jedan drugome u istoj srazmeri u kojoj se približe središtu.

Kada je završio svoje poučavanje učenika, Isus je skupio malu grupu i klečeći usred njih i položivši ruke na njihove glave, izgovorio molitvu, posvećujući ih za Njegovo sveto delo. Tako su Gospodnji učenici bili rukopoloženi za službu Jevan}elja.

Kao svoje predstavnike me}u ljudima, Hristos nije izabrao an}ele koji nisu nikada pali, već ljudska bića, ljude sa istim sklonostima kao i oni koje žele da spasu. Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu, da bi mogao da se približi čovečanstvu. Božanskoj prirodi bila je potrebna ljudska priroda, jer je donošenje spasenja svetu zahtevalo i božansko i ljudsko. Božanskoj prirodi bila je potrebna ljudska priroda da bi čovečanstvo moglo dobiti kanal za vezu izme}u Boga i čoveka. Tako je i sa slugama i vesnicima Hristovim. Čoveku je potrebna sila koje je izvan njega i iznad njega, da bi ga obnovila po Božjem obličju i osposobila za vršenje Božjeg dela, ali ovo ne čini ljudsko učešće nebitnim. Ljudski rod oslanja se na božansku silu; Hristos prebiva u srcu verom, i saradnjom sa božanskim, čovekove snage postaju upotrebljive za dobro.

Onaj koji je pozvao galilejske ribare, još uvek poziva ljude u svoju službu. Isto je toliko voljan da svoju silu ispolji kroz nas kao i kroz svoje prve učenike. Ma koliko bili nesavršeni i grešni, Gospod nam pruža svoju ponudu da se udružimo sa Njim, da učimo kod Hrista. On nas poziva da do}emo na božansko poučavanje da, ujedinivši se sa Hristom, možemo činiti Božja dela.

"Ovo blago imamo u zemljanim sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga a ne od nas" (2. Korićanima 4,7). To je razlog što je propovedanje Jevan}elja povereno grešnim ljudima a ne an}elima. To otkriva da sila koja deluje kroz slabosti ljudske prirode je Božja sila, pa smo na taj način ohrabreni da verujemo da sila koja može da pomogne drugima, koji su isto tako slabi kao i mi, može pomoći i nama. A oni koji su i sami "pod slabošću" treba da su u stanju da postradaju "s onima koji ne znaju i zalaze" (Jevrejima J,2). Pošto su i sami ugroženi, upoznati sa opasnostima i teškoćama puta, i iz ovog razloga pozvani su da dosegnu druge koji se nalaze u sličnoj ugroženosti. Postoje duše zbunjene sumnjom, opterećene slabostima, slabe u veri i nesposobne da se uhvate za Nevidljivog; ali prijatelj koga mogu da vide, koji dolazi k njima umesto Hrista, može da postane alka koja će pričvrstiti njihovu kolebljivu veru za Hrista.

Treba da postanemo radnici zajedno sa nebeskim an}elima u predstavljanju Isusa svetu. Gotovo sa nestrpljivom željom an}eli očekuju našu saradnju; jer čovek mora da postane kanal za vezu sa čovekom. Kada sa posvećenjem celoga srca predamo sebe Hristu, an}eli se raduju što mogu da otkriju Božju ljubav preko naših života.

BESEDA NA GORI

(Matej J; 6 i 7)

Hristos je retko nasamo okupljao svoje učenika da bi primali Njegove reči. On nije odabirao za svoje slušaoce samo one koji su poznavali put života. Njegov posao bio je da dopre do mnoštva koje je bilo u neznanju i zabludi. Iznosio je svoje pouke o istini tamo gde su mogle dospeti do pomračenog razumevanja. On sam bio je Istina, stojeći opasanih bedara i ruku uvek ispruženih da blagosilja, a rečima opomene, usrdne molbe i ohrabrenja težio je da podigne svakoga ko bi došao k Njemu.

Beseda na gori, iako namenjena učenicima, izgovorena je u prisustvu mnoštva. Nakon rukopoloženja apostola, Isus je sa njima otišao na obalu mora. Tu je narod počeo da se okuplja još od ranog jutra. Osim uobičajenih velikih grupa iz galilejskih gradova, bilo je naroda iz Judeje, pa čak i iz samog Jerusalima; iz Pereje, iz Dekapolisa, iz Idumeje, daleko sa juga Judeje; iz Tira i Sidona, feničanskih gradova na obalama Sredozemnog mora. "Čuvši šta on čini", oni "do}oše da ga slušaju i da se isceljuju od svojih bolesti jer iz njega izlažaše sila i isceljivaše ih sve" (Marko 3,8; Luka 6,17-19).

Na uzanoj obali nije bilo čak ni mesta za stajanje, koja bi dosegao Njegov glas, za sve one koji su želeli da Ga čuju, pa ih je Isus poveo nazad na padinu brega. Dospevši na jednu zaravan koja je nudila prijatno mesto za okupljanje mnoštva, On je seo na travu, a učenici i mnoštvo sledili su Njegov primer. Mesto učenika bilo je uvek do Isusa. Narod se neprekidno gurao oko Njega, ali učenici su shvatili da ne smeju biti izgurani iz Njegove blizine. Seli su sasvim pored Njega, da ne bi izgubili nijednu reč Njegove pouke. Bili su pažljivi slušaoci, željni da razumeju istine koje je trebalo da objave svim zemljama i svim naraštajima.

Sa osećanjem da se može očekivati nešto više nego obično, oni su se sada tiskali oko svoga Učitelja. Verovali su da će se carstvo uskoro uspostaviti, a iz doga}aja tog jutra stekli su uverenje da će se u vezi sa njim objaviti neki proglas. Osećanje iščekivanja obuzelo je mnoštvo, a živost na licu dokazivala je duboko zanimanje. Dok je narod sedeo na zelenom obronku brežuljka, očekujući reči božanskog Učitelja, njihova srca bila su ispunjena mislima o budućoj slavi. Bilo je književnika i fariseja koji su očekivali dan kada će zagospodariti nad omrznutim Rimljanima i dokopati se bogatstva i sjaja velikog svetskog carstva. Siromašni seljaci i ribari nadali su se da će čuti čvrsto obećanje da će njihove bedne nadnice, oskudna hrana, život ispunjen napornim radom i strah od nemaštine biti zamenjeni darovima izobilja i danima dokolice. Umesto grube odeće koja im je danju bila ogrtač, a preko noći pokrivač, nadali su se da će im Hristos dati bogate i skupocene haljine njihovih porobljivača. Sva srca bila su uzbu}ena ponosnom nadom da će Izrailj uskoro biti počastvovan pred narodima kao izabran od Gospoda, a Jerusalim uzdignut kao glava jednog sveopšteg carstva.

Hristos je razočarao nadu u svetsku veličinu. U Besedi na gori pokušao je da raskopa delo stvoreno pogrešnim vaspitanjem i svojim slušaocima dâ pravi pojam o svom Carstvu i svom sopstvenom karakteru. Ipak, nije neposredno napao zablude naroda. On je video svu bedu sveta zbog greha, pa ipak nije pred njih iznosio živu sliku njihove nesreće. Poučavao ih je o nečemu neuporedivo boljem od onoga što su poznavali. Ne suzbijajući njihove zamisli o Božjem carstvu, govorio im je o uslovima pod kojima mogu ući u njega, dopuštajući im da sami donesu zaključke o njegovoj prirodi. Istine koje je učio nisu manje značajne za nas nego za mnoštvo koje Ga je sledilo. Ništa manje nama nije potrebno nego što je bilo njima da naučimo osnovna načela Božjeg carstva.

Hristove reči narodu na gori bile su reči blagoslova. Srećni su oni, rekao je, koji prepoznaju svoje duhovno siromaštvo i osećaju potrebu za otkupljenjem. Jevan}elje treba da se pripoveda siromašnima. Ono se ne otkriva onima koji su duhovno gordi, onima koji tvrde da su bogati i kojima ništa nije potrebno, već onima koji su ponizni i skrušeni. Za greh je otvoren samo jedan izvor - izvor za siromašne duhom.

Gordo srce teži da zasluži spasenje; ali naše pravo Nebo i naša podobnost za njega temelji se na Hristovoj pravdi. Gospod ne može učiniti ništa za obnovljenje jednog čoveka, sve dok se on, osvedočen u sopstvenu slabost i oslobo}en svake pomisli da je dovoljan sam sebi, ne potčini Božjoj upravi. Tada može primiti dar koji Bog čeka da podari. Ništa nije uskraćeno duši koja oseća svoju potrebu. Ona ima neograničeni pristup k Njemu u kome se nalazi sva punina. "Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u večnosti, kojemu je ime Sveti: Na visini i u svetinji stanujem i sa onim ko je skrušena srca i smerna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih" (Isaija J7,1J).

"Blago onima koji plaču jer će se utešiti." Ovim rečima Hristos ne uči da plakanje samo po sebi ima moć da otkloni krivicu greha. On ne odobrava pretvornu ili smišljenu poniznost. Plakanje o kome

govori ne sastoji se od potištenosti i jadikovanja. Iako smo žalosni zbog greha, treba da se radujemo dragocenoj prednosti što smo Božja deca.

Često žalimo zato što nam naša zla dela donose neprijatne posledice; ali to nije pokajanje. Prava žalost zbog greha je ishod delovanja Svetoga Duha. Duh otkriva nezahvalnost srca koje je omalovažavalo i žalostilo Spasitelja i u skrušenosti dovodi nas podnožju krsta. Svakim grehom iznova ranjavamo Isusa i kada pogledamo na Njega koga smo mi proboli, plačemo zbog grehova koji su Mu naneli patnje. Takvo plakanje povešće nas odbacivanju greha.

Svetovni ljudi mogu proglasiti ovu žalost slabošću, ali to je snaga koja onoga koji se vezuje za Beskonačnoga, vezuje sponama koje se ne mogu prekinuti. Ona pokazuje da Božji an}eli vraćaju duši vrline koje su izgubljene usled tvrdoće srca i prestupa. Suze onoga koji se kaje samo su kišne kapi koje prethode sunčevom sjaju svetosti. Ova žalost oglašava radost koja će postati živi izvor u duši. "Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula Gospodu Bogu svojemu" "i neću pustiti da padne gnev moj na vas, jer sam milostiv, veli Gospod" (Jeremija 3,13.12). "Žalosnima u Sionu" On je odlučio da dâ "nakit umesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnoga" (Isaija 61,3).

Za one koji plaču, u iskušenju i žalosti postoji uteha. Gorčina žalosti i poniženje bolji su od popuštanja grehu. Kroz nevolje, Bog nam otkriva slaba mesta u našem karakteru kako bismo Njegovom milošću pobedili svoje slabosti. Nepoznata poglavlja u vezi sa nama samima otkrivaju nam se i proba dolazi, bez obzira da li ćemo prihvatiti Božji ukor i savet. Kad na nas do}e iskušenje ne treba de se gnevimo i žalimo. Ne treba da se bunimo ili trudimo da se izvučemo iz Hristove ruke. Treba da ponizimo dušu pred Bogom. Gospodnji putevi su nejasni onome koji želi da sagleda pojedinosti u svetlosti koja mu godi. Oni izgledaju mračni i tužni našoj ljudskoj prirodi. Me}utim, Božji putevi su putevi milosti i kraj im je spasenje. Ilija nije znao šta čini kada je u pustinji rekao da mu je dosadio život i molio se da umre. Gospod u svojoj milosti nije ga uhvatio ze reč. Ilija je, ipak, trebalo da izvrši još jedno veliko delo; pa kada je ovo delo izvršeno, nije trebalo da umre obsehrabren i usamljen u pustinji. Za njega nije silaženje u smrtni prah, već uzdizanje u slavi i povorci nebeskih bojnih kola do prestola na visini.

Božja reč onima koji su žalosni glasi: "Vidi putove njegove, ali ću ga isceliti, vodiću ga i daću opet utehu njemu i njegovim koji tuže." "Promeniću žalost njihovu na radost, i utešiću ih, i razveseliću ih po žalosti njihovoj" (Isaija J7,18; Jeremija 31,13).

"Blago krotkima." Teškoće sa kojima se susrećemo mogu mnogo da se umanje tom krotošću koja je sakrivena u Hristu. Ako imamo poniznost našega Učitelja, uzdići ćemo se iznad prezira, prebacivanja i neprilika kojima smo svakodnevno izloženi i oni će prestati da sumornošću zasenjuju duh. Najuzvišeniji dokaz plemenitosti jednog čoveka je vladanje samim sobom. Onaj koji pred zlostavljanjem ili surovošću ne sačuva blag i postojan duh, lišava Boga prava da u njemu otkrije savršenstvo svog karaktera. Poniznost srca je sila koja donosi pobedu Hristovim sledbenicima; ona je obeležje njihove veze sa gornjim dvorovima.

"Jer je visok Gospod, i vidi niskoga" (Psalam 138,6). Bog nežno posmatra one koji otkrivaju krotak i ponizan Hristov duh. Svet ih možda posmatra sa nipodaštavanjem, ali u Njegovim očima oni imaju veliku vrednost. Propusnicu za nebeske dvorove neće dobiti samo mudri, veliki, dobročinitelji; ne samo vredni radnici, puni revnosti i neumorne marljivosti. Ne, širom otvoren ulaz imaće siromašni duhom, koji čeznu da Hristos svojim prisustvom boravi u njima, koji su krotkoga srca, čija je najveća težnja da čine Božju volju. Oni će biti u broju onih koji su oprali i ubelili svoje haljine u krvi Jagnjetovoj. "Zato su pred prestolom Božijim, i služe mu dan i noć u crkvi Njegovoj; i Onaj što sedi na prestolu useliće se u njih" (Otkrivenje 7,1J).

"Blago gladnima i žednima pravde." Osećanje nedostojnosti učiniće da srce oseća glad i že} za pravdom i ova želja neće biti izneverena. Oni koji naprave mesta u svom srcu za Isusa, shvatiće Njegovu ljubav. Svi koji čeznu za tim da budu karakterom slični Bogu, biće zadovoljeni. Sveti Duh nikada neće ostaviti bez pomoći nijednu dušu koja gleda na Isusa. On uzima od Onoga što je Hristovo i daje njoj. Ako se naš pogled stalno zadržava na Hristu, rad Duha neće prestati sve dok se takva duša ne preobrazi u Njegovo obličje. Čista ljubav proširiće dušu, dajući joj sposobnost za uzvišenija dostignuća, za uvećano znanje o nebeskim vrednostima, tako da joj neće biti uskraćena punina. "Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi."

Milostivi će naći milost, a oni koji su čistoga srca, videće Boga. Svaka nečista misao obesvećuje dušu, slabi moralno osećanje i teži da izbriše delovanje Svetoga Duha. Ona pomračuje duhovni vid, tako da ljudi ne mogu gledati Boga. Gospod može da oprosti i oprašta grešniku koji se kaje, ali iako mu je oprošteno, duša je povre}ena. Onaj koji želi da jasno razlikuje duhovne istine mora da izbegava svaku nečistotu u govoru ili mislima.

Me}utim, Hirstove reči pokrivaju više nego samo slobodu od čulne nečistote, više nego slobodu od ceremonijalnog skrnavljenja koje su Jevreji tako strogo izbegavali. Sebičnost nas sprečava da gledamo Boga. Sebičan duh prosu}uje o Bogu kao potpuno jednakom sebi. Dok to ne odbacimo, ne možemo da shvatimo Njega koji je ljubav. Jedino će nesebično srce, krotak duh pun poverenja, videti Boga kao "milostivog, žalostivog, sporog na gnev i obilnog milosr}em i istinom" (2. Mojsijeva 34,6).

"Blago onima koji mir grade." Istina ra}a Hristov mir. On je u skladu sa Bogom. Svet je u neprijateljstvu sa svojim Tvorcem, i kao ishod toga oni su u neprijateljstvu jedan prema drugome. Psalamista, izjavljuje: "Veliki mir imaju oni koji ljube zakon Tvoj, i u njih nema spoticanja" (Psalam 119,16J). Ljudi ne mogu da stvore mir. Ljudski planovi za očišćenje i uzdizanje pojedinaca i društva neće uspeti da stvore mir, zato što ne dopiru do srca. Jedina sila koja može da stvori ili neprekidno održava istinski mir je Hristova milost. Kada je ona usa}ena u srce, biće odstranjene zle sklonosti koje izazivaju sva}u i nesporazume. "Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta", a pustinja života "veseliće se i procvetati kao ruža" (Isaija JJ,13, 3J,1).

Mnoštvo je bilo zadivljeno ovim učenjem koje se toliko razlikovalo od pravila i primera fariseja. Ljudi su stekli mišljenje da se sreća sastojala u posedovanju svetovnih dobara, da je vrlo poželjna slava i čast od ljudi. Bilo je veoma prijatno nazvati se "rabin" i biti veličan kao mudar i pobožan, a svoje vrline pokazivati pred svetom. To se smatralo krunom sreće. Me}utim, u prisustvu ovog ogromnog mnoštva Isus je izjavio da će zemaljska dobit i čast biti sva nagrada koju će ovakve osobe bilo kad dobiti. Govorio je sa sigurnošću i sila osvedočenja pratila je Njegove reči. Narod se utišao, a osećanje straha nadvilo se nad njih. Sumljičavo su gledali jedan drugoga. Ko će od njih biti spasen ako je učenje ovog čoveka tačno? Mnogi su bili ube}eni da je ovaj izvanredni Učitelj pokrenut Božjim Duhom, a misli koje izgovara božanske.

Pošto je objasnio u čemu se sastoji prava sreća i kako može da se postigne, Isus je odre}enije ukazao na dužnost svojih učenika, kao učitelja izabranih od Boga da povedu druge ljude stazom pravde i večnoga života. Znao je da će oni često patiti zbog razočarenja i obeshrabrenja, da će se susretati sa odlučnim protivljenjem, da će biti napadani i njihovo svedočanstvo odbacivano. Dobro je znao da će u izvršavanju svoje misije ovi ponizni ljudi, koji su tako pažljivo slušali Njegove reči, morati da podnose klevete, mučenja, zatvor i smrt, pa je nastavio: "Blago progna nima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko. Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i reku na vas svakojake r}ave reči, mene radi. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima, jer su tako progonili proroke pre vas."

Svet voli greh i mrzi pravdu i to je bio razlog njegovog neprijateljstva prema Isusu. Svi koji odbiju Njegovu bezgraničnu ljubav smatraće biblijsku religiju činiocem koji uznemirava. Hristova svetlost rasteruje tamu koja pokriva njihove grehe, i ukazuje se potreba za reformom. Dok oni koji se pokoravaju uticaju Svetoga Duha počinju borbu sa samim sobom, dotle se oni koji se čvrsto drže greha bore protiv istine i njenih predstavnika.

Na taj način stvara se razdor i Hristovi sledbenici bivaju optuživani kao oni koji unose nemir u narod. Me}utim, prijateljstvo sa Bogom donosi im neprijateljstvo ovog sveta. Oni nose Hristovu sramotu. Oni slede stazu koju su utabali najplemenitiji na Zemlji. Radosno, a ne sa žalošću, treba da se suoče sa progonstvom. Svako žestoko iskušenje je Božje sredstvo za njihovo oplemenjivanje. Svaka takva proba osposobljava ih za njihov posao kao Njegovih saradnika. Svaki sukob ima svoje mesto u velikoj borbi za pravdu i svaki će doprineti radosti njihove konačne pobede. Imajući ovo u vidu, proba njihove vere i strpljenja biće radosno prihvaćena, radije nego sa strahom i izbegavanjem. Brižni da ispune svoju obavezu prema svetu, usredsre}ujući svoju želju na Božje odobravanje, Njegove sluge moraju da ispune svaku dužnost, ne obazirući se na strah ili naklonost ljudi.

"Vi ste so zemlji", rekao je Isus. Nemojte se povlačiti iz sveta da biste izbegli progonstvo. Treba da prebivate me}u ljudima, da ukus božanske ljubavi može da bude kao so koja će sačuvati svet od kvarenja.

Srca koja odgovaraju uticaju Svetoga Duha kanali su kroz koje protiče Božji blagoslov. Kada bi oni koji služe Bogu bili uklonjeni sa Zemlje, i Njegov Duh se povukao izme}u ljudi, ovaj svet bi bio prepušten pustoši i uništenju, plodovima Sotonine vladavine. Iako zli to ne znaju, oni u ovom svetu duguju čak i za blagoslove ovog života prisustvu Božjeg naroda koga omalovažavaju i ugnjetavaju. Me}utim, ako su pobožni ljudi to samo po imenu, oni su kao so koja je izgubila svoj ukus. Oni nemaju nikakav uticaj na dobro u svetu. Njihovim pogrešnim predstavljanjem Boga gori su od nevernika.

"Vi ste svetlost svetu." Jevrejski sveštenici su mislili da dobra spasenja prisvoje samo za svoj narod, ali im je Hristos pokazao da je spasenje kao i sunčev sjaj. Ono pripada celom svetu. Religija Biblije ne može se zatvoriti izme}u korica knjige, niti izme}u zidova crkve. Ona treba da se povremeno iznosi samo za našu ličnu korist, a posle

toga opet pažljivo odloži u stranu. Ona treba da posvećuje svakodnevni život, da se pokaže u svakom poslovnom sporazumu i u svim našim društvenim odonosima.

Pravi karakter se ne oblikuje spolja i onda obuče; on zrači iznutra. Ako želimo druge da uputimo na stazu pravde, načela pravde kao dragocenost moraju biti čuvana u našim srcima. Naše ispovedanje vere može da objavljuje teoriju religije, ali naša stvarna pobožnost propoveda reč istine. Dosledan život, sveti razgovor, nepokolebljiva čestitost, delotvoran, dragovoljan duh, primer pobožnosti - to su sredstva kojima se svetlost prenosi svetu.

Isus se nije zadržavao na odredbama zakona, ali nije ostavio svoje slušaoce da zaključe da je došao da odbaci njegove zahteve. Znao je da uhode stoje spremne da Ga uhvate za svaku reč koja bi se mogla iskriviti da služi njihovom cilju. Znao je za predrasudu koja je postojala u mislima mnogih Njegovih slušalaca, i zato nije govorio ništa što bi uzdrmalo njihovu veru u religiju i ustanove koje su im predate preko Mojsija. Hristos je lično dao Moralni i Obredni zakon. Nije došao da uništi poverenje u sopstvena uputstva. U skladu sa svojim velikim poštovanjem Zakona i proroka, pokušavao je da obori zid zahteva predanja kojim su Jevreji bili ogra}eni. Dok je odbacivao njihovo pogrešno tumačenje Zakona, brižljivo je opominjao svoje učenike da ne odbacuju životne istine koje su poverene Jevrejima.

Fariseji su bili ponosni na svoju poslušnost Zakonu; pa ipak, tako su malo poznavali njegova načela u svakidašnjem životu, da su im Spasiteljeve reči zvučale kao jeres. Kada je očistio besmislice kojima je istina bila zatrpana, smatrali su da je odbacio i samu istinu. Došaptavali su jedan drugome da On omalovažava Zakon. Čitao je njihove misli i odghovorio im rečima: "Ne mislite da sam došao da pokvarim zakon ili proroke; nisam došao da pokvarim, nego da ispunim." Ovim je Isus, pobio optužbe fariseja. Njegova misija u svetu bila je da odbrani zahteve Zakona za koje su Ga optuživali da ih krši. Da je Božji zakon mogao da se promeni ili ukine, Hristos ne bi imao potrebu da snosi posledice naših prestupa. On je došao da objasni odnos Zakona prema čoveku i slikovito prikaže njegova pravila sopstvenim životom poslušnosti.

Bog nam je dao svoje svete propise zato što voli ljudski rod. Da bi nas zaštitio od posledica prestupa, otkrio je načela pravde. Zakon je izraz Božje misli; kada ga prihvatimo u Hristu, on postaje naša misao. On nas uzdiže iznad sile prirodnih želja i sklonosti, iznad iskušenja koja vode u greh. Bog želi da budemo srećni i On nam daje pravila Zakona da bismo slušajući ih mogli imati radost. Kada su prilikom Hristovog ro}enja an}eli pevali: "Slava na visini Bogu, i na zemlji mir, me}u ljudima dobra volja" (Luka 2,14), objavljivala su načela Zakona kojii je On došao da načini velikim i slavnim.

Kada je Zakon objavljen na Sinaju, Bog je objavio ljudima svetost svoga karaktera, kako bi isticanjem suprotnosti mogli videti grešnost svoga karaktera. Zakon im je dat da ih osvedoči o grehu i otkrije im njihovu potrebu za Spasiteljem. On bi to učinio kada bi njegova načela bila primenjena na srce uz pomoć Svetoga Duha. Ovo delo još uvek mora da se obavlja. U Hristovom životu zakonska načela učinjena su jasnim; i dok Božji Sveti Duh utiče na srce, dok Hristova svetlost otkriva ljudima njihovu potrebu za Njegovom krvlju koja očišćava i za Njegovom pravdom koja opravdava, Zakon je još uvek sredstvo koje nas dovodi Hristu da bismo mogli bitri opravdani verom. "Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu" (Psalam 19,7).

"Dokle nebo i zemlja stoje", rekao je Isus, "neće nestati ni najmanjeg slovca ili jedne title iz zakona dok se sve ne izvrši". Sunce koje sija na nebu, čvrsta Zemlja na kojoj prebivamo, Božji su svedoci da je Njegov zakon nepromenljiv i večan. Iako oni mogu proći, božanska pravila će ostati. "Lakše je pak nebu i zemlji proći negoli jednoj titli iz zakona propasti" (Luka 16,17). Sistem slika koji je ukazivao na Isusa kao na Božje Jagnje mogao je prilikom Njegove smrti delimično da promeni svoju ulogu, ali pravila Deset zapovesti nepromenljiva su kao i Božji presto.

Pošto je "zakon Gospodnji savršen", svako skretanje od njega mora da bude zlo. Hristos osu}uje one koji su neposlušni Božjim zapovestima i uče i druge da tako čine. Spasiteljev život poslušnosti ispunjavao je sve zahteve Zakona; On je dokazao da se u ljudskoj prirodi može držati Zakon i pokazao savršenstvo karaktera koje razvija poslušnost. Svi koji su poslušni, kao što je i On bio poslušan, isto tako objavljuju da je Zakon "svet i pravedan i dobar" (Rimljanima 7,12). Sa druge strane, svi koji krše Božje zapovesti podržavaju Sotonina tvr}enja da je zakon nepravedan i da se ne može slušati. Na taj način oni podupiru prevare velikog protivnika i obeščašćuju Boga. Oni su deca zloga koji je bio prvi pobunjenik protiv Božjeg zakona. Dopustiti im pristup na Nebo značilo bi ponovo uneti klice nesloge i pobune i ugroziti blagostanje svemira. Nijedan čovek koji svojom voljom zanemaruje jedno načelo Zakona neće ući u nebesko carstvo.

Rabini su smatrali svoju pravdu propusnicom za Nebo, ali Isus je izjavio da je nedovoljna i bezvredna. Farisejsku pravdu sačinjavali su spoljašnji obredi i teoretsko znanje istine. Rabini su tvrdili da su sveti u svojim ličnim naporima da održe Zakon; ali njihova dela razdvojila su pravdu od religije. Dok su do sitnica bili tačni u poštovanju obreda, dotle je njihov život bio nemoralan i unižen. Njihova takozvana pravda ne bi mogla nikada ući u nebesko carstvo.

Najveća obmana ljudskoga uma u Hristove dane bila je da samo pristajanje uz istinu sačinjava pravdu. U celokupnom ljudskom iskustvu teoretsko znanje istine pokazalo se nedovoljnim za spasenje duše. Ono ne donosi plodove pravde. Revnosno poštovanje onoga što se naziva teološka istina često je udruženo sa mržnjom prema pravoj istini otkrivenoj u životu. Najmračnija poglavlja istorije opterećena su izveštajima o zločinima koja su počinili verski fanatici. Fariseji su tvrdili da su Avramova deca i hvalili se posedovanjem božanskih proročanstava; ipak ove prednosti nisu ih sačuvale od sebičnosti, zlobe, želje za dobitkom i najnižeg licemerstva. Smatrali su sebe najpobožnijim na svetu, ali njihova takozvana pravovernost navela ih je da razapnu Gospoda slave.

Još uvek postoji ista opasnost. Mnogi primaju za gotovo da su religiozni, jednostvano zato što su prihvatili neka osnovna teološka načela. Me}utim, oni nisu sproveli istinu u svakodnevni život. Oni nisu poverovali u nju i nisu je zavoleli, pa zato nisu primili silu i blagodat koja dolazi od posvećenja istinom. Ljudi mogu tvrditi da veruju u istinu; ali ako ih to ne čini iskrenima, ljubaznima, strpljivima, trpeljivima, nebeskog uma, onda je to prokletstvo za one koji je poseduju, a preko njihovog uticaja to je prokletstvo i za svet.

Pravda koju je Isus propovedao predstavlja uskla}enost srca i života sa otkrivenom Božjom voljom. Grešni ljudi mogu postati pravedni samo ako imaju veru u Boga i održavaju živu vezu sa Njim. Tada će prava pobožnost uzdizati misli i oplemeniti život. Tada će se spoljašnji oblici religije usaglasiti sa unutrašnjom čistotom religioznog čoveka. Tada obredi koje zahteva služba Bogu nisu beznačajne svečanosti, kao one kod licemernih fariseja.

Isus pojedinačno uzima zapovesti i objašnjava dubinu i širinu njegovih zahteva. Umesto da odbaci i jednu jotu od njihove snage, On pokazuje koliko su dalekosežnija njihova načela i otkriva sudbonosnu grešku Jevreja u njihovom spoljašnjem pokazivanju poslušnosti. On izjavljuje da se Božji zakon prestupa r}avom misli ili požudnom pogledom. Čovek koji pristaje na najmanju nepravdu krši Zakon i unižava svoju moralnu prirodu. Ubistvo prvo živi u mislima. Onaj koji mržnji daje mesto u svom srcu, postavlja svoje noge na stazu ubice i njegovi prinosi odvratni su Bogu.

Jevreji su gajili duh odmazde. U svojoj mržnji prema Rimljanima izgovarali su teške javne optužbe i zadovoljavali Zloga ispunjavajući njegova svojstva. Na taj način obučavali su se za vršenje strašnih dela na koja ih je on navodio. U verskom životu fariseja nije postojalo ništa što bi neznabošcima učinilo pobožnost privlačnom. Isus ih je pozvao da ne varaju sami sebe mišlju da u srcu mogu da ustanu protiv svojih ugnjetača i gaje težnju da se osvete za njihova zla.

Istina je da postoji gnev koji se može opravdati, čak i kod Hristovih sledbenika. Kad vide da se Bog vre}a, a Njegova služba ne poštuje, kada vide da su nevini ugnjetavani, tada pravedni gnev obuzima dušu. Takav gnev, proizašao iz istančanih moralnih načela, nije greh. Me}utim, oni koji prilikom bilo kakvog izazova smatraju da imaju slobodu da popuste gnevu ili mržnji, otvaraju srce Sotoni. Ako želimo da budemo u skladu sa nebom, iz duše moramo izagnati gorčinu i neprijateljstvo.

Spasitelj ide dalje od ovoga. On kaže: "Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i onde se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te, ostavi onde dar svoj pred oltarom, i idi pre te se pomiri s bratom svojim, pa onda do}i i prinesi dar svoj." Mnogi su revni u verskim službama, dok izme}u njih i njihove braće postoje nesrećne nesuglasice koje bi mogli izgladiti. Bog zaheva od njih da učine sve što stoji u njihovoj moći da ponovo uspostave sklad. Sve dok to ne učine, On ne može da prihvati njihovu službu. Dužnost čoveka u pogledu ovoga jasno je istaknuta.

Bog na sve izliva svoje blagoslove. "On zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima." On je "blag i neblagodarnima i zlima" (Luka 6,3J). On nam zapoveda da budemo slični Njemu. "Blagosiljajte one koji vas kunu", kaže Isus, "činite dobro onima koji na vas mrze da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima". To su načela Zakona i ona su izvori života.

Božji ideal za Njegovu decu uzvišeniji je od najuzvišenije misli koju ljudska misao može dostići. "Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Ova zapovest je i obećanje. Plan spasenja ima u vidu naše potpuno osloba}anje od sotonske sile. Hristos uvek odvaja od greha skrušenu dušu. On je došao da raskopa dela }avolja i postara se da Sveti Duh bude darovan svakoj duši koja se kaje, da bi je sačuvao od grešenja.

Sredstvo kojim nas kušač kuša ne sme se smatrati izgovorom za neko r}avo delo. Sotona se raduje kada čuje da oni koji se nazivaju Hristovim sledbenicima opravdavaju izobličenost svoga karaktera. Ta opravdanja, u stvari, vode grehu. Za greh ne postoji opravdanje. Sveti karakter, život sličan Isusu dostupan je svakom Božjem detetu koje se kaje i veruje.

Ideal biblijskog karaktera je sličnost Hristu. Kao što je Sin čovečji bio savršen u svom životu, tako i Njegovi sledbenici treba da su savršeni u svom životu. Isus je u svemu bio kao Njegova braća. On je postao telo, kao što smo i mi. On je bio gladan, žedan i umoran. Svoj život održavao je hranom i osvežavao snom. Delio je čovekovu sudbinu, iako je bio bezgrešni Božji Sin. Bio je Bog u telu. Njegov karakter traba da postane naš. Gospod kaže onima koji Ga veruju: "Useliću se u njih i živeću sa njima, i biću im Bog, i oni će biti narod moj" (2. Korićanima 6,16).

Lestve koje je Jakov video, čiji je donji deo počivao na zemlji, a vrh dopirao do nebeskih kapija, do samog praga slave, u stvari su Hristos. Da te lestve samo jednom prečagom nisu uspele da dodirnu Zemlju, bili bismo izgubljeni. Me}utim, Isus je dopro do nas tamo gde se nalazimo. On je uzeo našu prirodu i pobedio, da bismo mi, uzimajući Njegovu prirodu, mogli pobeditit. Postavljen "u obličju tela grehovnoga" (Rimljanima 8,3) živeo je bezgrešnim životom. Sada se svojom božanskom prirodom drži nebeskog prestola, a svojom ljudskom prirodom dopire do nas. On nam nalaže da verom u Njega dostignemo slavu Božjeg karaktera. Zato moramo biti savršeni, kao što je "savršen Otac nebeski".

Isus je pokazao u čemu se sastoji pravda i ukazao na Boga kao na njen izvor. Sada se okrenuo praktičnim dužnostima. U davanju milostinje, u molitvi, u postu, govorio je On, ne treba ništa učiniti što bi privuklo pažnju ili što bi zadobilo slavu za sopstvenu ličnost. Iskreno dajmo za dobro siromašnih koji pate. U molitvi neka duša bude u vezi sa Bogom. U postu ne idimo pognute glave i srcem ispunjenim mislima o sebi. Srce fariseja je pusta i nekorisna zemlja na kojoj nikakvo seme božanskog života ne može da napreduje. Onaj koji se bezuslovno potčini Bogu, podariće najprihvatljiviju službu. Druženjem sa Bogom ljudi postaju Njegovi saradnici, otkrivajući u ljudskoj prirodi Njegov karakter.

Služba učinjena u iskrenosti srca ima veliku nagradu. "Otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno." Karakter se oblikuje životom kojim živimo Hristovom milošću. U duši počinje da se obnavlja izvorna lepota. Osobine Hristovog karaktera su podarene i lik Božanskog počinje jasno da svetli. Lica ljudi i žena koji hodaju i rade sa Bogom izražavaju nebeski mir. Okruženi su nebeskom atmosferom. Za ove duše počelo je Božje carsstvo. Oni imaju Hristovu radost, radost što su blagoslov čovečanstvu. Oni imaju tu čast što su prihvaćeni da služe Učitelju; njima je povereno da obavljaju Njegov posao u Njegovo ime.

"Niko ne može dva gospodara služiti." Ne možemo služiti Bogu podeljena srca. Biblijska religija nije jedan uticaj me}u mnogim drugim; njen uticaj treba da bude najveći, da prožima svaki drugi i vlada nad svakim drugim. Ona ne treba da bude slična platnu po kome je tu i tamo nabačena boja, već treba da prožme ceo život, kao kad bi platno bilo umočeno u boju, sve dok svaka nit tkanja ne primi duboku, neizbledivu boju.

"Ako dakle bude oko tvoje zdravo, sve će telo tvoje svetlo biti. Ako li oko tvoje kvarno bude, sve će telo tamno biti." Čistota i nepokolebljivost cilja uslovi su za primanje svetlosti od Boga. Onaj koji želi da upozna istinu, mora biti voljan da prihvati sve što ona otkriva. On ne može da učini nikakvu nagodbu sa grehom. Biti kolebljiv i mlak u pokoravanju istini znači izabrati tamu greha i sotonsku obmanu.

Svetovna načela postupanja i nepromenljiva načela pravde ne mogu neosetno prelaziti jedno u drugo, kao što to čine boje duge. Izme}u njih večni Bog povukao je široku, jasnu crtu. Sličnost Hristu toliko se razlikuje od sličnosti Sotoni kao što je podne u suprotnosti sa ponoći. Zato su samo oni koji žive Hristovim životom Njegovi sradnici. Ako se u duši gaji ijedan greh, ili ako se u životu zadržava ijedna r}ava navika, celo biće je zatrovano. Čovek postaje oru}e nepravde.

Svi koji su izabrali službu Bogu treba da počinu u Njegovom staranju. Hristos je pokazao na ptice koje lete po nebu, na cveće u polju i naložio svojim slušaocima da razmišljaju o ovim delima Božjeg stvaranja. "Niste li mnogo pretežniji od njih?" - rekao je On (Matej 6,26). Mera božanske patnje koja se poklanja svakom delu u srazmeri je sa njegovim položajem na lestvici postojanja. Provi}enje bdi nad malim, sme}im vrapcem. Poljsko cveće, trava koja kao ćilim pokriva zemlju, dele pažnju i staranje nebeskog Oca. Umetnik nad umetnicima mislio je na ljiljane, načinivši ih tako prekrasnim da nadmašuju Solomunovu slavu. Koliko se mnogo više brine za čoveka koji je slika i slava Božja. On čezne da vidi svoju decu kako otkrivaju karakter sličan Njegovom. Kao što sunčev zrak daje cveću razne nežne boje, tako i Bog daje duši lepotu sopstvenog karaktera.

Svi koji odaberu Hristovo carstvo ljubavi, i pravde, i mira, učinivši njegovo dobro pretežnijim od svega ostalog, povezani su sa gornjim svetom i dobijaju svaki blagoslov koji je potreban za ovaj život. U knjizi Božjeg provi}enja, u knjizi života, svako od nas ima svoju stranicu. Ta stranica sadrži sve pojedinosti naše istorije; čak i vlasi na glavi izbrojane su. Bog uvek misli na svoju decu.

"Ne brinite se za sutra" (Matej 6,34). Mi treba da sledimo Hrista iz dana u dan. Bog ne poklanja pomoć za sutra. On svojoj deci ne daje odjednom sva uputstva za njihov životni put da se ne bi zbunila. On im kazuje samo toliko koliko mogu da zapamte i izvrše. Snaga i mudrost koja se poklanja je za sadašnje hitne potrebe. "Ako li kome od vas nedostaje premudrosti," za danas, "neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se" (Jakov 1,J).

"Ne sudite da vam se ne sudi." Nemojte smatrati sebe boljim od ostalih ljudi, i nemojte postavljati sebe za njihovog sudiju. Pošto ne možete da razaberete pobude, niste u stanju da sudite drugome. Kritikujući ga, navlačite osudu na sebe; jer pokazujete da ste saučesnik Sotone, opadača braće. Gospod kaže: "Sami sebe okušajte jeste li u veri; sami sebe ogledajte." To je naš posao. "Jer kad bismo sebe rasu}ivali, ne bismo osu}eni bili" (2. Korićanima 13,J; 1. Korićanima 11,31).

Dobro drvo ra}aće dobre plodove. Ako je rod neukusan i nekoristan, drvo je r}avo. Tako i rod koji se donosi u životu pruža dokaz o stanju srca i savršenstva karaktera. Dobra dela nikada ne mogu da otkupe spasenje, ali su dokaz vere koje deluje preko ljubavi i čisti dušu. Pa iako se večna nagrada ne daje zbog naše zasluge, ipak će ona biti u srazmeri sa radom objavljenim kroz Hristovu milost.

Na taj način Hristos je izložio načela svoga carstva i ukazao na njih kao na velika životna pravila. Da bi utisnuo pouku, dodao je jedan slikoviti primer. Nije dovoljno da samo slušate moje reči. Poslušnošću ih morate učiniti temeljem svoga karaktera. "Ja" je samo živi pesak. Ako zidate na ljudskim teorijama i izumima, vaša kuća će se srušiti. Nju će zbrisati vetrovi iskušenja, oluje probe. Me}utim, ova načela koja sam vam dao odoleće. Primite Me, zidajte na mojim rečima: "Svaki dakle koji sluša ove moje reči i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovek koji sazida kuću svoju na kamenu; i udari daždi, i do}oše vode, i dunuše vetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer beše utvr}ena na kamenu" (Matej 7,24.2J).

RIMSKI KAPETAN

(Matej 8,J-13; Luka 7,1-17)

Hristos je rekao plemiću čijeg je sina iscelio: "Ako ne vidite znaka i čudesa, ne verujte" (Jovan 4,48). Bio je ožalošćen što Njegov narod traži ove spoljašnje znake o Njegovom mesijanstvu. Stalno se čudio njihovom neverstvu. Me}utim, divio se veri rimskog kapetana koji je došao k Njemu. Kapetan nije sumnjao u Hristovu silu. On ga čak nije molio da do}e i lično učini čudo. "Samo reci reč", kazao je ,"i ozdraviće sluga moj".

Kapetanov sluga bio je oduzet i ležao na samrti. Kod Rimljana su sluge bili robovi, kupovani i prodavani na tržištima i prema njima se postupalo sa surovošću i zlostavljanjem; ali kapetan je bio naklonjen svom sluzi pa je veoma želeo njegovo ozdravljenje. Verovao je da Isus može da ga izleči! On nije video Spasitelja, ali izveštaji koje je čuo nadahnuli su ga verom. Uprkos jevrejskom formalizmu, ovaj Rimljanin bio je osvedočen da je njihiva religija bila nadmoćnija od njegove. Već je probio neke prepreke nacionalnih predrasuda i mržnje koje su razdvajale zavojevače i pokoreni narod. Ispoljio je poštovanje prema Božjoj službi i pokazao ljubaznost prema Jevrejima kao Njegovim poštovaocima. U Hristovom učenju, kako mu je bilo izneseno, našao je ono što je zadovoljavalo potrebu njegove duše. Sve što je bilo duhovno u njemu prihvatilo je Spasiteljeve reči. Me}utim, osećao se nedostojnim da do}e pred Isusa i obratio se jevrejskim starešinama da zamole za izlečenje njegovog sluge. Oni su poznavali Velikog Učitelja, pa će znati, mislio je on, kako da Mu pri}u da bi zadobili Njegovu naklonost.

Kada je Isus ušao u Kapernaum, srelo Ga je poslanstvo starešina koje Mu je prenelo kapetanovu želju. Naglasili su: "Dostojan je da mu to učiniš; jer ljubi narod naš, i načini nam zbornicu."

Isus je odmah krenuo prema oficirovom domu, ali pritisnut mnoštvom, polako je napredovao. Vest o Njegovom dolasku došla je pre Njega i kapetan, u nedostatku samopouzdanja, poslao mu je poruku: "Gospode! Ne trudi se, jer nisam dostojan da u}eš pod moju strehu." Me}utim, Isus je nastavio svojim putem i kapetan osmelivši se najzad da Mu pri}e, dopunio je poruku govoreći: "Zato i ne držah sebe dostojna da ti do}em" "nego samo reci reč, i ozdraviće sluga moj. Jer i ja sam čovek pod vlasti; i imam pod sobom vojnike, pa rečem jednome: Idi, i ide; i drugome: Do}i, i do}e; i sluzi svojemu: Učini to, i učini." Kao što sam ja predstavnik sile Rima i moji vojnici priznaju moju vlast kao vrhovnu, tako i Ti predstavljaš silu Beskonačnog Boga, pa sve što je stvoreno pokorava se Tvojoj reči. Ti možeš zapoveditи bolesti da nestane i ona će Te poslušati. Možeš pozvati svoje nebeske vesnike i oni će dati iscelju-juću silu. Izgvori samo jednu reč i moj sluga biće izlečen.

"I kada ču to Isus, začudi mu se, i okrenuvši se narodu koji i}aše za njim reče: Kažem vam, ni u Izrailju tolike vere ne na}oh." Kapetanu je rekao: "Kako si verovao neka ti bude. I ozdravi sluga njegov u taj čas."

Jevrejske starešine koje su preporučivale kapetana Hristu, pokazale su koliko su daleko od posedovanja duha Jevan}elja. Nisu prepoznavali da je naša velika potreba samo oslanjanje na Božju milost. U svojoj pravdi preporučivali su kapetana zbog nakolonosti

koju je pokazao "narodu našemu". Me}utim, kapetan je o sebi rekao: "Nisam dostojan." Njegovo srce bilo je taknuto Hristovom milošću. Uvideo je svoju nedostojnost; ali nije se plašio da traži pomoć. Nije se uzdao u svoju dobrotu; njegov dokaz bila je njegova velika potreba. Njegova vera uhvatila se za Hrista; za Njegov pravi karakter. Nije verovao u Njega samo kao u čudotvorca, već kao u Prijatelja i Spasitelja ljudskog roda.

Na taj način grešnik može doći Hristu. "Ne za dela pravedna koja mu učinismo, nego po svojoj milosti spase nas" (Titu 3,J). Kad Sotona govori čoveku da je grešnik i da ne sme da se nada da će primiti Božji blagoslov, treba mu reći da je Hristos došao na svet da spase grešnike. Mi nemamo ništa što bi nas preporučilo Bogu, ali razlog koji možemo uvek iznositi je naše krajnje bespomoćno stanje, koje Njegovu otkupljujuću silu čini neophodnom. Odričući se svakog oslanjanja na sebe, možemo da gledamo na goglotski krst i kažemo:

"Moje ruke prazne su
U Tvoj krst samo uzdam se."

Jevreji su od detinjstva poučavani o delu Mesije. Njima su pripadale nadahnute izjave patrijaraha i proroka, i simbolična pouka iz žrtvene službe. Me}utim, potcenili su svetlost, pa u Isusu sada nisu videli ništa što bi poželeli. Me}utim, kapetan, ro}en u mnogoboštvu, vaspitavan u idolopoklonstvu carskog Rima, obučavan kao vojnik, prividno lišen duhovnog života svojim vaspitanjem i okolinom, još više odvojen licemerjem Jevreja i prezirom svojih sunarodnika prema izrailjskom narodu - ovaj čovek shvatio je istinu za koju su Avramova deca bila slepa. Nije čekao da vidi da li će Jevreji primiti Onoga koji je tvrdio da je njihov Mesija. Kada je svetlost koja "obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet" (Jovan 1,9) zasjala nad njim, on je - iako izdaleka - razabrao slavu Božjeg Sina.

Za Isusa je ovo bilo važno delo koje je Jevan}elje trebalo da izvrši me}u neznabošcima. Sa radošću je unapred gledao okupljanje duša iz svih naroda u Njegovo carstvo. Sa dubokom žalošću prikazao je Jevrejima ishod njihovog odbacivanja Njegove milosti: "I to vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći i sešće za trpezu sa Avramom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskome; a sinovi carstva izgnaće se u tamu najkrajnju; onde će biti plač i škrgut zuba." Ah, koliko je onih koji se još uvek pripremaju za isto sudbonosno razočaranje! Dok duše u tami neznaboštva prihvataju Njegovu milost, koliko je mnogo onih u hrišćanskim zemljama kojima svetlost sija samo da bi bila zanemarena.

Više od trideset kilometara od Kapernauma, na jednoj zaravni koja se uzdizala iznad prostrane, divne jezraelske ravnice, ležalo je selo Nain, prema kome se Isus sada usmerio. Mnogi od Njegovih učenika i drugih bili su sa Njim i celim putem ljudi su prilazili, čeznući za Njegovim rečima ljubavi i saučešća, noseći svoje bolesne da ih izleči i stalno se nadajući da će On, koji je posedovao tako čudesnu silu, proglasiti sebe carem Izrailja. Mnoštvo se tiskalo idući za Njegovim stopama i radosna pratnja puna iščekivanja išla je za Njim stenovitom stazom prema kapiji planinskog sela.

Dok su se približavali, videla se pogrebna povorka kako izlazi iz kapije. Sporim tužnim koracima kretala se ka mestu sahrane. Telo mrtvaca nošeno je na čelu povorke na otvorenim nosilima, oko kojih su se nalazile narikače koje su ispunjavale vazduh svojim lelekom. Izgledalo je da su se svi ljudi iz ovog grada sakupili da izraze svoje poštovanje umrlom i svoje saučešće ožalošćenima.

Bio je to prizor koji je izazivao saučešće. Umrli je bio jedinac u majke, a ona je bila udovica. Usamljena i uplakana žena pratila je do groba svoju jedinu zemaljsku potporu i utehu. "I videvši je Gospod sažali mu se za njom." Dok se kretala zaslepljena, plačući, ne primećujući Njegovo prisustvo, On joj je prišao i nežno rekao: "Ne plači." Isus je nameravao da njenu žalost pretvori u radost, ipak nije mogao da se uzdrži od ovog izraza nežnog saučešća.

"I pristupivši prihvati" za nosila. Njega čak ni dodir sa mrtvacem nije mogao da oskvrni. Nosači su zastali, a plač narikača je prestao. Dve grupe ljudi okupile su se oko nosila, nadajući se iako nije bilo nade. Bio je prisutan Onaj koji je otklanjao bolest i kome su se pokoravali demoni; da li je i smrt podložna Njegovoj moći?

Jasnim, zapovedničkim glasom izgovorio je svoje reči: "Momče! Tebi govorim, ustani." Taj glas dopire do ušiju mrtvaca. Mladić otvori svoje oči. Isus ga uzima za ruku i podiže. Njegov pogled pada na nju koja je plakala kraj njega i majka i sin se sjedinjuju u dugim, čvrstim, radosnim zagrljajima. Mnoštvo je posmatralo u tišini, kao opčinjeno. "A strah obuze sve." Ćuteći i sa strahopoštovanjem, stajali su izvesno vreme kao da se nalaze u samoj Božjoj prisutnosti. Tada "hvaljahu Boga govoreći: Veliki prorok izi}e me}u nama, i Bog pohodi narod svoj." Pogrebna povorka vratila se u Nain kao povorka koja slavi pobedu. "I otide glas ovaj o njemu po svoj Judeji i po svoj okolini."

Onaj koji je stajao pored ožalošćene majke na kapijama Naina, sa dubokom žalošću posmatra svakoga koji plače kraj odra. On je dirnut saučešćem zbog našeg bola. Njegovo srce koje je volelo i bilo puno sažanjenja, je srce nepromenjive nežnosti. Njegova reč, koja je dizala mrtve u život, nije manje delotvorna sada nego onda kada je bila izgovorena mladiću iz Naina. On kaže: "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji" (Matej 28,18). Ova sila nije umanjena proticanjem godina, niti iscrpljena neprekidnim delovanjem Njegove neizmerne milosti. Za sve koji Ga veruju On je još uvek živi Spasitelj.

Isus je majčinu veliku žalost pretvorio u radost kada joj je vratio sina; pa ipak, ovaj mladić pozvan je samo u ovaj zemaljski život da podnosi njegove žalosti, njegov trud i njegove opasnosti, i opet do}e pod vlast smrti. Me}utim, Isus nas teši u našem bolu za mrtvima porukom beskrajne nade: "I živi; i bejah mrtav i evo sam živ vavek veka i imam ključeve od pakla i od smrti." "Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onoga koju ima državu smrti, to jest Đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi" (Otkrivenje 1,18; Jevrejima 2,14.1J).

Sotona ne može da drži mrtve u svojoj vlasti kada ih Božji Sin pozove u život. On ne može da drži u duhovnoj smrti nijednu dušu koja verom prihvata Hristovu reč sile. Bog kaže svima koji su mrtvi u grehu: "Ustani ti koji spavaš i vaskrsni iz mrtvih" (Efescima J,14). Ta Reč je večni život. Kao što nam Božja reč koja je pozvala prvog čoveka u život, još uvek daje život; kao što je Hristova reč: "Momče! Tebi govorim, ustani" - dala život mladiću iz Naina, tako je reč: "Vaskrsni iz mrtvih" - život duši koja je prihvata. Bog "nas izbavi od vlasti tamne, i premesti nas u carstvo sina ljubavi svoje" (Kološanima 1,13). Sve nam se to nudi u Njegovoj reči. Ako prihvatimo tu reč, oslobo}eni smo.

"A ako li živi u vama Duh Onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvih, oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama." "Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhan}elovim, i s trubom Božjom sići s neba, i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre; i potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njim bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti" (Rimljanima 8,11; Solunjanima 4,16.17). Ovo su reči utehe onima kojima on nalaže da utešavamo jedan drugoga.

KO SU BRAĆA MOJA?

(Matej 12,22-J0; Marko 3,20-3J)

Josifovi sinovi bili su daleko od toga da budu naklonjeni Isusu i Njegovom delu. Izveštaji koji su dopirali do njih o Njegovom životu i delima ispunjavali su ih ču}enjem i strahom. Čuli su da je čitave noći posvećivao molitvi, da Ga je preko dana pratilo mnoštvo ljudi i da za sebe nema vremena skoro ni da jede. Njegovi prijatelji smatrali su da se iscrpljuje svojim neprekidnim radom; nisu bili u stanju da shvate Njegov stav prema farisejima, a bilo je i nekih koji su se plašili da Mu je um poremećen.

Njegova braća čula su za ovo, a tako}e i farisejsku optužbu da demone izgoni Sotoninom silom. Teško su podnosili prekore koji su došli na njih zbog njihovog srodstva sa Isusom. Znali su kakav su metež stvorile Njegove reči i dela, i ne samo što su bili uznemireni Njegovim smelim tvrdnjama, već su bili ljuti zbog Njegovog javnog optuživanja književnika i fariseja. Odlučili su da moraju da Ga ubede ili primoraju da prestane sa takvim načinom rada, pa su naveli Mariju da se udruži sa njima, smatrajući da će zbog Njegove ljubavi prema njoj moći da Ga nagovore da bude razboritiji.

Upravo pre ovoga, Isus je po drugi put učinio čudo izlečivši opsednutog, slepog i nemog čoveka, i fariseji su ponovili optužbu: "Pomoću kneza }avolskoga izgoni }avole" (Matej 9,34). Hristos im je jasno rekao da pripisujući delo Svetoga Duha Sotoni, sami se odeljuju od izvora blagoslova. Oni koji su govorili protiv samoga Isusa, ne raspoznajući Njegov božanski karakter, mogu primiti oproštenje; jer Duhom Svetim mogu biti dovedeni do toga da uvide svoju zabludu i da se pokaju. Ma kakav bio greh, ako se duša pokaje i poveruje, krivica je oprana Hristovom krvlju; ali onaj koji odbaci rad Svetoga Duha, postavlja se tamo gde pokajanje i vera ne mogu da dopru do njega. Svojim Duhom Bog radi na srcu; kada ljudi namerno odbace Duha i kada izjave da je On od Sotone, presecaju kanal kojim Bog može da održava vezu sa njima. Kada se Duh konačno odbaci, onda ne postoji ništa više što bi Bog mogao da učini za dušu.

Fariseji kojima je Isus uputio ovu opomenu, ni sami nisu verovali u optužbu koju su izneli protiv Njega. Nije bilo nijednog od tih dostojanstvenika koji se ne bi osećali privučeni Spasutelju. U svojim srcima su čuli glas Duha koji Ga je proglašavao za Pomazanika Izrailja, i koji ih je podsticao da i sami priznaju da su Njegovi učenici. U svetlosti Njegovog prisustva, shvatili su svoju neprosvećenost i čeznuli za pravdom koju sami nisu mogli da stvore. Me}utim, pošto su Ga odbacili, bilo bi suviše ponižavajuće da Ga prihvate kao Mesiju. Budući da su svoje noge postavili na stazu neverstva, bili su isuviše gordi da prizanju svoju zabludu. Da bi izbegli priznavanje istine, očajničkom žestinom pokušavali su da ospore Spaisteljevo učenje. Dokaz Njegove moći i milosti dovodio ih je do očaja. Nisu mogli sprečiti Spasitelja da čini čuda, nisu mogli ućutkati Njegovo učenje; ali su činili sve što su mogli da Ga lažno predstave

i izopače Njegove reči. Ipak ih je pratio Božji Duh koji osvedočava, pa su morali da podignu mnoge prepreke da bi se oduprli Njegovoj sili. Najmoćnija pokretačka sila koja je mogla pokrenuti ljudsko srce borila se sa njima, ali oni nisu želeli da joj se pokore.

Bog nije taj koji zaslepljuje ljudima oči ili okamenjuje njihova srca. On im šalje svetlost da bi ispravio njihove zablude i poveo ih sigurnom stazama; tek odbacivanjem ove svetlosti oči oslepljuju, a srce otvrdnjava. Često je ovaj tok postepen i gotovo neprimetan. Svetlost dopire do duše preko Božje reči, preko Njegovih slugu ili neposrednim delovanjem Njegovog Duha; ali kada se ijedan zračak svetlosti prezre, nastaje delimična umrtvljenost duhovnih čula, pa se drugo otkrivanje svetlosti mnogo nejasnije raspoznaje. Tako se tama povećava sve dok ne nastane noć u duši. Tako je to bilo sa ovim jevrejskim vo}ama. Bili su ube}eni da božanska sila prati Hrista, ali da bi se oduprli istini, pripisivali su rad Svetoga Duha Sotoni. Čineći to, oni su svojevoljno odabrali prevaru; pokorili su se Sotoni i odsada su bili pod vlašću ove sile.

Usko povezana sa Hristovom opomenom o grehu protiv Svetoga duha je i opomena protiv praznih i r}avih reči. Reči su znak onoga što je u srcu. "Jer usta govore od suviška srca." Ali reči su više nego izraz karaktera; one imaju snagu da utiču na karakter. Ljudi su pod uticajem sopstvenih reči. Često u jednom trenutku pokrenuti od Sotone, izražavaju svoju ljubav ili r}ave pretpostavke, izražavajući ono u šta stvarno ne veruju; ali izraz vrši uticaj na misli. Prevareni su svojim rečima i počinju verovati da je istina ono što je izgovoreno Sotoninim podsticanjem. Pošto su jednom izrazili neko mišljenje ili odluku, često su isuviše gordi da je povuku i pokušaju da dokažu kako su u pravu, sve dok ne do}e dotle da poveruju da zaista i jesu. Opasno je izgovoriti reč sumnje, opasno je staviti pod znak pitanja i kritikovati božansku svetlost. Navika nepromišljenog i potcenjivačkog kritikovanja deluje na karakter tako što razvija nepoštovanje i neverstvo. Mnogi su popuštajući ovoj navici, produžili nesvesni opasnosti dok nisu postali spremni da kritikuju i odbace delo Svetoga Duha. Hristos je rekao: "A ja vam kažem da će za svaku praznu reč koju reku ljudi dati odgovor u dan strašnoga suda. Jer češ se svojim rečima opravdati, i svojim češ se rečima osuditi."

Tada je dodao jednu opomenu onima koji su bili oduševljeni Njegovim rečima, koji su Ga rado slušali, ali se nisu predali Duhu Svetome da u njima prebiva. Duša ne biva uništena samo usled opiranja, već i usled nemarnosti. "A kad nečisti duh iza}e iz čoveka", rekao je Isus, "ide kroz bezvodna mesta tražeći pokoja, i ne na}e ga. Onda reče: Da se vratim u dom otkuda sam izišao; i došavši na}e prazan, pometen i ukrašen. Tada otide i uzme sa sobom sedam drugih duhova gorih od sebe, i ušavši žive onde."

U Hristovo doba, kao i danas, ima mnogo onih nad kojima je za izvesno vreme Sotonima vlast izgledala slomljena. Božjom milošću oslobo}eni su od zlih duhova koji su vladali dušom. Radovali su se u Božjoj ljubavi; ali kao slušaoci iz priče koji su predstavljeni kamenitim tlom, nisu ostali u Njegovoj ljubavi. Nisu se svakodnevno predavali Bogu da bi Isus mogao prebivati u srcu, pa kada se zao duh vratio sa "sedam drugih duhova gorih od sebe" njima je potpuno zavladala sila zla.

Kada se duša preda Hristu, nova sila zagospodari novim srcem. Učinjena je promena koju čovek za sebe nikada ne može sam da izvrši. To je natprirodno delo, koje uvodi natprirodni sastojak u čovekovu prirodu. Duša koja se potčini Hristu, postaje Njegova tvr}ava, koju On drži u svetu pobune i nastoji da nijedan drugi autoritet, osim Njegovog, ne bude poznat u njoj. Duša koju tako drže nebeske sile neosvojiva je za Sotonine napade. Me}utim, ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će zagospodariti onaj koji je zao. Neminovno se moramo naći pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje su u sukobu za vrhovnu vlast u svetu. Nije neophodno da svojevoljno izaberemo službu carstvu tame da bismo potpali pod njegovu upravu. Dovoljno je samo da propustimo da se povežemo sa carstvom svetlosti. Ako ne sara}ujemo sa nebeskim silama, Sotona će zauzeti srce i načiniti ga svojim prebivalištem. Jedina odbrana od zla je Hristos koji prebiva u srcu podsredstvom vere u Njegovu pravdu. Sve dok ne postanemo životno povezani sa Bogom, nećemo nikada moći da se odupremo obesvećujućem uticaju samoljublja, samozadovoljstva i sklonosti prema grehu. Mi možemo napustiti mnoge r}ave navike, za izvesno vreme možemo raskinuti zajednicu sa Sotonom; ali bez životne veze sa Bogom, koja se ostvaruje potčinjavanjem Njemu iz trenutka u trenutak, bićemo poraženi. Bez ličnog poznanstva i stalne zajednice sa Hristom, prepušteni smo na milost i nemilost neprijatelju, i sprovešćemo na kraju njegove naloge. "I bude posle gore, čoveku onome od prvoga. Tako će biti", kaže Isus, "i ovome rodu zlome". Nema tvrdokornijih ljudi od onih koji su nipodaštavali poziv milosti i prkosili Duhu blagodati. Najuobičajniji izraz greha protiv Svetoga Duha je uporno omalovažavanje nebeskog poziva na pokajanje. Svaki korak u odbacivanju Hrista je jedan korak prema odbacivanju spasenja i prema grehu protiv Svetoga Duha.

Odbacujući Hrista, jevrejski narod učinio je neoprostiv greh; a odbijanjem poziva milosti mi možemo učiniti istu grešku. Vre}amo Kneza života i izlažemo Ga sramoti pred Sotoninom zbornicom i pred svemirom kada odbijamo da slušamo Njegove opunomoćene vesnike i umesto toga slušamo Sotonine posrednike koji žele da odvoje dušu od Hrista. Sve dok ovo neko čini, ne može naći nadu ili oproštenje, i na kraju će izgubiti svaku želju da se pomiri sa Bogom.

Dok je Isus još poučavao narod, Njegovi učenici doneli su vest da su Njegova majka i braća napolju i da žele da Ga vide. Znao je šta se nalazilo u njihovim srcima, pa "odgovori i reče onome što mu kaza: Ko je mati moja, i ko su braća moja. Jer ko izvršuje volju Oca mojega koji je na nebesima, onaj je brat moj i sestra i mati".

Svi koji su želeli da prime Hrista verom, bili su sjedinjeni sa Njim vezom koja je prisnija od ljudskih rodbinskih veza. Oni će postati jedno sa Njim, kao što je i On bio jedno sa Ocem. Njegova majka bila je bliskije i spasonosnije povezana sa Njim kao ona koja je verovala i sprovodila Njegove reči, nego kroz njeno prirodno srodstvo. Njegova braća ne bi imala nikakvu korist iz svoje veze sa Njim, sve dok Ga ne bi prihvatili kao svog ličnog Spasitelja.

Kakvu bi potporu Hristos imao od svojih zemaljskih ro}aka da su verovali u Njega kao u Onoga koji je došao sa Neba i da su sara}ivali sa Njim u obavljanju Božjeg posla! Njihovo neverstvo bacilo je senku na Isusov zemaljski život. Ono je predstavljalo deo gorčine čaše bola koju je On ispio za nas.

Božji Sin je duboko osećao neprijateljstvo raspaljeno u ljudskom srcu protiv Jevan}elja i ono je za Njega bilo najbolnije u Njegovom domu, zato što je Njegovo srce bilo puno ljubaznosti i ljubavi i što je cenio nežnu pažnju u porodičnim odnosima. Njegova braća želela su da odobri njihove zamisli, iako bi takvo ponašanje bilo u potpunom neskladu sa Njegovim božanskim zadatkom. Gledali su na Njega kao na Onoga kome je potreban savet. Sudili su o Njemu sa svoje ljudske tačke gledišta i smatrali da kad bi govorio samo ono što bi bilo prihvatljivo za književnike i fariseje, izbegao bi neslaganje i sukobe koje su izazavale Njegove reči. Smatrali su Ga nerazumnim kada je tvrdio da ima božanski autoritet i kada se pred rabinima postavljao kao Onaj koji kori njihove grehe. Znali su da fariseji traže priliku da Ga optuže i osećali da im je On dao dovoljno prilike.

Svojim slabim merilima nisu mogli prozreti misiju koju je došao da ispuni i zato nisu mogli da saosećaju sa Njim u Njegovim iskušenjima. Njihove grube, nipodaštavajuće reči, pokazivale su da nemaju pravo shvatanje o Njegovom karakteru i da nisu razaznali sjedinjenje božanske prirode sa ljudskom. Često su Ga vi}ali obuzetog bolom, ali umesto da Ga teše svojim duhom i rečima, samo su ranjavali Njegovo srce. Njegova osetljiva priroda stavljena je na muke, Njegove pobude pogrešno shvatane, Njegov rad nepriznat.

Njegova braća često su iznosila filozofiju fariseja koja je bila nezanimljiva i zastarela i usu}ivali se da misle kako oni mogu da uče Njega koji je rezumeo celokupnu istinu i shvatao sve tajne. Slobodno su osu}ivali ono što nisu mogli da razumeju. Njihova prebacivanja takla su Ga do srži, a Njegova duša bila je umorna i oja}ena. Javno su ispovedali veru u Boga, dok je Bog bio sa njima u telu, a oni Ga nisu poznavali.

Sve ovo učinilo je trnovitom stazu kojom je putovao. Nerazumevanje u sopstvenom domu toliko je ožalošćavalo Hrista, da je za Njega bilo olakšanje da ode tamo gde to nije postojalo. Postojao je jedan dom koji je voleo da posećuje - dom Lazara, Marije i Marte; jer je u atmosferi vere i ljubavi Njegov duh nalazio odmor. Pa ipak, na Zemlji nije bilo nikoga ko bi mogao da shvati Njegovu božansku misiju ili da zna teret koji je nosio za ljudski rod. Često je mogao da na}e okrepljenje samo u samoći i razgovoru sa svojim nebeskim Ocem.

Oni koji su pozvani da stradaju za Hrista, koji moraju da podnose nerazumevanje i podozrenje, čak i u sopstvenom domu, mogu naći utehu u pomisli da je Isus to isto podnosio. On je pokrenut saosećanjem prema njima. Poziva ih da u Njemu na}u zajednicu i potporu tamo gde je On to nalazio, u zajednici sa Ocem.

Oni koji prihvate Hrista kao ličnog Spasitelja nisu ostavljeni kao siročad, da sami snose životna iskušenja. On ih prihvata kao članove nebeske porodice; On ih poziva da Njegovog Oca nazivaju svojim Ocem. Oni su Njegovi "mali", dragi Božjem srcu, povezani sa Njim najnežnijim i najtrajnijim vezama. On prema njima gaji bezgraničnu nežnost, koja toliko prevazilazi ono što su naš otac i mati osećali prema nama u našoj bespomoćnosti, koliko je božansko iznad ljudskog.

U zakonima koji su dati Izrailju postoji jedan divan slikoviti prikaz o Hristovom odnosu prema Njegovom narodu. Kada je usled siromaštva Jevrejin bio primoran da napusti svoje nasledstvo i sebe proda kao roba, dužnost iskupljenja i njega i njegovog nasledstva pripadala je onome koji je bio njegov najbliži ro}ak (3. Mojsijeva 2J,2J.47-49; Ruta 2,20). Tako i delo otkupljenja nas i našeg nasledstva, izgubljenog zbog greha, pripada Onome koji je "od roda najbliži" nama. Da bi nas izbavio, On je postao naš ro}ak. Gospod Spasitelj bliži je od oca, majke, brata, prijatelja ili voljenog bića. "Ne boj se", govorio On, "jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si." "Otkako si mi postao drag, proslavio si se i ja te ljubih; i dodah ljude za te i narode za dušu tvoju" (Isaija 43,1.4).

Hristos voli nebeska bića koja okružavaju Njegov presto; ali kako se može objasniti velika ljubav kojom nas ljubi? Mi je ne možemo shvatiti, ali svojim iskustvom možemo znati da je ona istinska. Ako održavamo svoju rodbinsku vezu sa Njim, sa kakvom ćemo se nežnošću odnositi prema onima koji su braća i sestre našega Gospoda! Zar nećemo brzo prepoznati zahteve našeg božanskog srodstva? Usvojeni u Božju porodicu, zar nećemo poštovati svoga Oca i svoju rodbinu?

POZIV

(Matej 11,28-30)

"Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti." Ove reči utehe izgovorene su mnoštvu koje je pratilo Isusa. Spasitelj je rekao da jedino u Njemu ljudi mogu da prime saznanje o Bogu. Govorio je o svojim učenicima kao o onima kojima je dato znanje nebeskih veličina. Nikoga nije ostavio da se oseća izdvojen od Njegovog staranja i ljubavi. Svi koji su umorni i natovareni mogu doći k Njemu.

Književnici i rabini sa svojim detaljnim poštovanjem religioznih formi, imali su osećanje potrebe koju obredi pokajanja nikada nisu mogli da zadovolje. Carinici i grešnici mogli su da se pretvaraju kako su zadovoljni čulnim i zemaljskim, ali u njihovim srcima živelo je nepoverenje i strah. Isus je posmatrao žalosne i one koji su izgubili nadu, i koji su pokušali zemaljskim radostima da umire dušu ispunjenu čežnjom i pozvao sve da u Njemu na}u odmor.

Nežno je pozvao ljude koji su naporno radili: "Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer ja sam krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim."

Ovim rečima Hristos govori svakom ljudskom biću. Znali to ili ne, svi su umorni i natovareni. Svi su pritisnuti teretima koje jedino Hristos može da ukloni. Najteži teret koji nosimo je teret greha. Da smo ostavljeni da sami nosimo ovaj teret, on bi nas zdrobio. Me}utim, Bezgrešni je zauzeo naše mesto. "Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas" (Isaija J3,6). On je poneo teret naše krivice. On će zauzeti teret sa naših umornih pleća. On će nam dati odmor. On će tako}e poneti teret briga i žalosti. On nas poziva da bacimo sve svoje brige na Njega; jer nas nosi na srcu.

Stariji brat našeh ljuskog roda je pored večnog prestola. On posmatra svaku dušu koja svoje lice okreće prema njemu kao Spasitelju. Iz iskustva zna šta su slabosti ljudskog roda, koje su naše potrebe i gde leži težina naših iskušenja, jer je On bio iskušan u svemu kao i mi, osim greha. On bdi nad svakim Božjim detetom koje drhćeš. Ako je u iskušenju, On će ga osloboditi. Ako je slab, On će ga ojačati. Ako je u neznanju, On će ga prosvetliti. Ako je ranjen, On će ga izlečiti. Gospod "izbraja mnoštvo zvezda", pa ipak "isceljuje one koji su srca skrušena, i previja rane njihove" (Psalam 147,4.3). "Hodite k meni" je Njegov poziv. Kakva god bila čovekova strahovanja i iskušenja, on treba da iznese svoj slučaj pred Gospoda. Njegov duh će biti ojačan da izdrži. Put će biti otvoren pred njim da se oslobodi poniženja i teškoća. Koliko čovek zna da je slabiji i bespomoćniji, jače će postati u Njegovoj sili. Što je teži njegov teret, utoliko blaženiji biće odmor kada ga poveri nosaču tereta. Odmor koji Hristos nudi zavisi od uslova, a uslovi su jasno odre}eni. Oni su takvi da ih svi mogu ispuniti. On nam tačno govori kako može da se na}e Njegov odmor.

"Uzmite jaram moj na sebe", kaže Isus. Jaram je oru}e službe. Stoka se upreže u jaram da bi radila, a jaram je neophodan da bi mogla uspešno da radi. Ovim slikovitim prikazom Hristos nas uči da smo pozvani u službu dok god traje naš život. Moramo da uzmemo na sebe Njegov jaram da bismo mogli postati Njegovi saradnici.

Jaram koji nas vezuje za službu je Božji zakon. Veliki zakon ljubav otkriven u Edemu, obnarodovan na Sinaju i u Novom zavetu napisan na srcu, je ono što vezuje čoveka koji radi sa Božjom voljom. Kada bismo bili ostavljeni da idemo za svojim naklonostima, da idemo upravo tamo gde bi nas vodila naša volja, mi bismo stali u Sotonine redove i usvojili njegove osobine. Zato nas Bog vezuje za svoju volju koja je uzvišena, plemenita i koja uzdiže. On želi da strpljivo i mudro preuzmemo dužnosti službe. U ljudskoj prirodi i sam Hristos poneo je jaram službe. On je rekao: "Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon Tvoj meni je u srcu" (Psalam 40,8). "Jer si}oh s neba ne da činim volju svoju, nego volju Oca koji me posla" (Jovan 6,38). Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu, i ljubav prema palom ljudskom rodu, dovela je Isusa na Zemlju da strada i da umre. To je bila sila koja je vladala Njegovim životom. On nam nalaže da usvojimo ovo načelo.

Ima mnogo onih čije srce pati od bola pod teretom briga zato što žele da dostignu svetovni ideal. Oni su odabrali službu Njemu, prihvatili Njegove teškoće, usvojili Njegove običaje. Na taj način njihov karakter je narušen, a njihov život malaksao. Da bi udovoljili slavoljublju i svetovnim željama, povre}uju savest i stavljaju na sebe dodatni teret griže savesti. Neprestana briga iscrpljuje životne sile. Naš Gospod želi da ljudi odbace ovaj ropski jaram. On ih poziva da prihvate Njegov jaram i kaže: "Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako." On nam nalaže da najpre tražimo Božje carstvo i Njegovu pravdu, i obećava da će nam se dodati sve što nam je potrebno za ovaj život. Briga je slepa i ne može da razana budućnost; ali Isus od početka vidi kraj. U svakoj teškoći, On ima pripremljen svoj put da nam donese olakšanje. Naš nebeski Otac ima na hiljade načina da se stara za nas, o kojima mi ništa ne znamo. Oni koji prihvate načelo da službu i proslavljanje Boga učine najvažnijim, shvatiće kako teškoće iščezavaju i kako im je pred nogama poravnata staza.

"Naučite se od mene", kaže Isus, "jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj". Treba da u}emo u Hristovu školu, da se od Njega naučimo poniznosti i krotkosti. Otkupljenje je postupak u kome se duša obučava za Nebo. Ovo obučavanje znači poznavanje Hrista. To podrazumeva oslobo}enje od zamisli, navika i postupaka koji su stečeni u školi kneza tame. Duša mora da se oslobodi od svega što se suproti vernostu Bogu.

U Hristovom srcu u kome je vladao savršen sklad sa Bogom, bio je savršen mir. Nikada se nije uzdizao zbog pohvala niti se obeshabrio zbog prekora ili razočaranja. Usred najvećeg suprotstavljanja i najokrutnijih postupaka, uvek je bio hrabar. Me}utim, mnogi koji izjavljuju da su Njegovi sledbenici imaju zabrinuto i uznemireno srce, zato što se plaše da sebe povere Bogu. Oni se ne predaju potpuno Njemu, jer se boje posledica koje takvo predanje može da donese. Dok se ovako ne potčine, ne mogu naći mir.

Nemir donosi ljubav prema sebi. Kada smo ro}eni odozgo, u nama će biti isti duh koji je bio i u Isusu, duh koji Ga je doveo dotle da se ponizi da bismo mogli biti spaseni. Tada nećemo tražiti najviša mesta. Mi ćemo čeznuti da sedimo kraj Isusovih nogu i učimo od Njega. Razumećemo da se vrednost našeg posla ne sastoji od spoljnog prikaza i buke u svetu, ni od toga što smo vredni i revni u sopstvenoj sili. Vrednost našega posla je u srazmeri sa onim koliko smo primili Svetoga Duha. Poverenje u Boga donosi svetije osobine umu, tako da u strpljenju možemo sačuvati svoju dušu.

Jaram se stavlja volovima da bi im pomogao u vuči tereta, da bi im olakšao teret. Tako je isto i sa Hristovim jarmom. Kada je naša volja nestala u Božjoj volji, i Njegove darove upotrebljavamo na blagoslov drugima, uvidećemo da nam je životni teret lak. Onaj koji hodi putem Božjih zapovesti, hodi u društvu sa Isusom i srce nalazi odmor u Njegovoj ljubavi. Kada se Mojsije molio: "Pokaži mi put svoj, da te poznam", Gospod mu je odgovorio: "Moje će lice ići napred, i daću ti odmor." I preko proroka data je vest: "Gospod reče ovako: Stanite na putevima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naći ćete mir duši svojoj" (2. Mojsijeva 33,13.14; Jeremija 6,16). I opet govori: "O, da si pazio na zapovesti moje! Mir bi tvoj bio kao reka, i pravda tvoja kao valovi morski" (Isaija 48,18).

Oni koji drže Hrista za Njegovu reč i predaju svoje duše Njegovoj zaštiti, svoje živote Njegovom vo}stvu, naći će mir i pokoj. Ništa na svetu ne može ih ožalostiti kad ih Isus obraduje svojim prisustvom. U savršenom pomirenju nalazi se savršeni odmor. Gospod kaže: "Ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda" (Isaija 26,3). Naši životi mogu izgledati zamršeni, ali ako se poverimo mudrom, Velikom Neimaru, On će izraditi uzorak života i karaktera koji će biti na Njegovu slavu. Taj karakter koji izražava slavu - karakter Hristov - biće primljen u Božji raj. Obnovljeno čovečanstvo hodaće sa Njim u belim haljinama, jer je dostojno.

Pošto kroz Hrista ulazimo u odmor, Nebo ovde počinje. Mi odgovaramo na Njegov poziv: "Hodite i naučite se od mene", i u tom dolaženju otpočinjemo večni život. Nebo je neprekidno približavanje Bogu kroz Hrista. Što smo duže u blaženstvu Neba, to će nam se više i više otvarati slava; i što više poznajemo Boga, utoliko će silnija biti naša sreća. Dok hodamo sa Isusom u ovom životu, možemo biti ispunjeni Njegovom ljubavlju, zadovoljni Njegovom prisutnošću. Sve što ljudska priroda može da podnese, možemo ovde da primimo. Ali šta je to kada se uporedi sa onim što će posle nastati? "Zato su pred prestolom Božjim, i služe mu dan i noć u crkvi Njegovoj; i Onaj što sedi na prestolu useliće se u njih. Više neće ogladneti ni ožedneti, i neće na njih pasti sunce, niti ikakva vrućina. Jer Jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih" (Otkrivenje 7,1J-17).

ĆUTI, PRESTANI

(Mateju 8,23-34; Marku 4,3J-41; J,1-20; Luki 8,22-39)

Taj dan u Isusovom životu bio je ispunjen doga}ajima. Kraj Galilejskog mora izgovorio je svoje prve priče, poznatim slikovitim prikazima ponovo objašnjavajući narodu prirodu svoga carstva i način na koji ono treba da bude uspostavljeno. Svoj rad povezao je sa radom sejača; razvoj svoga carstva sa razvojem gorušičinog semena i delovanjem kvasca u kopanju brašna. Konačno veliko odvajanje pravednih od zlih prikazao je pričama o pšenici i kukolju i o ribarskoj mreži. Neuporediva dragocenost istina koje je učio prikazana je sakrivenim blagom i skupocenim biserom, dok je pričom o domaćinu podučio svoje učenike kako treba da rade kao Njegovi predstavnici.

Ceo dan je učio i lečio, a kada se spustilo veče, mnoštvo se još uvek tiskalo oko Njega. Služio im je, dan za danom, jedva zastajući da bi uzeo hranu ili se odmorio. Zlobno kritikovanje i pogrešno predstavljanje kojim su Ga fariseji stalno proganjali, učinilo je Njegov rad mnogo težim i mučnijim; sada je na kraju dana bio toliko premoren da je odlučio da potraži odmor na nekom usamljenom mestu preko jezera.

Istočna obala Genisareta bila je nenastanjena, jer su se tu i tamo pored jezera nalazili gradovi; ipak, to je bila pusta oblast u pore}enju sa zapadnom stranom. Stanovništvo je bilo više neznabožačko nego jevrejsko i održavalo je slabe veze sa Galilejom. Tako je ovaj kraj nudio Isusu samoću koju je tražio. Pa je sada naložio svojim učenicima da Ga tamo prate.

Pošto je otpustio mnoštvo, uzeli su Ga "kako beše" u la}u i brzo otplovili. Ali nisu mogli da otplove sami. Tu su se, nedaleko od obale, nalazili i drugi ribarski čamci, i oni su se brzo ispunili ljudima koji su pratili Isusa, željni da Ga još gledaju i slušaju.

Spasitelj se najzad oslobodio pritiska mnoštva i savladan umorom i gla}u, legao na krmu i uskoro zaspao. Veče je bilo blago i prijatno, i mir je počivao nad jezerom, ali iznenada preko neba navukla se tama, vetar je divlje zaduvao niz planinske klance duž istočne obale i jezero je zahvatila okrutna bura.

Sunce je zašlo i noćna tama spustila se na uzburkano more. Valovi, besno šibanje vetrovima koji su urlali, pljuštali su žestoko po la}i učenika i pretili da je potope. Ovi očvrsli ribari proveli su svoj život na ovom jezeru i bezbedno vodili svoje barke kroz mnoge oluje, ali sada se njihova snaga i veština pokazala bezvrednom. Bili su nemoćni u zagrljaju te divlje oluje i nada ih je napuštala kada su videli da se njihova la}a puni.

Obuzeti naporom da spasu sebe, zaboravili su da je Isus bio u la}i. Sada, videći da je njihov trud uzaludan, a smrt pred njima, setili su se Onoga po čijoj su zapovesti krenuli preko jezera. U Isusu je bila njihova jedina nada. U svojoj bespomoćnosti i očajanju povikali su: "Gospode! Gospode!" Me}utim, gusti mrak sakrivao Ga je od njihovog pogleda. Glasovi su im nestajali u urliku oluje i nije bilo odgovora. Obuzeli su ih sumnja i strah. Da li ih je Isus zaboravio? Da li je On onaj koji je pobedio bolest i demone, pa čak i smrt, sada nemoćan da pomogne svojim učenicima? Zar ih je zanemario u njihovoj nevolji?

Ponovo su zvali, ali odgovora nije bilo osim zavijanja besne oluje. Njihova la}a već tone. Trenutak samo i gladni talasi će ih progutati.

Iznenada, blesak munje probija tamu i oni vide Isusa kako spava, neznemiren bučanjem oluje. Začu}eni i očajni povikali su: "Učitelju! Zar ti ne mariš što ginemo?" Kako može tako mirno da se odmara dok se oni u opasnosti bore sa smrću?

Njihova vika budi Isusa. Dok blesak munje osvetljava Isusa, oni vide nebeski mir na Njegovom licu. U Njegovom pogledu čitaju nežnu ljubav, koja zaboravlja na sebe, i okrećući svoja srca k Njemu uzvikuju: "Gospode! Izbavi nas, izgibosmo."

Nikada duša nije izustila taj uzvik, a da je on ostao bez odgovora. Kada su učenici dograbili svoja vesla da učine i poslednji napor, Isus je ustao. Stajao je usred svojih učenika, dok je bura besnela, talasi se razbijali nad njima, i munje osvetljavale Njegovo lice. Podigao je svoju ruku, kojom je tako često činio delo milosti, i progovorio razbesnelom moru: "Ćuti , prestani."

Bura je prestala. Ogromni talasi su se smirili. Oblaci su se razišli i nestali, a zvezde zasjale. La}a je mirovala na smirenom moru. Tada, okrenuvši se svojim učenicima, Isus je žalosno upitao: "Zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vere?" (Marko 4,40)

Učenici su umuknuli. Čak ni Petar nije pokušao da izrazi strahopoštovanje koje je ispunjavalo njegovo srce. Čamci koji su krenuli da prate Isusa bili su u istoj opasnosti kao i apostoli. Strah i bezna}e obuzeli su ljude u čamcima; ali Isusova zapovest unela je mir u ovaj prizor pometnje. Žestina oluje približila je čamce jedne drugima i svi u njima gledali su čudo. U miru koji je nastao, zaboravljen je strah. Ljudi su šaputali jedan drugome: "Ko je Ovaj da ga i vetar i more slušaju?"

Kada su Ga probudili da se susretne sa olujom, Isus je bio savršeno miran. Nije bilo nikakvog straha ni u rečima ni u pogledu, jer nije bilo straha u Njegovom srcu. Me}utim, On nije počivao posedujući svemoćnu silu. Nije počivao u miru kao "Gospodar zemlje i mora i neba". Tu silu je odložio, jer kaže: "Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe" (Jovan J,30). On se uzdao u Očevu moć. Isus je počivao u veri - veri u Božju ljubav i staranje - a sila reči koja je utišala buru bila je Božja sila.

Kao što je Isus počinuo verom u Očevoj brizi, tako i mi treba da počinemo u brizi našeg Spasitelja. Da su učenici imali poverenja u Njega, bili bi sačuvani u miru. Njihov strah u vreme opasnosti otkrio je njihovo neverstvo. U svojim naporima da se spasu, zaboravili su Isusa, i tek kada su se razočarali u svoje oslanjanje na sebe i okrenuli su se k Njemu, mogao je da im pruži pomoć.

Koliko je iskustvo učenika često i naše iskustvo! Kada se navuku oluje iskušenja i žestoko sevaju munje, a talasi nadiru preko nas, sami se borimo sa olujom, zaboravljajući da postoji Onaj koji može da nam pomogne. Uzdamo se u sopstvenu snagu sve dok ne izgubimo nadu i gotovo ne izginemo. Tada se setimo Isusa i ako Njega prizovemo da nas spase, naš uzvik neće biti uzaludan. Iako sa žalošću kara naše neverstvo i samopouzdanje, On nikada ne propušta da nam pruži pomoć koja nam je potrebna. Bilo na kopnu ili na moru, ako imamo Spasitelja u srcu, nemamo potrebe da strahujemo. Živa vera u Otkupitelja utišaće more života i izbaviće nas od opasnosti na način koji On smatra najboljim.

Postoji još jedna duhovna pouka iz ovog čudnog smirivanja bure. Iskustvo svakog čoveka svedoči o istinitosti reči Pisma: "Bezbožnici su kao more uskolebano, koje se ne može umiriti. Nema mira bezbožnicima, veli Bog moj" (Isaija J7,20.21). Greh je razorio naš mir. Dok se "ja" ne pokori, ne možemo naći mir. Nikava ljudska sila ne može da obuzda strasti koje gospodare srcem. Mi smo ovde bespomoćni kao što su bili učenici u utišavanju razbesnele bure. Me}utim, Onaj koji je naredio da se umire ogromni talasi u Galileji, izgovorio je reč mira svakoj duši. Ma koliko žestoka bila bura, oni koji se obrate Isusu sa uzvikom: "Gospode, izbavi nas", dobiće oslobo}enje. Njegova milost koja miri dušu sa Bogom, utišava borbu ljudskih strasti i u Njegovoj ljubavi srce ima mir. "On obraća vetar u tišinu, i valovi njihovi umuknu. Vesele se kad se stišaju, i vodi ih u pristanište koje žele" (Psalam 107,29.30). "Opravdavši se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista." "Mir će biti delo pravde; što će pravda učiniti biće pokoj i bezbrižnost doveka" (Rimljanima J,1; Isaija 32,17).

U rano jutro Spasitelj i Njegovu pratioci došli su na obalu, i svetlost Sunca koje se ra}alo, kao da blagosilja mirom, dodirivala je more i zemlju. Ali tek što su kročili na obalu, njihove oči zapazile su prizor užasniji od okrutne bure. Iz nekog skrovišta me}u grobovima, dva poremećena čoveka ustremila su se na njih da ih rastrgnu. Na ovim ljudima visili su delovi lanaca koje su raskinuli bežeći sa mesta zatočenja. Telo im je bilo u ranama, a posekotine od oštrog kamenja krvarile su. Njihove oči sevale su ispod duge kose bez sjaja; izgleda da su demoni koji su vladali nad njima potpuno izbrisali svaku sličnost sa ljudskim bićem, pa su više ličili na zveri nego na ljude.

Učenici i njihovi pratioci pobegli su užasnuti. Odmah su primetili da Isus nije bio sa njima, pa su se okrenuli da Ga potraže. Stajao je tamo gde su Ga ostavili. On, koji je stišao buru, koji je ranije susreo Sotonu i pobedio ga, nije pobegao pred ovim demonima. Kada su se ovi ljudi, škrgućući zubima i bacajući penu iz usta, približili Njemu, Isus je podigao istu ruku koja je smirila talase i ljudi nisu mogli da pri}u bliže. Stajali su pred Njim besni, ali bespomoćni.

Sa autoritetom je naredio nečistim duhovima da iza}u iz njih. Njegove reči prodrle su do pomračenih umova ovih nesrećnih ljudi. Nejasno su shvatili da je blizu Onaj koji može da ih spase od demona koji su ih mučili. Pali su pred Spasiteljeve noge da mu se poklone; ali kada su se usta otvorila da zamole za Njegovu milost, demoni su divlje vičući progovorili kroz njih: "Što je tebi do nas, Isuse, sine Boga Višnjega? Zaklinjem te Bogom, ne muči me."

Isus je upitao: "Kako ti je ime?" Odgovor je bio: "Legion mi je ime, jer nas je mnogo." Upotrebivši nesrećne ljude kao posrednike za prenošenje poruke, zamolili su Isusa da ih ne pošalje izvan tog predela. Nedaleko na padini brega paslo je veliko krdo svinja. Demoni su molili da im dopusti da u}u u njih, i Isus im je dopustio. Odjednom je bezrazložan strah zahvatio krdo. Ono je besomučno pojurilo niz litice i u nemogućnosti da se zaustavi na obali, stropoštalo se u jezero i utopilo.

U me}uvremenu, kod opsednutih došlo je do čudesne promene. Svetlost je prosvetlila njihove umove. Njihove oči sijale su razboritošću. Pojave tako dugo izobličene u sotonski lik, postale su iznenada blage, ruke umrljane krvlju postale su mirne, i radosnim glasovima ovi ljudi slavili su Boga za svoje oslobo}enje.

Sa litice, čuvari svinja videli su sve što se zbilo i požurili da odnesu vesti svojim poslodavcima i celom narodu. U strahu i zaprepašćenju celokupno stanovništvo skupilo se da sretne Isusa. Ova dva čoveka opsednuta demonima bila su strah i trepet za celu okolinu. Niko nije bezbedno prolazio pored mesta na kome su se oni nalazili, jer bi se sa demonskom jarošću ustremili na svakog putnika. Sada su ovi ljudi obučeni i zdravog razuma sedeli kraj Hristovih nogu, slušali Njegove reči i slavili ime Onoga koji ih je izlečio. Me}utim, narod koji je posmatrao ovaj veličanstven prizor, nije se radovao. Gubitak svinja bio im je važniji, nego oslobo}enje ova dva Sotonina roba.

Ovaj gubitak bio je dozvoljen u milosti prema sopstvenicima svinja. Obuzeti zemaljskim dobrima nisu marili za neuporedive vrednosti duhovnog života. Isus je želeo da raskone uticaj sebične ravnodušnosti, da bi mogli primiti Njegovu milost. Me}utim, žalost i gnev zbog zemaljskog gubitka zaslepio je njihove oči za Spasiteljevu milost.

Pojava natprirodne sile probudila je sujeverje u narodu i podstakla njihova strahovanja. Iz boravka ovog Stranca me}u njima mogu slediti dalje nesreće. Naslućivali su finansijsku propast i odlučili da se oslobode Njegovog prisustva. Oni koji su sa Isusom prešli jezero, pričali su o svemu što se desilo prethodne noći, o svom

stradanju u oluji i kako su vetar i more bili umireni. Me}utim, njihove reči nisu ostavile nikakav utisak. U strahu, narod se okupljao oko Isusa, preklinjući Ga da ih napusti i On je pristao, ukrcavši se odmah za suprotnu stranu.

Ljudi iz Gergese imali su pred sobom živi dokaz o Hristovoj moći i milosti. Videli su ljude kojima je vraćen razum, ali bili su toliko preplašeni da svoje zemaljske interese izlože opasanosti, da je Onaj, koji je pobedio kneza tame, pred njihovim očima smatran nezvanim gostom, i Dar Neba bio je vraćen sa njihovih vrata. Mi nemamo priliku da se okrenemo od Hristove ličnosti, kao što su to činili Gergesinci, ali još uvek postoje mnogi koji odbijaju da poslušaju Njegove reči, zato što bi poslušnost obuhvatila i žrtvovanje nekog svetovnog dobra. Iz straha da Njegovo prisustvo ne izazove novčane gubitke, mnogi odbacuju Njegovu milost i teraju Njegovog Duha od sebe.

Me}utim, osećanje oslobo}nih od demona bilo je sasvim drukčije. Želeli su društvo svoga Oslobodioca. U Njegovoj prisutnosti osećali su se zaštićenim od demona koji su mučili njihove živote i upropastili njihovo najbolje životno doba. Kada se Isus spremao da u}e u la}u, prišli su Mu, klekli do Njegovuh nogu i molili Ga da ostanu kraj Njega da bi mogli stalno slušati Njegove reči. Me}utim, Isus im je naložio da idu kući i kažu kakve im je velike stvari učinio Gospod.

Ovde je bio posao za njih, da idu u neznabožački dom i govore o blagoslovu koji su primili od Isusa. Bilo im je teško da budu odvojeni od Spasitelja. Sigurno su ih očekivale velike teškoće u druženju sa svojim neznabožačkim sugra}anima. Njihova odvojenost od društva kao da ih je onesposobljavala za posao koji je On naznačio. Me}utim, čim je Isus ukazao na njihovu dužnost, bili su spremni da poslušaju. Ne samo što su govorili svojim ukućanima i susedima o Isusu, već su išli kroz celi Dekapolis, objavljujući svuda Njegovu moć spasavanja i opisujući kako ih je oslobodio demona. U vršenju ovog posla mogli su primiti veći blagoslov nego da su, samo zbog lične koristi, ostali u Njegovoj prisutnosti. Spasitelju se približavamo radom na širenju dobrih vesti o spasenju.

Dva čoveka izlečena od demona bili su prvi misionari koje je Isus poslao da propovedaju Jevan}elje u oblasti Dekapolisa. Ovi ljudi imali su prednost da slušaju Isusovo učenje samo nekoliko trenutaka. Do njihovih ušiju nije nikada doprla nijedna propoved sa Njegovih usana. Nisu mogli da poučavaju narod kao što su to mogli učenici koji su svakodnevno bili sa Isusom. Me}utim, u svojoj ličnosti nosili su dokaz da je Isus bio Mesija. Mogli su da kažu ono što su znali; ono što su sami videli i čuli i osetili od Hristove sile. To je ono što može učiniti svako čije je srce takla Božja milost. Jovan, ljubljeni apostol, napisao je: "Što beše ispočetka, što čusmo, što videsmo očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše, o reči života . . . Što videsmo i čusmo to javljamo vama" (1. Jovanova 1,1-3). Kao Hristovi svedoci treba da kažemo ono što znamo, ono što smo sami videli, čuli i osetili. Ako smo korak za korakom sledili Isusa, imaćemo nešto odre}eno da kažemo i o načinu na koji nas je vodio. Možemo reći kako smo proverili Njegovo obećanje i utvrdili da je istinito. Možemo da posvedočimo ono što znamo o Hristovoj milosti. To je svedočanstvo na koje nas Gospod poziva, a zbog njegovog nedostatka svet gine.

Iako narod iz Gergese nije primio Isusa, On ih nije prepustio tami koju su izabrali. Kada su Ga zamolili da ode od njih, nisu čuli Njegove reči. Oni nisu znali šta su odbacili. Zato je On ponovo poslao svetlost i to preko onih koje neće odbiti da slušaju.

Sotonina namera bila je da uništenjem svinja odvrati narod od Spasitelja i spreči propovedanje Jevan}elja u toj oblasti. Me}utim, upravo ovaj doga}aj uzbudio je celu oblast kao ništa drugo, i upravio pažnju na Hrista. Iako se Spasitelj lično udaljio, ljudi koje je izlečio ostali su kao svedoci Njegove sile. Oni koji su bili posrednici kneza tame postali su kanali svetlosti, vesnici Sina Božijega. Ljudi su se divili dok su slušali čudesne novosti. U celoj toj oblasti, vrata su se otvarala Jevan}elju. Kada se Isus vratio u Dekapolis, narod se sticao oko Njega i tri dana, ne samo stanovnici jednog grada, već hiljade onih iz cele oblasti slušale su vest o spasenju. Čak i sila zlih duhova je podvlašćena našem Spasitelju i delovanje zla okrenulo se na dobro.

Susret sa opsednutima iz Gergese nosio je pouku za učenike. On je pokazivao svu dubinu poniženja u koju Sotona želi da uvuče ceo ljudski rod i Hristovu misiju da oslobodi ljude od njegove sile. Ova unesrećena bića, nastanjena u grobovima, kojima su vladali demoni, u ropstvu neobuzdanih strasti i gnusnih požuda, predstavljaju ono što bi ljudski rod postao da je u Sotoninoj vlasti. Sotona vrši stalan uticaj na ljude da ošamuti čula, da zavlada umom na zlo i podstakne nasilje i zločin. On oslabljuje telo, pomračuje um i unižava dušu. Kad god ljudi odbijaju Spasiteljev poziv, potčinjavaju se Sotoni. Danas to mnogi čine u svakoj oblasti života, u domu, u poslu, pa čak i u crkvi. To je razlog što su se nasilje i zločin raširili po Zemlji i moralna tama, kao koprena smrti, pokriva ljudske naseobine. Svojim naročitim iskušenjima, Sotona vodi ljude u sve veće zlo, dok na kraju ishod ne bude poročnost i propast. Jedina sigurna zaštita protiv njegove sile nalazi se u Isusovom prisustvu. Pred ljudima i an}elima, Sotona se otkrio kao čovekov neprijatelj i uništavalac, a Hristos kao čovekov prijatelj i oslobodilac. Njegov Duh razviće u čoveku sve ono što će oplemeniti karakter i uzvisiti prirodu. On će u telu, duši i duhu izgraditi čoveka za slavu Boga. "Jer nam Bog ne dade duhu straha, nego sile ljubavi i čistote" (2. Timotiju 1,7). On nas je pozvao "da dobijemo slavu" - karakter - "Gospoda našega Isusa Hrista"; pozvao nas je da budemo "jednaki obličju Sina Njegova" (2. Solunjanima 2,14; Rimljanima 8,29).

A duše koje su tako nisko pale da su postale Sotonina oru}a, Hristovom silom opet su preobražene u vesnike pravde koje Božji Sin šalje da kažu "šta ti Gospod učini, i kako te pomilova".

DODIR VERE

(Mateju 9,18-26; Marku J,21-43; Luki 8,40-J6)

Vraćajući se iz Gergese na zapadnu obalu, Isus je zatekao mnoštvo okupljeno da Ga dočeka i ono Ga je pozdravilo sa radošću. Ostao je izvesno vreme na obali učeći i lečeći, a zatim je krenuo prema kući Levija-Mateja da bi se na gozbi sreo sa carinicima. Ovde Ga je našao Jair, starešina sinagoge.

Ovaj jevrejski starešina u velikom bolu došao je Isusu i bacio se pred Njegove noge, uzviknuvši: "Kći je moja na samrti; da do}eš i da metneš na nju ruke da ozdravi i živi."

Isus je odmah krenuo sa ovim poglavarem njegovom domu. Iako su učenici videli toliko mnogo Njegovih dela milosr}a, bili su izne-na}eni Njegovim odgovorom na molbu ovog oholog rabina; ipak, pratili su svoga Učitelja, a narod ih je sledio sa nestrpljenjam i iščekivanjem.

Kuća starešine nije bila daleko, ali Isus i Njegova pratnja sporo su napredovali, jer Ga je mnoštvo guralo sa svih strana. Zabrinuti otac bio je nestrpljiv zbog odlaganja; ali Isus, sažaljevajući narod, zastajao je tu i tamo da pomogne nekom patniku ili uteši neko oja}eno srce.

Dok su još išli putem, jedan glasnik krčio je sebi put kroz mnoštvo, noseći Jairu vest da je njegova kćer mtrva, i da je nepotrebno da dalje zove Učitelja. Reč je doprla do Isusovog uha: "Ne boj se", rekao je On, "samo veruj, i oživeće".

Jair se pribio uz Spasitelja i zajedno su žurili prema domu ovog poglavara. Već su iznajmljene narikače i svirači na fruli bili tu ispu-njavajući vazduh svojom grajom. Prisustvo mnoštva i buka dirali su Isusov duh. Pokušavao je da ih utiša govoreći: "Šta ste uzavreli te plačete? Devojka nije umrla nego spava." Ljutile su ih ove Strančeve reči. Videli su dete u zagrljaju smrti i zato su Mu se podsmevali. Zahtevajući da svi napuste kuću, Isus je poveo sa sobom oca i majku ove devojčice i tri učenika - Petra, Jakova i Jovana - i svi zajedno ušli su u sobu umrle.

Isus se približio postelji i uzevši svojom rukom dečiju ruku, nežno, uobičajenim jezikom njenog doma, izgovorioi reči: "Devojko, tebi govorim, ustani."

Drhtaj je odmah prošao kroz beživotno telo. Bilo života opet je kucalo. Usta su se razvukla u osmeh. Oči su se široko otvorile kao da se bude iz sna i devojka je u čudu posmatrala grupu pored sebe. Ustala je, a njeni roditelji zagrlili su je plačući od radosti.

Na putu prema kući ovoga poglavara, Isus je u mnoštvu sreo jednu jadnu ženu dvanaest godina mučenu bolešću koja je načinila njen život teretom. Potrošila je sva svoja sredstva na lekare i lekove, da bi na kraju samo bila proglašena neizlečivom. Me}utim, njene nade oživele su kada je čula o isceljenjima koja je Hristos činio. Bila je uverena da kada bi samo mogla da do}e do Njega, bila bi izlečena. U slabosti i patnjama došla je do obale na kojoj je On učio i pokušala je da se progura kroz mnoštvo, ali uzalud. Ponovo Ga je sledila od kuće Levija-Mateja, ali još uvek nije mogla da Ga dostigne. Počela je da očajava, kada joj se On, krčeći svoj put kroz mnoštvo, približio.

Zlatna prilika se pojavila. Bila je u prisutnosti Velikog Lekara! Ali usred te zbrke nije mogla da govori sa Njim, niti da uhvati više od trenutnog prolaska Njegove pojave. U strahu da ne izgubi jedinu priliku za svoje isceljenje, progurala se napred, govoreći u sebi: "Ako se samo dotaknem haljina Njegovih, ozdraviću." Dok je prolazio, posegla je napred i uspela da dotakne samo ivicu Njegove odeće. Tog trenutka znala je da je bila isceljena. U tom jednom dodiru bila je usredsre}ena vera njenog života i odmah su njen bol i slabost ustupili mesto snazi i savršenom zdravlju.

Sa zahvalnim srcem pokušala je da se izvuče iz mnoštva, ali Isus je iznenada zastao i narod zajedno sa Njim. Okrenuo se i gledajući okolo upitao glasom koji se razgovetno čuo iznad zbrke mnoštva: "Ko je to što se dotakao mene?" Narod je odgovorio na ovo pitanje začu}enim pogledom. Pošto su Ga gurali sa svih strana i tu i tamo grubo pritiskivali, to pitanje isgledalo je čudno.

Petar, uvek spreman da govori, rekao je: "Narod te opkoliko i gurka te, a Ti kažeš: Ko je to što se dotače mene?" Isus je odgovorio: "Neko se dotače mene, jer ja osetih silu koja iza}e iz mene." Spasitellj je mogao razlikovati dodir vere od nehatnog dodira nepažljivog mnoštva. Ovakvo poverenje ne sme da pro}e nezapaženo. Želeo je da ovoj poniznoj ženi uputi reči utehe koje će

za nju biti izvor radosti - reči koje će biti blagoslov za Njegove sledbenike sve do kraja vremena.

Gledajući prema ženi, Isus je nastojao da sazna ko Ga je dodirnuo. Uvi}ajući da je zatajivanje uzaludno, ona je drščući stupila napred i bacila se pred Njegove noge. Sa suzama zahvalnicama opisala je svoje patnje i kako je našla isceljenje. Isus joj je nežno rekao: "Ne boj se, kćeri! Vera tvoja pomaže ti; idi s mirom." Nije pružio priliku za sujeverje u kome bi se isceljenje smatralo podarenim zbog samog čina dodira Njegove odeće. Isceljenje je ostvareno ne ovakvim dodirom sa Njim već verom koja se uhvatila za Njegovu božansku silu.

Začu}eno mnoštvo koje se tiskalo oko Isusa, nije prepoznalo nikakvo strujanje životne snage. Me}utim, kada je bolesna žena ispružila svoju ruku i dodirnula Ga, verujući da će ozdraviti, osetila je silu ozdravljenja. Tako je i u duhovnom životu. Govoriti površno o veri, moliti se bez duševne gladi i žive vere, ne vredi ništa. Formalna vera u Hrista koja Ga prihvata samo kao Spasitelja sveta ne može nikada doneti izlečenje duši. Vera koja spasava nije samo pristajanje razumom uz istinu. Onaj koji čeka da stekne potpuno znanje pre nego što će pokazati veru ne može primiti blagoslov od Boga. Nije dovoljno samo verovati o Hristu; mi morao verovati u Njega. Jedina vera koja će nam koristiti je ona koja Ga prihvata kako ličnog Spasitelja; koja usvaja Njegove zasluge za svoje. Mnogi drže da je vera odre}eno mišljenje. Spasonosna vera je sporazum kojim se oni koji prime Hrista sami pridružuju zavetnom odnosu sa Bogom. Prava vera je život. Živa vera znači povećanje životne snage, potpuno poverenje pomoću koga duša postaje pobedonosna sila.

Posle izlečenja žene, Isus je želeo da ona objavi blagoslov koji je primila. Darovi koje nudi Jevan}elje ne smeju se primiti kradom ili uživati u tajnosti. Tako nas Gospod poziva da priznamo Njegovu dobrotu: "Vi ste mi svedoci, veli Gospod, i ja sam Bog" (Isaija 43,12).

Naše priznanje Njegove vernosti je izabrano nebesko sredstvo za oskrivanje Hrista svetu. Mi treba da prepoznamo Njegovu milost onako kako su je obznanili sveti ljudi iz davnina; ali ono što je najdelotvornije je svedočanstvo našeg ličnog iskustva. Mi smo Božji svedoci dok u sebi otkrivamo delovanje božanske sile. Svaki pojedinac ima život koji se izdvaja od svih drugih i iskustvo koje se bitno razlikuje od njihovog. Bog želi da se naša hvala uzdiže k Njemu, obeležana našom osobenošću. Ovakva dragocena objavljivanja na hvalu slave Njegove milosti, poduprta moralnim životom, imaju neodoljivu silu koja deluje za spasenje duša.

Kada je deset gubavaca došlo Isusu da ih izleči, naložio im je da idu i pokažu se sveštenicima. Usput su se očistili; ali samo jedan od njih se vratiio da Mu da slavu. Drugi su otišli svojim putem, zaboravivši Onoga koji ih je izlečio. Koliko je mnogo onih koji još uvek čine isto! Gospod neprekidno deluje za dobro ljudskog roda. On uvek daje svoje darove. On podiže bolesne iz postelje iznemoglosti, osloba}a ljude od opasnosti koje ne vide, šalje nebeske an}ele da ih sačuvaju od nesreća, zaštite od "pomora koji ide po mraku" i "bolesti koja u podne mori" (Psalm 91,6); ali njihova srca ostaju nedirnuta. Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi. Svojom nezahvalnošću zatvaraju svoja srca pred Božjom milošću. Kao vres u pustinji, ne osećaju kada do}e dobro i njihove duše nastanjuju suva mesta u pustinji.

Za naše je lično dobro da u svežem sećanju sačuvamo svaki Božji dar. Tako je vera ojačana da traži i primi sve više i više. Za nas se veće ohrabrenje nalazi u najmanjem blagoslovu koji smo lično primili od Boga, nego u svim izveštajima koje možemo čitati o veri i iskustvu drugih. Duša koja se odaziva Božjoj milosti, biće slična zalivenom vrtu. Njeno zdravlje brzo će procvasti; njena svetlost zasijaće u tami i Gospodnja slava videće se na njoj. Setimo se tada velike naklonosti i ljubavi Gospodnje i bogatstva Njegove nežne milosti. Kao i izrailjski narod postavimo naše kamenje za spomen i upišimo na njemu dragocenu povest o tome šta je Bog učinio za nas. Dok razmatramo Njegovo postupanje prema nama u našem putovanju kroz ovaj svet, izjavimo iz srca omekšanog zahvalnošću: "Šta ću vratiti Gospodu za sva dobra što mi je učinio? Uzeću čašu spasenja, i prizvaću ime Gospodnje. Izvršiću obećanja svoja Gospodu pred svim narodom Njegovim" (Psalam 116,12-14).

PRVI JEVANĐELISTI

(Matej 10; Marko 6,7-11; Luka 9,1-6)

Apostoli su bili članovi Isusove porodice koji su Ga pratili dok je pešice putovao kroz Galileju. Delili su sa Njim trud i teškoće koje su Ga snalazile. Slušali su Njegova izlaganja, hodali i razgovarali sa Božjim Sinom i iz Njegovih svakodnevnih pouka naučili kako da rade na uzdizanju ljudskog roda. Dok je Isus služio nepreglednom mnoštvu koje se okupljalo oko Njega, Njegovi učenici bili su prisutni, željni da izvrše Njegov nalog i olakšaju Njegov rad. Pomagali su u raspore}ivanju naroda, u dovo}enju bolesnika Spasitelju i stvaranju udobnosti za sve. Pažljivo su tražili zaiteresovane slušaoce, objašnjavali im Pisma i na razne načine delovali za njihovu duhovnu korist. Prenosili su ono što su naučili od Isusa i svakoga dana sticali bogata iskustva. Me}utim, bilo im je potrebno i iskustvo u samostalnom radu. Njima je još uvek bilo potrebno mnogo pouke, veliko strpljenje i nežnost. Sada, dok je bio lično sa njima, da im ukaže na njihove greške i da ih savetuje i ispravlja, Spasitelj ih je poslao kao svoje predstavnike.

Dok su bili sa Njim, učenici su često bili zbunjeni učenjem sveštenika i fariseja, ali sa tim svojim nedoumicama dolazili su Isusu. On im je, nasuprot predanju, iznosio istine iz Pisma. Na taj način jačao je Njihovo poverenje u Božju Reč i u velikoj meri oslobodio ih je straha od rabina i njihovog robovanja običajima. U obučavaju učenika, primer Spasiteljevog života bio je delotvorniji od bilo kog čistog doktrinarnog učenja. Kada su se odvojili od Njega, sećali su se svakog pogleda, načina govora i svake reči. Često, dolazeći u sukob sa neprijateljima Jevan}elja, ponavljali su Njegove reči i zapažajući njihov uticaj na narod, veoma su se radovali.

Pozvavši dvanaestoricu k sebi, Isus im je naložio da dvojica po dvojica idu u gradove i sela. Nijedan nije poslat sam već se brat pridružio bratu, prijatelj prijatelju. Tako su mogli da pomažu i hrabre jedan drugoga, da se savetuju i mole zajedno i da snaga jednoga dopunjuje slabosti drugoga. Na isti način kasnije je poslao i sedamdesetoricu. Spasiteljeva namera je bila da se vesnici Jevan}elja udruže na ovaj način. U naše vreme evan}eoski rad bio bi mnogo uspešniji da se ovaj primer doslednije sprovodio.

Vest učenika bila je ista kako vest Jovana Krstitelja i samoga Hrista: "Približi se carstvo nebesko." Nisu smeli da se raspravljaju sa narodom o tome da li je Isus iz Nazareta Mesija; ali u Njegovo ime trebalo je da čine ista dela milosti koja je On učinio. On im je naložio: "Bolesne isceljujte, gubave čistite, mrtve dižite, }avole izgonite; zabadava ste dobili, zabadava dajte."

U toku svog rada Isus je posvetio više vremena lečenju bolesnih nego propovedanju. Njegova čuda svedočila su o istinitosti Njegovih reči, da je došao ne da uništi, nego da spase. Njegova pravda išla je pred Njim, a slava Gospodnja bila je Njegova zadnja straža. Kuda god je išao, vesti o Njegovoj milosti išle su ispred Njega. Tamo gde je prošao, oni na koje se sažalio, radovali su se u zdravlju i isprobavali svoju stečenu snagu. Mnoštvo se okupljalo oko njih da sa njihovih usana sluša o delima koja je Gospod učinio. Njegov glas bio je prvi zvuk koji su mnogi ikada čuli, Njegovo ime prva reč koju su ikada izgovorili, Njegovo lice prvo koje su ikada ugledali. Zašto da ne vole Isusa i pevaju Mu hvalospev? Kada je prolazio kroz manja mesta i gradove, On je bio kao životodavna struja, dajući život i šireći radost kud god je išao.

Hristovi sledbenici treba da rade kao i On. Mi treba da nahranimo gladne, da obučemo gole i utešimo nevoljne i ucveljene. Mi treba da služimo očajnicima i nadahnemo nadom beznadežne. Tada će se i na nama ispuniti obećanje: "Pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža" (Isaija J8,8). Hristova ljubav koja se ispoljava u nesebičnoj službi, biće delotvornija u menjanju grešnika nego mač ili sudska dvorana. Oni su neophodni da zadaju strah prekršiteljima zakona, ali misionar pun ljubavi može da učini više od ovoga. Prekorom srce često postaje tvr}e; ali omekšaće pod dejstvom Hristove ljubavi. Misionar ne može samo da otklanja bolesti tela, nego da povede grešnika Velikom Lekaru koji može da očisti dušu od gube greha. Bog je odredio da bolesni, nesrećni, opsednuti zlim duhovima, treba da čuju Njegov glas preko Njegovih slugu. Preko svojih ljudskih posrednika On želi da bude Utešitelj kakvog svet ne poznaje.

Na svome prvom misionarskom putovanju učenici je trebalo da odu samo "izgubljenim ovcama doma Izrailjeva". Da su sada propovedali Jevan}elje neznabošcima i Samarjanima, izgubili bi uticaj me}u Jevrejima. Izazivanjem farisejskih predrasuda upleli bi se u sukobe koji bi ih obeshrabrili na početku njihovog rada. Čak su i apostoli sporo shvatali da Jevan}elje treba da se odnese svim narodima. Sve dok sami nisu mogli da shvate ovu istinu, nisu bili spremni da rade za neznabošce. Da su Jevreji hteli da prime Jevan}alje, Gospod bi ih učinio svojim vesnicima za neznabošce. Stoga je trebalo da oni prvi čuju vest.

Na celom polju Hristovog rada, postojale su duše koje su se probudile i shvatile svoju potrebu - koje su bile gladne i žedne istine. Vreme je došlo da se ovim srcima prožetim čežnjom pošalju vesti o Njegovoj ljubavi. Učenici su trebali da po}u svima ovima kao Njegovi predstavnici. Vesnici bi tako bili povedeni da gledaju na njih kao na učitelje naimenovane od Boga, tako da kad Spasitelj bude uzet od njih, ne bi ostali obez učitelja.

Na ovo prvo putovanje učenici treba da po}u samo tamo gde je Isus bio pre njih, a gde je stekao prijatelje. Njihovo pripremanje za put treba da bude najjednostavnije. Ništa ne sme da skrene njihove umove od njihovog velikog dela ili na bilo koji način izazove protivljenje i zatvori vrata budućem radu. Ne treba da prihvate odeću verskih učitelja, ni da upotrebe odeću kojom bi se njihova pojava razlikovala od skromnih seljaka. Ne treba da ulaze u sinagoge i pozivaju narod na javna bogosluženja; jer će njihovi napori da budu usmereni radu od kuće do kuće! Ne treba da gube vreme na nepotrebno pozdravljanje ili da idu iz kuće u kuću radi zabave. Ali u svakom mestu treba da prihvate gostoprimstvo onih koji su bili

dostojni, koji će ih srdačno primati kao da prihvataju samoga Hrista. U domove treba da ulaze sa divnim pozdravom: "Mir kući ovoj" (Luka 10,J). Taj dom bio bi blagosloven njihovim molitvama, njihovim pesmama hvale i otvaranjem Svetih spisa u porodičnom krugu.

Ovi učenici treba da budu vesnici istine, da pripreme put za dolazak njihovog Učitelja. Vest koju je trebalo nositi je bila reč večnog života; a sudbina ljudi zavisila je od njihovog prihvatanja ili odbijanja te vesti. Da bi njenom svečanom ozbiljnošću ostavili utisak na ljude, Isus je naložio svojim učenicima: "Ako vas ko ne primi niti posluša reči vaših, izlazeći iz kuće ili iz grada onoga otresite prah s nogu svojih. Zaista vam kažem, lakše će biti zemlji Sodomskoj i Gomorskoj u dan strašnoga suda negoli gradu onome."

Sada Spasiteljevo oko proniče u budućnost; On gleda šira polja na kojima će učenici, posle Njegove smrti, morati da svedoče za Njega. Njegov proročki pogled obuhvata iskustvo Njegovih slugu kroz sve vekove, sve dok ne bude po drugi put došao. On je ukazivao svojim sledbenicima na borbe koje će morati da prihvate; otkrio im je prirodu i plan borbe; otvoreno je izneo pred Njih opasnosti sa kojima će se suočiti, samoodricanje koje će biti potrebno. Želeo je da izračunaju cenu da ih neprijatelj ne bi iznenadio. Njihov rad nije trebalo da se vodi protiv tela i krvi, već "s poglavarima i vlastima i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba" (Efescima 6,12). Oni će morati da se bore sa natprirodnim silama, ali im je obezbe}ena natprirodna pomoć. Sva nebeska duhovna bića nalaze se u ovoj vojsci. Viši od an}ela nalazi se u ovim redovima. Duh Sveti, zastupnik Zapovednika Gospodnje vojske, silazi da bi upravljao borbom. Mi možemo imati mnogo slabosti, naši gresi i pogreške mogu biti teški, ali Božja milost pripada svima koji je traže sa poniznim srcem. Sila Svemogućega predvi}ena je za one koji imaju poverenje u Boga.

"Eto", kaže Isus, "ja vas šaljem kako ovce me}u vukove; budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi". Sam Hristos nikada nije prikrivao ni jednu reč istine, već ju je uvek sa ljubavlju izgovarao. On je pokazivao istančano razumevanje i brižljivu i ljubaznu pažnju u svom opho}enju s ljudima. Nikada nije bio grub, nikada nije bez potrebe izgovarao oštru reč, nikada nije nanosio nepotreban bol osetljivoj duši. On nije osu}ivao ljudske slabosti. Neustrašivo je optuživao licemerstvo, neverstvo i nepravdu, ali suze su bile u Njegovom glasu kada je izgovarao svoje oštre ukore. Plakao je nad Jerusalimom, gradom koji je voleo, koji je odbio da primi Njega - put, istinu i život. Oni su odbacili Njega, Spasitelja, ali On ih je posmatrao sa nežnim sažaljenjem i tako dubokom žalošću koja je slomila Njegovo srce. Svaka duša bila je dragocena u Njegovim očima. Iako se uvek božanski dostojanstveno ponašao, sa najnežnijim obzirom spuštao se do svakog člana Božje porodice. U svim ljudima video je pale duše koje je Njegova služba trebalo da spase.

Hristove sluge ne smeju da rade po nalozima telesnog srca. Njima je potrebna bliska zajednica sa Bogom, da se opterećeno izazivanjem, sopstveno "ja" ne bi podiglo, i oni prosuli bujicu neprikladnih reči koje nisu kao rosa, ili blage kiše koje osvežavaju uvelo bilje. To je ono što Sotona želi da čini, jer su to njegove metode. Aždaja je ta koja se razgnevila; sotonski duh se otkriva u gnevu i optuživanju. Me}utim, Božje sluge moraju da budu Njegovi predstavnici. On želi da postupaju samo u skladu sa nebeskim načinom, po istini koja nosi Njegov lik i Njegov potpis. Sila kojom treba da nadvladaju zlo je Hristova sila. Hristova slava je njihova sila. Oni svoj pogled treba da uprave na Njegovu ljubaznost. Tada mogu da iznose Jevan}elje sa božanskim taktom i blagošću. A duh koji ostaje blag, i kada je izazvan mnogo će delotvornije govoriti u korist istine nego svaki dokaz, ma kako bio snažan.

Oni koji su došli u sukob sa neprijateljima istine, treba da se sretnu ne samo sa ljudima, već i sa Sotonom i njegovim predstavnicima. Neka se sete Spasiteljevih reči: "Eto ja vas šaljem kao jaganjce me}u vukove" (Luka 10,3). Neka počinu u ljubavi Božjoj pa će duh ostati miran, čak i kada ih lično ruže. Gospod će ih snabdeti potpunim božanskim oružjem. Njegov Sveti Duh uticaće na razum i srce, tako da njihovi glasovi neće imati obeležje zavijanja vukova.

Nastavljajući svoje pouke učenicima, Isus je rekao: "Čuvajte se od ljudi." Nisu smeli da poklone potpuno poverenje onima koji ne poznaju Boga i iznesu im svoje savete; jer bi to Sotoninim predstavnicima donelo prednost. Čovekovi izumi često deluju nasuprot Božjim planovima. Oni koji zidaju Gospodnji hram treba da zidaju prema uzoru pokazanom na brdu - prema božanskoj slici. Bog se obešćašćuje i Jevan}elje izdaje kada se Njegove sluge uzdaju u savet ljudi koje ne vodi Sveti Duh. Svetovna mudrost je ludost pred Bogom. Oni koji se oslanjaju na nju, sigurno će pogrešiti.

"Jer će vas oni predati sudovima i pred vlastele i careve vodiće vas mene radi za svedočanstvo njima i neznabošcima" (Matej 10,17.18). Progonstvo će raširiti svetlost. Hristove sluge biće dovedene pred velike ljude ovoga sveta, koji da nije ovoga, nikada ne bi čuli za Jevan}elje. Istina je pogrešno predstavljena ovim ljudima. Oni su slušali lažne optužbe protiv vere Hristovih učenika. Često jedino sredstvo za upoznavanje sa njenim pravim karakterom je svedočanstvo onih koji su dovedeni pred sud zbog svoje vere. Za vreme istrage od njih se traži da odgovore, a njihove sudije da slušaju svedočenje koje se iznosi. Božja milost dodeliće se Njegovim slugama da odgovore ovoj iznenadnoj potrebi. "Jer će vam se", kaže Isus, "u onaj čas dati šta ćete kazati. Jer vi nećete govoriti, nego Duh oca vašega govoriće iz vas." Kada Božji Duh bude prosvetlio umove Njegovih slugu, istina će biti iznesena u njenoj božanskoj sili i savršenstvu. Oni koji odbace istinu, ustaće da optuže i ugnjetavaju učenike. Me}utim, u gubicima i patnjama, čak i u smrti, Gospodnja deca moraju da otkriju krotost svog božanskog Primera. Na taj način videće se razlika izme}u Sotoninih i Hristovih predstavnika. Spasitelj će biti uzvišen pred vladarima i narodom.

Učenici nisu bili obdareni hrabrošću i postojanošću mučenika sve dok im takva milost nije bila potrebna. Tada se ispunilo Spasiteljevo obećanje. Kada su Petar i Jovan svedočili pred savetom sinedriona, ljudi "divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom" (Dela 4,13). O Stefanu stoji napisano da "svi koji se}ahu na saboru videše lice njegovo kao lice an}ela". Ljudi "ne mogahu stati protiv premudrosti i Duhu kojim govoraše" (Dela 6,1J.10). Pišući o svom su}enju na carskom sudu, Pavle kaže: "U prvi moj odgovor niko ne osta sa mnom, nego svi me ostaviše . . . Ali Gospod bi sa mnom i dade mi pomoć da se kroza me svrši propovedanje, i da čuju svi neznabošci; i izbavih se od usta lavovih" (2. Timotiju 4,16.17).

Hristove sluge nije trebalo da pripremaju naročito sastavljene govore koje će izneti kada ih dovedu na su}enje. Njihova priprema trebalo je da se obavlja iz dana u dan sakupljanjem dragocenih istina Božje reči i jačanjem vere molitvom. Kad budu izvedeni pred sud, Sveti Duh će podsećati na svaku istinu koja će biti potrebna.

Svakodnevna, ozbiljna težnja da se upozna Bog i Isus Hristos koga je On poslao, daće snagu i sposobnost duši. Znanje stečeno marljivim istraživanjem Pisma, blesnuće kroz sećanje u pravo vreme. Me}utim, ako je neko zanemario da se upozna sa Hristovim rečima, ako nikada u nevolji nije iskusio silu Njegove milosti, takav ne može da očekuje da će ga Sveti Duh podsetiti na Njegove reči. Trebalo je da služe Bogu svakodnevno sa nepodeljenom ljubavi, i zatim da se izdaju u Njega.

Neprijateljstvo prema Jevan}elju biće tako žestoko da će biti zanemarene i najnežnije zemaljske veze. Hristovi učenici biće izdati na smrt od strane članova njihovog doma. "I svi će omrznuti na vas imena mojega radi", dodao je On, "ali koji pretrpi do kraja blago njemu" (Marko 13,13). Me}utim, naložio im je da se nepotrebno ne izlažu progonstvu; On je često ostavljao jedno polje rada i odlazio na drugo, da bi izbegao one koji su tražili Njegov život. Kada su Ga odbacili u Nazaretu i njegovi sugra}ani pokušali da Ga ubiju, sišao je u Kapetnaum u kome je narod bio zadivljen Njegovim učenjem "jer Njegova beseda beše silna" (Luka 4,32). Tako Njegove sluge nisu smele da budu obeshrabrene progonstvom, već da potraže mesto gde bi još uvek mogli raditi za spasenje duša.

Nije sluga veći od svoga učitelja. Knez neba nazvan je Velzevulom, pa će i Njegovi učenici na sličan način biti pogrešno predstavljeni. Me}utim, ma kakva bila opasnost, Hristovi sledbenici moraju javno ispovedati svoja načela. Oni moraju da preziru prikrivanje. Ne mogu da ostanu neopredeljeni, dok se ne uvere u sigurnost ispovedanja istine. Oni su postavljeni kao stražari da opominju ljude na opasnost koja im preti. Istina primljena od Hrista mora se objaviti slobodno i otvoreno svima. Isus je rekao: "Što vam govorim u tami, kazujte na vidiku; i što vam se šapće na uši, propovedajte s krovova."

Sam Isus nikada nije otkupljivao mir nagodbom. Njegovo srce prelivalo se ljubavlju za ceo ljudski rod, ali nikada nije bio popustljiv prema njegovim gresima. On je isuviše veliki prijatelj da bi ćutao kada su oni išli putem koji će upropastiti njihove duše - duše koje je iskupio svojom krvlju. Nastojao je da čovek postane veran sebi, i veran svom višem i večnom dobru. Hristove sluge pozvane su na isti rad i treba da se čuvaju da ne žrtvuju istinu u težnji da spreče neslogu. Oni treba "da se staraju za mir" (Rimljanima 14,19); ali pravi mir ne može se nikada obezbediti pravljenjem kompromisa sa načelima. Nijedan čovek ne može biti veran načelu, a da ne izazove protivljanje. Deca nepokornosti protiviće se pravoj religiji. Me}utim, Isus je naložio svojim učenicima: "Ne bojte se onih koji ubijaju telo, a duše ne mogu ubiti." Oni koji su verni Bogu nemaju potrebe da se boje ljudske sile niti Sotoninog neprijateljstva. U Hristu je siguran njihov večni život. Oni treba da se boje samo toga da se ne odreknu istine i na taj način iznevere poverenje kojim ih je Bog počastvovao.

Ispunjavanje ljudskih srca sumnjom je Sotonino delo. On ih navodi da gledaju na Boga kao na strogog sudiju. On ih kuša da zgreše, i zatim da smatraju sebe previše zlim da se približe svom nebeskom Ocu i pokrenu Njegovo saučešće. Gospod sve to shvata. Isus uverava svoje učenike u Božje saučešće prema njima u njihovim potrebama i slabostima. Nijedan uzdah se ne može oteti iz grudi, nijedan bol osetiti, nijedna žalost probosti dušu, a da ne zadrhti Očevo srce.

Biblija nam prikazuje Boga na Njegovom uzvišenom i svetom mestu ne u stanju nerada, niti u tišini i samoći, već okruženog sa deset hiljada puta deset hiljada i hiljadama hiljada svetih bića, koja čekaju da izvrše Njegovu volju. Kroz kanale koje mi ne možemo prepoznati, On održava živu vezu sa svakom oblašću Njegove vladavine. Me}utim, Njegovo zanimanje i zanimanje celog Neba usredsre}eno je na naš sićušni svet, na duše za čije spasenje je dao svog jedinorodnog Sina. Bog se povija sa svoga prestola da čuje uzvik ugnjetavanih. Na svaku iskrenu molitvu On odgovara: "Evo, mene." On podiže žalosne i potlačene. U svim našim tugama On je tužan. U svakom iskušenju i svakoj napasti an}eo iz Njegove neposredne blizine je tu da izbavi.

Čak ni vrabac ne pada na zemlju bez Očevog znanja. Sotonina mržnja prema Bogu navodi da mrzi sve što je predmet Spasiteljevog staranja. On teži da uništi Božje delo i uživa čak i u uništavanju nemih stvorenja. Jedino Božja zaštitnička briga čuva ptice da nas uveseljavaju svojim radosnim pesmama. Me}utim, On ne zaboravlja čak ni vrapce. "Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." Isus je nastavio: Kao što Me vi priznajete pred ljudima tako ću vas Ja priznati pred svetim an}elima. Vi treba da budete moji svedoci na Zemlji, kanali kroz koje će moći da protiče Moja milost za isceljenje sveta. Na taj način biću vaš predstavnik na nebu. Otac ne gleda vaš grešni karakter, već vas vidi obučene u Moje savršenstvo. Ja sam posrednik preko koga će nebeski blagoslovi doći do vas. Svaki koji Me priznaje uzimajući udela u Mojoj žrtvi za izgubljene, biće priznat kao sudeonik u slavi i radosti otkupljenih.

Da bi neko priznao Hrista, Hristos mora da živi u njemu. On ne može da prenese ono što nije primio. Učenici mogu tečno da govore o nauci, mogu da ponavljaju reči samoga Hrista; ali ako ne poseduju krotost i ljubav sličnu Hristovoj, oni Ga ne priznaju. Duh suprotan Hristovom duhu, odreći će Ga se, bez obzira kako Ga rečima ispoveda. Ljudi mogu da se odreknu Hrista govoreći zlo, besmislenim razgovorima, neistinitim ili neljubaznim rečima. Oni mogu da Ga se odreknu izbegavanjem životnih tereta, težnjom za grešnim zadovoljstvom. Oni mogu da Ga se odreknu prilago}avanjem svetu, neučtivim ponašanjem, ljubavlju prema sopstvenim stavovima, pravdanjem samoga sebe, negovanjem sumnje, izazivanjem nevolja i prebivanjem u tami. Na sve ove načine - izjavljuju da Hristos nije u njima. "Ako se ko odreče mene pred ljudima", kaže On, "odreći ću se i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima."

Spasitelj je naložio svojim ušenicima da se ne nadaju da će se neprijateljstvo sveta prema Jevan}elju savladati i da će posle izvesnog vremena njegovo protivljenje prestati. On je rekao: "Nisam došao da donesem mir nego mač." Ovo stvaranje razdora nije posledica Jevan}elja, već ishod suprotstavljanja Njemu. Od svih progonstava najteže je podnositi neslogu u porodici, otu}enje najdražih zemaljskih prijatelja. Me}utim, Isus izjavljuje: "Koji ljubi Oca ili mater većma nego mene, nije mene dostojan; i koji ljubi sina ili kćer većma nego mene, nije mene dostojan. I koji ne uzme krsta svojega i ne po}e za mnom, nije mene dostojan."

Zadatak Hristovih slugu je visoka počast i sveto poverenje. "Koji vas prima", kaže On, "mene prima; a koji prima mene prima Onoga koji me je poslao". Nijedno delo ljubaznosti učinjeno njima u Njegovo ime neće ostati nepriznato i nenagra}eno. Istim nežnim priznanjem On obuhvata najslabije i najniže iz Božje porodice: "I ako ko napoji jednoga od ovih malih" - one koji su kao deca u svojoj veri i poznavanju Hrista - "samo čašom studene vode u ime učeničko, zaista vam kažem, neće mu plata propasti".

Tako je Spasitelj završio svoje poučavanje. U Hristovo ime izabrana dvanaestorica otišla su, kao što je On otišao, "da javlja Jevan}elje siromašnima . . . da isceli skrušene u srcu, da propoveda zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati, da otpusti sužnje, i da propoveda prijatnu godinu Gospodnju" (Luka 4,18.19).

"DOĐITE ... I POČINITE MALO"

(Matej 14,1.2.12.13; Marko 6,30-32; Luka 9,7-10)

Na povratku sa svog misionarskog puta "skupiše se apostoli k Isusu, i javiše mu sve, i što učiniše i šta ljude naučiše. I reče im: Do}ite vi sami nasamo, i počinite malo. Jer ih bejaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti".

Učenici su došli k Isusu i ispričali Mu sve. Njihova prisna veza sa Njim ohrabrila ih je da Mu iznesu svoja dobra i nepovoljna iskustva, svoju radost posmatrajući ishod svoga truda i svoju žalost zbog svog neuspeha, svojih pogrešaka i svojih slabosti. Počinili su greške u svom prvom radu kao jevan}elisti, a pošto su Hristu iskreno govorili o svojim iskustvima, uvideo je da im je potrebno još poučavanja. On je tako}e video da su se umorili od rada i da im je potreban odmor.

Me}utim, tamo gde su se tada nalazili nisu mogli imati potreban mir, "jer ih bejaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti". Narod je u gomilama sledio Hrista, u želji da ih isceli, željni da čuju Njegove reči. Mnogi su osećali da ih On privlači, jer im je izgledalo da je On izvor svih blagoslova. Mnogi od onih koji su se tada gomilali oko Hrista da prime dragoceni blagoslov zdravlja, prihvatili su Ga kao svoga Spasitelja. Mnogi drugi, tada u strahu od fariseja da Ga priznaju, obratili su se prilikom izlivanja Svetoga Duha i pred gnevnim sveštenicima i poglavarima priznali Ga kao Božjeg Sina.

Me}utim, sada je Isus čeznuo za mirom, da bi mogao da bude sa svojim učenicima, jer je imao mnogo da im kaže. U svom radu prošli su kroz probe sukoba i susretali se sa različitim protivljenjem. Do sada su se u svemu savetovali sa Hristom; ali izvesno vreme bili su sami i pokatkad mučeni nedoumicom šta da rade. Našli su mnogo ohrabrenja u svome radu, jer Hristos ih nije poslao bez svog Duha, i verom u Njega činili su mnoga čuda; ali sada imali su potrebu da se nahrane Hlebom života. Potrebno im je bilo da odu na neko mirno mesto, na kome bi u zajednici sa Hristom dobili uputstva za budući rad.

"I reče im: Do}ite vi sami nasamo i počinite malo." Hristos je pun nežnosti i saosećanja prema svima koji su u Njegovoj službi. Želeo je da pokaže svojim učenicima da Bog ne zahteva žrtvu, već milost. Svim srcem radili su za narod, a to je iscrpljivalo njihovu telesnu i umnu snagu. Njihova dužnost je bila da se odmore.

Videći uspeh u svom radu, učenici su bili u opasnosti da to pripišu sebi, u opasnosti da gaje duhovni ponos i tako pokleknu pod Sotoninim iskušenjima. Pred njima se nalazio veliki posao, pa su pre svega morali naučiti da njihova sila nije u njima samima, već u Bogu. Kao i Mojsije u Sinajskoj pustinji, kao i David me}u judejskim brežuljcima ili Ilija kod potoka Horata, učenicima je bilo potrebno da se odvoje od prizora svoje stalne delatnosti i budu u zajednici sa Hristom, prirodom i svojim srcima.

Dok su učenici bili odsutni zbog svog misionarskog puta, Isus je posećivao druge gradove i sela, propovedajući Jevan}elje o carstvu. Otprilike u to vreme, primio je vesti o Krstiteljevoj smrti. Ovaj doga}aj oživeo je pred Njim kraj kome su bili usmereni Njegovi koraci. Na Njegovoj stazi gomilale su se tamne senke. Sveštenici i rabini gledali su da učine sve da izazovu Njegovu smrt; uhode su Ga pratile u stopu, i na sve strane umožavale su se zavere za Njegovo uništenje. Vesti o propovedanju apostola kroz celu Galileju, doprle su i do Iroda, skrećući njegovu pažnju na Isusa i Njegov rad. "Jovan Krstitelj", rekao je on, "iz mrtvih usta". Izrazio je želju da vidi Isusa. Irod je osećao neprestani strah od pobune koja bi tajno izbila, sa ciljem da ga zbaci sa prestola i slomi rimski jaram sa jevrejskog naroda. U narodu je bio rasprostranjen duh nezadovoljstva i pobune. Bilo je očito da se Hristov javni rad u Galileji neće moći dugo nastaviti. Prizori Njegovih patnji približavali su se i On je čeznuo da se za izvesno vreme odvoji od buke mnoštva.

Žalosna srca, Jovanovih učenici preneli su njegovo unakaženo telo i sahranili ga. Tada "do}oše Isusu te javiše". Ovi učenici bili su ljubomorni na Hrista, kada im se činilo da odvlači narod od Jovana. Stali su na stranu fariseja, osu}ujući Ga kada je sedeo sa carinicima na Matejevoj gozbi. Sumnjali su u Njegovu božansku misiju, zato što nije oslobodio Krstitelja. Me}utim, sada kada je njihov učitelj bio mrtav i kada su čeznuli za utehom u svom velikom bolu i za vo}stvom u svom budućem radu, došli su Isusu i sjedinili svije interese sa Njegovim. Njima je tako}e bilo potrebno izvesno vreme mira za zajednicu sa Spasiteljem.

U blizini Vitsaide, na severnom kraju jezera, nalazio se jedan usamljeni predeo, koji je sad, divan u svom svežem prolećnom zelenilu, nudio dobrodošlo mesto za odmor Isusu i Njegovim učenicima. Čamcem preko vode krenuli su prema tom mestu. Tu su oni bili daleko od prometa na putevima i gradske užurbanosti i nemira. Prizori iz prirode bili su sami po sebi odmor, promena dobrodošla čulima. Ovde su mogli pratiti Hristove reči bez slušanja ljutitih upadica, odgovora i optužbi književnika i fariseja. Ovde su mogli uživati jedno kratko vreme u dragocenoj zajednici i druženju sa svojim Gospodom.

Odmor koji su uzeli Hristos i Njegovi učenici nije bio odmor zbog popuštanja sebi. Vreme koje su proveli u povučenosti nije bilo posvećeno traženju zadovoljstava. Razgovarali su zajedno o Božjem delu i mogućnosti za unapre}enje Dela. Učenici su bili sa Hristom i oni su Ga mogli razumeti; njima nije bilo potrebno da govori u pričama. spravljao je njihove greške i objasnio im pravilan način prilaženja ljudima. On im je otkrio mnogo potpunije dragoceno blago božanske istine. Bili su oživljeni božanskom silom i nadahnuti nadom i hrabrošću.

Iako je Isus mogao da učini čuda, iako je opunomoćio svoje učenike da čine čuda, ipak je svoje iscrpljene sluge uputio da se izdvoje, odu u prirodu i odmore. Kada je govorio da je žetva velika a da je poslenika malo, nije svojim učenicima nametnuo potrebu za neprestanim trudom već je rekao: "Molite se dakle gospodaru od žetve da izvede poslenike na svoju žetvu" (Matej 9,38). Bog je svakom čoveku odredio posao prema njegovim sposobnostima (Efescima 4,11-13) i On ne želi da neke optereti odgovornostima, a da drugi nemaju nikavog tereta, nikavog napora duše.

Hristove reči saosećanja upućene su Njegovim poslanicima danas isto tako pouzdano kao što su bile progovorene Njegovim učenicima. "Do}ite vi sami nasamo, i počinite malo." On govori onima koji su iscrpljeni i umorni. Nije mudro biti stalno pod pri-

tiskom rada i uzbu}enja, čak i u služenju duhovnih potreba ljudi, jer se tako zanemaruje lična pobožnost, a umne, duševne i telesne snage preopterećuju. Od Hristovih učenika traži se samoodricanje, a žrtve moraju da se podnesu; ali isto tako mora da se vodi briga da zbog njihove preterane revnosti, Sotona ne iskoristi slabost ljudske prirode i nanese štetu Božjem delu.

Po mišljenju rabina biti uvek užurban i zauzet poslom predstavljao je vrhunac religije. Da bi pokazali svoju uzvišeniju pobožnost bili su zavisni od nekih spoljašnjih radnji. Tako su svoje duše odvajali od Boga i izgra}ivali svoju samodovoljnost. Iste opasnosti još uvek postoje. Kad god se povećava delatnost i kada ljudi postignu uspeh u ma kom radu za Boga, postoji opasnost uzdanja u ljudske planove i metode. Tada postoji sklonost da se manje moli i da se ima manje vere. Kao i učenici, i mi se nalazimo u opasnosti da izgubimo iz vida svoju zavisnost od Boga i pokušavamo da od svoje delatnosti načinimo Spasitelja. Potrebno je stalno da gledamo na Isusa, shvatajući da je Njegova sila ta koja obavlja posao. Dok ozbiljno radimo na spasavanju izgubljenih, moramo odvojiti vreme i za razmišljanje, molitvu, proučavanje Božje reči. Samo posao izvršen sa mnogo molitava i posvećen Hristovom zaslugom, na kraju će se pokazati uspešnim za dobro.

Nijedan drugi život nije bio toliko ispunjen radom i odgovornošću kao što je to bio Isusov život; pa ipak, koliko često su Ga zaticali na molitvi! Koliko je postojana bila Njegova zajednica sa Bogom! U istoriji Njegovog zemaljskog života stalno se ponavljaju zabeleške kao što su ove: "A ujutro vrlo rano ustavši izi}e, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu." "Mnoštvo naroda sticaše se da ga slušaju i da ih isceljuje od njihovih bolesti. A on odlažaše u pustinju i moljaše se Bogu." "Tih dana izi}e na goru da se pomoli Bogu; i provede svu noć na molitvi Božijoj" (Marko 1,3J; Luka J,16; 6,12).

U životu koji je u celosti bio posvećen dobru drugih, Spasitelj je smatrao neophodnim da se povuče od prometa na putevima i mnoštva koje ga je iz dana u dan pratilo. On je morao da se okrene od života neprestanog rada i dodira sa ljudskim potrebama, da potraži mir i neraskidivu zajednicu sa svojim Ocem. Kao jedan od nas, kao sudeonik u našim potrebama i slabostima, bio je potpuno zavisan od Boga i na tajnom mestu molitve tražio je božansku silu da bi mogao poći osnažen za dužnosti i probe. U grešnom svetu Isus je izdržao borbe i duševne patnje. U zajednici sa Bogom mogao je da skine teret bola koji Ga je pritiskivao. Tu je nalazio utehu i radost.

U Hristu je vapaj ljudskog roda dopro do Oca beskonačne milosti. Kao čovek, upućivao je molitve Božjem prestolu, dok se Njegova ljudska priroda nije ispunila strujom nebeske sile koja treba da spaja ljudsko i božansko. Neprekidnom vezom primao je život od Boga, da bi mogao pružiti život svetu. Njegovo iskustvo mora da postane i naše iskustvo.

"Do}ite i vi sami nasamo" - poziva nas On. Ako poslušamo Njegovu reč, postaćemo jači i korisniji. Apostoli su tražili Isusa i ispričali Mu sve, a On ih je hrabrio i podučavao. Kad bismo danas uzeli vremena da idemo Isusu i kažemo Mu sve naše potrebe, ne bismo bili razočarani; On bi se našao sa naše desne strane da nam pomogne. Nama je potrebno više jednostavnosti, više poverenja i pouzdanja u našeg Spasitelja. On, čije je ime "Bog silni, Otac večni, knez mirni"; On za koga stoji napisano da Mu "je vlast na ramenu" je Divni Savetnik. Pozvani smo da tražimo mudrost od Njega. On "daje svakome bez razlike i ne kori nikoga" (Isaija 9,6; Jakov 1,J).

Svi oni koje Bog vaspitava moraju da otkriju život koji nije u skladu sa svetom, njegovim običajima i postupcima; i svako treba da ima lično iskustvo u sticanju znanja o Božjoj volji. Mi moramo lično da Ga čujemo kako govori srcu. Kada utihne svaki drugi glas i kada u miru čekamo pred Njim, tišina duše čini Božji glas razgovetnijim. On nam nalaže: "Utolite i poznajte da sam ja Bog" (Psalam 46,10). Samo ovde može se naći pravi pokoj. To je najuspešnija priprema za sve one koji rade za Boga. Usred užurbanog mnoštva i napora snažnog životnog delovanja, duša koja se ovako osvežila biće okružena atmosferom svetlosti i mira. Život će odisati mirisom i otkrivaće božansku silu koja će dopreti do ljudskih srca.

"PODAJTE IM VI NEKA JEDU"

(Matej 14,13-21; Marko 6,32-44; Luka 9,10-17; Jovan 6,1-13)

Hristos se sa svojim učenicima povukao na jedno usamljeno mesto, ali ovo retko vreme puno mira uskoro je prekinuto. Apostoli su mislili da su se povukli tamo gde neće biti uznemiravani; ali čim je mnoštvu nedostajao Božanski učitelj, pitali su se: "Gde je On?" Neko izme}u njih zapazio je pravac u kome su otišli Hristos i Njegovi apostoli. Mnogi su krenuli kopnom da ih na}u, tako su drugi svojim čamcima krenuli preko vode. Pasha se približavala, pa su se iz bliza i daleka skupljale grupe hodočasnika na svom putu u Jerusalim, da vide Isusa. Njihovom broju pridruživali su se mnogi sve dok se nije okupilo pet hiljada ljudi pored žena i dece. Pre nego što je Hristos stigao na obalu, mnoštvo Ga je već čekalo. Me}utim, On se neopaženo iskrcao, da malo vremena provede nasamo sa svojim učenicima.

Sa padine brežuljaka posmatrao je mnoštvo u pokretu i Njegovo srce ispunilo se saosećanjem. Iako je bio prekinut, iako je bio lišen svoga odmora, nije bio nestprljiv. On je video veću potrebu koja je zahtevala Njegovu pažnju, dok je posmatrao narod kako neprestano pristiže. "I sažali mu se, jer bejahu kao ovce bez pastira." Ostavivši svoje mesto odmora, našao je jedno podesno mesto gde je mogao da im služi. Oni nisu primili nikakvu pomoć od sveštenika i poglavara; ali od Hrista su potekle isceljujuće reke života dok je mnoštvo poučavao putu spasenja.

Ljudi su slušali reči milosr}a koje su tako slobodno tekle sa usana Božjeg Sina. Slušali su blagotvorne reči, tako jednostavne a tako jasne da su za njihove duše bile kao balsam iz Galada. Isceljenje Njegovom božanskom rukom donelo je radost i život onima koji su umirali i olakšanje onima koji su patili od bolesti. Dan im je izgledao kao nebo na Zemlji, pa uopšte nisu bili svesni koliko dugo nisu ništa jeli.

Veliki deo dana uveliko je prošao. Sunce se nagnulo ka zapadu, a narod je još uvek oklevao. Isus je ceo dan radio bez hrane i odmora. Bio je bled od umora i gladi, a učenici su Ga molili da prestane sa svojim napornima radom. Me}utim, nije bio u stanju da se odvoji od mnoštva koje se tiskalo oko Njega.

Učenici su na kraju došli do Njega požurujući Ga da napusti narod, jer je to za Njegovo dobro. Mnogi su došli iz daleka i od jutra nisu ništa jeli. U okolnim gradovima i selima mogli su da kupe hranu. Ali, Isus im je rekao: "Podajte im vi neka jedu", i tada je, okrenuvši se Filipu, upitao: "Gde ćemo kupiti hleba da ovi jedu?" On je ovo rekao da bi okušao veru svoga učenika. Filip je pogledao ovo more ljudi i pomislio kako je nemoguće nabaviti hranu da se udovolji potrebama ovolikog mnoštva. Odgovorio je da hleb za dve stotine groša ne bi bio ni iz daleka dovoljan da svakome pripadne po delić. Isus se raspitivao koliko hrane mogu da prona}u me}u prisutnima. "Ovde ima jedno momče", rekao je Andrija, "koje ima pet hlebova ječmenih i dve ribe; ali šta je to na toliki svet!" Isus je naložio da Mu se to donese. Zatim je rekao učenicima da narod poseda na travu u grupama od pedeset ili sto, da bi se sačuvao red i da bi svi mogli osvedočiti o onome što će učiniti. Kada je ovo bilo izvršeno, Isus je uzeo hranu "i pogledavši na nebo blagoslovi, i prelomivši dade učenicima svojim, a učenici narodu". "I jedoše svi, i nasitiše se. I nakupiše komada dvanaest kotarica punih od riba."

On koji je poučavao narod kako da osigura mir i sreću, bio je isto tako pun obzira prema njegovim telesnim potrebama kao i prema njihovim duhovnim težnjama. Narod je bio umoran i malaksao. Bilo je majki sa bebama u naručju i male dece koja su se držala za njihov skut. Mnogi su satima stajali. Oni su bili tako zaokupljeni Hristovim rečima da ni u jednom trenutku nisu pomislili da sednu, a mnoštvo je bilo tako veliko da je pretila opasnost da pogaze jedan drugoga. Isus je želeo da im da prilike za odmor, pa ih je pozvao da sednu. Na tom mestu bilo je mnogo trave i svi su mogli udobno da se odmore.

Hristos nikada nije učinio nijedno čudo osim u slučaju kada je trebalo udovoljiti nekoj stvarnoj potrebi, a karakter svakog čuda vodio je ljude drvetu života, čije lišće služi za isceljenje narodima. Jednostavna hrana koju su učenici okolo dodavali svojim rukama sadržala je čitavu riznicu pouka. Podarena hrana bila je skromna; riba i ječmeni hleb bili su svakodnevna hrana ribara iz okoline Galilejskog mora. Hristos je mogao da iznese pred narod bogat obed, ali hrana pripremljena samo za udovoljavanje apetitu ne bi pružila nikakvu pouku za dobro ovih ljudi. Hristos im je ovom poukom ukazao da su prirodni Božji darovi čoveku bili izobličeni. Nikada ljudi nisu toliko uživali u raskošnim gozbama pripremljenim za udovoljavanje izopačenom ukusu, koliko su ovi ljudi uživali u jednostavnoj hrani koju je Isus obezbedio tako daleko od ljudskih naseobina.

Da su ljudi danas skromni u svojim navikama i da žive u skladu sa zakonima prirode, kao što su to činili Adam i Eva u početku, tada bi bilo hrane u izobilju za potrebe ljudske porodice. Tada bi bilo manje nestvarnih potreba i više prilike da se radi na Božji način. Me}utim, sebičnost i popuštanje neprirodnom ukusu doneli su greh i bedu na svet, od obilja na jednoj strani i oskudice na drugoj strani.

Isus nije želeo da privuče ljude k sebi udovoljavanjem želji za raskoši. Za to mnoštvo, umorno i gladno posle dugog i uzbudljivog dana, jednostavna hrana bila je potvrda ne samo Njegove sile, već i Njegovog nežnog staranja za njih u običnim životnim potrebama. Spasitelj svojim sledbenicima nije obećao raskoš ovoga sveta; njihova hrana može biti jednostavna, pa čak i oskudna; njihova sudbina obeležena siromaštvom, ali Njegova reč je zaloga da će se njihovim potrebama udovoljiti, jer je obećao ono što je bolje od svetovnog dobra - trajnu utehu svojim ličnim iskustvom.

Time što je nahranio pet hiljada čjudi, Isus je podigao veo sa sveta prirode i otkrio silu koja stalno deluje za naše dobro. Bog svakodnevno čini čuda stvarajući zemaljske žetve. Prirodnom pokretačkom snagom vrši se isto delo koje je učinjeno davanjem hrane mnoštvu. Ljudi pripremaju tlo i seju seme, ali život od Boga je taj koji čini da seme proklija. Božja kiša, vazduh i sunčeva svetlost

čine da zemlja "najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu" (Marko 4,28). Bog je taj koji svakog dana hrani milione sa zemaljskih žetvenih polja. Ljudi su pozvani da sara}uju sa Bogom u staranju za žito i u pripremanju hleba, i zbog toga gube iz vida božansku pokretačku silu. Oni ne daju Bogu slavu koja pripada Njegovom svetom imenu. Delovanje Njegove sile pripisuje se prirodnim uzrocima ili ljudskom oru}u. Slavi se čovek umesto Bog, a Njegovi milostivi darovi kvare za sebičnu upotrebu i postaju prokletstvo umesto blagoslova. Bog teži da sve to izmeni. On želi da oživi naša otupela čula da razlikuju Njegovu milostivu dobrotu i proslavljaju Ga zbog delovanja Njegove sile. On želi da Ga prepoznamo u Njegovim darovima, da bi nam oni prema Njegovoj nameri zaista bili na blagoslov. Hristova čuda učinjena su da bi se ostvario ovaj cilj.

Pošto je mnoštvo bilo nahranjeno, ostalo je dosta hrane. Me}utim, On koji pod svojom vlašću ima sve izvore beskrajne sile, rekao je: "Sakupite komade što pretekoše da ništa ne propadne." Ove reči znače mnogo više od stavljanja hleba u korpe. Pouka je dvojaka. Ništa ne seme da se rasipa. Ne smemo dopustiti da nam izmakne nijedna prednost. Mi ne treba da zanemarimo ništa što služi dobrobiti ljudskog bića. Neka se sve sakupi što će smanjiti oskudicu gladnih ljudi na Zemlji. U duhovnom mora da se pokaže ista brižljivost. Dok su korpe sa ostacima hrane sakupljane, ljudi su mislili na svoje prijatelje kod kuće. Želeli su da i oni uzmu udela u hlebu koji je Hristos blagoslovio. Sadržaj korpi podeljen je me}u željnim mnoštvom i odnesen u okolne krajeve. Tako su učesnici na gozbi trebalo drugima da daju hleb koji silazi sa neba, da utole glad duše. Trebalo je da ponove ono što su naučili o divnim Božjim delima. Ništa nije smelo da propadne. Nijedna reč koja se odnosila na njihovo večno spasenje nije smela uzaludno da padne na Zemlju.

Čudo sa hlebovima pruža pouku o zavisnosti od Boga. Kada je Hristos nahranio pet hiljada ljudi, hrana nije bila nadomak ruke. Očigledno, On nije imao nikakva sredstva na raspolaganju. Bio je u divljini sa pet hiljada ljudi, osim žena i dece. On nije pozvao to ogromno mnoštvo da Ga sledi; došli su bez poziva ili naredbe; ali On je znao da će posle dugog slušanja Njegovih pouka osetiti glad; On je bio jedno sa njima u njihovoj potrebi za hranom. Bili su daleko od doma i već se spuštala noć. Mnogi od njih nisu imali sredstava da nabave hranu. On, koji je radi njih postio četrdeset dana u pustinji, nije hteo da dopusti da se gladni vrate svojim domovima. Božje provi}enje postavilo je Isusa tamo gde se nalazio; i On je zavisio od svog nebeskog Oca za sredstva kojima je trebalo da udovolji ovoj potrebi.

Kada se na}emo na teskobnim mestima, moramo se uzdati u Boga. Mi moramo pokazati mudrost i rasu}ivanje u svakom životnom poduhvatu, da ne bismo, nepromišljenim postupcima, doveli sebe u iskušenje. Mi ne smemo da padamo u teškoće, zanemarujući sredstva koja nam je Bog obezbedio i zloupotrebljavajući sposobnosti koje nam je On dao. Hristovi poslenici moraju izričito da slušaju Njegova uputstva. Delo je Božje, pa ako želimo drugima da donesemo blagoslov, moramo da sledimo Njegove planove. Naše "ja" ne smemo učiniti središtem; naše "ja" ne može primati nikakvu čast. Ako pravimo planove prema sopstvenim zamislima, Gospod će nas prepustiti našim sopstvenim greškama. Me}utim, kada smo sledeći Njegova uputstva - dovedeni na teskobna mesta, On će nas izbaviti. Mi ne smemo da se predamo obeshrabrenju, već u svakoj neprilici treba da tražimo pomoć od Njega koji ima vlast nad neiscrpnim izvorima. Često ćemo biti okruženi teškim okolnostima i tada, u potpunom poverenju, moramo se osloniti na Boga. On će čuvati svaku dušu koja je dospela u teškoće, nastojeći da se drži Gospodnjeg puta.

Hristos nam je naložio preko proroka: "Dda prelamaš hleb svoj gladnome", i "nasitiš dušu nevoljnu"; "kad vidiš gola da ga odeneš" i "siromahe prognane da uvedeš u kuću" (Isaija J8,7-10). On nam je dao nalog: "Idite po svemu svetu i propovedajte jevan}elje svakome stvorenju" (Marko 16,1J). Ali kako nam često srca klonu i vera nestaje kad vidimo koliko je velika potreba, a kako su mala sredstva u našim rukama. Kao i Andrija, gledajući pet ječmenih hlebova i dve male ribe, i mi uzvikujemo: "Šta je to na toliki svet?", često oklevamo nespremni da damo sve što imamo, bojeći se da trošimo i da se potrošimo za druge. Me}utim, Isus nam je naložio: "Podajte im vi neka jedu." Njegov nalog je i obećanje; a iza njega nalazi se ista sila koja je nahranila mnoštvo kraj mora.

U Hristovom delu udovoljavanja privremenim potrebama gladnog mnoštva nalazi se duboka duhovna pouka za sve Njegove poslanike. Hristos je primio od Oca, On je podelio učenicima, oni su podelili mnoštvu, a ljudi jedni dugima. Tako će svi oni koji su sjedinjeni sa Hristom primiti od Njega hleb života, nebesku hranu, i podeliti je drugima.

U potpunom oslanjanju na Boga, Isus je uzeo malu zalihu hlebova; pa iako je to bila mala količina čak i za Njegovu porodicu učenika, nije ih pozvao da jedu, već je počeo da im deli, pozivajući ih da posluže narod. Hrana se umožavala u Njegovim rukama i ruke učenika, sežući Hristu koji je sam Hleb života, nisu nikada bile prazne. Mala količina bila je dovoljna za sve. Pošto je udovoljio potrebama naroda, ostaci su bili sakupljeni i Hristos i Njegovi učenici jeli su zajedno tu dragocenu hranu dobijenu sa neba.

Učenici su bili kanali za održavanje veze izme}u Hrista i Njegovog naroda. To bi danas trebalo da bude veliko ohrabrenje za Njegove učenike. Hristos je veliko središte, izvor svake sile. Njegovi učenici moraju da primaju od Njega. Najumniji, najduhovniji mogu da podare samo ono što su primili. Sami od sebe ne mogu da daju ništa što je za potrebe duše. Mi možemo da damo samo ono što primamo od Hrista, i možemo da primamo samo kad dajemo drugima. Koliko nastavimo da dajemo - toliko ćemo primati, i ukoliko više delimo, utoliko ćemo više i primati. Tako možemo stalno verovati, imati poverenja, primati i davati.

Delo izgradnje Hristovog carstva napredovaće, iako po svemu izgleda da sporo napreduje, a nemogućnosti kao da svedoče protiv napretka. Delo je Božje, pa će On obezbediti sredstva i poslaće pomoćnike prave, revne učenike, čije će ruke tako}e biti pune hrane za mnoštvo koje umire od gladi. Bog nije ravnodušan prema onima koji u ljubavi rade dajući reč života dušama koje umiru, koje opet, sa svoje strane, sežu za hranom za druge gladne duše.

U našem radu za Boga postoji opasnost da se previše oslanjamo na ono što svojim darovima i sposobnostima može da učini čovek. Na taj način gubimo iz vida Najvećeg Poslanika. Vrlo često onaj koji radi za Hrista ne uspeva da shvati svoju ličnu odgovornost. On se nalazi u opasnosti da svoj teret prebaci na organizacije, umesto da se osloni na Njega koji je izvor svake sile. Velika je greška uzdati se u ljudsku mudrost ili brojeve u Božjem delu. Uspešan rad za Hrista ne zavisi toliko od brojeva ili darovitosti, koliko od čistote namere; od iskrene jednostavnosti, ozbiljne vere koja se oslanja na Boga. Lične odgovornosti moraju se nositi, lične dužnosti prihvatiti, lični napori moraju se ulagati za one koji ne poznaju Hrista. Umesto da prebacite svoje odgovornosti na nekoga koga smatrate da je mnogo darovitiji od vas, radite prema svojim sposobnostima.

Kada do našeg srca dopre pitanje: "Gde ćemo kupiti hleba da ovi jedu?", naka naš odgovor ne bude odgovor neverovanja. Kada su učenici čuli Spasiteljevo uputstvo: "Podajte im vi neka jedu", u njihovim mislima pojavile su se sve teškoće. Oni su postavili pitanje: Da li treba da idemo u sela da kupimo hranu? Tako i sada, kada je narod lišen hleba života, Gospodnja deca postavljaju pitanje: Treba li da pošaljemo po nekoga iz daleka da do}e i da ga nahrani? Ali šta kaže Hristos? "Posadite ljude", i On ih je tu nahranio. Tako kada smo mi okruženi dušama koje su u nevolji, znajmo da je Hristos tu. Održavajmo prisnu vezu sa Njim. Donesimo svoje ječmene hlebove Isusu.

Sredstva koja posedujemo možda nam neće izgledati dovoljna za posao; ali ako krenemo napred u veri, verujući u Božju silu koja je dovoljna, pred nama će se otvoriti obilni izvori. Ako je delo od Boga, On će nam obezbediti sredstva za njegovo izvršenje. On će nagraditi iskreno, jednostavno pouzdanje u Njega. I ono što je neznatno, ali se mudro i štedljivo koristi u službi nebeskog Gospoda, povećaće se u toku samoga čina davanja. U Hristovoj ruci mala količina hrane ostala je neistrošena sve dok se gladno mnoštvo nije nasitilo. Ako idemo izvoru svake sile, da primimo ispruženim rukama vere, bićemo potpomognuti u našem radu čak i pod najnepovoljnijim okolnostima, osposobljeni da drugima damo hleb života.

Gospod kaže: "Dajte, i daće vam se". "Koji s tvr}om seje, s tvr}om će i požnjeti; a koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjeti . . . A Bog je kadar učiniti da je me}u vama izobilna svaka blagodat da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro delo: kao što je pisano:

> Prosu, dade siromasima;
> Pravda njegova ostaje vavek.

A koji daje seme sejaču, daće i hleb za jelo; i umožiće seme vaše, i daće da uzrastu žita pravde vaše; da se u svemu obogatite za svaku prostotu koja kroz nas čini hvalu Bogu" (Luka 6,38; 2. Korićanima 9,6-11).

NOĆ NA JEZERU

(Matej 14,22-33; Marko 6,4J-J2; Jovan 6,14-21)

Sedeći u ravnici obrasloj travom, u sumraku prolećne večeri, ljudi su jeli hranu za koju se Hristos pobrinuo. Reči koje su toga dana slušali dolazile su im kao Božji glas. Dela izlečenja kojima su bili svedoci mogla je da učini samo božanska sila. Me}utim, čudo sa hlebovima ostavilo je utisak na svakoga u tom ogromnom mnoštvu. Svi su imali koristi od tog čuda. U Mojsijevo vreme Bog je hranio Izrailj manom u pustinji; ko je ovaj koji ih je nahranio ovog dana ako ne onaj o kome je prorokovao Mojsije? Nikakva ljudska sila nije u stanju da stvori od pet ječmenih hlebova i dve male ribe dovoljno hrane da se nahrane hiljade gladnih ljudi. Oni su govorili jedni drugima: "Ovo je zaista prorok koji treba da do}e na svet."

Ovo ube}enje jačalo je u toku celoga dana. Ovo krunsko delo je garancija da je dugo očekivani Oslobodilac me}u njima. Nade naroda sve su se više podizale. To je Onaj koji će od Judeje načiniti zemaljski raj, zemlju u kojoj teče med i mleko. On može udovoljiti svakoj želji. On može da slomi silu omrznutih Rimljana. On može

osloboditi Judu i Jerusalim. On može da isceli vojnike ranjene u borbi. On može da snabde čitave armije hranom. On može osvojiti narode i dati Izrailju dugo željenu nadmoć.

U svom oduševljenju narod je spreman da Ga odmah kruniše za cara. Uvi}aju da On ne čini nikakav napor da privuče pažnju na sebe ili pribavi sebi čast. U ovome On se bitno razlikuje od sveštenika i poglavara pa su se plašili da nikada neće zahtevati svoje pravo na Davidov presto. Pošto su se zajednički savetovali, složili su se da Ga silom uzmu i proglase carem Izrailja. Učenici su se udružili sa mnoštvom u izjavi da je Davidov presto zakonito nasle}e njihovog Učitelja. Skromnost, govorili su oni, pobu}uje Hrista da odbije takvu počast. Neka narod uzdigne svoga Oslobodioca. Neka oholi sveštenici i poglavari budu primorani da poštuju Onoga koji dolazi zaodenut vlašću od Boga.

Revnosno su se pripremnali za sprovo}enje svoje namere; ali Isus je sagledao kakav je posao pokrenut i shvatio je ono što oni nisu mogli da shvate - kakav će biti ishod ovakvog pokreta. Čak i sada, sveštenici i poglavari traže Njegov život. Oni Ga optužuju da odvlači narod od njih. Nasilje i pobuna pratiće napore da Ga postave na presto i delovanje duhovnog carstva biće ometano. Pokret mora da se zaustavi bez odlaganja. Pozvavši svoje učenike, Isus im nalaže da uzmu čamac i odmah se vrate u Kapernaum, prepuštajući Njemu da raspusti narod.

Nikada ranije nije im izgledalo tako teško da ispune Hristov nalog. Učenici su se dugo nadali nekom narodnom pokretu koji će postaviti Isusa na presto; oni nisu mogli podneti pomisao da će biti uzaludno sve ovo oduševljenje. Mnoštvo koje se okupljalo da proslavi Pashu, bilo je željno da vidi novog proroka. Njegovim sledbenicima ovo se učinilo zlatnom prilikom da svog voljenog Učitelja postave na presto Izrailjev. U žaru ovog novog stremnjenja ka slavi, teško im je bilo da odu i ostave Isusa usamljenog na toj pustoj obali. Oni su se bunili protiv ovakvog dogovora; ali Isus je sada govorio sa takvom vlašću kakvu nikada ranije nije pokazivao prema njima. Znali su da bi dalje opiranje sa njihove strane bilo beskorisno, pa su se u tišini okrenuli prema moru.

Isus je sada naredio mnoštvu da se razi}e; Njegov način postupanja bio je tako odlučan da se nisu usu}ivali da odbiju poslušnost. Reči hvale i ushićenja zamrle su na njihovim usnama. Njihovi koraci bili su zaustavljeni u samom pokušaju da Ga uhvate; a radostan i revnostan pogled iščezao je sa njihovih lica. U tom mnoštvu ima ljudi snažnog uma i čvrste odlučnosti; ali Isusovo carsko ponašanje i nekoliko Njegovih mirnih reči naredbe, umirile su metež i osujetile njihove planove. U Njemu su prepoznali silu koja je iznad svih zemaljskih vlasti i bez ikakvog pitanja su se povinovali.

Ostavši sam, Isus "pope se na goru da se moli Bogu!" Satima je nastavio usrdno da razgovara sa Bogom. Te molitve nisu bile za Njega lično, već za ljude. Molio se za silu da ljudima otkrije božanski karakter svoje misije, da Sotona ne bi pomračio njihovu moć shvatanja i izopačio njihovo rasu}ivanje. Spasitelj je znao da su Njegovi dani lične službe na Zemlji bili gotovo završeni i da je malo onih koji će Ga prihvatiti kao svoga Spasitelja. U duševnoj patnji i borbi molio se za svoje učenike. Na njih je trebalo da do}u strahovita iskušenja. Njihove dugo gajene nade, zasnovane na široko raširenim zabludama, biće izneverene na vrlo bolan i ponižavajući način. Umesto uzdizanja na Davidov presto oni će biti svedoci Njegovog raspeća. To je zaista trebalo da bude Njegovo pravo krunisanje. Ali, oni to nisu razlikovali, pa kad na njih do}u velika iskušenja, teško će ih prepoznati kao iskušenja. Bez Svetoga Duha da im prosvetli razum i proširi shvatanje, vera učenika bi pala. Isusa je bolelo to što su njihova shvatanja o Njegovom carstvu u tako velikoj meri bila ograničena na svetovno veličanje i čast. Na Njegovom srcu ležao je težak teret zbog njih i On je u teškim duševnim patnjama i suzama izlivao svoje molitve.

Učenici nisu odmah krenuli sa kopna, kako im je Isus naložio. Čekali su izvesno vreme, u nadi da će im se pridružiti. Me}utim, kada su videli da se mrak brzo spušta, "u}oše u la}u i po}oše preko mora u Kapernaum". Napustili su Isusa sa nezadovoljnim srcima, ljuti na Njega više nego ikada ranije, otkako su Ga priznali za svoga Gospodara. Gun}ali su zato što im nije bilo dopušteno da Ga proglase carem. Okrivljavali su sebe zato što su se tako lako povinovali Njegovoj zapovesti. Smatrali su da su većom upornošću mogli postići svoj cilj.

Neverstvo je obuzelo njihove umove i srca. Častoljublje ih je zaslepilo. Znali su da fariseji mrze Isusa i žarko su želeli da Ga vide na visokom položaju koji je po njihovom mišljenju zaslužívao. Biti sjedinjen sa učiteljem koji može da čini veličanstvena čuda, a ipak biti opisan kao varalica, bilo je iskušenje koje su oni mogli teško podneti. Da li je trebalo da se uvek smatraju sledbenicima lažnog proroka? Zar Hristos neće nikada preuzeti carsku vlast? Zašto se On, koji je posedovao takvu silu, nije otkrio u svom pravom karakteru i učinio njihov put manje bolnim? Zašto nije spasao Jovana Krstitelja od nasilne smrti? Učenici su tako razmišljali sve dok na sebe nisu navukli veliku duhovnu tamu. Pitali su se da li je Isus možda neki varalica kako su to fariseji tvrdili?

Učenici su tog dana bili svedoci Hristovih veličanstvenih dela. Izgledalo je kao da je Nebo sišlo na Zemlju. Sećanje na taj veličanstveni, slavni dan, trebalo je da ih ispuni verom i nadom. Da nisu iz suviška svoga srca me}usobno razgovarali o ovom danu, ne bi došli u iskušenje. Me}utim, njihovo razočaranje zaokupilo je njihove misli. Hristove reči: "Skupite komade da ništa ne propadne" bile su prenebregnute. To su bili trenuci velikih blagoslova za učenike, ali su ih oni sve zaboravili. Nalazili su se usred uzburkanih voda. Njihove misli bile su uznemirene i nerazborite, a Gospod im je dao nešto drugo što će potresti njihove duše i zaposliti njihove umove. Bog to često čini kada ljudi sami sebi stvaraju terete i nevolje. Učenici nisu imali potrebe da stvaraju nevolje. Opasnost se brzo približavala.

Neprimetno im se približavala velika bura, a oni nisu bili pripremljeni za nju. To je bila iznenadna suprotnost veoma lepom danu, i zato kada ih je oluja zahvatila, oni su se uplašili. Zaboravili su svoje nezadovoljstvo, svoje neverstvo i svoje nestrpljenje. Svi su radili da sačuvaju la}u da ne potone. Vitsaida morem nije bila daleko od mesta na kome su očekivali da sretnu Isusa. Po običnom vremenu putovanje je zahtevalo samo nekoliko časova, ali sada, plovili su sve dalje i dalje od mesta kome su težili. Do četvre noćne straže mučili su se veslajući. Tada su umorni ljudi shvatili da su izgubiljeni. Čeznuli su za prisustvom svoga Učitelja, jer im je more u buri i mraku pružalo pouku o njihovoj bespomoćnosti.

Isus ih nije zaboravio. Onaj koji je sa obale bdeo, video je ove preplašene ljude kako se bore sa olujom. Nijednog trenutka nije izgubio iz vida svoje učenike. Sa dubokom zabrinutošću Njegove oči pratile su čamac sa dragocenim teretom koji je bura bacala tamoamo, jer je trebalo da ovi ljudi postanu svetlost svetu. Kao što majka u svojoj nežnoj ljubavi bdi nad svojim detetom, tako je i milostivi Učitelj bdeo nad svojim učenicima. Kada su se njihova srca pokorila, njihovo nesveto slavoljublje utihnulo, a oni se u poniznosti molili za pomoć, pomoć im je pružena.

U trenutku kada su verovali da su izgubljeni, zračak svetlosti otkrio je tajanstvenu priliku koja im se po vodi približavala. Me}utim, oni ne shvataju da je to Isus. Onoga koji im je došao u pomoć smatrali su neprijateljem. Obuzeo ih je užas. Ruke koje su čvrsto držale vesla mišićima kao od gvož}a, sada su ih ispustile. Čamac je prepušten ćudima talasa; sve oči upravljene su na ovu utvaru čoveka koji hoda po velikim, zapenušanim talasima uskipelog mora.

Misleći da je to privi}enje predznak njihovog uništenja, povikali su u strahu. Isus je išao kao da će ih mimoići; ali prepoznali su Ga i povikali preklinjući za Njegovu pomoć. Njihov voljeni Učitelj se okrenuo, Njegov glas utišao je njihov strah: "Ne bojte se; ja sam; ne plašite se."

Čim su shvatili ovu čudesnu činjenicu, Petar je bio gotovo izvan sebe od radosti. Kao da je jedva mogao da poveruje, povikao je: "Gospode! Ako si ti, reci mi da do}em k tebi po vodi. A on reče: Hodi."

Gledajući u Isusa, Petar je sigurno hodao; ali kada se u samozadovoljstvu okrenuo prema svojim drugovima u čamcu, njegove oči odvojile su se od Spasitelja. Vetar je bio žestok. Valovi su se visoko podizali i dolazili upravo izme}u njega i Učitelja; i on se uplašio. Za trenutak, Hristos je sakriven od njegovog pogleda i njegova vera je klonula. Počeo je da tone. Me}utim, dok su ogromni talasi pretili smrću, Petar je podigao svoje oči sa besnih talasa i upravljajući ih na Isusa, uzviknuo: "Gospode, pomagaj!" Isus je odmah dohvatio ispruženu ruku rekavši: "Maloverni! Zašto posumnja?"

Idući jedan kraj drugoga, dok je Petrova ruka bila u ruci Učiteljevoj, zajedno su ušli u čamac. Me}utim, Petar je sada bio tih i miran. Nije imao razloga da se hvali pred svojim drugovima, gotovo je izgubio život zbog neverstva i samouzvišenja. Kada je skrenuo svoj pogled sa Isusa, izgubio je uporište pod nogama i potonuo je usred talasa.

Kako smo često, kad nai}u nevolja na nas, i mi slični Petru! Gledamo talase, umesto da svoje oči netremice držimo upravljene na Spasitelja. Naši koraci počinju da klize i nabujale vode prelaze preko naših duša. Isus nije pozvao Petra da do}e k Njemu da bi poginuo; On nas ne poziva da Ga sledimo a zatim da nas napusti. "Ne boj se", kaže On, "jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si. Kad po}eš preko vode, ja ću biti sa tobom, ili preko reka, neće te potopiti; kad po}eš kroz oganj, nećeš izgoreti i neće te plamen opaliti. Jer ja sam Gospod, Bog tvoj, svetac Izrailjev, spasitelj tvoj" (Isaija 43,1-3).

Isus je čitao karakter svojih učenika. Znao je kako će se žestoko kušati njihova vera. U ovom slučaju na moru želeo je da otkrije Petru njegove sopstvene slabosti - da mu pokaže da je njegova sigurnost u stalnoj zavisnosti od božanske sile. Usred bura iskušenja moći će sigurno da hodi samo ako se u potpunom nepozdanju u sebe, osloni na Spasitelja. U onoj tački u kojoj je mislio da je jak, Petar je bio slab; i sve dok nije shvatio svoju slabost nije bio u stanju da razume svoju potrebu zavisnosti od Hrista. Da je naučio

pouku koju je Isus želeo da mu pruži tim iskustvom na moru, ne bi pretrpeo neuspeh kada je veliko iskušenje došlo na njega.

Iz dana u dan Bog poučava svoju decu. Prilikama iz svakodnevnog života priprema ih da odigraju svoju ulogu na širokoj pozornici koju im je Njegovo provi}enje odredilo. Ishod svakodnevnih proba odrediće njihovu pobedu ili poraz u velikoj životnoj krizi.

Oni koji ne uspeju da shvate svoju stalnu zavisnost od Boga podleći će iskušenju. Mi možemo pretpostavljati da nam noge sada čvrsto stoje i da nikada nećemo biti pokrenuti. Možemo sa poverenjem reći: Znam kome sam verovao; ništa ne može da uzdrma moju veru u Boga i Njegovu reč. Me}utim, Sotona pokušava da iskoristi naše nasle}ene i stečene crte karaktera, i zaslepi naše oči da ne vide naše potrebe i mane. Jedino svesni svoje slabosti i ako stalno gledamo na Isusa možemo sigurno hodati.

Kada je Isus zauzeo svoje mesto u čamcu, vetar je prestao "i odmah la}a bi na zemlji u koju i}ahu". Posle noći užasa, nastupila je svetlost svitanja. Učenici i ostali koji su bili u čamcu, pali su pred Isusove noge sa zahvalnim srcima govoreći: "Vaistinu ti si Sin Božji."

PREKRETNICA U GALILEJI

(Jovan 6,22-71)

Kada je sprečio narod da Ga proglasi za cara, Hristos je znao da je nastupila prekretnica u Njegovom životu. Mnoštvo koje je danas želelo da Ga uzdigne na presto, sutra će se okrenuti od Njega. Razočarenje njihove sebične slavoljubivosti preobratiće njihovu ljubav u mržnju i njihovo slavljenje u kletve. Iako je znao za ovo, nije preduzeo mere da spreči krizu. Od samog početka nije pružao svojim sledbenicima nikakvu nadu u zemaljske nagrade. Jednome koji je došao u želji da postane Njegov učenik rekao je: "Lisice imaju jame i ptice nebeska gnezda; a Sin čovečiji nema gde glave zakloniti" (Matej 8,20). Da su ljudi mogli imati zajedno svet i Hrista, mnoštvo bi Mu ponudilo svoju odanost; ali tavkvu službu nije mogao da prihvati. Od svih koji su sada povezani sa Njim bilo je mnogo onih koji su bili privučeni nadom u svetovno carstvo. Ovi ljudi ne smeju biti prevareni. Duboka duhovna pouka iz čuda sa hlebovima nije bila shvaćena. Ona treba da se objasni. Ovo novo otkrivenje doneće sa sobom još neposredniju probu.

Čudo sa hlebovim pročulo se i blizu i daleko, i sledećeg jutra, vrlo rano, narod se okupljao u Vitsaidi da vidi Isusa. Dolazili su u velikom broju kopnom i morem. Oni koji su Ga napustili prethodne noći, vratili su se, očekujući da će Ga još uvek tu naći; jer nije bilo la}e kojom bi mogao preći na drugu stranu. Ali njihovo traganje bilo je besplodno i mnogi su se, tražeći Ga još uvek, uputili u Kapernaum.

U me}uvremenu, stigao je u Genisaret posle odsustva od samo jednog dana. Čim se doznalo da se iskrcao, narod "optrčavši sav onaj kraj počeše na odrima donositi bolesnike gde čujahu da je On" (Marko 6,JJ).

Posle izvesnog vremena otišao je u sinagogu i tu su Ga našli oni koji su došli iz Vitsaide. Doznali su od Njegovih učenika kako je prešao preko mora. Žestina oluje i mnogi časovi uzaludnog veslanja nasuprot nepovoljnim vetrovima, Hristova pojava koja je hodala po vodi, strah koji se tako pojavio, Njegove umirujuće reči, Petrov doživljaj i njegov ishod sa iznenadnim utišavanjem bure i iskrcavanjem iz la}e, sve je verno ponovo ispričano zadivljenom mnoštvu. Još uvek nezadovoljni ovim, mnogi su se okupljali oko Isusa pitajući: "Ravi! Kad si došao ovamo?" Nadali su se da će sa Njegovih usana čuti dalji opis ovog čuda.

Isus nije udovoljio njihovoj radoznalosti. Sa žalošću je rekao: "Ne tražite me što čudesa videste, nego što jedoste hleba i nasitiste se." Nisu Ga tražili sa nekim višim pobudama; već zato što su bili nahranjeni hlebom nadali su se da će primiti i druge zemaljske koristi time što su se povezali sa Njim. Spasitelj im je naložio: "Starajte se ne za jelo koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za večni život." Nemojte tražiti samo matrerijalne koristi. Neka glavni napor ne bude staranje za sadašnji život, već tražite duhovnu hranu, upravo onu mudrost koja će ostati za večni život. To može da dâ samo Božji Sin, "jer ovoga potvrdi Otac Bog".

Za trenutak zanimanje slušalaca probudilo se. Uzviknuli su: "Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?" Oni su izvršili mnoge teške poduhvate da bi sebe preporučili Bogu, i bili spremni da čuju neko novo pravilo pomoću koga bi mogli pribaviti veću zaslugu. Njihovo pitanje je značilo: Šta treba da činimo da zaslužimo nebo? Koja se cena traži da bi se dobio život koji će doći?

"Odgovori Isus i reče im: Ovo je delo Božje - da verujete Onoga koga On posla." Cena neba je Isus. Put u nebo je kroz veru u "Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29).

Me}utim, narod nije izabrao da prihvati ovo izlaganje božanske istine. Isus je obavljao baš onaj posao koji je proročanstvo predskazalo da će Mesija izvršiti; ali oni nisu videli ništa od onoga što su njihove sebične nade označile kao Njegov posao. Hristos je zaista jednom nahranio mnoštvo ječmenim hlebovima; ali u Mojsijevo vreme Izrailj je bio hranjen manom četrdeset godina, pa su mnogo veći blagoslovi očekivani od Mesije. Njihova nezadovoljna srca pitala su se zar Isus ne može, ako je u stanju da učini toliko mnogo čudesnih dela, kojima su bili svedoci, da dâ zdravlje, snagu i bogatstvo celom narodu, oslobodi njihovih ugnjetača i uzvisi ih do moći i časti? Činjenica da je On tvrdio da je Poslani od Boga, a ipak, odbijao da bude Izrailjev car, bila je tajna koju nisu mogli dokučiti. Njegovo odbijanje pogrešno je protumačeno. Mnogi su zaključili da se On nije usu}ivao da zahteva svoje pravo zato što je i sam sumnjao u božansku prirodu svoje misije. Na taj način otvorili su svoja srca neverstvu i seme koje je Sotona posejao donelo je rod svoje vrste, u pogrešnom shvatanju i otpadu.

Sada je jedan rabin podsmešljivo upitao: "Kakav dakle ti pokazuješ znak da vidimo i da verujemo? Šta radiš ti? Očevi naši jedoše manu u pustinji, kao što je napisano: Hleb s neba dade im da jedu."

Jevreji su poštovali Mojsija kao onoga koji im je dao manu, pripisujući slavu oru}u, a gubeći iz vida Onoga koji je izvršio to delo. Njihovi očevi gun}ali su protiv Mojsija, odricali se i sumnjali u njegov božanski zadatak. Sada u istom duhu potomci odbacuju Onoga koji im je doneo vest od Boga. "Tada im reče Isus: Zaista, zaista vam kažem: Mojsije ne dade vama hleba sa neba." Darodavac mane stajao je me}u njima. Sam Hristos bio je taj koji je vodio Jevreje kroz pustinju i svakodnevno ih hranio hlebom sa neba. Ta hrana bila je uzor pravog hleba sa neba. Životodavni Duh, proističući iz beskonačne Božje punine, prava je mana. Isus je rekao: "Jer je hleb Božji onaj koji silazi sa neba i daje život svetu" (Jovan 6,33).

Još uvek misleći da Isus ukazuje na zemaljsku hranu, neki od Njegovih slušalaca uzviknuli su: "Gospode! Daj nam svagda taj hleb." Isus je otvoreno rekao: "Ja sam hleb života."

Slikoviti izraz koji je Hristos upotrebio bio je poznat Jevrejima. Mojsije, nadahnut Svetim Duhom, rekao je: "Čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih." A prorok Jeremija napisao je: "Kad se na}oše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radoost i veselje srcu mojemu" (J. Mojsijeva 8,3; Jeremija 1J,16). Sami rabini imali su jednu poslovicu o tome da jedenje hleba, u svom duhovnom smislu, znači proučavanje zakona i vršenje dobrih dela; često se govorilo da će prilikom Mesijinog dolaska ceo Izrailj biti nahranjen. Učenje proroka razjasnilo je duboku duhovnu pouku u čudu sa hlebovima. Ovu pouku Hristos je pokušao da objasni svojim slušaocima u sinagogi. Da su razumeli svete spise razumeli bi Njegove reči kada je kazao: "Ja sam hleb života." Samo dan ranije, onemoćalo i gladno mnoštvo bilo je nahranjeno hlebom koji je On dao. Kao što su od tog hleba primili telesnu snagu i osveženje, tako su od Hrista mogli da prime duhovnu silu za večni život. "Koji meni dolazi", rekao je On, "neće ogladneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti". Me}utim, dodao je: "Nego vam kazah da me videste i ne verujete."

Oni su videli Hrista svedočenjem Svetoga Duha, u otkrivenju Boga njihovim dušama. Živi dokazi Njegove sile iz dana u dan stajali su pred njima, pa ipak tražili su još neki znak. Da im je on dat, ostali bi isto tako neverni kao što su i ranije bili. Ako nisu bili ube}eni onim što su videli i čuli, bilo bi beskorisno pokazivati im još čudesnija dela. Neverovanje će uvek naći opravdanje za sumnju i razlozima pobiti i najjači dokaz.

Hristos je opet uputio poziv tim tvrdokornim srcima. "Koji dolazi k meni neću ga isterati napolje." Svi koji Ga verom primaju, kazao je On, imaće večni život. Niko ne može biti izgubljen. Ne postoji nikakva potreba da fariseji i sadukeji raspravljaju o budućem životu. Nije više potrebno da ljudi tuguju u beznadežnom bolu za svojim mrtvima. "Ovo je volja Onoga koji me posla, da svako koji vidi Sina i veruje ga ima život večni; i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan."

Me}utim, narodne vo}e bile su uvre}ene "i govorahu: Nije li ovo Isus sin Josifov kojemu mi znamo oca i mater? Kako dakle on govori: Ja si}oh sa neba?" Pokušali su da stvore predrasudu time što su podsmešljivo pomenuli Isusovo skromno poreklo. Ukazivali su omalovažavanjem na Njegov život kao galilejskog radnika i Njegovu siromašnu i skromnu porodicu. Tvrdnje ovog neobrazovanog drvodelje, govorili su, nisu dostojne njihove pažnje. Na račun Njegovog tajanstvenog ro}enja podmetali su misao da je sumnjivog porekla, prikazujući na taj način, kao mrlju u Njegovom životu, ljudske okolnosti Njegovog ro}enja.

Isus nije pokušao da objasni tajnu svog ro}enja. On nije dao nikakav odgovor na pitanje u pogledu svog dolaska sa neba, kao što nije dao nikakav odgovor na pitanje u vezi sa svojim prelaskom preko mora. Nije skretao pažnju na čuda koja su obeležavala Njegov život. Dobrovoljno je sebe načinio čovekom bez ugleda i uzeo na sebe obličje sluge. Me}utim, Njegove reči i dela otkrivali su Njegov karakter. Svi čija su srca bila otvorena za božansko prosvetljenje, u Njemu su prepoznali "Jednorodnoga od Oca" punog "blagodati i istine" (Jovan 1,14).

Predrasuda fariseja bila je mnogo dublja nego što su to ukazivala njihova pitanja: ona je imala svoj koren u izopačenosti njihovog srca. Svaka Isusova reč i delo podsticali su u njima neprijateljstvo, jer duh koji su gajili nije u Njemu mogao da na}e nikakav odjek.

"Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče Otac koji me posla; i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan. U prorocima stoji napisano: I biće svi naučeni od Boga. Svaki koji čuje od Oca i nauči, doći će k meni." Niko neće nikada doći Hristu, osim onih koji odgovore Očevoj ljubavi koja privlači. Me}utim, Bog privlači srca k sebi, pa će samo oni koji se odupru toj Njegovoj privlačnoj sili odbiti da do}u Hristu.

U rečima: "Biće svi naučeni od Boga" Isus se poziva na Isaijino proročanstvo: "A sinovi će tvoji svi biti naučeni od Gospoda, i obilan mir imaće sinovi tvoji" (Isaija J4,13). Ovaj deo svetih spisa Jevreji su prisvajali sebi. Hvalisali su se da je Bog njihov učitelj. Me}utim, Isus je pokazao kako je beskorisna ova tvrdnja, jer je rekao: "Svaki koji čuje od Oca i nauči, doći će k meni." Jedino preko Hrista mogu upoznati Oca. Ljudska priroda ne može izdržati prizor Njegove slave. Oni koji su saznali o Bogu, slušali su glas Njegovog Sina i u Isusu iz Nazareta prepoznaće Onoga koji je preko prirode i okrivenja objavio Oca.

"Zaista, zaista vam kažem: Koji veruje mene ima život večni." Preko ljubljenog Jovana koji je slušao ove reči, Sveti Duh objavio je crkvama: "Ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom. Ko ima Sina Božjega ima život" (1. Jovanova J,11.12). A Isus je rekao: "Ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan." Hristos je postao jedno telo sa nama, da bismo mi mogli postati jedan duh sa Njim. Posredstvom ovog jedinstva ustaćemo iz groba - ne samo kao izraz Hristove sile, nego zato što je Njegov život verom postao naš život. Oni koji sagledavaju Hrista u Njegovom pravom karakteru i primaju Ga u srce, imaju večni život. Hristos prebiva u nama podsredstvom Duha, a Božji Duh, primljen verom u srce, početak je večnog života.

Narod je ukazivao Hristu na manu koju su njihovi očevi jeli u pustinji, kao da je davanje te hrane bilo veće čudo od onoga koje je Isus učinio, ali On je pokazao kako je neznatan bio taj dar kada se uporedi sa blagoslovima koje je došao da podari. Mana je mogla da održi samo ovozemaljski život; ona nije sprečavala približavanje smrti niti je obezbe}ivala besmrtnost; ali Hleb sa neba hraniće dušu za večni život. Spasitelj je rekao: "Ja sam hleb života. Očevi vaši jedoše manu u pustinji i pomreše. Ovo je hleb koji silazi sa neba; da koji od njega jede ne umre. Ja sam hleb živi koji si}e sa neba; koji jede od ovog hleba živeće vavek." Ovom slikovitom prikazivanju Hristos sada dodaje drugo. On jedino svojom smrću može pokloniti život ljudima, i u rečima koje slede ukazuje na svoju smrt kao sredstvo spasenja. On kaže: "Hleb koji ću ja dati telo je moje, koje ću dati za život sveta."

Jevreji su bili zauzeti pripremom za svetkovanje Pashe u Jerusalimu u znak sećanja na noć oslobo}enja Izrailja, kada je an}eo zatirač teško pogodio egipatske domove. Bog je želeo da u pashalnom jagnjetu vide Jagnje Božje i kroz ovo znamenje prihvate Njega koji je dao sebe za život sveta. Me}utim, Jevreji su tako daleko otišli da su znamenje smatrali najvažnijim, dok je ostalo neprimećeno njegovo značenje. Oni nisu raspoznali Gospodnje telo. Ista istina koja je slikovito prikazana u pashalnoj službi, bila je iskazana rečima Hristove pouke. Me}utim, i ona nije bila prepoznata.

Sada su rabini ljutito povikali: "Kako može ovaj dati nama telo svoje da jedemo?" Pretvarali su se da Njegove reči razumeju u istom doslovnom smislu kao i Nikodim kada je upitao: "Kako se može čovek roditi kada je star?" (Jovan 3,4) U izvesnoj meri shvatili su značenje Isusovih reči, ali nisu bili voljni da to priznaju. Pogrešno tumačeći Njegove reči, nadali su se da će u narodu stvoriti predrasude protiv Njega.

Hristos nije ublažio svoje slikovito prikazivanje. On je ponovio istinu još snažnijim rečima: "Zaista, zaista vam kažem: Ako ne jedete tela Sina čovečija i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi. Koji jede moje telo i pije moju krv ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan. Jer je telo moje pravo jelo i krv moja pravo piće. Koji jede moje telo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu."

Jesti Hristovo telo i piti Hristovu krv znači primiti Ga kao ličnog Spasitelja, verujući da On oprašta naše grehe i da smo u Njemu savršeni. Mi ćemo postati sudeonici u Njegovoj prirodi ako posmatramo Njegovu ljubav, ako prebivamo u njoj, ako pijemo od nje. Ono što je hrana za telo, to Hristos mora da bude za dušu. Hrana ne može da nam koristi ako je ne jedemo, ako ne postane deo našeg bića. Tako i Hristos nema nikakvu vrednost za nas ako Ga ne upoznamo kao ličnog Spasitelja. Teoretsko znanje neće nam učiniti nikakvo dobro. Moramo se Njime hraniti, moramo Ga primiti u srce tako da Njegov život postane naš život. Mi moramo da upijemo Njegovu ljubav i Njegovu milost.

Me}utim, čak i ovi slikoviti prikazi nisu bili u stanju da iskažu prednost povezanosti čoveka i Hrista. Isus je rekao: "Kao što me posla živi Otac i ja živim Oca radi; i koji jede mene i on će živeti mene radi." Kao što je Božji Sin živeo verom u Oca, tako i mi treba da živimo verom u Hrista. On se tako potpuno potčinio Božjoj volji, da se sam Otac ispoljio u Njegovom životu. Iako je bio kušan u svemu kao i mi, stajao je pred svetom neokaljan zlom koje Ga je okruživalo. Na taj način i mi treba da pobedimo kao što je Hristos pobedio.

Neverni Jevreji odbili su da vide bilo šta osim najdoslovnijeg značenja Spasiteljevih reči. Obrednim zakonom njima je bilo zabranjeno da okuse krv i sada su Hristove reči protumačili kao svetogr}e i me}usobno su raspravljali o njima. Mnogi čak i me}u učenicima govorili su: "Ovo je tvrda beseda! Ko je može slušati?"

Spasitelj im je odgovorio: "Zar vas ovo sablažnjava? A kad vidite Sina čovečijega da odlazi gore gde je pre bio? Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam rekoh duh su i život su."

Hristov život koji daje život svetu u Njegovoj je reči. Svojom reči Isus je lečio bolesti i istrerivao zle duhove; svojom reči utišao je more i podizao mrtve; i narod je svedočio da je Njegova reč imala silu. On je govorio Božju reč, kao što je govorio preko svih proroka i učitelja u Starom zavetu. Celokupna Biblija je objavljivanje Hrista i Spasitelj je želeo da usredsredi veru svojih sledbenika na ovu Reč. Kada se Njegova vidljiva prisutnost bude povukla, Reč mora da bude njihov izvor sile. Kao i njihov Učitelj, oni će morati da žive "o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih" (Matej 4,4).

Kao što se naš telesni život održava hranom, tako se i naš duhovni život održava Božjom reči. Svaka duša za sebe treba da primi život iz Božje reči. Kao što sami za sebe moramo jesti da bismo primili hranljive sastojke, tako moramo da primimo reč za sebe. Mi ne treba da je primio samo podsredstvom tu}eg uma. Moramo pažljivo da proučavamo Bibliju, tražeći od Boga pomoć svetoga Duha da bismo mogli razumeti Njegovu reč. Mi treba da uzmemo jedan biblijski stih i usredsredimo um na zadatak otkrivanja misli koju je Bog postavio za nas u tom stihu. Traba da razmišljamo o toj misli sve dok ona ne postane naše vlasništvo i ne doznamo šta "govori Gospod".

U svojim obećanjima i opomenama Isus misli na svakog od nas. Bog je toliko voleo svet da je dao svog jednorodnog Sina da mi, verujući u Njega, ne poginemo, nego da imamo večni život. Iskustva vezana za Božju reč moraju biti naša iskustva. Molitva i obećanja, pravila i opomene naše su. "S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sada živim u telu, živim verom Sina Božijega, kojemu omileh, i predade sebe za mene" (Galatima 2,20). Kada vera tako primi i prihvati načela istine, ona će postati deo bića i pokretačka sila života. Božja reč, prihvaćena u duši, oblikuje misli i učestvuje u razvoju karaktera.

Gledajući neprekidno očima vere na Isusa, postaćemo ojačani. Bog će dati najdragocenija otkrivenja svom gladnom i žednom narodu. Oni će pronaći da je Hristos lični Spasitelj. Dok se hrani Njegovom reči, on će otkriti da je on duh i život. Reč razara ono što je nasle}eno, zemaljsku prirodu, i daruje novi život u Hristu Isusu. Sveti Duh dolazi duši kao Utešitelj. Preobražavajući silom Njegove milosti, Božji lik ponovo se stvara u učeniku; i on postaje novo stvorenje. Ljubav uzima mesto mržnji i srce prima sličnost sa Bogom. To u stvari znači živeti "o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih". To znači jesti Hleb koji silazi sa neba.

Hristos je izgovorio jednu svetu, večnu istinu o odnosu izme}u sebe i svojih sledbenika. On je poznavao karakter onih koji su tvrdili da su Njegovi učenici, i Njegove reči oprobavale su njihovu veru. Izjavio je da moraju da veruju i deluju prema Njegovom učenju. Svi koji su Ga primili biće sudeonici u Njegovoj prirodi i u skladu sa Njegovim karakterom. Ovo je obuhvatilo odricanje od njihovog omiljenog slavoljublja. To je zahtevalo potpuno potčinjavanje Isusu. Pozvani su da postanu samopožrtvovani, krotki i ponizni u srcu. Oni moraju hodati uskom stazom kojom je išao čovek sa Golgote, ako žele da imaju udela u daru života i slavi Neba.

Proba je bila isuviše velika. Oduševljnje onih koji su želeli da Ga uzmu i silom učine carem ohladilo se. Ovo izlaganje u sinagogi, izjavili su oni, otvorilo im je oči. Sada su izvedeni iz zablude. U njihovim umovima Njegove reči bile su neposredno priznanje da On nije Mesija i da se neće ostvariti nikakve zemaljske nagrade iz povezanosti sa Njim. Njegova sila da čini čuda bila je za njih dobrodošla, želeli su da se oslobode bolesti i patnje, ali nisu voleli Njegov samopožrtvovani život. Nisu marili za tajanstveno, duhovno carstvo o kome je govorio. Oni neiskreni i sebični koji su Ga tražili, nisu Ga više želeli. Ako ne uloži svoju silu i uticaj da bi postigli oslobo}enje od Rimljana, oni ne žele da imaju ništa sa Njim.

Isus im je otvoreno rekao: "Imaju neki me}u vama koji ne veruju", i dodao, "zato vam rekoh da niko ne može doći k meni ako mu ne bude dano od Oca mojega". Želeo je da shvate da ako ne budu privučeni k Njemu, to će biti zbog toga što njihova srca nisu bila otvorena Svetom Duhu. "Telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijega; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda" (1. Korićanima 2,14). Verom duša može da posmatra Isusovu slavu. Ova slava sakrivena je sve dok se Svetim Duhom vera ne rasplamti u duši.

Javnim ukorom njihovog neverstva ovi učenici su se još više udaljili od Isusa. Bili su veoma nezadovoljmi i želeći da zadaju bol Spasitelju i udovolje osvetoljubivosti fariseja, okrenuli su Mu le}a i napustili Ga sa prezirom. Oni su načinili izbor - uzeli su obličje bez

duha, ljusku bez jezgra. Njihova odluka posle toga nikada nije promenjena, jer više nisu išli sa Isusom.

"Njemu je lopata u ruci Njegovoj, pa će otrebiti gumno svoje, i sakupiće pšenicu svoju u žitnicu" (Matej 3,12). To je bilo jedno od takvih vremena čišćenja. Rečima istine pleva je bila odvojena od žita. Zato što su bili isuviše tašti i uvereni u svoju pravdu da bi primili ukor, suviše voleli svet da bi prihvatili život poniznosti, mnogi su se okrenuli od Isusa. Mnogi još uvek to isto čine. Duše se danas kušaju kao što su se kušali učenici u sinagogi u Kapernaumu. Kada se istina uverljivo razjasni srcu, uvi}aju da njihovi životi nisu u skladu sa Božjom voljom. Oni vide potrebu potpune promene u sebi, ali nisu voljni da prihvate rad pun samoodricanja. Zato su ljuti kada se otkriju njihovi gresi. Odlaze uvre}eni, kao što su i učenici napustili Isusa mrmljajući: "Ovo je tvrda beseda! Ko je može slušati?"

Hvala i laskanje bili bi prijatni njihovim ušima, ali istina nije dobrodošla; oni je ne mogu slušati. Kada su gomile hrane usledile i kada je mnoštvo nahranjeno, i kada su se čuli pobedonosni poklici, njihovi glasovi podizali su se u veličanju, ali kada je ispitivanje Božjeg Duha otkrilo njihov greh i naložilo im da ga ostave, okrenuli su le}a istini i više nisu išli sa Isusom.

Kada su se ovi neverni učenici okrenuli od Isusa, drugi duh ovladao je njima. Nisu mogli videti ništa privlačno na Njemu, što im se ranije činilo tako zanimljivo. Potražili su Njegove neprijatelje, jer su bili u skladu sa njihovim duhom i radom. Pogrešno su tumačili Njegove reči, krivotvorili Njegove izjave i pogrešno prikazivali Njegove pobude. Branili su svoje ponašanje sakupljanjem svake pojedinosti koja bi se mogla okrenuit protiv Njega; takav gnev je pokrenut ovim lažnim glasinama da Mu je život bio u opasnosti.

Vesti su se brzo širile da po svom sopstvenom priznanju Isus iz Nazareta nije Mesija. Na taj način struja osećanja naroda u Galileji okrenula se protiv Njega, kao što se to godinu dana ranije dogodilo u Judeji. Avaj, Izrailju! Odbacili su Spasitelja zato što su čeznuli za osvajačem koji bi im dao zemaljsku silu. Želeli su jelo koje prolazi, a ne ono koje traje večno.

Sa žalosnim srcem Isus je video one koji su bili Njegovi učenici kako odlaze od Njega, života i Svetlosti ljudi. Svesnost da je Njegovo sažaljenje potcenjeno, da je Njegova ljubav ostala neuzvraćena, Njegova milost omalovažena, Njegovo spasenje odbačeno, ispunjavala Ga je neizrecivom tugom. Takav razvoj doga}aja, kao što je bio ovaj, načinio Ga je čovekom bola koji poznaje tugu.

Ne pokušavajući da spreči one koji su Ga napuštali, Isus se okrenuo dvanaestorici i rekao: "Da nećete i vi otići?"

Petar je odgovorio pitanjem: "Gospode! Kome ćemo ići? Ti imaš reči večnoga života", i dodao, "i mi verovasmo i poznasmo da si ti Hristos, Sin Boga živoga".

"Kome ćemo ići?" Učitelji u Izrailju bili su robovi formalizma. Fariseji i sadukeji vodili su stalne rasprave. Napustiti Isusa značilo bi upasti me}u pobornike obreda i ceremonija i me}u slavoljubive ljude koji su težili za sopstvenom slavom. Učenici su našli više mira i radosti otkako su prihvatili Hrista nego što su imali u toku celog ranijeg života. Kako mogu da vrate onima koji su prezirali i proganjali Prijatelja grešnika? Dugo su očekivali Mesiju; sada je došao i oni ne mogu da se okrenu od Njegove prisutnosti onima koji su tražili Njegov život, a njih proganjali zato što su postali Njegovi sledbenici.

"Kome ćemo ići?" Da li ići od Hristovog učenja, Njegovih pouka o ljubavi i milosr}u, u tamu neverstva, i poročnost sveta? Dok su Spasitelja napustili mnogi koji su bili svedoci Njegovih čudesnih dela, Petar je izrazio veru učenika: "Ti si Hristos." Sama pomisao da izgube ovo sidro svojih duša ispunjavala ih je strahom i bolom. Biti lišen Spasitelja značilo je biti odnesen strujom na mračno i burno more.

Mnoge Isusove reči i dela izgledali su tajanstveno ograničenim umovima, ali svaka reč i delo imali su odre}eni cilj u radu na našem otkupljenju; svako je bilo sračunato da ostvari svoj cilj. Kada bismo bili sposobni da razumemo Njegove ciljeve, sve bi nam izgledalo važno, potpuno u skladu sa Njegovom misijom.

Iako sada ne možemo da shvatimo Božja dela i puteve, možemo raspoznati Njegovu veliku ljubav koja leži u osnovi svih Njegovih postupaka prema ljudima. Onaj koji živi blizu Isusa razumeće mnogo od tajne pobožnosti. On će prepoznati milost koja upravlja ukorom, koja ispituje karakter i iznosi na videlo namere srca.

Iznoseći probnu isinu koja je učinila da se tako mnogo Njegovih učenika vrati nazad, Isus je znao kakav će biti ishod Njegovih reči; ali morao je da ispuni cilj milosti. Unapred je video da će u času iskušenja svaki od Njegovih ljubljenih učenika biti žestoko kušan. Njegove samrtne muke u Getsimaniji, Njegova izdaja i raspeće biće za njih najveće iskušenje. Da nije došlo do prethodnog iskušenja, mnogi pokrenuti samo sebičnim pobudama, bili bi povezani sa njima. Kada njihov Gospod bude osu}en u sudnici; kada mnoštvo koje Ga je pozdravljalo kao svoga cara bude vikalo na Njega i ružilo Ga; kada gomila koja se ruga bude vikala: "Raspni ga!" - kada njihova svetovna htenja budu razočarana, ovi sebični ljudi odricanjem svoje vernosti Isusu, naneli bi učenicima gorak i težak bol, dodajući ga njihovoj žalosti i razočarenju zbog rušenja njihovih najdražih nada. U tome času, primer onih koji su otišli od Njega, mogao bi odvući druge. Me}utim, Isus je podstakao ovu krizu da bi svojim ličnim prisustvom mogao još da jača veru svojih pravih sledbenika.

Otkupitelj pun sažaljenja, znajući potpuno sudbinu koja Ga je očekivala, nežno je ravnao stazu učenicima, pripremao ih je za njihovo najveće iskušenje i jačao za konačnu probu!

PREDANJA

(Matej 1J,1-20; Marko 7,1-23)

Književnici i fariseji, očekujući da vide Isusa na Pashi, postavili su Mu zamku. Me}utim, Isus znajući njihovu nameru, izostao je sa ovog skupa.

"I skupiše se oko njega fariseji i neki od književnika." Pošto nije otišao k njima, oni su došli k Njemu. U jednom trenutku izgledalo je da će narod Galileje prihvatiti Isusa kao Mesiju i da će moć sveštenika u toj oblasti biti slomljena. Misija dvanaestorice, koja je ukazivala na produžetak Hristovog rada, i dovodila učenike još neposrednije u sukob sa rabinima, iznova je izazvala ljubomoru vo}a u Jerusalimu. Uhode koje su na početku Njegove službe poslate u Kapernaum, i koje su pokušale da Mu pripišu krivicu zbog kršenja Šabata, bile su dovedene u zabludu, ali rabini su bili rešeni da sprovedu svoju nameru. Sada su poslali jedno drugo poslanstvo da motri Njegovo kretanje i prona}e neku optužbu protiv Njega.

Kao i ranije, razlog za optužbe bilo je Njegovo nepoštovanje odredbi predanja koje su opterećivale Božji zakon. One su bile neposredno odre}ene da štite držanje Zakona, ali su smatrane svetijim od samoga Zakona. Kada su dolazile u sukob sa Zapovestima datim na Sinaju, prednost je davana rabinskim odredbama.

Me}u propisima najrevnosnije je bio primenjivan onaj o obrednom čišćenju. Zanemarivanje formi koje je trebalo poštovati pre jela, smatralo se strašnim grehom, koji će biti kažnjen i na ovom i na onom svetu, pa se uništenje prestupnika smatralo vrlinom.

Postojalo je nebrojeno mnogo pravila o čišćenju. Ceo čovekov život jedva da je nekome bio dovoljan da ih sve nauči. Život onih koji su pokušavali da se pridržavaju rabinskih zahteva bio je duga borba protiv obredne nečistote i beskrajan niz pranja i čišćenja. Dok su ljudi bili zaokupljeni beznačajnim sitnicama i pravilima koje Bog nije zahtevao, njihova pažnja bila je skrenuta sa velikih načela Njegovog zakona.

Hristos i Njegovi učenici nisu poštovali obredna pranja i uhode su ovo zanemarivanje učinile osnovom svoje optužbe. Oni nisu izvršili neposredan napad na Hrista, već su došli k Njemu kritikujući Njegove učenike. U prisustvu mnoštva rekli su: "Zašto učenici tvoji prestupaju običaje starih? Jer ne umivaju ruku svojih kad hleb jedu?"

Kad god vest istine dopre do duša sa naročitom silom, Sotona pokreće svoje predstavnike da otpočnu rasprave oko nekih manje važnih pitanja. Na taj način on pokušava da skrene pažnju sa stvarnog predmeta. Kadgod se započne neko dobro delo, uvek postoje sitničari koji su spremni da u}u u raspravu o formi ili tehničkim pitanjima, da bi odvojili misli od žive stvarnosti. Kada se čini da Bog na naročiti način radi za svoj narod, čovek ne bi rtebao da dopusti da bude uvučen u rasprave koje će samo upropastiti duše. Pitanja koja su od najvećeg značenja za nas glase: Da li verujem u Božjeg Sina verom koja spasava? Da li je moj život u skladu sa božanskim Zakonom? "Koji veruje Sina, ima život večni; a ko ne veruje Sina, neće videti života." "Po tom razumemo da ga poznasmo, ako zapovesti Njegove držimo" (Jovan 3,36; 1. Jovanova 2,3).

Isus nije učinio nikakav pokušaj da odbrani sebe ili svoje učenike. On se nije pozivao na otpužbe protiv sebe, već je nastavio da ukazuje na duh koji je pokrenuo ove pobornike ljudskih obreda. On im je dao primer onoga što su stalno činili i što su uradili neposredno pre dolaska da Ga potraže. "Dobro ukidate zapovest Božju", rekao je, "da svoj običaj sačuvate. Jer Mojsije reče: Poštuj oca svojega i mater svoju; i koji opsuje oca ili mater smrću da umre. A vi kažete: A ko reče ocu ili materi: Korvan, to jest: Prilog je čim bih ti ja mogao pomoći. I tako ne date ništa učiniti ocu svojemu ili materi svojoj." Oni su ukinuli petu zapovest kao da nema značaja, ali bili su veoma tačni u sprovo}enju predanja svojih starešina. Učili su narod da je davanje imovine hramu mnogo svetija dužnost čak i od pomaganja roditelja; kao i da, ma koliko velika bila potreba, svetogr}e je dati ocu ili majci bilo koji deo onoga što je tako posvećeno. Bilo je dovoljno da nemarni potomak izgovori reč "korvan" nad svojom imovinom, i tako je posveti Bogu, pa je mogao u toku celoga života da je zadrži za svoje potrebe, a da posle njegove smrti bude prenesena u službu hramu. Na taj način imao je slobodu da i za života, a i u smrti, ne poštuje svoje roditelje i vara ih pod pokrovom navodne posvećenosti Bogu.

Nikada, rečju ili delom, Isus nije umanjio čovekovu obavezu davanja darova i prinosa Bogu. Hristos je bio taj koji je davao uputstva Zakona o desetku i prinosu. Kada je bio na Zemlji pohvalio je onu siromašnu ženu koja je sve što je imala priložila u riznicu

hrama. Me}utim, prividna revnost za Boga od strane sveštenika i rabina bila je izgovor kojim su prikrivali sopstvenu želju za samouzdizanjem. Obmanjivali su narod. Natovarili su teške terete koje Bog nije nametnuo. Čak ni Hristovi učenici nisu bili potpuno oslobo}eni jarma koji im je nametnut nasle}enim predrasudama i vlašću rabina. Sada, otkrivanjem pravog rabinskog duha, Isus je težio da oslobodi robovanja predanju sve one koji su stvarno želeli da služe Bogu.

"Licemeri!" - rekao je On obraćajući se lukavim uhodama, "dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: Ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojim, i usnama poštuju me, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim." Hristove reči bile su optužba protiv celokupnog farisejskog sistema. Izjavio je da postavljanjem svojih zahteva iznad božanskih pravila, rabini stavljaju sebe iznad Boga.

Poslanici iz Jerusalima bili su ispunjeni besom. Nisu mogli optužiti Hrista kao prekršitelja Zakona sa Sinaja, jer je govorio kao njegov branilaca protiv njihovog predanja. Velika pravila Zakona, koje je On iznosio, bila su u upadljivoj suprotnosti prema sitničarskim pravilima koje su izmislili ljudi.

Isus je objasnio mnoštvu, a posle toga mnogo potpunije svojim učenicima, da skrnavljenje ne dolazi spolja, već iznutra. Čistota i nečistota u vezi su sa dušom. R}ava dela, r}ave reči, r}ave misli, prekršaj Božjeg zakona, a ne zanemarivanje spoljašnjih obreda koje je čovek načinio, pogane čoveka.

Učenici su zapazili bes uhoda kada je razobličeno njihovo lažno učenje. Videli su ljutite poglede i čuli poluglasne reči nezadovoljstva i osvetljubivosti. Zaboravljajući koliko je često Isus dokazao da čita srce kao otvorenu knjigu, govorili su Mu o utisku Njegovih reči. Nadajući se da će On moći da odobrovolji razbesnele zvaničnike, kazali su Isusu: "Znaš li da fariseji čuvši tu reč sablazniše se?"

On je odgovorio: "Svako drvo koje nije usadio Otac moj nebeski, iskoreniće se." Običaji i predanja koja su rabini tako visoko vrednovali, bili su od ovoga sveta, a ne sa Neba. Ma koliko veliki ugled uživali kod naroda, nisu mogli izdržati Božju probu. Svaki ljudski izum koji je zamenio Božje zapovesti, pokazaće se bezvrednim onoga dana kada "će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla" (Propovednik 12,14).

Zamenjivanje Božjih zapovesti ljudskim pravilima nije prestalo. Čak i me}u religioznim ljudima danas nalaze se običaji i odredbe koji nemaju bolju osnovu nego što je predanje otaca. Takve odredbe, koje počivaju samo na ljudskom autoritetu, istisnule su one koje je Bog uspostavio. Ljudi se čvrsto drže svoga predanja, poštuju svoje običaje i gaje mržnju prema onima koji žele da im ukažu na njihovu grešku. Danas kada nam se nalaže da skrenemo pažnju na Božje zapovesti i veru Isusovu, vidimo isto neprijateljstvo koje se pokazalo i u Hristove dane. O ostatku Božjeg naroda stoji napisano: "Razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njezinim, koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista" (Otkrivenje 12,17).

Nego "svako drvo koje nije usadio Otac moj nebeski, iskoreniće se". Umesto vlasti takozvanih crkvenih otaca, Bog nam nalaže da prihvatimo Reč večnog Oca, Gospodara neba i Zemlje. Tu se jedino nalazi istina koja nije pomešana sa zabludom. David je rekao: "Razumniji postah od svih učitelja svojih, jer razmišljam o tvojim otkrivenjima. Mudriji sam od staraca, jer zapovesti tvoje čuvam" (Psalam 119,99.100). Neka svi koji prihvataju ljudski autoritet, crkvene običaje ili predanje otaca, poslušaju opomenu saopštenu Hristovim rečima: "Zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim."

SRUŠENE OGRADE

(Matej 1J,24-28; Marko 7,23-36)

Posle sukoba sa farisejima, Isus se povukao iz Kapernauma i prešavši preko Galileje, uputio se u brdoviti predeo na granicama Fenikije. Gledajući prema zapadu, mogao je da vidi kao su se u dolini raširili stari gradovi Tir i Sidon, sa svojim mnogobožačkim hramovima, veličanstvenim palatama, trgovačkim središtem i lukama punim brodova. Iza toga nalazilo se plavo prostranstvo Sredozemnog mora, preko koga će vesnici Jevan}elja poneti dobre vesti središtima velike svetske imperije. Me}utim, vreme još nije prispelo. Posao koji se sada nalazio pred Njim bio je da pripremi svoje učenike za njihovu misiju. Dolazeći u ovaj kraj nadao se da će naći mir koji nije imao u Vitsaidi. Ipak, ovo nije bio Njegov jedini cilj kada je krenuo na ovaj put.

"Gle, žena Hananejka iza}e iz onih krajeva, i povika k njemu govoreći: Pomiluj me Gospode, sine Davidov! Moju kćer vrlo muči Đavo!" (Matej 1J,22) Narod iz ove oblasti iamo je staro hananejsko poreklo. Bili su idolopoklonici i zato prezreni i omrznuti od Jevreja. Ovom sloju pripadala je i ova žena koja je sada došla Isusu. Bila je neznaboškinja i zato su joj bile nedostupne prednosti koje su Jevreji svakodnevno uživali. Bilo je mnogo Jevreja koji su živeli me}u Feničanima i vesti o Hristovom radu dospele su i u ovaj kraj. Neki od ovih ljudi slušali su Njegove reči i bili očevici Njegovih čudesnih dela. Ova žena čula je o proroku koji je, kako se govorilo, lečio sve vrste bolesti. Kada je čula o Njegovoj moći, u njenom srcu rodila se nada. Nadahnuta materinskom ljubavlju, odlučila je da Mu iznese slučaj svoje kćeri. Čvrsto je odlučila da svoju nesreću iznese Isusu. On mora da izleči njeno dete. Tražila je pomoć od paganskih bogova, ali nije dobila nikakvo olakšanje. Pokatkad je dolazila u iskušenje da misli: Šta ovaj jevrejski učitelj može da učini za mene? Me}utim, vest je stigla da On leči sve vrste bolesti, bilo da su oni koji dolaze k Njemu za pomoć bogati ili siromašni. Odlučila je da ne napusti svoju jedinu nadu.

Hristos je znao stanje ove žene. Znao je da ona čezne da Ga vidi i zato je izašao na njenu stazu. Služeći joj u njenom bolu, mogao je da pruži živi prikaz pouke koju je želeo da dâ. Zbog toga je poveo svoje učenike u ovu oblast. Želeo je da upoznaju neznanje koje vlada u gradovima i selima u blizini zemlje Izrailja. Ljudi kojima je bila pružena svaka prilika da razumeju istinu nisu ništa znali o potrebama onih koji su živeli oko njih. Nije učinjen nikakav napor da se pomogne dušama u tami. Zid razdvajanja koji je podigla jevrejska oholost, sprečavao je čak i učenike da saosećaju sa neznabožačkim svetom. Me}utim, ova ograda morala je da se sruši.

Hristos nije odmah odgovorio na ženinu molbu. On je prihvatio ovu predstavnicu prezrenog roda kao što bi to Jevreji učinili. Ovim je nameravao da učenicima pokaže sa kakvom hladnoćom i bezdušnoću bi se Jevreji odnosili u ovakvom slučaju, što je pokazao svojim prijemom ove žene, kao i sažaljiv način na koji On želi da postupaju u takvoj nesreći, što je otkrio svojim kasnijim uslišenjem njene molbe.

Me}utim, iako Isus nije odgovorio, žena nije izgubila veru. Kada je prošao kao da je nije čuo, ona Ga je sledila, nastavljajući sa svojim molbama. Pošto im je dosadila svojom nametljivošću, učenici su zahtevali od Isusa da je otera. Videli su da je njihov Učitelj postupao sa njom ravnodušno i zato su smatrali da odobrava jevrejske predrasude prema Hananejcima. Me}utim, to je bio milostivi Spasitelj kome je ova žena iznela svoju molbu, pa odgovarajući na zahtev učenika Isus je rekao: "Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjeva." Iako je ovaj odgovor izgledao kao da je u skladu sa predrasudama Jevreja, on je sadržao ukor učenicima, koji su kasnije shvatili kao podsetnik na ono što im je često govorio - da je došao na svet da spase sve koji Ga budu prihvatili.

Žena je iznosila svoj slučaj sa još većom ozbiljnošću, padajući pred Njegove noge i vičući: "Gospode pomozi mi!" Isus još uvek, očigledno odbacujući njene molbe u skladu sa bezosećajnom jevrejskom predrasudom, odgovorio je: "Nije dobro uzeti od dece hleb i bacati psima." To je u stvari bila izjava da nije pravedno rasipati blagoslove dodeljene Božjem omiljenom narodu na strance i tu}ine u Izrailju. Ovaj odgovor potpuno bi obeshrabrio nekog manje upornog molioca. Me}utim, žena je uvidela da je došla njena prilika. Ispod očiglednog Isusovog odbacivanja videla je samilost koju On nije mogao da sakrije. "Da, Gospode", odgovorila je, "ali psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovih gospodara". Dok deca u domu jedu za očevim stolom, tada ni psi ne ostaju nenahranjeni. Oni imaju pravo na mrve koje padaju sa stola. Zato dok je bilo mnogo blagoslova datih Izrailju, zar ne postoji i jedan blagoslov za nju? Na nju se gledalo kao na psa, pa zar onda ona nema pravo psa na jednu mrvu od Njegovog obilja?

Isus je tek napustio svoje polje rada zato što su književnici i fariseji tražili da Mu oduzmu život. Gun}ali su i žalili se. Pokazivali su neverstvo i gorčinu i odbili spasenje koje im se tako široko nudilo. Ovde je Hristos susreo jednu ženu iz nesrećnog i prezrenog naroda koja nije imala prednost da primi svetlost Božje reči; ipak, ona se odmah potčinila Hristovom uticaju i pokazala čvrstu veru u Njegovu sposobnost da joj usliši molbu. Ona je molila za mrvice koje padaju sa Gospodarevog stola. Ako može da dobije prednost jednog psa, ona je voljna da je smatraju psom. Nije posedovala narodne i verske predrasude ili oholost koja bi uticala na njeno ponašanje, i odmah je priznala Isusa kao Otkupitelja i kao Onoga koji je u stanju da učini sve što traži od Njega.

Spasitelj je bio zadovoljan. On je okušao njenu veru u sebe. Svojim postupanjem prema njoj, pokazao je da ona koja je smatrana odbačenom od Izrailja nije više tu}in, već dete Božje porodice. Kao dete ima pravo na očeve darove. Hristos sada ispunjava njen zahtev i završava pouku učenicima. Okrenuvši se k njoj sa izrazom žaljenja i ljubavi, rekao je: "O ženo! Velika je vera tvoja; neka ti bude kako hoćeš." Od tog trenutka njena kćer je ozdravila. Zli duh je nije više uznemiravao. Žena se udaljila, priznajući svoga Spasitelja, srećna što je uslišena njena molitva.

To je bilo jedino čudo koje je Isus učinio dok je bio na ovom putu. Došao je do granica Tira i Sidona da bi izvršio ovo delo. Želeo je da pomogne ucveljenoj ženi i da istovremeno ostavi primer u svom delu milosti prema pripadniku prezrenog naroda, za dobro svojim učenicima kad ne bude više bio sa njima. Želeo je da ih povede iz njihove jevrejske isključivosti da bi prihvatili rad za druge izvan njihovog sopstvenog naroda.

Isus je čeznuo da otkrije duboke tajne istine koje su bile vekovima sakrivene da će neznabošci biti sunaslednici sa Jevrejima i "kroz

jeva}elje postanu zajedničari u obećanju Njegovom" (Efescima 3,6). Ovu istinu učenici su sporo učili i božanski Učitelj im je davao pouku za poukom. Nagra}ujući kapetanovu veru u Kapernaumu i propovedajući Jevan}elje stanovnicima Sihara, On je već dokazao da ne deli netrpeljivost Jevreja. Me}utim, Samarjani su imali izvesno znanje o Bogu; a kapetan je pokazao ljubaznost prema Izrailju. Sada je Isus doveo učenike u dodir sa jednom neznaboškinjom za koju su smatrali da nema nikakav jači razlog od bilo koga iz svoga naroda, da očekuje pomoć od Njega. Želeo je da pruži primer kako sa takvom osobom treba postupiti. Učenici su smatrali da On suviše darežljivo deli darove svoje milosti. Želeo je da pokaže da se Njegova ljubav ne može ograničiti na rasu ili narod.

Kada je rekao: "Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjeva", izneo je istinu, a svojim delom prema Hananejki ispunio je svoj zadatak. Ova žena bila je jedna od izgubljenih ovaca koju je Izrailj trebalo da spase. To je bio njihov odre}eni posao, posao koji su zanemarili, a Hristos ga je obavio. Ovaj čin otvorio je dušu apostola mnogo potpunije prema poslu koji ih je očekivao me}u neznabošcima. Videli su široko polje korisnog rada izvan Judeje. Videli su duše koje podnose žalosti nepoznate onima koji su srećniji od njih. Me}u ovima koje su bili naučeni da preziru bilo je duša koje su iščekivale pomoć moćnog Iscelitelja, koje su bile gladne svetlosti istine, koja je bila tako izobilno data Jevrejima.

Posle toga, kada su se Jevreji mnogo upornije odvraćali od učenika zato što su izjavili da je Isus Spasitelj sveta i kada je zid razdvajanja izme}u Jevreja i neznabožaca bio porušen Hristovom snrću, ova pouka i one slične ovoj koje su ukazivale na delo Jevan}elja nesputano običajima ili nacionalnošću, imale su moćni uticaj na Hristove predstavnike u usmeravanju njihovog posla.

Spasiteljeva poseta Fenikiji i čudo koje je ovde učinio, imali su mnogo dublju nameru. Ovo delo nije učinjeno samo za oja}enu ženu, niti samo za Njegove učenike i one koji će prihvatiti njihov rad, već "da verujete da Isus jeste Hristos, Sin Božji, i da verujući imate život u ime Njegovo" (Jovan 20,31). Iste sile koje su sprečavale ljude da do}u Hristu pre oko dve hiljade godina, i danas su na poslu. Duh koji je podigao zid razdvajanja izme}u Jevreja i neznabožaca još uvek je aktivan. Gordost i predrasuda podigle su jake zidove razdvajanja izme}u različitih grupa u ljudskom društvu. Hristos i Njegova misija pogrešno su predstavljeni i vrlo mnogo ljudi je smatralo da su u stvari isključeni iz službe Jevan}elja. Me}utim, neka se ne osećaju odvojenim od Hrista. Ne postoji nikakva preprека koju čovek ili Sotona može da podigne, a da je vera ne može savladati.

Feničanka se verom suprotstavila preprekama koje su bile podignute izme}u Jevreja i neznabožaca. Nasuprot obeshrabrenju, ne gledajući na okolnosti koje bi je mogle navesti da posumnja, pouzdala se u Spasiteljevu ljubav. Hristos želi da se i mi tako pouzdamo u Njega. Blagoslovi spasenja pripadaju svakoj duši. Ništa drugo, osim sopstvenog izbora, ne može sprečiti jednog čoveka da ne postane sudeonik u obećanjiam u Hristu preko Jevan}elja.

Društvene razlike su mrske Bogu. On ne priznaje ništa što ima takvo obeležje. U Njegovim očima duše svih ljudi imaju jednaku vrednost. On je "učinio da od jedne krvi sav rod čovečiji živi po svemu licu zemaljskome, i postavio je napred odre}ena vremena i me}e njihovoga življenja - da traže Gospoda, ne bi li ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga od nas". Bez razlike u godinama ili društvenom položaju ili narodnosti i verske pripadnosti, svi su pozvani da do}u k Njemu i žive. "Koji god veruje neće se postideti. Jer nema razlike." "Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara." "Bogat i siromah sretaju se; obojicu je Gospod stvorio." "Bog sviju, i bogat za sve koji se prizivlju. Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se" (Dela 17,26.27; Galatima 3,28; Priče 22,2; Rimljanima 10,11-13).

PRAVI ZNAK

(Matej 1J,29-39; 16,1-12; Marko 7,31-37; 8,1-21)

"I opet iza}e Isus iz krajeva Tirskih i Sidonskih i do}e na more Galilejsko u krajeve Desteogradske" (Marko 7,31).

Stanovnici Gergese, opsednuti od zlih duhova, bili su izlečeni u oblasti Deset gradova. Ovde je narod bio uzbu}en uništenjem svinja, primorao Isusa da ode od njih. Ali slušali su glasnike koje je ostavio za sobom i sada su želeli da Ga vide. Kada je ponovo došao u ovu oblast, mnogo ljudi okupilo se oko Njega i doveli su Mu "gluha i mutava" čoveka. Isus po svom običaju nije izlečio čoveka samo rečju. Uzevši ga u stranu iz mnoštva, stavio je svoje prste u njegove uši i dodirnuo njegov jezik; gledajući prema nebu uzdahnuo je na misao o ušima koje se neće otvoriti istini, i jezicima koji su odbili da priznaju Otkupitelja. Na reči: "Otvori se", čoveku se povratila moć govora i zanemarujući nalog da nikome ne govori, objavljivao je okolo doga}aj o svom izlečenju.

Isus je otišao na jedno brdo i tu se oko Njega okupilo mnoštvo, donoseći i polažući svoje bolesne i hrome pred Njegove noge. On ih je sve iscelio, a narod, iako mnogobožački, slavio je Boga Izrailjeva. Tri dana nastavili su da se okupljaju oko Spasitelja, spavajući noću na otvorenom, a preko dana željno su se tiskali da čuju Hristove reči i vide Njegova dela. Na kraju ova tri dana nestalo im je hrane. Isus nije želeo da ih vrati gladne i tražio je od učenika da im daju hranu. Učenici su ponovo otkrili svoje neverstvo. U Vitsaidi su videli kako je sa Hristovim blagoslovom njihova mala zaliha bila dovoljna da nahrani mnoštvo; ipak, sada nisu izneli sve što su imali, uzdajući se u Njegovu silu da to umnoži za gladno mnoštvo. Štaviše, one koje je nahranio u Vitsaidi bili su Jevreji; a ovi su bili neznabošci i mnogobošci. Jevrejske predrasude bile su još uvek jake u srcima učenika, pa su odgovorili Isusu: "Otkuda ćemo uzeti hleba ovde u pustinji da ih nahranimo?" Me}utim, poslušni Njegovoj reči doneli su Mu ono što su imali - sedam hlebova i dve ribe. Mnoštvo je bilo nahranjeno, a preostalo je sedam velikih korpi. Četiri hiljade ljudi, pored žena i dece, bilo je tako osveženo i Isus ih je otpustio radosnih i zahvalnih srca.

Tada je uzeo la}u i sa svojim učenicima otplovio jezerom do Magdale, na južnom delu Genisaretske ravnice. Na granici Tira i Sidona Njegov duh se osvežio dubokim poverenjem Sirofeničanke. Neznabožački narod iz Deset gradova radosno Ga je primio. Sada kada se još jedanput iskrcao u Galileji, u kojoj se Njegova sila najupečatljivije ispoljila, u kojoj je učinio najviše dela milosti i iznosio svoje učenje, bio je dočekan sa oholim neverstvom.

Jednom poslanstvu fariseja pridružili su se predstavnici bogatih i dostojanstvenih sadukeja - jedne stranke sveštenika - sumnjalica i narodnih plemića. Ove dve sekte bile su u ljutom neprijateljstvu. Sadukeji su se dodvoravali vladajućoj sili da bi sačuvali svoj položaj i ugled. Fariseji, sa druge strane, podsticali su narodnu mržnju prema Rimljanima, čeznući za danom kada će zbaciti jaram osvajača. Me}utim, fariseji i sadukeji sada su se ujedinili protiv Hrista. Sličan teži sličnome; pa se zlo, gde god ono postoji, udružuje sa zlom da bi se uništili dobro.

Sada su fariseji i sadukeji došli Hristu tražeći znak sa neba. Kada je u vreme Isusa Navina Izrailj izašao u boj sa Hananejima kod Vet-Orona, Sunce je stalo na zapovest vo}e sve dok nije izvojevana pobeda; mnoga slična čuda pokazala su se u njihovoj istoriji. Takav neki znak tražen je od Isusa. Me}utim, ono što je bilo potrebno Jevrejima nisu bili ovakvi znaci. Samo spoljašnji dokaz ne bi im mogao koristiti. Ono što je njima bilo potrebno nije bilo umno prosvetljenje, već duhovna obnova.

"Licemeri", rekao je Isus, "lice nebesko umete poznavati" - proučavanjem neba mogli su unapred da odrede vreme - "a znake vremena ne možete poznati?" Hristove reči, izgovorene u sili Svetoga Duha koje su ih osvedočile o grehu, bile su znak koji je Bog dao za njihovo spasenje. Dati su i znaci neposredno sa neba da bi se potvrdila Hristova misija. Pesma an}ela pastirima, zvezda koja je vodila mudrace, golub i glas sa neba prilikom Njegovog krštenja, bili su svedoci za Njega.

"I uzdahnuvši duhom svojim reče: Zašto rod ovaj znak traži?" "I znak neće mu se dati osim Jone proroka." Kao što je Jona bio tri dana i tri noći u kitovom trbuhu, Hristos će biti isto toliko vremena "u srcu zemlje". Kao što je Jonino propovedanje bilo znak Ninevljanima, tako je i Hristovo propovedanje bilo znak Njegovom naraštaju. Me}utim, kakva suprotnost u prihvatanju reči! Narod velikog neznabožačkog grada zadrhtao je kada je čuo Božju opomenu. Carevi i plemići su se ponizili; uzvišeni i niski zajedno su plakali pred nebeskim Bogom i Njegova milost im je podarena. "Ninevljani iziće će na sud s rodom ovim", rekao je Hristos, "i osudiće ga; jer se pokajaše Joninim poučenjem; a gle, ovde je veći od Jone" (Matej 12,40.41).

Svako čudo koje je Hristos učinio bilo je znak Njegovog božanstva. On je vršio upravo onaj posao koji je predskazan kao Mesijin; ali za fariseje ova dela milosr}a bila su izričita sablazan. Jevrejske vo}e gledale su sa bezdušnom ravnodušnoću na ljudske patnje. U mnogim slučajevima njihova sebičnost i ugnjetavanje prouzrokovale su patnje koje je Hristos otklonio. Tako su Njegova čuda bila prekor za njih.

Ono što je navelo Jevreje da odbace Spasiteljev rad bilo je najuzvišeniji dokaz Njegovog božanskog karaktera. Najveći značaj Njegovih čuda ogleda se u činjenici što su bila za blagoslov ljudskom rodu. Njegov život otkrivao je Božji karakter i to je najveći dokaz da je došao od Boga. Činio je Božja dela i govorio Božje reči. Takav život je najveće od svih čuda.

Kada se u naše vreme iznosi vest istine, ima mnogo onih koji kao i Jevreji viču: "Pokaži nam znak. Učini neko čudo." Hristos nije učinio nijedno čudo na zahtev fariseja. On nije učinio nijedno čudo u pustinji kao odgovor na Sotonino podmetanje. On nam ne daje silu da se odbranimo ili udovoljimo zahtevima neverstva i oholosti. Me}utim, Jevan}elje nije bez znaka svog božanskog porekla. Zar nije čudo da se možemo otrgnuti Sotoninog ropstva? Neprijateljstvo prema Sotoni nije prirodno ljudskom srcu; ono je usa}eno Božjom milošću. Kada se onaj koji je bio podvlašćen upornoj, kolebljivoj volji, oslobodi i celim srcem potčini Božjoj privlačnoj sili, ostvareno je čudo; isto je tako i kada čovek koji je bio u velikoj zabludi shvati moralnu istinu. Svaki put kada se neka duša obrati i nauči da ljubi Boga i drži Njegove zapovesti, ispunjava se Božje obećanje: "I daću

vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas" (Jezekilj 36,26). Promena ljudskog srca, preobražaj ljudskog karaktera je čudo koje otkriva Spasitelja koji uvek živi i radi na spasavanju duša. Dosledan život u Hristu veliko je čudo. U propovedanju Božje reči, znak koji će se pokazati sada i uvek je prisustvo Svetog Duha, da pretvori reč u obnavljajuću silu za one koji je slušaju. To je Božji svedok pred svetom o božanskoj misiji Njegovog Sina.

Oni koji su želeli znak od Isusa tako su sa neverstvom otvrdnuli svoje srce da u Njegovom karakteru nisu prepoznali Božje obličje. Nisu hteli da vide kako je Njegova misija bila ispunjenje Pisma. U priči o bogatašu i Lazaru, Isus je rekao farisejima: "Ako ne slušaju Mojsija i proroke, da ko iz mrtvih ustane neće verovati" (Luka 16,31). Nikakav znak koji bi mogao da se da na nebu ili Zemlji ne bi im bio od koristi.

Isus je "uzdahnuvši duhom svojim" i okrenuvši se od grupe sitničara, ponovo ušao u la}u sa svojim učenicima. U mučnoj tišini opet su prošli preko jezera. Nisu se vratili na mesto koje su napustili, već su se usmerili prema Vitsaidi u čijoj je blizini bilo nahranjeno pet hiljada ljudi. Kada su stigli na drugu stranu, Isus je rekao: "Čuvajte se kvasca farisejskoga i sadukejskoga." Jevreji su imali običaj još iz Mojsijevog vremena da sklone kvasac iz svojih domova za vreme praznika Pashe i tako bili naučeni da ga smatraju znamenjem greha. Ipak, učenici nisu razumeli Isusa. Prilikom svog iznenadnog odlaska iz Magdale, zaboravili su da ponesu hleb, pa su sa sobom imali samo jedan komad. Razumeli su da se Hristos poziva na ovu okolnost upozoravajući ih da ne kupuju hleb od fariseja ili sadukeja. Njihov nedostatak vere i duhovnog pronicanja često ih je dovodio do sličnih pogrešnih shvatanja Njegovih reči. Sada ih je Isus prekorio što su mislili da se On, koji je nahranio hiljade sa malo riba i ječmenih hlebova, u ovoj svečanoj opomeni pozvao samo na zemaljsku hranu. Pretila je opasnost da lukavo rasu}ivanje fariseja i sadukeja ne prožme neverstvom Njegove učenike kao kvascem, navodeći ih da olako razmišljaju o Hristovim delima.

Učenici su bili skloni da misle da je njihov Učitelj trebalo da ispuni zahtev za znakom na nebu. Verovali su da je On imao potpunu mogućnost da to učini i da bi takav znak ućutkao Njegove neprijatelje. Nisu razabrali licemerstvo ovih sitničara.

Mesecima posle toga, "kad se na njih skupiše hiljade naroda i stadoše gaziti jedan drugoga", Isus je ponovio isto učenje. "Onda poče najpre govoriti učenicima svojim: Čuvajte se kvasca farisejskoga, koji je licemerje" (Luka 12,1).

Kvasac stavljen u testo deluje neosetno, menjajući čitavu količinu u skladu sa svojom prirodom. Na taj način ako se dopusti licemerju da živi u srcu, ono prožima karakter i život. Jedan upadljiv primer farisejskog licemerja Hristos je već ukorio optužujući primenu "korvana" kojim se prikrivalo zanemarivanje dužnosti dece takozvanom darežljivošću prema hramu. Književnici i fariseji neprimetno su podmetali prevarna načela. Prikrivali su stvarnu nameru svojih doktrina i koristili svaku priliku da ih vešto utisnu u misli svojih slušalaca. Ova lažna načela, kada se jednom prihvate, deluju kao kvasac u testu, prožimajući i menjajući karakter. Ovo prevarno učenje učinilo je da narod tako teško prihvati Hristove reči.

Isti uticaji deluju i danas preko onih koji pokušavaju da Božji zakon objasne na takav način da ga usklade sa svojim postupcima. Ova vrsta ljudi ne napada Zakon otvoreno, već uvode špekulativne teorije koje potkopavaju njegova načela. Oni ga objašnjavaju tako da uništavaju njegovu snagu.

Licemerstvo fariseja bilo je proizvod sebičnosti. Proslavljanje sebe samih bilo je cilj njihovog života. To ih je dovelo do toga da izvrću i pogrešno primene Pismo i zaslepilo ih u odnosu na cilj Hristove misije. Čak i Hristovi apostoli nalazili su se u opasnosti da gaje ovo podmuklo zalo. Oni koji su se ubrajali u Isusove sledbenike, ali nisu napustili sve da bi postali Njegovi učenici, u velikoj meri podlegli su uticaju farisejskog rasu}ivanja. Oni su se često kolebali izme}u vere i neverstva i nisu razaznali bogatstva mudrosti sakrivene u Hristu. Čak i učenici, iako su spolja napustili sve Isusa radi, u srcu nisu prestali da traže velike stvari za sebe. Ovaj duh podstakao je sva}u oko toga ko će biti najveći. On se postavio izme}u njih i Hrista čineći ih tako malo saosećajnim sa Njegovom misijom samopožrtvovanosti i tako sporim da shvate tajnu otkupljenja. Kao što će kvasac, ako se ostavi da dovrši svoj posao, izazvati ukvarenost i raspadanje, tako će i samoživ duh ako se gaji izazvati skrnavljenje i uništenje duše.

Koliko je me}u Hristovim sledbenicima danas, kao i u stara vremena, raširen ovaj podmukli, varljivi greh! Kako je često naša služba Hristu i naša zajednica jednog sa drugim narušena tajnom željom za uzdizanjem svoga ja! Kako se brzo javlja želja da sami sebi čestitamo i želja za ljudskim odobravanjem! Samoljublje, želja za lakšim putem od onoga koji je Bog odredio vodi ka zameni božanskih pravila ljudskim teorijama i predanjem. Reči Hristove izgovorene su Njegovim učenicima: "Čuvajte se kvasca farisejskoga."

Hristova vera je čista iskrenost. Revnost za Božju slavu je pobuda usa}ena Svetim Duhom i samo uspešno delovanje Duha može da usadi ovu pobudu. Jedino Božja sila može da otkloni samoživost i licemerstvo. Ova promena je znak Njegovog delovanja. Kada vera koju prihvatimo razori sebičnost i pritvornost, kada nas vodi da tražimo Božju slavu a ne našu, možemo biti sigurni da je to pravi put. "Oče! Proslavi ime svoje!" (Jovan 12,28) - bilo je osnovno pravilo Hristovog života i ako Ga sledimo to će biti osnovno pravilo našeg života. On nam zapoveda da hodimo "kao što je On hodio" i "po tom razumemo da ga poznasmo, ako zapovesti Njegove držimo" (1. Jovanova 2,6.3).

U SENCI KRSTA

(Matej 16,13-28; Marko 8,27-38; Luka 9,18-27)

Hristov rad na Zemlji brzo se primicao kraju. Pred Njima su se u živom prikazu otkrivali prizori ka kojima su se uputile Njegove noge. Čak i pre nego što je na sebe uzeo ljudsku prirodu, video je celu dužinu staze kojom je morao proći da bi spasao ono što je izgubljeno. Svaki bol koji je razdirao Njegovo srce, svaku tešku uvredu koja se sručila na Njegovu glavu, svaku oskudicu koju je morao da podnese, jasno je video pre nego što je odložio svoju krunu i carsku odeću, i sišao sa prestola da bi svoje božanstvo zaodenuo ljudskom prirodom. Pred Njegovim očima pružala se cela staza od jasala do Golgote. Poznavao je patnju koja će doći na Njega. On je sve to znao, a ipak rekao: "Evo idem, kao što je u knjizi zapisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu" (Psalam 40,7.8).

Pred svojim očima imao je stalno ishod svoje misije. Njegov zemaljski život, prepun napornog rada i samopožrtvovanosti, bio je ispunjen radošću u nadi da sav trud neće biti uzaludan. Dajući svoj život za život ljudi, On će vratiti svet odanosti Bogu. Iako je prvo morao da primi krštenje krvlju, iako su gresi sveta teško pritiskivali Njegovu nevinu dušu, iako je na Njemu ležela senka neizrsecivog bola, On je ipak, zbog radosti koja Mu je izložena, izabrao da pretrpi krst i prezre sramotu.

Prizori koji su se nalazili pred Njim bili su još sakriveni od izabranih saradnika u Njegovoj službi, ali bilo je blizu vreme kada će morati da posmatraju Njegove samrtne muke. Moraće da gledaju Njega koga su voleli i u koga su imali poverenja, kako će biti predat neprijateljima i prikovan na golgotskom krstu. Uskoro će morati da ih ostavi da se bez utehe Njegovog vidljivog prisustva suoče sa svetom. Znao je da će ih proganjati žestoka mržnja i neverstvo, i želeo je da ih pripremi za ta iskušenja.

Isus i Njegovi učenici stigli su sada u jedan od gradića oko Cesarije Filipove. Bili su izvan granica Galileje u oblasti u kojoj je preovladavalo idolopoklonstvo. Ovde su učenici bili odvojeni od judaističkog uticaja i dovedeni u bliži dodir sa paganskim bogosluženjem. Oko njih su bili zastupljeni oblici sujeverja koji su postojali u svim delovima sveta. Isus je želeo da ih upoznavanje sa ovim navede da osete svoju odgovornost prema neznabošcima. Za vreme svog boravka u ovoj oblasti, nastojao je da se povuče od poučavanja naroda i potpunije se posveti svojim učenicima.

Nameravao je da im govori o patnjama koje Ga očekuju. Me}utim, prvo je otišao nasamo i molio se da nihova srca budu pripremnjena da prime Njegove reči. Pošto im se pridružio, nije odmah saopštio ono što je želeo da im kaže. Pre nego što će ovo učiniti, pružio im je priliku da pokažu svoju veru u Njega da bi se osnažili za iskušenje koje će doći. Upitao je: "Ko govore ljudi da je Sin čovečiji?"

Učenici su sa žalošću morali da priznaju da Izrailj nije uspeo da u Njemu prepozna Mesiju. Neki su ga, istina, proglasili Davidovim sinom, kada su videli Njegova čuda. Mnoštvo koje je bilo nahranjeno kod Vitsaide, želelo je da Ga proglasi carem Izrailjevim. Mnogi su bili spremni da Ga prihvate kao proroka; ali nisu verovali da je Mesija.

Isus je sada postavio drugo pitanje, koje se odnosilo na sama učenike: "A vi, šta mislite, ko sam ja?" Petar je odgovorio: "Ti si Hristos, Sin Boga živoga."

Petar je od početka verovao da je Isus Mesija. Mnogi drugi koji su bili osvedočeni propovedanjem Jovana Krstitelja i prihvatili Hrista, počeli su da sumnjaju u Jovanovu misiju kada je bačen u tamnicu i ubijen; oni su sada sumnjali da je Isus Mesija koga su tako dugo očekivali. Mnogi od učenika koji su oduševljeno očekivali da Isus zauzme svoje mesto na Davidovom prestolu, napustili su Ga kada su prozreli da nema takvu nameru. Me}utim, Petar i njegovi drugovi nisu se pokolebali u svojoj privrženosti Njemu. Nepostojanost onih koji su Ga juče slavili a danas osu}ivali nije uništila veru pravih Spasiteljevih sledbenika. Petar je izjavio: "Ti si Hristos, Sin Boga živoga." On nije očekivao carske počasti da krunišu njegovog Gospoda, već Ga je prihvatio u Njegovom poniženju.

Petar je iskazao veru dvanaestorice. Pa ipak, učenici su bili još uvek daleko od razumevanje Hristove misije. Protivljenje sveštenika i poglavara i njihovo netačno predstavljanje, nisu mogli da odvrate Hrista, ali su ih još uvek veoma zbunjivali. Oni nisu jasno videli svoj put. Uticaj njihovog ranog vaspitanja, učenje rabina, moć predanja, još uvek su zaklanjali pogled na istinu. S vremena na vreme obas-

javali su ih dragoceni zraci svetlosti od Isusa, ali ipak, često su bili kao ljudi koji posrću u mraku. Me}utim, ovoga dana, pre nego što su se součili sa velikom probom svoje vere, Sveti Duh je u sili počinuo na njima. Za izvesno vereme njihove oči odvojile su se od onoga "što se vidi" da bi gledale "ono što se ne vidi" (2. Korićanima 4,18). Pod ljudskim obličjem razaznali su slavu Božjeg Sina.

Isus je odgovorio Petru: "Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu tebi to javili, nego Otac moj koji je na nebesima."

Istina koju je Petar priznao predstavlja temelj vere. To je ono što sam Hristos objavljuje da je večni život. Me}utim, posedovanje ovog saznanja nije predstavljalo razlog za samouzvišenje. Ovo nije otkriveno Petru ni njegovom mudrošću ni njegovom dobrotom. Ljudski rod sam od sebe nikada ne može da dostigne poznavanje božanskog. "To su visine nebeske, šta ćeš učiniti? Dublje je od pakla, kako ćeš poznati?" (Jov 11,8) Jedino duh posinaštva može nam otkriti duboka Božja dela "što oko ne vide, i uho neču, i u srce čoveku ne do}e." "A nama je Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božje" (1. Korićanima 2,9.10). "Tajna je Gospodnja u onih koji ga se boje", a Petrovo raspoznavanje Hristove slave dokaz je da je bio "naučen od Boga" (Psalam 2J,14; Jovan 6,4J). Zaista, "blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu tebi to javili".

Isus je nastavio: "A ja tebi kažem: Ti si Petar, i na ovome kamenu sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati." Reč "Petar" znači "kamen" - kamen koji se kotrlja. Petar nije bio stena na kojoj je utemenjena Crkva. Vrata paklena nadvladala su ga kada se sa kletvom odrekao svoga Gospoda. Crkva je sazidana na Onome koga ne mogu nadvladati paklena vrata.

Vekovima pre Spasiteljevog dolaska, Mojisje je ukazao na Stenu Izrailjevog spasenja. Psalamista je pevao "O tvrdom gradu". Isaija je napisao: "Zato ovako veli Gospod: Evo, ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocen, temelj tvrd" (J. Mojisjeva 32,4; Psalam 62,7; Isaija 28,16). Sam Petar nadahnuto pišući, primenjuje ovo proročanstvo na Isusa. On kaže: "Jer okusite da je blag Gospod. Kad do}ete k njemu, kao kamenu živu, koji je, istina, od ljudi odbačen, ali od Boga izabran i pribran, i vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu" (1. Petrova 2,3-J).

"Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos" (1. Korićanima 3,11). "Na ovome kamenu", rekao je Isus, "sazidaću crkvu svoju". U prisustvu svih nebeskih duhovnih bića, u prisustvu nevidljive armije pakla, Hristos je osnovao svoju Crkvu na živoj Steni. Ta Stena je On sam - Njegovo telo za nas slomljeno i ranjeno. Crkvu koja je sazdana na ovom temelju vrata paklena neće nadvladati.

Kako je slaba izgledala Crkva kada je Hristos izgovorio ove reči! Postojala je samo šačica pobožnih ljudi, protiv kojih će biti upravljena sva sila zlih duhova i zlih ljudi, ali ipak Hristovi sledbenici nije trebalo da se plaše. Sazidani na Steni Njegove snage, oni ne mogu biti srušeni.

Šest hiljada godina je vera zidana na Hristu. Šest hiljada godina vihori i bure sotonskog besa udaraju o Stenu našeg spasenja; ali ona nepomično stoji.

Petar je izrazio istinu koja predstavlja temelj vere Crkve i Isus ga je počastvovao kao predstavnika čitavog tela sastavljenog od vernika. On je rekao: "I daću ti ključeve od carstva nebeskoga: i što svežeš na zemlji biće svezano na nebesima i što razdrešiš na zemlji biće razdrešeno na nebesima."

"Ključevi od carstva nebeskoga" - Hristove su reči. Sve reči Svetoga pisma su Njegove i ovim su obuhvaćene. Ove reči imaju silu da otvore i zatvore nebo. One objavljuju uslove pod kojima se ljudi primaju ili odbacuju. Tako je delo onih koji propovedaju Božju reč miris životni za život ili miris smrtni za smrt. Njihova misija meri se večnim rezultatom.

Spasitelj nije poverio delo Jevan}elja samo lično Petru. Kasnije, ponavljajući reči koje su izgovorene Petru, primenjuje ih neposredno na Crkvu. U suštini, isto je bilo izgovoreno i dvanaestorici kao predstavnicima tela pobožnih ljudi. Da je Isus dao neki poseban autoritet jednom od učenika nad ostalima, ne bismo tako često nalazili kako se prepiru oko toga ko je najveći. Oni bi se potčinili želji svoga Učitelja i poštovali onoga koga je on izabrao.

Umesto da je naimenovao jednoga koji će biti njihov vo}a, Hristos je rekao učenicima: "A vi se ne zovite ravi", "niti se zovite učitelji, jer je u vas jedan učitelj Hristos" (Matej 23,8.10).

"Svakome mužu glava je Hristos." Bog koji je sve položio pod Spaisteljeve noge, "njega dade za glavu crkvi, nad svima, koja je telo njegovo, punina onoga koji sve ispunjava u svemu" (1. Korićanima 11,3; Efescima 1,22.23). Crkva je sazidana na Hristu kao svome temelju i ona sluša Hrista kao svoju glavu. Ona ne sme da zavisi od čoveka ili da čovek vlada njome. Mnogi tvrde da im položaj poverenja u crkvi daje vlast da nare}uju šta drugi ljudi treba da veruju i čine. Bog ne odobrava ovakvo pravo. Spasitelj izjavljuje: "Vi ste braća." Svi su izloženi iskušenju i podložni greškama. Ni na jedno smrtno biće ne možemo se osloniti da nas vodi. Stena vere je živo prisustvo Hrista u Crkvi. Na nju može da se osloni i najslabiji, a oni koji sebe smatraju najjačima, pokazaće se najslabijima ako Hrista ne učine svojom silom. "Da je proklet čovek koji se uzda u čoveka i koji stavlja telo sebi za mišicu." Gospod je stena i "delo je te stene savršeno". "Blago svima koji se u Njega uzdaju!" (Jeremija 17,J; J. Mojsijeva 32,4; Psalam 2,12)

Nakon Petrovog priznanja, Isus je naložio učenicima da nikome ne kažu da je On Hristos. Zbog odlučnog otpora književnika i fariseja dat im je ovaj nalog. A i više od toga, narod - pa čak i apostoli - imali su tako pogrešnu predstavu o Mesiji da kad bi Ga i javno proglasili, to im ne bi dalo pravi pojam o Njegovm karakteru ili delu. Me}utim, iz dana u dan On im se otkrivao kao Spasitelj i tako želeo da pruži pravi pojam o sebi kao o Mesiji.

Učenici su još uvek očekivali da Hristos zavlada kao zemaljski vladar. Iako je tako dugo krio svoje namere, verovali su da On neće uvek ostati u siromaštvu i povučenosti - da je blizu vreme kada će osnovati svoje carstvo. Apostoli nikada nisu gajili misao - da mržnja sveštenika i rabina neće nikada biti pobe}ena, da će Hristos biti odbačen od svoga naroda, da će biti osu}en kao varalica i razapet kao zločinac. Me}utim, približavao se čas sila tame, pa je Isus morao svoji učenicima da otkrije sukob koji je bio pred njima. Bio je žalostan jer je unapred video iskušenje. Do ovoga trenutka uzdržao se da im objavi bilo šta o svom stradanju i smrti. U ovom razgovoru sa Nikodimom rekao je: "I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečij da se podigne. Da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni" (Jovan 3,14.1J). Me}utim, učenici to nisu čuli, a i da su čuli, ne bi razumeli. Ali, sada su bili sa Isusom, slušajući Njegove reči, posmtrajući Njegova dela, pa će, bez obzora na skromnost Njegovih okolnosti i protivljenja sveštenika i naroda, moći da se pridruže Petrovom svedočanstvu: "Ti si Hristos, Sin Boga živoga." Sada je došlo vreme da se skine koprena koje je sakrivala budućnost. "Otada poče Isus kazivati učenicima svojim da njemu valja ići u Jerusalim, i mnogo postradati od starešina i od glavara sveštenićkih i književnika, i da će ga ubiti, i treći dan da će ustati."

Nemi od tuge i zapanjenosti učenici su slušali. Hristos je prihvatio Petrovu izjavu kojom Ga je priznao kao Božjeg Sina, pa su im sada Njegove reči kojima je ukazao na svoje patnje i smrt izgledale neshvatljive. Petar nije mogao da ćuti. Zgrabio je Učitelja, kao da je želeo da Ga udalji od zle kobi koja se isprečila, i uzviknuo: "Bože sačuvaj! To neće biti od tebe."

Petar je voleo svoga Gospoda, ali Isus ga nije pohvalio što je tako pokazao želju da Ga zaštiti od patnje. Ovakve Petrove reči nisu mogle biti pomoć i okrepljenje Isusu u velikom iskušenju koje Mu je predstojalo. One nisu bile u skladu sa Božjim ciljem milosti izgbljenom svetu, ni sa poukom o samopožrtvovanosti koju je Hristos došao da pruži svojim ličnim primerom. Petar nije želeo da vidi krst u Hristovom radu. Utisak koji bi izazvale njegove reči bio je u potpunoj oprečnosti sa onim koji je Hristos želeo da ostavi na umu svojih sledbenika, pa je Spasitelj bio pokrenut da izgovori jedan od najozbiljnijih prekora koji je ikada prešao preko Njegovih usana: "Idi od mene Sotono; ti si mi sablazan, jer ne misliš što je Božje nego ljudsko."

Sotona je pokušavao da obeshrabri Isusa i da Ga odvrati od Njegove misije, a Petar je u svojoj slepoj ljubavi dao glas iskušenju. Knaz zla bio je zatočenik ove misli. Njegovo podsticanje bilo je iza ovog prenagljenog poziva. Sotona je u pustinji ponudio Hristu vladavinu svetom pod uslovom da se odrekne staze poniženja i žrtve. Sada je izneo to isto iskušenje Hristovom učeniku. Želeo ja da Petrov pogled zadrži na zemaljskoj slavi da ne bi mogao videti krst kome je Hristos želeo da usmeri njegove oči. Preko Petra, Sotona je opet sručio iskušenje na Isusa. Me}utim, Spasitelj se nije na to osvrtao; On je mislio na svog učenika. Sotona se postavio izme}u Petra i njegovog Učitelja da učenikovo srce ne bi bilo dirnuto prizorom Hristovog poniženja za njega. Hristove reči nisu izgovorene Petru, već onome koji je pokušao da ga odvoji od njegovog Otkupitelja. "Idi od mene Sotono." Nemoj se više postavljati izme}u Mene i Mog zabludelog sluge. Dopusti Mi da do}em licem k licu sa Petrom, da bih mogao da mu otkrijem tajnu svoje ljubavi.

Za Petra je to bila gorka pouka, koju je on sporo učio, da Hristova staza na Zemlji vodi kroz duboke duševne patnje i poniženja. Učenik je ustuknuo od saučestvovanja u patnji sa svojim Gospodim. Me}utim, u ognju peći za prečišćavanje morao je da upozna njen blagoslov. Mnogo kasnije kada je njegova živahna pojava već bila povijena pod teretom godina i truda, pisao je: "Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se doga}a za kušanje vaše, kao da vam se što novo doga}a; nego se radujte što stradate s Hristom, da biste, i kad se najavi slava Njegova, imali radost i veselje" (1. Petrova 4,12.13).

Isus je sada objasnio primer svojim učenicima da je Njegovo samoodricanje primer kakav treba da bude njihov život. Pokazivajući oko sebe sa učenicima i narod, koji se našao u blizini, On je rekao: "Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom." Krst je bio povezan sa silom Rima. On je bio sredstvo najsvirepijeg i najuvredljivijeg oblika smrti. Od najgorih zločinaca zahtevalo se da nose krst do mesta izvršenja smrtne kazne, i često kada je trebalo da ga postave na njegova pleća, oni su se sa

očajničkom snagom odupirali dok nisu bili savladani i oru|e za mučenje privezano za njih. Me}utim, Isus je svojim sledbenicima naložio da uzmu krst i da ga nose idući za Njim. Njegove reči, iako nejasno shvaćene, ukazivale su učenicima na njihovo prihvatanje najtežeg poniženja - poniženja do same smrti radi Hrista. Spasiteljeve reči nisu mogle opisati potpunije samopredanje. Me}utim, On je sve to prihvatio za njih. Isus nije smatrao Nebo mestom koje bi poželeo, a da mi budemo izgubljeni. On je napustio nebeske dvorove zbog života poruge, uvreda i sramne smrti. On koji je imao neprocenjivo blago neba, postao je siromašan, da se Njegovim siromaštvom mi obogatimo. Mi treba da idemo stazom kojom je On išao.

Ljubav prema dušama za koje je Hristos umro predstavlja razapinjanje svoga ja. Svako ko je Božje dete treba od sada da smatra sebe karikom u lancu spuštenom da spase svet, ujedinjenim sa Hristom u Njegovom planu milosti, i ide sa Njim da traži i spase izgubljene. Religiozan čovek treba stalno da ima na umu svoje posvećenje Bogu i obavezu da karakterom otkrije Hrista svetu. Samopožrtvovanost, saosećanje, ljubav iskazana u Hristovom životu, treba da se ponovo pokažu u životu onih koji rade za Boga. "Ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevan}elja, onaj će je sačuvati." Sebičnost je smrt. Nijedan organ u telu ne bi mogao da živi ako bi ograničio svoj rad samo za sebe. Srce, zanemarujući da šalje životodavnu krv ruci ili glavi, brzo bi izgubilo svoju snagu. Kao naša životodavna krv, tako se i Hristova ljubav širi u svaki deo Njegovog duhovnog tela. Mi smo udovi jedan drugome i duša koja odbija da daje umreće. Jer "kakva je korist čoveku", rekao je Isus, "ako sav svet zadobije, a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovek za svoju dušu?"

Iza sadašnjeg siromaštva i poniženja, On je ukazao učenicima na svoj dolazak u slavi, ne u sjaju nekog zemaljskog prestola, već u slavi Boga i nebeske vojske. "Tada će se", rekao je, "vratiti svakome po delima njegovim". Za njihovo ohrabrenje dao je sledeće obećanje: "Zaista vam kažem: Imaju neki me}u ovima što stoje ovde koji neće okusiti smrti dok ne vide Sina čovečijega gde ide u carstvu svome." Me}utim, učenici nisu razumeli Njegove reči. Slava im je izgledala daleko. Njihove oči bile su prikovane za ono što su bliže videli, za zemaljski život nemaštine, poniženja i patnje. Moraju li napustiti žarko očekivanje Mesijinog carstva? Zar svoga Gospoda neće videti kako se podiže na Davidov presto? Zar je moguće da je Hristos trebalo da živi životom poniznog lutalice bez doma, da bude prezren, odbačen i pogubljen? Žalost je tištala njihova srca, jer su voleli svoga Gospoda. Sumnja je, tako}e, mučila njihove duše jer nisu mogli shvatiti da će Božji Sin biti podvrgnut tako okrutnom poniženju. Pitali su se zašto treba dobrovoljno da ide u Jerusalim i da doživi takvo postupanje za koje im je rekao da će tamo podneti. Kako može da se povinuje takvoj sudbini i ostavi ih u većoj tami od one u kojoj su tražili put pre nego što im se On sam otkrio?

U oblasti Ćesarije Filipove, Hristos je bio izvan Irodovog i Kajafinog domašaja, razmišljali su učenici. Nije trebalo da se plaši jevrejske mržnje ili rimske sile. Zašto da ne radi ovde daleko od fariseja? Zašto je potrebno da sebe preda na smrt? Ako treba da umre, kako će onda osnovati svoje carstvo tako čvrsto da ga ni paklena vrata neće moći nadvladati? Za učenike ovo je zaista bila tajna. Oni su sada upravo putovali duž obala Galilejskog mora, prema gradu u kome će se ugasiti sve njihove nade. Nisu se usu}ivali da ništa progovore sa Hristom, već su tihim žalosnim glasom razgovarali o tome kakva će biti budućnost. Uprkos svojim pitanjima, prionuli su za misao da će neka nepredvi}ena okolnost možda otkloniti nesreću koja je izgleda očekivala njihovog Gospoda. Tako su šest dugih, tužnih dana žalili i sumnjali, nadali se i strahovali.

ISUSOVO PREOBRAŽENJE

(Matej 17,1-8; Marko 9,2-8; Luka 9,28-36)

Približavalo se veče kada je Isus pozvao k sebi svoja tri učenika - Petra, Jakova i Jovana - i poveo ih preko polja, daleko uz krševitu stazu do jedne usamljene planinske kose. Spasitelj i Njegovi učenici proveli su dan u putovanju i poučavanju, pa je penjanje na planinu još više doprinelo njihovom umoru. Hristos je skinuo terete sa duše i tela mnogim nevoljnima i On je podario treptaj života njihovim oslabljenim telima. Me}utim, bio je odeven ljudskom prirodom, pa se zajedno sa svojim učenicima umorio od penjanja.

Svetlost zalazećeg Sunca još uvek je počivala na ovom planinskom vrhu i svojom slavom, koja je polako iščezavala, pozlaćivala stazu kojom su išli. Me}utim, uskoro je svetlost napustila brdo i dolinu, i Sunce je iščezlo na zapadnom obzorju, pa su se usamljeni putnici našli obavijeni tamom noći. Tama u njihovoj okolini kao da se podudarala sa njihovim životima punim tuge oko kojih su počeli da se gomilaju i zgušnjavaju oblaci.

Učenici se nisu usu}ivali da pitaju Hrista kuda ide i sa kakvom namerom. U planini je često provodio cele noći na molitvi. On, čija je ruka oblikovala planine i doline, poznavao je prirodu i uživao je u njenoj tišini. Učenici su išli putem za Hristom; ipak, pitali su se zašto ih njihov Učitelj vodi ovom napornom stazom kada su umorni i kada je Njemu potreban odmor.

Na kraju, Hristos im je rekao da ne treba da idu dalje. Otišavši nekoliko koraka od njih, čovek bola je izlivao svoju molitvu Bogu. Molio se za snagu da izdrži iskušenje za dobro ljudskog roda. On sam iznova mora da se uhvati za Svemogućega, jer jedino na taj način mogao je da razmišlja o budućnosti. Izlivao je sve želje svoga srca za svoje učenike da u času sile mraka, njihova vera ne klone. Gusta rosa prekrila je Njegovu pogruženu pojavu, ali On na to nije obraćao pažnju. Noćne senke zgušnjavale su se oko Njega, ali On nije gledao na njihovu tamu. Tako su sati sporo prolazili. U početku, učenici su sa iskrenom odanošću sjedinjavali svoje molitve sa Njegovim, ali posle izvesnog vremena, savladani umorom zaspali su, iako su se trudili da sačuvaju svoje zanimanje za ovaj prizor. Isus im je govorio o svojim patnjama. On ih je poveo za sobom da bi se mogli sjediniti s Njim u molitvi. Sada se čak molio za njih. Spasitelj je zapazio utučenost svojih učenika, i želeo da im olakša bol uveravanjem da njihova vera nije bila uzalud. Čak ni svi me}u dvanaestoricom nisu mogli da prime otkrivenje koje je želeo da ima da. Samo trojica koji treba da budu svedoci Njegovog velikog bola u Getsimaniji bili su izabrani da budu sa Njim na brdu. Breme koje je izneo sa sobom u molitvi bilo je da im se otkrije slava koju je imao sa Ocem pre postanja sveta, da se Njegove carsto otkrije ljudskim očima i da Njegovi učenici budu osnaženi da to posmatraju. Usrdno se molio da budu svedoci otkrivenja Njegovog božanstva što će ih utešiti u času Njegovih najvećih patnji saznanjem da je On zaista Božji Sin, a Njegova sramna smrt deo plana okupljenja.

Njegova molitva je uslišena. Dok je u poniznosti klečao na kamenitom tlu, iznenada se nebo otvorilo, zlatne kapije Božjeg Grada široko raskrilile, a sveti zraci sišli na brdo i prekrili Spasiteljevu priliku. Božanska priroda iz Njegove unutrašnjosti bljesnula je kroz ljudsku prirodu i susrela se sa slavom koja je dolazila odozgo. Hristos koji je do sada ležao ničice, ustao je i uspravio se u svom božanskom veličanstvu. Bol duše je iščeznuo. Njegovo lice sijalo je "kao sunce", a Njegove haljine bile su "bele kao sneg".

Rasanjeni učenici posmatrali su izlivanje slave koja je obasjala brdo. Sa strahom i ču}enjem gledali su sjajnu priliku svoga Učitelja. Kada su bili u stanju da podnesu ovu čudesnu svetlost, videli su da Isus nije sam. Pored Njega bila su dva nebeska bića u prisnom razgovoru sa Njim. To je bio Mojsije, koji je razgovarao sa Bogom na Sinaju, i Ilija kome je data uzvišena prednost, koja je data samo još jednom od Adamovih sinova, da nikada ne doše pod vlast smrti. Na brdu Fazgi pre petnaest vekova, Mojsije je stajao i posmatrao Obećanu zemlju. Ali zbog greha kod Merive, nije mogao da u}e u nju. Njemu je pripadala radost da uvede čete Izrailjeve u nasledstvo njihovih predaka. Njegova usrdna molba: "Daj mi da pre}em i vidim zemlju dobru koja je preko Jordana i goru dobru Livan" (J. Mojsijeva 3,2J), bila je odbijena. Sada je morao da napusti nadu koja mu je četrdeset godina rasvetljavala tamu pustinjskih lutanja. Grob u pustinji bio je krajnji domet svih onih godina velikog napora i briga koje su pritiskivale dušu. Me}utim, Onaj koji "može još izobilnije sve činiti što ištemo ili mislimo" (Efescima 3,20), odgovorio je na ovaj način na molitvu svoga sluge. Mojsije je prešao u carstvo smrti, ali nije trebalo da ostane u grobu. Sam Hristos pozvao ga je natrag u život. Kušač Sotona smatrao je da polaže pravo na Mojsijevo telo zbog njegovog greha, ali Spasitelj Hristos pozvao ga je da iza}e iz groba (Juda 9).

Mojsije je na Gori preobraženja bio svedok Hristove pobede nad grehom i smrću. On je predstavljao one koji će ustati iz groba prilikom vaskrsenja pravednih. Ilija, koji je bio uzet na nebo ne videvši smrti, predstavlja one koji će živeti na Zemlji prilikom Hristovog drugog dolaska i koji će "se pretvoriti ujedanput, u trenutku oka, u poslednjoj trubi" kada "ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost" i "ovo smrtno da se obuče u besmrtnost" (1. Korićanima 1J,J1-J3). Isus je bio obučen u nebesku svetlost, kao što će biti kada se po drugi put pojavi "bez greha na spasenje". Jer će On doći "u slavi Oca svojega s an}elima svetim" (Jevrejima 9,28; Marko 8,38). Spasiteljevo obećanje učenicima sada se ispunilo. Na brdu je u malom predstavljeno buduće carstvo slave - Hristov car, Mojsije predstavnik vaskrslih svetih, a Ilija preobraženih.

Učenici nisu shvatili prizor; ali radovili su se što je strpljivi Učitelj, Krotki i Ponizni, koji je prolazio zemljom kao bespomoćni stranac, poštovan od izabranika Neba. Verovali su da je Ilija došao da objavi Mesijinu vladavinu i da će uskoro na Zemlji uspostaviti Hristovo carstvo. Sećanje na strah i razočarenje zauvek će odbaciti. Čeznuli su da borave ovde da bi se otkrila Božja slava. Petar je uzviknuo: "Gospode, dobro nam je ovde biti; ako hoćeš da načinimo ovde tri senice - Tebi jednu, a Mojsiju jednu, a jednu Iliji." Učenici su bili uvereni da su Mojsije i Ilija bili poslani da zaštite njihovog Učitelja i uspostave Njegovu carsku vlast.

Me}utim, pre krune mora da do}e krst. Predmet njihovog razgovora sa Isusom nije bilo Hristovo proglašavanje za cara, već smrt koja će se zbiti u Jerusalimu. Noseći slabost ljudske prirode, opterećen bolom i grehom, Isus je sam koračao me}u ljudima. Dok

Ga je pritiskivala tama predstojećeg iskušenja, On je bio usamljen u duhu, u svetu koji Ga nije poznavao. Čak i Njegovi voljeni učenici, obuzeti svojim ličnim sumnjama, žalostima i slavoljubivim nadama, nisu shvatili tajnu Njegove misije. Prebivao je usred ljubavi i prijateljstva na nebu, ali je bio usamljen u svetu koji je sam stvorio. Sada je Nebo poslalo svoje vesnike Isusu; ne an}ele, već ljude koji su izdržali patnje i žalosti, i koji su mogli da saosećaju sa Spasiteljem u iskušenju Njegovog zemaljskog života. Mojsije i Ilija bili su saradnici sa Hristom. Oni su sudelovali u Njegovoj čežnji da spase ljude. Mojsije se usrdno molio za Izrailj: "Ali oprosti im grehe; ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao" (2. Mojsijeva 32,32). Ilija je poznavao usamljenost duha, jer je za tri i po godine gladi nosio teret mržnje i kletve naroda. Stajao je za Boga sam na Karmilskoj gori. Sam je utekao u pustinju razočaran i očajan. Ovi ljudi, izabrani i počastvovani mimo svakog an}ela oko prestola, došli su da razgovaraju sa Isusom o Njegovom stradanju i da Ga uteše uveravanjem u saučešće Neba. Nada sveta, spasenje svakog ljudskog bića, bilo je predmet njihovog razgovora.

Savladani snom, učenici su malo čuli od onoga što se doga}alo izme}u Hrista i nebeskih vesnika. Propustivši da straže i da se mole, nisu primili ono što je Bog želeo da im da - saznanje o Hristovim stradanjima i slavi koje će doći posle toga. Izgubili su blagoslov koji je mogao biti njihov da su učestvovali u Njegovom samopožrtvovanju. Spora srca za verovanje, ovi učenici malo su cenili blago kojim je Nebo želelo da ih obogati.

Ipak, primili su veliku svetlost. Bili su uvereni da celo nebo zna za greh koji su Jevreji učinili odbacivši Hrista. Dobili su jasniji uvid u delo Otkupitelja. Videli su svojim očima i slušali svojim ušima ono što je prevazilazilo ljudsko shvatanje. Oni su "sami videli slavu Njegovu" (2. Petrova 1,16) i shvatili da je Isus zaista Mesija za koga su patrijarsi i prorci svedočili i koga kao takvog svemir nebeski priznaje.

Dok su oni još netremice posmatrali prizor na brdu, "oblak sjajan zakloni ih; i gle, glas iz oblaka govoreći: Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji, Njega poslušajte". Dok su posmatrali oblak slave, sjajniji od onoga koji je išao ispred Izrailjevih plemena u pustinji; dok su slušali Božji glas koji je govorio sa uzvišenom veličanstvenošću koja je potresala brda, učenici su popadali po zemlji. Ostali su ničice, sakrivenih lica, sve dok im se Isus nije približio i dodirnuo ih, rasteravši njihov strah svojim dobro pozantim glasom: "Ustanite, i ne bojte se." Usudivši se da podignu svoje oči, videli su da je slava nebeska prošla, a Mojsije i Ilija iščezli. Stajali su na brdu sami sa Isusom.

SLUŽBA

(Matej 17,9-21; Marko 9,9-29; Luka 9,37-4J)

Isus i Njegovi učenici celu noć proveli su na brdu, a kada se Sunce rodilo, sišli su u dolinu. Duboko zamišljeni i ćutljivi, učenici su bili ispunjeni strahopoštovanjem. Čak ni Petar nije imao ništa da kaže. Rado bi ostali da borave na tom svetom mestu taknutom nebeskom svetlošću na kome je Božji Sin otkrio svoju slavu, ali trebalo je obaviti posao za narod koji je na sve strane već tražio Isusa. U podnožju brda skupilo se veliko mnoštvo predvo}eno ostalim učenicima, koji su znali kuda je Isus otišao. Dolazeći, Spasitelj je naložio trojici svojih pratilaca da ništa ne govore o onome čemu su bili svedoci: "Nikome ne kazujte što ste videli dok Sin čovečij iz mrtvih ne ustane." O otkrivenju koje im je dato, učenici su trebali da razmišljaju u svojim srcima, a ne da ga javno objavljuju. Prenoseći ga mnoštvu, izazvali bi samo podsmeh ili praznu znatiželju. Čak i devetorica apostola neće razumeti prizor sve do posle Hristovog vaskrsenja iz mrtvih. Kako su sporo shvatala čak i ova trojica omiljenih učenika, vidi se iz činjenice što su se bez obzira na ono o čemu je Hristos govorio da Mu predstoji, me}usobno pitali šta bi trebalo da znači vaskrsenje iz mrtvih. Ipak, nisu tražili nikakvo objašnjenje od Isusa. Njegove reči o budućnosti ispunjavale su ih žalošću; nisu tražili nikakvo dalje otkrivenje o onome što su smatrali da se možda nikada neće dogoditi.

Kada su ljudi u ravnici gledali Isusa, potrčali su Mu u susret, pozdarvljajući Ga sa poštovanjem i radošću. Ipak, Njegovo oštro oko zapazilo je da su veoma zbunjeni. Učenici su izgledali smeteni. Upravo se desilo nešto što im je nanelo poniženje i gorko razočaranje.

Dok su čekali u podnožju brda, jedan otac doveo im je svoga sina da ga oslobode nemog duha koji ga je mučio. Kada je Isus poslao dvanaestoricu da propovedaju po Galileji, apostolima je data vlast nad nečistim duhovima da ih izgone napolje. Dok su išli jaki u veri, zli duhovi pokoravali su se njihovoj reči. Sada su u Hristovo ime naredili duhu koji je mučio svoju žrtvu da je napusti; ali zli duh samo im se podsmevao razmećući se iznova svojom moći. Nesposobni da objasne svoj neuspeh, učenici su osetili da nanose sramotu sebi i svome Učitelju. U mnoštvu je bilo književnika koji su dobro iskoristili ovu priliku da ih ponize. Gurajući se oko učenika, obasipali su ih pitanjima, želeći da dokažu kako su oni i njihov Učitelj varalice. Rabini su pobedonosno objavili da je ovde zao duh koga ni učenici ni sam Hristos ne mogu da savladaju. Narod je bio sklon da pristane uz književnike i mnoštvom je ovladalo osećanje prezira i poruge.

Me}utim, optužbe su iznenada prestale. Videći da se Isus i tri učenika približavaju, narod je brzo promenio raspoloženje i okrenuo se da ih sretne. Noć zajednice sa nebeskom slavom ostavila je traga na Spasitelju i njegovim pratiocima. Na njihovoj pojavi počivala je svetlost koja je strahopoštovenjem ispunjavala one koji su ih gledali. Književnici su u strahu uzmakli, dok je narod dobrodošlicom pozdravio Isusa.

Kao da je bio očevidac svega što se dogodilo, Spasitelj je došao do mesta sukoba i upravljajući svoj pogled na književnike, upitao je: "Šta se prepirete sa njima?"

Glasovi koji su pre toga bili tako samopouzdani i izazovni, sada su utihnuli. Celim mnoštvom zavladao je muk. Sada je oja}eni otac prokrčio svoj put kroz mnoštvo i bacivši se pred Isusove noge, izlio je nevolju i razočarenje.

"Učitelju", rekao je, "dovedoh k Tebi sina svojega u kome je duh nem. I svaki put kad ga uhvati lomi ga . . . I rekoh učenicima tvojim da ga isteraju; i ne mogoše."

Isus je pogledao oko sebe na zanemelo mnoštvo, svadljive književnike, zbunjene učenike. Čitao je neverstvo u svakom srcu i glasom punim žalosti uzviknuo je: "O rode neverni! Dokle ću se s vama biti? Dokle ću vas trpeti?" Tada je naložio nesrećnom ocu: "Dovedi mi sina svojega amo."

Doveli su dečaka i kada se Spasiteljev pogled spustio na njega, zao duh bacio ga je na zemlju u grčevima agonije. Ležao je valjajući se i bacajući penu, parajući vazduh svojim neljudskim kricima.

Ponovo su se Knez života i knez sila tame susreli na bojnom polju - Hristos u ispunjavanju svoje misije "da propovedam zarobljenima da će se otpustiti . . . da otpustim sužnje" (Luka 4,18), a Sotona u želji da svoju žrtvu zadrži pod svojom vlašću. An}eli svetlosti i čete zlih an}ela, nevidljivi, došli su blizu da posmataju sukob. Isus je za trenutak dozvolio zlom duhu da pokaže svoju silu, da bi oni koji su to gledali mogli razumeti oslobo}enje koje će se ostvariti.

Mnoštvo je posmatralo zaustavljenog daha, a otac u borbi izme}u nade i straha. Isus je upitao: "Koliko ima vremena kako mu se to dogodilo?" Otac je opisao duge godine patnji, i tada, kao da više nije mogao da izdrži, povikao je: "Ako šta možeš pomozi nam, smiluj se na nas." "Ako šta možeš!" Čak i sada, otac je sumnjao u Hristovu moć.

Isus je odgovorio: "Ako možeš verovati, sve je moguće onome ko veruje." Hristu nije nedostajala sila; ozdravljenje sina zavisilo je od očeve vere. Sa suzama koje su grunule, shvatajući sopstvenu slabost, otac se prepustio Hristovoj milosti, uzviknuvši: "Verujem, Gospode! Pomozi mojemu neverju."

Isus se okrenuo dečaku koji je patio: "Duše nemi i gluhi! Ja ti zapovedam, izi}i iz njega i više ne ulazi u njega." Začuo se krik i nestala je samrtna borba. Zli duh, izlazeći, kao da je odnosio i život svoje žrtve. Dečak je ostao ležeći nepomično i očigledno bez života. Mnoštvo je šaputalo: "Umre." Me}utim, Isus je uzeo ruku, podigao ga i predao u savršenom zdravlju uma i tela njegovom ocu. Otac i sin slavili su ime svoga Izbavitelja. Mnogi "se divljahu veličini Božjoj", dok su se književnici, pobe}eni i pognute glave zlovoljno udaljili.

"Ako šta možeš pomozi nam, smiluj se na nas." Koliko je mnogo grehom opterećenih duša izgovaralo ovu molitvu. Svima odgovor Spastelja, punog sažaljenja, glasi: "Ako možeš verovati, sve je moguće onome koji veruje." Vera je ta koja nas povezuje sa Nebom i daje nam snagu da se uspešno borimo sa silama tame. U Hristu, Bog nam je dao sredstvo za savladavanje svake grešne osobine i odupiranje svakom iskušenju, bez obzira na njegovu jačinu. Me}utim, mnogi osećaju da im nedostaje vera i zato ostaju odvojeni od Hrista. Neka se ove duše u svojoj bespomoćnoj nedostojnosti oslone na milost svoga saosećajnog Spasitelja. Ne gledaj na sebe, već na Hrista. On, koji je lečio bolesne i izgonio zle duhove dok je hodao me}u ljudima, i danas je isti moćni Otkupitelj. Vera dolazi iz Božje reči. Tada se treba uhvatiti za Njegovo obećanje: "I koji dolazi k meni neću ga isterati napolje" (Jovan 6,37), i baciti se pred Njegove noge sa uzvikom: "Verujem, Gospode! Pomozi mojemu neverju". Čovek ne može nikada propasti dok god to čini - nikada.

U kratkom vremenskom razmaku omiljeni učenici posmatrali su vrhunac slave i poniženja.Videli su ljudsku prirodu preobraženu u Božje obličje i uniženu do sličnosti Sotoni. Sa brda na kome je razgovarao sa nebeskim vesnicima, i gde je bio proglašen Božjim Sinom glasom iz sjajne slave, videli su Isusa kako silazi da se susretne sa najpotresnijim i najodbojnijim prizorom, sa umobolnim dečakom, iskrivljena lica; koji je škrgutao zubima u grčevima bola koji nijedna ljudska sila nije mogla otkloniti. Ovaj moćni Otkupitelj, koji je samo pre nekoliko sati stajao ovenčan slavom pred svojim zadivljenim učenicima, spustio se da podigne Sotoninu žrtvu sa zemlje po kojoj se valjala i da je obnovljenog zdravlja uma i tela vrati ocu i njenom domu.

To je bila očigledna pouka o otkupljenju - Božanstvo iz Očeve slave spušta se da spase izgubljene. To je predstavljalo i misiju učenika. Život Hristovih slugu ne treba da prolazi samo na vrhu brda sa Isusom u časovima duhovnog prosvetljenja. Njihov posao je dole u ravnici. Duše koje je Sotona učinio robovima čekaju reč vere i molitve da ih oslobodi.

Devet učenika sada je duboko razmišljalo o gorkoj činjenici svoga neuspeha, pa kada je Isus opet ostao nasamo sa njima, postavili su Mu pitanje: "Zašto ga mi ne mogasmo isterati?" Isus im je odgovorio: "Za neverstvo vaše. Jer vam kažem zaista: Ako imate vere koliko zrno gorušično, reći ćete gori ovoj: Pre}i odavde tamo, i preći će, i ništa neće vam biti nemoguće. A ovaj rod izgoni samo molitvom i postom." Njihovo neverstvo koje ih je odvojilo od dubljeg saosećanja sa Hristom i nemarnost kojom su posmatrali sveto delo, koje im je povereno, prouzrokovali su njihov neuspeh u sukobu sa silama tame.

Hristove reči koje su ukazivale na Njegovu smrt donele su im žalost i sumnju. Izbor trojice učenika da prate Isusa na bdro, izazvalo je ljubomoru devetorice. Umesto da jačaju svoju veru molitvom i razmišljanjem o Hristovim rečima, bavili su se svojim obeshrabrenjima i ličnim uvredama. U takvom mračnom stanju otpočeli su sukob sa Sotonom.

Da bi uspeli u takvom sukobu morali su da pristupe radu u drukčijem duhu. Njihova vera morala je da se osnaži usrdnom molitvom, postom i poniznošću srca. Morali su biti oslobo}eni sebičnosti i ispunjeni Duhom i Božjom silom. Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri - veri koja vodi do potpune zavisnosti od Boga i bezrezervnog posvećenja Njegovom delu - može jedino pomoći ljudima da dobiju potporu svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta, sa duhovima pakosti ispod neba.

"Ako imate vere koliko zrno gorušično", rekao je Isus, "reći ćete gori ovoj: Pre}i odavde tamo, i preći će". Iako je gorušično seme tako malo, ono sadrži isti tajanstveni princip života koji izaziva rast i najvećeg drveta. Kada se zrno gorušično baci u zemlju, mala klica koristi svaki sastojak koji je Bog predvideo za njenu ishranu i brzo uspostavlja stalan rast. Ako imamo ovakvu veru, držaćemo se Božje reči i svih korisnih sredstava koje je On odredio. Tako će jačati naša vera i dovesti nam u pomoć silu sa neba. Prepreke koje je Sotona postavio na našoj stazi, iako izgledaju nesavladive kao večni bregovi, nestaće pred zahtevom vere. "Ništa neće vam biti nemoguće."

KO JE NAJVEĆI?

(Matej 17,9-21; Marko 9,9-29; Luka 9,37-4J)

Vrativši se u Kapernaum, Isus nije otišao na dobro poznata mesta na kojima je učio narod, već je sa svojim učenicima tiho potražio kuću koja je tebalo da bude Njegov privremeni dom. Za vreme ostatka svog boravka u Galileji Njegova namera je bila da poučava učenike, a ne da radi za mnoštvo.

Na putu kroz Galileju, Hristos je opet pokušao da pripremi misli svojih učenika za prizore koji su Mu predstojali. Rekao im je da treba da ide u Jerusalim da bude ubijen i ponovo vaskrsne. Dodao je neobičnu i svečanu izjavu da će biti izdat u ruke svojih neprijatelja. Čak ni sada, učenici nisu shvatili Njegove reči. Iako je senka velikog bola pala na njih, duh suparništva našao je mesta u njihovim srcima. Raspravljali su me}usobno koga bi trebalo smatrati najvećim u carstvu. Mislili su da ovu sva}u sakriju od Isusa i nisu se kao obično tiskali pored Njega, već su zaostajali, tako da je On bio ispred njih kada su ušli u Kapernaum. Isus je čitao njihove misli i čeznuo da ih posavetuje i pouči. Me}utim, za to je čekao miran trenutak, kada će njihova srca biti otvorena da prime Njegove reči.

Uskoro, pošto su stigli u grad, skupljač crkvenih prihoda prišao je Petru sa pitanjem: "Zar vaš učitelj neće dati didrahme?" Ovaj porez nije bila gra}anska dažbina, već verski doprinos koji je godišnje bio obavezan da plati svaki Jevrejin za potpomaganje hrama. Odbijanje plaćanja ovog poreza smatralo se nevernošću hramu - po mišljenju rabina - najtežim grehom. Spasiteljev stav prema rabinskim zakonima i Njegovi jasni ukori braniteljima predanja, pružali su izgovor za optužbu da On želi da sruši službu u hramu. Sada su Njegovi neprijatelji videli priliku da unište Njegov ugled. U skupljaču poreza našli su pogodnog saveznika.

Petar je video u skupljčevom pitanju nagoveštaj koji je napadao Hristovu privrženost hramu. Revan za čast svoga Učitelja, žurno je odgovorio, ne savetujući se sa Njim, da će Isus platiti porez.

Me}utim, Petar je samo delimično razumeo nameru ovog čoveka koji mu je postavio pitanje. Postojali su izvesni slojevi za koje se smatralo da su oslobo}eni plaćanja poreza. U Mojsijevo vreme, kada su Leviti bili izdvojeni za službu u svetinji, nije im dato nikakvo nasledstvo me}u naraodom. Gospod je rekao: "Zato nema pleme Levijevo dela ni nasledtsva s braćom svojom; Gospod je nasledstvo njegovo" (J. Mojsijeva 10,9). U Hristovo vreme, sveštenici i Leviti još uvek su se smatrali naročito posvećeni hramu i od njih se nije zahtevalo da daju godišnji doprinos za njegovo potpomaganje. Proroci su tako}e bili oslobo}eni ovog plaćanja. Zahtevajući porez od Isusa, rabini su odbacili Njegovo tvr}enje da je prorok ili učitelj, i postupali prema Njemu kao prema bilo kojoj svakodnevnoj osobi. Njegovo odbijanje da plati porez predstavljalo je nepoštovanje hrama, dok bi sa druge strane, plaćanje bilo uzeto kao opravdanje za to šo su Ga odbacili kao proroka.

Samo malo pre toga, Petar je priznao Isusa kao Božjeg Sina, ali sada je propustio priliku da otkrije karakter svoga Učitelja. Svojim odgovorom skupljaču da će Isus platiti porez, on je u stvari potvrdio pogrešnu predstavu o Njemu, koju su sveštenici i poglavari pokušali da razglase.

Kada je Petar ušao u kuću, Spasitelj se nije pozvao na ono što se dogodilo, već je upitao: "Šta miliš Simone? Carevi zemaljski od koga uzimaju poreze i harače, da li od svojih sinova ili od tu}ih?" Petar je dogovorio: "Od tu}ih!" Onda je Isus rekao: "Dakle, ne plaćaju sinovi." Dok se narod neke zemlje oporezuje za izdržavanje svoga cara, vladareva deca oslobo}ena su toga. Tako je i Izrailj, po sopstvenoj izjavi Božji narod, bio pozvan da održava Njegovu službu, ali Isus, Božji Sin, nije imao takvu obavezu. Ako su Leviti bili oslobo}eni zbog svoje povezanosti sa hramom, koliko više je to trebalo da bude On, kome je hram bio dom Njegovog Oca.

Da je Isus platio porez bez protivljenja, On bi u stvari podržao opravdanost zahteva i tako se odrekao svoje božanske prirode. Ali dok je smatrao za dobro da ispuni zahtev, porekao je tvrdnju na kojoj je bio zasnovan. U načinu kako je obezbedio plaćanje poreza pružio je dokaz o svom božanskom karekteru. Jasno je pokazao da je On jedno sa Bogom i zbog toga nije pod porezom kao običan podanik carstva.

"Idi na more", naložio je Petru, "i baci udicu, i koju prvu uhvatiš ribu uzmi je; i kad joj otvoriš usta naći ćeš statir; uzmi ga, te im podaj za me i za se."

Iako je svoju božansku prirodu zaodenuo u ljudsku prirodu, ovim čudom otkrio je svoju slavu. Bilo je očigledno da je to Onaj koji je preko Davida objavio: "Jer je moje sve gorsko zverje, i stoka po planinama na hiljade. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je. Da ogladnim ne bih tebi rekao, jer je moja vaseljena i sve što je na njoj" (Psalam J0,10-12).

Iako je razjasnio da ne podleže nikakvoj obavezi da plaća porez, Isus nije stupio ni u kakvu raspravu sa Jevrejima o ovom predmetu, jer bi oni pogrešno protumačili Njegove reči i okrenuli ih protiv Njega. Da ih ne bi sablaznio odbijanjem davanja poreza, On je učinio ono što se s pravom od Njega nije moglo zahtevati. Ova pouka imaće veliku vrednost za Njegove učenike. Uskoro je trebalo da se dogode značajne promene u njihovom odnosu prema službi u hramu i Hristos ih je poučio da se nepotrebno ne suprotstavljaju uspostavljenom poretku. Koliko je god moguće, treba da izbegnu pružanje povoda za pogrešno tumačenje njihove vere. Religiozni ljudi ne treba da žrtvuju nijedno načelo istine, ali treba, kad god je to moguće, da izbegnu raprave.

Dok su Hristos i učenici bili sami u kući, Isus je pozvao druge k sebi i upitao: "Šta se prepiraste putem me}u sobom?" Isusovo prisustvo i Njegovo pitanje, čitav predmet stavili su u potpuno drugo svetlo od onoga u kome im se pojavljivao dok su se usput prepirali. Nisu progovarali od sramote i samoosu}ivanja. Isus im je rekao da će umreti za njih, pa se njihovo sebično vlastoljublje našlo u bolnoj suprotnosti sa Njegovom nesebičnom ljubavlju.

Kada im je rekao da će biti ubijen i da će ponovo ustati, Isus je pokušao da ih uvede u razgovor o velikoj probi njihove vere. Da su bili spremni da prihvate ono što je On želeo da im objavi, bili bi pošte}eni gorkih patnji i očajanja. Njegove reči donele bi utehu u trenutku žalosti i razočarenja. Me}utim, iako je tako otvoreno govorio o onome što Ga očekuje, Njegovo spominjanjae činjenice da uskoro treba da ide u Jerusalim ponovo je rasplamsalo njihovu nadu da će carstvo uskoro biti uspostavljeno. Ovo je podsticalo pitanja o tome ko će popuniti najviša mesta. Posle Petrovog povratka sa mora, učenici su mu kazali Spasiteljevo pitanje i najzad, jedan se ohrabrio da upita Isus: "Ko je dakle najveći u cartvu nebeskome?"

Spasitelj je okupio svoje učenike oko sebe i rekao im: "Koji hoće da bude prvi neka bude od sviju najzadnji i svima sluga." U ovim rečima bilo je ozbiljnosti i uticajnosti koju učenici nisu mogli da shvate. Ono što je Hristos raspoznavao, oni nisu mogli da vide. Nisu razumeli prirodu Hristovog carstva i ovo nepoznavanje bilo je očigledni uzrok njihove prepirke. Me}utim, stvarni uzrok ležao je mnogo dublje. Čak i pošto su dobili najpotpunije saznanje, svako pitanje prvenstva moglo je da obnovi nevolju. Na taj način na Crkvu se navuklo zlo posle Hristosvog odlaska. Rasprava oko najvišeg mesta predstavljala je delovanje istoga duha koji se javio u početku velike borbe u gornjim svetovima i koji je s neba dovela Hrista da umre. Pred njima se podigla vizija o Luciferu, sinu jutra, koji je slavom nadmašivao sve an}ele oko prestola i koji je bio povezan sa Božji Sinom najčvršćim vezama. Lucifer je rekao: "Izjednačiću se s Višnjim" (Isaija 14,12.14), pa je želja za samouzdizanjem unela sva}u u nebeske dvorove i proterala mnoštvo Božjih četa. Da je Lucifer stvarno želeo da bude sličan Svevišnjem, nikada ne bi napustio svoje odre}eno mesto na nebu; jer se duh Svevišnjega jasno pokazuje u nesebičnoj službi. Lucifer je želeo Božju moć, ali

ne Njegov karakter. Želeo je za sebe najviše mesto i svako stvorenje pokretano njegovim duhom, učiniće to isto. Na taj način postaju neizbežni otu}enost, sva}e i nesloga. Vlast postaje nagrada najjačih. Sotonino carstvo je carstvo prinude; svaki pojedinac smatra drugoga preprekom na svome putu napretka ili stepenicama kojima će se popeti na više mesto.

Dok je Lucifer smatrao da je ono što treba dostići - jednakost sa Bogom, Hristos, Uzvišeni, "je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči na}e se kao čovek, ponizi sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove" (Filibljanima 2,7.8). Sada se krst nalazio upravo pred Njim, a Njegovi učenici bili su toliko ispunjeni samoživošću - pravim načelom Sotoninog carstva - da nisu mogli saosećati sa svojim Gospodom, niti čak razumeti dok je govorio o svom poniženju za njih.

Veoma nežno, ali sa svečanim naglaskom, Isus je pokušao da ispravi zlo. On je pokazao koje načelo vlada u nebeskom carstvu i u čemu se sastoji prava veličina ocenjena merilima nebeskih dvorova. Oni koje su pokretali ponos i ljubav prema isticanju, mislili su o sebi i nagradi koju će dobiti, a ne o tome kako će vratiti Bogu darove koje su primili. Oni neće imati nikakvog mesta u nebeskom carstvu, jer su se ubrojili u Sotonine redove.

Pre ide čast nego poniznost. Da popuni visoko mesto pred ljudima, Nebo bira radnika koji, kao Jovan Krstitelj, zauzima nisko mesto pred Bogom. Učenik koji najviše nalikuje detetu najuspešniji je u radu za Boga. Nebeska bića mogu da sara}uju sa onim koji ne želi da uzvisi sebe, već da spasava duše. Onaj koji najdublje oseća svoju potrebu za božanskom pomoći, moliće se za nju, pa će mu Sveti Duh dati od Isusove svetlosti što će ojačati i uzdići dušu. Posle susreta sa Hristom poći će da radi za one koji umiru u svojim gresima. On je pomazan za svoju službu i imaće uspeha tamo gde bi mnogi učeni i umni pretpeli neuspeh.

Ali, kada se ljudi uzvise, smatrajući da su neophodni za uspeh Božjeg velikog plana, Gospod će učiniti da ostanu po strani. Tako će se jasno pokazati da Gospod ne zavisi od njih. Posao neće stati zato što su uklonjeni iz njega, već će ići napred sa većom silom.

Isusovim učenicima nije bilo dovoljno da samo budu poučeni o prirodi Njegovog carstva. Bila im je potrebna promena srca koja bi ih dovela u sklad sa Njegovim načelima. Pozvavši dete k sebi, Isus ga je doveo me}u njih, uzeo nežno u svoje naručje i rekao: "Ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko." Jednostavnost, zaboravljanje na sebe i dečja ljubav ispunjena poverenjem - osobine su koje Nebo ceni. To su osobine prave veličine.

Isus je ponovo objasnio učenicima da se Njegovo carstvo ne odlikuje zemaljskim dostojanstvom i razmetljivošću. Kod Isusovih nogu zaboravljaju se sva ova posebna obeležja. Bogati i siromašni, učeni i neobrazovani susreću se ne pomišljajući na društveni sjaj ili svetovno prvenstvo. Svi se susreću kao duše otkupljene krvlju, podjenako zavisni od Onoga koji ih je otkupio Bogu.

Iskrena, skrušena duša dragocena je u Božjim očima. On stavlja svoj pečat na ljude ne prema društvenom sloju, ne prema njihovom bogatstvu, ne prema njihovoj umnoj veličini, već prema njihovom jedinstvu sa Hristom. Gospod slave zadovoljan je sa onima koji su krotka i ponizna srca. "Ti mi daješ", rekao je David, "štit spasenja svojega i . . . milost Tvoja", kao bitni sastojak ljudskog karaketera, "čini me velikim" (Psalam 18,3J).

"Ko jedno ovakvo dete primi u ime moje", rekao je Isus, "mene prima; a ko mene primi, ne prima mene nego Onoga koji je mene poslao." "Ovako veli Gospod: Nebo je presto moj i zemlja podnožje nogama mojim, ali na koga ću pogedati? Na nevoljnog i na onoga ko je skrušena duha i ko drhće od moje reči" (Isaija 66,1.2).

Spasiteljeve reči probudile su u učenicima osećanje nepoverenja prema sebi. U odgovoru nije ni na koga naročito ukazano, ali Jovan je bio podstaknut da upita da li je u jednom slučaju njegov postupak bio ispravan. U detinjem duhu izložio je svoj predmet Isusu. "Učitelju", rekao je on, "videsmo jednoga gde imenom Tvojim izgoni }avole, koji ne ide za nama; i zabranismo mu jer ne ide za nama".

Sprečavanjem ovog čoveka, Jakov i Jovan su smatrali da brane čast svoga Gospoda, ali počeli su da uvi}aju da su bili ljubomorni radi sebe samih. Priznali su svoju grešku i prihvatili Isusov ukor: "Ne branite mu; jer nema nikoga koji bi imenom mojim čudo činio da može brzo zlo govoriti za mnom." Niko nije smeo biti odgurnut, ko je na bilo koji način pokazao prijateljstvo prema Hristu. Bilo je mnogo onih koji su duboko pokrenuti Hristovim karakterom i delima otvarali u veri svoja srca Njemu, pa su učenici, koji nisu mogli da čitaju pobude, morali da budu pažljivi da ne obeshrabre ove duše. Kada Isus ne bude više u telu bio me}u njima, i delo bude prepušteno njihovim rukama, ne smeju se odati sebičnom i isključivom duhu, već otkriti isto dalekosežno saosećanje koje su videli kod svoga Učitelja.

Činjenica da se neko u svemu ne uskla}uje sa našim ličnim zamislima i shvatanjima neće opravdati što mu zabranjujemo da radi za Boga. Hristos je veliki Učitelj; mi ne treba da sudimo i zapovedamo, već da svi u poniznosti sedimo kraj Isusovih nogu i učimo se od Njega. Svaka duša koju je Bog učinio revnosnom predstavlja kanal preko koga će Hristos otkriti svoju ljubav koja prašta. Kako treba da budemo pažljivi da ne bismo obeshrabrili nekog od nosilaca Božje svetlosti i tako presekli zrake kojima bi On obasjao svet!

Grubost ili hladnoća koju neki od učenika pokazuju prema osobi koju Hristo privlači - takav čin kao onaj Jovanov, kada je zabranio čoveku da čini čuda u Hristovo ime - može skrenuti stope na neprijateljsku stazu i prouzrokovati gubitak jedne duše. Za takvoga koji to čini Isus je rekao: "Bolje bi mu bilo da se obesi kamen vodenični o vratu njegovu i da se baci u more." Zatim je dodao: "Ako te ruka tvoja sablažnjava, odseci je; bolje ti je bez ruke u život ući, negoli sa obe ruke ući u pakao, u oganj večni. I ako te noga tvoja sablažnjava, odseci je; bolje ti je ući u život hromu, negoli sa dve noge da te bace u pakao" (Marko 9,43-4J).

Čemu ovaj ozbiljan govor, od koga nijedan drugi ne može biti stroži? Zato "jer je Sin čovečiji došao da na}e i spase što je izgubljeno". Zar će onda Njegovi učenici pokazivati manje obzira prema dušama svojih bližnjih od obzira koji je pokazivalo Veličanstvo neba? Za svaku dušu plaćena je beskrajna cena i zato je strašan greh odvratiti jednu dušu od Hrista, tako da će za nju biti uzaludni Spasiteljeva ljubav, poniženje i samrtne muke.

"Teško svetu od sablazni! Jer je potrebno da do}u sablazni!" (Matej 18,7) Svet, podstaknut od Sotone, sigurno će se suprotsavljati Hristovim sledbenicima i težiće da uništi njihovu veru, ali teško onome koji je uzeo Hristovo ime, a na}e se da obavlja ovaj posao. Naš Spasitelj je izložen sramoti od strane onih koji tvrde da Mu služe, ali koji pogrešno predstavljaju Njegov karakter, a time su mnogi prevareni i povedeni na pogrešne staze.

Svaku naviku ili običaj koji bi vodio u greh i naneo sramotu Hristu, bez obzira na žrtve, bolje je odbaciti. Ono što obešćašćuje Boga ne može koritiiti duši. Nebeski blagoslov ne može da prati nijednog čoveka koji krši večna načela pravde. Samo jedan greh kome se povla}uje dovoljan je da unizi karakter i zavede druge. Kada bi se odsekla noga ili ruka, ili kada bi se čak i oko izvadilo da bi se telo spasilo od smrti, koliko bismo bili odlučniji da odbacimo greh koji donosi smrt duši!

U obrednoj službi svakoj žrtvi dodavala se so. Ovo, kao i žrtvovanje tamjana, označavalo je da jedino Hristova pravda može tu službu da učini prihvatljivom Bogu. Pozivajući se na ovaj postupak, Isus je rekao :"Svaka će se žrtva solju posoliti." "Imajte so u sebi, i mir imajte me}u sobom." Svi koji žele da prinesu sebe "u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu" (Rimljanima 12,1) moraju da prime spasonosnu so, pravdu našeg Spasitelja. Tada oni postaju "so zemlji", i kao što so čuva od raspadanja, sprečavaju zlo me}u ljudima (Matej J,13). Me}utim, ako je so izgubila svoj ukus, ako pobožnost postoji samo po imenu bez Hristove ljubavi, tada tu nema nikakve sile za dobro. Taj život ne može da izvrši nikakav spasonosni uticaj na svet. Vaša snaga i delotvornost u izgra}ivanju Moga carstva, kaže Isus, zavisi od vašeg primanja Moga Duha. Morate postati učesnici u Mojoj milosti, da biste postali miris života na život. Tada neće biti nikakvog suparništva, nikakve sebičnosti, nikakve želje za najvišim položajima. Posedovaćete takvu ljubav koja ne traži svoje, već dobro drugih.

Neka grešnik koji se kaje upravi svoje oči na "Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29), i gledanjem doživi promenu. Njegovo strahovanje pretvoriće se u radost, njegove sumnje u nadu. Izniknuće zahvalnost. Kameno srce je razbijeno! Bujica ljubavi izliva se u srce. Hristos je u njemu izvor vode koja teče u večni život. Kada gledamo Isusa, čoveka bola, i upoznatog sa tugom, kako radi na spasavanju izgubljenih, kako Ga ponižavaju, preziru, ismejavaju, gone iz grada u grad, dok nije ispunio svoju misiju; kada Ga gledamo u Getsimaniji, sa krupnima kapima krvavog znoja i kako na krstu umire u samrtnim ukama - kada ovo vidimo, naše ja neće više bučno zahtevati da bude cenjeneo. Gledajući na Isusa postidećemo se svoje hladnoće, svoje neosetljivosti, svoje sebičnosti. Bićemo spremni da budemo nešto ili ništa, tako da od srca možemo služiti Učitelju. Radovaćemo se da nosimo krst za Isusom, da trpimo iskušenje, sramotu ili progonstvo za Njega koga volimo.

"Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabih nositi, i ne sebi uga}ati" (Rimljanima 1J,1). Nijedna duša koja veruje u Hrista, iako joj vera može biti slaba, a koraci nesigurni kao u maloga deteta, ne sme se prezirati. Svim onim što nam je kao prednost dato nad drugima - bilo to obrazovanje, plemenitost karaktera, religiozno vaspitanje, versko iskustvo - dužni smo onima koji imaju manje mogućnosti i - koliko god to leži u našoj moći - treba da im služimo. Ako smo jaki, moramo da podupremo ruke slabijih. An}eli slave koji stalno gledaju lice nebeskog Oca, raduju se službi ovim najmanjima. Oni se naročito brinu za duše koje su uplašene, koje imaju mnoge neprijatne crte karaktera. An}eli su uvek prisutni tamo gde su najpotrebniji, kraj onih koji imaju najžešće borbe sa sobom i čije prilike su veoma obeshrabrujuće. U ovoj službi sara}ivaće Hristovi pravi sledbenici.

Ako bi neko od ovih malih bio pobe}en i učinio neko zlo protiv nas, tada je naš posao da pokušamo da ga vratimo dobru. Nemojmo očekivati od njega da prvi načini napor za pomirenje. "Šta vam se

čini?", rekao je Isus, "kad ima jedan čovek sto ovaca pa za}e jedna od njih, ne ostavi li on devedeset i devet u planini, i ide da traži onu što je zašla? I ako se dogodi da je na}e, zaista vam kažem da se njoj više raduje nago onima devedeset i devet što nisu zašle. Tako nije volja Oca vašega nebeskoga da pogine jedan od ovih malih".

U duhu krotosti i "čuvajući sebe da i ti ne budeš iskušan" (Galatima 6,1) idi onome koji greši i "pokaraj ga me}u sobom i njim samim". Nemoj ga osramotiti, iznoseći njegovu krivicu drugima, niti nanosi sramotu Hristu objavljujući greh ili pogrešku onoga koji nosi Njegovo ime. Često se onome koji greši mora jasno izneti istina; on mora da se dovede dotle da uvidi svoju pogrešku, da bi mogao da se popravi. Me}utim, ti ne treba da sudiš ili osu}uješ. Nemoj učiniti nikakav pokušaj da bi opravdao samoga sebe. Neka sav tvoj trud bude za njegovo obnovljenje. U postupanju sa ranama duše potreban je najnežniji dodir, najtananija osetljivost. Jedino ljubav koja ističe iz čoveka bola sa Golgote ovde može biti od koristi. Sa sažaljivom nežnošću neka brat postupa sa bratom, pa ako uspe, on će "spasti dušu od smrti" i "pokriti mnoštvo greha" (Jakov J,20).

Me}utim, čak i ovaj napor može biti nedovoljan. Tada, rekao je Isus: "Uzmi sa sobom jednoga ili dvojicu." Moguće je da će njihov združeni uticaj preovladati tamo gde je uticaj prvoga ostao bez uspeha. Budući da nisu bili učesnici u toj teškoći, oni će najverovatnije delovati nepristrasno, pa će ta činjenica njihovom savetu dati veći značaj kod onoga koji greši.

Ako ih tada ne bi poslušao, onda, a nikako pre toga, to pitanje treba izneti pred ceo skup religoznih ljudi. Neka se vernici Crkve, kao Hristovi predstavnici, ujedine u molitvi i usrdnoj molbi sa ljubavlju da bi se prestupnik popravio. Sveti Duh će govoriti preko svojih slugu, moleći zabludelog da se vrati Bogu. Apostol Pavle, nadahnut, kaže: "Kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo, pomirite se sa Bogom" (2. Korićanima J,20). Onaj koji odbaci ovaj zajednički predlog, prekinuo je vezu koja ga spaja sa Hristom, i tako sam se odvojio od zajednice vernih. Posle toga, kaže Isus, "da ti bude kao neznabožac i carinik". Me}utim, on ne sme da se smatra odsečenim od Božje milosti. Neka ne bude prezren ili zanemaren od svoje ranije braće, već negovan sa nežnošću i saosećanjem, kao jedna od izgubljenih ovaca koju Hristos još uvek želi da dovede u svoj tor.

Hristovo uputstvo o postupku prema zabludelom ponavlja se u mnogo odre}enijem obliku učenja dato Izrailju preko Mojsija: "Nemoj mrziti na brata svojega u srcu svojem; slobodno iskaraj bližnjega svojega, i nemoj trpeti greha na njemu" (3. Mojsijeva 19,17). To znači, ako neko zanemari dužnost pokušaja da vrati one koji su u zabludi ili grehu, koju je Hristos odredio, on postaje saučesnik u grehu. Za zla koja smo mogli zaustaviti, isto smo toliko odgovorno kao da smo sami krivi za ta dela.

Me}utim, onome koji čini zlo treba da ukažemo na zlo. To ne smemo da načinimo predmetom svojih me}usobnih komentara i kritikovanja; čak ni posle kazivanja crkvi, namamo pravo da to ponovimo drugima. Saznanje o greškama religioznih ljudi biće samo uzrok spoticanja za svet koji ne veruje; a razmišljanjem o ovome, možemo imati samo štetu, jer posmatranjem i mi se menjamo. U težnji da ispravimo greške nekog brata, Hristov Duh će nas voditi da ga štitimo, koliko je god to moguće od kritikovanja čak i njegove braće i još mnogo više od prekora nevernog sveta. I sami grešimo i potrebna nam je Hristova milost i praštanje, pa upravo onako kako želimo da On postupa sa nama, On nam nalaže da i mi postupamo jedan prema drugome.

"Što god svežete na zemlji biće svezano ne nebu, i što god razdrešite na zemlji biće razdrešeno na nebu." Vi delujete kao poslanici Neba i vaše delo je za večnost.

Me}utim, sami ne moramo da nosimo ovu veliku odgovornost. Svuda gde se sa iskrenim srcem sluša Njegova reč, tu i Hristos prebiva. On nije prisutan samo na skupovima u crkvi, već će biti i tamo gde god se učenici, ma koliko ih malo bilo, sastaju u Njegovo ime. Tako On kaže: "Ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za što se uzmole, daće im Otac moj koji je na nebesima."

Isus izjavom: "Otac moj koji je na nebesima" kao da podseća svoje učenike da dok je svojom ljudskom prirodom povezan sa njima i učestvuje u njihovim iskušenjima i saoseća sa njima u njihovim patnjama, On je svojom božanskom prirodom povezan sa prestolom Beskonačnoga. Kakve li sigurnosti! Nebeska sveta bića sjedinjuju se sa ljudima saosećajući i radeći na spasavanju onih koji su izgubljeni. Sva sila Neba sjedinjuje se sa ljudskom sposobnošću da duše privuče Hristu.

NA PRAZNIK SENICA

(Jovan 7,1-1J.37-39)

Tri puta godišnje zahtevalo se od Jevreja da se iz verskih razloga okupe u Jerusalimu. Sakriven u stubu od oblaka, Izrailjev nevidljivi Vo}a dao je uputstva o ovim skupovima. Za vreme ropstva Jevreja, ona se nisu mogla poštovati, ali kada se narod vratio u svoju zemlju, svetkovanje ovih običaja - spomena, još jednom je počelo. Prema Božjoj zamisli, ove godišnjice trebalo je da podsete narod na Njega. Ali, sa malo izuzetaka, sveštenici i narodne vo}e izgubili su iz vida ovaj cilj. Onaj koji je uspostavio ove narodne skupove i koji je shvatio njihov značaj bio je očevidac njihove izopačenosti.

Praznik senica bio je poslednji godišnji skup. Bog je želeo da u ovo vreme narod razmišlja o Njegovoj dobroti i milosti. Cela zemlja bila je pod Njegovim vo}stvom, primajući Njegov blagoslov. Danju i noću Njegovo staranje nije prestajalo. Sunce i kiša učinili su da zemlja da svoj rod. Letina je sakupljena u dolinama i ravnicama. Masline su bile obrane, a dragoceno ulje uskladišteno. Palma je donela svoje obilje. Rumeni grozdovi bili su izmuljani u vinskim presama.

Praznik je trajao sedam dana i za njegovo svetkovanje stanovnici Palestine, zajedno sa mnogim iz drugih zemalja, ostavljali su svoje domove i dolazili u Jerusalim. Narod je dolazio iz bliza i daleka noseći u rukama znake svoje radosti. Stari i mladi, bogati i siromašni, svi su nosili neki dar kao prilog zahvalnosti Onome koji je krunisao godinu svojom dobrotom i učinio da Mu stope budu pune masti (Psalam 6J,11). Sve što je moglo da zadovolji oko i da izraza sveopštoj radosti doneseno je iz gora, pa je grad izgledao kao divna šuma.

Ovaj praznik nije bio samo izraz zahvalnosti za žetvu, već i sećanje na Božju zaštitničku brigu o Izrailju u pustinji. Proslavljajući uspomenu na život pod šatorima, Izrailjci su u toku ovog praznika stanovali u kolibama ili senicama od zelenog granja. Njih su podizali na ulicama, u predvorju hrama ili na krovovima kuća. Brežuljci i doline oko Jerusalima bili su tako}e prošarani ovim prebivalištima od lišća i oživeli od naroda.

Ljudi su proslavljali ovu naročitu priliku svetim pesmama i zahvalnošću. Ovom praznik prethodio je Dan očišćenja, kada je posle ispovedanja svojih grehova narod bio proglašen pomirenim sa Nebom. Na taj način pripremljen je put za radost ove svetkovine. "Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je doveka milost Njegova" (Psalm 106,1). Ove reči pobedonosno su se uzdizale, dok je raznovrsna muzika, izmešana sa povicima "Osana", pratila zajedničko pevanje. Hram je bio središte sveopšte radosti; Tu se video sjaj žrtvenih obreda. Tu je, pore}an sa obe strane belih mermernih stepenica svete gra}evine, hor Levita predvodio službu pevanja. Mnoštvo ljudi, mašući palminim i mirtinim grančicama, prihvatalo je pevanje i pripev je odjekivao, a zatim je opet pesma prihvatana od glasova koji su bili blizu i daleko, sve dok okolni brežuljci nisu odjekivali hvalospevom.

Hram i njegova predvorja bili su noću osvetljeni veštačkom svetlošću. Muzika, mahanje palmovim granama, radosni uzvici "Osana", veliko mnoštvo naroda nad kojim se rasipala svetlost obešenih svetiljki, sveštеničke odore i veličanstvenost obreda, spojili su se u prizor koji je ostavljao dubok utisak na posmatrače. Me}utim, najupečatljiviji obred svetkovine, onaj koji je izazvao najveću radost, bio je obred koji je obnavljao uspomenu na doga}aj boravka u pustinji.

U osvit dana, sveštenici dugim i prodornim zvukom su zatrubili svojim srebrnim trubama, a trube koje su odgovarale i radosni uzvici naroda iz njihovih senica, odjekivali su brdima i dolinama, pozdravljajući praznični dan. Zatim je sveštenik iz tekuće vode Kedrona zahvatio krčag vode i podižući ga visoko, uz zvuk truba, penjao se širokim stepenicama hrama, laganim i odmerenim korakom prateći takt muzike i pevajući: "Evo, stoje noge naše na vratima tvojim Jerusalime!" (Psalam 122,2).

Donosio je krčag do oltara koji je bio smešten usred predvorja za sveštenike. Tu su se nalazila dva srebrna suda, a kraj svakog stajao je po jedan sveštenik. Krčag vode je ispražnjen u jedan sud, a krčag vina u drugi; sadržaj obeju sudova oticao je u jednu cev koja je bila povezana sa Kedronom i tako odvo}en do Mrtvog mora. Ovo oticanje svete vode predstavljalo je izvor koji je na Božju zapovest potekao iz stene da bi ugasio že} deci Izrailjevoj. Tada bi se zaorila radosna pesma: "Jer mi je sila i pesma Gospod Bog", "s radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovoga spasenja" (Isaija 12,2.3).

Dok su se Josifovi sinovi pripremali za prisustvovanje Prazniku senica, zapazili su da Hristos ne čini nijedan pokret koji bi označavao Njegovu nameru da učestvuje. Posmatrali su Ga sa zabrinutošću. Od izlečenja u Vitezdi, On nije prisustvovao narodnim skupovima. Da bi izbegao beskorisne sukobe sa vo}ama u Jerusalimu, ograničio je svoj rad na Galileju. Njegovo očigledno zanemarivanje velikih verskih skupova i neprijateljstvo koje su sveštenici i rabini pokazivali prema Njemu, zbunjivalo je narod oko Njega, čak i Njegove učenike i Njegovu rodbinu. U svojim poukama isticao je blagoslove iz poslušnosti Božjem zakonu, a sam je izgledao ravnodušan prema službi koju je Bog uspostavio. Njegovo druženje sa carinicima i drugima koji su imali r}av glas, Njegovo nepoštovanje rabinskih propisa i sloboda kojim je odbacio običajne zahteve u vezi sa Šabatom, sve kao da Ga je stavljalo nasuprot verskim zvaničnicima i pokretalo mnoga pitanja. Njegova braća smatrala su da greši što se otu}uje od velikih i učenih ljudi iz naroda. Osećali su da su ovi ljudi u pravu i da Isus greši što se stavlja nasuprot njima. Me}utim, bili su svedoci Njegovog besprekornog života, pa iako se nisu ubrajali u Njegove učenike, bili su duboko dirnuti Njegovim

delima. Njegova omiljenost u Galileji zadovoljavala je njihovo slavoljublje. Još uvek su se nadali da će dati očigledan dokaz svoje moći što bi fariseje dovelo do toga da uvide da je On ono što je tvrdio da jeste. Šta ako bi On bio Mesija, Car Izrailjev! Gajili su ovu misao sa gordim zadovoljstvom.

Oni su toliko to želeli da su podsticali Hrista da ide u Jerusalim. "Izi}i odavde", govorili su, "i idi u Judeju, da i učenici tvoji vide dela Tvoja koja činiš. Jer niko ne čini što tajno, a sam traži da je poznat. Ako to činiš javi sebe svetu." Reč "ako" izražavala je sumnju i neverovanje. Oni su Mu pripisivali kukavičluk i slabost. Ako zna da je Mesija, čemu onda ta čudna uzdržljivost i nedelotvornost? Ako stvarno poseduje takvu silu, zašto onda hrabro ne po}e u Jerusalim i ne odbrani svoje pravo? Zašto da ne izvrši u Jerusalimu ona veličanstvena dela o kojima se govori da ih je činio u Galileji? Nemoj se sakrivati po zabačenim oblastima, govorili su oni, i činiti ta silna dela u korist nekih seljaka i ribara. Pojavi se u glavnom gradu, pridobij podršku sveštenika i poglavara, i ujedini narod u uspostavljanu novoga carstva.

Ova Isusova braća prosu}ivala su iz sebičnih pobuda, koje se tako često nalaze u srcima onih koji su željni isticanja. Ovaj duh vladao je svetom. Bili su uvre}eni zato što je Hristos proglasio sebe Hlebom života, umesto da traži zemaljski presto. Bili su duboko razočarani kada Ga je napustilo toliko mnogo Njegovih učenika. Okrenuli su se od Njega da bi izbegli krst priznanja onoga što su otkrivala Njegova dela - da je On Poslani od Boga.

"Tada im reče Isus: Vreme moje još nije došlo, a vreme je vaše svagda gotovo. Ne može svet mrzeti na vas; a na mene mrzi, jer ja svedočim za nj da su dela njegova zla. Vi izi}ite na praznik ovaj; ja još neću izići na praznik ovaj, jer se moje vreme još nije navršilo. Rekavši im ovo osta u Galileji." Njegova braća su mu govorila zapovedničkim glasom, odre}ujući Mu put kojim treba da ide. Vratio im je njihov prekor, svrstavajući ih ne sa svojim učenicima punim samoodricanja, već sa svetom. "Ne može svet mrzeti vas", rekao je On, "ali na mene mrzi, jer ja svedočim za nj da su dela njegova zla". Svet ne mrzi one koji su mu slični po duhu; on ih voli kao svoje.

Svet za Hrista nije bio mesto spokojstva i samouzdizanja. On nije čekao priliku da prigrli njegovu moć i slavu. On za Njega nije imao takvu nagradu. Bio je mesto na koje Ga je poslao Njegov Otac. On je bio dat za život sveta, da ostvari veliki plan otkupljenja. On je ostvarivao svoje delo za pali ljudski rod. Me}utim, nije smeo da bude nepromišljen, ni da žuri u opasnost, ni da ubrzava krizu. Svaki doga}aj u Njegovom radu imao je svoj odre}eni čas. On je morao strpljivo da čeka. Znao je da treba da primi mržnju sveta, znao je da će mu Njegov rad doneti smrt; ali prerano se izložiti ovome ne bi bila volja Njegovog Oca.

Iz Jerusalima glas o Hristovim čudima raširio se svuda gde su bili Jevreji rasejani, pa iako mnogo meseci nije prisustvovao praznicima, zanimanje za Njega nije se smanjilo. Mnogi su došli iz raznih delova sveta na Praznik senica u nadi da će Ga videti. Na početku svetkovine mnogi su se raspitivali za Njega. Fariseji i poglavari očekivali su Ga da do}e, u nadi da će imati priliku da Ga osude. Oni su se zabrinuto raspitivali: "Gde je on?", ali niko nije znao. U svim umovima najvažnija je bila misao o Njemu. Iz bojazni od sveštenika i poglavara niko se nije usu}ivao da Ga prizna za Mesiju, ali svuda su se vodili tihi ozbiljni razgovori o Njemu. Mnogi su Ga branili kao Onoga koga je Bog poslao, dok su Ga drugi proglasili za varalicu naroda.

U me}uvremenu, Isus je tiho stigao u Jerusalim. Izabrao je jednu usamljenu stazu kojom će ići, da bi izbegao putnike koji su se sa svih strana uputili prema gradu. Da se pridružio bilo kom karavanu koji je putovao na praznik, pažnja svih prilikom ulaska u grad bila bi posvećena Njemu i narodno iskazivanje raspoloženja prema Njemu pokrenulo bi vlasti protiv Njega. To je trebalo izbeći, pa je zato izabrao da putuje sam.

Usred svtkovine, kada je uzbu}enje zbog Njega dostiglo svoj vrhunac, On je u prisustvu mnoštva ušao u predvorje hrama. Zbog Njegovg odsustvovanja sa praznika postojale su tvrdnje da se ne usu}uje da do}e pod vlast sveštenika i poglavara. Svi su bili iznena}eni Njegovim prisustvom. Umuknuo je svaki glas. Svi su se divili dostojanstvu i hrabrosti Njegova držanja usred moćnih neprijatelja koji su jedva čekali da Mu oduzmu život.

Stojeći tako, u središtu pažnje velikog mnoštva, Isus im se obratio kao što to čovek nikada nije učinio. Njegove reči otkrivale su poznavanje zakona i Izrailjevih ustanova, žrtvene službe i učenja proroka, daleko nadmašujući znanje sveštenika i rabina. On je prodro kroz prepreke formalizma i predanja. Prizori budućeg života kao da su se razvili pred Njim. Kao onaj koji vidi Nevidljivog, govorio je o zemaljskom i nebeskom, o ljudskom i božanskom sa potpunom sigurnošću. Njegove reči bile su jasne i ubedljive, i opet, - kao u Kapernaumu - narod je bio zadivljen Njegovim učenjem: "Jer Njegova beseda beše silna" (Luka 4,32). Raznim opisima upozorio je svoje slušaoce na nesreću koja će stići sve one koji svesno odbijaju blagoslove koje je On došao da im donese. On im je pružio svaki mogući dokaz da je došao od Boga i učinio svaki napor koji je mogao da ih dovede do pokajanja. On ne bi bio odbačen i ubijen od svoga naroda da je mogao da ga spase od krivice za takvo delo.

Svi su se divili Njegovom poznavanju zakona i proročanstava, a pitanje je išlo od jednog do drugog: "Kako ovaj zna knjige a nije se učio?" Niko nije smatran spremnim da bude verski učitelj ako nije učio u rabinskim školama, pa su Isus i Jovan Krstitelj predstavljeni kao neuki zato što nisu dobili ovakvo obrazovanje. Oni koji su ih slušali bili su iznena}eni njihovim poznavanjem Pisma, jer nijedan od njih "nije se učio". Istina, od ljudi ga nisu stekli, ali Bog na nebu bio je njihov Učitelj i od Njega su primili najuzvišeniju vrstu mudrosti.

Dok je Isus govorio u predvorju hrama, ljudi su slušali skoro bez daha. Oni isti ljudi koji su bili najžešće protiv Njega, osećali su se nemoćnima da Mu učine neko zlo. Za trenutak, zaboravili su na sve drugo.

Dan za danom On je učio narod sve do "u poslednji veliki dan praznika". Jutro ovog dana zateklo je ljude izmorene od dugog vremena praznovanja. Iznenada, Isus je podigao svoj glas, koji je zvonko odjekivao kroz predvorje hrama:

"Ko je žedan neka do}e k meni i pije. Koji me veruje, kao što pismo reče, iz njegova tela će poteći reke žive vode." Stanje naroda učinilo je ovaj poziv veoma snažnim. Oni su bili zauzeti stalnim prizorima raskoši i svetkovanja, njihove oči su bile zaslepljene svetlošću i bojama, a njihove uši očarane najraskošnijom muzikom, ali u celokupnom nizu obreda nije bilo ničega što bi zadovoljilo potrebe duha, ništa što bi ugasilo že} duše za onim što propada. Isus ih je pozvao da do}u i piju sa izvora života, koji će u njima biti izvor vode koja teče u večni život.

Sveštenik je toga jutra obavljao obred koji je obnavljao uspomenu na udaranje stene u pustinji. Ta stena je bila znamenje Njega koji će svojom smrću učiniti da poteknu žive reke spasenja svima koji su žedni. Hristove reči bile su voda života. Tamo u prisustvu okupljenog mnoštva, On je posvetio sebe da bude udaren, da bi voda života mogla da poteče svetu. Udaranjem Hrista, Sotona je mislio da uništi Kneza života; ali iz udarene Stene potekla je živa voda. Dok je Isus tako govorio narodu, njihova srca su su treptala nekim neobičnim strahopoštovanjem i mnogi su bili spremni da uzviknu, zajedno sa ženom Samarjankom: "Daj mi te vode da ne žednim. (Jovan 4,1J).

Isus je poznavao potrebe duše. Sjaj, bogatstvo i časti ne mogu da zadovolje srce. "Ko je žedan neka do}e k meni." Bogati i siromašni, uzvišeni i poniženi, podjednako su dobrodošli. On obećava da rastereti dušu, da uteši žalosne i podari nadu klonulima duhom. Mnogi od onih koji su slušali Isusa bili su žalosni zbog neispunjenih nada, mnogi su tajno patili, mnogi su čeznuli da zadovolje svoje neumorne želje za stvarima ovoga sveta i hvalom ljudi; ali kada su sve zadobili, utvrdili su da su se trudili samo da bi stigli do prova-ljenog studenca na kome nisu mogli da ugase svoju že}. Usred blistavih, radosnih prizora, stajali su nezadovoljni i žalosni. Tada ih je iznenadni uzvik "ko je žedan" trgao iz njihovog žalosnog razmišlja-nja, i slušajući reči koje su usledile, u njihovim dušama zapalila se nova nada. Sveti Duh iznosio je pred njih ovo znamenje sve dok u Njemu nisu videli ponudu neprocenjivog dara spasenja.

Hristov poziv žednoj duši još i danas se razleže i dopire do nas sa još većom silom od one u kojoj se čuo u hramu poslednjeg dana praznika. Izvor je otvoren za sve. Umornim i iscrpljenim dušama nudi se osvežavajuća voda večnog života. Isus još uvek poziva: "Ko je žedan neka do}e k meni i pije." "Ko je žedan neka do}e, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava." "A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka, nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni!" (Otkrivenje 22,17; Jovan 4,14).

MEĐU ZAMKAMA

(Jovan 7,16-36.40-J3; 8,1-11)

Sve vreme dok je bio u Jerusalimu u toku praznika, Isusa su pratile uhode. Iz dana u dan pokušavali su da Ga ućutkaju. Sveštenici i poglavari motrili su da Ga uhvate u zamku. Smerali su da Ga spreče silom. Me}utim, to nije bilo sve. Želeli su da ponize galilejskog Učitelja pred narodom.

Prvog dana Njegovog prisustvovanja svetkovini, poglavari su došli k Njemu pitajući Ga kojom vlasti uči. Želeli su da odvrate pažnju od Njega na pitanje o Njegovom pravu da uči, a time i na svoju važnost i vlast.

"Moja nauka nije moja", rekao je Isus, "nego Onoga koji me je poslao. Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumeće je li ova nauka od Boga ili je sam od sebe govorim" (Jovan 7,16.17). Na pitanje ovih sitničara Hristos nije odgovorio sitničarenjem, već otkrivanjem istine od životnog značaja za spasenje duše. Shvatanje i uvažavanje istine, rekao je On, zavisi manje od uma nego od srca. Istina mora da se primi u dušu, ona zahteva potčinjavanje volje. Kada bi istina mogla da se podvrgne samo razumu, gordost ne bi predstavljala prepreku na putu za njeno primanje. Me}utim, ona mora da se prihvati delovanjem milosti na srce, pa njeno primanje zavisi od

odbacivanja svakog greha koji Božji Duh otkriva. Čovekove prednosti za sticanje znanja o istini, ma kako bile velike, neće mu biti ni od kakve koristi, sve dok srce ne bude otvoreno za primanje istine i svesno ne bude savladana svaka navika i običaj koji se suprote njenim načelima. Onima koji se tako pokoravaju Bogu, sa poštenom željom da upoznaju Njegovu volju i da je izvršavaju, istina se otkriva kao Božja sila za njihovo spasenje. Oni će biti u stanju da naprave razliku izme}u onoga koji govori za Boga i onoga koji govori sam od sebe. Fariseji nisu stavili svoju volju na stranu Božje volje. Nisu težili da saznaju istinu, već da na}u neki izgovor da je izbegnu, a Hristos je pokazao da je to bio razlog zašto nisu shvatali Njegovo učenje.

On je sada otkrio ispit pomoću koga pravi učitelj može da se razlikuje od varalice: "Koji govori sam od sebe, slavu svoju traži; a ko traži slavu Onoga koji ga je poslao, on je istinit i nema u njemu nepravde" (Jovan 7,18). Onaj koji traži svoju ličnu slavu govori sam od sebe. Duh sebičnosti odaje svoje poreklo. Ali je Hristos tražio Božju slavu. On je govorio Božje reči. To je bio dokaz Njegovog ovlašćenja kao Učitelja istine.

Isus je rabinima pružio dokaz o svom božanstvu time što je pokazao da im čita srca. Od izlečenja u Vitezdi stalno su kovali zavere za Njegovu smrt. Na taj način sami su kršili zakon za koji su se izdavali da ga brane. Ne dade li Mojsije vama zakona , r e k a o On, i niko od vas ne živi po zakonu? Zašto tražite da me ubijete? i zjme e}u dobra i zla. Bog je odredio da ljudi ne odlučuju prema trenutnom osećanju, već na osnovu valjanosti dokaza, brižljivo me}usobno upore}enih delova Pisma. Da su Jevreji odgurnuli svoje predrasude i da su upore}ivali pisano proročanstvo sa činjenicama koje su obeležavale Isusov život, primetili bi divan sklad izme}u proročanstava i njihovog ispunjenja u životu i službi poniznog Galilejca.

Kao blesak munje, ove reči otkrile su rabinima provaliju propasti u koju će se stropoštati. Za trenutak bili su ispunjeni strahom. Videli su da su u sukobu sa beskonačnom Silom. Me}utim, nisu želeli da prime opomenu. Da bi sačuvali svoj uticaj u narodu, morali su da prikriju svoje zločinačke namere. Izbegavajući Isusovo pitanje, uzviknuli su: Je li Đavo u tebi? Ko traži da te ubije? su navodili na misao da su Isusova veličanstvena dela bila podstaknuta zlim duhom.

Isus nije obraćao pažnju na ovo podmetanje. On je nastavio u želji da pokaže kako je Njegovo delo isceljenja u Vitezdi bilo u skladu sa zakonom o Šabatu i da je ono opravdano tumačenjem koje su sami Jevreji dali tom zakonu. Rekao je: "Mojsije vam dade da obrezujete . . . i na Šabat obrezujete čoveka." Po zakonu, svako dete moralo je biti obrezano osmoga dana. Ako ovo odre}eno vreme pada na Šabat, obred je morao tada da se izvrši. Koliko više mora da je u skladu sa duhom zakona " što svega čoveka iscelih na Šabat" . ih je upozorio: "Ne gledajte ko je ko kad sudite, nego pravedan sud sudite ."

Poglavari su morali da zaćute i mnogi u narodu uzviknuli su: "Nije li to onaj koga traže da ubiju? I gle, govori slobodno i ništa mu ne vele: Da ne doznaše naši knezovi da je on zaista Hristos? "

Mnogi izme}u Hristovih slušalaca koji su bili stanovnici Jerusalima i kojima nisu bile nepoznate zavere poglavara protiv Njega, osećali su se privučeni k Njemu neodoljivom silom. Pratilo ih je snažno osvedočenje da je On bio Božji Sin. Me}utim, Sotona je bio spreman da ih navede na sumnju, a za to je bio pripremljen put njihovim pogrešnim pojmovima o Mesiji i Njegovom dolasku. Bilo je široko rašireno verovanje da će se Hristos roditi u Vitlejemu, ali da će posle izvesnog vremena isčeznuti, a prilikom druge pojave niko neće znati otkuda je došao. Nije ih bilo malo koji su smatrali da Mesija neće imati nikakve prirodne veze sa ljudskim rodom. Pa pošto se narodno shvatanje o Mesijinoj slavi nije poklapalo sa Isusom iz Nazareta, mnogi su bili spremni da prihvate misao: " ovoga znamo otkuda je, a Hristos kad do}e, niko neće znati otkuda je. "

Dok su se kolebali izme}u sumnje i vere, Isus je razumeo njihove misli i odgovorio im: " I mene poznajete i znate otkuda sam; pi sam od sebe ne do}oh, nego ima Istiniti koji me posla, kojega vi ne znate. " Oni su tvrdili da poseduju znanje o Hristovom poreklu, alu Ga uopšte nisu poznavali. Da su živeli u saglasnosti sa Božjom voljom, poznali bi Njegovog Sina kada im se otkrio.

Slušaoci nisu mogli a da ne razumeju Hristove reči. One su bile jasno ponavljanje one tvrdnje koju je iskazao pred sinedrionom mesecima pre ovoga, kada je sebe proglasio Sinom Božjim. Kao što su poglavari tada pokušali da Ga ubiju, tako su sada tražili da Ga uhvate, ali bili su sprečeni nevidljivom silom koja je postavila me}e njihovom besu govoreći im - dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš (Jovu 38, 11).

Izme}u naroda mnogi su Mu poverovali i govorili: " Kad do}eljanja, iznenada su bili zaustavljeni. Nikodim je upitao: "E da li Hristos e da li će više čudesa činiti nego ovaj što čini?" Vo}e farisez-akon naš sudi čoveku dokle ga najpre ne sasluša i dozna šta čini? " ja, koji su puni zebnje pratili tok doga}aja, zapazili su izraze naklonosti mnoštva. Požurili su prvosveštenicima i izložili svoje planove da Ga uhapse. Pripremali su se da Ga uhvate kad bude bio sam, jer se nisu usu}ivali da to učine u prisustvu naroda. Isus je opet pokazao da čita njihove namere: "Još sam malo vremena sa vama", rekao je, "pa idem k Onome koji me posla. Tražićete me i nećete me naći; i gde sam ja vi mi ne možete doći." Uskoro će naći utočište izvan domašaja njihovog ruganja i mržnje; On će se vazneti Ocu, da bi bio opet Obožavani od an}ela i tu Njegove ubice nikada neće moći da do}u.

Rabini su rugajući se rekli: "Kuda će ovaj ići da ga mi ne na}emo? Neće li ići me}u raštrkane Grke, i Grke učiti?" Ovi sitničari nisu ni sanjali da je njihovim podrugljivim rečima opisana Hristova misija! Ceo dan pružao je svoje ruke k narodu koji ne da mu se kaže i odgovara nasuprot, ipak, naći će Ga oni koji Ga nisu tražili i pokazaće se onima koji za Njega ne pitaju (Rimljanima 10,20.21).

Mnogi koji su bili osvedočeni da je Isus Božji Sin bili su zavedeni pogrešnim rasu}ivanjem sveštenika i rabina. Ovi učitelji vrlo uticajno ponavljali su proročanstva koja su odnose na Mesiju da će On "carovati na gori Sionu i u Jerusalimu i pred starešinama svojim proslavi se", i da će vladati "od mora i od reke do krajeva zemaljskih" (Isaija 24,23; Psalam 72,8). Zatim su pravili omalovažavajuća pore}enja izme}u slave koja je ovde opisana i skromnog Isusovog izgleda. Same reči proročanstva bile su tak izvitoperene da potkrepe zabludu. Da je narod u iskrenosti sam proučavao Reč, ne bi bio zaveden. Šezdeset i prvo Isaijino poglavlje svedoči da je Hristos trebalo da radi baš taj posao koji je radio. Pedeset i treća glava nosi Njegovo odbacivanje i patnje u svetu, a pedeset deveta glava opisuje karakter sveštenika i rabina.

Bog ne primorava ljude da se odreknu svoga neverstva. Pred njima se nalazi svetlost i tama, istina i zabluda. Njihovo je da odluče šta će prihvatiti. Ljudski um je obdaren silom da pravi razliku

Vešto I danas, mnogi su prevareni na isti način na koji su bili prevareni i Jevreji. Verski učitelji čitaju Bibliju u svetlosti sopstvenog shvatanja i predanja, narod ne istražuje Pismo za sebe i ne prosu}uje šta je istina, već se prepušta njihovim sudovima i poverava svoje duše svojim vo}ama. Propovedanje i učenje Njegove reči jeste jedno od sredstava koje je Bog posvetio za rasipanje svetlosti, ali moramo proveravati učenje svakog čoveka pomoću Svetoga pisma. Svako ko sa molitvom proučava Bibliju, u želji da dozna istinu, da bi je mogao poslušati, primiće božansko prosvetljenje. On će razumeti Pisma. "Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumeće" (Jovan 7, 17).

On Poslednjeg dana praznika, sluge poslane od sveštenika i poglavara da uhapse Isusa, vratile su se bez Njega. Ljutito su bili upitani: "Zašto ga ne dovedoste?" Svečanim izrazom lica odgovorili su: "Nikad čovek nije tako govorio kao Ovaj čovek."

Njegove reči omekšale su njihova tvrda srca. Dok je govorio u predvorju hrama, oni su boravili u blizini, da bi uhvatili nešto što bi se moglo okrenuti protiv Njega. Me}utim, dok su slušali, zaboravili su cilj zbog koga su bili poslani. Stajali su kao zaneseni. Hristos je otkrio sebe njihovoj duši. Videli su ono što sveštenici i poglavari nisu želeli da vide - ljudsku prirodu preplavljenu slavom božanske prirode. Oni su se vratili tako ispunjeni ovom mišlju, tako ganuti Njegovim rečima, da su na pitanje: Zašto ga ne dovedoste? - mogli samo da odgovore: Nikad čovek nije tako govorio kao Ovaj čovek .

Sveštenici i poglavari ostali su u istom ube}enju posle svog prvog dodira sa Hristom. Njihova srca bila su duboko pokrenuta i nametala im se misao: Nikad čovek nije tako govorio kao ovaj čovek. Me}utim, ugušili su osvedočenje Svetoga Duha. Sada, ljutiti Alšito su čak i oru}a zakona potpala pod uticaj omrznutog Galilejca, povikali su: " Zar se i vi prevariste? Verova li ga ko od knezova ili fariseja? Nego narod ovaj, koji ne zna zakona, proklet je. "

Oni kojima se iznosi vest istine retko pitaju Da li je to istina , već Ko ustaje u njenu odbranu ? Mnoštvo je ceni brojem onih koji je prihvataju, pa se još uvek postavlja pitanje: Da li je neko od čenih ljudi ili verskih vo}a poverovao? Danas ljudi nisu naklonjeniji pravoj pobožnosti nego što su bili u Hristovo vreme. Oni toliko teže zemaljskim dobrima da zanemaruju večna blaga, pa nije nikakav dokaz protiv istine što veliki broj ljudi nije spreman da je prihvati ili što je ne prihvataju veliki ljudi u svetu, pa čak ni verske vo}e.

Ponovo su sveštenici i poglavari nastavili da smišljaju način kako da uhvate Isusa. Isticalo se da će, ako vo}a bude bio i dalje ostavljen na slobodi, odvući narod od postavljenih vo}a i da je jedini siguran pravac da Ga ućutkaju bez odlaganja. U punom jeku rasprav-

Tišina je prekrila skup. Nikodimove reči doprle su do njihove savesti. Nisu mogli da osude čoveka bez saslušanja. Me}utim, oholi poglavari nisu ućutali samo zbog ovog razloga, netremice gledajući onoga koji se usudio da govori u korist pravde. Bili su zaprepašćeni i razočarani što je jedan iz njihovog broja bio toliko pod utiskom Isusovog karaktera da je progovorio u Njegovu odbranu. Povrativši se od iznena}enja, sa oštrom zajedljivošću obratili su se Nikodimu: " Nisi li i ti iz Galileje? Razgledaj i vidi da prorok iz Galileje ne dolazi. "

Ipak je protest obustavio postupak saveta. Poglavari nisu bili u stanju da sprovedu svoju nameru i bez saslušanja osude Isusa.

Poraženi za izvesno vreme otidoše svaki svojoj kući. "A Isus otide na goru Maslinsku ."

Od uzbu}enja i gradske vreve, od ćudljivog mnoštva, od podmuklih rabina, Isus se okrenuo tišini maslinjaka, gde je mogao biti sam sa Bogom. Me}utim, u rano jutro vratio se u hram i kada se narod okupio oko Njega, seo je i poučavao ga.

Ubrzo je bio prekinut. Grupa fariseja i književnika približavala Mu se vukući za sobom jednu prestrašenu ženu koju su grubim, srditim glasom optuživali da je prekršila sedmu zapovest ("Ne čini preljube"). Gurnuvši je pred Isusa, rekli su Mu s licemernim poštovanjem: " Mojsije nam u zakonu zapovedi da takove kamenjem ubijamo; a ti šta veliš? "

Njihovo prevarno uvažavanje sakrivalo je brižljivo skovanu zaveru za Njegovo uništenje. Ugrabili su ovu priliku da obezbede optužbu protiv Njega, smatrajući da će bez obzira na odluku koju bude doneo, pronaći povod da Ga optuže. Ako oslobodi ženu, mogli bi Ga okriviti da prezire Mojsijev zakon. Ako izjavi da je zaslužila smrt, mogli bi Ga optužiti Rimljanima da prisvaja vlast koja samo njima pripada.

Isus je za trenutak posmatrao ovaj prizor - žrtvu koja je posti}ena drhatala, dostojanstvenike surovog lica, lišene čak i ljudskog sažaljenja. Njegov duh besprekorne čistote zgrozio se od ovog prizora. Dobro je znao sa kojim ciljem Mu je iznet ovaj slučaj. Čitao je srce, poznavao karakter i tok života svakoga koji se nalazio pred Njim. Ovi lažni čuvari pravde sami su naveli svoju žrtvu na greh da bi mogli postaviti zamku Isusu. Ne pokazujući nijednim znakom da je čuo njihovo pitanje, sagnuo se i gledajući u zemlju, počeo da piše po prašini.

Nestrpljivi zbog Njegovog odlaganja i očigledne ravnodušnosti, tužioci su prišli bliže, skrećući Njegovu pažnju na ovaj predmet. Me}utim, kad su njihove oči, sledeći Isusove, pogledale na pločnik kraj Njegovih nogu, lica su im se promenila. Tu, ispisani pred njima, bili su svi tajni gresi njihovog života. Ljudi koji su to posmatrali videli su iznenadnu promenu izraza i gurali se napred da otkriju šta je to što oni posmatraju sa takvom zapanjenošću i stidom.

Sa svim svojim neiskrenim izjavama o poštovanju Zakona, ovi rabini, iznoseći optužbu protiv žene, oglušili su se o njegove odredbe. Bila je dužnost njenoga muža da preduzme postupak protiv nje, a krivca je trebalo podjednako kazniti. Postupak tužilaca bio je potpuno nezakonit. Isus ih je sreo na njihovom tlu. Zakon je nalagao da u slučaju kažnjavanja kamenovanjem, svedoci prvi bace kamen. Sada, dižući se i uspravljajući svoj pogled na starešine koje su skovale ovu zaveru, Isus je rekao: " Koji je me}u vama bez greha neka najpre baci kamen na nju. i sagnuvši se, nastavio je da piše po zemlji."

Nije odbacio Zakon koji je dat preko Mojsija niti je pogazio vlast Rima. Tužioci su bili pobe}eni. Sada, sa razderanim haljinama lažne pobožnosti, stajali su krivi i osu}eni u prisustvu Beskrajne čistote. Drhtali su da se sakrivena nepravda njihovoga života ne otkrije mnoštvu, pa su se jedan po jedan, sagnutih glava i oborenih očiju, iskrali, ostavljajući svoju žrtvu sa milostivim Spasiteljem.

Isus je ustao i pogledavši ženu rekao: "Ženo! Gde su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: Nijedan, Gospode! A Isus joj reče: Ni ja te ne osu}ujem, idi, i od sada više ne greši. "

Žena je stajala pred Isusom drhteći od straha. Njegove reči: "Ko je me}u vama bez greha neka najpre baci kamen na nju", doprle su do nje kao smrtna presuda. Nije se usu}ivala da pogleda u Spasiteljevo lice, već je tiho čekala svoju sudbinu. Zapanjena, videla je kako njeni tužioci bez reči i posti}eni odlaze, a onda su u njenim ušima zazvonile reči nade: " Ni ja te ne osu}ujem, idi, i od sada više ne greši. " Njeno srce bilo je ganuto i ona se bacila pred Isusove noge, iskazujući svoju zahvalnost i ispovedajući u gorkim suzama svoje grehe.

To je za nju bio početak novog života, života čistote i mira, posvećenog službi Bogu. Podizanjem ove posrnule duše, Isus je učinio veće čudo nego izlečenjem najteže telesne bolesti; On je izlečio duhovnu bolest koja vodi u večnu smrt. Ova žena koja se pokajala postala je jedna od njegovih nepokolebljivih sledbenika. Samopožrtvovanom ljubavlju i odanošću uzvratila je Njegovoj milosti koja prašta.

U činu opraštanja ovoj ženi i hrabrenju da živi boljim životom, Isusov karakter odsjajuje lepotom savršene pravde. Iako ne prikriva greh, niti smanjuje osećanje krivice, On ipak ne želi da osudi, već da spase. Svet je za ovu zabludelu ženu imao samo podsmeh i prezir, ali Isus je izgovorio reči utehe i nade. Bezgrešni ima saučešća prema slabostima ove grešnice, pa joj je pružio ruku pomoćnicu. Dok su je licemerni fariseji optuživali, Isus joj je naložio: " Idi, i od sada više ne greši. "

Hristov sledbenik nije onaj koji odvraća svoje oči okrećući se od zabludelih, ostavljajući ih da nesmetano idu putem koji ih vodi sve niže. Oni koji prednjače u osu}ivanju drugih i koji revnuju da ih dovedu pred sud, često su u svom životu mnogo grešniji od njih. Ljudi mrze grešnika, dok vole greh. Hristos mrzi greh, ali veoma voli grešnika. To će biti duh svih koji Ga slede. Hrišćanska ljubav je spora da osudi, brza da primeti pokajanje, spremna da oprosti, da ohrabri, da postavi onoga koji luta na stazu svetosti i održi njegove stope na njoj.

VIDELO ŽIVOTA

(Jovan 8,12-J9; 9)

" Isus im pak opet reče: Ja sam videlo svetu; ko ide za mnom neće hodati po tami, nego će imati videlo života. "

Kada je izgovorio ove reči, Isus je u predvorju hrama bio naročito povezan sa službama za Praznik senica. U središnji deo predvorja uzdizala su se dva visoka stuba sa velikim svećnjacima za svetiljke. Posle večernje žrtve, sve svetiljke su se palile i širile svoju svetlost nad Jerusalimom. Ovaj obred bio je sećanje na stub od ognja koji je Izrailj vodio kroz pustinju, a uz to smatralo se da ukazuje i na Mesijin dolazak. Uveče, kada su se svetiljke upalile, predvorje je bilo prizor velike radosti. Sedi ljudi, sveštenici u hramu i narodni poglavari, ujedinili su se u praznićnim igrama uz zvuke muzičkih instrumenata i pesme Levita.

Rasvetljavanjem Jerusalima narod je izražavao svoju nadu da će Mesijin dolazak osvetliti Izrailj. Me}utim, za Isusa je ovaj prizor imao šire značenje. Kao što su sjajne svetiljke u hramu osvetljavale sve oko sebe, tako i Hristos, izvor duhovne svetlosti, rasvetljava tamu sveta. Ipak, ovaj simbol bio je nesavršen. Veliko svetlo koje je On svojom rukom postavio na nebu bilo je istinitija predstava slave Njegove misije.

Bilo je jutro; Sunce se upravo ra}alo iznad Maslinske gore i njegovi zraci zaslepljujućim sjajem rasipali su se po mermernim palatama, osvetljavajući zlato na zidovima hrama, pa je Isus, pokazujući na njega rekao: "Ja sam videlo svetu. "

Onome koji je slušao ove reči, dugo posle ovoga one su se kao eho vraćale u ovom uzvišenom biblijskom tekstu: "U njoj beše život, i život beše videlo ljudima. I videlo se svetli u tami, i tama ga ne obuze. Beše videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet" (Jovan 1,4,J,9). Petar se tako}e, dugo posle Isusovog vaznesenja na nebo, pišući prosvetljen božanskim Duhom sećao znamenja koje je Hristos koristio: "I imamo najpouzdaniju proročku reč, i dobro činite što pazite na nju, kao na videlo koje svetli u tamnome mestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašima" (2, Petrova 1,19).

U Božjem javljanju Njegovom narodu, svetlost je uvek bila simbol Njegove prisutnosti. Na stvaralačku reč u početku, svetlost je zasjala iz tame. Svetlost je bila sakrivena u stubu od ognja noću i vodila ogromnu Izrailjevu vojsku. Svetlost je sijala strašnom veličanstvenošću oko Gospoda na brdu Sinaju. Svetlost je počivala nad prestolom milosti u šatoru od sastanka. Svetlost je ispunila Solomonov hram prilikom njegovog posvećenja. Svetlost je zasijala nad vitjejemskim brežuljcima kada su an}eli vest o otkupljenju doneli pastirima koji su budno stražarili.

Bog je svetlost; i u rečima "Ja sam videlo svetlu" Hristos je objavio da je jedno sa Bogom i svoju vezu sa celom ljudskom porodicom. On je na početku učinio da iz tame zasvetli videlo. (2. Krinćanima 4,6). On je svetlost Sunca, Meseca i zvezda. On je bio duhovnia svetlost koja je u simbolu, slici i proročanstvu zasjala nad Izrailjem. Me}utim, ova svetlost nije data samo jevrejskom narodu. Kao što sunčevi zraci dopiru do najudaljenijih uglova Zemlje, tako i svetlost Sunca Pravde obasjava svaku dušu.

"Beše videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet. " Svet je imao svoje velike učitelje, ljude divovskog uma i zadivljujućih istraživačkih poduhvata, ljude čije su izjave podsticale misao i otvarale pogled u beskrajna prostranstva znanja; ovi ljudi poštovani su kao vo}e i dobročinitelji ljudskog roda. Me}utim, postoji Jedan koji je uzviše niji od njih. " Koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji. Boga niko nije video nikad; jedinorodni Sin koji je u naručju Očinom, On ga javi" (Jovan 1,12,18). Možemo pronaći čitav niz najvećih svetskih učitelja sve dokle se pružaju izveštaji o ljudskom rodu, ali Svetlost je bila pre njih. Kao što Mesec i planete iz Sunčevog sistema sijaju svetlošću koja se odbija od Sunca, tako - ukoliko je njihovo učenje istinito - svetski veliki mislioci odsajuju zracima Sunca Pravde. Svaka blistava misao, svaki blesak uma potiče od Videla sveta. U današnje vreme mnogo slušamo o višem obrazovanju . Pravo više obrazovanje je ono koje On daje, u kome je sve blago premudrosti i razuma sakriveno . U njoj beše život, i život beše videlo ljudima (Kološanima 2,3; Jovan 1,4). " Ko ide za mnom" , rekao im je Isus, " neće hoditi po tami, nego će imati videlo života".

U rečima " Ja sam videlo svetu" , Isus je objavio sebe kao Mesiju. Stari Simeun, u hramu u kome je Hristos sada učio, govorio je Njemu da je videlo, da obasja neznabošce, i slavu naroda svojega Izrailja (Luka 2,32). Ovim rečima primenio je na Njega proročanstvo koje je poznato celom Izrailju. Sveti Duh je preko proroka Isaije objavio: " Malo je da mi budeš sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati ostatak Izrailjev, nego te učinih videlom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih" (Isaija 49,6). Opšte je shvatanje bilo da ovo proročanstvo govori o Mesiji, pa kada je Isus rekao: "Ja sa videlo svetu" , narod nije mogao a da ne prepozna Njegovo tvr}enje da je On Obećani.

Farisejima i poglavarima ova izjava izgledala je kao drska tvrdnja. Nisu mogli podneti da čovek koji je kao i oni, postavi sebe u takav položaj. Na izgled ne osvrćući se na Njegove reči, upitali su: " Ko si Ti?" Usredsredili su pažnju da Ga primoraju da sebe objasni kao Hrista. Njegova spoljašnost i Njegov rad bili su u takvoj suprotnosti sa očekivanjima naroda, da - kako su Njegovi lukavi neprijatelji verovali - Njegovo neposredno objavljivanje da je Mesija učinilo bi da bude odbačen kao varalica.

Me}utim, na njihovo pitanje " Ko si Ti?" Isus je odgovorio:io reči kojima niko nije mogao da se suprotstavi, koje bi sa " Početak, kako vam i kažem" (Jovan 8, 2J). Ono što je bilo otkriveno u Njegovim rečima, otkriveno je i u Njegovom karakteru. On je bio oličenje istina koje je učio. " Ništa sam od sebe ne činim ", nastavio je, " nego kako me nauči Otac moj, onako govorim. I Onaj koji me posla, sa mnom je. Ne ostavi Otac mene sama; jer ja svagda činim što je njemu ugodno". On nije pokušao da dokaže svoju tvrdnju da je Mesija, već je pokazao svoje jedinstvo sa Bogom. Da je njihov um bio otvoren za Božju ljubav, primili bi Isusa.

Me}u Njegovim slušaocima mnogi su u veri bili privučeni k Njemu, pa im je rekao: "Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji, i poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti. "

Ove reči uvredile su fariseje. Ne obazirući se na dugu narodnu potčinjenost tu}em jarmu, ljutito su uzviknuli: "Mi smo seme Avramovo, i nikome nismo robovali nikad; kako ti govoriš da ćemo se izbaviti?" Isus je pogledao ove ljude, robove pakosti, čije su misli bile okrenute osveti i žalosno odgovorio: "Zaista, zaista vam kažem da je svaki koji čini greh rob grehu. " Oni su se nalazili u najtežem obliku ropstva - potčinjeni zlom duhu.

Svako ko odbija da se preda Bogu, nalazi se pod vlašću druge sile. On nije svoj gospodar. On može da govori o slobodi, ali nalazi se u najcrnjem ropstvu. Nije mu dopušteno da sagleda lepotu istine, jer je njegov um pod vlašću Sotone. Dok sam sebi laska da sledi naloge sopstvenog razuma, on sluša volju kneza tame. Hristos je došao da sa duše raskine okove ropstva grehu. " Ako vas dakle Sin izbavi, zaista ćete biti izbavljeni. Jer je zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu taj koji nas osloba}a od zakona grehovnoga i smrti" (Rimljanima 8,2).

U delu otkupljenja nema prinude. Ne primenjuje se nikakva spoljašnja sila. Pod uticajem Božjeg Duha, čovek je slobodan da izabere kome želi da služi. U promeni koja nastaje kada se duša potčini Hristu, nalazi se najuzvišeniji smisao slobode. Isterivanje greha je delo same duše. Istina, nemamo sile da se sami oslobodimo Sotonine vlasti, ali kada želimo da se oslobodimo greha, i u svojoj velikoj potrebi zavapimo za silom koja je izvan i iznad nas, snage duše povezuju se sa božanskom silom Svetoga Duha pa se sada pokoravaju nalozima volje u ispunjavanju Božje volje.

Jedini uslov koji omogućava čovekovu slobodu postoji u jedinstvu sa Hristom. Istina će vas izbaviti , a Hristos je istina. Greh može da pobedi samo ako oslabi um i uništi slobodu duše. Potčinjavanje Bogu znači obnovu čovekove ličnosti - prave slave i čovekovog dostojanstva. Božanski zakon kome se pokoravamo, jeste "zakon slobode " (Jakov 2,12).

Fariseji su tvrdili da su Avramova deca; Isus im je rekao da ovakvo tvr}enje mogu dokazati samo činjenjem Avramovih dela. Prava Avramova deca živeće kao što je on živeo, životom poslušnosti Bogu. Ona ne bi pokušavala da ubiju Onaga koji je govorio istinu datu od Boga. U kovanju zavere protiv Hrista rabini nisu činili Avramova dela. Nije imalo vrednosti to što su samo bili neposredni Avramovi potomci. Bez duhovne veze sa nijm, koja bi se otkrila u posredovanju istog duha i vršenju istih dela, oni nisu bili njegova deca.

Ovo načelo ima isti značaj i za pitanje koje je dugo potresalo hrišćanski svet - pitanje nasle}a apostolskog reda. Poreklo od Avrama ne dokazuje se imenom ili rodoslovljem, već srodnošću karaktera. Tako i apostolsko nasle}e ne počiva na prenošenju crkvenog autoriteta, već na duhovnom odnosu. Život pokrenut apostolskim duhom, verom i učenjem istine koju su oni iznosili, predstavlja pravi dokaz apostolskog učitelja Jevan}elja.

Isus je poricao da su takvi Jevreji Avramova deca. On je rekao: "Vi činite dela oca svojega." Rugajući se, odgovorili su: " Mi nismo ro}eni od kurvarstva; jednoga oca imamo - Boga." Ove reči, kaoza aluzija na okolnosti Njegovog ro}enja, imale su za cilj da zadaju udarac Hristu u prisustvu onih koji su počeli da veruju u Njega. Isus nije obratio pažnju na ovaj podli nagoveštaj, već je rekao: " Kad bi Bog bio vaš otac, ljubili biste mene; jer ja od Boga izi}oh i do}oh. "

Njihova dela svedočila su o njihovoj vezi sa onim koji je bio lažov i ubica. "Vaš je otac Đavo , rekao je Isus, i slasti oca svojega hoćete da činite; on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu . . . A meni ne verujete, jer ja istinu govorim" (Jovan 8,44.4J). Činjenica da je Isus govorio istinu, i to sa sizgurnošću, bio je razlog što Ga jevrejske vo}e nisu prihvatile. Istina je vre}ala ove licemerne ljude. Istina je otkrila svu pogrešnost zablude; ona je osu}ivala njihovo učenje i život, pa je zato bila nepoželjna. Oni bi radije zatvorili svoje oči pred istinom nego da se ponize i priznaju da su bili u zabludi. Nisu voleli istinu. Nisu je želeli, iako je bila istina.

" Koji me od vas kori za greh? Ako li istinu govorim, zašto mi vi ne verujete? " Tri godine iz dana u dan neprijatelji su pratili Hrista, pokušavajući da na}u mrlju na Njegovom karakteru. Sotona i čitav savviez zla želeli su da Ga savladaju; ali na Njemu nisu mogli naći ništa što bi im dalo prednost. Čak su i }avoli bili primorani da priznaju: "Znam te ko si, svetac Božji" (Marko 1,24). Isus je pred očima Neba, pred očima bezgrešnih svetova i pred očima grešnih ljudi živeo po Zakonu. Pred an}elima, ljudima i demonima On je izgonio bezbrojne zle duhove. Njegovom rečju i dodirom ozdravljao je bolesne. Njegovim usana bile bogohuljenje: " Ja svagda činim što je Njemu ugodno. "

Činjenica da jevrejski sveštenici nisu primili Hrista, iako nisu mogli da na}u nikakav greh na Njemu, dokazuje da nisu imali vezu sa Bogom. Oni nisu prepoznali Njegov glas u vesti Njegovog Sina. Smatrali su da izriču presudu Hristu; ali odbacujući Ga izrekli su osudu sebi. " Ko je od Boga ", rekao je Isus, " reči Božje sluša; zato vi ne slušate, jer niste od Boga".

Pouka je istinita za sva vremena. Mnogi ljudi koji nalaze zadovoljstvo u podsmehu, kritikovanju, traženju nečega što se može staviti pod znak pitanja u Božjoj Reči, misli da time dokazuju svoju slobodu mišljenja i oštroumnosti. Oni zamišljaju da sude Bibliji, dok, u stvari, osu}uju sami sebe. Oni tako ispoljavaju svoju nesposobnost da procene istine koje imaju nebesko poreklo i obuhvataju večnost. Pred velikom planinom Božje pravde, njihov duh mnije ispunjen strahopoštovanjem. Oni se zabavljaju beznačajnim pojedinostima i time odaju svoju skučenu, zemaljsku prirodu, srce koje brzo gubi svoju sposobnost da poštuje Boga. Onaj čije je srce odgovorilo na božanski dodir, težiće za onim što će povećati njihovo poznavanje Boga i što će oplemeniti i uzdići karakter. Kao što se cvet okreće Suncu, da ga sjajni zraci mogu dodirnuti i obojiti lepotom, tako daće se i duša okrenuti Suncu Pravde da bi nebeska svetlost mogla ulepšati karakter vrlinama Hristovog karaktera.

Isus je nastavio, povlačeći oštru razliku izme}u stava Jevreja i stava Avramovog: "Avram, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vide, i obradova se. "

Avram je veoma želeo da vidi obećanog Spasitelja. On se žarko molio da pre svoje smrti vidi Mesiju. I video je Hrista. Bila mu je data natprirodna svetlost i on je prepoznao Hristov božanski karakter. Video je Njegov dan i radovao se. Njemu je dato da vidi božansku žrtvu za greh. U svom sopstvenom iskustvu imao je slikoviti prikaz ove žrtve. Zapovest mu je došla: "Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka . . . i spali ga na žrtvu" (1. Mojsijeva 22,2). Na žrtveni oltar položio je sina obećana, sina na koga su bile usredsre}ene sve njegove nade. Tada, dok je čekao pored oltara sa nožem podignutim da posluša Boga, čuo je glas s neba kako govori: " Ne diži ruke svoje na dete, i ne čini mu ništa; jer sada znah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega, jedinca svojega, mene radi" (1. Mojsijeva 22,12). Ovo strašno iskušenje došlo je Avramu da bi mogao da vidi Hristov dan i da shvati veliku Božju ljubav prema svetu, tako veliku da je svoga jedinorodnoga Sina predao najsramnijoj smrti da podigne uniženi svet.

Avram je od Boga naučio najveću pouku koja je ikada data smrtniku. Njegova molitva da vidi Hrista pre svoje smrti uslišena je. On je video Hrista; on je video sve što jedan smrtnik može videti i ostati živ. Svojim potpunim predanjem, bio je u stanju da razume vi}enje o Hristu koje mu je dato. Njemu je pokazano da je davanjem svog jedinorodnog Sina za spasenje grešnika od večne propasti, Bog učinio veću i veličanstveniju žrtvu od one koju bi čovek mogao ikada da učini.

Avramovo iskustvo dalo je odgovor na pitanje: " Sa čim ću doći pred Gospoda da se poklonim Bogu višnjemu? Hoću li doći pred Njega sa žrtvama paljenicama? S teocima od godine? Hoće li Gospodu biti mile hiljade ovnova? Desetine hiljada potoka ulja? Hoću li dati prvenca svojega za prestup svoj? Plod utrobe svoje za greh duše svoje?" (Mihej 6, 6.7) U Avramovim rečima " Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi za žrtvu" i u Božjem staranju za žrtvu umesto Isaka, bilo je objavljeno da nijedan čovek ne može da iskupi samoga sebe. Paganski sistem žrtava Bog nije mogao uopšte da prihvatio. Nijedan otac nije smeo da prinese svoga sina ili kćer kao žrtvu za svoj greh. Jedino Božji Sin može da nosi grehe sveta.

Kroz sopstvenu patnju Avram je bio osposobljen da vidi Spasiteljevu misiju žrtve. Me}utim, Izrailj nije želeo da razume ono što je bilo tako neprihvatljivo za njegovo oholo srce. Hristove reči koje su se odnosile na Avrama nisu ostavile dublji utisak na Njegove slušaoce. Fariseji su u njima videli samo nov povod za sitničarenje. Ojedeni su podsmehom, kao da su želeli da dokažu da je Isus neuravnotežen: "Još ti nema pedeset godina, i Avrama li si video? "

Sa ozbiljnom dostojanstvenošću Isus je odgovorio: " Zaista, zaista vam kažem: JA SAM pre nego se Avram rodio. "

Veliki skup se utišao. Ovaj galilejski Učitelj tvrdio je da je Božje ime, dato Mojsiju da izrazi pojam večne prisutnosti, Njegovo ime. On se proglasio za Onoga koji večno postoji, koji je bio obećan Izrailju, " kojemu su izlasci od početka, od večnih vremena " (Mihej J,2).

Ponovo su sve{tenici i rabini povikali na Isusa kao bogohulnika. Njegovo tvr}enje da je jedno sa Bogom ranije ih je podsticalo da Mu oduzmu život, a nekoliko meseci kasnije jasno su izjavili: " Zaoplakan. Ovakva presuda smatrala se velikom nesrećom, i ako ne bi dobro delo ne bacamo kamenje na te, nego za hulu na Boga, što ti, navela na pokajanje, usledila je mnogo teža kazna. Veliko delo čovek budući, gradiš se Bog" (Jovan 10,33). Zato što je bio i što jeučinjeno njihovom sinu osvedočilo je roditelje, ali ipak su odgovo-
otvoreno izjavljivao da je Božji Sin, namislili su da Ga unište. Sada rili: " Znamo da je ovo sin naš i da se rodi slep, a kako sad vidi ne
su mnogi iz naroda, pristajući uz sve{tenike i rabine, uzeli kamenje znamo; ili ko mu otvori oči mi ne znamo; On je veliki, pitajte Njega
da bace na Njega. "A Isus se sakri, i izi}e iz crkve prošavši izme}uneka sam kaže za sebe." Na taj način prebacili su svu odgovornost sa
njih i otide tako. " sebe na svoga sina, jer se nisu usu}ivali da priznaju Hrista.

Videlo je zasjalo u tami; ali " tama ga ne obuze " (Jovan 1,J). Nedoumica u koju su zapali fariseji, njihova sumnja i predrasu-

" I prolazeći vide čoveka slepa od ro}enja. I zapitaše ga učenicdi a, njihovo neverovanje činjenicama ovoga slučaja, otvorili su oči
Njegovi govoreći: Ravi! Ko sagreši, ili ovaj ili roditelji njegovi, te se mnoštvu, naročito običnom narodu. Isus je često svoja čuda činio na
rodi slep? Isus odgovori: Ni on ne sagreši ni roditelji njegovi, nego ulici, a Njegovo delovanje uvek otklanjalo patnje. Pitanje koje se
da se jave dela Božja na njemu . . . Rekavši ovo, pljunu na zemlju i nametnulo mnogim umovima bilo je: Da li bi Bog učinio takva
načini kal od pljuvačke, i pomaza kalom oči slepome, i reče: Idi umij moćna dela preko nekog varalice kao što su fariseji nastojali da
se u banji Siloamskoj (koja znači poslan). Otide dakle i umi se, i prikažu Isusa? Na obema stranama sukob je postao veoma ozbiljan.
do}e gledajući. " Fariseji su uvideli da javno objavljuju rad koji je Isus obavljao.

Me}u Jevrejima je postojalo verovanje da se greh kažnjava u Nisu mogli da ospore čudo. Slepi čovek bio je ispunjen radošću i
ovom životu. Svaka nesreća smatrala se kaznom za neko zlo delo, zahvalnošću; posmatrao je divna dela prirode i ushićivao se gleda-
bilo od strane onoga koji je patio ili njegovih roditelja. Istina je da jući lepotu Zemlje i neba. Slobodno je iznosio svoje iskustvo, a oni
sve patnje proističu iz prestupa Božjeg zakona, ali ova istina posta- su opet pokušali da ga ućutkaju govoreći: "Podaj Bogu slavu; mi
la je izopačena. Sotona, začetnik greha i svih njegovih posledica, znamo da je čovek ovaj grešan. " To znači: Nemoj ponovo reći da ti
navodio je ljude da smatraju da bolest i smrt dolaze od Boga, kao je ovaj čovek povratio vid; Bog je taj koji je to učinio.
kazna proizvoljno nametnuta zbog greha. Zato je čovek na koga je Slepi čovek je odgovorio: " Je li grešan ne znam; samo znam da
naišla neka velika nevolja ili nesreća nosio i dodatni teret, jer je bio ja bejah slep, a sad vidim. "
smatran velikim grešnikom. Tada su ponovo zapitali: "Šta ti učini? Kako otvori oči tvoje? "

Tako je pripremljen put da Jevreji odbace Isusa. Njega koji Pokušali su da ga zbune mnogim rečima, tako da bi se mogao sma-
" bolesti naše i nemoći naše uze na se " Jevreji su smatrali " da tjreartia-obmanutim. Sotona i njegovi zli an}eli nalazili su se na strani
njen, da ga Bog bije i muči ", i zato zaklanjali svoje lice od Njegafariseja, ujedinjavajući svoje snage i lukavstvo sa ljudskim
(Isaija J3,4.3). rasu}ivanjem da bi delovali protiv Hristovog uticaja. Oni su otupili

Bog je dao jednu pouku sa namerom da to spreči. Jovova istori- osvedočenja koja su se produbljivala u mnogim umovima. Božji
ja pokazala je da patnje dolaze od Sotone, a Bog ih preinačava da bi an}eli tako}e su bili prisutni da ojačaju čoveka kome je povraćen
ostvario ciljeve milosti. Me}utim, Izrailj nije razumeo pouku. Istu vid.
grešku zbog koje je Bog karao Jovove prijatelje, Jevreji su ponavljali Fariseji nisu shvatali da imaju posla sa nekim drugim, a ne sa
u svom odbacivanju Hrista. neobrazovanim čovekom koji je bio slep od ro}enja, nisu znali

Verovanje Jevreja u pogledu odnosa izme}u greha i patnji gajili Onoga sa kojim su bili u sukobu. Božanska svetlost obasjala je dušu
su i Hristovi učenici. Ispravljajući njihovu zabludu, Isus nije objas- slepoga čoveka. Dok su ovi licemeri pokušali da ga navedu na
nio uzrok čovekove patnje, već im je rekao kakav će biti ishod. Zbog neverovanje, Bog mu je pomogao da snagom i odlučnošću svojih
Njega će se javiti Božja dela. "Dok sam na svetu" , rekao je On, " ovdidgeo-vora, pokaže da ne želi da bude zaveden. Odgovorio je: " Ja vam
lo sam svetu". Tada pomazavši oči slepome čoveku, poslao ga je uveć kazah, i ne slušate; šta ćete opet slušati? Već ako i vi hoćete
Siloamsku banju da se umije i čovekov vid se povratio. Tako je Isus učenici njegovi da budete? A oni ga ukoriše, i rekoše mu: Ti si
na delotvoran način odgovorio na pitanje učenika, kao što je obično učenik njegov, a mi smo učenici Mojsijevi. Mi znamo da s Mojsijem
odgovarao na pitanja koja su Mu postavljana iz znatiželje. Učenici govori Bog; a ovoga ne znamo otkuda je. "
nisu bili pozvani da raspravljaju o pitanju ko je grešio ili nije grešio, Isus je znao za teško iskušenje kroz koje je prolazio ovaj čovek i
već da shvate silu Božje milosti u davanju vida slepome. Bilo je dao mu je milost i moć govora, tako da je postao svedok za Hrista.
očigledno da isceljujuće moći nije bilo ni u blatu ni u banji u koju je On je farisejima odgovarao rečima koje se bile oštar ukor onima
slepi čovek bio upućen da se umije, već da je ta čudotvorna moć bila koji su mu postavljali pitanja. Tvrdili su da su tumači Pisma, verske
u Hristu. vo}e naroda, a ipak tu je bio Onaj koji je činio čuda, iako očito nisu

Fariseji nisu mogli, a da ne budu začu}eni ovim izlečenjem. znali za izvor Njegove moći, Njegov karakter i Njegova prava. " To i
Ipak, bili su više nego ikada ispunjeni mržnjom, jer je čudo učinjeno jest za čudo" , rekao je čovek, " što vi ne znate otkuda je, a on otvori
na Šabat. oči moje. A znamo da Bog ne sluša grešnika; nego ako poštuje Boga

Susedi ovog mladog čoveka i oni koji su ga ranije kao slepog i volju Njegovu tvori onoga sluša. Otkako je sveta nije čuveno da ko
poznavali, govorili su: " Nije li ovo onaj što se}aše i prošaše?otv"ori oči ro}enom slepcu. Kad on ne bi bio od Boga, ne bi mogao
Posmatrali su ga sa sumnjom, jer kada su njegove oči progledale, ništa činiti".
njegovo lice se promenilo i razvedrilo, pa je izgledao kao drugi Čovek se susreo sa svojim ispitivačima na njihovom tlu. Njegovo
čovek. Pitanje je prelazilo od jednog do drugog. Neki su govorili: rasu}ivanje nije se moglo pobiti. Fariseji su bili zapanjeni i uzdržani,
" On je" , drugi " Nalik je na njega." Me}utim, on koji je primoipočionvjaejni njegovim oštrim, odlučnim rečima. Nekoliko trenutaka
veliki blagoslov, rešio je ovo pitanje rekavši: "Ja sam. " Tada imvljaedala je tišina. Tada su namrgo}eni sve{tenici i rabini stegli svoje
govorio o Isusu i sredstvima kojima ga je iscelio, a oni su pitali: " Gdehaljine oko sebe, kao da se plaše zaraze iz dodira sa njim; otresli su
je on? Reče: Ne znam. " prah sa svojih nogu i dobacili mu uvredu: " Ti si se rodio sav u gre-

Zatim su ga doveli pred savet fariseja. Ponovo su čoveka upitali sima, pa zar ti nas da učiš? " I isključili ga.
kako mu se povratio vid. A on im reče: "Kal metnu mi na oči, i umih Isus je čuo šta se dogodilo i našavši ga ubrzo posle toga, rekao
se, i vidim. Tada govorahu neki od fariseja: Nije ovaj čovek od Boga, mu: " Veruješ li ti Sina Božjega? "
jer ne svetkuje Šabat. Fariseji su se nadali da će Isusa prikazati kao Po prvi put slepi čovek gledao je u lice svoga Iscelitelja. Pred
grešnika, a kao takav ne može biti Mesija. Nisu znali da je On Onaj savetom video je svoje roditelje oja}ene i zbunjene; posmatrao je
koji je načinio Šabat i poznavao sve njene obaveze, Onaj koji je namrštena lica rabina; sada su njegove oči počivale na ljubaznom,
izlečio slepog čoveka. Činili su se izuzetno revnima za svetkovanje blagom Isusovom licu. On je već ranije, skupo platio to što Ga je
Šabata, a ipak, istog tog dana smišljali su ubistvo. Me}utim, mnogi priznao kao poslanika božanske sile; sada mu je poklonjeno
su bili silno pokrenuti kada su čuli o ovom čudu i bili osvedočeni da uzvišenije otkrivenje.
je On koji je otvorio oči slepome bio više nego običan čovek. Na Spasiteljevo pitanje: " Veruješ li ti Sina Božjega?" slepi čovek
Odgovarajući na optužbe da je Isus grešnik zato što ne svetkuje odgovorio je pitanjem: " A koji je, Gospode, da ga verujem? " Isus mu
Šabat, rekli su: " Kako može čovek grešan takva čudesa činiti?j"e rekao: "Ii video si ga, i koji govori s tobom, on je." Covek se sa
Ponovo su se rabini obratili slepom čoveku: "Šta veliš ti za njega što obožavanjem bacio pred Hristove noge. Ne samo da mu je povraćen
ti otvori oči tvoje? A on reče: Prorok je. " Fariseji su tada pokušali daprirodni vid, već su se otvorile i oči njegove moći shvatanja. Hristos
istaknu da on nije ro}en slep i da mu se povratio vid. Pozvali su nje- se otkrio ovoj duši i ona ga je primila kao Poslanoga od Boga.
gove roditelje i upitali su ih: " Je li ovo vaš sin za koga govorite da se Nedaleko, okupila se grupa fariseja, pa je videvši ih, Isusu došla
rodi slep? " na um suprotnost koja se uvek pokazivala delovanjem Njegovih reči

Tu se nalazio i sam čovek izjavljujući da je bio slep i da mu je i postupaka. On je rekao: "Ja do}oh na sud na ovaj svet, da vide koji
vraćen vid, ali fariseji bi lakše porekli dokaze primljene sopstvenim ne vide, i koji vide da postanu slepi. " Hristos je došao da otvori slepe
čulima, nego da priznaju da su bili u zabludi. Toliko je bila silna pre- oči, da dâ svetlost onima koji sede u tami. Objavio je sebe kao
drasuda, tako izopačena farisejska pravda. Videlo svetu, a čudo koje je upravo činio potvrdilo je Njegovu misi-

Farisejim je ostala još jedna nada, da zastraše roditelje ovog ju. Ljudi koji su gledali Spasitelja prilikom Njegovog dolaska bili su
čoveka. Prividno iskreni, upitali su: " Kako dakle sad vidi?" Roditpelojći astvovani potpunijim otkrivenjem božanske prisutnosti od one
su se bojali neprilika, jer je bilo objavljeno da će ko god prizna Isusa koju je svet ikada ranije doživeo. Znanje o Bogu otkriveno je mnogo
za Hrista (Mesiju) biti odlučen od zbornice , a to je značilo da će biti

savršenije. Me}utim, baš ovim otkrivenjem, na ljude je pala osuda. Njihov karakter je okušan, njihova sudbina odlučena.

Ispoljavanje božanske sile, koja je slepom čoveku dala i prirodni i duhovni vid, ostavilo je fariseje u još većoj tami. Neki od Njegovih slušalaca, smatrajući da se Hristove reči odnose na njih, upitali su: "E da li smo i mi slepi? " Isus je odgovorio: " Kad biste slepi, ne biste imali greha. " Da vam je Bog onemogućio da vidite istinu, vaše neznanje ne bi za sobom povlačilo nikakvu krivicu. " sad govorite da vidite." Verujete da ste u stanju da vidite, a odbacujete sredstvo pomoću koga jedino možete da dobijete vid. Svima koji uvi}aju svoju potrebu, Hristos dolazi sa neizmernom pomoći. Me}utim, fariseji nisu želeli da priznaju nikakvu potrebu, odbili su da do}u Hristu i zato bili ostavljeni u slepilu - slepilu za koje su sami bili krivi. Isus je rekao: " Vaš greh ostaje. "

BOŽANSKI PASTIR

(Jovan 10,1-30)

" Ja sam pastir dobri; pastir dobri dušu svoju polaže za ovce. sam pastir dobri i znam svoje, i moje mene znaju. Kao što mene zna otac i ja znam oca; i dušu svoju polažem za ovce. "

Slikama iz svakodnevnog života, Isus je ponovo našao pristup do uma svojih slušalaca. Uticaj Duha je povezao sa hladnom, osvežavajućom vodom. Predstavio je sebe kao svetlost, izvor života i radosti za prirodu i čoveka. Sada je divnom pastirskom slikom prikazao svoju vezu sa onima koji Ga veruju. Nijedna slika nije bila poznatija Njegovim slušaocima od ove, i Hristove reči zauvek su je povezale sa Njim. Učenici više nisu mogli gledati pastire kako se brinu za svoja stada, a da se ne sete Spasiteljeve pouke. Oni će videti Hrista u svakom vernom pastiru, a sebe u svakom bespomoćnom i zavisnom stadu.

Ovu sliku prorok Isaija primenio je opisujući utešnim rečima Mesijino delo: " Sione, koje javljaš dobre glasove; podigni silno svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga našega . . . Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u nedrima će ih nositi" (Isaija 40,9-11). David je pevao: " Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostati" (Psalam 23,1). A Sveti Duh preko proroka Jezekilja objavio je: "Ja ću izgubljenu tražiti, i dovešću natrag odagnanu, i ranjenu ću zaviti i bolesnu ću okrepiti. I učiniću s njima zavet mirni. I neće više biti plen narodima . . . nego će živeti bez straha i niko ih neće plašiti" (Jezekilj 34,23.16.2J.28).

Hristos je primenio ova proročanstva na sebe i pokazao suprotnost izme}u svoga karaktera i karaktera izrailjskih vo}a. Fariseji su upravo oterali jednoga iz tora jer se usudio da svedoči o Hristovoj moći. Oni su oterali jednu dušu koju je pravi Pastir privlačio k sebi. Ovim su pokazali da ne poznaju posao koji im je poveren i nedostojim poverenja da se nazivaju pastiri stadu. Isus je sada načinio razliku izme}u njih i dobrog Pastira, i ukazao na sebe kao na stvarnog čuvara Gospodnjeg stada. Pa ipak, pre nego što je ovo učinio, govorio je o sebi primenjujući drugu sliku.

On je rekao: " Ko ne ulazi na vrata u tor ovčiji nego prelazi drugom mestu on je lupež i hajduk; a koji ulazi na vrata, jeste pastir ovcama. " Fariseji nisu razabrali da su ove reči izgovorene protiv njih. Pošto su o njihovom značenju prosu}ivali u svojim srcima, Isus im je otvoreno rekao: " Ja sam vrata; ko u}e kroza me spašće se, i ući će i izaći će, i pašu će naći. Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; ja do}oh da imaju život i izobilje. "

Hristos je vrata Božjeg tora. Kroz ova vrata Njegova deca, od najranijih vremena, nalazila su ulaz. U Hristu, kao što je prikazano u slikama, kao što je nagoviešteno u simbolima, kao što je jasno pokazano u proročkim otkrivenjima, kao što je otkriveno u poukama Njegovim učenicima i u čudima koja je činio za sinove ljudske, gledali su " Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta " (Jovan 1,29) i kroz Njega će biti dovedeni u tor Njegove milosti. Mnogi su dolazili, i ističući druge ciljeve za veru sveta ustanovljavali su obrede i sisteme pomoću kojih su se ljudi nadali da će primiti opravdanje i pomirenje sa Bogom, i tako naći pristup u Njegov tor. Me}utim, Hristos predstavlja jedina vrata i svi koji su ustanovili nešto da zauzmu Hristovo mesto, svi koji su pokušali da u}u u tor nekim drugim načinom, lupeži su i hajduci.

Fariseji nisu ušli na ta vrata. Oni su se uvukli u tor nekim drugim putem, mimo Hrista i nisu izvršavali posao pravog pastira. Sveštenici i poglavari, književnici i fariseji, uništili su životne pašnjake i zagadili izvore vode života. Nadahnute reči verno opisuju te lažne pastire: " Slabe ne krepite, i bolesne ne lečite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag . . . nego silom i žestinom gospodarite nad njima" (Jezekilj 34,4).

Kroz sve vekove filozofi i učitelji davali su ovom svetu teorije kojima su želeli da zadovolje potrebe duše. Svaki mnogobožački narod imao je svoje velike učitelje i verske sisteme koji su nudili neko drugo sredstvo spasenja a ne Hrista, skrećeući oči sa Očevog lica i puneći njihova srca strahom od Onoga koji im je davao samo blagoslov. Težnja njihovog delovanja bila je da liše Boga onoga što je Njegovo i stvaranjem i otkupljenjem. Ovi lažni učitelji isto tako lišavaju i čoveka. Milioni ljudskih bića robuju lažnim religijama u okovima ropskog straha, tupe ravnodušnosti, mučeći se kao tovarne životinje, lišeni nade, radosti i istinitog prava, ostajući samo sa nejasnim strahom od budućnosti. Jedino Jevan}elje Božje milosti može da uzdigne dušu. Razmišljanje o Božjoj ljubavi objavljenoj u Njegovom Sinu pokrenuće srce i kao ništa drugo uzdići duševne sile. AHristos je došao da obnovi Božji lik u čoveku; i onaj ko odvraća jude od Hrista, odvraća ih od izvora pravog razvoja; takav ih prevarom lišava svake nade, cilja i slave života. On je lupež i hajduk.

Koji ulazi na vrata jeste pastir ovcama. Hristos je vrata i pastir. On ulazi kroz samoga sebe. Svojom žrtvom On je postao pastir ovcama. Njemu vratar otvara, i ovce glas Njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih; i kad svoje ovce istera, ide pred njima, i ovce idu za Njim, jer poznaju glas Njegov.

Od svih stvorenja, ovca je jedna od najplašljivijih i najbespomoćnijih, pa je na istoku pastirovo staranje za stado neumorno i nepre stano. U stara vremena, izvan utvr}enih gradova bilo je malo sigurnosti. Pljačkaši iz skitačkih pograničnih plemena ili grabljive zveri iz svojih skrovišta u stenama, čekali su u zasedi da oplene stada. Pastir je budno motrio na ono što mu je povereno, znajući da tako izlaže svoj život opasnosti. Jakov koji je čuvao Lavanova stada na haranskim pašnjacima, rekao je opisujući svoj neumoran, mukotrpan rad: " Danju me ubijaše vrućina, a noću mraz; i san mi ne padaše na oči" (1. Mojsijeva 31,40). Zbog toga se i David, čuvajući stado svoga oca, goloruk sukobio sa lavom i medvedom, i izbavio iz njegovih čeljusti ukradeno jagnje.

Dok pastir vodi svoje stado preko stenovitih brežuljaka, kroz šume i divlje uvale, na travna skrovišta kraj reke, dok ga čuva u planinama u toku usamljenih noći, štiteći ga od pljačkaša, nežno se starajući za bolesne i slabe u stadu, njegov život postaje jedno sa njihovim. Čvrsta i nežna privrženost sjedinjuju ga sa stvorenjima za koja se stara. Ma koliko veliko bilo stado, pastir poznaje svaku ovcu. Svaka ima svoje ime i odaziva se prema svome imenu na pastirov zov.

Kao što zemaljski pastir poznaje svoje stado, tako i božanski Pastir poznaje svoje stado koje vidljivo ili nevidljivo prebiva na svetu. Gospod." Isus kaže: " Pozvah te po imenu tvom; moj si. Na dlanovima te izrezao " (Jezekilj 34,31; Isaija 43,1; 49,16).

Isus nas pojedinačno poznaje i dirnut je osećanjem naše nemoći. On nas zna sve po imenu. On zna i samu kuću u kojoj stanujemo, ime svakog njenog stanovnika. On je pokatkad dao uputstva svojim slugama da po}u u odre}enu ulicu u odre}enom gradu, u tu i tu kuću, i prona}u jednu od Njegovih ovaca.

Svaku dušu Isus tako savršeno poznaje kao da je ona jedina za koju je Spasitelj umro. Bol svake duše dira Njegovo srce. Svako preklinjanje za pomoć dopire do Njegovog uha. On je došao da privuče sve ljude k sebi. On im nalaže " hajdete za mnom ", a Njeg Duh deluje na njihova srca da ih privuče da do}u k Njemu. Mnogi odbijaju da budu privučeni. Isus zna ko su oni. On takođe zna one koji rado čuju Njegov zov i spremni su da do}u pod Njegovo pastirsko staranje. On kaže: " Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznajem njih i za njima idu." On se brine za svaku od njih kao da ne postoji nijedna druga na licu zemaljskom.

" Svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih . . . i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov. " Pastir na istoku ne tera svoje ovce. On se ne oslanja na silu ili strah, već idući ispred on ih zove. Tako čini i Spasitelj - Pastir sa svojim ovcama. Pismo kaže: " Vodio si narod svoj kao ovce rukom Mojsijevom i Aronovom. " Preko proroka Isus objavljuje: " Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost. On nikoga ne primorava da ide za Njim. Vukoh ih" , kaže O " . . . uzicama čovečijim, užima ljubavnim" (Psalam 77,20; Jeremija 31, 3).

Strah od kazne ili ljubav prema večnoj nagradi nije ono što navodi Hristove učenike da Ga slede. Oni posmatraju Spasiteljevu neuporedivu ljubav, otkrivenu kroz Njegov boravak na zemlji, od jasala u Vitlejemu do krsta na Golgoti, a Njegova pojava privlači, omekšava i pokorava dušu. Ljubav se budi i srcu onih koji posmatraju. Oni čuju Njegov glas i slede Ga.

Kao što pastir ide ispred svojih ovaca, susrećući se prvi sa opasnostima, tako čini i Hristos sa svojim narodom. Kad svoje ovce istera, ide pred njima. Put prema nebu osvećen je Spasiteljevim stopama. Staza može biti strma i neravna, ali Isus je pošao tim putem; Njegova stopala ugazila su oštro trnje, da bi učinio lakšim put. Svaki teret koji smo pozvani da ponesemo i On je sam nosio.

Iako se sada vazneo na Nebo u Božje prisustvo i deli presto svemira, Isus nije ništa izgubio od svoje saosećajne prirode. Danas je isto nežno, saosećajno srce otvoreno za sve patnje čovečanstva. Ruka koja je bila probodena, danas je ispružena da mnogo obilnije blagoslovi Njegov narod koji je na svetu. I nikad neće izginuti i niko ih neće oteti iz ruke moje. Duša koja se predala Hristu u Njegovim očima je dragocenija od celog sveta. Spasitelj bi prošao kroz samrtne muke na Golgoti da bi jedan čovek mogao bitit spasen za

Njegovo carstvo. On nikada neće napustiti čoveka za koga je umro. Ako Njegovi sledbenici ne reše da Ga napuste, On će ih čvrsto držati.

U svim našim iskušenjima imamo sigurnog Pomoćnika. On nas neće ostaviti same da se borimo sa iskušenjima, da se borimo sa zlom i na kraju budemo slomljeni teretom i tugom. Iako je sada sakriven od očiju smrtnika, uho vere može čuti Njegov glas kako govori: " Ne boj se, ja sam sa tobom. I živi; i bejah mrtav i evo sa živ vavek veka" (Otkrivenje 1,18). Ja sam podneo vaše žalosti, iskusio vaše borbe, susretao se sa vašim iskušenjima. Ja znam vaše suze, jer sam i sam plakao. Poznajem bolove koji tako duboko leže da se ne mogu poveriti nijednom ljudskom uhu. Ne mislite da ste napušteni i ostavljeni. Iako vaš bol nije taknuo nijednu osetljivu strunu nekog srca na Zemlji, pogledajte u mene i živite. " Ako će gore pomaknuti i humovi se pokolebati, opet milost moja neće se odmaknuti od tebe, i zavet mira mojega neće se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv" (Isaija J4, 10).

Koliko god pastir može voleti svoje ovce, On još više voli svoje sinove i kćeri. Isus nije samo naš pastir, On je " Otac večni" . On želi " Znam svoje, i mene moje znaju. Kao što mene zna Otac i ja znam Oca" (Jovan 10,14.1J). Kakva je to izjava - jedinorodni Sin, On koji jedini zakon Njegovog života. Još u svom detinjstvu, prilikom je u Očevom naručju, On koga je Bog objavio kao " čoveka drug mojega" (Zaharija 13, 7) - zajednica izme}u Hrista i večnog Boga uzeta je da prikaže zajednicu izme}u Hrista i Njegove dece na Zemlji!

Isus nas voli zato što smo dar Njegovog Oca i nagrada za Njegov rad. On nas voli kao svoju decu. Samo Nebo ne može da podari ništa veće, ništa bolje.

Isus je mislio na duše po celome svetu koje su zaveli lažni pastiri. Za one koje je On čeznuo da sabere kao ovce svoje paše, rasejane su me}u vukove, rekao je: " I druge ovce imaju one koje nisu ovoga tora, i one mi valja dovesti; i čuće glas moj, i biće jedno stado i jedan pastir" (Jovan 10, 16).

" Zato me otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. " To znači, moj Otac toliko vas je voleo, da Mene još više zato što sam svoj život dao da vas spasem. Ja sam omileo svome Ocu time što sam postao vaša zamena i sigurnost, što polažući svoj život uzimam vaše obaveze, vaše prestupe.

" Ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet." Dok je kao član ljudske porodice bio smrtnik, On je kao Bog bio izvor života za svet. On je mogao da se odupre nadiranju smrti i odbije da se potčini njenoj vlasti, ali On je dobrovoljno položio svoj život, da bi izneo na videlo život i besmrtnost. On je poneo greh sveta, podneo njegovo prokletstvo, položio je svoj život kao žrtvu, da ljudi ne moraju zauvek umirati. " A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se . . . Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce za}osmo, svaki od nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas" (Isaija J3,4-6).

POSLEDNJE PUTOVANJE IZ GALILEJE

(Luka 9,J1-J6; 10,1-24)

Što se više približavao kraj Njegove službe, u Hristovom načinu rada nastupila je promena. Ranije je želeo da izbegne uzbu}enje i pažnju javnosti. Odbijao je poštovanje naroda i brzo prelazio iz mesta u mesto kada je izgledalo da se oduševljenje naroda za Njega neobuzdano rasplamsava. Mnogo puta morao je da zapovedi da ne oglašavaju da je On Hristos.

U vreme Praznika senica Njegovo putovanje u Jerusalim bilo je brzo i tajno. Kada su Njegova braća zahtevala da se javno prikaže kao Mesija, Njegov odgovor je bio: " Vreme moje još nije došlo" (Jovan 7,6). Doputovao je u Jerusalim neopaženo i ušao u grad neprimećen i nepočastvovan od mnoštva. Me}utim, tako nije bilo sa Njegovim poslednjim putovanjem. Napustio je Jerusalim za izvesno vreme zbog zle namere sveštenika i rabina. Ali sada je krenuo natrag, putujući najprometnijim zaobilaznim putem, a tome je prethodilo takvo objavljivanje Njegovog dolaska kakvo nikada ranije nije učinjeno. Išao je u susret prizorima svoje velike žrtve i na njih je morala da bude usmerena pažnja naroda.

" Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne" (Jovan 3,I4). Kao što su oči celog Izrailja bile upr te u podignutu zmiju, simbol odre}en za njihovo izlečenje, tako sve oči moraju biti upravljene ka Hristu, žrtvi koja donosi spasenje izgubljenom svetu.

Pogrešna predstava o Mesijinom radu i nedostatak poverenja u Isusov božanski karakter naveli su Njegovu braću da Ga nagovaraju da se javno prikaže narodu o Prazniku senica. Sada, slično ovome duhu, učenici su želeli da Ga spreče da putuje u Jerusalim. Setili su se Njegovih reči o Onome što će Mu se tamo dogoditi. Poznavajući strašno neprijateljstvo verskih vo}a, bili su skloni da svoga Učitelja odvrate da tamo ode.

Za Hristovo srce predstavljalo je težak zadatak da nastavi svoj put, uprkos strahovanju, razočaranju i neverovanju svojih voljenih učenika. Bilo je teško voditi ih u susret bolu i razočaranju koje ih je očekivalo u Jerusalimu. Sotona je bio spreman da kuša Sina čovečijeg. Zašto treba da ide u Jerusalim u sigurnu smrt? Svuda oko Njega bile su duše gladne hleba života. Na svakom koraku bili su patnici koji su čekali Njegovu reč isceljenja. Delo koje je trebalo izvršiti Jevan}eljem Njegove milosti tek što je otpočelo. A On je bio punoj snazi muževng doba. Zašto da ne krene u široka polja ovoga sveta rečima svoje milosti, dodirom svoje isceljujuće moći? Zašto se sam ne bi radovao pružanju svetlosti i radosti milionima onih koji su bili u tami i tuzi? Zašto prepustiti sakupljanje žetve svojim učenicima, tako slabima u veri, koji tako teško shvataju, koji su tako spori u saosećanju? Zašto se sada suočiti sa smrću i ostaviti posao u njegovom povoju? Neprijatelj koji se u pustinji suočio sa Hristom, sada Ga je napadao žestokim i lukavim iskušenjima. Da je Isus popustio samo za trenutak, da je promenio svoje ponašanje u najmanjoj pojedinosti, u želji da spase sebe, sotonske sile bi slavile pobedu, a izgubio bi.

Njegovo srce želelo je izgubljene. On je znao da Mu je nameri da ide pravo u Jerusalim . Očeva volja bila da prikaže zajednicu izme}u Hrista i Njegove dece na Zemlji! Kada je Marija želela da On otkrije svoju čudotvornu silu, Njegov odgovor je bio: "Još nije došao moj čas." Istim rečima odgovorio je svojoj braći kada su Ga nagovarali da ide na praznik. Me}utim, u Božjem velikom planu bio je odre}en čas za Njegovo žrtvovanje za grehe ljudi i taj čas uskoro je trebalo da nastupi. On neće pokleknuti niti se pokolebati. Njegovi koraci usmereni su prema Jerusalimu, u kome su Njegovi neprijatelji dugo kovali zaveru da Mu oduzmu život; sada On želi da ga položi. Nepokolebljivo je odlučio da svoje korake upravi mučenju, odricanju, odbacivanju, osudi i smrti.

Pa On "posla glasnike pred licem svojim; i oni oti}oše i do}oše u pustelo Samarjansko da mu ugotove gde će noćiti". Ali, narod je voodlbi io da Ga primi zato što je putovao u Jerusalim. Ovo su protumačili kao da Isus više voli Jevreje, koje su oni ogorčeno mrzeli. Da je došao da obnovi hram i bogosluženje na gori Garizimu, oni bi Ga rado prihvatili; ali On je išao u Jerusalim i zato nisu želeli da Mu okažu nikakvo gostoprimstvo. Oni nisu shvatli da su sa svojih vrata oterali najbolji dar neba. Isus je pozivao ljude da Ga prime, On je ih najbogatijim blagoslovima. Za svaku ljubaznost koja Mu je ukazana, uzvraćao je mnogo dragocenijom milošću. Me}utim, Samarjani su sve to izgubili zbog svojih predrasuda i verske uskogrudosti.

Jakov i Jovan, Hristovi vesnici, bili su veoma ljuti zbog uvrede nanesene njihovom Gospodu. Bili su ispunjeni opravdanim gnevom zato što su Samarjani tako grubo postupali prema Njemu koji ih je počastvovao svojim prisustvom. Oni su nedavno bili s Njim na gori preobraženja i videli Ga proslavljenog od Boga i poštovanog od Mojsija i Ilije. Ovakvo ispoljavanje nepoštovanja od strane Samarjana, ne sme - kako su oni mislili - da pro}e bez izrazite kazne.

Došavši Isusu, preneli su Mu reči naroda, govoreći da su čak odbili da Mu daju prenoćište. Smatrali su da Mu je učinjeno veliko zlo i gledajući u daljini goru Karmil, na kojoj je Ilija pobio lažne proroke, kazali su: " Hoćeš li da rečemo da oganj si}e s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini? " Bili su iznena}eni kada su videli da su Isusa zabolele njihove reči, i još više iznena}eni Njegovim ukorom koji je stigao do njihovih ušiju: " Vi ne znate kakvog ste duha; jer Sin čovečij nije došao da pogubi duše čovečije, nego da sačuva." Isus je zatim otišao je u drugo selo.

" Ni u jednom delu svoje misije Hristos nije prisiljavao ljude da Ga prime. Sotona i ljudi podstaknuti njegovim duhom teže da izvrše nasilje nad savešću. Ljudi koji su u savezu sa zlim an}elima, lažnom revnošću za pravdom nanose patnje svojim bližnjima, da bi ih preobratili na svoje verske zamisli; ali Hristos uvek pokazuje milost, uvek teži da pridobije otkrivanjem svoje ljubavi. On ne može dozvoliti pristup duši nijednom suparniku, niti može da prihvati delimičnu službu; On želi samo dragovoljnu službu, voljno predanje srca podstaknutog ljubavlju. Ne postoji očigledniji dokaz da posedujemo Sotonin duh od sklonosti da povredimo i uništimo one koji ne cene naš rad ili koji dejstvuju suprotno našim zamislima.

Svako ljudsko biće - telom, dušom i duhom - Božja je svojina. Hristos je umro da otkupi sve. Ništa ne može biti uvredljivije za Boga nego kada ljudi, u verskom zanesenjaštvu, nanose patnje onima koji su otkupljeni Spasiteljevom krvlju.

" I ustavši odande do}e u okoline Judejske preko Jordana, i steče se opet narod k njemu; i kao što običaj imaše, opet ih učaše" (Marko 10,1).

Znatan deo poslednjih meseci svoje službe Hristos je proveo u Pereji, pokrajini preko Jordana u odnosu na Judeju. Mnoštvo Ga je i ovde pratilo u stopu, kao na početku Njegove službe u Galileji, a On im je ponavljao veći deo svog ranijeg učenja.

Kao što je poslao dvanaestoricu, tako je izabrao još " sedamdesetoricu, i poslao ih dva po dva pred licem svojim u svaki grad i mesto kuda šćaše sam doći " (Luka 10,1). Ovi učenici bili su izvesno vreme sa Njim, pripremajući se za svoj rad. Kada su dvanaestorica bila poslana na svoj prvi samostalni zadatak, drugi učenici pratili su Isusa na putu kroz Galileju. Na taj način imali su prednost da se prisno druže sa Njim i neposredno prime uputstva. Sada je ovaj veći broj tako}e trebalo da po}e na posebni zadatak.

Uputstva sedamdesetorici bila su slična onima koja su data dvanaestorici; ali zapovest dvanaestorici da ne ulaze u neki mnogobožački ili samarjanski grad, nije data sedamdesetorici. Iako su Samarjani upravo odbili Isusa, Njegova ljubav prema njima ostala je nepromenjena. Kada su sedamdesetorica pošla u Njegovo ime, najpre su posetili samarjanske gradove.

Spasiteljeva lična poseta Samariji i kasnije pohvala milostivog Samarjanina i zahvalna radost gubavca Samarjanina, koji se jedini od desetorice vratio da se zahvali Hristu, imali su veliko značenje za učenike. Pouka se duboko urezala u njihova srca. U svom nalogu koji im je dao upravo pre svog vaznesenja, Isus je spomenuo Samariju, a i Jerusalim i Judeju, kao i mesta u kojima treba najpre da propovedaju Jevan}elje. Njegovo poučavanje pripremilo ih je za izvršenje ovog naloga. Kada su došli u Samariju u ime svoga Učitelja, našli su narod spreman da ih primi. Samarjani su čuli o Hristovim rečima pohvale i o Njegovim delima milosr}a prema ljudima iz njihovog naroda. Uvideli su da je On, uprkos njihovim grubim postupcima prema Njemu, gajio samo misli pune ljubavi za njih i to je zadobilo njihova srca. Posle Njegovog vaznesenja dobrodošlicom su pozdravili Spasiteljev vesnike i učenici su sakupili dragocenu žetvu me}u onima koji su nekada bili njihovi najogorčeniji neprijatelji. "Trske stučene neće prelomiti, i sveštilje koje se puši neće ugasiti; javljaće sud po istini. I u ime njegovo uzdaće se narodi" (Isaija 42,3; Matej 12,21).

Poslavši sedamdesetoricu, Isus im je naložio, kao što je naložio i dvanaestorici, da se svojim prisustvom ne nameću gde nisu dobrodošli. "U koji god grad do}ete i ne prime vas", rekao je On, " izašavši na ulice njegove recite: I prah od grada vašega koji je prionuo za nas otresamo vam; ali ovo znajte, da se približi k vama carstvo Božje." To ne treba da čine pokrenuti ozloje}enošću, ilsi povre}enom časti, već da bi pokazali kako je žalosno odbaciti Gospodnju vest ili Njegove vesnike. Odbaciti Gospodnje sluge znači odbaciti samoga Hrista. " Kažem vam" , dodao je Isus, " da će Sodzaonmeumarujemo da drugima ukažemo na Boga. Apostol Pavle kaže: biti lakše u onaj dan negoli gradu onome". Tada su se Njegove misl"i Jer kad sam slab onda sam silan" (2. Korinćanima 12,10). Kada vratile galilejskim gradovima u kojima je proveo veliki deo svoje službe. Uzviknuo je žalosnim glasom: " Teško tebi, Horazine! TešNkiošta ne može tako silno da izvrši uticaj na srce kao stalno osećanje tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i u Sidonu bila čudesa što su bila u vama, davno bi se u vreći i u pepelu sedeći pokajali. Ali Tiru i Sidonu biće lakše na sudu nego vama. I ti, Kapernaume, koji si se do nebesa podigao, do pakla ćeš propasti."

Tim pometnim gradovima oko Galilejskog mora bili su obilno ponu}eni nebeski najbogatiji blagoslovi. Dan za danom Knez života dolazio je u njih i odlazio iz njih. Božja slava, koju su čeznuli da vide proroci i carevi, zasijala je nad mnoštvom koje je u stopu pratilo Spasitelja. Ipak, odbili su nebeski Dar.

Sa željom da prikažu svoju veliku razboritost, rabini su upozoravali narod da ne prihvata nove nauke koje uči ovaj novi učitelj; jer su Njegove teorije i postupci u suprotnosti sa učenjem otaca. Narod je imao poverenja u ono što su sveštenici i fariseji učili, umesto da teži da sam razume Božju reč. Poštovali su sveštenike i poglavare umesto da poštuju Boga i odbacivali istinu da bi mogli da održe svoja predanja. Mnogi su bili oduševljeni i skoro ube}eni, ali nisu delovali po svom osvedočenju i nisu se ubrajali u Hristove pristalice. Sotona je napadao svojim iskušenjima sve dok svetlost nije izgledala kao tama. Na taj način mnogi su odbacili istinu koja bi spasla njihovu dušu.

Verni Svedok kaže: " Evo stojim na vratima i kucam" (Otkrivet3,20). Svaka opomena, ukor i usrdna molba, u Božjoj reči ili preko Njegovih vesnika, predstavlja kucanje na vrata srca. To je Isusov glas koji traži da u}e. Sa svakim kucanjem na koje se ne odgovara, sklonost da se otvori postaje slabija. Ako se danas zanemari dejstvo Svetoga Duha, ono sutra neće biti tako jako. Srce postaje manje prijemčivo i zapada u pogubnu nesvesnost o kratkoći života i neprolaznoj večnosti iza toga. Naša osuda na sudu neće proizaći iz činjenice da smo bili u zabludi, već iz činjenice da smo zanemarili prilike koje je Nebo slalo da naučimo šta je istina.

Kao i apostoli, sedamdesetorica su primili natprirodne darove kao obeležje svoje službe. Kada je njihov rad bio okončan, vratili su se radosno govoreći: " Gospode! I }avoli nam se pokoravaju u imetvoje." Isus je odgovorio: " Ja videh Sotonu gde spade s neba kao munja."

Isusovom duhu prikazani su prizori iz prošlosti i budućnosti. Video je prvo Lucifera kako je bio zbačen s neba. Posmatrao je unapred prizore svojih samrtnih muka, kada će pred svim svetovima biti otkriven karakter varalice. Čuo je uzvik " Svrši se" (Jovan 19,3k0n)kojim se objavljuje da je otkupljenje izgubljenog ljudskog roda zauek osigurano, da je nebo zauvek zaštićeno od optužbi, prevara, laži koje bi Sotona podsticao.

Preko krsta na Golgoti, sa Njegovim samrtnim mukama i sramotom, Isus je unapred video veliki poslednji dan kada će knez sila tame doživeti svoje uništenje na Zemlji koja je bila tako dugo unaza}ivana njegovom pobunom. Isus je gledao zauvek završeno delo zla i Božji mir koji ispunjava nebo i Zemlju.

Zato ubuduće Hristovo sledbenici treba da gledaju Sotonu kao pobe}enog neprijatelja. Na krstu, Isus je trebalo da za njih izvojuje pobedu, ovu pobedu želeo je da prihvate kao svoju sopstvenu. " Evo" , rekao je, " vama dajem vlast da stajete na zmije i na škorpije i na silu neprijateljsku, i ništa vam neće nauditi".

Svemoćna sila Svetoga Duha predstavlja odbranu svake ponizne duše. Nijednom koji u kajanju i veri potraži Njegovu zaštitu, Hristos neće dopustiti da potpadne pod uticaj neprijateljeve sile. Spasitelj je pored onih koji su u iskušenju i teškoćama. Sa Njim ne postoji neuspeh, gubitak, nemogućnost ili poraz; mi možemo sve kroz Njega koji nam moć daje. Kada do}u iskušenja i nedaće, ne čekajmo da savladamo sve teškoće, već gledajmo na Isusa, svog pomoćnika.

Postoje religiozni ljudi koji previše razmišljaju i govore o Sotoninoj sili. Oni razmišljaju o svom neprijatelju, mole se njemu, govore o njemu i u njihovoj mašti on postaje sve veći i veći. Istina je da je Sotona moćno biće, ali hvala Bogu, mi imamo silnog Spasitelja koji je sa neba zbacio zloga. Sotona je zadovoljan kada veličamo njegovu silu. Zašto ne govoriti o Isusu? Zašto ne veličati Njegovu moć i Njegovu ljubav?

Duga obećanja koja okružuje presto na visini je večno svedočanstvo o tome da " Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni" (Jovan 3,16). To svedoči svemiru da Bog neće nikada napustiti svoj narod u njegovoj borbi sa zlom. To je čvrsto obećanje za nas o snazi i zaštiti dok god bude trajao sam presto.

Isus je dodao: " Ali se tome ne radujte što vam se duhovni pokorvašviaju, nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima." Nemojte se radovati posedovanju sile, da ne izgubite iz vida svoju zavisnost od Boga. Čuvajte se da vas ne zahvati preterano samopouzdanje i da ne radite u svojoj sili, a ne u duhu i sili svoga Učitelja. " Ja" , je uvek spremno da sebi pripiše zasluge i za najmanji uspeh koji se postiže u radu. " Ja" prima laskanja i uzdiže se, i tako shvatamo svoju slabost, učimo se da zavisimo od sile koja nije naša.

odgovornosti prema Bogu. Ništa ne dopire tako potpuno do najdubljih pobuda naših postupaka kao svest o Hristovoj ljubavi koja prašta. Mi treba da uspostavimo vezu sa Bogom jer ćemo se tada ispuniti Svetim Duhom koji će nas osposobiti da do}emo u dodir sa našim bližnjima. Tada treba se radujemo što smo kroz Hrista postali povezani sa Bogom, postali članovi nebeske porodice. Dok budemo gledali iznad sebe, neprekidno ćemo imati osećanje slabosti ljudske prirode. Ukoliko manje vremena povla}ujemo svome " ja" , jasnije i potpunije ćemo shvatati savršenstvo svoga Spasitelja. Ukoliko se čvršće povežemo sa izvorom svetlosti i sile, utoliko će nas obasjati veća svetlost i utoliko ćemo dobiti veću silu da služimo Bogu. Radujmo se što smo jedno sa Bogom, jedno sa Hristom i celom nebeskom porodicom.

Dok su sedamdesetorica slušali Hristove reči, Sveti Duh je u njihov um utiskivao živu stvarnost i zapisivao istinu na pločama duše. Iako ih je mnoštvo okruživalo, osećali su se kao da su sami sa Bogom.

Znajući da su primili nadahnuće tog trenutka, "obradova se Isus u duhu i reče: Hvalim te, oče, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih, a kazao si prostima. Da, Oče, jer je najkeo bila volja Tvoja. Sve je meni predao Otac moj, i niko ne zna ko je Sin osim Oca, ni ko je Otac osim Sina, i ako Sin hoće kome kazati".

Uvaženi ljudi u svetu, takozvani veliki mudri ljudi sa svom svojom hvaljenom mudrošću, ne mogu shvatiti Hristov karakter. Oni su sudili o Njemu po Njegovoj spoljašnosti, po poniženju koje se svalilo na Njega kao na ljudsko biće. Me}utim, ribarima i carinicima bilo je dato da vide Nevidljivoga. Čak ni učenici nisu mogli da razumeju sve što je Isus želeo da im otkrije, ali s vremena na vreme, kako su se potčinjavali sili Svetoga Duha, njihovi umovi postali su prosvetljeni. Shvatili su da je moćni Bog obučen u ljudsko obličje, prebivao me}u njima. Isus se radovao što je ovo saznanje koje nisu posedovali mudri i razboriti, otkriveno bilo ovim skromnim ljudima. Dok je anoosio učenja starozavetnih spisa i primenjivao ih na sebe i svoje delo pomirenja, bili su često probu}eni Njegovim Duhom i podignuti u nebesku atmosferu. O duhovnim istinama o kojima su govorili proroci oni su imali jasnije razumevanje nego sami pisci izvornog dela. Kasnije su čitali spise Starog zaveta, ne kao nauku književnika i fariseja, ne kao kazivanje mudraca koji su umrli, već kao novo otkrivenje od Boga. Gledali su Onoga "kojega svet ne

može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će ga biti" (Jovan 14,17).

Hristov duh čini naše srce nežnim i pokornim i to je jedini način na koji možemo da steknemo savršenije shvatanje istine. Duša mora biti očišćena od taštine i oholosti i oslobo}ena svega što ju je obuzimalo, i Hristos mora da se ustoliči u njoj. Ljudska nauka suviše je ograničena da bi shvatila otkupljenje. Plan otkupljenja je tako dalekosežan, da ga filozofija ne može objasniti. On će uvek ostati tajna koju ni najdublje razmišljanje ne može dokučiti. Nauka o spasenju ne može se objasniti, ona se može upoznati samo iskustvom. Jedino onaj koji uvi}a svoju sopstvenu grešnost može da prepozna kako je Spasitelj dragocen.

Pouke koje je Hristos iznosio dok je polako išao putem iz Galileje prema Jerusalimu, bile su pune uputstava. Narod je sa čežnjom slušao Njegove reči. U Pereji, kao i u Galileji, narod je bio manje pod vlašću jevrejskog fanatizma nego u Judeji, pa je Njegovo učenje našlo odjeka u njihovim srcima.

U toku ovih poslednjih meseci svoje službe, Hristos je ispričao mnoge od svojih priča. Sveštenici i rabini sve žešće su Ga progonili pa je svoje opomene upućene njima zaklonio simbolima. Nisu mogli pogrešiti u pokušaju da proniknu u njihovo značenje, ali ipak, u Njegovim rečima nisu mogli naći ništa na čemu bi zasnovali neku optužbu protiv Njega. U priči o fariseju i cariniku, samouverena molitva: "Bože! Hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi", stoji u oštroj suprotnosti sa pokajnikovom molitvom: "Milostiv budi meni grešnome" (Luka 18,11.13). Na taj način Hristos je ukorio licemerstvo jervejskih sveštenika. Slikovitim prikazom o nerodnoj smokvi i velikoj večeri predskazao je nesreću koja će uskoro zadesiti nepokajani narod. Oni koji su prezrivo odbili poziv na evan}eosku gozbu, čuli su Njegove reči upozorenja: "Jer vam kažem da nijedan od onih zvanih ljudi neće okusiti moje večere" (Luka 14,24).

Uputstvo dato učenicima bilo je veoma dragoceno. Priča o nametljivoj udovici i o prijatelju koji je tražio hleb u ponoć dala je novu snagu Njegovim rečima: "Ištite i daće vam se, tražite i naći ćete, kucajte i otvoriće vam se" (Luka 11,9). Često je njihova kolebljiva vera bila ojačana sećanjem da je Hristos rekao: "A kamoli Bog neće odbraniti izabrane svoje koji ga mole dan i noć? Kažem vam da će ih odbraniti brzo" (Luka 18,7.8).

Hristos je ponovio onu divnu priču o izgubljenoj ovci. U svojoj pouci išao je još dalje dok je govorio o izgubljenom dinaru i izgubljenom sinu. Učenici nisu tada mogli potpuno da ocene snagu ovih pouka, ali posle izlivanja Svetoga Duha, kada su videli sabiranje neznabožaca i zavidljivi gnev jevrejskih sveštenika, bolje su shvatali pouku o izgubljenom sinu i mogli bolje da u}u u radost Hristovih reči: "Trebalo se razveseliti i obradovati", "jer ovaj moj sin beše mrtav, i ožive, i izgubljen beše i na}e se" (Luka 1J,32.24). Kada su krenuli u ime svoga Učitelja, suočavajući se sa prebacivanjima, siromaštvom i progonstvom, često su snažili svoja srca ponavljajući Njegov nalog izgovoren prilikom ovog poslednjeg putovanja: "Ne boj se, malo stado! Jer bi volja vašega Oca da vam da carstvo. Prodajte što imate i dajte milostinju; načinite sebi torbe koje neće oveštati, haznu koja se nikad neće isprazniti, na nebesima, gde se lupež ne prikučuje niti moljac jede. Jer gde je vaše blago onde će biti i srce vaše" (Luka 12,32-34).

MILOSTIVI SAMARJANIN

(Luka 10,2J-37)

U priči o milostivom Samarjaninu Hristos je prikazao prirodu prave vere. Pokazao je da se ona ne sastoji od sistema, simbola vere ili obreda, već u vršenju dela ljubavi, u donošenju najvećeg dobra drugima, u pravoj dobroti.

Dok je Hristos učio narod "ustade jedan zakonik i kušajući ga reče: Učitelju! Šta ću učiniti da dobijem život večni?" Sa pažnjom od koje zastaje dah, veliki skup iščekivao je odgovor. Sveštenici i rabini mislili su da uhvate u zamku Hrista, pitanjem koje će postaviti ovaj zakonik. Me}utim, Spasitelj se nije upuštao u raspravu. Potražio je odgovor od onoga koji je postavio pitanje. "Šta je napisano u zakonu?" rekao je On, "kako čitaš?" Jevrejski sveštenici su još uvek optuživali Isusa da se olako odnosi prema Zakonu datom na Sinaju, ali On je usredsredio pitanje spasenja na držanje Božjih zapovesti.

Zakonik je kazao: "Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe." Isus mu reče: "Pravo si odgovorio; to čini i bićeš živ."

Zakonik nije bio zadovoljan gledištem i delima fariseja. On je proučavao Pismo sa željom da dozna njegovo stvarno značenje. Bio je životno zainteresovan za ovo i iskreno je upitao: "Šta ću učiniti?" U svom odgovoru u vezi sa zahtevima Zakona, on je mimoišao čitavo mnoštvo obrednih propisa. Ovima nije pridavao nikakvu važnost, već je izneo dva velika načela na kojima su počivali sav Zakon i proroci. Ovaj odgovor, budući da ga je Hristos pohvalio, postavio je Spasitelja u povoljan položaj prema rabinima. Nisu Ga mogli osuditi jer je odobrio ono što je isticao jedan tumač Zakona.

"To čini i bićeš živ", rekao je Isus. Prikazao je Zakon kao božansku celinu i ovom poukom istakao da nije moguće držati jednu zapovest, a kršiti drugu, jer ih sve prožima isto načelo. Čovekova sudbina biće odre}ena njegovom poslušnošću prema celokupnom Zakonu. Vrhunska ljubav prema Bogu i nepristrasna ljubav prema čoveku načela su koja treba da se ostvare u životu.

Zakonik je utvrdio da je sam prestupnik Zakona. Bio je osvedočen Hristovim ispitivačkim rečima. Pravdu Zakona, za koju je tvrdio da je razume, nije sprovodio u život. Nije ispoljavao ljubav prema svojim bližnjima. Pokajanje se tražilo od njega, ali umesto da se pokaje, pokušao je da se opravda. Umesto da prizna istinu, želeo je da pokaže kako je teško ispuniti zapovest. Na taj način nadao se da će moći odagnati osvedočenje i da će se opravdati u očima naroda. Spasiteljeve reči pokazale su da je njegovo pitanje bilo nepotrebno, pošto je bio u stanju da sam odgovori na njega. Ipak, zakonik je postavio još jedno pitanje rekavši: "Ko je bližnji moj?"

Ovo pitanje izazvalo je me}u Jevrejima beskrajne rasprave. Nije bilo sumnje što se tiče neznabožaca i Samarjana - oni su bili stranci i neprijatelji. Ali, gde bi trebalo praviti razliku izme}u ljudi iz sopstvenog naroda i izme}u različitih društvenih slojeva? Koga treba sveštenik, rabin, starešina da smatra bližnjim? Svoj život provodili su u čitavom nizu obreda da bi bili čisti. Držali su da bi ih dodir sa neukim i nehatnim mnoštvom oskrnavio što bi zahtevalo mučne napore da se to otkloni. Da li "nečiste" treba da smatramo bližnjima?

Isus je opet odbio da bude uvučen u raspravu. Nije osudio verski fanatizam onih koji su vrebali da Ga osude. Me}utim, jednostavnom pričom uzdigao je pred svojim slušaocima takvu sliku izlivanja ljubavi koja potiče sa neba da su sva srca bila dirnuta, a zakonik priznao istinu.

Omogućiti da svetlost prodre je najbolji put za uklanjanje tame. Najbolji način raspravljanja o zabludi jeste iznošenje istine. Pojava Božje ljubavi otkriva izopačenost i greh srca okrenutog sebi.

"Jedan čovek", rekao je Isus, "silažaše iz Jerusalima u Jerihon, pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola mrtva. A iznenada silažaše onim putem nekakav sveštenik, i videvši ga pro}e. A tako i Levit kad je bio na onome mestu, pristupi i videvši ga pro}e" (Luka 10,30-32). To nije bio neki izmišljeni prizor, već stvarni doga}aj, koji je bio verodostojno predstavljen. Sveštenik i Levit koji su prošli na drugu stranu, nalazili su se u društvu onih koji su slušali Hristove reči.

Putujući iz Jerusalima u Jerihon, putnik je morao da pro}e kroz jedan deo Judejske pustinje. Put je vodio niz jednu divlju, stenovitu uvalu kojom su harali razbojnici i koja je često bila poprište nasilja. Na ovom mestu putnik je bio napadnut, oteto mu je sve što je bilo vredno, pa je ranjen i izbijen ostavljen polu mrtav kraj puta. Dok je tako ležao, tim putem naišao je sveštenik, ali je samo pogledao prema ranjeniku. Tada se pojavio Levit. Radoznao da vidi šta se desilo, zastao je i pogledao patnika. Uvideo je šta treba da učini, ali to nije bila prijatna dužnost. Najviše bi želeo da nije pošao tim putem, tako da nije morao videti tog ranjenog čoveka. Ube}ivao je sebe da ga se taj slučaj ne tiče.

Oba čoveka bila su u svetoj službi, smatrajući sebe tumačima svetim spisa. Pripadali su onom sloju naročito odabranom da bude Božji predstavnik pred narodom. Morali su "postradati s onima koji ne znadu i zalaze" (Jevrejima J,2), da bi mogli da vode ljude u razumevanju Božje velike ljubavi prema ljudskom rodu. Posao na koji su bili pozvani da obavljaju bio je onaj isti koji je Isus opisao kao svoj kada je rekao: "Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevan}elje siromasima; posla me da iscelim skrušene u srcu; da propovedam zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje" (Luka 4,18).

Nebeski an}eli posmatraju nevolje Božje porodice na Zemlji i spremni su da sara}uju sa ljudima u otklanjanju tlačenja i patnji. Bog je u svom provi}enju doveo sveštenika i Levita na put na kome je ranjeni patnik ležao, da bi mogli videti kako mu je potrebna milost i pomoć. Celo Nebo pazilo je da vidi da li će srca ovih ljudi biti taknuta sažaljenjem za ljudsku nesreću. Spasitelj je bio Onaj što je poučavao Jevreje u pustinji, iz stuba od oblaka i ognja pružao im je pouku koja se veoma razlikovala od ove koju je narod sada primao od svojih sveštenika i učitelja. Milostive odredbe Zakona obuhvatale su čak i životinje, koje svoje potrebe i patnje ne mogu izraziti rečima. Mojsiju su o ovome data uputstva za deci Izrailjevu: "Ako nai}eš na vola neprijatelja svojega ili na magarca njegova, gde je zalutao, odvedi ga k njemu. Ako vidiš gde je nenavidniku tvojemu pao magarac pod teretom svojim, nemoj da ga ostaviš, nego mu pomozi" (2. Mojsijeva 23,4.J). Me}utim, u čoveku koga su ranili razbojnici, Isus je izneo slučaj jednog brata u nevolji. Koliko je više sažaljenjem trebalo da bude pokrenuto njihovo srce prema njemu nego prema teglećoj životinji! Preko Mojsija data im je vest da je Gospod njihov Bog - "Bog veliki, silni i strašni" i "daje pravicu siroti i udovici; i ljubi došljaka". U skladu sa tim zapovedio je: "Ljubite dakle došljaka", "ljubi ga kao sebe samoga" (J. Mojsijeva 10,17-19; 3. Mojsijeva 19,34).

Jov je rekao: "Stranac nije noćivao na polju; vrata svoja otvarao sam putniku." A kada su dva an}ela u ljudskom obliku došla u Sodom, Lot se poklonio licem do zemlje i rekao: "Hodite, gospodo, u kuću sluge svojega, i prenoćite" (Jovu 31,32; 1. Mojsijeva 19,2). Svešteniku i Levitu bile su bliske ove pouke, ali ih nisu sprovodili u svakodnevni život. Obrazovani u školi narodnog verskog fanatizma, postali su sebični, skučeni i isključivi. Kada su pogledali ranjenog čoveka nisu mogli reći da li pripada njihovoj narodnosti. Pomislili su da bi on mogao biti Samarjanins i udaljili su se.

U njihovom činu, kako ga je Isus opisao, zakonik nije video ništa što bi se suprotilo onome čemu je bio poučavan o zahtevima Zakona. Me}utim, sada je prikazan drugi prizor.

Neki Samarjanin, na svom putu, došao je do nevoljnika i kada ga je video sažalio se na njega. Nije se pitao da li je ovaj stranac Jevrejin ili mnogobožac. Ako je Jevrejin, Samarjanin je dobro znao da bi mu u obrnutoj prilici taj čovek pljunuo u lice i sa preziranjem prošao pored njega. Me}utim, nije oklevao zbog toga. Nije se obazirao što je i sam možda u opasnosti od nasilja zato što se zadržava na ovom mestu. Bilo je dovoljno da se tu, pred njim nalazilo ljudsko biće u nevolji i patnji. Skinuo je svoju odeću da bi ga pokrio. Ulje i vino koje je pripremio za sopstveno putovanje upotrebio je za izlečenje i okrepljenje ranjenika. Podigao ga je na svoje magare i krenuo lagano, ravnomernim korakom, tako da stranac ne bi bio potresan i zato podnosio veće bolove. Doveo ga je u jednu gostionicu i bdijući nežno, brinuo se za njega u toku noći. Ujutro, kada je bolesniku bilo bolje, Samarjanin se usudio da nastavi svoj put. Me}utim, pre nego što je to učinio, predao ga je gostioničaru da se stara o njemu, platio troškove, ostavio novčani ulog u njegovu korist, a nezadovoljan čak i ovim, pobrinuo se za svaku dalju potrebu, rekavši gostioničaru: "Gledaj ga, i što više potrošiš ja ću ti platiti kad se vratim."

Završivši priču, Isus je upravio svoj pogled na zakonika, i kao da njime čita njegovu dušu, rekao: "Šta misliš dakle koji je od one trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili hajduci?" (Luka 10,36).

Zakonik čak ni sada nije hteo da izgovori ime Samarjanin, nego je odgovorio: "Onaj koji se smilovao na njega." Isus je rekao: "Idi, i ti čini tako."

Tako je na pitanje "ko je moj bližnji" za sva vremena dat odgovor. Hristos je ukazao na to da naš bližnji nije samo onaj koji pripada našoj crkvi i veri. To nema nikakve veze sa rasom, bojom ili društvenom razlikom. Naš bližnji je svaka osoba kojoj je potrebna naša pomoć. Naš bližnji je svaka duša koju je ranio i izmučio neprijatelj. Naš bližnji je svako ko je Božja svojina.

U priči o milostivom Samarjaninu Isus je prikazao Sebe i svoju misiju. Sotona je prevario, izmučio, opljačkao, upropastio čoveka i ostavio ga da pogine, ali Spasitelj se sažalio na naše bespomoćno stanje. On je napustio svoju slavu da bi došao da nas izbavi. On nas je našao na umoru i prihvatio naš slučaj. Iscelio je naše rane. Pokrio nas je svojom haljinom pravde. Otvorio nam je sigurno utočište i pobrinuo se za nas snoseći sve troškove. On je umro da bi nas spasao. Ukazujući na sopstveni primer, rekao je svojim sledbenicima: "Ovo vam zapovedam, da imate ljubav me}u sobom." "Kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite me}u sobom" (Jovan 1J,17; 13,34).

Zakonikovo pitanje Isusu glasilo je: "Šta ću činiti?" A Isus, prepoznajući ljubav prema Bogu i čoveku kao najviši izraz pravde, rekao je: "To čini i bićeš živ." Samarjanin je poslušao nalog srca koje je bilo milostivo i puno ljubavi, i time dokazao da je izvršilac Zakona. Hristos je naložio zakoniku: "Idi i ti čini tako." Od Božje dece očekuje se da tvore, a ne samo da govore. "Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio" (1. Jovanova 2,6).

Danas je ova pouka isto tako potrebna svetu, kao što je bila u vreme kada je potekla sa Isusovih usana. Sebičnost i hladni formalizam gotovo su ugasili plamen ljubavi i izgnali vrline koje karakter treba da učine miomirisom. Mnogi koji ispovedaju Njegovo ime izgubili su iz vida činjenicu da religiozni ljudi treba da predstavljaju Hrista. Ako ne postoji stvarno samopožrtvovanje za dobro drugih u porodičnom krugu, u susedstvu, u crkvi i gde god se nalazimo, tada bez obzira na to šta kažemo za sebe, nismo religiozni.

Hristos je svoje dobro sjedinio sa dobrom ljudskog roda i pozvao nas da se ujedinimo sa Njim na spasavanju čovečanstva. "Zabadava ste dobili", kaže On, "zabadava i dajte" (Matej 10,8). Greh je najveći od svih zala, i naše je da imamo sažaljenja i pomognemo grešniku. Postoje mnogi koji greše i koji osećaju svoju sramotu i svoje bezumlje.Oni žude za rečima ohrabrenja. Posmatraju svoje greške i zablude dok skoro ne zapadnu u očajanje. Ove duše ne treba da se zanemare. Ako smo religiozni, nećemo proći pored njih na drugu stranu, držeći se što je dalje moguće od onih kojima je najpotrebnija naša pomoć. Kada ugledamo ljudska bića u nevolji bilo zbog ucveljenosti ili greha, nikada ne smemo da kažemo: "To me se ne tiče."

"Vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti" (Galatima 6,1). Verom i molitvom odbijte silu neprijatelja. Govorite reči vere i ohrabrenja koje će biti kao lekoviti melem izbijenom i ranjenom čoveku. Mnogi su klonuli i obeshrabrili se u velikoj borbi života, dok bi ih jedna reč ljubaznog ohrabrenja ojačala da pobede. Nikada ne treba da pro}emo pored neke duše koja pati ne pokušavajući da joj pružimo od utehe kojom nas je Bog utešio.

Sve je to samo ispunjenje načela Zakona - načela koje je prikazano u priči o milostivom Samarjaninu, a ispoljilo se u Isusovom životu. Njegov karakter otkriva pravi značaj Zakona i pokazuje šta se podrazumeva pod ljubavlju prema bližnjima kao prema sebi. Kada Božja deca pokazuju milosr}e, ljubaznost i ljubav prema svim ljudima, ona svedoče o karakteru nebeskih zakona. Oni svedoče o činjenici da "Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu" (Psalam 19,7). A svako ko propusti da otkrije ovu ljubav, krši Zakon za koji tvrdi da ga poštuje, jer duh koji ispoljavamo prema svojoj braći otkriva kakav je naš duh prema Bogu. Božja ljubav u srcu jedini je izvor ljubavi prema našem bližnjem. "Ako ko reče: Ja ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, laža je; jer koji ne ljubi brata svojega, koga vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?" Ljubazni, "ako imamo ljubav me}u sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je Njegova savršena u nama" (1. Jovanova 4,20.12).

CARSTVO BOŽJE NEĆE DOĆI DA SE VIDI

(Luka 17,20-22)

Neki fariseji došli su Isusu sa pitanjem: "Kad će doći carstvo Božje?" Prošlo je više od tri godine kako je Jovan Krstitelj objavio vest koja je kao trubni glas odjekivala celom zemljom: "Jer se približi carstvo nebesko" (Matej 3,2). Ovi fariseji dotada nisu videli nikakav znak o uspostavljanju carstva. Mnogi od onih koji su odbacili Jovana i na svakom koraku suprotstavljali se Isusu, nagoveštavali su da je Njegova misija pretrpela neuspeh.

Isus je govorio: "Carstvo Božje neće doći da se vidi; niti će se kazati: Evo ga ovde ili onde; jer gle, carstvo je Božje unutra u vama." Božje carstvo počinje u srcu. Ne tražite ovde ili onde pojavljivanje zemaljske sile da obeleži njegov dolazak.

"Doći će vreme", rekao je obraćajući se svojim učenicima, "kada ćete želeti da vidite jedan dan Sina čovečjega, i nećete videti". Zato što ga ne prati svetovna raskoš, nalazite se u opasnosti da ne raspoznate slavu Moje misije. Vi ne shvatate koliko je velika vaša sadašnja prednost što me}u sobom imate, iako obučenog u ljudsko obličje, Onoga koji je život i svetlost ljudima. Doći će dani kada ćete se sa čežnjom sećati prilika koje sada uživate hodajući i razgovarajući sa Božjim Sinom.

Zbog svoje sebičnosti i zemaljskih težnji čak ni Isusovi učenici nisu mogli shvatiti duhovnu slavu koju je želeo da im otkrije. Tek posle Hristovog vaznesenja svome Ocu i izlivanja Svetoga Duha, učenici su u potpunosti cenili Spasiteljev karakter i misiju. Pošto su primili krštenje Duhom, počeli su da shvataju da su bili u neposrednoj prisutnosti Gospoda slave. Kada su se podsećali na Hristova kazivanja, njihov um otvorio se za razumevanje proročanstva, za shvatanje čuda koja je On činio. Čuda iz Njegovog života prolazila su ispred njih i oni su bili kao ljudi probu}eni iz sna. Shvatili su da "reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od Oca" (Jovan 1,14). Hristos je u stvari došao od Boga na grešan svet da spase Adamo pale sinove i kćeri. Pošto su shvatili ovo, učenici su sada sami sebi izgledali manje važni. Nikada im nije dosadilo ponavljanje Njegovih reči i dela. Njegove pouke, koje su samo nejasno shvatali, sada su dopirale do njih kao sveže otkrivenje. Sveto pismo za njih je postalo nova knjiga.

Kad god su istraživali proročanstva koja su svedočila o Hristu, učenici su se sjedinjavali sa Božanstvom i učili od Onoga koji se vazneo na nebo da završi posao koji je započeo na Zemlji. Uvideli su činjenicu da u Njemu prebiva saznanje koje nijedno ljudsko biće, ako nije potpomognuto božanskim posrednikom, ne može da razume. Njima je bila potrebna pomoć od Onoga koga su predskazali carevi, proroci i pravedni ljudi. Sa dubokim divljenjem čitali su i ponovo čitali proročke opise o Njegovom karakteru i radu. Kako su nejasno razumevali proročke spise! Kako su sporo prihvatali velike istine koje su svedočile o Hristu! Posmatrajući Ga u Njegovom poniženju, dok je išao kao čovek me}u ljudima, nisu shvatali tajnu Njegovog utelovljenja, dvojaki karakter Njegove prirode. Njihove oči bile su zatvorene, tako da u potpunosti nisu shvatali božansku prirodu u ljudskoj. Ali, pošto su bili prosvetljeni Svetim Duhom, kako su samo čeznuli da Ga opet vide i zauzmu mesto kraj Njegovih nogu! Koliko su želeli da imaju mogućnosti da do}u k Njemu i da im On objasni svete spise koje nisu mogli razumeti! Kako bi pažljivo slušali Njegove reči! Šta je Hristos imao na umu kada je rekao: "Još vam mnogo imam kazati, ali sad ne možete nositi" (Jovan 16,12). Koliko su želeli da sve to znaju! Bili su žalosni što je njihova vera bila tako slaba, što su njihove zamisli bile toliko udaljene od željenog cilja, što su tako pogrešno shvatali stvarnost.

Bog je poslao glasnika da objavi Hristov dolazak i obrati pažnju jevrejskog naroda i sveta na Njegovu misiju, da bi se ljudi mogli pripremati da Ga prime. Izuzetna ličnost koju je Jovan najavio, bila je me}u njima više od trideset godina i oni Ga u suštini nisu upoz-

nali kao Poslanoga od Boga. Učenici su osećali grižu savesti zato što su dopustili da to neverstvo koje je preovladavalo, prožme njihovo mišljenje i zamagli njihovo shvatanje. Svetlost ovog mračnog sveta sijala je usred njegove tame, a oni nisu shvatili odakle potiču ti zraci. Pitali su sami sebe zašto su se tako ponašali da je bilo neophodno da ih Hristos ukorava. Često su ponavljali Njegove razgovore i kazali: Zašto smo dozvoljavali da nas zbune zemaljski obziri i suprotstavljanje sveštenika i rabina, tako da nismo shvatili da je me}u nama prebivao Onaj koji je veći od Mojsija, i da nas je učio mudriji od Solomuna? Kako su neosetljive bile naše uši! Kako je slabo bilo naše shvatanje!

Toma nije želeo da veruje sve dok ne stavi svoj prst u ranu koju su načinili rimski vojnici. U Njegovoj poniženosti i odbačenosti, Petar Ga se odrekao. Ova bolna sećanja jasno obeležena izlazila su pred njih. Bili su sa Njim, ali Ga nisu poznavali niti su Ga pravilno shvatili. Ali kako je sve ovo potreslo njihova srca kada su prepoznali svoje neverstvo!

Kada su se sveštenici i poglavari ujedinili protiv njih, kada su dovedeni pred savete i bačeni u zatvor, Hristovi sledbenici su se radovali "što se udostojiše primiti sramotu za ime Gospoda Isusa" (Dela J,41). Radovali su se da dokažu, pred ljudima i an}elima, da shavataju Hristovu slavu i da su izabrani da Ga slede po cenu gubitka svega.

Danas je isto tako tačno, kao što je bilo i u apostolsko vreme, da bez prosvetljenja božanskim Duhom, čovečanstvo ne može da raspozna Hristovu slavu. Istinu i Božje delo ne mogu da cene oni koji vole svet i religiju koja čini ustupke. Učiteljevi sledbenici ne nalaze se na putu obilja, zemaljske časti i prilago}enosti svetu. Oni su daleko ispred na putevima truda, poniženja i poruge, u prvim redovima borbe "s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba" (Efescima 6,12). I danas, kao i u Hristovo vreme, oni su pogrešno shvatani, prezirani i ugnjetavani od sveštenika i fariseja svoga vremena.

Carstvo Božje neće doći da se vidi. Jevan}elje Božje milosti, sa svojim duhom samoodricanja, nikada ne može da bude u skladu sa duhom ovoga sveta. Ova dva načela su u opreci. "Telesni čovek ne razume što je od Duha Božjega; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba da se razgleda" (1. Korinćanima 2,14).

Me}utim, danas u verskom svetu postoji mnoštvo onih koji po svom verovanju rade na uspostavljanju Hristovog carstva kao zemaljske, svetovne vladavine. Oni žele da našeg Gospoda učine vladarem carstva ovoga sveta, vladarem u njegovim sudovima, nad njegovim vojskama, njegovim zakonodavnim dvoranama, njegovim palatama i trgovima. Oni od Njega očekuju da vlada uz pomoć zakona nametnutih ljudskom vlašću. Pošto se Hristos lično ne nalazi ovde, oni će sami preduzeti da deluju umesto Njega, da sprovode zakone Njegovog carstva. Uspostavljanje takvog carstva je ono što su želeli Jevreji Hristovog doba. Oni bi prihvatili Hrista, da je bio voljan da uspostavi svetovno carstvo, da nametne ono što su oni smatrali Božjim zakonom i učini ih tumačima svoje volje i predstavnicima svoje vlasti. Me}utim, On je rekao: "Carstvo moje nije od ovoga sveta" (Jovan 18,36). On nije želeo da prihvati zemaljski presto.

Vlast pod kojom je Isus živeo bila je iskvarena i surova; na svakom koraku čulo se o zloupotrebama - otimačini, netrpeljivosti i tlačiteljskoj okrutnosti. Ipak, Spasitelj nije pokušao da izvrši nikakve društvene reforme. On nije napadao nikakve nacionalne zloupotrebe, niti osu}ivao neprijatelje naroda. Nije se mešao u vlast ili administraciju onih koji su bili na vlasti. Ne zato što je bio ravnodušan prema ljudskim nevoljama, nego zato što se lek nije nalazio samo u ljudskim i spoljašnjim merama. Da bi bilo delotvorno, lečenje mora da obuhvati svakog pojedinca i mora da obnovi srce.

Hristovo carstvo nije uspostavljeno odlukama sudova, saveta, zakonodavnih skupština, ni pokoviteljstvom velikih ljudi ovoga sveta, već usa}ivanjem Hristove prirode u ljudsku prirodu delovanjem Svetog Duha. "A koji ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo, koji se ne rodiše od krvi, ni od volje telesne, ni od volje muževljeve, nego od Boga" (Jovan 1,12.13). Evo, jedne sile koja može da uzdigne ljudski rod. Ljudsko oru}e za izvršenje ovoga dela predstavlja propovedanje Božje reči i njeno sprovo}enje u život.

Kada je apostol Pavle otpočeo svoj rad u Korintu, tom mnogoljudnom, bogatom i zlom gradu, ukaljanom bezbrojnim porocima mnogoboštva, rekao je: "Jer nisam mislio da znam što me}u vama osim Isusa Hrista, i toga raspetoga" (1. Korinćanima 2,2). Pišući kasnije nekima koji su bili izopačeni najodvratnijim gresima, mogao je da kaže: "Nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega." "Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za vas što vam je dana blagodat Božja u Hristu Isusu" (1. Korinćanima 6,11; 1,4).

Danas, kao i u Hristovo vreme, delo Božjega carstva ne oslanja se na one koji traže priznanje i podršku svetovnih vladara i ljudskih zakona, već na one koji u Njegovo ime objavljuju narodu one duhovne istine koje će od onih koji ih prime ostvariti Pavlovo iskustvo: "S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos" (Galatima 2,20). Tada će i oni, kao što je radio Pavle, raditi za dobro ljudi. On je rekao: "Tako smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo, pomirite se s Bogom" (2. Korinćanima J,20).

BLAGOSILJANJE DECE

(Matej 19,13-1J; Marko 10,13-16; Luka 18,1J-17)

Isus je uvek voleo decu. Prihavatao je njihove izraze naklonosti i njihovu iskrenu, neusiljenu ljubav. Zahvalno veličanje sa njihovih čistih usana bilo je muzika za Njegove uši i osveženje za Njegov duh, kada je bio izmučen dodirom sa lukavim i licemernim ljudima. Kuda god je Spasitelj išao, dobroćudnost Njegovog lica i Njegovo nežno, ljubazno držanje zadobijalo je ljubav i poverenje dece.

Me}u Jevrejima bilo je uobičajeno da majke donesu svoju decu rabinu da ih blagoslovi stavljajući ruku na njih, ali Spasiteljevi učenici smatrali su da je Njegov rad i suviše važan da bi bio prekidan na taj način. Kada su majke sa svojim mališanima dolazile k Njemu, učenici su ih sa negodovanjem posmatrali. Smatrali su tu decu isuviše malom da bi mogla imati neke koristi od posete Isusu i zaključili da će On biti nezadovoljan zbog njihovog prisustva. Me}utim, učenici su bili ti sa kojima On nije bio zadovoljan. Spasitelj je shvatao brigu i teret majki koje su težile da vaspitavaju svoju decu u skladu sa Božjom reči. On je čuo njihove molitve. On ih je sam privukao k sebi.

Jedna majka sa svojim detetom napustila je svoj dom da na}e Isusa. Usput je o svojoj nameri pričala svojoj susetki, pa je i ona zaželela da joj Isus blagoslovi decu. Tako se sakupilo više majki sa svojim mališanima. Neke od ove dece izašla su iz doba ranog detinjstva i stupila u doba mladosti. Dok su majke izražavale svoju želju, Isus je blagonaklono slušao njihov stidljiv zahtev paraćen suzama. Me}utim, sačekao je da vidi kako će učenici postupiti prema njima. Kada je video kako vraćaju majke, misleći da Mu čine uslugu, ukazao im je na njihovu grešku, rekavši: "Pustite decu neka dolaze k meni, i ne branite im, jer je takovih carstvo Božje." Uzeo je decu u naručje, položio ruke na njih i dao im blagoslov po koji su došli.

Majke su se utešile. Vratile su se svojim domovima osnažene i blagoslovene Hristovim rečima. Bile su ohrabrene da sa novom radošću ponesu svoj teret i sa puno nade rade za svoju decu. Današnje majke treba da prihvate Njegove reči sa istom verom. Hristos je i danas isto tako naš lični Spasitelj kao što je bio dok je kao čovek živeo me}u ljudima. On je isto tako pomoćnik majkama danas kao što je bio dok je u svoje naručje uzimao mališane u Judeji. Deca naših porodica isto su tako otkupljena Njegovom krvlju kao što su to bila deca iz onih vremena.

Isus poznaje teret koji leži na srcu svake majke. On, čija se majka borila sa nemaštinom i oskudicom, saoseća sa svakom majkom u njenom mukotrpnom radu. On, koji je krenuo na dug put da bi oslobodio brižno srce žene Hananejke, učiniće isto toliko i za današnje majke. On, koji je vratio jedinca udovici iz Naina, i koji se u svojim samrtnim mukama na krstu setio svoje majke, dirnut je i danas materinskom žalošću. U svakoj žalosti, u svakoj potrebi, On će pružiti utehu i pomoć.

Neka majke do}u Isusu sa svojim teškoćama. One će naći milost koja će biti dovoljna da im pomogne u podizanju njihove dece. Vrata su otvorena svakoj majci koja želi da položi svoj teret pored Spasiteljevih nogu. On koji kaže: "Pustite decu neka dolaze k meni; i ne branite im", još uvek poziva majke da povedu svoje mališane da ih blagoslovi. Čak i novoro}enče u naručju svoje majke može da prebiva u zaklonu Višnjega verom majke koja se moli. Jovan Krstitelj bio je ispunjen Svetim Duhom od svoga ro}enja. Ako želimo da živimo u zajednici sa Bogom, mi tako}e možemo da očekujemo da naše mališane, već od njihovih najranijih dana oblikuje božanski Duh.

U deci koja su došla u dodir sa Njim, Isus je video ljude i žene koji će postati naslednici Njegove milosti i podanici Njegovog carstva, a neki od njih mučenici za Njega. On je znao da će Ga ova deca slušati i prihvatiti kao svoga Otkupitelja mnogo spremnije nego odrasli ljudi, od kojih su mnogi imali svetovnu mudrost i tvrdo srce. U svome poučavanju, On se spustio na stepen njihovog razumevanja. On, Veličanstvo neba, nije s prezirom odgovarao na njihova pitanja i pojednostavio je svoje važne pouke da bi odgovarale njihovom dečjem shvatanju. On je u njihove umove posejao seme istine, koje će u godinama koje dolaze izniknuti i doneti rod za večni život.

Još uvek je tačno da su deca najprijemčivija za pouke iz Jevan}elja; njihova srca otvorena su božanskom uticaju, snažna da zadrže primljene pouke. Mala deca mogu biti pobožna sa iskustvom koje je u skladu sa njihovim godinama. Potrebno je da se vaspitavaju u duhovnosti i roditelji treba da im daju svaku prednost da bi mogli oblikovati karakter po uzoru na Hristov karakter.

Očevi i majke svoju decu treba da smatraju mla}im članovima Gospodnje porodice koja su im poverena da ih vaspitaju za nebo. Pouke koje sami učimo od Hrista treba da prenesemo svojoj deci onako kako ih mladi umovi mogu prihvatiti, otkrivajući im, malo

pomalo, lepotu nebeskih načela. Na taj način, dom postaje škola u kojoj roditelji služe kao pomoćni učitelji, dok je sam Hristos glavni učitelj.

U radu za obraćenje naše dece ne treba da očekujemo snažna osećanja kao osnovni dokaz osvedočenja o grehu. Nije neophodno znati ni tačno vreme njihovog obraćenja. Treba da ih poučimo da svoje grehe donesu Isusu i potraže od Njega oproštenje, verujući da On prašta i da ih prihvata kao što je prihvatao decu kada je lično bio na Zemlji.

Kada majka uči svoju decu da je slušaju zato što je vole, ona im daje i prve pouke iz religijskog života. Majčina ljubav predstavlja za dete Hristovu ljubav, i mališani koji imaju poverenja u majku slušaju je, uče da imaju poverenja i budu poslušni Spasitelju.

Isus je bio uzor deci i primer očevima. On je govorio kao čovek koji ima vlast i Njegove reči imale su silu; pa ipak, u svim svojim postupcima prema grubim i neobuzdanim ljudima, nije upotrebio nijedan neljubazan ili neuljudan izraz. Hristova milost u srcu usadiće nebesko dostojanstvo i osećanje za ono što odgovara trenutku. On će ublažiti sve što je grubo i pokoriti sve što je oporo i neljubazno. To će povesti i očeve i majke da sa svojom decom postupaju kao sa razumnim bićima, onako kako bi želeli da se sa njima postupa.

Roditelji u odgajanju svoje dece treba da proučavaju pouke koje je Bog dao u prirodi. Kad bismo gajili neki karanfil, ili ružu, ili ljiljan, kako bismo to činili? Pitajmo baštovana kako postiže da svaka grana i svaki list tako divno buja i razvija se u savršenom skladu i lepoti. On će nam reći da to nije postignuto grubim dodirom niti silovitim naporima, jer bi to samo polomilo nežne izdanke. To su bile male pažnje koje su se često ponavljale. On je zalivao tlo, a biljke koje su se razvijale štitio od snažnih vetrova i žarkog sunca, a Bog je učinio da bujaju i cvetaju u lepoti. U postupanju sa svojom decom sledimo metod baštovana. Nežnim dodirom, ukazivanjem ljubazne pomoći, trudimo se da njihove karaktere oblikujemo po ugledu na Hristov karakter.

Ohrabrite izraz ljubavi prema Bogu i jedan prema drugome. Razlog što u svetu ima tako mnogo ljudi i žena tvrdoga srca, sastoji se u tome što se prava ljubav smatrala slabošću, obeshrabrivala i potiskivala. Bolja priroda ovih ljudi bila je gušena u detinjstvu i sve dok svetlost božanske ljubavine raskravi njihovu hladnu sebičnost, njihova sreća zauvek će biti uništena. Ako želimo da naša deca poseduju nežni Isusov duh i naklonost koju an}eli pokazuju prema nama, moramo ohrabrivati pobude plemenitosti i ljubavi koje nosi detinjstvo.

Učimo decu da vide Hrista u prirodi. Izvedimo ih napolje, pod veličanstveno drveće, u vrt, učimo ih da u svim veličanstvenim delima stvaranja vide izraz Njegove ljubavi. Poučavajte ih da je On uspostavio zakone koji upravljaju svim bićima, da je On postavio zakone i za nas i da su ti zakoni za našu sreću i radost. Nemojte ih zamarati dugim molitvama i dosadnim opomenama, već ih očiglednim poukama iz prirode naučite poslušnosti Božjem zakonu.

Kada ih pridobijete da imaju poverenja u vas kao Hristove sledbenike, lako ćete ih učiti o velikoj ljubavi kojom nas je On ljubio. Kada pokušate da objasnite istine o spasenju i ukažete deci na Hrista kao ličnog Spasitelja, an}eli će biti pored vas. Gospod će očevima i majkama dati milosti da svoje mališane zainteresuju uzvišenom pričom o Detetu iz Vitlejema koje je zaista nada sveta.

Kada je Isus kazao svojim učenicima da ne brane deci da do}u k Njemu, govorio je svojim sledbenicima svih vekova - službenicima crkve, propovednicima, pomoćnicima i svim religioznim ljudima. Isus privlači decu k sebi i On nam nalaže: "Ne zabranjujte im dolaziti k meni", kao da kaže - Ona će oći ako ih ne sprečite.

Nemojte dozvoliti da naš karakter koji nije sličan Hristu pogrešno prikaže Isusa. Nemojmo udaljiti mališane od Njega svojom hladnoćom i grubošću. Nemojmo postati uzrok njihovom osećanju da im nebo neće biti prijatno mesto ako smo mi tamo. Ne govorimo o religiji kao o nečemu što deca ne mogu da razumeju i ne postupajmo tako kao da se od njih ne očekuje da u detinjstvu prihvate Hrista. Nemojmo im preneti pogrešan utisak da je Hristova religija, religija sumornosti i da dolaženjem Spasitelju moraju da se odreknu svega što čini život radosnim.

Kada Sveti Duh podstakne dečja srca, sara}ujte u Njegovom radu. Učite ih da ih Spasitelj poziva, da Mu ništa ne pričinjava veću radost nego kada Mu se predaju u cvetu i svežini svojih godina.

Beskrajnom nežnošću Spasitelj posmatra duše koje je iskupio svojom krvlju. One su Njegove zahvaljujući Njegovoj ljubavi. On ih posmatra neiskazanom čežnjom. Njegovo srce široko je otvoreno ne samo za decu najboljeg ponašanja, već i za onu koja su nasledila r}ave crte karaktera. Mnogi roditelji ne razumeju koliko su odgovorni za sve nedostatke svoje dece. Oni su ih učinili takvima. Sa zabludelima ne postupaju nežno i mudro. Ali Isus sa sažaljenjem posmatra ovu decu. On vidi sve od uzroka do posledice.

Čovek može da postane Hristovo oru}e u dovo}enju ove dece Spasitelju. Mudrošću i istančanim razumevanjem on može da ih priveže za svoje srce, može im pružiti ohrabrenje i nadu, i Hristovom milošću može ih videti preobraženog karaktera, tako da se za njih može reći: "Jer je takvih carstvo nebesko."

"JOŠ TI JEDNO NEDOSTAJE"

(Matej 19,16-22; Marko 10,17-22; Luka 18,18-23)

"I kad nai}e na put, pritrča neko, i kleknuvši na kolena pred njim pitaše ga: Učitelju blagi! Šta mi treba činiti da dobijem život večni?"

Mladić koji je postavio ovo pitanje bio je narodni poglavar. Imao je veliko imanje i zauzimao odgovoran položaj. Video je ljubav koju je Hristos ispoljio prema deci koju su dovodili k Njemu; video je kako ih je nežno primao i uzimao u svoje naručje, i u njegovom srcu rasplamsala se ljubav prema Spasitelju. Zaželeo je da postane Njegov učenik. Bio je tako duboko pokrenut da je, dok je Isus išao svojim putem, potrčao za Njim, klekao kraj Njegovih nogu i iskreno i ozbiljno postavio pitanje, koje je bilo tako važno za njegovu dušu, ali i za dušu svakog ljudskog bića: "Učitelju blagi! Šta mi treba činiti da dobijem život večni?"

"Što me zoveš blagim", rekao je Isus, "niko nije blag osim jednoga Boga". Isus je želeo da iskuša poglavarevu iskrenost i pokrene ga da kaže na koji Ga način smatra blagim. Da li shvata da je Ovaj kome govori Božji Sin? Koje je bilo pravo osećanje njegovog srca?

Ovaj poglavar imao je visoko mošljenje o svojoj pravednosti. On nije ni pretpostavljao da mu bilo šta nedostaje, pa ipak nije bio sasvim zadovoljan. Osećao je potrebu za nečim što nije imao. Zar Isus ne bi mogao da ga blagoslovi kao što je blagoslovio mališane i zadovolji potrebu njegove duše?

Odgovarajući na njegovo pitanje, Isus mu je rekao da je poslušnost Božjim zakonima neophodna ako želi da dobije večni život i naveo neke od zapovesti koje pokazuju čovekovu dužnost prema njegovim bližnjima. Poglavarov odgovor bio je potvrdan: "Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; šta mi još treba?"

Hristos je posmatrao lice ovog mladog čoveka kao da čita njegov život i ispituje njegov karakter. Zavoleo ga je i čeznuo da mu podari mir, i milost, i radost koji bi potpuno izmenili njegov karakter. "Još ti jedno nedostaje", rekao je On, "prodaj sve što imaš i razdaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; i hajde za mnom".

Hrista je privlačio ovaj mladić. On je znao da je bio iskren kad je kazao: "Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje." Otkupitelj je čeznuo da u njemu stvori takvo razumevanje koje bi ga osposobilo da uvidi potrebu za posvećenjem srca i nebeskom dobrotom. Čeznuo je da u njemu vidi ponizno i skrušeno srce svesno uzvišene ljubavi, koja treba da se pokloni Bogu, i koje će svoj nedostatak pokriti Hristovim savršenstvom.

Isus je u ovom poglavaru video pomoćnika koji Mu je bio potreban, da Mu je ovaj mladić postao saradnik u delu spasenja. Ako se potčini Hristovom vo}stvu, on će postati sila za dobro. Poglavar je mogao postati zapaženi Hristov predstavnik, jer je imao takve osobine koje bi ga, kada bi se sjedinio sa Spasiteljem, osposobile da postane božanska sila me}u ljudima. Hristos, sagledavši njegov karakter, zavoleo ga je. U poglavarevom srcu budila se ljubav prema Hristu, jer ljubav ra}a ljubav. Isus je čeznuo da ga vidi kao svoga saradnika. Čeznuo je da ga načini sličnim sebi, ogledalom u kome bi odsjajivala sličnost Bogu. Čezuo je da razvije savršenstvo njegovog karaktera i da ga posveti Gospodnjoj službi. Da se poglavar tada predao Hristu, napredovao bi u atmosferi Njegove prisutnosti. Da je učinio ovaj izbor, koliko bi drukčija bila njegova budućnost.

"Još ti jedno nedostaje", rekao je Isus. "Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom." Hristos je čitao srce ovog poglavara. Nedostajalo mu je samo jedno, to je bilo načelo od životne važnosti.

U duši mu je bila potrebna Božja ljubav. Ova potreba, ako joj se ne udovolji, pokazaće se sudbonosnom po njega; cela njegova priroda postaće iskvarena. Popuštanjem ojačala bi sebičnost. Da bi mogao da primi Božju ljubav, morao se odreći velike ljubavi prema samome sebi.

Hristos je ovog čoveka stavio na probu. Pozvao ga je da bira izme}u nebeskog blaga i svetovne veličine. Nebesko blago bilo mu je osigurano da je pristao da sledi Hrista. Ali morao je pokoriti svoje "ja"; njegova volja morala se potčiniti Hristovoj vlasti. Mladom poglavaru ponu}ena je prava Božja svetost. Imao je preimućstvo da postane Božji sin i sa Hristom sunaslednik nebeskog blaga. Me}utim, morao je da uzme krst i po}e za Spasiteljem putem samoodricanja.

Hristove reči za poglavara su zaista bile poziv. "Izaberite sebi danas kome ćete služiti" (Isus Navin 24,1J). Izbor je prepušten njemu. Isus je čeznuo za njegovim obraćenjem. On mu je pokazao slabu tačku u njegovom karakteru; i sa kakvim je samo dubokim zanimanjem očekivao odluku dok je mladić procenjivao Njegovo pitanje! Ako odluči da po}e za Hristom, mora u svemu da posluša Njegove reči. On mora da napusti svoje častoljubive namere. Sa kakvom ozbiljnom, brižnom čežnjom, sa kakvom gladi u duši je Spasitelj posmatrao mladića, nadajući se da će prihvatiti poziv Božjeg Duha!

Hristos je odredio uslove koji bi jedino mogli da pomognu poglavaru da usavrši nebeski karakter. Njegove reči bile su reči mudrosti, iako su izgledale stroge i da mnogo traže. Jedina nada spasenja za ovog poglavara bila je da ih prihvati i posluša. Njegov visoki položaj i njegov imetak neosetno su unosili zlo u njegov karakter. Ako će ih gajiti, oni će zameniti Boga u njegovim osećanjima. Uskratiti Bogu malo ili mnogo značilo je zadržati ono što umanjuje njegovu moralnu snagu i delotvornost; ako se brižljivo neguje ono što je svetovno, ma koliko nesigurno ili bezvredno, ono će preovladati.

Poglavar je brzo razabrao sve što su Hristove reči obuhvatile i postao žalostan. Da je shvatio vrednost ponu}enog dara, brzo bi se kao sledbenik priključio Hristu. Bio je jedan od članova uvaženog saveta Jevreja i Sotona ga je kušao laskavim izgledima za budućnost. Želeo je nebesko blago, ali je želeo i prolazne vrednosti koje će mu doneti njegovo bogatstvo. Žao mu je bilo što su postojali takvi uslovi; želeo je večni život, ali nije bio voljan da podnese žrtvu. Cena večnog života činila mu se suviše visokom, pa je otišao žalostan, "jer beše vrlo bogat". Njegova tvrdnja da je držao Božji zakon bila je obmana. Pokazao je da mu je bogatstvo bilo idol. Nije mogao da drži Božje zapovesti, dok je svet zauzimao prvo mesto u njegovim osećanjima. Više je voleo Božje darove, nego što je voleo Darodavca. Hristos je ponudio mladiću svoje prijateljstvo. "Hajde za mnom", rekao je On. Me}utim, Spasitelj za njega nije značio tako mnogo kao njegovo ime me}u ljudima ili njegov imetak. Da se odrekne svoga zemaljskog blaga koje je vidljivo, bilo je isuviše veliko izlaganje opasnosti. Odbio je ponudu večnog života i otišao u stalnu službu svetu.

Hiljade prolaze kroz ovo kušanje birajući izme}u Hrista i sveta; i mnogi biraju svet. Kao i mladi poglavar, oni se okreću od Hrista, govoreći u svojim srcima: Ne želim ovog čoveka za svog vo}u.

Hristovo postupanje sa mladićem prikazano nam je kao očigledna pouka. Bog nam je dao pravila ponašanja, koja svaki od Njegovih slugu mora da sledi. To je poslušnost Njegovom zakonu, ne samo formalna poslušnost, već poslušnost koja prodire u život i otkriva se u karakteru. Bog je uspostavio svoje merilo karaktera za sve koji žele da postanu saradnici sa Hristom, samo oni koji će reći - Gospode, sve što imam i što jesam pripada Tebi - biće priznati za Božje sinove i kćeri. Svi treba da razmotre šta znači želeti nebo, a ipak se odvratiti zbog postavljenih uslova. Razmislite o tome šta znači reći Hristu: "Ne." Poglavar je rekao: Ne, ja ne mogu da ti dam sve. Da li i mi isto govorimo? Spasitelj nam nudi da sa nama deli posao koji nam je Bog dao da izvršimo. On nudi korišćenje sredstava koja nam je Bog dao, da bismo unapredili Njegovo delo na svetu. Jedino na ovaj način On može da nas spase.

Posedi su povereni poglavaru da bi se pokazao kao verni pristav; ova dobra trebalo je da podeli na blagoslov onima koji su bili u oskudici. Tako Bog i sada poverava ljudima sredstva, darove i prilike da bi mogli postati Njegovi posrednici u pomaganju siromašnima i onima koji pate. Onaj koji koristi poverene darove kako je Bog odredio, postaje Spasiteljev saradnik. On pridobija duše za Hrista, zato što je predstavnik Njegovog karaktera.

Onima koji se, kao i mladi poglavar, nalaze na visokim, poverljivim položajima i imaju veliko imanje, može izgledati kao suviše velika žrtva odricanje od svega da bi sledili Hrista. Ali to je pravilo koje važi za sve koji žele da postanu Njegovi učenici. Poslušnost se mora pokazati u svemu što se prihvati. Samoodricanje je suština Hristove nauke. Često se iznosi i poučava jezikom koji izgleda vrlo zapovednički, zato što ne postoji drugi način za čovekovo spasenje osim da se odlučno odbaci sve ono što će, ako se gaji, slomiti celo biće.

Kada Hristovi sledbenici vrate Gospodu ono što je Njegovo, tada skupljaju blago koje će im biti dato kada čuju reči: "Dobro, slugo dobri verni . . . u}i u radost gospodara svojega." "Koji umesto odre}ene sebi radosti pretrpe krst, ne mareći za sramotu, i sede s desne strane prestola Božjega" (Matej 2J,23; Jevrejima 12,2). Radost što vide otkupljene duše, duše spasene za večnost, nagrada je svima koji idu stopama Onoga koji je rekao: "Hajde za mnom."

"LAZARE! IZIĐI NAPOLJE!"

(Luka 10,38-42; Jovan 11,1-44)

Lazar iz Vitanije bio je me}u najpostojanijim Hristovim učenicima. Od njihovog prvog susreta njegova vera u Hrista bila je snažna, njegova ljubav prema Njemu duboka, a i Spasitelj ga je veoma voleo. Za Lazara je Hristos učinio svoje najveće čudo. Spasitelj je blagosiljao sve koji su tražili Njegovu pomoć; On voli celu ljudsku porodicu, ali sa nekima je povezan naročito nežnim vezama. Njegovo srce bilo je povezano čvrstim vezama ljubavi prema porodici u Vitaniji, pa je za jednog njenog člana učinjeno Njegovo najdivnije delo.

U Lazarevom domu Isus je često nalazio odmor. Spasitelj nije imao svoga doma i zavisio je od gostoprimstva svojih prijatelja i učenika, pa Mu je često, kada je bio umoran i željan ljudskog prijateljstva, bilo drago da na}e utočište u ovom mirnom domu daleko od podozrenja i ljubomore gnevnih fariseja. Ovde je nalazio iskrenu dobrodošlicu i čisto, sveto prijateljstvo. Ovde je mogao da govori jednostavno i potpuno slobodno, znajući da će se Njegove reči shvatiti i ceniti.

Naš Spasitelj je cenio tihi dom i pažljive slušaoce. On je čeznuo za ljudskom nežnošću, ljubaznošću i toplinom. Oni koji su prihvatali nebesko poučavanje, koje je On uvek bio spreman da dâ, bili su veoma blagosloveni. Dok je mnoštvo išlo za Hristom preko otvorenih polja, otkrivao im je lepote sveta prirode. Težio je da otvori oči njihovog razuma, da bi mogli videti kako Božja ruka održava svet. Da bi pokrenuo uvažavanje Božje dobrote i dobročinstva, upravio je pažnju svojih slušalaca na rosu koja nežno pada, na blage pljuskove kiše i na sjajno Sunce podjednako naklonjeno i dobrima i zlima. Želeo je da ljudi potpunije shvate pažnju koju Bog poklanja ljudskim oru}ima koja je stvorio. Me}utim, mnoštvo nije bilo spremno da sluša, pa je u domu u Vitaniji Hristos nalazio odmor od iscrpljujućeg sukoba u javnom životu. Tu je zahvalnim slušaocima otvarao knjigu Privi}enja. U ovom prisnom razgovoru svojim slušaocima otkrivao je ono što nije pokušavao da kaže tom raznolikom mnoštvu. Nije imao potrebe da svojim prijateljima govori u pričama.

Dok je Hristos iznosio svoje divne pouke, Marija je sedela kraj Njegovih nogu, kao predan slušalac pun poštovanja. Jednom prilikom, Marta, zauzeta brigom oko pripremanja obeda, došla je Hristu govoreći: "Gospode! Zar ti ne mariš što me sestra moja ostavi samu da služim? Reci joj dakle da mi pomože." To je bilo u vreme Hristove prve posete Vitaniji. Spasitelj i Njegovi učenici upravo su stigli sa svog zamornog pešačenja iz Jerihona. Marta se brinula da im obezbedi udobnost i u svojoj brižnosti zaboravila je ljubaznost koju duguje svom gostu. Isus joj je odgovorio blagim i strpljivim rečima: "Marta! Marta! Brineš se i trudiš za mnogo, a samo je jedno potrebno. Ali je Marija dobri deo izabrala, koji se neće uzeti od nje." Marija je u svoj um slagala dragocene reči koje su silazile sa Spasiteljevih usana, reči koje su joj bile dragocenije od najskupocenijih zemaljskih dragulja.

To "jedno" što je bilo potrebno Marti bio je blagi duh odanosti, dublje staranje za znanje o budućem besmrtnom životu i vrlinama neophodnim za duhovno napredovanje. Trebalo je da se manje stara za prolazno, a više za ono što će večno trajati. Isus želi da pouči svoju decu da iskoriste svaku priliku da bi stekli ovo znanje koje će ih umudriti na spasenje. Hristovom delu potrebni su promišljeni, energični radnici. Postoji široko polje za Marte, sa njihovom revnošću za delotvorni verski rad. Me}utim, neka one najpre sednu zajedno sa Marijom kraj Isusovih nogu. Neka marljivost, tačnost i snaga budu posvećeni Hristovom milošću, pa će tada život biti nepobediva sila za dobro.

Tuga je ušla u mirni dom u kome se Isus često odmarao. Lazara je pogodila iznenadna bolest i njegove sestre poručile su Spasitelju: "Gospode! Gle, Onaj koji ti je mio bolestan je." Videle su snagu bolesti koja je zahvatila njihovog brata, ali znale su da je Isus bio u stanju da leči sve vrste bolesti. Verovale su da će saosećati sa njima u njihovoj žalosti i zato nisu uputile hitan zahtev da odmah do}e, već su poslale samo poverljivu vest: "Onaj koji ti je mio bolestan je." Mislile su da će On odmah odgovoriti na njihovu poruku i biti s njima čim bude mogao da stigne u Vitaniju.

Nespokojno su očekivale poruku od Njega. Dok god je iskra života gorela u njihovom bratu, molile su se i čekale da Isus do}e. Me}utim, vesnik se vratio bez Njega. Ipak doneo je vest: "Ova bolest nije smrt", a to im je donelo nadu za koju su se uhvatile da će Lazar živeti. Nežno su pokušavale da govore reči nade i ohrabrenja gotovo besvesnom patniku. Kada je Lazar umro, bile su gorko razočarane, ali su osećale Hristovu milost koja ih je podupirala i to ih je sačuvalo da ni za što ne okrivljuju Spasitelja.

Kada je Hristos čuo vest, učenicima se učinilo da ju je hladno primio. Nije ispoljio žalost koju su očekivali da će pokazati. Pogledavši ih, rekao je: "Ova bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se proslavi Sin Božji s nje." Dva dana ostao je u mestu u kome je bio. Ovo odga}anje bilo je tajna za učenike. Kakva bi uteha bila Njegova prisutnost ovom ožalošćenom domu, pomislili su oni. Njegova snažna ljubav prema porodici u Vitaniji bila je dobro poznata učenicima i bili su iznena}eni što se nije odazvao toj žalosnoj vesti: "Onaj koji ti je mio bolestan je."

U toku ta dva dana izgledalo je kao da je Isus ovu vest odstranio iz svog uma, jer nije spominjao Lazara. Učenici su razmišljali o Jovanu Krstitelju, Isusovom preteči. Pitali su se zašto je Isus i pored sile da čini veličanstvena čuda, dopustio da Jovan propada u tamnici i umre nasilnom smrću. Pošto je imao takvu silu, zašto Hristos nije spasao Jovanov život? Ovo pitanje su često postavljali fariseji koji su iznosili i to kao nepobitan dokaz protiv Hristove tvrdnje da je Sin Božji. Spasitelj je upozorio svoje učenike na nedaće, gubitke i progonstva. Da li će ih zaboraviti u nedaćama? Neki su se pitali da nisu pogrešno shvatili Njegovu misiju. Svi su bili duboko ožalošćeni.

Posle dva dana čekanja, Isus je rekao svojim učenicima: "Hajdemo opet u Judeju." Učenici su se pitali zašto je Isus, ako je nameravao da ode u Judeju, čekao dva dana. Me}utim, bojazan za

Hrista i njih lično sasvim je obuzela njihove misli. Nisu mogli da vide ništa drugo do opasnost na putu kojim je nameravao da pro}e. "Ravi", rekli su, "sad Judejci šćadijahu da te ubiju kamenjem, pa opet hoćeš da ideš onamo? Isus odgovori: Nije li dvanaest sahata u danu?" Ja sam pod vo}stvom svoga Oca i sve dok činim Njegovu volju, moj život je bezbedan. Dvanaest sati moga dana još nije isteklo. Ušao sam u ostatak svoga dana, ali dok god preostaje i najmanji deo, ja sam siguran.

"Ko danju ide", nastavio je, "ne spotiče se, jer vidi videlo ovoga sveta". Onaj koji čini Božju volju, koji ide stazom koju je Bog označio, ne može da se spotakne i padne. Svetlost Božjeg Duha koji ga vodi daje mu jasnu predstavu o njegovoj dužnosti i vodi ga pravo do završetka njegovog rada. "A ko ide noću spotiče se, jer nema videla u njemu." Onaj koji ide stazom koju je sam izabrao, na koju ga Bog nije pozvao, spotaći će se. Za njega se dan pretvara u noć i ma gde se nalazio, nije siguran.

"Ovo kaza, i potom reče im: Lazar, naš prijatelj, zaspa; nego idem da ga probudim." "Lazar, naš prijatelj, zaspa." Kako dirljive reči! Kako pune saučešća! Misleći na opasnost kojoj će se njihov Učitelj izložiti odlaskom u Jerusalim, učenici su gotovo zaboravili ožalošćenu porodicu u Vitaniji. Me}utim, ne i Hristos. Učenici su se osećali ukorenim. Bili su razočarani što Hristos nije mnogo brže odgovorio na vest. Došli su u iskušenje da pomisle da On nema nežne ljubavi prema Lazaru i njegovim sestrama kao što su to mislili, jer bi inače požurio natrag sa glasnikom. Ali reči: "Lazar, naš prijatelj, zaspa" probudile su prava osećanja u njima. Uverili su se da Hristos nije zaboravio svoje prijatelje koji pate.

"Onda mu rekoše učenici njegovi: Gospode!! Ako je zaspao, ustaće. A Isus im reče za smrt njegovu i oni mišljahu da govori za spavanje sna." Svojoj vernoj deci Hristos predstavlja smrt kao san. Njihov život je sakriven sa Hristom u Bogu i dok ne zatrubi poslednja truba, oni koji umiru spavaće u Njemu.

"Tada im Isus kaza upravo: Lazar umre. I milo mi je vas radi što nisam bio onamo da verujete; nego hajdemo k njemu." Toma nije mogao da vidi ništa drugo osim smrti koja čeka njegovog Učitelja ako po}e u Judeju, ali zapregao je svoj duh i rekao drugim učenicima: "Hajdemo i mi da pomremo s njim." Poznavao je mržnju Jevreja prema Hristu. Njihova namera bila je da Ga ubiju, ali ona nije uspela, zato što Mu je ostalo još malo vremena. U toku ovog vremena Isusa su čuvali nebeski an}eli. Nikakvo zlo nije Mu se moglo dogoditi. Čak i u predelima Judeje, u kojoj su rabini kovali zaveru kako da Ga uhvate i ubiju.

Učenici su se začudili Hristovim rečima kada je rekao: "Lazar umre. I milo mi je . . . što nisam bio onamo." Da li je Spasitelj svojim ličnim izborom izbegao dom svojih prijatelja koji su patili? Na izgled, Marija i Marta, i Lazar na umoru, bili su prepušteni sami sebi. Ali nisu bili sami. Hristos je gledao ceo prizor i posle Lazareve smrti, Njegova milost pružala je podršku ožalošćenim sestrama. Isus je video žalost koja je razdirala njihova srca, dok se njihov brat borio sa moćnim neprijateljem - smrću. On je osećao svu težinu bola kada je rekao svojim učenicima: "Lazar umre." Me}utim, Hristos nije morao da misli samo na voljene iz Vitanije, On je morao da misli i na poučavanje svojih učenika. Oni treba da postanu Njegovi predstavnici u svetu, da bi Očev blagoslov mogao da obuhvati sve. Radi njih je dozvolio da Lazar umre. Da ga je povratio iz bolesti u zdravlje ne bi bilo učinjeno čudo koje je najodre}eniji dokaz Njegovog božanskog karaktera.

Da se Hristos nalazio u bolesničkoj sobi, Lazar ne bi umro, jer Sotona ne bi imao vlast nad njim. Smrt ne bi mogla uperiti svoju strelu na Lazara u prisutnosti Darodavca života. Zato je Hristos ostao po strani. On je pustio neprijatelja da upotrebi moć, da bi mogao da ga potisne kao pobe}enog neprijatelja. On je dozvolio da Lazar potpadne pod vlast smrti, a žalosne sestre videle su svoga brata položenog u grobu. Hristos je znao da će dok budu gledale mrtvo lice svoga brata, njihova vera u Otkupitelja biti okrutno kušana. Ali znao je da će iz borbe kroz koju su sada prolazile, njihova vera zasjati još većom silom. On je podnosio svaki udar bola koji su one izdržale. Nije ih manje voleo zato što je čekao, ali je znao da će izvojevati pobedu za njih, za Lazara, za sebe lično i svoje učenike.

"Vas radi", "da verujete". Svima koji teže da ostete vo}stvo Božje ruke, trenutak najvećeg obeshrabrenja je vreme kada je božanska pomoć najbliža. Oni će se sa zahvalnošću osvrnuti na najmračniji deo svog puta. "Zna Gospod pobožne izbavljati" (2. Petrova 2,9). Iz svakog iskušenja, iz svake nevolje, On će ih izvesti sa jačom verom i bogatijim iskustvom.

Odugovlačeći sa dolaskom Lazaru, Hristos je imao nameru da pokaže milost onima koji Ga nisu primili. Odugovlačio je da bi vaskrsenjem Lazara iz mrtvih mogao dati svom tvrdokornom, nevernom narodu još jedan dokaz da je On zaista "vaskrsenje i život". Nije želeo da se odrekne sveopšte nade naroda, sirotih, zabludelih ovaca doma Izrailjeva. Njegovo srce kidalo se zbog njihove okorelosti. U svojoj mladosti nameravao je da im da još jedan dokaz više da je On Obnovitelj, Jedini koji može izneti na videlo život i besmrtnost. To je trebalo da bude dokaz koji sveštenici neće moći pogrešno protumačiti. To je bio razlog Njegovog odugovlačenja da do}e u Vitaniju. Ovo čudo, podizanje Lazara iz mrtvih, kao kruna svega trebalo je da stavi Božji pečat na Njegov rad i na Njegovu tvrdnju da ima božanstvo.

Na svome putu do Vitanije, Isus je po svom običaju, služio bolesnima i nevoljnima. Pošto je stigao u grad, poslao je glasnika sestrama sa vešću o svom dolasku. Hristos nije odmah ušao u kuću, već je ostao na jednom tihom mestu kraj puta.

Napadni prizori koje su pravili Jevreji prilikom smrti prijatelja ili ro}aka nisu bili u skladu sa Hristovim duhom. On je slušao odjekivanje plača iznajmljenih narikača i nije želeo da se sa sestrama sretne u takvom prizoru zbrke. Me}u ožalošćenim prijateljima nalazili su se i ro}aci ove porodice od kojih su se neki nalazili na visokim, odgovornim položajima u Jerusalimu. Me}u njima su bili neki od najogorčenijih Hristovih neprijatelja. Hristos je znao njihove namere i zato se nije odmah pojavio.

Vest je tako tiho preneta Marti da je drugi u prostoriji nisu čuli. Ophrvana tugom, Marija nije čula te reči. Marta je odmah ustala i izašla da sretne svog Gospoda, a Marija misleći da je Marta pošla na mesto na kome je Lazar sahranjen, sedela je tiho zanemela od bola.

Marta je požurila da susretne Isusa; njeno srce lomila je navala oprečnih osećanja. Na Njegovom izražajnom licu čitala je istu nežnost i ljubav koja je tu uvek postojala. Njeno poverenje u Njega bilo je nepokolebano, ali mislila je na svoga dragog brata koga je i Isus voleo. Sa žalošću koja je uskolebala njeno srce zato što Hristos nije ranije došao, a ipak sa nadom da će čak i sada učiniti nešto da ih uteši, rekla je: "Gospode! Da si ti bio ovde ne bi moj brat umro." U sred pometnje koju su napravile narikače, sestre su neprestano ponavljale ove reči.

Sa ljudskim i božanskim sažaljenjem Isus je posmatrao njeno žalosno i brigom izborano lice. Marta nije imala sklonosti da priča o onome što je prošlo; sve je iskazala dirljivim rečima: "Gospode! Da si ti bio ovde ne bi moj brat umro." Ali gledajući u lice puno ljubavi, dodala je: "A i sad znam da što zaišteš u Boga daće ti Bog."

Isus je ohrabrio njenu veru rečima: "Brat će tvoj ustati." Njegov odgovor nije imao cilj da oživi nadu u trenutnu promenu. On je Martine misli poveo preko sadašnjeg oživljavanja njenog brata i usredsredio ih na vaskrsenje pravednika. On je ovo učinio da bi u Lazarevom vaskrsenju mogla videti zalog vaskrsenja svih mrtvih pravednika i sigurnost da će to biti ostvareno Spasiteljevom silom.

Marta je odgovorila: "Znam da će ustati o vaskrsenju, u poslednji dan."

Još uvek želeći njenu veru da upravi u pravom smeru, Isus je izjavio: "Ja sam vaskrsenje i život." U Hristu je iskonski, nepozajmljeni, nestečen život. "Ko ima Sina Božjega ima život" (1. Jovanova J,12). Hristovo božanstvo je čovekovo čvrsto obećanje o večnom životu. "Koji veruje mene", rekao je Isus, "ako i umre živeće. I nijedan koji živi i veruje mene neće umreti vavek. Veruješ li ovo?" Hristos ovde unapred gleda u vreme svoga drugog dolaska. Tada će umrli pravednici ustati u neraspadljivosti, a živi pravednici uzeće se na nebo ne videvši smrti. Čudo koje će Hristos upravo učiniti, vaskrsenjem Lazara iz mrtvih, predstavljaće vaskrsenje svih umrlih pravednika. Svojom reči i svojim delima On je proglasio sebe začetnikom vaskrsenja. On koji će i sam uskoro umreti na krstu, stajao je s ključevima smrti, kao pobednik nad grobom pokazujući svoje pravo i silu da dâ večni život.

Na Spasiteljeve reči: "Veruješ li ovo?", Marta je odgovorila: "Da, Gospode! Ja verovah da si ti Hristos, sin Božji, koji je trebalo da do}e na svet." Nije shvatila reči koje je Hristos izgovorio u njihovom potpunom značenju, ali priznala je svoju veru u Njegovo božanstvo i svoje poverenje da je On u stanju da izvrši sve što želi da učini.

"I ovo rekavši otide te zovnu tajno Mariju sestru svoju govoreći: Učitelj je došao, i zove te." Saopštila je vest što je tiše mogla, jer su sveštenici i poglavari bili spremni da uhapse Isusa kada im se pruži prilika. Vika narikača sprečila je da se čuju njene reči.

Čuvši vest, Marija je hitro ustala i sa izrazom iščekivanja na licu napustila prostoriju. Misleći da je pošla na grob da plače, ožalošćeni su je pratili. Kada je stigla na mesto na kome je Isus čekao, klekla je kraj Njegovih nogu i drhtavim usnama kazala: "Gospode! Da si ti bio ovde, ne bi umro moj brat." Uzvike narikača teško je podnosila, jer je čeznula da nasamo izmeni sa Isusom nekoliko mirnih reči. Me}utim, znala je za zlobu i ljubomoru koju su u svojim srcima gajili prema Isusu neki od prisutnih, pa se uzdržala od potpunog izražavanja svoga bola.

"Onda Isus kad je vide gde plače, i gde plaču Judejci koji do}oše s njom, zgrozi se u duhu, i sam postade žalostan." On je čitao srca svih okupljenih. Video je da je kod mnogih ispoljavanje žalosti samo pretvaranje. Znao je da će neki iz ovog skupa, koji sada pokazuju licemernu žalost, uskoro planirati smrt ne samo za moćnog čudotvorca, već i za onog koji će biti podignut iz mrtvih. Hristos je mogao da strgne sa njih odeću lažne žalosti. Ali, zadržao je svoj pravedni gnev. Reči koje je mogao da izgovori kao izraz potpune istine nije izgovorio, zbog drage osobe koja je u bolu klečala kraj Njegovih nogu i koja je istinski verovala u Njega.

"Gde ste ga metnuli?", upitao je. "I rekoše mu: Gospode! Hajde da vidiš." Zajedno su krenuli ka grobu. To je bio žalostan prizor. Lazar je bio vrlo omiljen i njegove sestre su slomljenog srca plakale za njim, a njegovi prijatelji pridružili su su bolu i suzama ožalošćenih sestara. Pred tom ljudskom bedom i činjenicom da nesrećni prijatelji mogu da oplakuju mrtvoga dok Spasitelj sveta stoji pored njih - "Udariše suze Isusu". Iako je bio Božji Sin, ipak je uzeo ljudsku prirodu na sebe i bio pokrenut ljudskom žalošću. Njegovo nežno, sažaljivo srce uvek je pokrenuto saosećanjem prema onima koji se pate. On plače sa onima koji plaču i raduje se sa onima koji se raduju.

Me}utim, Isus nije plakao samo zbog ljudskog saučešća prema Mariji i Marti. U Njegovim suzama sadržan je bol koji je bio daleko iznad ljudskog bola kao što je nebo više od Zemlje. Hristos nije plakao za Lazarom, jer je nameravao da ga pozove iz groba. On je plakao zato što će mnogi koji su sada plakali za Lazarom, uskoro planirati Njegovo ubistvo, smrt Onoga koji je vaskrsenje i život. Me}utim, kako su nesposobni bili neverni Jevreji da pravilno protumače Njegove suze! Neki, koji nisu mogli da vide ništa više do samo spoljašnje okolnosti prizora pred Njim kao uzroka Njegovog bola, nežno su kazali: "Gledaj kako ga ljubljaše." Drugi, želeći da seme neverstva poseju u srca prisutnih, podsmešljivo su rekli: "Ne mogaše li ovaj koji otvori oči slepcu učiniti da i ovaj ne umre?" Ako je u Hristovoj moći bilo da spase Lazara, zašto je dopustio da umre?

Proročkim okom Hristos je video neprijateljstvo fariseja i sadukeja. Znao je da oni unapred smišljaju Njegovu smrt. Znao je da će neki od ovih koji su naizgled tako saosećajni uskoro sami sebi zatvoriti vrata nade i kapije Božjeg grada. Uskoro treba da se dogodi Njegovo poniženje i raspeće, što će imati za posledicu razorenje Jerusalima, a u to vreme niko neće oplakivati mrtve. Odmazda koja treba da do}e na Jerusalim jasno Mu je pokazana. Video je Jerusalim opsednut od rimskih legija. Znao je da će mnogi koji sada plaču za Lazarom umreti u vreme opsade grada i da u njihovoj smrti neće biti nikakve nade.

Hristos nije plakao samo radi prizora koji je bio pred Njim. Teret vekovnog bola ležao je u Njemu. Video je strašne posledice prestupa Božjeg zakona. Video je da u istoriji sveta, počevši sa Aveljevom smrti, borba izme}u dobra i zla nije prestala. Gledajući u buduće godine, video je patnju i žalost, suze i smrt, koji će biti ljudska sudbina. Njegovo srce bilo je probodeno bolom ljudske porodice svih vekova i svih zemalja. Patnje grešnog ljudskog roda teško su pritiskivale Njegovu dušu, a izvor Njegovih suza potekao je kada je zaželeo da otkloni sve njihove nevolje.

"A Isus opet se zgrozi u sebi, i do}e na grob." Lazara su položili u jednu pećinu u steni i jedan ogromen kamen bio je stavljen na ulaz. "Uzmite kamen", rekao je Hristos. Misleći da samo želi da pogleda umrlog, Marta je prigovorila rekavši da je telo već četiri dana sahranjeno i raspadanje je već počelo svoje delo. Ova tvrdnja, izrečena pre Lazarevog vaskrsenja, nije dana nikakve mogućnosti Hristovim neprijateljima da kažu da je učinjena prevara. U prošlosti, fariseji su širili lažne tvrdnje o najveličanstvenijim izrazima Božje sile. Kada je Hristos podigao u život Jairovu kćer, rekao je: "Devojka nije umrla, nego spava" (Marko J,39). Pošto je bila bolesna samo kratko vreme i bila vaskrsnuta neposredno posle smrti, fariseji su izjavili da dete nije bilo mrtvo i da je sam Hristos rekao da ono spava. Nastojali su da prikažu kao da Hristos ne može da izleči bolest i da su Njegova čuda bila podvala. Me}utim, u ovom slučaju, niko nije mogao da porekne da je Lazar bio mrtav.

Kada Gospod namerava da učini neko delo, Sotona utiče na nekoga da se usprotivi. "Uzmite kamen", rekao je Hristos. Koliko je god moguće pripremite put za moje delo. Me}utim, pokazala se Martina samopouzdana i častoljubiva priroda. Nije bila voljna da se telo u raspadanju iznese na videlo. Ljudsko srce sporo shvata Hristove reči i Martina vera nije shvatila pravo značenje Njegovog obećanja.

Hristos je ukorio Martu, ali Njegove reči izgovorene su vrlo blago. "Ne rekoh li ti da ako veruješ videćeš slavu Božju?" Zašto sumnjaš u Moju silu? Zašto rasu}uješ suprotno Mojim zahtevima? Imaš Moju reč. Ako veruješ, videćeš Božju slavu. Prirodne nemogućnosti ne mogu sprečiti delo Svemogućega. Sumnja i neverstvo nisu poniznost. Bezuslovno verovanje u Hristovu reč je prava poniznost, pravo predanje samoga sebe.

"Uzmite kamen." Hristos je mogao da naredi steni da se skloni i ona bi poslušala Njegov glas. On je mogao da naloži an}elima koji su bili u Njegovoj neposrednoj blizini, da to učine. Na Njegovu zapovest, nevidljive ruke ukolnile bi stenu. Me}utim, nju treba da ukolne ljudske ruke. Na taj način Hristos je želeo da pokaže da ljudsko treba da sara}uje sa božanskim. Ono što ljudska sila može da učini, božanska sila nije pozvana da učini. Bog ne odbacuje ljudsku pomoć. On jača čoveka, sara}uje sa njim kada on koristi sile i sposobnosti koje su mu poklonjene.

Poslušali su Isusovu zapovest i ukolonili kamen. Sve je učinjeno javno i promišljeno. Svima je pružena prilika da vide da se ne čini nikakva obmana. U grobu u steni ležalo je Lazarevo telo, hladno i mirno u smrti. Uzvici narikača umuknuli su. Iznena}ena i puna iščekivanja, gomila je stajala oko groba, čekajući da vidi šta će uslediti. Hristos je spokojno stajao ispred groba. Svečana ozbiljnost počivala je na prisutnima. Hristos je kročio bliže grobu. Podižući svoje oči k nebu, rekao je: "Oče, hvala ti što si me uslišio." Malo pre ovoga, Hristovi neprijatelji optuživali su Ga za hulu na Boga i uzimali kamenje da bace na Njega zato što je tvrdio da je Božji Sin. Optuživali su Ga da čini čuda Sotoninom silom. Me}utim, ovde Hristos tvrdi da je Bog Njegov Otac i sa savršenim poverenjem izjavljeje da je On Božji Sin.

U svemu što je činio, Hristos je sara}ivao sa svojim Ocem. Uvek je pažljivo pokazivao da ne radi nezavisno od Njega; a svoja čuda činio je verom i molitvom. Hristos je želeo da svi znaju o Njegovom odnosu prema Njegovom Ocu. "Oče", rekao je On, "hvala ti što si me uslišio. A ja znadoh da me svagda slušaš; nego rekoh, naroda radi koji ovde stoji, da veruju da si me Ti poslao". Ovde je učenicima i narodu trebalo da bude dat najubedljiviji dokaz o odnosu koji postoji izme}u Hrista i Boga. Njima je trebalo pokazati da Hristova tvrdnja nije bila obmana.

"I ovo rekavši zovnu iza glasa: Lazare! Izi}i napolje." Njegov glas, razgovetan i prodoran, dopro je do ušiju umrloga. Dok je govorio, božansko je prosijavalo kroz Njegovu ljudsku prirodu. Na Njegovom licu, ozarenom Božjom slavom, narod je mogao da vidi pouzdanost Njegove sile. Svako oko bilo je prikovano za ulaz u pećinu. Svako uvo bilo je usredsre}eno da primi i najmanji zvuk. Sa velikim i brižnim zanimanjem svi su iščekivali ispit Hristovog božanstva, dokaz koji treba da potvrdi Njegovo tvr}enje da je Božji Sin ili da uguši nadu za večna vremena.

U tihom grobu nešto se pokrenulo i onaj koji je bio mrtav stajao je na ulazu u grob. Njegove pokrete sputavali su mrtvački povoji kojima je bio obavijen, pa je Hristos rekao zapanjenim gledaocima: "Razdrešite ga i pustite nek ide." Ponovo je pokazano da čovek-radnik treba da sara}uje sa Bogom. Ljudi treba da rade za ljude. Lazara su oslobodili i on je stajao pred mnoštvom, ne kao čovek ispijen bolešću, sa slabim, klecavim udovima, već kao čovek u najboljim godinama u snazi plemenite muževnosti. Njegove oči sijale su razumom i ljubavlju prema svome Spasitelju. U dubokoj odanosti bacio se pred Isusove noge.

Očevici su u početku stajali nemi od ču}enja. Zatim je usledio neopisiv prizor radosti i zahvalnosti. Sestre su kao dar Božji primile povratak svoga brata u život i prekidane suzama radosnicama izrazile svoju zahvalnost Spasitelju. Me}utim, dok su se brat, sestre i prijatelji radovali ovom ponovnom susretu, Isus se povukao sa mesta doga}aja. Kada su potražili Darodavca života, nisu Ga mogli naći.

ZAVERA SVEŠTENIKA

(Jovan 11,47-J4)

Vitanija je bila tako blizu Jerusalima da su vesti o vaskrslom Lazaru uskoro stigle u grad. Preko uhoda koji su bili očevici ovog čuda, jevrejski poglavari su brzo u svojim rukama imali činjenice. Odmah je sazvan sastanak sinedriona da se odluči šta treba činiti. Hristos je sada ispoljio svoju vlast nad smrću i grobom. Ovo veliko čudo bilo je vrhunski dokaz koji je Bog pružio ljudima da je On poslao svog Sina na svet radi njihovog spasenja. To je ispoljavanje božanske sile dovoljne da ubedi svaki um koji je pod vlašću zdravog rasudjivanja i prosvetljene savesti. Mnogi koji su bili očevici Lazarevog vaskrsenja poverovali su u Isusa. Me}utim, mržnja sveštenika prema Njemu se pojačala. Odbacili su sve manje dokaze o Njegovoj božanskoj prirodi i ovo novo čudo samo ih je razjarilo. Umrli je vaskrsao usled bela dana i pred gomilom svedoka. Nikakvo lukavstvo ne bi moglo da obori takav dokaz. Iz tog razloga neprijateljstvo svestenika postalo je još kobnije. Više nego ikada odlučili su da učine kraj Hristovom radu.

Sadukeji, iako nisu bili naklonjeni Hristu, nisu bili tako puni zlobe prema Njemu, kao što su bili fariseji. Njihova mržnja nije bila tako žestoka. Me}utim, sada su bili veoma uznemireni. Oni nisu verovali u vaskrsenje mrtvih. Stvarajući nazovi "nauku", zaključili su da je nemoguće da mrtvo telo oživi. Ali sa nekoliko Hristovih reči njihova teorija bila je oborena. Pokazao im je da ne znaju ni Pisma ni sile Božje. Nisu mogli da vide nikakvu mogućnost za brisanje utisaka koje je čudo ostavilo na narod. Kako ljudi mogu da se okrenu od Njega koji je uspeo da grobu otme njegovog mrtvaca? Širili su lažne izveštaje, ali čudo se nije moglo poreći, pa nisu znali kako da suzbiju njegovo dejstvo. Dotle sadukeji nisu potpomagali plan o Hristavom ubistvu. Me}utim, posle Lazarevog vaskrsenja, doneli su rešenje da jedino Njegovom smrću mogu da se zaustave Njegove neustrašive optužbe protiv njih.

Fariseji su verovali u vaskrsenje i morali su uvideti da je ovo čudo dokaz da je Mesija me}u njima. Ali, uvek su se suprotili Hristovom radu. Od samog početka mrzeli su Ga zato što je otkrivao njihove licemerne zahteve. On je strgnuo plašt strogih obreda ispod koga se skrivala njihova moralna izopačenost. Čista vera koju je On propovedao osudila je njihovo prazno ispovedanje pobožnosti. Bili su žedni osvete zbog njegovih oštrih ukora. Pokušali

su da Ga izazovu da kaže ili učini nešto što bi im dalo priliku da ga osude. Nekoliko puta pokušali su da ga kamenuju, ali tiho se povukao i oni su Ga izgubili iz vida.

Čuda koja je činilo na Šabat, bila su za olakšanje bolesnima, ali fariseji su pokušali da Ga osude kao prestupnika Šabata. Pokušali su da pokrenu Irodovce protiv Njega. Predstavljali su Ga da teži uspostavljanju suparničkog carstva i savetovali su da se sa njima kako da Ga unište. Da bi izazvali Rimljanje protiv Njega, prikazali su Ga kao da pokušava da potkopa njihovu vlast. Pokušali su na razne načine da Ga spreče da utiče na narod. Ali sve dotle njihovi pokušaji bili su osujećeni. Mnoštvo je svedočilo o Njegovim delima milosr}a i koje je slušalo Njegova čista učenja znalo je da to nisu dela i reči kršitelja Šabata ili bogohulnika. Čak i sluge koje su poslali fariseji, bile su tako pod dejstvom Njegovih reči da nisu mogle da Ga uhvate. U očajanju, jevrejski sveštenici su na kraju izdali naredbu da svaki čovek koji ispoveda veru u Hrista treba da se isključi iz sinagoge.

Sveštenici, poglavari i starešine okupljeni na savetovanju, čvrsto su odlučili da ućutkaju Njega koji je učinio tako veličanstvena dela kojima se se divili svi ljudi. Fariseji i sadukeji bili su jedinstveniji nego ikada ranije. Do tada podeljeni, sada su postali jedno u svom protivljenju Hristu. Nikodim i Josif priklikom ranijih savetovanja, sprečili su da Isus bude osu}en i zbog toga nisu bili pozvani. Na ovo savetovanje bili su pozvani drugi uticajni ljudi koji su verovali u Isusa, ali njihov uticaj nije nadjačao uticaj zlobnih fariseja.

Ipak, svi članovi ovog saveta nisu bili složni. Sinedrion u to vreme nije bio zakonita skupština. On je postojao samo zato što su ga trpeli. Izvestan broj njegovih članova postavljao je pitanje da li je mudro pogubiti Hrista. Plašili su se da će to izazvati pobunu u narodu, što će nagnati Rimljane da uskrate dalju blagonaklonost sveštenstvu i oduzmu mu silu koju je još uvek imalo. Sadukeji su bili jedinstveni u svojoj mržnji prema Hristu, pa ipak, bili su skloni obazrivosti u svojim postupcima, bojeći se da će ih Rimljani lišiti njihovog visokog položaja.

Na ovom savetu, okupljenom da pripremi Hristovu smrt, prisutan je bio i Svedok koji je čuo Navuhodonosorove hvalisave reči, bio očevidac Valtasareve idolopokloničke gozbe i bio prisutan kada je Hristos u Nazaretu proglasio sebe Pomazanikom. Ovaj svedok napominjao je poglavarima kakav posao rade. Doga}aji iz Hristovog života podizali su se pred njima sa jasnoćom koja ih je plašila. Setili su se prizora u hramu, kada je Isus, tada dečak od dvanaest godina, stajao pred obrazovnim učiteljima Zakona postavljajući im pitanja koja su ih zadivljavala. Čudo koje je upravo učinjeno svedočilo je da je Isus niko drugi do Božiji Sin. Spisi Staroga zaveta u vezi sa Hristom zasijali su u njihovom umu u svom pravom značenju. Poglavari, smeteni i uznemireni, pitali su: "Šta ćemo činiti?" U savetu je došlo do podvojenosti. Pod delovanjem Svetoga Duha sveštenici i poglavari nisu mogli odagnati uverenje da se bore protiv Boga.

Kada je savet bio na vrhuncu svoje zbunjenosti, prvosveštenik Kajafa je ustao. Kajafa je bio ohol i surov čovek, vlastoljubiv i netrpeljiv. Me}u njegovim ro}acima bilo je sadukeja, drskih, bezobzirnih, punih slavoljublja i svireposti koju su sakrivali plaštom lažne pravednosti. Kajafa je proučavao proročanstva i, iako nije poznavao njihovo pravo značenje, govorio je veoma uticajno i pouzdano: "Vi ne znate ništa; ne mislite da je nama bolje da jedan čovek umre za narod, negoli da narod sav propadne." Čak ako bi Isus bio nevin, tvrdio je prvosveštenik, mora da se ukloni sa puta. On stvara teškoće, privlačeći ljude k sebi i umanjujući ugled poglavara. On je bio samo jedan; pa je bolje da On umre nego da bude oslabljen autoritet poglavara. Ako ljudi izgube poverenje u svoje poglavare, biće uništene snaga naroda. Kajafa je snažno dokazivao da će posle ovog čuda Isusovi sledbenici najverovatnije podići bunu. Rimljani će posle doći, govorio je, zatvoriće nam hram, ukinuti naše zakone i uništiti nas kao narod. Koliko vredi život ovog Galilejca u pore}enju sa životom naroda? Ako on stoji na putu Izrailjevoj dobrobiti, zar nije služba Bogu ukloniti Ga? Bolje je da jedan čovek pogine, nego da propadne sav narod.

Izjavljujući da jedan čovek mora da umre za narod, Kajafa je pokazao da ima neko poznavanje proročanstva, iako je ono bilo veoma ograničeno. Me}utim, Jovan u svom prikazivanju doga}aja, razmatra proročanstvo i pokazuje njegovo široko i duboko značenje. On kaže: "I ne samo za narod, nego da i rasejanu decu Božju skupi ujedno." Kako je bez razmišljanja gordi Kajafa priznao Spasiteljevu misiju!

Na Kajifinim usnama ova tako dragocena istina pretvorena je u laž. Životno načelo koje je on zastupao, zasnovano je na načelu pozajmljenom iz neznaboštva. Nejasno saznanje da jedan mora da umre za ljudski rod, dovelo je me}u neznabošcima do prinošenja ljudskih žrtava. Zato je Kajafa predložio da se ceo grešni narod spase žrtvovanjem Isusa, ne od prestupa, već u prestupu, da bi i dalje nastavio da greši. Ovakvim rasu}ivanjem nameravao je da ućutka prigovore onih koji bi se mogli usuditi da kažu da do tog trenutka ništa nije na}eno na Isusu što bi zasluživalo smrt.

Na ovom savetu Hristovi neprijatelji bili su duboko osvedočeni. Sveti Duh je uticao na njihov um. Ali Sotona se trudio da zagospodari nad njima. Skrenuo je njihovu pažnju na štetu koju su pretrpeli zbog Hrista. Kako je malo cenio njihovu pravednost, koju moraju da poseduju svi koji žele da budu Božja deca. Ne obraćajući pažnju na njihove forme i obrede, podsticao je grešnike da neposredno po}u Bogu kao milostivom Ocu i iskažu Mu svoje potrebe. Na taj način, po njihovom mišljenju, On je odbacio sveštenstvo. Odbio je da prizna teologiju rabinskih škola. Razotkrivajući zle postupke sveštenika, naneo je nepopravljivu štetu njihovom uticaju. On je naneo štetu uticaju njihovih mudrih izreka i predanja, izjavljujući da su strogim nametanjem obrednih zakona, ukinuli Božji zakon. Sada ih je Sotona na sve ovo podsećao.

Sotona im je govorio da moraju ubiti Isusa ako žele da sačuvaju ugled. Poslušali su ovaj savet. Činjenica da mogu da izgube silu koju su sada imali bila je, kako su smatrali, dovoljan razlog da se donese neka odluka. Sa izuzetkom nekolicine koji se nisu usudili da iskažu svoje sudove, sinedrion je prihvatio Kajafine reči kao Božje reči. U savetu je nastupilo olakšanje; nesloga je prestala. Odlučili su da ubiju Hrista u prvoj podesnoj prilici. Odbacujući dokaz Isusovog božanstva, ovi sveštenici i poglavari zaključali su se u neprobojnu tamu. Potpuno su potpali pod Sotoninu vlast, koji ih je žurno gonio preko ruba večne propasti. Uprkos tome, njihova prevara bila je takva da su bili veoma zadovoljni sami sobom. Smatrali su sebe rodoljubima koji traže spasenje naroda.

Sinedrion se, me}utim, plašio da protiv Isusa preduzme nesmotrene mere, da se narod ne bi naljutio i nasilje upravljeno na Njega ne bi palo na njih same. Zbog toga je savet oklevao sa izvršenjem presude koju je izrekao. Spasitelj je razumeo zaveru sveštenika. On je znao da žarko žele da ga uklone, i da će se njihova namera uskoro ispuniti. Me}utim, Njegova dužnost nije bila da ubrza krizu i On se povukao iz te oblasti, uzevši svoje učenike sa sobom. Tako je Isus svojim primerom ponovo potvrdio uputstvo koje je dao učenicima: "Kad vas poteraju u jednom gradu, bežite u drugi" (Matej 10,23). Postojalo je široko polje u kome je trebalo raditi na spasavanju duša; sve dok odanost Njemu to ne zahteva, Gospodnje sluge ne treba da izlažu opasnosti svoje živote.

Isus je do ovog trenutka posvetio tri godine javnog rada. Njegov primer samoodricanja i nesebičnog dobročinstva nalazio se pred njima. Njegov život čistote, patnje i posvećenja bio je poznat svima. Ipak, ovo kratko razdoblje od tri godine bilo je dugo toliko koliko je ovaj svet mogao da podnese prisustvo svoga Otkupitelja.

ZAKON NOVOGA CARSTVA

(Matej 20,20-28; Marko 10,32-4J; Luka 18,31-34)

Vreme Pashe se približavalo i Isus je ponovo pošao prema Jerusalimu. U Njegovom srcu postojao je mir savršenog sklada sa Očevom voljom i čvrstim koracima hitao je ka mestu žrtve. Na učenike se sručilo osećanje tajanstvenosti, sumnje i straha. Spasitelj "i}aše pred njima, a oni se ču}ahu, i za Njim i}ahu sa strahom".

Ponovo je sazvao dvanaestoricu k sebi i odre}enije nego ikada ranije, otkrio im izdaju i svoje stradanje. "Evo", rekao je, "idemo gore u Jerusalim, i sve će se svršiti što su proroci pisali za Sina čovečijega. Jer će ga predati neznabošcima, i narugaće mu se, i ružiće ga, i popljuvaće ga, i biće ga, i ubiće ga; i treći dan ustaće! I oni ništa od toga ne razumeše, i beseda ova beše od njih sakrivena, i ne razumeše što im kaza."

Zar nisu oni malo pre ovoga svuda objavljivali: "Približi se carstvo nebesko"? Zar nije i sam Hristos obećao da će mnogi sesti sa Avramom i Isakom i Jakovom u Božjem carstvu? Zar nije obećao svima koji su ostavili sve radi Njega, stostruko više u ovom životu i udeo u Njegovom carstvu? Zar nije dao dvanaestorici naročito obećanje o počasnim položajima u Njegovom carstvu - da sede na prestolima i sude na dvanaest plemena Izriljevih? Čak i sada je rekao da će se sve što je za Njega napisano u prorocima ispuniti. Zar proroci nisu predskazali slavu Mesijine vladavine? U svetlosti ovih misli, Njegove reči o izdaji, progonstvu i smrti izgledale su nejasne i mračne. Ma kakve teškoće nastupile, verovali su da će se carstvo uskoro uspostaviti.

Jovan, sin Zevedejev, bio je jedan od prva dva učenika koji su pošli za Isusom. On i njegov brat Jakov bili su u onoj prvoj grupi koja je napustila sve radi Njegove službe. Rado su napustili dom i prijatelje da bi mogli biti sa Njim; išli su i razgovarali sa Njim; bili su sa Njim u tišini doma i na javnim skupovima. On je utišao njihova strahovanja, izbavio od opasnosti, otklonio njihove patnje, tešio ih u njihovoj žalosti i poučavao sa strpljenjem i nežnošću, sve dok nije izgledalo da su se njihova srca povezala sa Njegovim i u ljubavi koja je plamsala čeznuli da budu što bliže Njemu u Njegovom carstvu. U svakoj prilici Jovan je zauzimao mesto do Spasitelja, a Jakov je čeznuo da bude počastvovan što bliskijom vezom sa Njim.

Njihova majka bila je Hristov sledbenik i svojom imovinom dragovoljno Mu je služila. Sa materinskom ljubavlju i častoljubljem za svoju decu, želela je za njih najpočasnija mesta u novom carstvu. Zbog toga ih je podsticala da postave svoj zahtev.

Majka i njeni sinovi došli su Isusu tražeći da im ispuni jednu molbu ka kojoj su bila usmerena njihova srca.

"Šta hoćete da vam učinim?", upitao je On.

Majka je odgovorila: "Zapovedi da sednu ova moja dva sina, jedan s desne strane Tebi, a jedan s leve strane Tebi, u carstvu Tvojemu."

Isus se nežno ponašao prema njima, ne ukoravajući njihovu sebičnost u traženju prvenstva nad svojom braćom. On je čitao njihova srca, znao je dubinu njihove privrženosti Sebi. Njihova ljubav nije samo ljudsko osećanje, iako obesvećeno zemaljskom prirodom svog ljudskog kanala, ono izvire iz izvora Njegove iskupljujuće ljubavi. On nije želeo da ukori već da probudi i očisti. Rekao je: "Možete li piti čašu koju ću ja piti, i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim?" Setili su se Njegovih zagonetih reči koje su ukazivale na su}enje i patnje, ali ipak su samouvereno odgovorili: "Možemo." Držali su za najveću čast da dokažu svoju privrženost time što će uzeti udela u onome što treba da zadesi njihovog Gospoda.

"Čašu dakle moju ispićete, i krstićete se krštenjem kojim se ja krstim", rekao je On; pred Njim je bio krst umesto prestola, dva razbojnika kao Njegovi pratioci sa Njegove desne i leve strane. Jovan i Jakov trebalo je sa svojim Učiteljem da učestvuju u patnjama, jedan, da prvi od braće pogine od mača, a drugi, najduže od svih da izdrži muke, sramotu i progonstvo.

"Ali da sedite s desne strane meni i s leve", nastavio je On, "ne mogu ja dati, nego kome je ugotovio Otac moj". U Božjem carstvu, položaj se ne zadobija naklonošću. On se ne zaslužuje niti prima proizvoljnim davanjem. On je ishod vrednosti karaktera. Kruna i presto dokaz su da je ispunjen uslov: pobeda nad samim sobom kroz Gospoda našega Isusa Hrista.

Mnogo docnije, kada je ovaj učenik doveden da saučestvuje sa Hristom u zajednici Njegovih muka, Gospod je otkrio Jovanu koji je uslov blizine u Njegovom carstvu. "Koji pobedi", rekao je Hristos, "daću mu da sedne sa mnom na prestolu mojemu, kao i ja što pobedih i sedoh s ocem svojim na prestolu Njegovu". "Koji pobedi učiniću ga stubom u crkvi Boga svojega, i više neće izaći napolje; i napisaću na njemu ime Boga svojega . . . i ime moje novo!" (Otkrivenje 3,21.12) Isto tako apostol Pavle piše:

"Jer ja se već žrtvujem, i vreme mojega odlaska nasta. Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija" (2. Timotiju 4,6-8).

Najbliže će stajati Hristu onaj koji je na Zemlji najdublje zahvatio i pio od duha Njegove samopožrtvovne ljubavi - ljubavi koja "se ne veliča, ne nadima se . . . ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu" (1. Korinćanima 13,4.J) - ljubavi koja pokreće učenike, kao što je pokretala našeg Gospoda, da daruje sve, da živi i mukotrpno radi, da se žrtvuje do same smrti da bi spasao čovečanstvo. Ovaj duh ispoljio se i u Pavlovom životu. On je rekao: "Jer je meni život Hristos", jer je njegov život otkrivao Hrista ljudima; "a smrt dobitak" - dobitak za Hrista; sama smrt će učiniti da se ispolji sila Njegove milosti i prikupe duše za Njega. Jer će se "Hristos veličati u telu mojemu", kaže on, "bilo životom ili smrću" (Filibljanima 1,21.20).

Kada su desetorica čula o Jakovljevom i Jovanovom zahtevu, postali su veoma nezadovoljni. Najviše mesto u carstvu bilo je upravo ono što je svaki od njih želeo za sebe i zato su bili ljuti što su ova dva učenika stekla prividno preimućstvo nad njima.

Izgledalo je kao da će se opet obnoviti sva}a oko toga ko će biti najveći, kada je Isus, pozvavši ih sebi, rekao gnevnim učenicima: "Znate da knezovi narodni vladaju narodom i poglavari njegovi upravljaju njima. Ali me}u vama da ne bude tako."

U carstvima ovoga sveta, položaj je značio samouzdizanje. Smatralo se da narod postoji za korist vladajućim staležima. Uticaj, bogatstvo, obrazovanje bila su značajna sredstva za sticanje vlasti nad narodnim masama u korist narodnih vo}a. Viši staleži treba da misle, odlučuju, uživaju i vladaju; niži slojevi treba da slušaju i služe. Religija, kao i sve ostalo, bila je predmet vlasti. Od naroda se očekivalo da veruje i čini ono što su nare}ivali pretpostavljeni. Pravo čoveka kao čoveka, da sam za sebe misli i deluje, bilo je potpuno nepriznato.

Hristos je uspostavio carstvo na drugačijim načelima. On je pozivao ljude ne da vladaju, već da služe, jaki da nose nemoći slabih. Onaj koji poseduje silu, položaj, darove, obrazovanje, ima veću obavezu da služi svojim bližnjima. Čak i najskromnijim Hristovim učenicima rečeno je: "Jer je sve vas radi" (2. Korinćanima 4,1J).

"Jer Sin čovečiji nije došao da mu služe nego da služi, i da dušu svoju da u otkup za mnoge." Meću svojim učenicima Hristos je u svakom smislu bio Onaj koji je vodio brigu i nosio teret. On je delio njihovo siromaštvo, za njih pokazivao samoodricanje, išao je pred njima da poravna teška mesta i uskoro će završiti svoje delo na Zemlji polaganjem svoga života. Načelo po kome je Hristos delovao treba da pokrene članove Crkve koja je Njegovo telo. Ljubav je plan i osnova spasenja. U Hristovom carstvu najveći su oni koji slede primer koji je On dao i deluju kao pastiri Njegovog stada.

Pavlove reči otkrivaju pravo dostojanstvo i čast pobožnog života: "Jer premda sam slobodan od sviju, sam sebe učinih robom", "ne tražeći svoje koristi nego mnogih, da se spasu" (1. Korinćanima 9,19; 10,33).

U pitanjima savesti, duša mora ostati slobodna. Niko ne sme da vlada tu}im umom, da donosi sud umesto drugoga ili mu propisuje dužnost. Bog svakoj duši daje slobodu mišljenja i slobodu da sledi svoja ube}enja. "Tako će dakle svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe." Niko nema pravo da utopi svoju ličnost u ličnosti drugoga. U svemu što je povezano sa načelom treba "svaki da bude uveren za svoju misao" (Rimljanima 14,12.J). U Hristovom carstvu ne postoji nikakvo ugnjetavanje od gospodara, nikakve prinude na odre}eno ponašanje. Nebeski an}eli ne dolaze na Zemlju da vladaju i zahtevaju odavanje poštovanja, već kao vesnici milosti, da sara}uju sa ljudima na uzdizanju čovečanstva.

Načela i same reči Spasiteljevog poučavanja u svojoj božanskoj lepoti prebivale su u sećanju voljenog učenika. Do poslednjih Jovanovih dana težište njegovog svedočanstva Crkvama bilo je: "Jer je ovo zapovest koju čuste ispočetka, da ljubimo jedan drugoga." "Potom poznasmo ljubav što On za nas dušu svoju položi; mi smo dužni polagati duše za braću" (1. Jovanova 3,11.16).

To je bio duh koji je prožimao prvu Crkvu. Posle izlivanja Svetoga Duha "u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo". "Nijedan me}u njima ne beše siromašan." "I apostoli s velikom silom svedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika beše na svima njima" (Dela 4,32.34.33).

ZAKHEJ

(Luka 19,1-10)

Na putu u Jerusalim Isus "u}e u Jerihon i prolažaše kroz njega". Na nekoliko kilometara od Jordana, na zapadnom rubu doline koja se ovde proširila u ravnicu, ležao je grad usred tropskog zelenila i raskošne lepote. Sa svojim palmama i bogatim baštama koje su zalivali živi izvori, presijavao se kao smaragd okružen krečnjačkim brdima i pustim uvalama koje su se smestile između Jerusalima i grada u ravnici.

Mnogi karavani putujući na praznične svetkovine prolazili su kroz Jerihon. Njihov dolazak predstavljao je uvek vreme radosti, ali sada dublje zanimanje uzbu}ivalo je narod. Bilo je poznato da se u mnoštvu nalazio i galilejski Učitelj koji je nedavno povratio u život Lazara, pa iako su kružili glasovi o zaveri sveštenika, mnoštvo je želelo da Mu oda poštovanje.

Jerihon je jedan od gradova koji je u stara vremena bio odvojen za sveštenike, a i u ovo vreme veliki broj sveštenika imao je u njemu svoja prebivališta. Me}utim, grad je imao vrlo raznoliko stanovništvo. On je bio veliko saobraćajno središte i u njemu su živeli mnogi rimski službenici i vojnici, zajedno sa strancima iz raznih krajeva, a ubiranje carine činilo ga je domom mnogih carinika.

"Starešina carinički" Zakhej, bio je Jevrejin, koga su njegovi sunarodnici mrzeli. Njegov položaj i bogatstvo bili su nagrada za poziv koga su se gnušali i koji je bio smatran simbolom nepravde i izni}ivanja. Ipak, bogati carinski službenik, iako je to tako izgledalo, nije bio potpuno okoreo svetovni čovek. Ispod pojave svetovnosti i oholosti nalazilo se srce prijemčivo za božanski uticaj. Zakhej je slušao o Isusu. Izveštaj o Onome koji se ljubazno i pažljivo odnosio prema prezrenim društvenim slojevima proširio se na sve strane. U starešini carinika probudila se čežnja za boljim životom. Samo nekoliko kilometara od Jerihona, Jovan Krstitelj je propovedao na Jordanu i Zakhej je čuo poziv na pokajanje. Uputstvo carinicima: "Ne ištite više nego što vam je rečeno" (Luka 3,13), iako spolja zanemarivano, ostavilo je utisak na njegov um. Poznavao je Pisma i bio osvedočen da je ono što radi pogrešno. Sada, čuvši reči za koje se govorilo da potiču od Velikog Učitelja, osećao je da je grešnik u Božjim očima. Ipak, ono što je čuo o Isusu rasplamsalo je nadu u njegovom srcu. Pokajanje, obnova života, bili su mogući čak i njemu; zar nije jedan od najpoverljivijih učenika novoga Učitelja carinik? Zakhej je odmah počeo da sledi ube}enje koje je ovladalo njime i nadokna}uje onima kojima je naneo nepravdu.

Već je počeo da ispravlja svoje prošle korake, kada su Jerihonom prostrujale vesti da Isus ulazi u grad. Zakhej je odlučio da Ga vidi. Počeo je da shvata gorčinu plodova greha i svu težinu staze onoga koji pokušava da se vrati sa r}avog puta. Teško je bilo podnositi nerazumevanje, susretanje sa podozrivošću i nepoverenjem u naporima da ispravi svoje greške. Starešina carinika čeznuo je da pogleda u lice Onoga čije su reči donele nadu njegovom srcu.

Ulice su bile zakrčene, pa Zakhej, koji je bio maloga rasta, nije mogao ništa da vidi preko glava drugih ljudi. Niko nije želeo da ga propusti, pa se tako trčeći, malo ispred mnoštva, do jedne razgranate smokve koja se nadvila nad putem, bogati ubirač poreza popeo i seo izme}u grana, odakle je mogao da posmatra povorku koja je ispod prolazila. Gomila se približila i prolazila, a Zakhej je željnim pogledom tražio da prepozna lik Onoga koga je čeznuo da vidi.

Pored bučnog negodovanja sveštenika i rabina i uzvika dobrodošlice mnoštva, ova neizgovorena želja starešine carinika progovorila je Isusovom srcu. Iznenada, upravo ispod smokve grupa je zastala; oni koji su išli napred i oni koji su išli iza zaustavili su se, a pogled Onoga koji čita dušu podigao se gore. Gotovo sumnjajući u svoja čula, čovek na drvetu čuo je reči: "Zakheju! Si}i brzo; jer mi danas valja biti u tvojoj kući."

Mnoštvo je načinilo prolaz i Zakhej, hodajući kao u snu, krenuo je ka svom domu. Me}utim, rabini su to posmatrali namrštenih lica i gun}ali od nezadovoljstva i podsmeha što "grešnome čoveku do}e u kuću".

Zakhej je bio zaprepašćen, zapanjen i zanemeo zbog Hristove ljubavi i ljubaznosti u kojoj se spustio do njega tako nedostojnog. Sada su ljubav i vernost prema novoprona}enom Učitelju otpečatile njegove usne. On će javno izreći svoje priznanje i kajanje.

U prisustvu mnoštva "Zakhej stade i reče Gospodu: Gospode! Evo pola imanja svojega daću siromasima, i ako sam koga zaneo vratiću onoliko četvoro."

"A Isus mu reče: Danas do}e spasenje kući ovoj; jer je ovo sin Avramov."

Kada je bogati mladi poglavar otišao od Isusa, učenici su se čudili govoru svoga Učitelja: "Kako je teško onima koji se uzdaju u svoje bogatstvo ući u carstvo Božje!" Uzviknuli su jedni drugima: "Ko se dakle može spasti?" Sada su imali prikaz istinitosti Hristovih reči "što je u ljudi nemoguće u Boga je moguće" (Marko 10,24.26; Luka 18,27). Videli su kako jedan bogataš Božjom milošću može da u}e u carstvo.

Pre nego što je pogledao u Hristovo lice, Zakhej je otpočeo delo kojim se pokazao kao pravi pokajnik. Pre nego što ga je iko optužio, priznao je svoj greh. Potčinio se osvedočenju Svetoga Duha i počeo da sprovodi pouku iz reči napisanih kako za stari Izrailj tako i za nas. Gospod je rekao davno pre toga: "Ako osiromaši brat tvoj i iznemogne ruka njegova pored tebe, prihvati ga, i kao stranac i došljak neka poživi uz tebe. Nemoj uzimati od njega kamate niti dobiti; nego se boj Boga, da bi poživeo brat tvoj uz tebe. Novac nemoj mu davati na kamatu, niti mu hrane svoje pozaimaj radi dobiti." "Zato ne varajte jedan drugoga, nego se bojte Boga svojega" (3. Mojsijeva 2J,3J-37.17). Ove reči izgovorio je sam Hristos kada je bio sakriven u stubu od oblaka i upravo prvi Zakhejev odgovor na Hristovu ljubav sastojao se u ispoljavanju samilosti prema siromašnima i onima koji pate.

Me}u carinicima postojao je savez, tako da su mogli ugnjetavati narod i podupirati jedni druge u svojim nepoštenim delima. U svom otimanju sprovodili su ono što je gotovo postalo sveopšti običaj. Čak i sveštenici i rabini koji su ih prezirali snosili su krivicu bogaćenja nepoštenim postupcima pod plaštom svoga svetog poziva. Me}utim, čim se Zakhej potčinio uticaju Svetoga Duha, odbacio je svaki postupak suprotan čestitosti.

Nijedno pokajanje nije pravo ako ne izazove promenu života. Hristova pravda nije ogrtač kojim će se pokrivati nepriznati i neostavljeni gresi; to je životno načelo koje preobražava karakter i upravlja ponašanjem. Svetost je potpuna pripadnost Bogu; to je potpuno predanje srca i života za stan nebeskim načelima.

Religiozan čovek u svom poslovnom životu treba da predstavi svetu način na koji bi naš Gospod vodio poslovne poduhvate. U svakom poslu on treba da pokaže da je Bog njegov učitelj. "Svetinja Gospodu" treba da bude napisano na trgovačkim dnevnicima i glavnoj knjizi, na ugovorima, priznanicama i vrednosnim papirima. Oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici i koji posluju na nepošten način, lažni su svedoci o karakteru svetog, pravednog i milostivog Boga. Svaka obraćena duša, kao i Zakhej, objaviće ulazak Hrista u svoje srce time što će napustiti nepravedne postupke koji su obeležavali njegov život. Kao i starešina carinički, on će pružiti dokaza svoje iskrenosti time što će nadoknaditi nanesenu štetu. Gospod kaže: "I neka vrati bezbožnik zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonja; . . . od svih greha što je zgrešio ništa mu se neće spomenuti; . . . doista će živ biti (Jezekilj 33,1J.16).

Ako smo drugima učinili nepravdu nekim nepravednim poslovnim poduhvatom, ako smo prevarili u trgovini ili ako smo podvalili nekom čoveku, čak iako je to bilo u okvirima državnog zakona, treba da priznamo svoje zlo delo i nadoknadimo štetu, koliko je god to u našoj moći. Pravo je da ne nadoknadimo samo ono što smo uzeli, već i sve ono što bi se vremenom nagomilalo pravilnom i mudrom upotrebom dok je to bilo u našoj svojini.

Spasitelj je rekao Zakheju: "Danas do}e spasenje kući ovoj." Ne samo što je Zakhej bio blagosloven, nego sa njim i ceo njegov dom. Hristos je došao u njegov dom da mu da pouke o istini, i pouči njegove ukućane o nebeskom carstvu. Oni su bili isključeni iz sinagoga zbog prezira rabina i vernika; ali sada, najpočastvovaniji dom u celom Jerihonu, okupio se oko božanskog Učitelja da u svojoj kući sluša reči života.

Kada Hrista primimo kao ličnog Spasitelja, dolazi spasenje duši. Zakhej je primio Isusa, ne samo kao prolaznog gosta u svom domu, već kao Onoga koji će prebivati u hramu duše. Književnici i fariseji optuživali su ga kao grešnika, gun}ajući protiv Hrista zato što je postao njegov gost, ali Gospod ga je prepoznao kao Avramovog sina. Jer "su oni sinovi Avramovi koji su od vere" (Galatima 3,7).

GOZBA U SIMONOVOJ KUĆI

(Matej 26,6-13; Marko 14,3-11; Luka 7,36-J0; Jovan 11,JJ-J7; 2,1-11)

Simon iz Vitanije smatrao se Isusovim učenikom. Bio je jedan od nekolicine fariseja koji su se otvoreno pridružili Hristovim sledbenicima. On je priznao Isusa kao učitelja i nadao se da bi On mogao biti Mesija, ali nije Ga prihvatio kao Spasitelja. Njegov karakter nije bio preobražen, njegova načela bila su nepromenjena.

Simon je bio isceljen od gube i to ga je privuklo Isusu. Želeo je da pokaže svoju zahvalnost i prilikom Hristove poslednje posete Vitaniji; načinio je gozbu Spasitelju i Njegovim učenicima. Ova gozba okupila je mnoge Jevreje. U Jerusalimu je u to vreme bilo veliko uzbu}enje. Hristos i Njegova misija privlačili su veću pažnju nego ikada ranije. Oni koji su došli na gozbu budno su pratili Njegovo kretanje, a neki od njih činili su to neprijateljskim pogledom.

Spasitelj je stigao u Vitaniju samo šest dana pre Pashe, i po običaju potražio je odmor u Lazarevom domu. Mnogi putnici koji su stizali u grad, raširili su vest da je i On na svom putu u Jerusalim i da će se za vreme Šabata odmarati u Vitaniji. Me}u ljudima vladalo je veliko oduševljenje. Mnoštvo se okupilo u Vitaniji, neki iz naklonosti prema Isusu, a drugi iz radoznalosti da bi videli čoveka koji je vaskrnuo iz mrtvih.

Mnogi su očekivali da od Lazara čuju čudesan izveštaj o prizorima kojima je bio svedok posle smrti. Bili su iznena}eni što im ništa nije rekao. Nije imao ništa od toga da im kaže. Nadahnuće objavljuje: "Mrtvi ne znaju ništa . . . i ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je" (Propovednik 9,J.6). Me}utim, Lazar je imao da im iznese divno svedočanstvo o Hristovom radu. On je vaskrsnut iz mrtvih sa tim ciljem. Sa sigurnošću i silom izjavio je da je Isus Božji Sin.

Izveštaji koje su posetioci Vitanije odneli u Jerusalim, povećali su uzbu}enje. Ljudi su bili željni da vide i čuju Isusa. Sveopšte pitanje bilo je hoće li Ga Lazar pratiti u Jerusalim i da li će prorok biti na Pashi krunisan za cara. Sveštenici i poglavari videli su da njihova moć nad narodom stalno slabi, pa je njihova mržnja prema Isusu postala još žešća. Jedva su čekali priliku da Ga zauvek uklone sa svoga puta. Kako je vreme odmicalo, počeli su da strahuju da On posle svega možda neće doći u Jerusalim. Prisećali su se kako je često osujećivao njihove ubilačke namere, pa su se bojali da je On i sada pročitao njihove neprijateljske namere, i da će ostati daleko. Nisu bili u stanju da sakriju svoju zabrinutost, pa su se me}usobno pitali: "Šta mislite vi zašto ne dolazi na praznik?"

Sazvan je savet sveštenika i fariseja. Od Lazarevog vaskrsenja naklonost naroda bila je tako jaka prema Hristu, da bi bilo opasno javno Ga uhapsiti. Tako su vlasti odlučile da Ga uhvate tajno i da Ga što tiše izvedu na sud. Nadali su se da će se, kada Njegova osuda postane poznata, nestalna plima javnog mišljenja smiriti u njihovu korist.

Na taj način nameravali su da unište Isusa. Ali dok god je Lazar živeo, sveštenici i rabini su znali da nisu sigurni. Samo postojanje čoveka koji je bio četiri dana u grobu i koji je vraćen u život Isusovom reči, izazvaće ranije ili kasnije otpor. Narod bi se osvetio svojim vo}ama zbog oduzimanja života Onome koji je bio u stanju da izvrši takvo čudo. Sinedrion je zato odlučio da i Lazar mora umreti. Zavist i predrasuda dovde su doveli svoje robove. Mržnja i neverstvo jevrejskih vo}a stalno su se povećavali da bi oduzeli život čak i onome koga je beskonačna sila izbavila iz groba.

Dok je u Jerusalimu napredovala zavera, Isus i Njegovi prijatelji bili su pozvani na Simonovu gozbu. Za stolom je Spasitelj sedeo sa Simonom, koga je iscelio od odvratne bolesti, sa jedne strane, i Lazarom koga je podigao iz mrtvih, sa druge strane. Marta je posluživala kod stola, dok je Marija željno slušala svaku reč sa Isusovih usana. U svom milosr}u, Isus joj je oprostio grehe, pozvao njenog voljenog brata da iza}e iz groba, pa je Marijino srce bilo ispunjeno zahvalnošću. Čula je kako Isus govori o svojoj smrti koja se približava, i u svojoj dubokoj ljubavi i žalosti čeznula je da Mu iskaže poštovanje. Po cenu velike lične žrtve, kupila je jednu alabastersku bočicu }mnogocenoga mira čistoga nardova} da Mu pomaže telo. Ali sada su mnogi izjavljivali da će On uskoro biti krunisani car. Njen bol pretvorio se u radost pa je čeznula da bude prva koja će odati poštovanje svom Gospodu. Razbivši sklenicu mirisa, izlila je njen sadržaj na Isusovu glavu i noge; zatim je klekla plačući i kvasila ih svojim suzama i otirala Njegove noge svojom dugom, bujnom kosom.

Želela je da izbegne da je neko primeti i njeni pokreti mogli su proći neopaženo, ali miro je ispunilo prostoriju mirisom i objavilo njen čin svim prisutnima. Juda je posmatrao ovaj čin sa velikim nezadovoljstvom. Umesto da sačeka i čuje šta će Hristos reći o ovome, počeo je onima u svojoj blizini šapatom da prenosi svoje

zamerke prebacujući Hristu što trpi takvo rasipanje. Lukavo je navodio na misao koja će verovatno izazvati nezadovoljstvo.

Juda je bio blagajnik učenika, pa je od njihove neznatne zalihe potajno uzimao za sebe, umanjujući tako još više njihova skromna sredstva. Želeo je da stavi u kovčežić sve što je mogao da dobije. Novac iz kovčežića često je uziman da bi se pomoglo siromasima i kada je nešto kupljeno što Juda nije smatrao važnim, rekao bi: "Čemu to rasipanje? Zašto se vrednost toga nije stavila u kovčežić koji nosim za siromašne?" Marijino delo sada je bilo u tako upadljivoj suprotnosti sa njegovom sebičnošću, da se postideo i po svom običaju pokušao da pripiše vrednu pobudu svom prigovoru na njen dar. Okrenuvši se učenicima upitao je: "Zašto se ovo miro ne prodade za trista groša i ne dade siromasima? A ovo reče ne što se staraše za siromahe, nego što beše lupež, i imaše kovčežić i nošaše što se metaše u njega." Juda nije imao srce za siromašne. Da se Marijino miro i prodalo, i da je novac došao pod njegovu upravu, siromašni ne bi imali nikakve koristi.

Juda je imao visoko mišljenje o svojoj poslovnoj sposobnosti. Kao finansijski stručnjak smatrao je sebe mnogo višim od ostalih učenika i navodio ih da ga posmatraju u istom svetlu. Stekao je njihovo poverenje i vršio jak uticaj na njih. Njegovo lažno saosećanje prema siromašnima obmanulo ih je i njegov lukavi nagoveštaj učinio je da sa nepoverenjem gledaju na Marijinu odanost. Šaputanje je kružilo oko stola: "Zašto se čini taka šteta? Jer se mogaše ovo prodati skupo i novci dati se siromasima."

Marija je čula reči kritike. Srce joj je zadrhtalo. Plašila se da će je sestra prekoriti za rasipnost. Učitelj bi tako}e mogao da pomisli da je lakomislena. Bez ikakvog opravdanja ili izvinjenja nameravala je da se povuče, kada se začuo glas njenog Gospoda: "Ostavite je, šta joj smetate?" Video je da je bila ponižena i zbunjena. Znao je da je ovim činom službe izrazila svoju zahvalnost za oproštenje greha, pa je doneo olakšanje njenom umu. Podižući svoj glas iznad kritičkog žamora, rekao je: "Ona učini dobro delo na meni. Jer siromahe imate svagda sa sobom, i kad god hoćete možete im dobro činiti, a mene nemate svagda. Ona što može, učini: ona pomaza napred telo moje za ukop."

Mirisni dar koji je Marija namislila da izdašno utroši na Spasiteljevo mrtvo telo, izlila je na Njegovo živo telo. Prilikom sahrane, njegov miris ispunio bi grob, a sada je uveseljavao Njegovo srce jemstvom njene vere i ljubavi. Josif iz Arimateje i Nikodim nisu ponudili svoj dar ljubavi Isusu za Njegova života. Sa gorkim suzama donosili su svoje skupocene mirise za Njegovo hladno, besvesno telo. Žene koje su donele mirise na grob uzaludno su se trudile, jer je On vaskrsnuo. Ali, izlivajući svoju ljubav na Spasitelja dok je bio svestan njene odanosti, Marija Ga je pomazala za ukop. A kada je krenuo u tamu svog velikog iskušenja, poneo je sa sobom i sećanje na to delo, na zalogu ljubavi koja će Mu večno pripadati od onih koje je iskupio.

Postoje mnogi koji donose dragocene darove mrtvima. Dok stoje oko hladnog, nepomičnog tela, slobodno izgovaraju reči ljubavi. Nežnost, poštovanje, odanost neograničeno se iskazuju onome koji ne vidi i ne čuje. Da su ove reči bile izgovorene kada su umornom duhu bile toliko potrebne, kada je uho moglo da ih čuje, a srce oseti, kako bi dragocen bio njihov miris!

Marija nije znala potpuni značaj svog dela ljubavi. Ona nije bila u stanju da odgovori svojim tužiteljima. Nije mogla da objasni zašto je izabrala tu priliku da pomaže Isusa. Sveti Duh je pripremio priliku za nju i ona je poslušala Njegove podsticaje. Nadahnuće silazi ne dajući objašnjenje. Nevidljivo prisustvo govori umu i duši, i pokreće srce da deluje. Ono je opravdanje samo sebi.

Hristos je rekao Mariji značenje njenog dela i time joj je dao više nego što je primio. "A ona izlivši miro ovo na telo moje", rekao je On, "za ukop me priugotovi". Kao što se sklenica od alabastera razbila i ispunila celu kuću svojim mirisom, tako je i Hristos trebalo da umre, Njegovo telo trebalo je da se slomi, ali On će ustati iz groba i miris Njegovog života treba da ispuni zemlju. Hristos je "ljubio nas, i predade sebe za nas u prilog i žrtvu Bogu na slatki miris" (Efescima J,2).

"Zaista vam kažem", izjavio je Hristos, "gde se god uspropoveda ovo jevan}elje po svemu svetu, kazaće se i to za spomen njezin". Gledajući u budućnost, Spasitelj je sa pouzdanjem govorio o svom Jevan}elju. Ono je trebalo da se propoveda po celome svetu. I dokle god se Jevan}elje bude širilo, Marijin dar širiće svoj miris i srca će biti blagoslovena njenim nepripremanim delom. Carstva će se dizati i padati, imena vladara i zavojevača biće zaboravljena, ali delo ove žene ostaće besmrtno na stranicama svete istorije. Sve do kraja vremena ta razbijena alabasterska sklenica kazivaće priču o neizmernoj Božjoj ljubavi za pali ljudski rod.

Marijino delo bilo je u izrazitoj suprotnosti sa delom koje je Juda nameravao da učini. Kakvu oštru pouku bi Hristos mogao da dâ njemu koji je posejao seme kritike i zlih misli u umove učenika! Kako opravdano bi tužilac mogao biti optužen! On koji čita pobude svakoga srca i razume svako delo, mogao je da otvori pred prisutnima na gozbi mračna poglavlja iz Judinog iskustva. Prazno pretvaranje na kome je izdajnik zasnovao svoje reči moglo je biti otkriveno, jer umesto da je saosećao sa siromašnima, pljačkao je novac koji je bio namenjen za njihovu potporu. Opravdani gnev mogao bi se podići protiv njega zbog ugnjetavanja udovica, siročadi i nadničara. Me}utim, da je Hristos razotkrio Judu, to bi se navelo kao razlog za izdaju. I da je bio optužen kao lopov, Juda bi stekao naklonost, čak i me}u učenicima. Spasitelj ga nije ukorio i na taj način izbegao je da mu pruži izgovor za izdaju.

Me}utim, pogled koji je Isus uputio Judi, uverio ga je da je Spasitelj prozreo njegovo licemerstvo i pročitao njegov nizak i podli karakter. Pohvaljujući Marijino delo, koje je tako oštro osu}eno, Hristos je ukorio Judu. Pre ovoga, Spasitelj ga nije nikada neposredno ukorio. Sada je ukor uznemirio njegovo srce. Odlučio je da se osveti. Sa večere je otišao pravo u prvosveštenički palatu, u kojoj je zatekao savet na zasedanju i ponudio da im u njihove ruke izda Isusa.

Sveštenici su se veoma obradovali. Ovim izrailjskim vo}ama pružena je prednost da prihvate Hrista kao svoga Spasitelja bez ikakvih novaca ili cene. Ali odbili su dragoceni dar koji im je ponućen u najnežnijem duhu ljubavi koja privlači k sebi. Odbili su da prihvate to spasenje koje više vredi od zlata i kupili su svoga Gospoda za trideset srebrnika.

Juda je popuštao pohlepi sve dok ona nije ugušila svaku dobru crtu njegovog karaktera. Zavideo je na daru donesenom Isusu. Njegovo srce gorelo je od zavisti što je Spasitelj primio dar dostojan zemaljskih vladara. Za iznos koji je bio mnogo manji od cene sklenice za miris, izdao je svoga Gospoda.

Učenici nisu bili kao Juda. Voleli su Spasitelja. Ali nisu pravilno procenili Njegov uzvišeni karakter. Da su shvatili šta je učinio za njih, osećali bi da ništa što Mu je poklonjeno nije uzaludno potrošeno. Mudraci sa Istoka, koji su tako malo znali o Isusu, pokazivali su potpunije uvažavanje časti koja Mu pripada. Doneli su dragocene poklone Spasitelju i sa strahopoštovanjem Mu se poklonili iako je bio novoro}enče u jaslama.

Hristos ceni dela ljubaznosti proizašla iz srca. Kada Mu je neko učinio neko delo ljubavi, On je u svojoj nebeskoj plemenitosti blagoslovio onoga koji je to učinio. Nije odbijao ni najjednostavniji cvet ubran dečjom rukom, koji Mu je ponu}en u ljubavi. On je prihvatao darove od dece i blagosiljao davaoce, upisujući njihova imena u Knjigu života. Marijino pomazanje koje je učinila nad Isusom spominje se u Svetom pismu da bi se napravila razlika izme}u nje i drugih Marija. Dela ljubavi i dubokog poštovanja prema Isusu dokaz su vere u Njega kao Božjeg Sina. Sveti Duh ih spominje kao dokaze vernosti žene prema Hristu: "Ako je svetima noge prala, ako je nevoljnima pomagala, ako je išla za svakim dobrim delom" (1. Timotiju J,10).

Hristos se radovao zbog ozbiljne Marijine želje da izvrši volju svoga Gospoda. Prihvatio je bogatstvo čistih osećanja koje Njegovi učenici nisu i ne bi razumeli. Ova želja kojom je Marija morala da učini ovu službu za svog Gospoda imala je veću važnost za Hrista od svih skupocenih ulja na svetu, zato što je ono izražavalo njeno uvažavanje Spasitelja sveta. To je bila ljubav Hristova koja ju je nagonila. Neuporedivo savršenstvo Hristovog karaktera ispunjavalo je njenu dušu. To mirisno ulje bilo je simbol srca davaoca. To je bio spoljašnji izraz ljubavi napajane nebeskim potocima sve dok se nije izlila.

Marijino delo bilo je upravo ona pouka koja je učenicima trebalo da pokaže da bi Hristu bio prijatan izraz njihove ljubavi. On je njima bio sve i oni nisu shvatali da će im uskoro biti uskraćeno Njegovo prisustvo, da uskoro neće moći da Mu poklone nijedan dar svoje zahvalnosti za Njegovu veliku ljubav. Hristovu usamljenost, Njegovu odvojenost od nebeskih dvorova, to što je živeo životom ljudi, učenici nisu nikada shvatali ili cenili kao što bi trebalo. Često je bio žalostan zato što Mu učenici nisu pružali ono što je trebalo da primi od njih. Znao je da kad bi bili pod uticajem nebeskih an}ela koji su Ga pratili, i oni bi shvatili da nikakva žrtva ne bi imala dovoljnu vrednost da obznani duhovna osećanja srca.

Njihovo naknadno saznanje pružilo im je pravo saznanje o mnogome što su mogli učiniti za Isusa izražavajući ljubav i zahvalnost svojih srca, dok su bili pored Njega. Kada Isus više nije bio sa njima i kada su se zaista osećali kao ovce bez pastira, počeli su da uvi}aju kako su mogli da Mu pokažu pažnju koja bi donela radost Njegovom srcu. Nisu više okrivljavali Mariju, već sebe. O, kada bi mogli da povuku svoje prigovaranje, svoje spominjanje siromašnih kao vrednijih da prime dar pre nego Hristos! Žestoko su osećali prekor dok su ranjeno telo svoga Gospoda skidali sa krsta.

Ista potreba vidi se danas i u našem svetu. Samo malo njih pravilno ceni sve što je Hristos za njih. Kada bi to činili, onda bi se izrazila velika Marijina ljubav i pomazanje bi se obilno podarilo. Skupoceno mirisno ulje ne bi se smatralo propalim. Ništa se ne bi smatralo suviše dragocenim da se pokloni Hristu, nikakvo samoodricanje i samopožrtvovnost suviše velikim da se podnesu radi Njega.

Reči izgovorene u gnevu: "Zašto se čini taka šteta?" živo su iznele pred Hrista najveću žrtvu koja je ikada učinjena - dar samoga sebe na žrtvu pomirnicu za izgubljeni svet. Gospod je bio tako

darežljiv prema svojoj ljudskoj porodici da se za Njega ne može reći da je mogao da učini više. Darujući Isusa, Bog je dao celo nebo. Sa ljudske tačke gledišta, takva žrtva predstavljala je nemilosrdno rasipanje. Po ljudskom shvatanju, celokupan plan spasenja predstavlja rasipanje blagodati i sredstava. Svuda se susrećemo sa samoodricanjem i svesrdnom žrtvom. Nebeska vojska zaista može sa ču}enjem da posmatra ljudsku porodicu koja odbija da bude uzdignuta i obogaćena neograničenom ljubavlju izraženom u Hristu. Oni stvarno mogu da uzviknu: Čemu ovo veliko rasipništvo?

Me}utim, iskupljenje za izgubljeni svet trebalo je da bude puno, obilno i potpuno. Hristov dar bio je tako obilan da je stigao do svake duše koju je Bog stvorio. On se nije mogao tako ograničiti da ne prekorači broj onih koji će prihvatiti veliki Dar. Svi ljudi neće izabrati spasenje, a ipak plan spasenja nije rasipništvo zato što ne postiže sve što je njime velikodušno obezbe}eno. Mora biti dovoljno, čak i da pretekne.

Domaćin Simon bio je pod uticajem Judinog prigovaranja Marijinom daru i bio je iznena}en Isusovim ponašanjem. Njegov farisejski ponos bio je povre}en. Znao je da mnogi od njegovih gostiju gledaju na Hrista sa nepoverenjem i nezadovoljstvom. Simon je rekao u svom srcu: "Da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotače, jer je grešnica."

Izlečivši Simona od gube, Hristos ga je spasao od života jednakog smrti. Ali Simon se sada pitao da li je Spasitelj prorok. Simon je pao u iskušenje da misli kako Hristos nije prorok zato što je dopustio ovoj ženi da Mu se približi, zato što je nije gnevno i prezrivo odgurnuo kao onu čiji su gresi suviše veliki da bi bili oprošteni i zato što nije pokazao da shvata da je posrnula. Isus ništa ne zna o ovoj ženi koja je tako slobodna u svom opho}enju, pomislio je on, inače joj ne bi dopustio da Ga se dotakne.

Me}utim, Simonovo nepoznavanje Boga i Hrista navelo ga je da misli onako kako je mislio. Nije shvatio da Božji Sin deluje na božanski način, sa sažaljenjem, nežnošću i milosr}em. Simonov način ogledao se u nepridavanju nikakve pažnje Marijinoj pokajničkoj službi. Njeno delo ljubljenja i pomazanja Hristovih nogu mirisom razdražilo je njegovu bezdušnost. Pomislio je da bi Hristos, kad bi bio prorok, prepoznao grešnike i ukorio ih.

Na ovu neizrečenu misao Spasitelj je odgovorio: "Simone! Imam ti nešto kazati. Dvojica bejahu dužni jednome dužniku, jedan beše dužan pet stotina dinara, a drugi pedeset. A kad oni ne imadoše da mu vrate, pokloni obojici. Kaži, koji će ga od njih dvojice većma ljubiti. A Simon odgovarajući reče: Mislim onaj kome najviše pokloni. A on mu reče: Pravo si sudio."

Kao što je Natan učinio sa Davidom, tako je i Hristos svoju pouku u domu sakrio velom ove priče. Bacio je na svog domaćina teret izricanja presude samome sebi. Simon je naveo na greh ovu ženu koju je sada prezirao. Ona je doživela veliku nepravdu od njega. Simon i ova žena predstavljeni su dvojicom dužnika iz priče. Isus nije nameravao da pruži pouku o tome da ove dve osobe treba da osećaju različit stepen obaveze, jer je svaka od njih imala dug zahvalnosti koji nikada ne može da se vrati. Me}utim, Simon je smatrao sebe pravednijim od Marije, pa je Isus želeo da uvidi koliko je u stvari bila velika njegova krivica. Želeo je da mu pokaže da je njegov greh bio veći od njenog, toliko veći koliko je dug od pet stotina dinara bio veći od duga od pedeset dinara.

Simon je sada počeo da posmatra sebe u novoj svetlosti. Video je kako je Mariju smatrao Onaj koji je bio više nego prorok. On je uvideo da Hristos svojim oštrim proročkim okom čita njeno srce ljubavi i odanosti. Obuzeo ga je stid i shvatio je da se nalazi u prisutnosti Onoga koji je uzvišeniji od njega.

"U}oh u tvoju kuću", nastavio je Hristos, "ni vode mi na noge nisi dao", a Marija suzama pokajanja, pokrenutog ljubavlju, oprala Mi je noge i otrla ih kosom sa svoje glave. "Celiva mi nisi dao, a ona", koju ti prezireš, "otkako u}oh ne presta celivati mi nogu". Hristos je nabrajao prilike koje je Simon imao da pokaže svoju ljubav prema svom Gospodu i svoje priznanje za ono što je učinjeno za njega. Otvoreno, ali sa nežnom učtivošću, Spasitelj je uveravao svoje učenike da je Njegovo srce žalosno kada Njegova deca zanemare da Mu iskažu svoju zahvalnost rečima i delima ljubavi.

Onaj koji ispituje srce čitao je pobude koje su pokrenule Marijino delo, a On je video i duh koji je podstakao Simonove reči. "Vidiš li ovu ženu", rekao mu je On. Ona je grešnica. "Kažem ti: Opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav."

Simonova hladnoća i nemarnost prema Spasitelju pokazale su kako je malo cenio milost koju je primio. On je mislio da je počastvovao Isusa pozivajući Ga u svoj dom. Ali sada je video sebe kakav je zaista bio. Dok je mislio da čita svoga Gosta, njegov Gost je čitao njega. Uvideo je svu tačnost Hristovog suda o njemu. Njegova vera bila je haljina farisejstva. On je prezirao Isusovo sažaljenje. Nije ga prepoznao kao predstavnika Boga. Dok je Marija bila grešnica kojoj je oprošteno, on je bio grešnik koji nije dobio oproštaj. Strogo pravilo pravde koje je želeo da usmeri protiv nje, osudilo je njega.

Simon je bio dirnut Hristovom ljubaznošću što ga nije javno ukorio pred gostima. Sa njim se nije postupilo onako kako je on želeo da se postupi prema Mariji. Video je da Isus ne želi da izloži njegovu krivicu drugima, već je želeo da istinitim tvr}enjem o ovom slučaju osvedoči njegov um i ljubaznošću punom sažaljenja pokori njegovo srce. Strogo žigosanje učinilo bi da Simon otvrdne prema pokajanju, a strpljiva opomena uverila ga je u njegovu krivicu. Uvideo je veličinu duga koji je dugovao svom Gospodu. Njegova gordost je ponižena, on se pokajao i gordi farisej postao je ponizni, samopožrtvovni učenik.

Mariju su smatrali velikom grešnicom, ali Hristos je poznavao okolnosti koje su oblikovale njen život. On je mogao da ugasi svaku iskru nade u njenoj duši, ali to nije učinio. On je bio taj koji ju je podigao iz očaja i propasti. Sedam puta čula je kako je ukorio zle duhove koji su vladali njenim srcem i umom. Čula je Njegovu snažnu viku Ocu za nju. Znala je koliko je greh odvratan Njegovoj neumrljanoj čistoti i u Njegovoj sili pobedila je.

Kada je u ljudskim očima njen slučaj izgledao beznadežan, Hristos je u Mariji video mogućnosti da čini dobro. On je video bolje osobine njenog karaktera. Plan otkupljenja podario je ljudskom rodu velike mogućnosti, a u Mariji je trebalo da se ostvare ove mogućnosti. Njegovom milošću postala je sudeonik u božanskoj prirodi. Ona koja ja pala i čiji je um bio prebivalište zlih duhova, bila je u zajednici i službi dovedena vrlo blizu Spasitelja. Bila je to Marija koja je sedela kraj Njegovih nogu i učila se od Njega. Bila je to Marija koja je izlila skupoceno ulje pomazanja na Njegovu glavu i kvasila Njegove noge svojim suzama. Marija je stajala kraj krsta i ona Ga je pratila do groba. Marija je bila prva na grobu posle Njegovog vaskrsenja. Marija je bila prva koja je objavila vaskrslog Spasitelja.

Isus poznaje stanje svake duše. Čovek može reći: "Ja sam grešan, veoma grešan." Ali što je gori utoliko mu je više potreban Isus. On ne odbija nikoga koji se kaje. Nikome ne kazuje sve što bi mogao otkriti, već svakoj ustreptaloj duši nalaže da se ohrabri. Iskreno će oprostiti svima koji do}u k Njemu tražeći oproštelje i obnovljenje.

Hristos može izdati nalog nebeskim an}elima da izliju čaše Njegovog gneva na naš svet, da unište one koje ispunjava mržnja prema Bogu. On bi mogao izbrisati ovu tamnu mrlju iz svoga svemira. Me}utim, On to ne čini. On danas stoji kraj kadionog oltara, iznoseći pred Boga molitve onih koji žele Njegovu pomoć.

Duše koje Mu se obraćaju tražeći utočište, Isus uzdiže iznad optužbi i razmirica. Nijedan čovek ni zli an}eo ne može da optuži ove duše. Hristos ih sjedinjuje sa svojom božanskoljudskom prirodom. One stoje pred velikim Nosicem greha u svetlosti koja izlazi od Božijeg prestola. "Ko će optužiti izabrane Božje? Bog koji pravda? Ko će osuditi? Hristos Isus, koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu i moli za nas" (Rimljanima 8,33.34).

"CAR TVOJ IDE"

(Matej 21,1-11; Marko 11,1-10; Luka 19,29-44; Jovan 12,12-19)

"Raduj se mnogo, kćeri Sionska, podvikuj, kćeri Jerusalimska; evo, car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava, krotak i jaše na magarcu, i na magaretu, mladetu magarčinu" (Zaharija 9,9).

Pet stotina godina pre Hristovog ro}enja, prorok Zaharija je tako predskazao dolazak Cara u Izrailj. Ovo proročanstvo sada treba da se ispuni. On koji je tako dugo odbijao carske počasti, sada dolazi u Jerusalim kao obećani naslednik Davidovog prestola.

Prvoga dana sedmice Hristos je pobedonosno ušao u Jerusalim. Mnoštvo koje se sjatilo da Ga vidi u Vitaniji, sada Ga je pratilo željno da vidi kako će biti primljen. Mnogo naroda uputilo se u grad da svetkuje Pashu, pa su se i oni pridružili mnoštvu koje je pratilo Isusa. Izgledalo je kao da se cela priroda raduje. Drveće je bilo zaodenuto u zelenilo, a njihov cvet širio je nežan miris. Novi život i radost oživljavali su ljude. Nada u novo carstvo opet se budila.

Nameravajući da jašući u}e u Jerusalim, Isus je poslao dvojicu svojih učenika da Mu dovedu jednu magaricu i njeno magare. Prilikom svoga ro}enja, Spasitelj je zavisio od gostoljubivosti stranaca. Jasle u kojima je ležao bile su pozajmljeno mesto za odmor. Sada, iako je stoka po brežuljcima na hiljade Njegova, zavisio je od ljubaznosti stranca da Mu da životinju na kojoj će ući kao Car u Jerusalim. Me}utim, u iscrpnim putstvima koja je dao svojim učenicima za ovaj naročiti posao, opet se otkrilo Njegovo božanstvo. Kao što je i predskazao, molba "Oni trebaju Gospodu" odmah je ispunjena. Isus je izabrao da se posluži magaretom na koje još nijedan čovek nije seo. Sa radosnim oduševljenjem, učenici su stavili svoju odeću na životinju i posadili su svoga Učitelja na nju. Do tada je Isus uvek putovao pešice i učenici su se u početku čudili što je ovoga puta izabrao da jaše. Me}utim, nada je razvedrila njihova srca radosnom misli da će On uskoro ući u glavni grad, proglasiti se carem i uspostaviti svoju carsku vlast. Dok su izvršavali povereni zadatak, saopštavali su svoja žarka nadanja Isusovim prijateljima i uzbu}enje se nadaleko proširilo, tako da je iščekivanje u narodu dostiglo vrhunac.

Hristos se za carski ulazak pridržavao jevrejskog običaja. Životinja na kojoj je jahao bila je životinja koju su jahali izrailjski carevi i proročanstvo je predskazalo da će Mesija tako doći u svoje carstvo. Čim su Ga postavili na magare, glasan pobedonosni poklič odjeknuo je vazduhom. Mnoštvo Ga je pozdravljalo kao Mesiju, kao svoga Cara. Isus je sada prihvatio odavanje počasti što nikada ranije nije dozvoljavao, i učenici su to primili kao dokaz da će se njihove radosne nade uskoro ostvariti u tome što će Ga gledati uzdignutog na prestolu. Mnoštvo je bilo ube}eno da je kucnuo čas njihovog oslobo}enja. U mašti su gledali rimske armije proterane iz Jerusalima, a Izrailj još jednom kao nezavisan narod. Svi su bili srećni i uzbu}eni; ljudi su se me}usobno utrkivali u ukazivanju poštovanja. Nisu Mu mogli ukazati čast spoljašnjom raskoši i sjajem, već su Mu prineli na dar zahvalnost srećnih srca. Nisu mogli da Ga daruju skupocenim darovima, već su po Njegovom putu širili svoje gornje haljine kao ćilim, zasipajući put olistalim maslinovim i palminim granama. Nisu mogli da povedu pobedonosnu povorku nikakvim carskim zastavama, već su sekli široke palmine grane, simbol pobede same prirode, i njima visoko mahali, glasno kličući i pevajući slavopoje.

Kako su odmicali, broj pratilaca stalno se povećavao onima koji su čuli o Isusovom dolasku i žurili da se pridruže povorci.

Posmatrači su se neprekidno mešali sa mnoštvom pitajući: Ko je ovaj? Šta znači sav ovaj metež? Svi su oni čuli o Isusu i očekivali da po}e u Jerusalim; ali znali su da je On dosad sprečavao sve napore da Ga postave na presto, pa su bili veoma iznena}eni kada su doznali da je to On. Pitali su se šta je izazvalo ovu promenu kod Onoga koji je objavio da Njegovo carstvo nije od ovoga sveta.

Njihova pitanja ućutkana su pobedničkim klicanjem. Revnosno mnoštvo ga je stalno ponavljalo, a udaljen narod ga je prihvatio tako da su odjekivali okolni brežuljci i doline. Sada se povorci pridružilo mnoštvo iz Jerusalima. Od mnoštva koje se okupilo da prisustvuje Pashi, hiljade njih pošli su da dobrodošlicom pozdrave Isusa. Pozdravljali su Ga mašući palmovim granama i pevanjem svetih pesama. Sveštenici u hramu oglasili su se trubama za večernju službu, ali malo ljudi se odazvalo, pa su nespokojni poglavari govorili jedni drugima: "Svet je pošao za Njim."

Nikada ranije u svom zemaljskom životu Isus nije dozvolio mnoštvu takvo javno ispoljavanje raspoloženja. On je jasno predvideo ishod. To će Ga odvesti na krst. Me}utim, Njegova namera je bila da se tako javno predstavi kao Otkupitelj. Želeo je da skrene pažnju na žrtvu koja treba da kruniše Njegovu misiju za pali svet. Dok se narod okupljao u Jerusalimu da svetkuje Pashu, On, pravo pashalno Jagnje, dobrovoljnim činom posvetio je sebe za žrtvu. Biće neophodno da Njegova crkva u svim budućim vekovima učini od Njegove smrti za grehe sveta predmet svog najdubljeg razmišljanja i proučavanja. Svaka činjenica povezana sa ovim mora biti tako dokazana da isključi svaku sumnju. Sada je bilo neophodno da se oči celog naroda uprave na Njega, a doga}aji koji će prethoditi Njegovoj velikoj žrtvi moraju biti takvi da usmere pažnju na samu žrtvu. Posle takvog javnog ispoljavanja raspoloženja, kao što je bilo ovo koje Ga je pratilo prilikom Njegovog ulaska u Jerusalim, sve oči pratiće Njegovo brzo napredovanje ka poslednjem prizoru.

Doga}aji povezani sa ovim pobedonosnim ulaskom postaće predmet razgovora svih i navešće sve da razmišljaju o Isusu. Posle Njegovog raspeća mnogi će se sećati ovih doga}aja povezanih sa Njegovim su}enjem i smrću. Oni će biti pokrenuti da istražuju proročanstva i biće osvedočeni da je Isus Mesija, a broj onih koji će prihvatili veru umnožiće se u svim zemljama.

U ovom jedinstvenom pobedonosnom prizoru svog zemaljskog života, Spasitelj je mogao da se pojavi u pratnji nebeskih an}ela najavljen Božjom trubom, ali takvo predstavljanje bilo bi u suprotnosti sa ciljem Njegove misije, suprotno zakonu koji je vladao Njegovim životom. Ostao je veran skromnom položaju koji je prihvatio. On je morao da nosi teret čovečanstva sve dok svoj život nije dao za život sveta.

Ovaj dan, koji je učenicima izgledao kao najlepši dan u njihovom životu, bio bi pomračen turobnim oblacima da su znali da je ovaj prizor radosti bio samo uvod u patnje i smrt njihovog Učitelja. Iako im je često govorio o svojoj neizbežnoj žrtvi, ipak u sadašnjoj radosnoj, pobedonosnoj povorci zaboravili su Njegove žalosne reči, i očekivali Njegovu srećnu vladavinu na Davidovom prestolu.

Povorka se stalno povećavala i sa nekoliko izuzetaka, svi koji su joj se pridružili bili su zahvaćeni nadahnućem toga trenutka i doprineli da se razlegnu slavopoji koji su odjekivali i ponovo odjekivali brežuljcima i dolinama. Klicanje se neprekidno oglašavalo: "Osana, sinu Davidovu, blagosloven koji ide u ime Gospodnje! Osana na visini."

Nikada ranije svet nije video takvu pobedonosnu povorku. Ona nije bila nalik na povorke čuvenih zemaljskih osvajača. Ovaj prizor nije isticao tužnu povorku zarobljenika, kao trofej carskog junaštva. Ali, oko Spasitelja bili su slavni trofeji Njegovog dela ljubavi za grešnog čoveka. Bili su to robovi koje je On izbavio od sotonske sile, koji su slavili Boga za svoje oslobo}enje. Povorku su vodili slepi kojima je povratio vid. Nemi kojima je razrešio jezik klicali su najglasnije "Osana". Hromi koje je izlečio poskakivali su radosni, i bili najmarljiviji u kidanju palmovih grana i mahanju njima pred Spasiteljem. Udovice i siročad uzvisivali su Isusovo ime zbog Njegovih dela milosr}a prema njima. Gubavci koje je On očistio, širili su svoju čistu odeću na Njegovom putu i pozdravljali Ga kao Cara slave. Oni koje je Njegov glas probudio iz samrtnog sna nalazili su se u ovom mnoštvu. Lazar, čije je telo već počelo da se raspada u grobu, ali koji se sada radovao u snazi i slavnoj muževnosti, vodio je životinju na kojoj je Spasitelj jahao.

Mnogi fariseji bili su svedoci ovog prizora i, goreći zlobom i pakošću, pokušavali su da okrenu struju osećanja naroda. Svim svojim autoritetom pokušali su da ućutkaju narod, ali njihovi pozivi i pretnje samo su povećavali oduševljenje. Uplašili su se da će ovo mnoštvo, snagom svoje mnogobrojnosti, učiniti Isusa carem. U poslednjem pokušaju, progurali su se kroz mnoštvo do Spasitelja, i obratili Mu se prekornim i pretećim rečima: "Učitelju! Zapreti učenicima svojim." Izjavili su da je takvo bučno ispoljavanje osećanja protivzakonito i da to vlasti neće dopustiti. Me}utim, bili su ućutkani Hristovim odgovorom: "Kažem vam: Ako oni ućute, kamenje će povikati." Taj prizor pobedničke povorke sam Bog je odredio. Nju je prorekao prorok i čovek je bio nemoćan da izmeni Božju nameru. Da ljudi nisu izvršili Njegov plan, On bi podario glas beživotnom kamenju i ono bi pozdravljalo Njegovog Sina kličući Mu hvalu. Kada su se ućutkani fariseji povukli, na stotine glasova prihvatilo je Zaharijine reči: "Raduj se mnogo, kćeri Sionska, podvikuj, kćeri Jerusalimska; evo car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava, krotak i jaše na magarcu, i na magaretu, mladetu magaričinu."

Kada je povorka stigla na vrh brežuljka i počela da se spušta u grad, Isus je zastao, i sa Njim celo mnoštvo. Pred njima je ležao Jerusalim u svoj svojoj slavi, okupan sjajem zalazećeg Sunca. Hram je privlačio sve oči. U sjajnoj veličanstvenosti uzdizao se iznad svega ostalog i izgledalo je kao da pokazuje prema nebu, kao da upućuje narod prema jedinom pravom i živom Bogu. Hram je dugo bio ponos i slava jevrejskog naroda. Rimljani su tako}e bili ponosni na njegovu veličanstvenost. Car koga su Rimljani naimenovali, udružio se sa Jevrejima da bi ga ponovo izgradio i ukrasio, a car iz Rima obogatio ga je svojim darovima. Njegova moć, bogatstvo i veličanstvenost učinili su ga jednim od svetskih čuda.

Dok se zalazeće Sunce prelivalo i pozlaćivalo nebo, njegov blistavi sjaj obasjavao je čisti, beli mermer zidova hrama i iskrio sa njegovih stubova obloženih zlatom. Sa vrha brežuljka, na kome su Isus i Njegovi sledbenici stajali, imao je izgled čvrste gra}evine od snega, ukrašene zlatnim tornjevima. Na ulazu u hram nalazila se vinova loza od zlata i srebra sa zelenim lišćem i krupnim grozdovima koje su izradili najveštiji umetnici. Ovo umetničko delo predstavljalo je Izrailj kao rodnu lozu. Zlato, srebro i prirodno zelenilo bili su istančanom izradom vrlo ukusno složeni, dok se ovo delo ljupko uvijalo oko belih i svetlucavih stubova, držeći se svojim sjajnim uvojcima za zlatne ukrase, rasplamsavajući sjaj zalazećeg Sunca, sijajući veličanstvenošću koja kao da je bila uzeta sa neba.

Isus je netremice gledao ovaj prizor, a uzvici velikog mnoštva, opčinjenog iznenadnim prizorom lepote, utihnuli su. Sve oči bile su upravljene Spasitelju, očekujući da na Njegovom licu vide divljenje koje su sami osećali. Ali umesto toga, videli su oblak tuge. Bili su iznena}eni i razočarani kada su ugledali Njegove oči pune suza i Njegovo telo koje se ljuljalo kao drvo pred naletom oluje, dok se jauk bola oteo sa Njegovih drhtavih usana kao iz dubine slomljenog srca. Kakav je to bio prizor za an}ele! Njihov voljeni Zapovednik u suzama duboke duševne patnje! Kakav je to bio prizor za radosno mnoštvo koje Ga je pobedonosnim poklicima i mahanjem palminim granama pratilo do slavnog grada u kome su žarko želeli da otpočne svoju vladavinu. Isus je plakao na Lazarevom grobu, ali je to bio božanski bol saučešća sa ljudskom nesrećom. Ova iznenadna žalost bila je kao naricanje u velikom pobedonosnom horu. Usred prizora radosti u kome su Mu svi ukazivali počasti, Izrailjev Car bio je u suzama, ne u tihim suzama radosnicama, već u suzama i jecajima nezadržive, duboke duševne patnje. Mnoštvo je zahvatila iznenadna tuga. Njihovi uzvici su utihnuli. Mnogi su plakali iz saosećanja prema bolu koji nisu bili u stanju da razumeju.

Isus nije plakao zbog patnji koje su Ga čekale. Upravo pred Njim nalazila se Getsimanija, gde će Ga uskoro natkriliti užas tame. Na vidiku su, tako}e, bila i ovčija vrata kroz koja su vekovima vodili životinje za žrtvu. Uskoro će se pred Njim kao pred pravim Jagnjetom otvoriti ova vrata, na čiju su žrtvu za grehe sveta ukazivale ove žrtve. U blizini je bila Golgota, mesto Njegovih samrtnih muka koje su se približavale. Ipak, Otkupitelj nije plakao i jecao u duševnom bolu zbog svega onoga što Ga je podsećalo na Njegovu surovu smrt. Njegov bol nije bio sebičan. Pomisao na sopstvenu agoniju nije plašila ovu plemenitu, samopožrtvovnu dušu. Pogled na Jerusalim je razdirao Isusovo srce - na Jerusalim koji je odbacio Božjeg Sina i izvrgao ruglu Njegovu ljubav, koji je odbio da bude osvedočen Njegovim moćnim čudima i koji se spremao da Mu oduzme život. Video je šta je bio zato što je odbacio svoga Otkupitelja i video je šta bi mogao da postane da je prihvatio Njega

koji je jedini mogao da isceli njegove rane. On je došao da ga izbavi, pa kako je mogao da ga se odrekne?

Izrailj je bio omiljeni narod. Bog je ljegov hram načinio svojim prebivalištem i on je bio kao "prekrasna visina, uteha svoj zemlji" (Psalam 48.2). Tu se nalazi izveštaj o preko hiljadu godina zaštitničkog staranja i nežne ljubavi koju gaji otac prema svom jedincu sinu. U tom hramu proroci su iskazivali svoje svečane opomene. Tu su se njihale zapaljene kadionice, dok se tamjan, pomešan sa molitvama vernika, uzdizao prema Bogu. Tu je tekla krv životinja, koja je bila predslika Hristove krvi. Tu je Bog iznad prestola milosti ispoljavao svoju slavu. Tu su sveštenici vršili službu i tu se vekovima odvijala velelepnost simbola i obredne službe. Me}utim, sve ovo moralo je doći svome kraju.

Isus je podigao ruku - tu ruku koja je tako često blagosiljala bolesne i one koji pate - i mahnuvši njome u pravcu osu}enog grada, uzviknuo bolom isprekidanim glasom: "Kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan šta je za mir tvoj!" Ovde je Spasitelj zastao i nije izgovorio kakav bi mogao da bude položaj Jerusalima da je prihvatio pomoć koju je Bog želeo da mu pruži darujući mu svog ljubljenog Sina. Da je Jerusalim znao ono što je bila njegova prednost da zna i da je pazio na svetlost koju mu je Nebo poslalo, mogao je da stoji u ponosu blagostanja, kao car svim carstvima, slobodan u sili koju mu je Bog dao. Ne bi bilo naoružanih vojnika da stoje na njegovim kapijama, niti bi se vijorile rimske zastave sa njegovih zidina. Slavna sudbina koja bi donela blagoslov Jerusalimu da je prihvatio svog Iskupitelja, uzdizala se pred Božjim Sinom. Video je da je kroz Njega mogao biti isceljen od svoje strašne bolesti, oslobo}en ropstva i utvr}en kao moćna svetska prestonica. Sa njegovih zidina poleteo bi golub mira svim narodima. On bi bio slavna kruna sveta.

Ispred Spasiteljevog pogleda iščezavala je slika onoga što bi Jerusalim mogao biti. Gleda ga pod rimskim jarmom, sa pečatom Božjeg neodobravanja, osu}en da podnosi Njegovu osvetničku presudu. Nastavio je prekinutu nit svoje tužbalice: "Ali je sad sakriveno od očiju tvojih. Jer će doći dani na tebe i okružiće te neprijatelji tvoji opkopima, i opkoliće te, i obuzeće te sa sviju strana; i razbiće tebe i decu tvoju u tebi, i neće ostaviti u tebi kamena na kamenu, zato što nisi poznao vremena u kojimu si poho}en."

Hristos je došao da spase Jerusalim i njegovu decu, ali farisejska oholost, licemerstvo, ljubomora i zloba sprečile su Ga da ostvari svoju nameru. Isusu je bila poznata strašna odmazda koja će doći na osu}eni grad. Video je Jerusalim opkoljen vojskom, opsednute stanovnike kako umiru od gladi, majke koje su jele leševe svoje dece, roditelje i decu kako otimaju poslednji zalogaj hrane jedni od drugih, prirodna osećanja uništena razarajućim mukama gladi. Video je da će tvrdokornost, otkrivena u odbacivanju Njegovog spasenja, navesti Jevreje da odbiju pokornost osvajačkoj vojsci. Posmatrao je Golgotu na kojoj će biti podignut, tako gusto pokrivenu krstovima kao šuma drvećem. Video je jadne stanovnike kako trpe na napravama za mučenje i razapeti na krstu, divne palate razorene, hram u ruševinama, od čijih masivnih zidina nije ostao ni kamen na kamenu, dok je grad bio preoran kao polje. Spasitelj je zaista morao da rida u duševnim mukama gledajući taj strašan prizor.

Jerusalim je bio dete Njegovog staranja i kao što nežni otac tuguje zbog zabludelog sina, tako je i Isus plakao nad voljenim gradom. Kako mogu da te dam? Kako mogu da te gledam predanog propasti? Moram li te pustiti da napuniš čašu svoga bezakonja? Jedna duša ima toliku vrednost, da u pore}enju sa njom svetovi postaju beznačajni; ali ovde je trebalo da bude izgubljen ceo jedan narod. Kada se Sunce koje je brzo zalazilo, bude izgubilo sa vidika, završiće se dan milosti za Jerusalim. Dok se povorka zadržavala na Maslinskoj gori, za Jerusalim još nije bilo prekasno da se pokaje. An}eo milosti tada je savio svoja krila, sišao sa zlatnog prestola da bi ustupio mesto pravdi i osudi koja brzo dolazi. Me}utim, Hristovo veliko srce ljubavi još uvek se molilo za Jerusalim koji je prezirao Njegovu milost, omalovažavao Njegove opomene i upravo se spremao da svoje ruke natopi Njegovom krvi. Kada bi samo Jerusalim želeo da se pokaje, još uvek ne bi bilo prekasno. Dok su poslednji zraci zalazećeg Sunca počivali na hramu, kuli i vitkom tornju, neće li ga neki dobri an}eo povesti ka Spasiteljevoj ljubavi i sprečiti njegovu propast? Prekrasni, ali grešni grade, koji si kamenovao proroke, koji si odbacio Božjeg Sina, koji si svojom okorelošću sam sebe sputao okovima ropstva - tvoj dan milosti je skoro na izmaku!

Ipak, Božji Duh ponovo je progovorio Jerusalimu. Pre nego što je prošao dan, još jedno svedočanstvo je dato za Hrista. Podigao se glas svedoka, odgovarajući na poziv iz proročke prošlosti. Ako Jerusalim bude čuo poziv, ako bude prihvatio Spasitelja koji ulazi kroz njegove kapije, još uvek može biti spasen.

Do poglavara je stigla vest da se Isus, praćen velikim mnoštvom, približava gradu. Ali za Božjeg Sina oni nisu imali dobrodošlicu. U strahu, izašli su Mu u susret nadajući se da će rasterati mnoštvo. Kada je povorka počela da silazi sa Maslinske gore, poglavari su joj presekli put. Raspitivali su se za uzrok tako bučne radosti. Kada su upitali: "Ko je to?" učenici, nadahnuti Duhom, dali su odgovor na ovo pitanje. Ubedljivim tonom ponavljali su proročanstva koja su se odnosila na Hrista:

Adam će vam reći: To je ženino seme koje će stati na glavu zmiji.

Pitajte Avrama pa će vam reći: On je "Melhisedek car Salimski", Car mira (1. Mojsijeva 14,18).

Jakov će vam reći: To je Onaj kome pripada "palica vladalačka", "od kolena Judinog".

Isaija će vam reći: "Emanuilo", "Divni, savetnik, Bog silni, Otac večni, knez mirni" (Isaija 7,14; 9,6).

Jeremija će vam reći: Klica Davidova, "Gospod pravda naša" (Jeremija 23,6).

Danilo će vam reći: On je Pomazanik - Mesija.

Osija će vam reći: On je "Gospod Bog nad vojskama, Gospod mu je spomen" (Osija 12,6).

Jovan Krstitelj će vam reći: On je "Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29).

Veliki Bog objavio je sa svoga prestola: "Ovo je Sin moj ljubazni" (Matej 3,17).

Mi, Njegovi učenici, izjavljujemo: Ovo je Isus, Mesija, Knez života, Otkupitelj sveta.

A i knez sila tame priznaje Ga govoreći: "Znam te ko si, svetac Božji" (Marko 1,24).

OSUĐENI NAROD

(Marko 11,11-14.20.21; Matej 21,17-19)

Hristov pobedonosni ulazak u Jerusalim bio je bleda predslika Njegovog dolaska na oblacima nebeskim sa silom i slavom usred pobedničkog slavlja an}ela i radosti svetih. Tada će se ispuniti Hristove reči upućene sveštenicima i farisejima: "Nećete mene videti od sada dok ne rečete: Blagosloven koji ide u ime Gospodnje" (Matej 23,39). U proročkom vi}enju Zahariji, prikazan je dan konačne pobede, a on je, tako}e, video i sudbinu onih koji su odbacili Hrista prilikom Njegovog prvog dolaska: "Pogledaće na mene kojega probodoše; i plakaće za njim kao za jedincem, i tužiće za njim kao za prvencem" (Zaharija 12,10). Hristos je unapred video ovaj prizor kada je posmatrao grad i plakao nad njim. U bliskom razorenju Jerusalima, video je konačno uništenje naroda koji je bio kriv za krv Božjeg Sina.

Učenici su videli mržnju jevrejskih sveštenika prema Hristu, ali još nisu videli čemu to vodi. Još nisu razumeli pravo stanje Izrailja, niti shvatili osvetu koja će pasti na Jerusalim. Hristos im je otkrio ovo značajnom i očiglednom poukom.

Poslednji poziv Jerusalimu bio je uzaludan. Sveštenici i poglavari čuli su proročki glas iz prošlosti ponovljen ehom mnoštva u odgovoru na pitanje: "Ko je to?", ali oni ga nisu prihvatili kao glas Nadahnuća. U ljutini i ču}enju pokušali su da utišaju narod. U mnoštvu je bilo i rimskih oficira, kojima su neprijatelji potkazali Hrista kao vo}u pobune. Izjavili su da će On zauzeti hram i u Jerusalimu zavladati kao car.

Me}utim, mirni Isusov glas za trenutak je utišao bučno mnoštvo, kada je ponovo objavio da nije došao da uspostavi zemaljsku vlast, da će uskoro otići svome Ocu i da Ga Njegovi tužioci više neće videti sve dok ne bude ponovo došao u slavi. Tada, prekasno za njihovo spasenje, oni će Ga priznati. Ove reči Isus je izgovorio sa tugom i velikom silom. Rimski oficiri bili su ućutkani i savladani. Njihova srca, iako su bila tu}a za božanski uticaj, bila su podstaknuta kao nikada ranije. Na blagom, ozbiljnom Isusovom licu čitali su ljubav, dobrotu i tiho dostojanstvo. Bili su pokrenuti izrazom naklonosti koji nisu mogli da razumeju. Umesto da uhapse Isusa, oni su bili skloni da Mu izraze svoje poštovanje. Okrenuvši se sveštenicima i poglavarima, optuživali su ih da stvaraju nemire. Ove vo}e, razočarane i poražene, okrenule su se narodu sa svojim žalbama i ljutito se me}usobno raspravljali.

U me}uvremenu, Isus je neprimetno stigao do hrama. Ovde je sve bilo tiho, jer je prizor na Maslinskoj gori privukao narod. Kratko vreme Isus je ostao u Hramu, posmatrajući ga žalosnim pogledom. Tada se povukao sa svojim učenicima i vratio u Vitaniju. Kada Ga je narod tražio da Ga postavi na presto, nije Ga mogao naći.

Celu noć Isus je proveo na molitvi, a ujutru, opet je došao u hram. Na svome putu prošao je pored jednog voćnjaka sa smokvama. Bio je gladan, "I videvši izdaleka smokvu s lišćem do}e ne bi li što našao na njoj; i došavši k njoj ništa ne na}e osim lišća; jer još ne beše vreme smokvama".

Još nije bilo vreme zrelim smokvama, osim u odre}enim mestima, a za planinski kraj oko Jerusalima moglo se zaista kazati "jer još ne beše vreme smokvama". Ali u voćnjaku, u koji je Isus došao, jedno drvo izgledalo je naprednije od ostalih. Ono je već bilo pokriveno lišćem. Za smokvu je prirodno da se prvo pojavi plod, pa tek onda list. Stoga je ovo drvo koje je potpuno olistalo obećavalo i dobro razvijen plod. Ali njegov izgled je obmanjivao. Pošto je pretražio njegove grane, od najniže do najviše, Isus na njoj "ništa ne na}e osim lišća". Ona je bila samo mnoštvo lišća koje je varalo, i ništa više.

Hristos je nad njom izrekao kletvu da usahne. "Da otsad od tebe niko ne jede roda doveka", rekao je On. Sledećeg jutra kada se Spasitelj i Njegovi učenici opet našli na putu prema gradu, sasušene grane i opušteno lišće privukli su njihovu pažnju. "Ravi!", rekao je Petar, "gle, smokva što si je prokleo posušila se".

Hristovo izricanje prokletstva nad smokvinim drvetom iznenadilo je učenike. To im je izgledalo različito od Njegovih puteva i dela. Često su čuli kako izjavljuje da nije došao da osudi svet, već da svet može da se spase kroz Njega. Setili su se Njegovih reči: "Jer Sin čovečij nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva" (Luka 9,J6). Njegova divna dela učinjena su da obnove, a nikada da unište. Učenici su Ga poznavali samo kao Obnovitelja, Iscelitelja. Ovaj čin bio je usamljen. "Koja je njegova svrha?", pitali su se oni.

Bogu "je mila milost". "Tako bio ja živ, govori Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik" (Mihej 7,18; Jezekilj 33,11). Za Njega je delo uništenja i izricanje osude "neobičan posao" (Isaija 28,21). Me}utim, u svojoj milosti i ljubavi On podiže veo sa budućnosti i otkriva ljudima ishod grešnog življenja.

Prokletstvo nad smokvinim drvetom bilo je živa pouka. Nerodno drvo lepršajući ponosno svojim lišćem pred Hristovim licem, bilo je simbol jevrejskog naroda. Spasitelj je želeo da objasni svojim učenicima uzrok i neminovnost sudbine Izraillja. Za ovu svrhu On je drvo obdario moralnim osobinama i načinio ga tumačem božanske istine. Jevreji su se držali daleko razlikujući se od ostalih naroda, tvrdeći da se pokoravaju Bogu. Uživali su Njegovu naročitu naklonost i tvrdili da su pravedni mimo svakog drugog naroda. Me}utim, bili su iskvareni ljubavlju prema svetu i pohlepnošću za dobiti. Hvalisali su se svojim znanjem, ali nisu znali Božje zahteve i bili su puni licemerstva. Kao i nerodno drvo, hvalisavo su širili svoje ponosne grane, na izgled raskošne, divne na oko, ali nisu imali nikakav rod "osim lišća". Jevrejska vera sa svojim veličanstvenim hramom, sa svojim svetim oltarima, svojim sveštenicima u odeždama i upečatljivim obredima, bila je stvarno lepa po spoljašnjem izgledu, ali joj je nedostajala poniznost, ljubav i čovekoljublje.

Sva drveta u voćnjaku sa smokvama nisu imala plodova, ali drveće bez lišća nije pobu}ivalo nikakvo očekivanje i nije izazvalo nikakvo razočaranje. Ovo drveće predstavljalo je neznabošce. Bili su lišeni pobožnosti kao i Jevreji, ali nisu tvrdili da služe Bogu. Nisu se hvalisavo ponosili svojom pobožnošću. Bili su slepi za Božja dela i puteve. Kod njih još nije prispelo vreme smokvama. Još uvek su očekivali dan koji će im doneti svetlost i nadu. Jevreji, koji su primili veće blagoslove od Boga, smatrali su se odgovornim za zloupotrebu ovih darova. Prednosti kojima su se hvalili samo su povećavale njihovu krivicu.

Isus je gladan prišao smokvinom drvetu da na}e hranu. Tako je On došao Izrailju, žudeći da u njima na}e rodove pravde. Izdašno im je davao svoje darove, da bi mogli doneti rodove na blagoslov svetu. Podarena im je svaka prilika i prednost, a zauzvrat zahtevao je njihovo saosećanje i saradnju u Njegovom delu milosti. Čeznuo je da vidi u njima samopožrtvovnost i samilost, revnost za Boga i duboku čežnju duše za spasenje njihovih bližnjih. Da su držali Božji zakon, izvršili bi isto nesebično delo koje je izvršio Hristos. Me}utim, ljubav prema Bogu i čoveku bila je pomračena gordošću i preteranim samopouzdanjem. Navukli su na sebe propast, time što su odbili da služe drugima. Riznicu istine koju im je Bog poverio, nisu dali svetu. U nerodnom drvetu mogli su da sagledaju i svoj greh i njegovu kaznu. Uvela zbog Spasiteljevog prokletstva, stojeći sasušena i spržena, suva do korena, smokva je ukazivala na to šta će jevrejski narod postati kada se Božja milost bude povukla od njega. Odbijajući da sa drugima podeli blagoslov, on ga više neće ni primati. Gospod kaže: "Propao si, Izrailju" (Osija 13,9).

Ova opomena je upozorenje za sva vremena. Hristov čin proklinjanja drveta, koje je On svojom moći načinio, stoji kao opomena svim crkvama i svim ljudima. Niko ne može da živi po Božjem zakonu ako ne služi drugima. Me}utim, ima mnogo onih koji ne žive Hristovim životom. Neki koji sebe smatraju pobožnim ljudima ne razumeju u čemu se sastoji služba Bogu. Oni smišljaju i proučavaju kako da ugode sebi. Deluju samo da ugode sebi. Vreme ima vrednost za njih samo ako mogu da sabiraju za sebe. U svim životnim zbivanjima ovo je njihov cilj. Oni ne služe drugima, već samo sebi. Bog ih je stvorio da žive u svetu u kome mora da se pokaže nesebična služba. On je odredio da svojim bližnjima pomažu na svaki mogući način. Me}utim, njihovo "ja" je tako veliko da ne mogu da vide ništa drugo. Nisu u vezi sa čovečanstvom. Oni koji tako žive samo za sebe slični su smokvi koja je imala lep spoljašnji izgled, ali bila je bez roda. Oni se drže obličja pobožnosti, ali bez pokajanja ili vere. Na rečima poštuju Božji zakon, ali nedostaje im poslušnosti. Govore, ali ne čine. U prokletstvu izrečenom nad smokvinim drvetom, Hristos je pokazao kako je u Njegovim očima mrsko ovo uzaludno pretvaranje. On izjavljuje da je onaj koji javno greši manje kriv od onoga koji po imenu služi Bogu, a ne vraća nikakav rod u Njegovu slavu.

Priča o smokvi, iskazana pre Hristove posete Jerusalimu, ima neposrednu vezu sa poukom datom izricanjem prokletstva nad nerodnim drvetom. Vrtlar je molio za nerodno drvo u priči: Ostavi je za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem, pa ako rodi dobro; a ako ne, poseći ćeš je kasnije. Nerodnom drvetu trebalo je da se pruži veće staranje. Ono je trebalo da ima svaku prednost. Me}utim, ako bude ostalo bez roda, ništa ga neće spasiti od uništenja. U priči nije predskazan ishod baštovanovog rada. On je zavisio od tog naroda kome su bile upućene Hristove reči. Oni su bili predstavljeni nerodnim drvetom i na njima je bilo da odluče o svojoj sopstvenoj sudbini. Svaka prednost koju je Nebo moglo podariti bila im je data, ali nisu iskoristili svoje povećane blagoslove. Ishod je pokazan Hristovim činom izricanja prokletstva nad nerodnom smokvom. Odredili su svoje sopstveno uništenje.

Više od hiljadu godina jevrejski narod je zloupotrebljavao Božju milost i izazvao Njegove sudove, odbacivao Njegove opomene i ubijao Njegove proroke. Narod Hristovog vremena bio je odgovoran za ove grehe zato što je išao istim putem. Krivica tog naraštaja leži u odbacivanju sadašnje milosti i opomena. Okove koje je ovaj narod vekovima kovao, ljudi Hristovih dana pričvršćivali su na sebe.

U svakom razdoblju ljudima je poklonjen njihov dan svetlosti i prednosti, jedno vreme probe, u kome mogu da se pomire sa Bogom. Ali ova milost ima granice. Milost može godinama da poziva, da bude omalovažavana i odbacivana, ali onda dolazi vreme kada milost upućuje svoj poslednji poziv. Srce postaje toliko tvrdo, da prestaje da se odaziva Božjem Duhu. Tada blagi glas koji zadobija grešnika, ne preklinje grešnika više, a karanje i opomene prestaju.

Taj dan je došao Jerusalimu. Isus je plakao u tuzi nad osu}enim gradom, ali nije ga mogao spasiti. Iscrpio je sve izvore. Odbacivanjem opomena Božjeg Duha, Izrailj je odbacio jedino sredstvo pomoći. Nije postojala nikakva druga sila kojom bi mogao biti spasen.

Jevrejski narod bio je simbol naroda iz svih vekova koji su prezirali preklinjanja Beskonačne Ljubavi. Hristove suze, dok je plakao nad Jerusalimom, bile su suze za grehe svih vremena. U sudovima izgovorenim nad Izrailjem, oni koji odbacuju karanja i opomene Božjeg Svetog Duha, mogu da čitaju sopstvenu osudu.

U ovom naraštaju postoje mnogi koji gaze isto tlo kojim su hodali i neverni Jevreji. Oni su bili očevici javljanja Božje sile, Sveti Duh je govorio njihovom srcu, ali čvrsto su prionuli za svoje neverstvo i protivljenje. Bog im upućuje opomene i karanja, ali nisu voljni da priznaju svoje grehe, pa odbacuju Njegovu vest i Njegovog vesnika. Isto ono sredstvo koje On koristi za njihovo ozdravljenje, postaje im stena sablazni.

Otpali Izrailj mrzeo je Božje proroke zato što su iznosili na videlo njegove skrivene grehe. Ahav je smatrao Iliju svojim neprijateljem, zato što je prorok verno ukoravao careva tajna bezakonja. Tako i danas Hristov sluga koji ukorava greh nailazi na podsmeh i odbacivanje. Biblijska istina, Hristova vera, bori se protiv jake struje moralne nečistote. U srcima ljudi predrasuda je danas jača nego u Hristovo vreme. Hristos nije ispunjavao očekivanja ljudi, Njegov život bio je ukor za njihove grehe, i oni su Ga odbacili. Istina Božje reči i danas se ne slaže sa postupcima ljudi i njihovim prirodnim sklonostima, pa hiljade njih odbijaju njenu svetlost. Ljudi podstaknuti od Sotone bacaju sumnju na Božju reč i odlučuju se za primenu svog nezavisnog suda. Oni biraju tamu pre nego svetlost, ali to čine na pogibao svojih duša. Oni koji su izvrtali Hristove reči, stalno su nalazili sve više razloga za izvrtanje, sve dok se nisu odvratili od Istine i Života. Tako je i danas. Bog ne namerava da otkloni svaku primedbu koju telesno srce može izneti protiv Njegove istine. Onima koji odbijaju dragocene zrake svetlosti, koji bi rasvetlili tamu, tajne Božje reči ostaće takve zauvek. Istina je od njih sakrivena. Oni idu na slepo i ne poznaju propast koja je pred njima.

Hristos je posmatrao svet i sve vekove sa vrha Maslinske gore, i Njegove reči odnose se na svaku dušu koja omalovažava pozive božanske milosti. Svakom čoveku koji prezire Njegovu ljubav, On se danas obraća. Svaki čovek treba da zna ono što je potrebno za njegov mir. Hristos proliva gorke suze za ljude, koji nemaju suza za sebe, već se ta zlokobna okorelost srca koja je uništila fariseje, ispoljava i u njima. A svaki dokaz Božje milosti, svaki zrak božanske svetlosti ili rastapa i pokorava dušu, ili je utvr}uje u njenom beznadežnom nepokajanju.

Hristos je unapred video da će Jerusalim ostati tvrdokoran i da se neće pokajati, a sva krivica, sve posledice odbačene milosti, ležale su na njegovim vratima. Tako će biti i sa svakom dušom koja ide istim putem. Gospod izjavljuje: "Propao si, Izrailju." "Čuj, zemljo! Evo ja ću pustiti zlo na ovaj narod, plod misli njihovih, jer ne paze na moje reči, i odbaciše zakon moj" (Osija 13,9; Jeremija 6,19).

PONOVNO OČIŠĆENJE HRAMA

(Mateju 21,12-16.23-46; Marku 11,1J-19.27-33; 12,1-12; Luki 19,4J-48; 20,1-19)

Na početku svoje službe, Hristos je isterao iz hrama one koji su ga obesvećivali svojom nesvetom trgovinom i Njegovo strogo božansko držanje ulilo je strah u srca smutljivih trgovaca. Na kraju svoje misije On je ponovo došao u hram i našao ga oskvrnjenog kao

i ranije. Stanje je čak bilo teže nego ranije. Spoljašnje predvorje hrama ličilo je na ogromni stočni tor. Sa oglašavanjem životinja i oštrim zvečanjem kovanog novca mešalo se ljutito prepiranje trgovaca, a me}u njima čuli su se glasovi ljudi u svetoj službi. Sami dostojanstvenici hrama bavili su se kupovinom i prodajom, i razmenom novca. Pohlepa za zaradom tako je potpuno ovladala njima, da u Božjim očima nisu bili bolji od lupeža.

Sveštenici i poglavari malo su shvatali svečanost posla koji je trebalo da obave. Za vreme svake Pashe i Praznika senica sveštenici su zaklali na hiljade životinja, a njihovu krv skupljali su i izlivali na oltar. Jevreji su bili upoznati sa žrtvovanjem krvi i gotovo su izgubili iz vida činjenicu da je greh učinio neophodnim sve to prolivanje životinjske krvi. Nisu u tome razaznavali da je ona predstavljala krv Božjeg ljubljenog Sina, koja je trebalo da se prolije za život sveta i da su prinošenjem žrtava ljudi trebalo da budu upućeni raspetom Otkupitelju.

Isus je posmatrao nevine žrtve i video kako su Jevreji od ovih velikih skupova načinili prizore krvoprolića i grubosti. Umesto poniznog pokajanja zbog greha, umnožavali su žrtvovanja životinja, kao da se Bog može poštovati službom bez srca. Srca sveštenika i poglavara otvrdnula su u sebičnosti i lakomstvu. Od pravih simbola koji su ukazivali na Božje jagnje, načinili su sredstva za sticanje dobiti. Na taj način u očima naroda svetost službe prinošenja žrtava bila je u velikoj meri razorena. Isusov opravdani gnev bio je pokrenut. Znao je da će Njegovu krv, koja će se uskoro proliti za grehe sveta, sveštenici i starešine ceniti isto tako malo kao što cene krv životinja koju su neprekidno prolivali. Hristos je preko proroka govorio protiv ovakvih postupaka. Samuilo je rekao: "Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od pretiline ovnujske." Isaija, gledajući u proročkom vi}enju otpad Jevreja, obraća im se kao poglavarima Sodoma i Gomore: "Čujte reč Gospodnju, knezovi sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode gomorski! Šta će mi mnoštvo žrtava vaših? - veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju i jagnjeću i jareću. Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom tremu?" "Umijte se, očistite se, uklonite zloću dela svojih ispred očoju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu" (1. Samuilova 1J,22; Isaija 1,10-12.16.17).

On koji je lično dao ova proročanstva, sada je po poslednji put ponovio opomene. Narod je proglasio Isusa za izrailjskog cara ispunjavajući tako proročanstvo. On je primio njihovo ukazivanje počasti i prihvatio carsko zvanje. Morao je da deluje kao ličnost u takvom položaju. Znao je da će biti uzaludni Njegovi napori da popravi iskvareno sveštenstvo; ipak, Njegovo delo moralo je biti izvršeno i ovom neverenom narodu morao je biti dat dokaz Njegove božanske misije.

Ponovo je prodorni Isusov pogled prešao preko obesvećenog predvorja hrama. Sve su oči bile okrenute Njemu. Sveštenik i poglavar, farisej i mnogobožac, zadivljeno su posmatrali Njega koji je stajao pred njima u veličanstvu nebeskog cara. Božanska priroda bljesnula je kroz ljudsku prirodu, zaodenuvši Hrista dostojanstvom i slavom koju nikada ranije nije pokazao. Oni koji su stajali najbliže Njemu povukli su se toliko koliko im je mnoštvo dopuštalo. Izuzev nekolicine Njegovih učenika, Spasitelj je stajao sam. Utihnuo je svaki zvuk. Duboka tišina činila se nepodnošljivom. Hristos je progovorio sa silom koja je potresla narod kao moćna oluja: "U pismu stoji: Dom moj dom molitve neka se zove, a vi načiniste od njega pećinu hajdučku." Njegov glas odzvanjao je kroz hram kao truba. Negodovanje koje se ogledalo na Njegovom licu izgledalo je kao oganj koji proždire. Sa autoritetom je zapovedio: "Nosite to odavde" (Jovan 2,16).

Tri godine ranije poglavari hrama bili su posramljeni zbog svog bekstva pred Isusovom zapovešću. Otada su se čudili svome strahu i svojoj bezuslovnoj poslušnosti jednom skromnom čoveku. Osećali su da je nemoguće ponavljanje njihove nedostojanstvene predaje. Ipak, sada su bili prestrašeniji nego ranije i u većoj žurbi da poslušaju Njegovu zapovest. Nije bilo nikoga ko bi se usudio da ospori Njegovu vlast. Sveštenici i trgovci pobegli su od Njega, goneći svoju stoku pred sobom.

Na putu iz hrama susreli su mnoštvo koje je dolazilo sa svojim bolesnicima raspitujući se za Velikog Iscelitelja. Neki od ovih su se vratili, kad su čuli izveštaj onih koji su bežali. Bojali su se susreta sa Onim koji je tako moćan, da je samo pogledom oterao sveštenike i poglavare iz svoje prisutnosti. Me}utim, veći broj se probijao kroz užurbano mnoštvo u želji da dopru do Njega, koji je bio njihova jedina nada. Kada je mnoštvo pobeglo iz hrama, mnogi su ipak ostali. Njima su se sada pridružile pridošlice. Ponovo je predvorje hrama bilo puno bolesnika i umirućih, i Isus im je još jednom poslužio.

Posle izvesnog vremena sveštenici i poglavari usudili su se da se vrate u hram. Kada je strah iščezao, bili su zahvaćeni jakom željom da saznaju šta će biti Isusov sledeći poduhvat. Očekivali su da će On zauzeti Davidov presto. Vrativši se tiho u hram, čuli su glasove ljudi, žena i dece kako hvale Boga. Nakon ulaska, stajali su zapanjeni pred tim prelepim prizorom. Videli su isceljene bolesnike, slepe sa povraćenim vidom, gluve sa povraćenim sluhom i hrome kako skaču od radosti. Deca su prednjačila u radovanju. Isus je iscelio njihove bolesti, prigrlio ih u svoje naručje, primao njihove zahvalne poljupce, a neka od njih su i zaspala na Njegovim grudima dok je učio narod. Radosnim glasovima deca su Ga sada slavila. Ponavljali su uzvike "Osana" od prethodnog dana i pred Spasiteljem pobedonosno mahali palmovim granama. Hram je odzvanjao od njihovog klicanja: "Blagosloven koji ide u ime Gospodnje!" "Evo, car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava!" (Psalam 118,26; Zaharija 9,9) "Osana Sinu Davidovu!"

Zvuk ovih srećnih, neusiljenih glasova bio je uvreda za crkvene poglavare. Počeli su da zaustavljaju takvo ispoljavanje osećanja. Govorili su ljudima da je Božji dom obesvećen dečjim stopama i radosnim uzvicima. Pošto su se uverili da njihove reči ne utiču na ljude, poglavari su se obratili Hristu:

"Čuješ li šta ovi govore? A Isus reče im: Da! Zar niste nikada čitali: Iz usta male dece i koja sisaju načinio si sebi hvalu?" Proročanstvo je predskazalo da će Hristos biti proglašen carem i ta reč morala se ispuniti. Izrailjevi sveštenici i poglavari odbili su da objave Njegovu slavu, pa je Bog pokrenuo decu da postanu Njegovi svedoci. Da su dečji glasovi začutali, sami stubovi hrama oglasili bi slavu Spasitelju.

Fariseji su bili veoma zbunjeni i uznemireni. Onaj koga nisu mogli zastrašiti, sada gospodari. Isus je zauzeo svoj položaj čuvara hrama. Nikada ranije nije uzimao takvu carsku vlast. Nikada ranije Njegove reči i dela nisu imali tako veliku silu. Činio je čudesna dela po celom Jerusalimu, ali nikada ranije na tako svečan i upečatljiv način. U prisustvu naroda, koji je bio svedok Njegovih divnih dela, sveštenici i poglavari nisu se usu}ivali da ispolje svoje otvoreno neprijateljstvo prema Njemu. Iako razljućeni i zbunjeni Njegovim odgovorom, nisu bili u stanju da išta učine toga dana.

Sledećeg jutra sinedrion je opet razmatrao način postupanja prema Isusu. Pre tri godine zahtevali su neki znak Njegovog mesijanstva. Od tog vremena On je učinio silna dela po celoj zemlji. Lečio je bolesne, čudesno nahranio hiljade ljudi, išao po talasima i umirio uzburkano more. U više navrata čitao je ljudska srca kao otvorenu knjigu, izgonio zle duhove i dizao mrtve. Poglavari su pred sobom imali dokaze Njegovog mesijanstva. Sada su odlučili da ne traže nikakav znak Njegove vlasti, već da izvuku neko priznanje ili izjavu na osnovu čega bi mogao biti osu}en.

Uputivši se prema hramu u kome je poučavao, nastavili su da Mu postavljaju pitanja: "Kakvom vlasti to činiš? I ko ti je dao vlast tu?" Očekivali su da će On tvrditi da je Njegova vlast od Boga. Takvo tvr}enje nameravali su da pobiju. Me}utim, Isus ih je dočekao pitanjem koje je očigledno zadiralo u drugi predmet i svoj odgovor njima uslovio njihovim odgovorom na ovo pitanje: "Krštenje Jovanovo", rekao je On, "otkuda bi? Ili s neba ili od ljudi?"

Sveštenici su videli da se nalaze u nedoumici iz koje ih nikakva domišljatost ne bi mogla izvući. Ako kažu da je Jovanovo krštenje bilo s neba, njihova nedoslednost postaće očigledna. Hristos bi mogao reći: Zašto mu tada niste verovali? Jovan je svedočio o Hristu: "Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29). Ako sveštenici veruju u Jovanovo svedočanstvo, kako mogu poricati Hristovo mesijanstvo? Ako objave svoje stvarno verovanje, da je Jovanova služba bila od ljudi, onda bi na sebe navukli buru negodovanja, jer je narod verovao da je Jovan prorok.

Sa velikim zanimanjem mnoštvo je očekivalo odluku. Ljudi su znali da su sveštenici tvrdili da prihvataju Jovanovu službu, pa su očekivali da bez ikakve sumnje priznaju da je on poslan od Boga. Ali posle zajedničkog, tajnog većanja, sveštenici su odlučili da se ne izlažu neprilici. Licemerno priznajući neznanje, rekli su: "Ne znamo." "Ni ja vama neću kazati", rekao je Hristos, "kakvom vlasti ovo činim".

Književnici, sveštenici i poglavari bili su ućutkani. Zbunjeni i razočarani, stajali su namrgo}eni ne usu}ujući se da Hristu postavljaju dalja pitanja. Svojim kukavičlukom i neodlučnošću u velikoj meri su izgubili poštovanje naroda, koji je sada stajao pored njih, zabavljen posmatranjem poraza ovih oholih i samopravednih ljudi.

Sva ova Hristova kazivanja i dela bila su važna, i njihov uticaj trebalo je da se oseti u mnogo većoj meri posle Njegovog raspeća i vaznesenja. Mnogi od ovih koji su brižno očekivali ishod Isusovog ispitivanja trebalo je najzad da postanu Njegovi učenici, privučeni k Njemu upravo Njegovim rečima izgovorenim tog dana koji je bio ispunjen nezaboravnim doga}ajima. Prizor u predvorju hrama nikada nije trebalo da iščezne iz njihovog uma. U razgovoru izme}u Isusa i prvosveštenika otkrila se me}u njima upadljiva suprotnost. Oholi crkveni velikodostojnik bio je obučen u bogatu i skupocenu odeću. Na glavi je imao sjajnu tijaru. Držanje mu je bilo dostojanstveno; kosa i duga kovrdžava brada bile su posrebrene starošću. Njegova spoljašnjost ulivala je strahopoštovanje posmatračima. Pred ovom dostojanstvenom ličnošću stajalo je Veličanstvo neba bez ukrašavanja ili razmetanja. Njegove haljine bile su isprljane na putovanju, lice Mu je bilo bledo i izražavalo strpljivo podnošenu tugu, pa ipak na Njemu se ogledalo dostojanstvo i dobrodušnost

koja je čudno odudarala od gordog, samouverenog i ljutitog prvosveštenikovog izraza. Mnogi od onih koji su bili svedoci Isusovih reči i dela u hramu, od tog trenutka prihvatili su Ga u svoje srce kao Božjeg proroka. Me}utim, dok su se osećanja naroda okretala u Njegovu korist, mržnja sveštenika prema Isusu je rasla. Mudrost kojom je izbegavao zamke postavljene Njegovim nogama, bila je nov dokaz Njegove božanske prirode i dolila ulje na vatru njihovog besa.

U raspravi sa rabinima Hristov cilj nije bio da ponizi svoje protivnike. Nije se radovao da ih vidi u teškom položaju. Hteo je da im pruži važnu pouku. On je ponizio svoje neprijatelje time što je dopustio da se zapletu u mrežu koju su Njemu postavili. Njihovo priznanje da ne znaju prirodu Jovanovog krštenja dalo Mu je priliku da govori i On ju je iskoristio tako što im je izneo njihovo pravo stanje, dodajući još jednu opomenu pored mnogih koje je već dao.

"Šta vam se čini?", rekao je. "Čovek neki imaše dva sina; i došavši k prvom reče: Sine! Idi danas i radi u vinogradu mome. A on odgovarajući reče: Neću, a posle se raskaja i otide. I pristupivši k drugome reče tako. A on odgovarajući reče: Hoću, gospodaru; i ne otide. Koji od ove dvojice ispuni volju očinu?"

Ovo iznenadno pitanje učinilo je Njegove slušaoce neopreznim. Pažljivo su pratili ovu priču i sada odmah odgovorili: "Prvi." Upravivši svoj ozbiljan pogled prema njima, Isus je odgovorio ozbiljnim i svečanim glasom: "Zaista vam kažem da će carinici i kurve pre vas ući u carstvo Božje. Jer do}e k vama Jovan putem pravednim i ne verovaste mu; a carinici i kurve verovaše mu; i vi pošto videste to, ne raskajaste se da mu verujete."

Sveštenici i poglavari mogli su da daju samo pravilan odgovor na Hristovo pitanje, pa je tako On dobio njihovo mišljenje koje je išlo u prilog prvom sinu. Ovaj sin je predstavljao carinike, one koje su fariseji prezirali i mrzeli. Carinici su bili veoma nepošteni. Zaista su bili prestupnici Božjeg zakona, pokazujući u svom životu potpuno odupiranje Njegovim zahtevima. Bili su nezahvalni i nesveti. Kada im je bilo rečeno da idu i rade u Gospodnjem vinogradu, odbili su to sa prezrenjem. Me}utim, kada je Jovan došao, propovedajući pokajanje i krštenje, carinici su prihvatili njegovu vest i krstili se.

Drugi sin predstavljaoje vodeće ljude u jevrejskom narodu. Neki od fariseja pokajali su se i primili Jovanovo krštenje, ali vo}e nisu htele da priznaju da je on došao od Boga. Njegove opomene i optužbe nisu ih dovele do obnove. Oni "odbaciše savet Božji za njih i ne hteše da ih on krsti" (Luka 7,30). Odnosili su se prema njegovoj vesti sa prezirom. Kao i drugi sin koji je odgovarajući na poziv rekao: "Hoću, gospodaru", ali nije otišao, sveštenici i poglavari izjavljivali su da su poslušni, ali delom su pokazivali neposlušnost. Razmetali su se izjavama o pobožnosti, tvrdili da poštuju Božji zakon, ali su pokazivali samo lažnu poslušnost. Carinici su bili optuživani i proklinjani od fariseja kao nevernici, ali oni su svojom verom i delima pokazivali da idu u nebesko carstvo pre ovih licemernih ljudi kojima je data velika svetlost, ali čija dela ne odgovaraju njihovim izjavama o pobožnosti.

Sveštenici i poglavari nisu hteli da podnose ove prodorne istine; ostali su me}utim mirni, nadajući se da će Isus reći nešto što će moći da okrenu protiv Njega; ali morali su da podnesu još nešto.

"Drugu priču čujte", rekao je Hristos. "Bejaše čovek domaćin koji posadi vinograd, i ogradi ga plotom, i iskopa u njemu pivnicu, i načini kulu, i dade ga vinogradarima, i otide. A kad se približi vreme rodovima, posla sluge svoje k vinogradarima da prime rodove njegove. I vinogradari pohvatavši sluge njegove; jednoga izbiše, a jednoga zasuše kamenjem. Opet posla druge sluge, više nego pre, i učiniše im tako isto. A potom posla k njima sina svojega govoreći: Postideće se sina mojega. A vinogradari videvši sina rekoše me}u sobom: Ovo je naslednik; hodite da ga ubijemo, i da nam ostane dostojanje njegovo. I uhvatiše ga, pa izvedoše napolje iz vinograda, i ubiše. A kad do}e dakle gospodar od vinograda, šta će učiniti vinogradarima onim?"

Isus se obratio svim prisutnim ljudima, ali odgovor su dali sveštenici i poglavari. "Zločince će zlom smrti pomoriti", rekli su, "a vinograd daće drugim vinogradarima, koji će mu davati rodove u svoje vreme." Ovi govornici ispočetka nisu prozreli primenu ove priče, ali sada su uvideli da su sami izrekli sebi osudu. U priči, domaćin predstavlja Boga, vinograd jevrejski narod, a ograda Božji zakon koji je bio njihova zaštita. Kula je bila znamenje hrama. Gospodar vinograda je učinio sve što je bilo potrebno za njegovo napredovanje. "Šta je još trebalo činiti vinogradu mojemu", kaže on, "što mu ne učinih?" (Isaija J,4) Tako je prikazana Božja neumorna briga za Izrailj. Kao što su vinogradari bili dužni da vrate gospodaru odre}eni deo plodova od vinograda, tako je Božji narod trebalo da Ga poštuje životom koji bi odgovarao njihovim svetim prednostima. Ali kao što su vinogradari ubili sluge koje je gospodar slao k njima po rod, tako su Jevreji ubijali proroke koje je Bog slao k njima da ih pozove na pokajanje. Vesnik za vesnikom bio je ubijan. Dovde se nije moglo sumnjati u primenu priče, a i ono što je sledilo nije bilo manje očigledno. U voljenom sinu koga je gospodar vinograda na kraju poslao svojim neposlušnim slugama i koga su oni uhvatili i ubili, sveštenici i poglavari videli su jasnu sliku Isusa i Njegovu predstojeću sudbinu. Već su smerali da ubiju Onoga koga im je Otac poslao kao poslednji poziv. U odmazdi dosu}enoj nezahvalnim vinogradarima prikazana je sudbina onih koji će ubiti Hrista.

Posmatrajući ih sa sažaljenjem, Spasitelj je nastavio:

"Zar niste nikad čitali u pismu: Kamen koji odbaciše zidari, onaj posta glava od ugla; to bi od Gospoda i divno je u vašim očima. Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi. I ko padne na ovaj kamen razbiće se; a na koga on padne satrće ga."

Ovo proročanstvo Jevreji su često ponavljali u sinagogama, primenjujući ga na Mesiju koji će doći. Hristos je bio ugaoni kamen jevrejskog verskog sistema i celokupnog plana spasenja. Ovaj ugaoni kamen, jevrejski graditelji, sveštenici i poglavari u Izrailju, sada odbacuju. Spasitelj je skrenuo njihovu pažnju na proročanstva koja im ukazuju na opasnost koja im preti. Svim sredstvima koja su bila u Njegovoj moći težio je da im objasni prirodu dela koje su se pripremali da učine. Njegove reči imale su i drugi cilj. Postavljajući pitanje: "Kad do}e dakle gospodar od vinograda, šta će učiniti vinogradarima onim?" Hristos je hteo da fariseji odgovore onako kako su odgovorili. Hteo je da osude sami sebe. Njegove opomene, koje ih nisu pokrenule na pokajanje, zapečatiće njihovu sudbinu, pa je želeo da uvide da su sami navukli propast na sebe. Hteo je da im pokaže Božju pravdu povlačenjem njihovih prednosti kao naroda, što je već otpočelo i što će se završiti ne samo uništenjem njihovog hrama i grada, već i rasejavanjem naroda.

Slušaoci su shvatili opomenu. Ali uprkos osudi koju su sami sebi izrekli, sveštenici i poglavari bili su spremni da upotpune sliku rekavši: "Ovo je naslednik; hodite da ga ubijemo." "I gledahu da ga uhvate, ali se pobojaše naroda", jer su narodna osećanja bila na Hristovoj strani. Navodeći proročanstvo o odbačenom kamenu, Hristos se osvrnuo na jedan stvarni doga}aj iz istorije Izrailja. Doga}aj je bio u vezi sa zidanjem prvog hrama. Iako je imao naročitu primenu u vreme prvog Hristovog dolaska, i sa naročitom snagom trebalo da utiče na Jevreje, on sadrži pouku i za nas. Kada je podizan Solomunov hram, ogromno kamenje za zidove i temelj bilo je u kamenolomu potpuno pripremljeno. Posle dopremanja na gradilište na njemu nijedno oru}e nije smelo da se upotrebi; radnici su ga samo postavljali na odre}eno mesto. Za potrebe temelja dopremljen je jedan kamen neuobičajene veličine i naročitog oblika, ali radnici nisu mogli da na}u mesto za njega, pa ga nisu prihvatili. Bio im je stalna smetnja dok je neupotrebljen ležao na njihovom putu. Dugo je ostao odbačen kamen. Me}utim, kada su graditelji došli do postavljanja ugla, dugo su tražili ne bi li našli kamen dovoljno veliki i jak, i odgovarajućeg oblika da zauzme to naročito mesto i ponese veliki teret koji bi počivao na njemu. Ako načine nepravilan izbor za ovo važno mesto, sigurnost cele zgrade biće ugrožena. Oni moraju naći kamen koji će biti u stanju da odoli uticaju sunca, mraza i bure. Nekoliko kamenova bilo je odabrano u različito vreme, ali pod pritiskom ogromnog tereta oni su se razlomili na parčiće. Drugi nisu mogli da izdrže ispit iznenadnih vremenskih promena. Najzad, pažnju je privukao kamen koji je tako dugo bio odbačen. Izložen je bio vazduhu, suncu i oluji, a nije imao ni najmanju pukotinu. Neimari su ispitali ovaj kamen. Izdržao je sva ispitivanja osim jednog. Odlučili su da ga prihvate za ugaoni kamen ako može da podnese probu velikog pritiska. Ispit je izvršen. Kamen je prihvaćen, donesen na odre}eno mesto na kome se pokazalo da savršeno odgovara. U proročkom vi}enju Isaiji je pokazano da je ovaj kamen bio znamenje Hrista. On kaže:

"Gospoda nad vojskama svetite; i On neka vam je strah i bojazan. I biće vam svetinja, a kamen za spoticanje i stena za sablazan obema domovima Izrailjevim, zamka i mreža stanovnicima Jerusalimskim. I spotaknuće se mnogi i pašće i satrće se, zaplešće se i uhvatiće se." Poveden u proročkom vi}enju do prvog dolaska, prorok je video da će Hristos podnositi ispite i probe, koji su simbolično predstavljeni postupkom sa glavnim ugaonim kamenom u Solomunovom hramu. "Zato ovako veli Gospod: Evo, ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupoceni, temelj tvrd; ko veruje neće se plašiti" (Isaija 8,13-1J; 28,16).

U beskonačnoj mudrosti, Bog bira kamen temeljac i sam ga postavlja. On ga naziva "temelj tvrd". Ceo svet može da stavi na njega svoje terete i tuge, on može sve da izdrži. Na njemu se može potpuno sigurno zidati. Hristos je "kamen izabran". One koji se uzdaju u Njega, On neće nikada razočarati. Podneo je svaku probu. On je izdržao pritisak Adamove krivice i krivicu njegovog potomstva, i izašao više nego pobednik nad silama zla. On je poneo terete koje je bacio na Njega svaki grešnik koji se kaje. U Hristu je grešno srce našlo olakšanje. On je siguran temelj. Svi kojima je Hristos pouzdanje počivaju u savršenoj sigurnosti.

U Isaijinom proročanstvu Hristos je proglašen sigurnim temeljem i kamenom spoticanja. Apostol Petar pišući po nadahnuću Svetoga Duha jasno pokazuje kome je Hristos kamen temeljac, a kome stena sablazni:

"Jer okusiste da je blag Gospod. Kad do}ete k Njemu, kao kamenu živu, koji je, istina, od ljudi odbačen, ali od Boga izabran i pribran, i vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu i sveštен-

stvo sveto, da se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu povoljni, kroz Isusa Hrista. Jer u pismu stoji napisano: Evo mećem u Sionu kamen izabrani i skupoceni; i ko njega veruje neće se postideti. Vama dakle koji verujete čast je, a onima koji se protive kamen koji odbaciše zidari on posta glava od ugla, i kamen spoticanja i stena sablazni, na koji se i spotiču koji se pritive reči, na što su i odre}eni" (1. Petrova 2,3-8).

Onima koji veruju Hristos je siguran temelj. To su oni koji padaju na Stenu i razbijaju se. Ovde je prikazano potčinjavanje Hristu i vera u Njega. Pasti na stenu i razbiti se znači odreći se svoje samopravednosti i sa dečjom poniznošću doći Hristu, pokajati se zbog svojih prestupa i verovati u Njegovu ljubav koja prašta. Isto tako verom i poslušnošću zidamo na Hristu kao našem temelju.

Na ovom živom kamenu mogu da zidaju podjednako i Jevreji i neznabošci. On je dovoljno prostran za sve i dovoljno jak da podnese težinu i teret celog sveta. Vezom sa Hristom, živim kamenom, svi koji zidaju na ovom temelju postaju živo kamenje. Mnogi su ljudi svojim ličnim nastojanjima otesani, uglačani i ulepšani, ali ne mogu postati "živo kamenje" zato što nisu povezani sa Hristom. Bez ove veze nijedan čovek ne može da se spase. Bez Hristovog života u nama, ne možemo se odupreti burama iskušenja. Naša večna sigurnost zavisi od našeg zidanja na sigurnom temelju. Mnogi danas zidaju na temeljima koji nisu ispitani. Kada padne kiša, razbesni se oluja i bujice nado}u, njihova kuća će pasti zato što nije utemeljena na Večnoj Steni, glavnom ugaonom kamenu - Hristu Isusu.

Onima "koji se spotiču, koji se protive reči", Hristos je stena spoticanja. Ali "kamen koji odbaciše zidari on posta glava od ugla". Kao i odbačeni kamen, Hristos je u svojoj zemaljskoj misiji bio zanemarivan i zlostavljan. On "prezren beše i odbačen izme}u ljudi, bolnik i vičan bolestima . . . prezren da ga ni za što ne uzimasmo" (Isaija J3,3). Ali približilo se vreme Njegovog proslavljanja. Vaskrsenjem iz mrtvih On će biti proglašen "za sina Božjega Duhom" (Rimljanima 1,4). Prilikom svog drugog dolaska On će se otkriti kao Gospodar neba i Zemlje. Oni koji su se sada pripremali da Ga razapnu priznaće Njegovu veličinu. Pred svemirom odbačeni kamen postaće glava od ugla.

"Na koga on padne satrće ga." Ljudi koji su odbacili Hrista uskoro će videti uništenje svoga grada i svoga naroda. Njihova slava propašće i biće rasejana kao prašina na vetru. A šta je to što je uništilo Jevreje? To je bila stena koja bi, da su gradili na njoj, bila njihova sigurnost. Božja dobrota je bila prezrena, pravda odbačena, milost potcenjivana. Ljudi su se postavili nasuprot Bogu i sve što je bilo za njihovo spasenje, okrenulo se na njihovo uništenje. Sve što je Bog odredio da bude za život, njima je bilo za smrt. U tome što su Jevreji razapeli Hrista nalazi se i razorenje Jerusalima. Krv prolivena na Golgoti bila je teret koji ih je doveo do propasti na ovome svetu i u svetu koji će doći. Tako će to biti i u veliki poslednji dan kada će osuda bili izrečena svima koji su odbacili Božju milost. Hristos, njihova stena sablazni, tada će im se učiniti kao brdo osvete. Slava Njegove pojave koja je za pravednike život, biće za zle oganj koji spaljuje. Grešnik će biti uništen zbog odbačene ljubavi, zbog prezrene milosti.

Mnogim slikovitim prikazima i opomenama, koje je stalno ponavljao, Isus je pokazao šta će doživeti Jevreji zbog odbacivanja Božjeg Sina. Ovim rečima On se obraća svima u svim vekovima koji odbijaju da Ga prime kao svoga Iskupitelja. Svaka opomena važi za njih. Oskrnavljeni hram, neposlušni sin, neverni vinogradari, prezrivi zidari slika su iskustva svakog grešnika. Ako se ne pokaje, sudbina koju oni nagoveštavaju biće njegova.

SUKOB

(Matej 22,1J-46; Marko 12,13-40; Luka 20,20-47)

Sveštenici i poglavari slušali su u tišini Hristove odlučne prekore. Nisu mogli osporiti Njegove optužbe. Postali su samo odlučniji da Ga uhvate u zamku, pa su sa ovim ciljem poslali uhode k Njemu "koji se gra}ahu kao da su pobožni, ne bi li ga uhvatili u reči da ga predadu poglavarima i vlasti sudijinoj". Nisu poslali stare fariseje koje je Isus često sretao, već mlade ljude, koji su bili puni žara i revnosti, i koje, kako su smatrali, Hristos ne poznaje. Njih su pratili neki Irodovci, koji treba da čuju Hristove reči da bi protiv Njega mogli posvedočiti na su}enju. Fariseji i Irodovci bili su ogorčeni neprijatelji, ali sada su se ujedinili u svom neprijateljstvu prema Hristu.

Fariseji su se stalno žestili zbog iznu}ivanja poreza od strane Rimljana. Smatrali su da je plaćanje poreza u suprotnosti sa Božjim zakonom. Sada su videli priliku da Isusu postave zamku. Uhode su došle k Njemu i sa prividnom iskrenošću, kao da žele da znaju šta je njihova dužnost, upitali su: "Učitelju! Znamo da pravo govoriš i učiš, i ne gledaš ko je ko, nego zaista učiš putu Božijemu: Treba li nam ćesaru davati harač, ili ne?"

Reči "Znamo da pravo govoriš i učiš", da su bile iskrene bile bi izvanredno priznanje. Me}utim, izgovorene su da prevare, ali njihovo svedočanstvo ipak je bilo istinito. Fariseji su znali da Hristos govori i uči pravo, pa će biti osu}eni prema sopstvenom svedočanstvu.

Oni koji su postavili pitanje Isusu, mislili su da su dovoljno prikrili svoju nameru, ali Isus je kao otvorenu knjigu čitao njihova srca i objavio njihovo licemerstvo. "Šta me kušate?" - rekao je On, dajući im na taj način znak koji nisu tražili, pokazujući im da čita njihovu sakrivenu nameru. Još više ih je zbunilo kada je dodao: "Pokažite mi dinar." Doneli su ga, a On ih je upitao: "Čiji je na njemu obraz i natpis? A oni odgovarajući rekoše: Ćesarov." Pokazujući natpis na kovanom novcu, Isus je rekao: "Podajte dakle što je ćesarevo ćesaru, a što je Božje Bogu!"

Uhode su očekivale da će Isus na jedan ili drugi način neposredno odgovoriti na njihovo pitanje. Da je rekao: Nije po zakonu davati porez Cezaru, tužili bi Ga rimskim vlastima i oni bi Ga zatvorili za podizanje bune. A u slučaju da je izjavio da je po Zakonu davanje poreza, nameravali su da Ga optuže narodu kao onog koji se protivi Božjem zakonu. Sada su se osećali osujećenim i poraženim. Njihovi planovi bili su poremećeni. Posle ovako ubedljivog odgovora na njihovo pitanje, bili su onemogućeni da išta kažu.

Hristov odgovor nije bio izbegavanje, već pravičan odgovor na pitanje. Držeći u svojoj ruci rimski kovani novac na kome je bilo utisnuto ime i lik Cezarov, izjavio je da pošto žive pod zaštitom rimske sile, treba da joj daju potporu koju zahteva sve dotle dok se to ne sukobi sa uzvišenijom obavezom. Me}utim, dok se miroljubivo pokoravaju zemaljskim zakonima, oni u sva vremena treba da se prvo pokoravaju Bogu.

Spasiteljeve reči: "Dajte . . . što je Božje Bogu" bile su oštar ukor lukavim jevrejskim sveštenicima. Da su verno ispunjavali svoje obaveze prema Bogu, ne bi postali siromašan narod, potčinjen stranoj sili. Nijedna rimska zastava ne bi se zavijorila nad Jerusalimom, nijedna rimska straža ne bi stajala na njegovim kapijama, nijedan rimski namesnik ne bi vladao unutar njegovih zidina. Jevrejski narod sada je plaćao kaznu za svoj otpad od Boga.

Kada su fariseji čuli Hristov odgovor, "diviše se, i ostavivši ga otidoše". On je ukorio njihovo licemerstvo i uobraženost i čineći to, uspostavio je veliko načelo, načelo koje jasno odre}uje granice čovekovih obaveza prema gra}anskim vlastima i njegovu dužnost prema Bogu. U dušama mnogih rešeno je jedno sporno pitanje. Posle toga su se uvek držali pravog načela. Pa iako su mnogi otišli nezadovoljni, videli su da je načelo koje leži u osnovi ovog pitanja jasno izloženo i čudili se Hristovoj dalekosežnoj oštroumnosti.

Čim su ućutkani fariseji, istupili su sadukeji sa svojim lukavim pitanjima. Ove dve strane bile su u ogorčenom neprijateljstvu. Fariseji su bili strogo privrženi predanju. Bili su tačni u spoljašnjim obredima, marljivi u pranju, postu i dugim molitvama i razmetljivi u davanju milostinje. Me}utim, Hristos je izjavio da su oni ukidali Božji zakon, učeći zapovestima ljudskim umesto prave nauke. Kao društveni sloj bili su verski zanesenjaci i licemeri, pa ipak, me}u njima je bilo istinski pobožnih ljudi koji su prihvatili Hristovo učenje i postali Njegovi učenici. Sadukeji su odbacili predanje fariseja. Tvrdili su da veruju u veći deo Svetoga pisma i da ga smatraju pravilom svoga ponašanja, ali u stvari bili su sumnjalice i materijalisti.

Sadukeji su poricali postojanje an}ela, vaskrsenje mrtvih i učenje o budućem životu sa njegovim nagradama i kaznama. U svim ovim tačkama razilazili su se sa farisejima. Vaskrsenje je bilo naročiti predmet rasprava izme}u ove dve stranke. Fariseji su čvrsto verovali u vaskrsenje, ali u ovim raspravama njihovi pogledi o budućem stanju nakon smrti postajali su nejasni. Smrt je za njih postala neobjašnjiva tajna. Njihova nesposobnost da odgovore na dokaze sadukeja izazivalaje stalnu razdraženost. Rasprave izme}u dveju stranaka obično su imale za posledicu gnevne sva}e, koje su ih još više razdvajale.

Broj sadukeja je znatno opao ispod broja njihovih suparnika, pa nisu imali tako jak oslonac u običnom narodu, ali mnogi od njih bili su bogati, i imali uticaj koji bogatstvo donosi. Njihovim redovima pripadala je većina sveštenika, i prvosveštenik se obično birao izme}u njih. Ovo je činjeno pod izričitim uslovom da se ne ističu njihovi sumnjičavi stavovi. Uzimajući u obzir broj i omiljenost fariseja, bilo je neophodno da sadukeji, dok su u sveštеničkoj službi, makar spolja pristanu uz njihova učenja, a sama činjenica da su mogli biti birani u takvu službu dala je uticaja njihovim zabludama.

Sadukeji su odbacili Isusovo učenje. On je bio pokrenut duhom za koga nisu želeli da priznaju da se tako ispoljava; a Njegovo učenje o Bogu i budućem životu bilo je u suprotnosti sa njihovim teorijama. Verovali su u Boga kao u jedino biće koje je nadmoćnije od čoveka, ali dokazivali su da bi provi}enje koje svim vlada i božansko predznanje lišilo čoveka slobodnog moralnog odlučivanja i unizilo ga do položaja roba. Verovali su da je Bog, pošto je stvorio čoveka, prepustio čoveka samome sebi, da bude nezavisan od bilo kakvog uzvišenijeg uticaja. Smatrali su da je čovek slobodan da upravlja svojim životom i oblikuje doga}aje u svetu, da je njegova sudbina u njegovim sopstvenim rukama. Poricali su da Božji Duh radi preko ljudskih napora ili prirodnih sredstava. Ipak, držali su da pravilnom upotrebom svojih prirodnih sila, čovek može da postane uzvišen i

prosvetljen, da strogim i trezvenim zahtevima njegov život može da se očisti.

Njihovi pojmovi o Bogu oblikovali su njihov karakter. Pošto po njihovom gledištu On nije imao nikakvo zanimanje za čoveka, i oni su imali malo obzira jedan prema drugome; me}u njima je bilo malo jedinstva. Pošto su odbijali da priznaju uticaj Svetoga Duha na ljudsko delovanje, u životu im je nedostajala Njegova sila. Kao i ostali Jevreji, hvalisali su se svojim pravom po ro}enju koje imaju kao Avramova deca i svojim strogim poštovanjem zakonskih zahteva, ali bili su lišeni pravoga duha Zakona, Avramove vere i dobrote. Njihovo prirodno saosećanje bilo je svedeno u uske okvire. Verovali su da svi ljudi mogu da obezbede ugodnosti i blagodeti života pa njihova srca nisu bila dirnuta potrebama i patnjama drugih. Živeli su za sebe.

Svojim rečima i delima Hristos je svedočio o božanskoj sili koja daje natprircdne rezultate, o budućem životu posle sadašnjeg, o Bogu kao o Ocu svih ljudi, koji uvek pažljivo prati njihove prave potrebe. On je otkrio delovanje božanske sile u dobročinstvu i saučešću koja je ukoravala sebičnu sadukejsku isključivost. Učio je da Bog svojim Svetim Duhom radi na srcu za čovekovo ovozemaljsko i večno dobro. Ukazivao je na grešku uzdanja u ljudsku silu za promenu karaktera koja se može ostvariti samo Božjim Duhom.

Sadukeji su bili čvrsto rešeni da unište poverenje u ovo učenje. Tražeći raspravu sa Isusom, bili su uvereni da će Ga dovesti dotle da izgubi ugled, čak i ako ne budu mogli da osiguraju Njegovu osudu. Vaskrsenje je bilo predmet o kome su izabrali da Ga pitaju. Ako se bude složio sa njima, On će naneti još veću uvredu farisejima. U slučaju da se ne složi sa njima, odlučili su da Njegovo učenje izlože podsmehu.

Sadukeji su zaključivali ako je telo sastavljeno od istih delića materija u svom besmrtnom, kao i smrtnom stanju, i kada vaskrsne iz mrtvih ono će morati da ima tkivo i krv i u večnom svetu nastaviti život koji je prekinut na Zemlji. U tom slučaju, zaključivali su, zemaljski odnosi će se nastaviti, muž i žena ponovo će se sjediniti, brakovi održati i sve će uslediti onako kako je bilo pre smrti, a slabosti i strasti ovoga života produžiće se u životu posle.

Odgovarajući na Njihova pitanja Isus je podigao koprenu sa budućeg života. "O vaskrsenju", rekao je On, "niti će se ženiti ni udaviti, nego su kao an}eli Božji na nebu". Pokazao je da sadukeji greše u svom verovanju. Njihovi stavovi bili su pogrešni. "Varate se", dodao je, "ne znajući pisma ni sile Božje". Nije ih optuživao kao što je optuživao fariseje, za licemerstvo, već za pogrešno verovanje.

Sadukeji su laskali sebi da se od svih ljudi najstrože pridržavaju Svetoga pisma. Me}utim, Isus je pokazao da ne znaju njegovo pravo značenje. To saznanje mora da dopre do srca prosvetljenjem Svetoga Duha. Izjavio je da je njihovo nepoznavanje Svetoga pisma i Božje sile uzrok njihove zbrke u veri i pomračenosti uma. Pokušali su da Božje tajne svedu u okvire njihovog ograničenog rasu}ivanja. Hristos ih je pozvao da svoje umove otvore svetim istinama koje će proširiti i ojačati njihovo shvatanje. Na hiljade ljudi postaju nevernici zato što njihovi ograničeni umovi ne mogu da shvate Božje tajne. Oni ne mogu da objasne čudesno otkrivanje božanske sile u Njegovom provi}enju, pa zato odbacuju dokaze takve sile, pripisujući ih prirodnim silama koje mogu još manje da razumeju. Jedini ključ za rešenje tajni koje nas okružuju jeste priznavanje Božjeg prisustva i sile u njima. Ljudi treba da priznaju Boga kao Tvorca vasione, kao Onoga koji zapoveda svim i izvršuje sve. Potrebno je da imaju šire shvatanje o Njegovom karakteru, kao i o tajni Njegove sile.

Hristos je svojim slušaocima izjavio da kada ne bi bilo vaskrsenja mrtvih, Sveto pismo u koje tvrde da veruju, ne bi bilo ni od kakve koristi. Rekao je: "A za vaskrsenije mrtvih, niste li čitali šta vam je rekao Bog govoreći: Ja sam Bog Avramov i Bog Isakov, i Bog Jakovljev? Nije Bog Bog mrtvih, nego živih." Ono što ne postoji, Bog smatra kao da postoji. On vidi kraj od početka i posmatra ishod svoga rada kao da je sada izvršen. Dragoceni mrtvi od Adama sve do poslednjeg posvećenog čoveka koji umre, čuće glas Božijeg Sina i izaći će iz groba u besmrtni život. Bog će biti njihov Bog a oni će biti Njegov narod. Izme}u Boga i vaskrslih pravednika postojaće bliska i nežna veza. Ovo stanje koje je unapred obuhvaćeno Njegovom namerom On posmatra kao da već postoji. Mrtvi su živi za Njega.

Sadukeji su bili ućutkani Hristovim rečima. Nisu mogli da Mu odgovore. Nije bila izgovorena nijedna reč koja bi pružila i najmanju mogućnost da Ga osude. Njegovi neprijatelji nisu ništa dobili osim prezrenja naroda.

Fariseji, me}utim, nisu izgubili nadu da će Ga nagnati da govori ono što će moći da iskoriste protiv Njega. Nagovorili su jednog učenog književnika da pita Isusa koja od deset zapovesti u Zakonu ima najveću važnost.

Fariseji su uzdizali prve četiri zapovesti koje ukazuju na dužnosti čoveka prema Tvorcu, kao da imaju mnogo veću važnost nego ostalih šest koje odre}uju čovekovu dužnost prema njegovom bližnjem. Kao ishod toga, njima je izrazito nedostajala pobožnost na delu. Isus je pokazao narodu njihov veliki nedostatak i poučavao ih potrebi za dobrim delima, izjavljujući da se drvo poznaje po svojim rodovima. Zato su Ga optuživali da poslednjih šest zapovesti uzdiže iznad prve četiri.

Zakonik je prišao Isusu sa neposrednim pitanjem: "Koja je prva zapovest od sviju?" Hristov odgovor je neposredan i ubedljiv: "Prva je zapovest od sviju: Čuj Izrailju, Gospod je Bog naš Gospod jedini; i ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovest." Druga je kao i prva, rekao je Hristos, jer ova proističe iz nje: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. Druge zapovesti veće od ovih nema." "O ovim dvema zapovestima visi sav zakon i proroci."

Prve četiri od Deset zapovesti sažete su u jednu veliku zapovest: "Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim." Poslednjih šest sadrže se u drugoj "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe". Obe ove zapovesti predstavljaju izraz načela ljubavi. Prva ne može da se drži, a da se druga krši, niti može druga da se drži, dok se prva krši. Kada Bog ima svoje pravo mesto na prestolu srca, pravo mesto dobiće i naš bližnji. Mi ćemo ga voleti kao sebe same. I samo ako ljubimo Boga iznad svega, moguće je da nepristrasno volimo i našeg bližnjeg.

Pošto su sve zapovesti sažete u ljubavi prema Bogu i čoveku, to znači da se nijedna zapovest ne može prekršiti bez kršenja ovog načela. Tako je Hristos učio svoje slušaoce da Božji zakon nije sastavljen od mnogih posebnih zapovesti, od kojih neke imaju veći značaj, a druge manju važnost, pa se mogu omalovažavati bez kažnjavanja. Naš Gospod predstavlja prve četiri i poslednjih šest zapovesti kao božansku celinu i uči da će se ljubav prema Bogu pokazati u poslušnosti prema svim Njegovim zapovestima.

Književnik koji je postavio pitanje Isusu dobro je poznavao Zakon i bio je zadivljen Njegovim rečima. Nije očekivao da će ispoljiti tako duboko i temeljito poznavanje Pisma. Stekao je šire shvatanje načela koja se nalaze u osnovi svih svetih zapovesti. Pred okupljenim sveštenicima i poglavarima časno je priznao da je Hristos dao pravo tumačenje Zakona govoreći: "Dobro, učitelju! Pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugoga osim Njega; i ljubiti ga svim srcem i svim razumom i svom dušom i svom snagom i ljubiti bližnjega kao samoga sebe, veće je od sviju žrtava i priloga."

Mudrost Hristovog odgovora osvedočila je književnika. On je znao da se jevrejska vera sastojala od spoljašnjih obreda a ne od unutrašnje pobožnosti. Imao je izvesno osećanje bezvrednosti samo obrednih žrtava i prolivanja krvi za iskupljenje greha koje se bez vere obavljalo. Ljubav i poslušnost prema Bogu i nesebičan obzir prema čoveku izgledali su mu vredniji od svih ovih obreda. Spremnost ovog čoveka da prizna ispravnost Hristovog rasu}ivanja i njegov odlučan i brz odgovor pred narodom, ispoljio je duh koji je bio sasvim drukčiji od duha sveštenika i poglavara. Isus je u svom srcu osećao sažaljenje prema ovom iskrenom književniku koji se usudio da se suoči sa neodobravanjem sveštenika i pretnjama poglavara, i progovori o ube}enju svoga srca. "A Isus videvši kako pametno odgovori reče mu: Nisi daleko od carstva Božijega." Književnik je bio blizu Božjega carstva zato što je priznao da su pravedna dela prihvatljivija za Boga od žrtava paljenica i drugih priloga. Me}utim, bilo je potrebno da prepozna Hristov božanski karakter i verom u Njega primi silu da čini dela pravde. Obredna služba nije imala nikakvu vrednost ako nije živom verom povezana sa Hristom. Čak i moralni zakon ne ispunjava svoju svrhu dok se ne shvati u svojoj povezanosti sa Spasiteljem. Hristos je u više navrata pokazao da Zakon Njegovog Oca sadrži nešto što je dublje od samo autoritativnih naredbi. U Zakonu je utelovljeno isto načelo koje je otkriveno u Jevan}elju. Zakon ukazuje na čovekovu dužnost i pokazuje njegovu krivicu. On od Hrista mora da traži oproštenje i silu da čini ono što Zakon nalaže.

Fariseji su se okupili oko Isusa dok je odgovarao na književnikovo pitanje. Sada je On njima opet postavio pitanje: "Šta mislite za Hrista, čiji je sin?" Ovo pitanje bilo je smišljeno da ispita njihovo verovanje u vezi sa Mesijom - da pokaže da li Ga smatraju samo čovekom ili Božjim Sinom. Hor glasova je odgovorio: "Davidov." To je bilo ime koje je proročanstvo dalo Mesiji. Kada je Isus otkrio svoju božansku prirodu svojim moćnim čudima, kada je lečio bolesne i podizao mrtve, narod se me}u sobom pitao: "Nije li to sin Davidov?" Sirofeničanka, slepi Vartimej i mnogi drugi vikali su Njemu za pomoć: "Pomiluj me Gospode, sine Davidov!" (Matej 1J,22) Dok je jašući ulazio u Jerusalim, bio je pozdravljen radosnim klicanjem: "Osana sinu Davidovu! Blagosloven koji ide u ime Gospodnje!" (Matej 21,9) Ovaj radosni poklič orio se u hramu i od male dece. Me}utim, mnogi koji su Isusa nazivali Sinom Davidovim nisu priznavali Njegovo božanstvo. Oni nisu razumeli da je Davidov Sin i Božji Sin.

Odgovarajući na tvr}enje da je Hristos Davidov Sin, Isus je rekao: "Kako dakle David njega duhom (Duhom nadahnuća od Boga) naziva Gospodom govoreći: Reče Gospod Gospodu mojemu: Sedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima? Kada dakle David naziva njega Gospodom, kako mu je sin? I niko mu ne mogaše odgovoriti reči; niti smede ko od toga dana da ga zapita više."

ISUS KORI FARISEJE

(Matej 23; Marko 12,41-44; Luka 20,4J-47; 21,1-4)

Bio je to poslednji dan Hristovog učenja u hramu. Veliko mnoštvo bilo je okupljeno u Jerusalimu i pažnja svih bila je upravljena Njemu; narod je zakrčio predvorje hrama, posmatrajući raspravu koja je bila u toku i željno hvatao svaku reč koja je dolazila sa Njegovih usana. Nikada ranije nije se video ovakav prizor. Mladi Galilejac stajao je ne oslanjajući se na zemaljske počasti ili carske oznake. Okružavali su Ga sveštenici u svojoj skupocenoj odeći, poglavari čije su haljine i spoljne oznake pokazivale njihov visoki položaj, i književnici sa svicima u rukama na koje su se često pozivali. Isus je sa carskim dostojanstvom stajao mirno pred njima. Kao Onaj koji je bio zaodenut vlašću sa neba, odlučno je posmatrao svoje protivnike koji su odbacili i prezreli Njegovu nauku i želeli Njegov život. Mnogi su se podizali protiv Njega, ali njihovi planovi da Ga uhvate u zamku i osude bili su uzaludni. Odbijao je izazov za izazovom, iznoseći čistu, jasnu istinu nasuprot tami i zabludama sveštenika i fariseja. Izneo je ovim vo}ama njihovo pravo stanje i kaznu koja će sigurno usledíti zbog upornosti u njihovim zlim delima. Opomena je verno predata. Ipak, Hristu je ostalo da izvrši još jedno delo. Trebalo je postići još jedan cilj.

Zanimanje naroda za Hrista i Njegovo delo stalno se povećavalo. Bili su očarani Njegovim učenjem, ali su tako}e bili veoma zbunjeni. Poštovali su sveštenike i rabine zbog njihove razboritosti i spoljašnje pobožnosti. U svim verskim pitanjima uvek su bili bezuslovno poslušni njihovom autoritetu. Sada su gledali ove ljude kako pokušavaju da poruše Isusov ugled, ugled Učitelja čije su vrline i znanje jasnije zasjali posle svakog napada. Posmatrali su sagnuta lica sveštenika i starešina, i na njima videli poraz i zbunjenost. Čudili su se što poglavari ne žele da veruju u Isusa, kada je Njegovo učenje tako jasno i jednostavno. Sami nisu znali kojim putem da po}u. Sa velikim nespokojstvom posmatrali su pokrete onih čije su savete uvek sledili.

U pričama koje je iznosio, Hristos je nastojao da opomene poglavare i pouči ljude koji su bili voljni da uče. Ali bilo je potrebno da se još jasnije govori. Ljudi su bili zarobljeni svojim poštovanjem predanja i slepom verom u iskvareno sveštenstvo. Hristos je morao da slomi ove okove. Karakter sveštenika, poglavara i fariseja još potpunije mora da se razobliči.

"Na Mojsijevu stolicu", rekao je On, "sedoše književnici i fariseji. Sve dakle što vam reku da držite, držite i tvorite; ali što oni čine ne činite; jer govore a ne čine". Književnici i fariseji tvrdili su da im je podarena božanska vlast slična Mojsijevoj vlasti. Razmetali su se da su zauzeli njegovo mesto kao tumači Zakona, i sudije u narodu. Kao takvi zahtevali su od naroda krajnje poštovanje i poslušnost. Isus je naložio svojim slušaocima da čine ono što rabini uče po zakonu, ali da ne slede njihov primer. Oni sami ne sprovode u delo svoje učenje.

Mnogo od onoga što su učili bilo je u oprečnosti sa Pismom. Isus je rekao: "Nego vežu bremena teška i nezgodna za nošenje i tovare na pleća ljudska; a prstom svojim neće da ih prihvate." Fariseji su preporučivali mnoštvo propisa koji su imali svoju osnovu u predanju, i bezrazložno ograničavali ličnu slobodu. Čak i izvesne delove Zakona tako su objašnjavali da su na narod navalili takve propise koje su tajno zanemarivali, i od kojih su, kada je to služilo njihovim ciljevima, tvrdili da su oslobo}eni.

Njihov stalni cilj bio je da se razmeću svojom pobožnošću. Ništa nije smatrano suviše svetim što ne bi moglo da posluži ovom cilju. Bog je o svojim Zapovestima rekao Mojsiju: "Veži ih sebi na ruku za znak, i neka ti budu kao počeonik meću očima" (J. Mojsijeva 6,8). Ove reči imaju duboko značenje. Kada se o Božjoj reči razmišlja i kada se sprovodi u delo, ceo čovek se oplemenjuje. U pravednim i milostivim postupcima, na rukama će se pokazati kao pečat načela Božjeg zakona. One će biti čiste od mita i od svega što je pokvareno i prevarno. One će biti vredne u delima ljubavi i saučešća. Oči, usmerene plemenitom cilju, postaće vedre i istinite. Izražajna pojava, oko koje govori, svedočiće o besprekornom karakteru onoga koji voli i poštuje Božju reč. Ali Jevreji Hristovog vremena ništa od ovoga nisu zapažali. Naredba data Mojsiju protumačena je kao uputstvo da pravila Pisma treba nositi na sebi. U skladu sa tim ona su bila ispisana na trakama od pergamenta i na vidljiv način privezana oko glave i zglobova na rukama. Ali to nije doprinelo da Božji zakon snažnije prožme um i srce. Ovi pergamenti nošeni su samo kao oznake koje su privlačile pažnju. Smatralo se da onome koji ih nosi daju izgled pobožnosti, koji bi izazivao poštovanje naroda. Isus je zadao udarac ovom taštom pretvaranju.

"A sva dela svoja čine da ih vide ljudi: raširuju svoje amajlije, i grade velike skute na haljinama svojima. I traže začelje na gozbama i prva mesta po zbornicama, i da im se klanja po ulicama, i da ih ljudi zovu: Ravi! Ravi! A vi se ne zovite ravi; jer je u vas jedan ravi - Hristos, a vi ste svi braća. I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas jedan otac koji je na nebesima. Niti se zovite učitelji; jer je u vas jedan učitelj - Hristos." Ovakvim jasnim rečima Spasitelj je otkrio sebično častoljublje koje stalno teži položaju i moći, ispoljavajući lažnu poniznost, dok je srce bilo ispunjeno gramžljivošću i zavišću. Kada su ljudi bili pozvani na neku gozbu, gostima su odre}ivana mesta prema njihovom položaju, pa su oni kojima je dato najpočasnije mesto uživali najveću pažnju i naročitu čast. Fariseji su uvek nastojali da ove počasti obezbede za sebe. Isus je osudio ovakvo ponašanje.

On je, tako}e, osudio taštinu ispoljenu u žudnji za titulom rabina ili učitelja. On je izjavio da takva titula ne pripada ljudima, već Hristu. Sveštenici, književnici i poglavari, tumači i izvršitelji Zakona su svi braća, deca jednoga Oca. Isus je upečatljivo ukazao ljudima da nijednom čoveku ne treba da daju počasnu titulu koja otkriva da on ima vlast nad njihovom savešću ili verom.

Da je Hristos danas na Zemlji, okružen onima koji nose naziv "časni" ili "preosvećeni" zar ne bi ponovio svoj iskaz: "Niti se zovite učitelji, jer je u vas jedan učitelj, Hristos?" Sveto pismo izjavljuje o Bogu da je "ime njegovo sveto" (Psalam 111,9). Kome ljudskom biću pristaje takvo ime? Koliko malo čovek otkriva od mudrosti i pravde na koje ono ukazuje! Koliko je mnogo onih koji prihvataju ovakvu titulu i koji pogrešno predstavljaju Božje ime i karakter! Kako su često svetovno slavoljublje, tiranija i najniži gresi bili sakrivani izvezenim odeždama visoke i svete službe! Spasitelj je nastavio:

"A najveći izme}u vas da vam bude sluga. Jer koji se podiže, poniziće se, a koji se ponizuje, podignuće se." Hristos je često učio da se prava veličina meri moralnom vrednošću. Po proceni Neba, veličina karaktera sastoji se u življenju za dobro naših bližnjih, u delima ljubavi i milosr}a. Hristos, Car slave, bio je sluga grešnom čoveku.

"Teško vama književnici i fariseji, licemeri", rekao je Isus, "što zatvarate carstvo nebesko od ljudi, jer vi ne ulazite niti date da ulaze koji bi hteli". Izopačujući Pisma sveštenici i zakonici zaslepili su razum onih koji bi inače primili saznanje o Hristovom carstvu i onom unutrašnjem, božanskom životu koji je osnova prave pobožnosti.

"Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što jedete kuće udovičke, i lažno se Bogu molite dugo; zato ćete većma biti osu}eni." Fariseji su imali veliki uticaj na narod i iskorišćavali su ga za svoj interes. Pridobijali su poverenje pobožnih udovica i predstavljali im kao dužnost da svoja imanja posvete u verske svrhe. Obezbe}ujući upravu nad njihovim novcem ovi podli smutljivci su ga koristili za svoje dobro. Da bi prikrili svoje nepoštenje, izgovarali su duge javne molitve i pravili veliku predstavu pobožnosti. Hristos je izjavio da će ovo licemerstvo navući na njih veću osudu. Isti ukor upućen je mnogima koji se i u naše vreme hvale svojom pobožnošću. Njihovi životi umrljani su sebičnošću i pohlepom, ali oni sve to pokrivaju odećom prividne čistote i na taj način za izvesno vreme obmanjuju svoje bližnje. Me}utim, oni ne mogu da prevare Boga. On čita svaku nameru srca i sudiće svakom čoveku prema njegovim delima.

Hristos je bez milosti osu}ivao zloupotrebe, ali je bio pažljiv da ne smanji obaveze. Ukoravao je sebičnost koja je iznu}ivala i zloupotrebljavala darove udovica. Istovremeno je pohvalio udovicu koja je donela svoj dar u Božju haznu. Ljudska zloupotreba dara ne može odvratiti Božji blagoslov od darodavca.

Isus je bio u predvorju u kome su se nalazila spremišta za darove i pažljivo posmatrao one koji su dolazili da prilože svoje darove. Mnogi bogataši donosili su velike sume koje su razmetljivo prilagali. Isus ih je sa žalošću posmatrao, ali nije ništa govorio o njihovim velikodušnim darovima. Ubrzo se Njegovo lice razvedrilo kada je video siromašnu udovicu kako se tiho približava, kao da se boji da bude primećena. Dok su bogati i oholi prilazili da polože svoje darove, ona se ponizno povukla i ostala po strani. Pa ipak, čeznula je da učini nešto za delo koje je volela ma kako to neznatno bilo. Gledala je dar u svojoj ruci. Bio je veoma mali u pore}enju sa darovima onih koji su bili oko nje, ali to je bilo sve što je imala. Čim je dobila priliku, brzo je ubacila svoje dve lepte i žurno se okrenula da ode. Me}utim, dok je ovo činila zapazila je Isusa koji ju je pažljivo posmatrao.

Spasitelj je pozvao svoje učenike i ukazao im na udovičino siromaštvo. Tada su reči Njegove pohvale doprle do njenog uha: "Zaista vam kažem: Ova siromašna udovica metnu više od svih." Suze radosnice ispunile su njene oči kada je osetila da je njen čin shvaćen i cenjen. Mnogi bi joj savetovali da svoj mali poklon zadrži za svoje potrebe jer bi se u rukama dobro uhranjenih sveštenika, potpuno izgubio me}u mnogim velikim darovima donesenim u haznu. Ali Isus je razumeo njenu pobudu. Verovala je da je Bog odredio službu u hramu i želela da učini najviše što može da bi je poduprla. Učinila je što je mogla i njeno delo trebalo je da postane spomenik koji će očuvati sećanje na nju kroz sva vremena, i njena radost u večnosti. Njeno srce išlo je sa njenim darom; njegova vrednost procenjena je ne vrednošću novčića, već ljubavlju prema Bogu i zanimanjem za Njegovo delo koje je podstaklo ovaj čin.

O siromašnoj udovici Isus je rekao da "metnu više od svih". Bogati su poklonili od svoga obilja, a mnogi od njih da bi ih ljudi videli i poštovali. Njihovi veliki darovi nisu ih lišili nikakve udob-

nosti ili čak raskoši; nisu zahtevali nikakvu žrtvu i zato se po vrednosti nisu mogli uporediti sa udovičinom leptom.

Pobude daju karakter našim delima, stavljajući na njih pečat sramote ili visoke moralne vrednosti. Bog ne uračunava u najvrednije velika dela koja svako oko vidi i svaki jezik hvali. Male dužnosti radosno obavljene, mali darovi kojima se ne razmeće i koji za ljudske oči izgledaju bezvredni, često su najveći u Njegovim očima. Srce puno vere i ljubavi milije je Bogu od najskupocenijeg dara. Siromašna udovica dala je ono što joj je bilo potrebno za život da bi učinila ono malo što je učinila. Lišila se hrane dajući te dve lepte za delo koje je volela. Učinila je to u veri, sa puno poverenja da njen nebeski Otac neće previdеti njenu veliku potrebu. Njen nesebični duh i vera kao u deteta zadobili su Spasiteljevu pohvalu.

Me}u siromašnima ima mnogo onih koji čeznu da pokažu svoju zahvalnost Bogu za Njegovu milost i istinu. Oni žarko žele da podjednako učestvuju u podupiranju Njegovog dela zajedno sa svojom imućnijom braćom. Ove duše ne treba obeshrabrivati. Neka i oni prilože svoje lepte u nebesku riznicu. Ako su date iz srca ispunjenog ljubavlju prema Bogu, ove na izgled sitnice postaće posvećeni darovi, neprocenjive žrtve kojima se Bog raduje i daje blagoslov.

Kada je rekao o udovici da "metnu više od svih", Isusove reči bile su istinite, ne samo u odnosu na pobudu, već i rezultate njenog dara. "Dve lepte, koje čini jedan kodrant" donele su Božjoj hazni iznos novca koji je bio mnogo veći od doprinosa svih bogatih Jevreja. Uticaj tog malog dara bio je kao reka, mala na svom početku, ali koja se širi i produbljuje dok teče kroz vekove. Na hiljadu načina doprinosio je potpori siromašnih i širenju Jevan}elja. Njen primer samopožrtvovnosti delovao je neprekidno na hiljade srca u svakoj zemlji i u svakom naraštaju. On se obraćao i bogatima i siromašnima, pa su njihovi darovi povećali vrednost njenog dara. Božji blagoslov nad udovičinim leptama učinio ih je izvorom velikih uspeha. To isto doga}a se sa svakim darom koji se poklanja i svakim delom koje se učini sa iskrenom željom da bude na slavu Bogu. On je povezan sa ciljevima Svemogućega. Njegov uticaj na dobro ne može da izmeri nijedan čovek.

Spasitelj je nastavio sa svojom javnom optužbom književnika i fariseja: "Teško vama vo}e slepima koji govorite: Ako se ko kune crkvom ništa je, a ko se kune zlatom crkvenim kriv je. Budale slepe! Šta je veće, ili zlato, ili crkva koja zlato osveti. I ako se ko kune oltarom ništa je to, a koji se kune darom koji je na njemu kriv je. Budale slepe! Šta je veće, ili dar, ili oltar koji dar osveti?" Sveštenici su tumačili Božje zahteve svojim lažnim i skučenim merilima. Zamišljali su da pravilno razlikuju veličinu krivice različitih grehova, olako su prelazili preko nekih, a druge, iako su imali manje posledice, smatrali su neoprostivim. Uz novčanu naknadu osloba}ali su ljude njihovih zaveta. Ponekad su za velike sume novca prelazili preko strašnih zločina. Istovremeno, u drugim slučajevima ovi sveštenici i poglavari izricali bi oštre presude za beznačajne prekršaje.

"Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru, a ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati." Ovim rečima Hrirtos ponovo osu}uje zloupotrebu svete obaveze. On ne odbacuje samu obavezu. Bog je uspostavio sistem desetka i on je poštovan od najranijih vremena. Avram, otac vernih, dao je desetak od svega što je posedovao. Jevrejski poglavari priznavali su obavezu davanja desetka i to je bilo u redu, ali nisu dopustili narodu da po svom osvedočenju izvrši svoju dužnost. Za svaki slučaj samovoljno su postavljali pravila. Zahtevi su postali tako složeni da ih je bilo nemoguće ispuniti. Niko nije znao kada je izvršio svoje obaveze. Sistem, kako ga je Bog dao, bio je pravičan i razuman, ali sveštenici i rabini su ga načinili mučnim teretom.

Sve što Bog zapoveda ima svoju važnost. Hristos priznaje davanje desetka kao dužnost, ali pokazao je da ono ne može da opravdava zanemarivanje ostalih obaveza. Fariseji su bili veoma tačni u davanju desetka od baštenskih biljaka kao što su nana, kim i rutvica; to ih je malo stajalo, a donosilo im je ugled zbog tačnosti i svetosti. Istovremeno, njihova beskorisna ograničenja ugnjetavala su narod i uništavala poštovanje prema sistemu koji je sam Bog propisao. Zaokupljivali su umove ljudi beznačajnim razlikama i skretali njihovu pažnju sa osnovnih istina. Ono što je bilo pretežnije u Zakonu - pravda, milost i istina - bilo je zanemareno. "Ovo", rekao je Hristos, "trebalo je činiti i ono ne ostavljati".

Druge zakone rabini su izopačili na sličan način. Uputstvima koja su data preko Mojsija, bilo je zabranjeno jesti sve što je nečisto. Upotreba svinjskog mesa, kao i mesa nekih drugih životinja, bila je zabranjena, pošto unosi u krv nečiste tvari i skraćuje život. Me}utim, fariseji nisu ostavili ova ograničenja onakvim kakvim ih je Bog dao. Odlazili su u neopravdane krajnosti. Izme}u ostalog, od naroda se zahtevalo da proce}uje svu vodu da se u njoj ne bi našao i najmanji insekt, koji bi se mogao svrstati u nečiste životinje. Isus je upore}ujući ove sitničarske zahteve sa veličinom njihovih stvarnih greha, rekao farisejima: "Vo}e slepima koji oce}ujete komarca, a kamilu proždirete."

"Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što ste kao okrečeni grobovi, koji se spolja vide lepi, a unutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistote." Kao što je okrečen i lepo ukrašen grob sakrivao ostatke koji se raspadaju, tako je i spoljašnja svetost sveštenika i poglavara skrivala bezakonje. Isus je nastavio: "Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što zidate grobove prorocima i krasite rake pravednika, i govorite: Da smo mi bili u vreme svojih otaca, ne bismo s njima pristali na krv proroka. Time samo svedočite za sebe da ste sinovi onih koji su pobili proroke." Da bi pokazali svoje poštovanje prema umrlim prorocima, jevrejski sveštenici su bili veoma revni u ulepšavanju njihovih grobova, ali nisu iskoristili njihova učenja niti su obraćali pažnju na njihove ukore.

U Hristovo vreme ljudi su praznoverno poštovali mesta počivanja mrtvih i trošili velike sume novca za njihovo ukrašavanje. U Božjim očima to je bilo idolopoklonstvo. U svom neprikladnom poštovanju mrtvih, ljudi su pokazivali da ne vole Boga iznad svega, niti svoje bližnje kao sami sebe. Isto idolopoklonstvo u velikoj meri gaji se i danas. Mnogi su krivi zato što zanemaruju udovice i siročad, bolesne i siromašne, da bi podigli skupocene spomenike mrtvima. Vreme, novac i rad neštedimice se troše za ovaj cillj, dok dužnosti prema živima - dužnosti koje je Hristos jasno naložio, ostaju neizvršene.

Fariseji su izgra}ivali grobove proroka i ukrašavali njihove grobnice i govorili jedan drugome: Da smo živeli u vreme svojih očeva ne bismo se udružili sa njima u prolivanju krvi Božjih slugu. Istovremeno planirali su da oduzmu život Njegovom Sinu. To treba da bude pouka i za nas. To treba da otvori naše oči za sotonsku silu kojom obmanjuje um i okreće ga od svetlosti istine. Mnogi idu farisejskim tragom. Odaju poštovanje onima koji su umrli za svoju veru. Čude se slepilu Jevreja koje su pokazali odbacujući Hrista. Da smo živeli u Njegovo vreme, izjavljuju oni, rado bismo prihvatili Njegovo učenje, ne bismo nikada bili saučesnici u grehu onih koji su odbacili Spasitelja. Me}utim, kada poslušnost prema Bogu zahteva samoodricanje i poniznost, te iste osobe guše svoja osvedočenja i odbijaju poslušnost. Tako ispoljavaju isti duh kao i fariseji koje je Hristos osudio.

Jevreji su jedva shvatili ogromnu odgovornost povezanu sa odbacivanjem Hrista. Od vremena kada je prolivena prva nevina krv, kada je pravedni Avelj pao od Kajinove ruke, ponavlja se ista istorija sa krivicom koja postaje sve veća. U sva vremena proroci su podizali svoje glasove protiv grehova careva, vladara i naroda, govoreći ono što im je Bog naložio, slušajući Njegovu volju po cenu svog života. Iz naraštaja u naraštaj gomilala se strašna kazna za one koji su odbacivali svetlost i istinu. To su sada na svoju glavu navlačili Hristovi neprijatelji. Greh sveštenika i poglavara bio je veći od greha bilo kog prethodnog naraštaja. Svojim odbacivanjem Spasitelja, sami su postali odgovorni za krv svih pravednika ubijenih od Avelja do Hrista. Uskoro će se do prelivanja ispuniti čaša njihovog bezakonja. Uskoro će se ona izliti na njihove glave kao osveta pravde. Isus ih je na to opomenuo:

"Da do}e na vas sva krv pravedna što je prolivena na zemlji od krvi Avelja pravednog do krvi Zarije sina Varahijina, kojega ubiste me}u crkvom i oltarom. Zaista vam kažem da će ovo sve doći na rod ovaj."

Književnici i fariseji koji su slušali Isusa poznavali su istinitost Njegovih reči. Znali su kako je ubijen prorok Zaharija. Još dok su reči božanske opomene bile na njegovim usnama, sotonski bes zahvatio je otpalog cara i po njegovoj zapovesti prorok je ubijen. Njegova krv obeležila je kamenje u predvorju hrama i nije se mogla ukloniti; ostala je kao svedočanstvo protiv otpalog Izrailja. Dok god hram bude stajao ostaće i mrlja od pravedne krvi koja traži od Boga da bude osvećena. Dok je Isus podsećao na ove strašne grehe, strah je prostrujao mnoštvom.

Gledajući unapred, Isus je izjavio da će okorelost Jevreja i njihova netrpeljivost prema Božjim slugama biti istovetna sa onom u prošlosti:

"Zato evo ja ću k vama poslati proroke i premudre i književnike; i vi ćete jedne pobiti i raspeti, a jedne biti po zbornicama svojim i goniti od grada do grada." Proroci i mudraci, puni vere i Svetoga Duha - Stefan, Jakov i mnogi drugi - biće osu}eni i ubijeni. Rukom podignutom prema nebu i božanskom svetlošću koja je okružavala Njegovu ličnost, Hristos je govorio kao sudija onima koji su stajali pred Njim. Njegov glas, koji je tako često nežno pozivao, sada je karao i osu}ivao. Slušaoci su zadrhtali. Utisak koji su ostavile Njegove reči i Njegov pogled nikada se nisu mogli izbrisati.

Hristov gnev bio je uperen protiv licemerstva, velikih grehova, kojima su ljudi razarali svoje duše, varali narod i obeščašćivali Boga. U duboko prevarnom rasu}ivanju sveštenika i poglavara, prepoznao je delovanje Sotoninih oru}a. Njegova osuda greha bila je oštra i pokretala na ispitivanje, ali nije izgovorio nijednu osvetničku reč. Bio je ispunjen svetim gnevom prema knezu tame, ali nije ispoljio nikakvo razdražljivo raspoloženje. Tako će i čovek koji živi u skladu sa Bogom i odlikuje se dragocenim osobinama ljubavi i milosti, biti ispunjen pravednim gnevom prema grehu, ali neće biti pokrenut strašću da ruži one koji ga ruže. On će u Hristu sačuvati mir i vlast

nad sobom, čak i onda kada se susretne sa onima koji pokretani silama odozdo brane neistinu.

Božansko sažaljenje ogledalo se na licu Božjeg Sina dok je laganim pogledom obuhvatao hram i svoje slušaoce. Glasom prigušenim dubokim bolom i gorkim suzama, uzviknuo je: "Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne hteste!" To je bila borba odvajanja. U Hristovom plaču izlivalo se samo Božje srce. To je tajanstveni rastanak Božje ljubavi koja dugo trpi.

I fariseji i sadukeji bili su ućutkani. Isus je sabrao svoje učenike i pripremio se da napusti hram, ne kao pobe}en koga su neprijatelji primorali da ih napusti, već kao Onaj čiji je posao završen. Izašao je iz borbe kao pobednik.

Dragocene istine koje su tog značajnog dana potekle sa Hristovih usana, sačuvane su u mnogim srcima. Nove misli i nove težnje probudile su se u njihovom životu, i nova istorija je otpočela. Posle Hristovog raspeća i vaskrsenja, ovi ljudi odlučno su istupili i ispunili božanski nalog sa mudrošću i revnošću koje su bile uskla}ene sa veličinom dela. Nosili su vest koja se obraćala ljudskim srcima, potkopavajući stare predrasude koje su dugo sputavale hiljade ljudi. Pred njihovim svedočanstvom ljudske teorije i filozofije postale su kao prazne priče. Silni su bili rezultati proistekli iz Spasiteljevih reči upućenih zadivljenom i strahopoštovanjem obuzetom mnoštvu u jerusalimskom hramu.

Me}utim, Izrailj kao narod ostavio je svog Boga. Odlomile su se prirodne maslinove grane. Posmatrajući po poslednji put unutrašnjost hrama, Isus je sa dubokim bolom rekao: "Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Jer vam kažem: Nećete mene videti od sada dok ne rečete: Blagosloven koji ide u ime Gospodnje." Do sadaje hram nazivao domom svoga Oca, ali sada, pošto Božji Sin bude izašao izvan tih zidova, Božja slava zauvek će se povući iz hrama sazidanog Njemu u slavu. Od sada njegovi obredi neće imati nikakav značaj, a njegove službe postaće uzaludne.

U PREDVORJU

(Jovan 12,20-43)

"A bejahu neki Grci me}u onima koji bejahu došli na praznik da se mole Bogu. Oni dakle pristupiše k Filipu, koji beše iz Vitsaide Galilejske, i moljahu ga govoreći: Gospodine! Mi bismo hteli da vidimo Isusa. Doće Filip i kaza Andriji, a Andrija i Filip opet kazaše Isusu."

U to vreme izgledalo je da je Hristovo delo žestoko poraženo. On je bio pobednik u raspravi sa sveštenicima i farisejima, ali bilo je očigledno da Ga oni nikada neće prihvatiti za Mesiju. Došlo je do konačnog odvajanja. Njegovim učenicima slučaj je izgledao beznadežan. Ali, Hristos se približavao ostvarenju svoga dela. Veliki doga}aj koji se ticao ne samo jevrejskog naroda, već i celog sveta, uskoro će se odigrati. Kada je Isus čuo žarku želju "mi bismo hteli da vidimo Isusa" u kojoj je odjekivao vapaj celog sveta, Njegovo se lice ozarilo i On je rekao: "Do}e čas da se proslavi Sin čovečiji." U molbi Grka video je predznak rezultata svoje velike žrtve.

Ovi ljudi došli su sa zapada da na}u Spasitelja na kraju Njegovog života, kao što su mudraci u početku došli sa istoka. U vreme Hristovog ro}enja jevrejski narod bio je toliko zaokupljen svojim častoljubivim planovima da nije ni znao za Njegov dolazak. Mudraci iz neznabožačke zemlje došli su sa svojim darovima do jasala da se poklone Spasitelju. Tako su i Grci, predstavnici naroda, plemena i ljudi sveta došli da vide Isusa. Spasiteljev krst tako će privući ljude iz svih zemalja i svih vekova. Tako će "mnogi od istoka i zapada doći i sešće za trpezu s Avram i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskome" (Matej 8,11).

Grci su čuli o Hristovom pobedonosnom ulasku u Jerusalim. Neki su pretpostavljali i širili vesti da je isterao sveštenike i poglavare iz hrama, da se sprema da zauzme Davidov presto i zavlada kao car u Izrailju. Grci su čeznuli da doznaju istinu o Njegovoj misiji. "Mi bismo hteli da vidimo Isusa", kazali su oni. Njihova želja bila je ispunjena. Kada je bio obavešten o njihovoj želji, Isus se nalazio u onom delu hrama iz koga su bili isključeni svi osim Jevreja, ali pošao je Grcima u spoljašnje predvorje i lično razgovarao sa njima.

Čas Hristovog proslavljanja je došao. Stajao je u senci krsta i raspitivanje Grka pokazalo Mu je da će žrtva koju će uskoro prineti dovesti Bogu mnoge sinove i kćeri. On je znao da će Ga ovi Grci uskoro videti u položaju o kome nisu imali nikakvu predstavu. Videće Ga postavljenog pored Varave, razbojnika i ubice, koga će radije osloboditi nego Božjeg Sina. Slušaće narod, podstaknut od sveštenika i poglavara, kako se odlučuje. A na pitanje "šta ću činiti s Isusom prozvanim Hristom", odgovor će biti "da se razapne" (Matej 27,22). Prinošenjem ove žrtve za greh ljudi, Hristos je znao da će se Njegovo carstvo upotpuniti i proširiti po celom svetu. On će delovati kao Obnovitelj i Njegov Duh će nadvladati. Za trenutak pogledao je u budućnost i čuo je glasove kako u svim delovima Zemlje objavljuju: "Gle, jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29). U ovim strancima video je zalog velike žrtve kada će zid koji je rastavljao Jevreje i neznabošce biti porušen i kada će svi narodi, jezici i plemena čuti vest spasenja. Očekivanje ovoga, ispunjenje svojih nada, izrazio je rečima: "Do}e čas da se proslavi Sin čovečiji." Ali, način na koji ovo proslavljanje mora da se zbude, nikada nije izlazio iz Hristovih misli. Sakupljanje neznabožaca trebalo je da se zbude nakon Njegove smrti koja se približavala. Svet može da se spase jedino Njegovom smrću. Kao i pšenično zrno, Sin čovečiji treba da bude bačen u zemlju, da umre i bude sakriven od pogleda; ali ponovo će oživeti.

Hristos je govorio o svojoj budućnosti, služeći se slikama iz prirode, da bi Njegovi učenici mogli razumeti. Njegovom smrću trebalo je da se ostvari pravi rezultat Njegove misije. "Zaista, zaista vam kažem", rekao je On, "ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi". Kada pšenično zrno padne na tle i umre, ono niče i donosi rod. Tako će i Hristova smrt doneti rod za Božje carstvo. U skladu sa zakonom biljnoga carstva, život treba da bude rezultat Njegove smrti.

Oni koji obra}uju zemlju ovu sliku imaju uvek pred sobom. Iz godine u godinu čovek čuva svoju zalihu pšenice time što prividno baca najodabraniji deo. Izvesno vreme on mora ostati sakriven pod brazdom, da ga Gospod nadgleda. Tada se pojavljuje vlat, zatim klas, a onda zrno u klasu. Ali ovaj razvoj ne može da se dogodi sve dok se zrno ne zakopa i sakrije od pogleda, i na izgled bude izgubljeno.

Seme pohranjeno u zemlji donosi plod, a ovaj se opet seje. Na taj način žetva se umnožava. Tako će i Hristova smrt na krstu Golgote doneti rod za život večni. Duboko razmišljanje o ovoj žrtvi biće slava onima koji će, kao njen plod, živeti kroz svu večnost.

Pšenično zrno koje čuva svoj život ne može da donese nikakav rod. Ono ostaje samo. Hristos je mogao, da je to izabrao, da se spase smrti. Ali, da je to učinio, morao bi da ostane sam. Ne bi mogao da dovede Bogu sinove i kćeri. Jedino odricanjem od svoga života, mogao je dati život ljudskom rodu. Samo padom na zemlju i umiranjem, mogao je postati seme za tu veliku žetvu - tog velikog mnoštva iz svakog plemena, kolena, jezika i naroda koji su otkupljeni Bogu.

Sa ovom istinom Hristos povezuje pouku o samopožrtvovnosti koju svi treba da naučimo: "Koji ljubi dušu svoju izgubiće je, i ko mrzi na dušu svoju na ovom svetu, sačuvaće je za život večni." Svi koji će doneti rod kao saradnici sa Hristom, moraju najpre da padnu u zemlju i umru. Život mora da se baci u brazdu potreba ovog sveta. Samoljublje, samoživost moraju da umru. Zakon samopožrtvovnosti je zakon samoodržanja. Ratar čuva svoju pšenicu time što je baca. Tako je i u ljudskom životu. Davati znači živeti. Život koji želi da se sačuva je život koji se dragovoljno daje u službu Bogu i čoveku. Oni koji u ovom svetu radi Hrista žrtvuju svoj život, sačuvaće ga za večni život.

Život služenja samome sebi je kao i zrno koje se pojede. Ono iščezne, ali se ne umnožava. Čovek može da skupi za sebe sve što mu je dostupno, može da živi, razmišlja i planira za sebe, ali njegov život prolazi, a on ostaje bez ičega. Zakon služenja sebi je zakon samouništenja.

"Ko meni služi", rekao je Isus, "za mnom nek ide, i gde sam ja, onde i sluga moj neka bude; i ko meni služi onoga će poštovati Otac moj". Svi koji su sa Isusom nosili krst žrtve biće sa Njim sudeonici u Njegovoj slavi. U svom poniženju i bolu Hristos se radovao što će Njegovi učenici biti proslavljeni s Njim. Oni su plod Njegove samopožrtvovnosti. Njegova nagrada i Njegova radost kroz večnost biće Njegov karakter i duh ostvaren u njima. Ova radost koju dele sa Njim, kao plod svog rada i žrtve, vidi se u srcu i životu drugih. Oni su Hristovi saradnici i Otac će ih poštovati kao što poštuje svoga Sina.

Vest o Grcima, koja je predskazivala sakupljanje neznabožaca, podsetila je Isusa na Njegovu celokupnu misiju. Delo otkupljenja izašlo Mu je pred oči, od vremena kada je na nebu načinjen nacrt do smrti koja je sada bila tako bliska. Tajanstveni oblak kao da je obavio Božjeg Sina. Njegovu tamu osetili su oni koji su Mu bili blizu. Sedeo je duboko zamišljen. Tišinu je najzad prekinuo Njegov žalostan glas: "Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oče! Sačuvaj me od ovoga časa." Već unapred Hristos je ispijao čašu gorčine. Njegova ljudska priroda ustuknula je pred časom u kome će biti napušten, kada će Ga prividno ostaviti čak i sam Bog, kada će Ga svi gledati ranjenog, bijenog od Boga i mučenog. Zadrhtao je od izlaganja javnosti, od toga što će se sa Njim postupiti kao sa najgorim prestupnikom, od sramne i nečasne smrti. Naslućivanje sukoba sa silama tame, svest o strahovitom teretu ljudskih prestupa i Očevog gneva zbog greha, učinili su da Isusu klone duh i da Mu se samrtno bledilo razlije po licu.

Zatim je nastupilo božansko pokoravanje Očevoj volji. "Ali zato", rekao je On, "do}oh na čas ovaj. Oče! proslavi ime svoje!" Samo Hristovom smrću moći će da se uništi Sotonino carstvo. Jedino na taj način čovek može biti otkupljen, a Bog proslavljen. Isus je pristao na samrtne muke, On je prihvatio žrtvu. Veličanstvo neba pristalo je da pati kao Nosilac greha. "Oče! Proslavi ime

svoje!", rekao je. Kada je Hristos izgovorio ove reči, iz oblaka koji je lebdeo nad Njegovom glavom, čuo se odgovor: "I proslavio sam, i opet ću proslaviti." Ceo Hristov život, od jasala do trenutka kada su ove reči izgovorene, proslavljao je Boga i u iskušenju koje će doći Njegove božansko-ljudske patnje zaista će proslaviti ime Njegovog Oca.

Kada se začuo glas, svetlost se probila kroz oblak i okružila Hrista, kao da su se ruke Beskonačne Sile, slično plamenom zidu, obavile oko Njega. Ljudi su posmatrali ovaj prizor sa strahom i začu}enošću. Niko se nije usu}ivao da progovori. Nemih usana i uzdržanog daha svi su stajali očiju uprtih u Isusa. Pošto je Otac dao ovo svedočanstvo, oblak se podigao i razišao po nebu. Tada se vidljiva veza izme}u Oca i Sina prekinula.

"A kad ču narod koji stajaše, govorahu: An}eo mu govori." Me}utim, Grci koji su se raspitivali, videli su oblak, čuli glas, shvatili njegovo značenje i zaista prepoznali Hrista; On im se otkrio kao Poslani od Boga.

Božji glas čuo se prilikom Isusovog krštenja na početku Njegove službe i ponovo prilikom Njegovog preobraženja na gori. Sada se čuo po treći put na kraju Njegove službe, u prisustvu velikog broja ljudi i u naročitim okolnostima. Isus je upravo izrekao najozbiljniju istinu o stanju Jevreja. Uputio je svoj poslednji poziv i objavio njihovu sudbinu. Sada je Bog ponovo stavio svoj pečat na misiju svoga Sina. Priznao je Onoga koga je Izrailj odbacio. "Ovaj glas ne bi mene radi", rekao je Isus, "nego naroda radi". To je bio vrhunski dokaz o Njegovom mesijanstvu, znak od Oca da je Isus govorio istinu i da je bio Božji Sin.

"Sad je sud ovome svetu", nastavio je Hristos, "sad će biti isteran knez ovoga sveta napolje. I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi. I ovo govoraše da pokaže kakvom će smrti umreti." Ovo je kriza sveta. Ako postanem žrtva za grehe ljudi, svet će se prosvetliti. Sotonina vlast nad ljudskim dušama biće slomljena. Izbrisani Božji lik obnoviće se u ljudskom rodu i porodica svete i verne Božje dece na kraju će naslediti nebeski dom. To će biti plod Hristove smrti. Spasitelj se zadubio u posmatranje prizora pobede koji se pojavio pred Njim. Video je krst, surovi, sramni krst sa svim pratećim strahotama, kako blista slavom.

Me}utim, delo spasenja ljudi nije sve što je ostvareno krstom. Božja ljubav otkrila se svemiru. Knez ovoga sveta je izgnan. Optužbe koje je Sotona iznosio protiv Boga su opovrgnute. Prekori koji su upućeni Nebu zauvek su odbačeni. An}eli kao i ljudi privučeni su Otkupitelju.

"I kadja budem podignut od zemlje", rekao je On, "sve ću privući k sebi".

Mnogi ljudi bili su oko Hrista dok je izgovarao ove reči i jedan je rekao: "Mi čusmo iz zakona da će Hristos ostati vavek; kako ti govoriš da se Sinu čovečijemu valja podignuti? Ko je taj Sin čovečij? A Isus im reče: Još je malo vremena videlo s vama; hodite dok videlo imate da vas tama ne obuzme; jer ko hodi po tami ne zna kuda ide. Dok videlo imate verujte videlo, da budete sinovi videla."

"Ako je i činio tolika čudesa pred njima, opet ga ne verovahu." Jednom su upitali Spasitelja: "Kakav dakle ti pokazuješ znak da vidimo i da verujemo?" (Jovan 6,30). Bezbrojni znaci su bili dati, ali oni su zatvorili svoje oči i otvrdli svoja srca. Sada kada je sam Otac progovorio, i kad više nisu mogli tražiti neki drugi znak, opet su odbijali da veruju.

"Ali opet i od knezova mnogi ga verovaše; nego radi fariseja ne priznavahu, da ne bi bili izgnani iz zbornice." Više su voleli ljudsku hvalu nego Božje odobravanje. Da bi se spasli od prekora i sramote, odrekli su se Hrista i odbacili ponudu večnog života. A kako je mnogo onih koji su kroz sve vekove isto postupili! Na sve njih odnose se Spasiteljeve reči opomene: "Ko ljubi dušu svoju izgubiće je." "Koji se odreče mene", rekao je Isus, "i ne prima reči moje, ima sebi sudiju: reč koju ja govorih ona će mu suditi u poslednji dan" (Jovan 12,48).

Teško onima koji ne znaju vreme svoga poho}enja! Polako i žalosna srca Hristos je zauvek napustio predvorje hrama.

NA MASLINSKOJ GORI

(Matej 24; Marko 13; Luka 21,J-38)

Hristove reči sveštenicima i poglavarima: "Evo će vam se ostaviti vaša kuća pusta" (Matej 23,38), izazvale su strah u njihovom srcu. Činili su se ravnodušnima, ali stalno su razmišljali o značaju ovih reči. Izgledalo je kao da im preti neka nevidljiva opasnost. Da li je moguće da će ovaj veličanstveni hram, koji je bio ponos celog naroda, uskoro postati gomila ruševina? I učenici su predosećali zlo i nespokojno su očekivali mnogo odre}eniji Isusov iskaz. Dok su sa Njim izlazili iz hrama, skrenuli su Njegovu pažnju na njegovu postojanost i lepotu. Kamenje hrama bilo je od najčistijeg mermera, savršene beline, a neko od njih izuzetne veličine. Deo zida odoleo je opsadi Navuhodonosorove vojske. Savršeno izgra}en izgledao je kao jedinstven kamen, ceo izva}en iz kamenoloma. Učenici nisu mogli da shvate kako ti moćni zidovi mogu biti porušeni.

Šta je mogao misliti Odbačeni, dok je Njegova pažnja bila skrenuta na veličanstvenost hrama. Prizor pred Njim zaista je bio izvanredan, ali On je sa tugom rekao da sve to vidi. Zgrade su zaista veličanstvene. Vi pokazujete na ove zidove kao na potpuno neuništive, ali čujte moje reči: Doći će dan kada "neće ostati ovde ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti".

Hristove reči izgovorene su pred velikim brojem slušalaca, ali kada je ostao sam i seo na Maslinskoj gori, prišli su Mu Petar, Jovan, Jakov i Andrija, i rekli: "Kaži nam kad će to biti? I kakav je znak Tvojega dolaska i posletka veka?" Isus svojim učenicima nije odgovorio odvajajući razorenje Jerusalima od velikog dana svoga dolaska. Združio je opise ova dva doga}aja. Da je svojim učenicima otkrio buduće doga}aje onako kako ih je sam sagledavao, oni ne bi bili u stanju da podnesu taj prizor. U svojoj milosti prema njima združio je opise ove dve velike krize, prepuštajući učenicima da sami odrede značenje. Kada je ukazivao na razorenje Jerusalima, Njegove proročke reči su dosezale daleko iza ovoga doga}aja do konačnog uništenja u onaj dan kada će Gospod ustati sa svoga mesta da kazni svet za njegovo bezakonje, kada će Zemlja otkriti svoje krvi i neće više pokrivati pobijene svoje. Sve ovo izlaganje upućeno je ne samo učenicima, već i onima koji će živeti u poslednjim prizorima istorije ove Zemlje.

Obraćajući se učenicima, Hristos je rekao: "Čuvajte se da vas ko ne prevari. Jer će mnogi doći u ime moje govoreći: Ja sam Hristos. I mnoge će prevariti." Pojaviće se mnoge lažne mesije, tvrdeći da čine čuda i izjavljujući da je došlo vreme oslobo}enja jevrejskog naroda. Oni će prevariti mnoge. Hristove reči su se ispunile. Izme}u Njegove smrti i opsade Jerusalima pojavile su se mnoge lažne mesije. Me}utim, ova opomena data je i onima koji žive u ovom veku. Iste prevare koje su se činile pre razorenja Jerusalima, činile su se u toku vekova i opet će se činiti.

"Ćućete ratove i glasove o ratovima. Gledajte da se ne uplašite; jer treba da to sve bude. Ali nije još tada posledak." Pre razorenja Jerusalima, ljudi su se borili za vrhovnu vlast. Carevi su ubijani. Oni, za koje se pretpostavljalo da su najbliži prestolu, bili su ubijani. Bilo je ratova i glasova o ratovima. "Jer treba da to sve bude", rekao je Hristos, "ali nije još tada posledak. Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svetu. A to je sve početak stradanja." Hristos je rekao da kad rabini vide ove znake, proglasiće ih za Božji sud nad narodima zbog toga što Njegov izabrani narod drže u ropstvu. Oni će izjaviti da su ovi znaci obeležja Mesijinog dolaska. Nemojte dozvoliti da vas prevare; oni su početak Njegovih sudova. Ljudi su gledali samo na sebe. Nisu se pokajali i obratili da bi ih Ja iscelio. Znaci koje oni tumače kao obeležja svoga oslobo}enja iz ropstva, znaci su njihovog uništenja.

"Tada će vas predati na muke, i pobiće vas, i svi će narodi omrznuti na vas imena mojega radi. I tada će se mnogi sablazniti, i drug druga izdaće, i omrznuće drug na druga." Religiozni ljudi su sve ovo pretrpeli. Očevi i majke izdavali su svoju decu. Deca su izdavala svoje roditelje. Prijatelji su izručivali svoje prijatelje neznabožačkim vlastima. Progonitelji su ostvarivali svoju nameru ubistvom Stefana, Jakova i drugih pobožnih ljudi.

Preko svojih slugu Bog je pružio ondašnjem jevrejskom narodu poslednju priliku za pokajanje. Otkrivao se preko svojih svedoka u njihovom hapšenju, su}enju i zatvoru. Ipak, njihove sudije izricale su im smrtne presude. To su bili ljudi kojih svet ne beše dostojan i time što su ih ubijali, ljudi su iznova razapinjali Božjeg Sina. Tako će to opet biti. Vlast će donositi zakone koji će ograničavati versku slobodu. Prisvojiće pravo koje pripada samo Bogu. Smatraće da mogu da vrše pritisak na savest, nad kojom samo Bog ima pravo. Upravo sada oni počinju; nastaviće da sprovode ovo delo sve dok ne stignu do granice preko koje ne mogu preći. Bog će posredovati za svoj verni narod koji drži Njegove zapovesti.

U svakoj prilici kada nastupi progonstvo, oni koji su očevici donose odluku ili za Hrista ili protiv Njega. Oni koji pokažu saosećanje prema onima koji su nepravedno osu}eni, pokazuju svoju privrženost Hristu. Drugi su pogo}eni zato što se načela istine neposredno kose sa njihovim postupcima. Mnogi se spotiču i padaju, odričući se vere koju su nekada zastupali. Oni koji otpadnu u vreme kušanja, da bi sačuvali svoju sigurnost, lažno će svedočiti i izdavaće svoju braću. Hristos je upozorio na ovo, da ne bismo bili iznena}eni neshvatljivim, surovim postupkom onih koji odbacuju svetlost.

Hristos je svojim učenicima dao znak o uništenju koje će doći na Jerusalim i poučio ih kako da se spasu: "A kad vidite da Jerusalim opkoli vojska onda znajte da se približilo vreme da opusti. Tada koji budu u Judeji neka beže u gore, i koji budu u gradu neka izlaze napolje, i koji su napolju neka ne ulaze u njega, jer su ovo dani osvete, da se izvrši sve što je napisano." Ova opomena je data da bude prihvaćena nakon četrdeset godina, prilikom razorenja Jerusalima. Mnogi ljudi su poslušali ovu opomenu i nijedan od njih nije poginuo prilikom zauzimanja grada.

"Nego se molite Bogu da ne bude bežanj vaša u zimu ni na Šabat", rekao je Hristos. On koji je načinio Šabat nije je ukinuo, prikovavši je na krst. Šabat nije ukinut niti poništen Njegovom

smrću. Četrdeset godina nakon Njegovog raspeća on je i dalje trebalo da bude poštovan kao svet. Četrdeset godina trebalo je da se učenici mole da njihovo bežanje ne bude u dan Šabata.

Od razorenja Jerusalima, Hristos je brzo prešao na jedan veći doga}aj, na poslednju kariku u lancu istorije ove Zemlje, na dolazak Božjeg Sina u veličanstvu i slavi. Izme}u ova dva doga}aja, pred Hristovim očima jasno se vide dugi vekovi tame, vekovi u kojima će Njegova crkva biti obeležena krvlju, suzama i samrtnim mukama. Njegovi učenici sada nisu mogli da podnesu posmatranje takvih prizora i Isus ih je samo ukratko spomenuo. "Jer će biti nevolja velika" rekao je, "kakova nije bila od postanja sveta dosada niti će biti; i da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao; ali izabranih radi skratiće se dani oni". Tokom više od hiljadu godina na Hristove sledbenike dolaziće takvo progonstvo kakvo svetu nije nikada ranije bilo poznato. Milioni Njegovih vernih svedoka biće ubijeni. Da se Božja ruka nije ispružila da sačuva svoj narod, svi bi izginuli. "Ali izabranih radi", rekao je, "skratiće se dani oni".

Rečima koje se ne mogu pogrešno razumeti, naš Gospod sada govori o svom drugom dolasku i upozorava na opasnosti koje će prethoditi Njegovom dolasku na Zemlju. "Tada ako vam ko reče: Evo ovde je Hristos, ili onde, ne verujte. Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane. Eto vam sve kazah napred. Ako vam dakle reku: Evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u sobama, ne verujte. Jer kao što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti dolazak Sina čovečijega." Kao jedan od znakova razorenja Jerusalima, Hristos je spomenuo: "Izaći će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge." Izašli su lažni proroci koji su prevarili narod i mnoge odveli u pustinju. Opsenari i vračari, tvrdeći da poseduju čudesnu silu odvlačili su za sobom narod u samoću planina. Me}utim, ovo proročanstvo izgovoreno je i za poslednje dane. Ovo je znak i drugog dolaska. Čak i sada, lažni hristosi i lažni proroci pokazuju znake i čudesa da bi zaveli Njegove učenike. Zar ne čujemo uzvik: "Evo ga u pustinji"? Zar nisu hiljade izašle u pustinju nadajući se da će naći Hrista? A zar se i danas sa hiljada skupova na kojima ljudi tvrde da održavaju vezu sa duhovima umrlih, ne čuje uzvik: "Evo ga u sobama"? To je upravo tvrdnja koju spiritizam ističe. Ali šta Hristos kaže? "Ne verujte. Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti dolazak Sina čovečijega."

Spasitelj daje znake svoga dolaska, a i više od toga. On utvr}uje vreme kada će se pojaviti prvi od ovih znakova: "I odmah po nevolji dana tih sunce će pomrčati, i mesec svoju svetlost izgubiti, i zvezde s neba pasti, i sile nebeske pokrenuti se. I tada će se pokazati znak Sina čovečijega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće Sina čovečijega gde ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom. I poslaće an}ele svoje s velikim glasom trubnim; i sabraće izabrane njegove od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa."

Na kraju velikog progonstva, izjavio je Hristos, Sunce će se pomračiti i Mesec neće davati svoju svetlost. Posle toga, zvezde će padati sa neba. A On kaže: "Od smokve naučite se priči: Kad se već njezine grane pomlade i ulistaju, znate da je blizu leto. Tako i vi kad vidite sve ovo, znajte da je blizu kod vrata" (Matej 24,32.33).

Hristos je dao znake svoga dolaska. On izjavljuje da mi možemo znati kada je blizu, čak pred vratima. On govori o onima koji vide ove znake: "Ovaj naraštaj neće proći dok se ovo sve ne zbude." Ovi znaci su se pokazali. Sada sigurno znamo da je Gospodnji dolazak blizu. "Nebo i zemlja proći će", kaže On, "ali reči moje neće proći".

Hristos će doći sa oblacima i velikom slavom. Mnoštvo sjajnih an}ela će Ga pratiti. On će doći da vaskrsne mrtve i preobrazi žive svete ljude iz slave u slavu. On će doći da prihvati one koji su Ga voleli i koji su držali Njegove zapovesti i da ih uzme k sebi. Nije zaboravio njih ni svoje obećanje. Karike porodičnog lanca opet će se spojiti. Dok gledamo svoje preminule, možemo razmišljati o jutru kada će odjeknuti Božja truba, "i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti" (1. Korinćanima 1J,J2). Još malo pa ćemo videti Cara u Njegovoj krasoti. Još malo i On će otrti sve suze sa očiju ljudi. Još malo i On će one koji ga izaberu "postaviti prave pred slavom svojom u radosti" (Juda 24). Zbog toga je dajući znake svoga dolaska rekao: "A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše."

Me}utim, dan i čas svoga dolaska Hristos nije otkrio. On je jasno saopštio svojim učenicima da sam ne može objaviti dan i čas svog drugog pojavljivanja. Da je imao slobodu da im ovo otkrije, zašto je trebalo da ih bodri da očuvaju stav stalnog iščekivanja? Ima onih koji tvrde da znaju tačan dan i čas Gospodnjeg dolaska. Oni su veoma ozbiljni u raspore}ivanju događaja u budućnosti. Ali, Gospod ih je opomenuo da napuste tle koje zauzimaju. Tačno vreme drugog dolaska Sina čovečjega je Božja tajna.

Hristos nastavlja, ukazujući na stanje sveta prilikom Njegovog dolaska: "Jer kao što je bilo u vreme Nojevo, tako će biti i dolazak Sina čovečijega. Jer kao što pred potopom je}ahu i pijahu, ženjahu se i udavahu, do onoga dana kad Noje u}e u kovčeg, i ne osetiše dok ne do}e potop i odnese sve, tako će biti i dolazak Sina čovečijega." Hristos ovde ne iznosi zemaljski milenijum, hiljadu godina, u toku kojih svi treba da se pripreme za večnost. On nam govori da kao što je bilo u Nojevo vreme, tako će biti i kada Sin čovečiji ponovo do}e.

Kako je bilo u Nojevo vreme? "I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle" (1. Mojsijeva 6,J). Stanovnici prepotopnog sveta odvratili su se od Boga, odbijajući da čine Njegovu svetu volju. Sledili su svoju grešnu maštu i izopačene zamisli. Uništeni su zbog svog bezakonja, a i danas, svet ide istim putem. On ne pokazuje nikakve laskave znake hiljadugodišnje slave. Prestupnici Božjeg zakona zlom ispunjavaju Zemlju. Njihova kla}enja, njihove konjske trke, njihovo kockanje, njihova raspusnost, njihov razvratan život, njihove neukrotive strasti, brzo ispunjavaju svet nasiljem.

U proročanstvu o uništenju Jerusalima Hristos je rekao: "I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu. I propovedaće se ovo jevan}elje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak." Ovo proročanstvo ponovo će se ispuniti. Veliko bezakonje onoga vremena potpuno odgovara bezakonju u ovom naraštaju. Tako je to i sa proročanstvom o propovedanju Jevan}elja. Pre pada Jerusalima, Pavle, nadahnut Svetim Duhom, objavljuje da je Jevan}elje "propovedano svoj tvari pod nebom" (Kološanima 1,23). Tako i sada, pre dolaska Sina čovečijega, večno Jevan}elje treba da se propoveda "svakome plemenu i jeziku i kolenu i narodu" (Otkrivenje 14,6.14). Bog "je postavio dan u koji će suditi vasionome svetu" (Dela 17,31). Hristos nam govori kada će doći taj dan. On ne kaže da će se ceo svet obratiti, već da će se propovedati "ovo jevan}elje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak". U našoj moći leži da objavljivanjem Jevan}elja svetu ubrzamo Gospodnji dolazak. Mi ne treba samo da čekamo, već da ubrzamo dolazak Božjeg dana (2. Petrova 3,12). Da je Hristova crkva izvršila svoj odre}eni posao kako joj je to Gospod naložio, ceo svet bi do sada bio opomenut i Gospod Isus u sili i velikoj slavi došao bi na našu Zemlju.

Pošto je opisao znake svoga dolaska, Hristos je rekao: "Tako i vi kad vidite ovo da se zbiva, znajte da je blizu carstvo Božje." "Stražite dakle jednako i molite se Bogu." Bog je uvek opominjao ljude o sudovima koji će doći. Oni koji su verovali Njegovoj vesti za svoje vreme i koji su se vladali po svojoj veri, poslušni Njegovim zapovestima, izbegli su osude koje su stigle neposlušne i neverne. Reč je došla Noju: "U}i u kovčeg ti i sav dom tvoj; jer te na}oh pravedna pred sobom." Noje je poslušao i bio spasen. Vest je došla Lotu: "Ustajte, idite iz mesta ovoga, jer će sada zatrti Gospod grad ovaj" (1. Mojsijeva 7,1; 19,14). Lot se stavio pod zaštitu nebeskih vesnika i bio spasen. Tako su i Hristovi učenici dobili opomenu o razorenju Jerusalima. Oni koji su pazili na znak o nastupanju uništenja i sklonili se iz grada, izbegli su uništenje. Tako je i nama sada data opomena o Hristovom drugom dolasku i o uništenju koje će doći na svet. Oni koji poslušaju upozorenje, biće spaseni.

Zato što ne znamo tačno vreme Njegovog dolaska, dat nam je nalog da stražimo. "Blago onim slugama koje na}e gospodar kad do}e, a oni straže" (Luka 12,37). Oni koji paze na Gospodnji dolazak uzalud ne čekaju. Očekivanje Hristovog dolaska treba da pokrene ljude da se boje Gospoda i da se boje Njegove osude nad prestupom. Ono treba da ih probudi da znaju koliko je veliki greh odbiti Njegovu ponudu milosti. Oni koji očekuju Gospoda čiste svoje duše poslušnošću istini. Oni ujedinjuju stražnje sa ozbiljnim radom. Zato što znaju da je Gospod na vratima, njihova revnost postaje delotvorna u saradnji sa božanskim silama u radu na spasavanju duša. To su verne i mudre sluge koje Gospodnjem domu daju "hranu na obrok" (Luka 12,42). Oni objavljuju istinu koju je naročito moguće primeniti na sadašnje vreme. Kao što su Enoh, Noje, Avram i Mojsije objavljivali istinu za svoje vreme, tako će sada Hristove sluge uputiti naročitu opomenu svom naraštaju.

Me}utim, Hristos opisuje i drugu grupu. "Ako li reče sluga u srcu svojemu: Neće moj gospodar još zadugo doći; i stane biti sluge i sluškinje, i jesti i piti, i opijati se; doći će gospodar toga sluge u dan kada se ne nada."

Zli sluga govori u svom srcu: "Neće moj gospodar još zadugo doći." On ne kaže da Hristos neće doći. On se ne ruga misli o Njegovom drugom dolasku. Me}utim, u svom srcu, svojim postupcima i rečima objavljuje da Gospodnji dolazak docni. On iz umova drugih potiskuje osvedočenje da Gospod brzo dolazi. Njegov uticaj vodi ljude ka lažnom, bezbrižnom odlaganju. Oni su ohrabreni u svojoj svetovnosti i neosetljivosti. Umom vladaju zemaljske strasti, iskvarene misli. Zli sluga jede i pije sa pijanicama, sjedinjuje se sa svetom u traženju zadovoljstva. On tuče svoje drugove sluge, optužujući i osu}ujući one koji su verni svome Gospodaru. Meša se sa svetom. Sličan se izjednačuje sa sličnima u prestupu. To je strašno izjednačavanje. Sa svetom on je uhvaćen u zamku. "Doći će gospodar toga sluge . . . u čas kad ne misli, i raseći će ga napola, i daće mu platu kao i licemerima."

"Ako li ne uzastražiš, doći ću na tebe kao lupež, nećeš čuti u koji ću čas doći na tebe" (Otkrivanje 3,3). Hristov dolazak iznenadiće lažne učitelje. Oni govore: "Mir je, i nema se šta bojati." Kao i sveštenici i učitelji pre pada Jerusalima, brinu se da crkva uživa

zemaljsko blagostanje i slavu. Znake vremena tumače kao da se na to odnose. Ali šta kaže reč Nadahnuća: "Onda će iznenada napasti na njih pogibao" (1.Solunjanima J,3). Dan Gospodnji doći će kao zamka na sve koji žive na Zemlji, na sve koji od ovog sveta čine svoj dom; On će doći za njih kao lupež koji se prikrada.

Svet, pun pobuna, pun bezbožnog zadovoljstva, spava, spava u telesnoj sigurnosti. Ljudi odlažu Gospodnji dolazak. Smeju se opomenama. Gordo se hvališu: "Sve stoji tako od početka stvorenja." "I sutra će biti kao i danas, i još mnogo više" (2. Petrova 3,4; Isaija J6,12). Još više ćemo uroniti u ljubavi prema zadovoljstvu. Ali, Hristos kaže: "Evo idem kao lupež" (Otkrivenje 16,1J). Upravo u vreme kada se svet sa podsmehom pita: "Gde je obećanje dolaska Njegova?" znaci se ispunjavaju. Dok viču: "Mir je, i nema se šta bojati", dolazi iznenadno uništenje. Kada se rugač i onaj koji odbacuje istinu uzohole, kada se način poslovanja u raznim delatnostima za sticanje novca sprovodi bez poštovanja načela, kada onaj koji uči žudno teži za znanjem svega drugog samo ne Biblije, Hristos dolazi kao lupež.

Na ovom svetu sve je u pokretu. Znaci vremena su zloslutni. Doga}aji koji dolaze već bacaju svoje senke. Božji Duh se povlači sa Zemlje i nesreća sledi nesreću na moru i na kopnu. Podižu se vihori, zemljotresi, požari, poplave i ubistva na svakom koraku. Ko može da čita budućnost? Gde je sigurnost? Nema sigurnosti ni u čemu što je ljudsko ili zemaljsko. Ljudi se brzo svrstavaju pod zastavu koju su izabrali. Uzbu}eno čekaju i posmatraju pokrete svojih vo}a. Ima i takvih koji čekaju, straže i rade za dolazak našeg Gospoda. Druga grupa stupa u redove kojima upravlja prvi veliki otpadnik. Malo njih srcem i dušom veruje da moramo izbeći pakao, a zadobiti nebo.

Kriza nam se postepeno prikrada. Sunce sija na nebu, putujući svojom uobičajenom putanjom, a nebesa još uvek kazuju slavu Božju. Ljudi još uvek jedu i piju, sade i zidaju, žene se i udaju. Trgovci još uvek kupuju i prodaju. Ljudi se me}usobno sukobljavaju u borbi za najviša mesta. Poklonici zadovoljstva još uvek se tiskaju po pozorištima, na konjskim trkama i u kockarnicama. Svuda preovladava najveće ushićenje, a čas probe brzo se završava i svaki slučaj ubrzo će biti odlučen za večnost. Sotona vidi da je njegovo vreme kratko. On je pokrenuo sve svoje snage kako bi ljude prevario, zaveo, zadržao u svojoj službi i zaneo, dok se dan probe ne završi i vrata milosti zauvek zatvore.

Reči opomene našega Gospoda sa Maslinske gore svečano dopiru kroz sve vekove do nas danas: "Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga sveta, i da vam ovaj dan ne doće iznenada." "Stražite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega što će se zbiti, i stati pred Sinom čovečijim."

"JEDNOME OD OVE MOJE NAJMANJE BRAĆE"

(Matej 2J,31-46)

"A kad do}e Sin čovečiji u slavi svojoj i svi sveti an}eli s njime, onda će sesti na prestolu slave svoje. I sabraće se pred njim svi narodi i razlučiće ih izme}u sebe." Ovako je Hristos na Maslinskoj gori svojim učenicima opisao prizor velikog sudnjeg dana. Istakao je da će se odluka ovoga suda doneti na osnovu jedne pojedinosti. Kada se narodi budu okupili pred Njim postojaće samo dve grupe ljudi, a njihova večna sudbina biće odre}ena onim što su učinili ili zanemarili da učine za Njega u ličnosti siromašnih i napaćenih.

Toga dana Hristos neće prikazati ljudima veliko delo koje je On učinio za njih dajući svoj život za njihovo otkupljenje. Prikazaće delo koje su oni verno obavili za Njega. Onima koje je postavio sebi sa desne strane reći će: "Hodite blagosloveni Oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta. Jer ogladneh, i daste mi da jedem; ožedneh, i napojiste me; gost bejah, i primiste me; go bejah, i odenuste me; bolestan bejah, i obi}oste me; u tamnici bejah, i do}oste k meni." Me}utim, oni koje Isus pohvaljuje ne znaju da su služili Njemu. Na njihova pitanja puna nedoumice On ovako odgovara: "Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste."

Isus je rekao svojim učenicima da će na njih omrznuti svi ljudi, da će biti progonjeni i mučeni. Mnogi će biti isterani iz svojih domova i prepušteni siromaštvu. Mnogi će biti ucveljeni bolešću i oskudicom. Mnogi će biti bačeni u zatvor. Svima koji napuštaju prijatelje ili svoj dom Njega radi, On je obećao stostruko više u ovom životu. Sada je obećao naročiti blagoslov svima koji će služiti svojoj braći. U svima koji pate zbog Mog imena, kaže Isus, treba da prepoznate Mene. Kao što biste poslužili Meni, tako treba da poslužite njima. To je dokaz da ste Moji učenici.

Svi koji su ro}eni u nebeskoj porodici, u naročitom smislu braća su našega Gospoda. Hristova ljubav povezuje u zajednicu članove Njegove porodice i gde god se ona pokaže, otkriva se božansko srodstvo. "Svaki koji ima ljubav, od Boga je ro}en, i poznaje Boga" (1. Jovanova 4,7).

Oni koje Hristos pohvaljuje na sudu možda su malo poznavali teologiju, ali su gajili Njegova načela. Pod uticajem božanskog Duha bili su blagoslov ljudima oko sebe. Čak i me}u neznabošcima ima onih koji su gajili duh ljubaznosti; pre nego što su reči života doprle do njih, prijateljski su primili misionare i služili im čak po cenu svoga života. Me}u neznabošcima ima onih koji neznajući obožavaju Boga, onih do kojih svetlost nikada nije doprla preko ljudskih oru}a. Oni neće propasti. Iako ne poznaju Božji pisani Zakon, čuli su Njegov glas kako im govori u prirodi i činili ono što Zakon zahteva. Njihova dela potvruju da je Sveti Duh dirnuo njihova srca i Bog ih je prepoznao kao svoju decu.

Koliko će se iznenaditi i radovati najmanji me}u narodima i me}u neznabošcima kada sa Spasiteljevih usana budu čuli: "Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!" Kako će radosno biti srce Beskonačne Ljubavi kada na Njegove reči odobravanja Njegovi sledbenici sa iznena}enjem i radošću podignu svoj pogled.

Me}utim, Hristova ljubav ne obuhvata samo neku odre}enu grupu ljudi. On se poistovećuje sa svakim detetom ljudske porodice. Da bismo mogli postati članovi nebeske porodice, On je postao član zemaljske porodice. On je Sin čovečiji i zato brat svakom Adamovom sinu i kćeri. Njegovi sledbenici ne treba da se isključuje iz sveta koji propada oko njih. Oni su deo velikog mozaika ljudskog roda, i nebo na njih gleda kao na braću grešnicima, a isto tako i svetim ljudima. Hristova ljubav privija k sebi pale, zabludele i grešne i svako delo ljubaznosti učinjeno da se podigne neka posrnula duša, svako delo milosr}a prihvata se kao da je Njemu učinjeno.

Nebeski an}eli poslani su da služe onima koji će naslediti spasenje. Sada još ne znamo ko su oni, još nije pokazano ko će pobediti i učestvovati u nasledstvu svetih u svetlosti, ali nebeski an}eli prolaze svuda, dužinom i širinom Zemlje, tražeći da uteše žalosne, da zaštite one koji su u opasnosti, da pridobiju ljudska srca za Hrista. Oni nikog ne zanemaruju niti mimoilaze. Bog ne gleda ko je ko, već se podjednako stara za sve duše koje je stvorio.

Kada otvorite vrata Hristovim predstavnicima koji su u nevolji i koji pate, primate dobrodošlicom nevidljive an}ele. Pozivate društvo nebeskih bića. Oni donose svetu atmosferu radosti i mira. Oni dolaze sa hvalom na svojim usnama, a na nebu se čuje pesma koja joj odgovara. Svako delo milosr}a stvara muziku na nebu. Otac na svome prestolu nesebične radnike ubraja u svoje najdragocenije blago.

Oni sa leve strane Hristu, oni koji su Ga zanemarili u ličnosti siromašnih i onih koji pate, nisu bili svesni svoje krivice. Sotona ih je zaslepeo; nisu shvatili šta duguju svojoj braći. Bili su zaokupljeni sami sobom i nisu se brinuli za potrebe drugih.

Bogatima je Bog dao bogatstvo da otklone i ublaže patnje Njegove dece, ali vrlo često oni su ravnodušni prema potrebama drugih. Osećaju se višim od svoje siromašne braće. Oni se ne postavljaju u položaj siromašnoga. Ne shvataju iskušenja i borbe siromašnih, i samilost umire u njihovom srcu. U skupocenim prebivalištima i raskošnim crkvama, bogati se odvajaju od siromašnih. Novac koji je Bog dao da bi blagoslovio nevoljne troši se za pothranjivanje ponosa i sebičnosti. Siromašni su svakodnevno lišeni vaspitanja koje bi trebalo da imaju o nežnoj Božjoj milosti, jer je On dao obilne darove da bi oni mogli biti poduprti u svojim životnim potrebama. Prinu}eni su da osete siromaštvo koje sužava život, pa često dolaze u iskušenje da postanu zavidljivi, ljubomorni i puni r}avih naga}anja. Oni koji nisu trpeli pritisak oskudice, vrlo često postupaju prema siromašnima sa omalovažavanjem i čine da se ovi još jadnije osećaju.

Me}utim, Hristos sve to posmatra i kaže da je bio gladan i žedan, da je bio stranac, da je bio bolestan, da je bio u tamnici. Dok ste se vi gostili za svojom prepunom trpezom, Ja sam gladovao u trošnoj kući ili na pustoj ulici. Dok ste uživali u svom raskošnom domu, Ja nisam imao gde glave zakloniti. Dok ste svoje ormane punili skupocenom odećom, Ja sam bio u sirotinji. Dok ste išli za svojim zadovoljstvima, Ja sam propadao u tamnici.

Kad ste udelili malo hleba gladnim siromasima, kad ste dali neku iznošenu odeću da ih zaštiti od ljute zime, da li ste se setili da dajete Gospodu slave? Svakog dana u vašem životu bio sam blizu vas u ličnosti ovih jadnika, ali Me niste tražili. Niste želeli Moje društvo. Ja vas ne poznajem.

Mnogi smatraju velikom prednošću posetu mestima iz Hristovog života na Zemlji, hodanje stazama kojima je On prošao, posmatranje jezera pored koga je voleo da poučava, kao i brda i dolina na kojima je često počivao Njegov pogled. Ali nije potrebno da po}emo u Nazaret, Kapernaum ili Vitaniju, da bismo išli Isusovim stopama. Njegove stope naći ćemo kraj bolesničke postelje, u bednim kućama, na prepunim ulicama velikoga grada i na svakom mestu na kome se nalaze ljudska srca gladna utehe. Ići ćemo Njegovim stopama ako činimo ono što je On činio dok je bio na Zemlji.

Svi mogu nešto učiniti. "Siromahe svagda imate sa sobom" (Jovan 12.8), rekao je Isus i niko nema potrebe da misli da ne postoji mesto da radi za Njega. Milioni ljudskih duša, koje sputane okovima neznanja i greha, nisu nikada čule o Hristovoj ljubavi prema njima, stoje na ivici propasti. Da smo mi na njihovom mestu, šta bismo želeli da oni učine za nas? Imamo najsvečaniju obavezu da

učinimo za njih sve što je u našoj moći. Hristovo pravilo života, prema kome će svako od nas stajati ili pasti na sudu, glasi: "Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima" (Matej 7,12).

Spasitelj je dao svoj dagoceni život da bi osnovao crkvu koja će biti sposobna da brine o žalosnim dušama koje su u iskušenju. Zajednica vernih može biti siromašna, neobrazovana i nepoznata, ali u Hristu oni mogu obavljati posao u domu, susedstvu, crkvi, pa čak i u "drugim krajevima", čiji će ishod biti tako dalekosežan kao večnost.

Zato što se ovaj posao zanemaruje, toliko mladih učenika nikada ne napreduje dalje od same azbuke religijskog iskustva. Svetlost koja je plamtela u njihovom srcu dok im je Isus govorio - Opraštaju ti se gresi tvoji - mogli su sačuvati pomažući onima koji su se nalazili u nevolji. Neumorna snaga koja je tako često izvor opasnosti za mlade, može se usmeriti kanalima kroz koje bi potekla u reci blagoslova. "Ja" bi bilo zaboravljeno u ozbiljnom radu za dobro drugih.

Veliki Pastir služiće onima koji služe drugima. Oni će piti od reke života i ugasiće že}. Neće težiti za uzbudljivim zabavama ili nekom promenom u svom životu. Najvažniji predmet njihovog zanimanja biće kako da spasu duše koje se nalaze pred propašću. Njihovi društveni dodiri biće korisni. Otkupiteljeva ljubav privući će i ujediniti srca.

Kada shvatimo da smo Božji saradnici, Njegova obećanja nećemo ravnodušno objavljivati. Ona će goreti u našim srcima i raspaliti se na našim usnama. Kada je bio pozvan da služi neukom, nedisciplinovanom i buntovnom narodu, Bog je dao Mojsiju obećanje: "Moje će lice ići napred, i daću ti odmor." Rekao je i: "Ja ću biti s tobom" (2. Mojsijeva 33,14; 3,12). Ovo je obećanje svima koji umesto Hrista rade za siromašne i napaćene ljude.

Ljubav prema čoveku je zemaljski izraz ljubavi prema Bogu. Car slave postao je jedno sa nama da bi nam usadio ovu ljubav, da bi nas učinio decom jedne porodice. Kada se ispune Njegove oproštajne reči - Da imate ljubav me}u sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama - (Jovan 1J,12), kada budemo voleli ovaj svet kao što ga je On voleo, tada je ostvarena Njegova misija za nas. Pripremljeni smo za nebo, jer imamo nebo u svom srcu.

"Izbavljaj pohvatane na smrt, i koje hoće da pogube. Nemoj. se ustegnuti od njih. Ako li rečeš: Gle, nismo znali za to; neće li razumeti Onaj koji ispituje srca, i koji čuva dušu tvoju neće li doznati i platiti svakome po delima njegovim?" (Priče 24,11,12) U veliki dan suda, one koji nisu radili za Hrista, koji su išli kroz život misleći na sebe, brinući se o sebi, Sudija cele Zemlje postaviće zajedno sa onima koji čine zlo. Njima će se izreći ista osuda.

Svakoj duši nešto je povereno. Od svakoga će Veliki Pastir zahtevati: "Gde je stado što tije predano, stado slave tvoješ" i "šta češ reći kad te pohodi?" (Jeremija 13,20.21).

SLUGA SLUGAMA

(Luka 22,7-18.24; Jovan 13,1-17)

U gornjoj sobi jedne kuće u Jerusalimu, Hristos je sa svojim učenicima sedeo za stolom. Sakupili su se da svetkuju Pashu. Spasitelj je želeo da sa dvanaestoricom proslavi ovaj praznik. Znao je da je prispeo Njegov čas; On sam bio je pravo pashalno jagnje i na dan kada se jela Pasha trebalo je da bude žrtvovan. Uskoro je trebalo da ispije čašu gneva, da primi poslednje krštenje patnjama. Me}utim, preostalo Mu je još nekoliko tihih časova, i njih je trebalo provesti za dobrobit Njegovih voljenih učenika.

Celokupan Hristov život bio je život nesebične službe. Ne "da mu služe, nego da služi" (Matej 20,28) bila je pouka svakog Njegovog dela. Ali, učenici još nisu naučili ovu pouku. Na ovoj poslednjoj pashalnoj večeri, Isus je ponovio svoje učenje slikovitim prikazom kojim ga je zauvek utisnuo u njihove umove i srca.

Razgovori izme}u Isusa i Njegovih učenika obično su bili vreme te radosti koje su svi oni veoma cenili. Pashalne večere bile su prizori od naročite vrednosti; ali ovom prilikom Isus je bio potišten. Njegovo srce pritiskivao je teret i senka je počivala na Njegovom licu. Kada se sastao sa učenicima u gornjoj sobi, primetili su da nešto teško pritiska Njegovu dušu, pa iako nisu znali razlog, saosećali su u Njegovom bolu.

Kada su se okupili oko stola, tužnim je glasom rekao: "Vrlo sam želeo da ovu pashu jedem s vama pre nego postradam; jer vam kažem da je od sada neću jesti dok se ne svrši u carstvu Božjemu. I uzevši čašu dade hvalu, i reče: Uzmite je i razdelite me}u sobom; jer vam kažem da neću piti od roda vinogradskoga dok ne do}e carstvo Božje."

Hristos je znao da je došlo vreme da pre}e iz ovoga sveta Ocu. Kako je voleo svoje koji su bili na svetu, voleo ih je do kraja. Sada se nalazio u senci krsta i bol je pritiskivao Njegovo srce. Znao je da će biti napušten u trenutku izdaje. Znao je da će biti ubijen u najvećem poniženju, onako kako se ubijaju zločinci. Znao je za nezahvalnost i surovost onih koje je došao da spase. Znao je veličinu žrtve koju mora da podnese i kako će za mnoge biti uzaludna. Znajući sve što Mu predstoji, prirodno je mogao da bude savladan mišlju o svom poniženju i patnji. Ali, posmatrao je dvanaestoricu, koji su bili sa Njim kao Njegovi najro}eniji, koji će posle Njegovog ponižavanja, žalosti i bolnog iskustva, biti ostavljeni da se sami bore u svetu. Njegove misli o ličnim patnjama bile su uvek povezane sa Njegovim učenicima. Nije mislio na sebe. U Njegovim mislima briga za njih bila je najvažnija.

Isus je imao mnogo da kaže ove poslednje večeri koju je provodio sa svojim učenicima. Da su bili spremni da prime ono što je On želeo da im da, bili bi sačuvani od bola koji je razdirao srce, od razočarenja i neverstva. Me}utim, Isus je video da oni ne mogu podneti ono što je trebalo da im kaže. Dok je posmatrao njihova lica, reči opomene i utehe zadržale su se na Njegovim usnama. Trenuci su prolazili u tišini. Izgledalo je kao da Isus nešto očekuje. Učenicima je bilo neugodno. Saosećanje i nežnost pokrenuti Hristovim bolom kao da su iščezli. Njegove reči pune tuge, koje su ukazivale na Njegove patnje, ostale su nezapažene. Pogledi koje su upućivali jedni drugima otkrivali su ljubomoru i borbu za prvenstvo.

"A posta i prepiranje me}u njima koji bi se držao me}u njima da je najveći." Ovo prepiranje, nastavljeno i u Hristovom prisustvu, ožalostilo Ga je i ranilo. Učenici su se držali svoje omiljene zamisli da će Isus uspostaviti svoju vlast i zauzeti položaj na Davidovom prestolu. Svaki od njih još uvek je u svom srcu čeznuo za najvišim mestom u tom carstvu. Procenili su sebe i druge, i umesto da svoju braću smatraju dostojnijom, sebe su stavljali na prvo mesto. Jakovljev i Jovanov zahtev da sednu sa desne i leve strane Hristovog prestola kod ostalih je podstakao gnev. To što su se ova dva brata usudila da traže najviši položaj, toliko je uzbudilo ostalu desetoricu da im je zapretilo razmimoilaženje. Osećali su da se o njima pogrešno rasu}ivalo, da njihova vernost i talenti nisu dovoljno cenjeni. Juda je bio najoštriji prema Jakovu i Jovanu.

Kada su učenici ušli u dvoranu za večeru, njihova srca bila su ispunjena osećanjem uvre}enosti. Juda se progurao do Hrista sa leve strane, a Jovan je sedeo sa desne. Ako je postojalo neko više mesto, Juda je bio spreman da ga zauzme; smatralo se da je to mesto pored Hrista. A Juda je bio izdajnik.

Pojavio se još jedan razlog za raspravu. Na svetkovinama je bilo uobičajeno da sluga opere noge gostima, pa su i ovom prilikom za to bile izvršene pripreme. Krčag, umivaonik i ubrus bili su spremni za pranje nogu; pošto nije bilo sluge, učenicima je palo u deo da to obave. Me}utim, svaki učenik, popuštajući povre}enom ponosu, odlučio je da ne radi posao sluge. Svi su ispoljili hladnokrvnu nehatnost, na izgled nesvesni da bilo šta moraju da urade. Svojim ćutanjem odbili su da se ponize.

Kako da Hristos povede ove jadne duše tamo gde Sotona nad njima neće izvojevati odlučujuću pobedu? Kako može da im pokaže da ih samo zvanje učenika ne čini učenicima ili obezbe}uje mesto u Njegovom carstvu? Kako može da im pokaže da se stvarna veličina ogleda u službi ljubavi i pravoj poniznosti? Kako da zapali ljubav u njihovim srcima i osposobi ih da shvate ono što je želeo da im kaže?

Učenici nisu učinili nikakav pokret da posluže jedan drugome. Isus je čekao neko vreme da vidi šta će oni učiniti. Tada je On, božanski Učitelj, ustao od stola. Odlažući gornju haljinu koja bi Mu smetala, uzeo je ubrus i zapregao se. Iznena}eni učenici posmatrali su sve to i u tišini čekali da vide šta će uslediti. "Potom usu vodu u umivaonicu, i poče prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut." Ovaj postupak otvorio je oči učenicima. Gorki stid i poniženje ispunili su im srce. Razumeli su neizgovoreni ukor i sebe sagledali u potpuno novom svetlu.

Tako je Hristos izrazio svoju ljubav prema svojim učenicima. Njihov sebičan duh ispunjavao Ga je bolom, ali nije se upustio ni u kakvu raspravu sa njima o ovoj njihovoj teškoći. Umesto toga dao im je primer koji nikada neće zaboraviti. Njegova ljubav prema njima nije se lako mogla pomutiti ili ugasiti. Znao je da Mu je Otac sve predao u ruke, da dolazi od Boga i ide Bogu. Bio je potpuno svestan svoje božanske prirode, ali ostavio je svoju carsku krunu i vladarsku odeću i uzeo obličje sluge. Jedno od poslednjih dela Njegovog života na Zemlji bilo je da se zapregne kao sluga i obavi posao sluge.

Pre Pashe Juda se po drugi put sastao sa sveštenicima i književnicima i zaključio da im preda Isusa u ruke. Ipak se pomešao posle toga sa učenicima kao da je potpuno nevin i zainteresovan oko posla pripreme za praznik. Učenici nisu ništa znali o Judinoj nameri. Jedino je Isus mogao da pročita njegovu tajnu. Ipak, nije ga razotkrio. Isus je čeznuo za njegovom dušom. Za njim je osećao isti teret kao i za Jerusalimom kada je plakao nad ovim gradom osu}enim na uništenje. Njegovo srce je vapilo: "Kako da te dam?" Silu te ljubavi koja nagoni osetio je i Juda. Dok su Spasiteljeve ruke prale te prljave noge i dok ih je otirao ubrusom, Judino srce bilo je prožeto podsticajem da sada prizna svoj greh. Ali on nije želeo da se ponizi. Njegovo srce otvrdnulo je za pokajanje i stare pobude otklonjene za trenutak, ponovo su zagospodarile njime. Juda se sada vre}ao zbog Hristovog čina pranja nogu učenicima. Ako Isus može tako da se ponizi, mislio je, onda On ne može biti car Izrailju. Sve nade u svetovne počasti u zemaljskom carstvu bile su uništene. Juda je bio ube}en da ne može ništa dobiti ako sledi Hrista. Pošto je

video, kako po njegovom mišljenju, Isus sam sebe potcenjuje, bio je odlučan u svojoj nameri da Ga se odrekne i prizna da je prevaren. Opsednut zlim duhom, odlučio je da izvrši posao koji je prihvatio, da izda svog Gospoda.

Birajući položaj za stolom, Juda je pokušao da zauzme prvo mesto, pa je Hristos kao sluga prvo uslužio njega. Jovan, prema kome je Juda osećao tako mnogo gorčine, bio je ostavljen da bude poslednji. Ali, Jovan to nije smatrao ni ukorom ni nipodaštavanjem. Učenici su bili veoma dirnuti dok su posmatrali Hristovo delo. Kada je došao red na Petra, začu}eno je uzviknuo: "Gospode!Zar ti moje noge da opereš?" Hristova poniznost slomila mu je srce. Obuzeo ga je stid na misao što ovu službu ne obavlja neko od učenika. "Šta ja činim", rekao je Hristos, "ti sad ne znaš, ali ćeš posle doznati". Petar nije mogao da podnese da vidi svoga Gospoda, za koga je verovao da je Božji Sin, kako obavlja posao sluge. Svom dušom pobunio se protiv ovakvog ponižavanja. Nije shvatio da je Hristos zato došao na svet. Odlučno je uzviknuo: "Nikad ti nećeš oprati moje nogu."

Hristos je ozbiljno odgovorio Petru: "Ako te ne operem nemaš dela sa mnom." Čin koji je Petar odbio bio je vrsta uzvišenijeg očišćenja. Hristos je došao da opere srce od mrlje greha. Odbijajući da dopusti Hristu da opere njegove noge, Petar je odbio uzvišenije očišćenje koje je bilo obuhvaćeno nižim. On je, u stvari, odbacio svoga Gospoda. Za Učitelja nije poniženje ako Mu dozvolimo da nas očisti. Prava poniznost znači sa zahvalnim srcem primiti sve što se čini za nas i ozbiljno raditi za Hrista.

Na reči: "Ako te ne operem nemaš dela sa mnom", Petar se odrekao svoje gordosti i samovolje. Nije mogao da podnese pomisao o odvajanju od Hrista; to bi za njega značilo smrt. "Ne samo moje noge", rekao je, "nego i ruke i glavu. Isus mu reče: Opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav čist."

Ove reči znače više od telesne čistoće. Hristos još uvek govori o uzvišenijem očišćenju koje je slikovito prikazano nižim. Onaj koji dolazi sa kupanja je čist, ali noge u sandalama brzo se zapraše, pa je potrebno nanovo ih oprati. Tako su Petar i njegova braća bili oprani u velikom izvoru otvorenom za greh i nečistotu. Hristos ih je priznavao za svoje. Me}utim, iskušenje ih je navelo na zlo i njima je još uvek bila potrebna Njegova milost koja očišćava. Kada se Isus zapregao ubrusom da opere prašinu sa njihovih nogu, On je želeo da tim istim činom iz njihovih srca opere razmimoilaženja, ljubomoru i gordost. To je imalo mnogo veći značaj nego pranje njihovih prašnjavih nogu. Sa duhom koji su tada posedovali, nijedan od njih nije bio spreman za zajednicu sa Hristom. Dokle god nisu dovedeni u stanje poniznosti i ljubavi, nisu bili spremni da učestvuju u pashalnoj večeri ili uzmu udela u službi za spomen koju je Isus upravo nameravao da uspostavi. Njihova srca moraju da se očiste. Gordost i samoljublje stvaraju razmirice i mržnju, ali Isus je sve to oprao perući im noge. Došlo je do promene osećanja. Posmatrajući ih, Isus je mogao da kaže: "Vi ste čisti." Sadaje postojalo jedinstvo srca i me}usobna ljubav. Postali su krotki i spremni za prihvatanje pouka. Osim Jude, svi su bili spremni da ustupe drugome najviše mesto. Sada su sa pokornim i zahvalnim srcem mogli da prime Hristove reči.

Kao Petar i njegova braća, i mi smo oprani u Hristovoj krvi, pa ipak često u dodiru sa zlom čisto srce se uprlja. Mi moramo da do}emo Hristu i primimo Njegovu milost koja očišćava. Petar se ustezao da svoje prašnjave noge prepusti dodiru ruku svog Gospoda i Učitelja; koliko često mi dovodimo svoja grešna, prljava srca u dodir sa Hristovim srcem! Koliko Ga žaloste naše zle naravi, naša taština i naša gordost! Pa ipak, moramo Mu doneti sve naše slabosti i nečistotu. On jedini može da opere i očisti. Mi nismo spremni za zajednicu sa Njim ako nismo očišćeni Njegovim uspešnim delovanjem.

Isus je rekao svojim učenicima: "Vi ste čisti, ali ne svi." On je oprao Judine noge, ali mu se srce nije pokorilo. Ono nije bilo očišćeno. Juda se nije potčinio Hristu.

Kada je oprao noge učenicima, Hristos je uzeo sveju haljinu, ponovo seo i rekao im: "Znate li šta ja učinih vama? Vi zovete mene učiteljem i Gospodom i pravo velite, jer jesam. Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge jer ja vam dadoh ugled da vi tako činite kao što ja vama učinih. Zaista, zaista vam kažem: Nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao."

Hristos je želeo da Njegovi učenici razumeju da to što im je oprao noge nije nimalo umanjilo Njegovo dostojanstvo. "Vi zovete mene učiteljem i Gospodom i pravo velite, jer jesam." Zato što je bio tako beskrajno uzvišen, ovoj službi je dao čast i značaj. Niko nije bio tako uzdignut kao Hristos, pa se ipak spustio do najponiznije dužnosti. Da Njegov narod ne bi bio zaveden sebičnošću koja prebiva u telesnom srcu i koja se jača udovoljavanjem samome sebi. sam Hristos je dao primer poniznosti. Nije želeo da prepusti čovekovom staranju ovu važnu pouku. Pridavao joj je tako veliki značaj, da je On lično, On koji je jednak Bogu, postupao kao sluga prema svojim učenicima. Dok su se raspravljali oko najvišeg mesta, On pred kim treba da se savije svako koleno, On kome an}eli slave služe i to smatraju za čast, sagnuo se da opere noge onima koji su Ga zvali Gospodom. On je oprao noge svome izdajniku.

U svome životu i poukama, Hristos je dao savršen primer nesebične službe koja ima svoje poreklo u Bogu. Bog ne živi za sebe. Stvaranjem sveta i održavanjem onoga što je stvorio, on neprekidno služi drugima. "On zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre i daje dažd pravednima i nepravednima" (Matej J,4J). Ovaj ideal služenja Bog je poverio svome Sinu. Isusu je bilo dato da stoji na čelu ljudskog roda, da bi svojim primerom mogao da pouči šta znači služiti. Njegov celokupan život bio je potčinjen zakonu službe. On je služio svima, pomagao svima. Tako je životom ostvario Božji zakon i svojim primerom pokazao kako da ga poslušamo.

Isus se neprekidno trudio da uspostavi ovo načelo me}u svojim učenicima. Kada su Jakov i Jovan zatražili prvenstvo rekao je: "Koji hoće da bude veći me}u vama, da vam služi" (Matej 20,26). U mom carstvu načelo prvenstva i premoći nema mesta. Poniznost je jedina prava veličina. Jedina razlika ogleda se u posvećenosti službi drugima.

Sada, pošto je oprao noge učenncima, rekao je: "Ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih." Ovim rečima Hristos nije naložio samo pokazivanje gostoljubivosti. To je značilo mnogo više nego samo pranje nogu gostima isprljanih prašinom na putovanju. Hristos je ovde uspostavio jednu versku službu. Delom našeg Gospoda ovaj svečani čin poniznosti učinjen je posvećenim obredom. Učenici treba da ga poštuju, da bi uvek mogli imati na umu Njegove pouke o poniznosti i službi.

Ovaj obred je priprema koju je Hristos odredio za službu Svete večere. Dok god se gaji gordost, neprijateljstvo i borba za prvenstvo, srce ne može da stupi u zajednicu sa Hristom. Nismo spremni da uzmemo zajedničko učešće u Njegovom telu i Njegovoj krvi. Zato je Hristos odredio da se prvo poštuje uspomena na Njegovu poniznost.

Dok pristupaju ovom obredu, Božja deca treba da se sećaju reči Gospoda života i slave: "Znate li šta ja učinih vama? Vi zovete mene učiteljem i Gospodom, i pravo velite, jer jesam. Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih. Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao. Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete." U čoveku postoji sklonost da sebe ceni više od svoga brata, da radi za sebe, da traži najviše mesto; ovo često ra}a r}ava naga}anja i gorčinu duha. Obred koji prethodi Gospodnjoj večeri treba da ukloni ove nesporazume, da oslobodi čoveka njegove sebičnosti, da ga skine sa štula njegovog samouzvišenja do poniznosti srca koja će ga povesti da služi svome bratu.

Sveti Posmatrač sa neba prisutan je na ovoj svečanosti i čini je trenutkom za ispitivanje duše, za osvedočenje o grehu i za blaženu sigurnost da su gresi oprošteni. Hristos se tu nalazi u punini svoje milosti da izmeni tok misli koje su tekle sebičnim kanalima. Duh Sveti oživljava osetljivost onih koji slede primer svoga Gospoda. Kada se sećamo Spasiteljeve poniznosti, misao se nastavlja na misao, javlja se čitav niz uspomena, uspomena na Božju veliku dobrotu i ljubav i na nežnost zemaljskih prijatelja. U misli nam dolaze zaboravljeni blagoslovi, zloupotrebljena milost, omalovažene ljubaznosti. Otkrivaju se koreni gorčine koji su ugušili dragocenu biljku ljubavi. Sećamo se mana karaktera, zapostavljanja dužnosti, nezahvalnosti prema Bogu, hladnoće prema braći. Greh se vidi u svetlosti u kojoj ga Bog posmatra. Naše misli nisu misli samodopadanja, već oštre samoosude i poniznosti. Um je osnažen da poruši svaku prepreku koja je izazvala razdvajanje. Odagnane su zle misli i r}av govor. Gresi se priznaju, oprošteni su. Hristova milost koja pokorava ulazi u dušu, a Hristova ljubav spaja srca u blagosloveno jedinstvo.

Kada se ovako uči pouka o službi pripreme, budi se želja za uzvišenijim duhovnim životom. Božanski Svedok odgovoriće na ovu želju. Duša će biti uzdignuta. Mi možemo učestvovati u Svetoj večeri sa svešću da su nam gresi oprošteni. Sunce Hristove pravde ispuniće sve odaje uma i hram duše. Posmatraćemo "Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta" (Jovan 1,29).

Onima koji prihvataju duh ove službe, ona nikada ne može postati samo svečani obred. Njena stalna pouka će biti: "Iz ljubavi služite jedan drugome" (Galatima J,13). Time što je oprao noge svojim učenicima, Hristos je pokazao da bi izvršio svaku službu, ma koliko bila skromna, koja bi ih učinila naslednicima sa Njim u večnom bogatstvu nebeskoga blaga. Njegovi učenici, vršeći isti obred, svečano se zavetuju da na isti način služe svojoj braći. Kad god se ovaj obred pravilno ispunjava, Božja deca dolaze u svetu vezu, da bi pomogli i blagoslovili jedni druge. Zavetuju se da će život posvetiti nesebičnoj službi, ali ne samo jedan za drugoga. Njihovo polje rada je isto tako prostrano kao što je bilo i polje rada njihovog Učitelja. Svet je pun onih kojima je potrebna naša služba. Siromašni, bespomoćni, nenaučeni nalaze se na svakom koraku. Oni koji su imali zajednicu sa Hristom u gornjoj sobi krenuće da služe kao što je i On služio. Isus, kome su svi služili, došao je da

bude sluga svima. Pošto je služio svima, Njemu će opet svi služiti i svi će Ga slaviti. Oni koji će uzeti udela u Njegovim božanskim osobinama, i sa Njim deliti radost što vide iskupljene duše, moraju da slede Njegov primer nesebične službe.

Sve se ovo sadržalo u Isusovim rečima: "Ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih." To je bio cilj službe koju je uspostavio. Rekao je: "Kad ovo znate", ako znate svrhu ovih pouka, "blago vama ako ga izvršujete".

"MENI ZA SPOMEN"

(Matej 26,20-29; Marko 14,17-2J; Luka 22,14-23; Jovan 13,18-30)

"Gospod Isus onu noć u koju bivaše predan uze hleb, i zahvalivši prelomi i reče: Uzmite, jedite, ovo je telo moje koje se za vas lomi; ovo činite meni za spomen. Tako i čašu, po večeri, govoreći: Ovo je čaša novi zavet u mojoj krvi; ovo činite, kad god pijete, meni za spomen. Jer kad god jedete ovaj hleb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne do}e" (1. Korinćanima 11,23-26).

Hristos je stajao na prelazu izme}u dve epohe i njihova dva velika praznika. On, Božje Jagnje bez mane, uskoro je trebalo da sebe prinese kao žrtvu za greh, da bi tako ispunio deo simbola i obreda koji su četiri hiljade godina ukazivali na Njegovu smrt. Dok je jeo Pashu sa svojim učenicima, potvrdio je značenje ovog obreda koji je trebalo da postane uspomena na Njegovu veliku žrtvu. Jevrejski narodni praznik trebalo je da razumeju svi narodi. Obred koji je Hristos uspostavio trebalo je da svetkuju Njegovi sledbenici u svim zemljama i kroz sve vekove.

Pasha je uspostavljena, izme}u ostalog, kao sećanje na oslobo}enje Izrailja iz egipatskog ropstva. Bog je naložio da se istorija iz godine u godinu ponavlja kada deca budu pitala o značenju ove ustanove. Tako je veličanstveno oslobo}enje trebalo da se očuva svežim u mislima svih. Ustanova Pashe sada je data kao sećanje na veliko oslobo}enje izvršeno Hristovom smrću. Ova ustanova treba da se svetkuje sve dok On ne bude po drugi put došao u sili i slavi. Ovo sredstvo pomaže nam da se uvek sećamo ovog velikog dela.

U vreme svog oslobo}enja iz Egipta, deca Izrailjeva jela su pashalnu večeru stojeći, opasanih bedara i sa štapom u ruci, spremni za putovanje. Način na koji su svetkovali ovu ustanovu bio je u skladu sa njihovim stanjem; upravo su se pripremali za svoj izlazak iz Egipta, stojeći pred mučnim i teškim putovanjem kroz pustinju. Ali u Hristovo vreme stanje se izmenilo. Sada nisu morali da iza}u iz neke strane zemlje, već su nastanjivali svoju zemlju. U skladu sa odmorom koji im je dat, narod je u poluležećem položaju učestvovao u pashalnoj večeri. Prostirke su bile postavljene oko stola i gosti su se smeštali na njima, oslanjajući se na levu ruku, dok im je desna ruka bila slobodna da se služe pri jelu. U tom položaju gost je mogao nasloniti svoju glavu na grudi onoga koji je bio do njega. A noge, koje su se nalazile na spoljnjoj strani ležaja, mogao je prati čovek koji je išao izvan kruga.

Hristos je još uvek za stolom na kome je postavljena pashalna večera. Pred Njim se nalaze beskvasni pashalni hlebovi. Na stolu stoji i pashalno neprevrelo vino. Ovim znamenjem Hristos prikazuje svoju čistu žrtvu. Ništa što je iskvareno vrenjem, simbolom greha i smrti, ne može predstavljati "bezazlena i prečista Jagnjeta" (1. Petrova 1, 19).

"I kad je}ahu, uze Isus hleb i blagoslovivši prelomi ga, i davaše učenicima, i reče: Uzmite, jedite; ovo je telo moje. I uze čašu i davši hvalu dade im govoreći: Pijte iz nje svi; jer ovo je krv moja novoga zaveta koja će se proliti za mnoge radi otpuštenja greha. Kažem vam pak da neću odsad piti od ovoga roda vinogradskoga do onoga dana kad ću piti s vama novoga u carstvu Oca svojega."

Izdajnik Juda učestvovao je u obredu Svete večere. On je primio od Isusa znamenje Njegovog slomljenog tela i Njegove prolivene krvi. Čuo je reči: "Ovo činite meni za spomen." Sedeći u samoj prisutnosti Božjeg Jagnjeta izdajnik je premišljao o svojim mračnim ciljevima i gajio svoje zlokobne i osvetoljubive misli.

Prilikom pranja nogu, Hristos je ubedljivo dokazao da poznaje Judin karakter. "Niste svi čisti" (Jovan 13,11), rekao je On. Ove reči uverile su lažnog učenika da je Hristos prozreo njegovu tajnu nameru. Sada je Hristos govorio mnogo otvorenije. Dok su sedeli za stolom, rekao je, posmatrajući svoje učenike: "Ne govorim za sve vas, jer ja znam koje izabrah; nego da se zbude pismo: koji sa mnom hleb jede podiže petu svoju na me."

Čak i sada učenici nisu posumnjali na Judu. Me}utim, zapazili su Hristovu duboku žalost. Oblak se nadvio nad sve, kao predosećanje strašne nesreće čiju prirodu nisu razumevali. Dok su u tišini jeli, Isus je rekao: "Zaista vam kažem: Jedan izme}u vas izdaće me." Ove reči izazvale su zaprepašćenje i užas. Nisu mogli da shvate da bilo ko izme}u njih može izdajnički da postupi prema božanskom Učitelju; zbog čega bi Ga mogli izdati? I kome? U čijem srcu bi se mogao roditi takav plan? Svakako, niko izme}u omiljene dvanaestorice koji su slušajući Njegove pouke imali prednosti nad svim ostalim, koji su delili Njegovu veličanstvenu ljubav i za koje je pokazivao toliko mnogo obzira time što ih je doveo u tako prisnu zajednicu sa sobom!

Kada su shvatili značaj Njegovih reči i setili se kako su istinite bile Njegove izjave, obuzeo ih je strah i nepoverenje prema sebi samima. Počeli su da ispituju svoja srca da vide da se u njima ne čuva neka misao protiv Učitelja. Sa bolom, jedan za drugim pitali su: "Da nisam ja, Gospode?" Ali Juda je sedeo ćuteći. Veoma uzbu}en Jovan je na kraju upitao: "Gospode! Ko je to?" Isus je odgovorio: "Koji umoči sa mnom ruku u zdelu onaj će me izdati. Sin čovečij dakle ide kao što je napisano za njega; ali teško onome čoveku koji izda Sina čovečijega; bolje bi mu bilo da se nije rodio onaj čovek." Učenici su pažljivo ispitivali lice jedan drugome dok su pitali: "Da nisam ja Gospode?" Judina ćutljivost sada je privukla sve poglede. U zabuni izazvanoj pitanjima i izrazima ču}enja, Juda nije čuo Isusov odgovor na Jovanovo pitanje. Me}utim, sada da bi izbegao ispitivačke poglede učenika, upitao je kao i oni: "Da nisam ja, Gospode?" Isus je ozbiljno odgovorio: "Ti kaza."

Iznena}en i zbunjen zato što je otkrivena njegova namera, Juda je ustao i brzo napustio prostoriju. "Onda mu reče Isus: Šta činiš čini brže . . . A on uzevši zalogaj odmah izi}e; a beše noć." Za izdajnika je bila noć kada se okrenuo od Hrista i uputio u tamu.

Sve do ovog koraka, Juda nije prešao granicu mogućnosti da se pokaje. Ali, kada je napustio svoga Gospoda i svoje prijatelje učenike, pala je konačna odluka. Prešao je graničnu liniju!

Čudesno je bilo Isusovo strpljenje u postupanju prema ovoj duši koja se nalazila u iskušenju. Nije propustio da učini sve što se moglo učiniti za Judino spasenje. Iako je već dva puta obećao da izda svoga Gospoda, Isus mu je još uvek pružao priliku za pokajanje. Čitajući tajne namere izdajnikovog srca, Hristos je pružio Judi konačan, ubedljivi dokaz o svom božanstvu. To je lažnom učeniku bio poslednji poziv na pokajanje. Nijedan poziv koji je božansko-ljudsko Hristovo srce moglo uputiti, nije uskraćen. Talasi milosti, koji su se odbijali o tvrdokornu oholost, vraćali su se kao snažnija plima ljubavi koja pobe}uje. Iako iznena}en i uplašen otkrićem svoje krivice, Juda je postao još odlučniji. Sa Svete večere izašao je da izvrši svoje delo izdaje.

Izgovarajući prokletstvo nad Judom, Hristos je pokazao ljubav prema svojim učenicima. Na taj način pružio im je vrhunski dokaz svog mesijanstva. "Sad vam kažem pre nego se zbude", rekao je, "da, kad se zbude, verujete da sam ja". Da je Isus ćutao i da je pokazivao da ne zna ono što će doći na Njega, učenici bi mogli da pomisle da njihov Učitelj ne poseduje božansko predznanje, da je bio iznena}en i tako predat u ruke ubilački nastrojenoj svetini. Godinu dana ranije, Isus je rekao učenicima da je izabrao dvanaestoricu, ali da je jedan Đavo. Sada su Njegove reči upućene Judi pokazale da je njegova izdaja potpuno poznata Učitelju, a imale su cilj da ojačaju veru Hristovih pravih sledbenika u vreme Njegovog poniženja. Kada Juda bude doživeo svoj strašni kraj, oni će se setiti prokletstva koje je Isus izrekao nad izdajnikom.

Spasitelj je imao još jedan cilj. Svoju službu nije uskratio onome za koga je znao da je izdajnik. Učenici nisu razumeli Njegove reči koje je izgovorio prilikom pranja nogu: "Niste svi čisti", čak ni onda kada je za stolom izjavio: "Koji sa mnom hleb jede podiže petu svoju na me" (Jovan 13,11.18). Ali, kasnije, kada je značenje postalo jasno, imali su razlog da razmišljaju o Božjem strpljenju i milosti prema najvećem grešniku.

Iako je od početka znao Judu, Isus mu je ipak oprao noge. I izdajnik je imao prednost da se sjedini sa Hristom učestvujući u Svetoj večeri. Strpljivi Spasitelj je podsticao grešnika da Ga primi, da se pokaje i bude opran od prljavštine greha. To je primer i za nas. Kada pretpostavimo da je neko u zabludi ili grehu, ne smemo da se odvojimo od njega. Nikakvim bezbožnim odvajanjem ne smemo da ga prepustimo kao plen iskušenju ili ga gurnemo na Sotonino bojno polje. To nije Hristov metod. On je učenicima oprao noge zato što su bili u zabludi i grešni, i svi osim jednoga od dvanaestorice tako su dovedeni do pokajanja.

Hristov primer zabranjuje isključivanje iz Gospodnje večere. Javni greh, istina, isključuje krivca. To Sveti Duh jasno uči (1. Korinćanima J,11). Ali osim ovoga niko ne sme da izriče sud. Bog nije prepustio ljudima da odluče ko će učestvovati u ovakvim prilikama. Jer ko može čitati srca? Ko može da razlikuje kukolj od žita? "Ali čovek da ispituje sebe, pa onda od hleba da jede i od čaše da pije." Jer "koji nedostojno jede ovaj hleb ili pije čašu Gospodnju, kriv je telu i krvi Gospodnjoj". "Jer koji nedostojno jede i pije, sud sebi jede i pije, ne razlikujući tela Gospodnjega" (1. Korinćanima 11,28.27.29).

Kada se ljudi skupe da održe ovaj obred, prisutni su vesnici nevidljivi ljudskim očima. Moguće je da se na skupu na}e i neki Juda, pa ako je tako tu su i izaslanici kneza tame, jer oni prate sve koji ne prihvataju vo}stvo Svetoga Duha. Nebeski an}eli tako}e su prisutni. Ovi nevidljivi posetioci prisutni su u svakoj takvoj prilici. U zajednicu mogu doći osobe koje u srcu ne služe istini i svetlosti, ali koji možda žele da uzmu učešća u obredu. Njima to ne treba zabraniti. Tu su svedoci koji su bili prisutni kada je Isus oprao noge učenicima i Judi. Ovaj prizor ne posmatraju samo ljudske oči.

Hristos je Svetim Duhom prisutan da stavi pečat na svoj obred. On je tu da osvedoči i omekša srca. Nijedan pogled, nijedna skrušena misao ne može da promakne Njegovoj pažnji. On čeka onoga koji se kaje i koji je slomljena srca. Sve je spremno za prihvatanje takve duše. On, koji je oprao noge Judi čezne da opere svako srce od mrlja greha.

Niko ne sme da isključi sebe od Svete večere zato što su možda prisutni oni koji nisu dostojni. Svaki učenik je pozvan da javno uzme udela i na taj način posvedoči da prihvata Hrista kao ličnog Spasitelja.

Na ovim sastancima koje je sam utvrdio, Hristos se sastaje sa svojim narodom i osnažuje ga svojim prisustvom. U ovom obredu mogu da služe nedostojna srca i ruke, ali Hristos je tu da služi svojoj deci. Svi oni koji dolaze verom usredsre}enom na Njega dobiće veliki blagoslov. Svi koji zanemaruju ovo vreme božanske prednosti pretrpeće gubitak. Za njih bi bile prikladne reči: "Niste svi čisti."

Uzimajući sa svojim učenicima udela u hlebu i vinu, Hristos se obavezao da će im biti Otkupitelj. Poverio im je novi zavet kojim svi koji ga prime postaju Božja deca i sunaslednici sa Hristom. Ovim zavetom svaki blagoslov koji Nebo može da pokloni za ovaj život i život koji će doći pripadao je njima. Delo ovog zaveta moralo je da bude potvr}eno Hristovom krvlju. Obred Večere Gospodnje trebalo je da stalno podseća učenike na beskonačnu žrtvu koja je prinesena za svakoga od njih pojedinačno kao člana pale ljudske porodice.

Služba Gospodnje večere ne treba da bude vreme tuge. To nije njen cilj. Kada se Gospodnji učenici okupe oko Njegovog stola, ne treba da se sećaju i oplakuju svoje nedostatke. Oni ne treba da se zadržavaju na svom prošlom verskom iskustvu, bez obzira da li je ono bilo ohrabrujuće ili ne. Isto tako ne treba da se sećaju svojih me}usobnih nesuglasica. Pripremna služba otklonila je sve ovo. Samoispitivanje, ispovedanje greha, izmirenje nesuglastica, sve je to ostvareno. Sada dolaze da se susretnu sa Hristom. Oni ne treba da stoje u senci krsta, već u Njegovoj spasonosnoj svetlosti. Oni treba da otvore dušu sjajnim zracima Sunca pravde. Sa srcima očišćenim Hristovom dragocenom krvlju, potpuno svesni Njegovog prisustva, iako nevidljivog, treba da čuju Njegove reči: "Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje" (Jovan 14,27).

Naš Gospod kaže: Osvedočeni u svoj greh, opomenite se da sam umro za vas. Kada ste ugnjetavani, progonjeni i ožalošćeni radi mene i Jevan}elja, setite se moje ljubavi, koja je tako velika da sam za vas dao svoj život. Kada vam se dužnosti čine neumoljivim i okrutnim, a vaši tereti suviše teškim, opomenite se da sam za vas podneo krst, ne mareći za sramotu. Kada vam se srce steže od teškog iskušenja, setite se da vaš Otkupitelj živi da bi posredovao za vas.

Služba Gospodnje večere ukazuje na Hristov drugi dolazak. Ona je odre}ena da ovu nadu sačuva živom u mislima učenika. Kad god se budu sakupljali da ožive uspomenu na Njegovu smrt, sećaće se kako "uze čašu i davši hvalu dade im govoreći: Pijte iz nje svi; jer ovo je krv moja novoga zaveta koja će se proliti za mnoge radi otpuštenja greha. Kažem vam pak da neću odsad piti od ovoga roda vinogradskoga do onoga dana kad ću piti s vama novoga u carstvu oca svojega". U svojim stradanjima nalazili su utehu nadajući se ponovnom dolasku svoga Gospoda. Neizrecivo draga misao im je bila: "Kad god jedete ovaj hleb i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne do}e" (1. Korinćanima 11,26).

To nikada ne smemo zaboraviti. Isusova ljubav koja nas pokreće svojom silom, treba da se očuva svežom u nama. Hristos je ustanovio ovu službu da bi našim osećanjima govorila o Božjoj ljubavi koja se pokazala prema nama. Izme}u naših duša i Boga ne može da postoji zajednica osim kroz Hrista. Zajednica i ljubav izme}u brata i brata mora da bude utvr}ena i trajna pomoću Hristove ljubavi. Samo Hristova smrt mogla je Njegovu ljubav da učini delotvornom za nas. Jedino zahvaljujući Njegovoj smrti radosno možemo očekivati Njegov drugi dolazak. Njegova žrtva je središte naše nade. Na njoj moramo učvrstiti svoju veru.

Obredi koji podsećaju na poniženje i patnje našeg Gospoda, vrlo često prihvataju se samo kao formalnost. Oni su zasnovani sa odre}enim ciljem. Potrebno je da naša osećanja ožive da bismo shvatili tajnu pobožnosti. Preimućstvo je svih da shvate, mnogo više nego što sada shvatamo - Hristove patnje koje donose iskupljenje. "Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji", tako isto treba da se podigne i Sin čovečji, "da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni" (Jovan 3,14.1J). Moramo da pogledamo na golgotski krst, na kome je Spasitelj umro. Naše večno dobro zahteva da pokažemo veru u Hrista.

Naš Gospod je rekao: "Ako ne jedete tela Sina čovečijega i ne pijete krvi Njegove, nećete imati života u sebi . . . Jer je telo moje pravo jelo i krv moja pravo piće" (Jovan 6,J3-JJ). To je istina o našoj telesnoj prirodi. Hristovoj smrti dugujemo čak i svoj ovozemaljski život. Hleb koji jedemo otkupljen je Njegovim slomljenim telom. Voda koju pijemo kupljena je prolivenom krvlju. Nikada niko, svet ili grešan, ne uzima svoju svakodnevnu hranu, već se hrani Hristovim telom i krvlju. U svaki hleb utisnut je golgotski krst. On se ogleda u svakom izvoru vode. Hristos je istakao sve ovo ustanovljavajući simbol svoje velike žrtve. Svetlost koja blista iz službe Svete večere u gornjoj sobi posvećuje hranu za naš svakodnevni život. Porodična trpeza postaje Gospodnji sto, a svaki obrok obred.

Koliko su istinitije Hristove reči o našoj duhovnoj prirodi! On izjavljuje: "Koji jede moje telo i pije moju krv ima život večni." Mi možemo živeti životom svetosti ako prihvatimo život koji je za nas žrtvovan na Golgotskom krstu. Taj život primamo prihvatanjem Njegove reči, izvršavanjem onoga što je On zapovedio. Tako postajemo jedno sa Njim. "Koji jede moje telo", kaže On, "i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu. Kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi; i koji jede mene i on će živeti mene radi (Jovan 6,J4.J6.J7). Ovi stihovi u naročitom smislu odnose se na Gospodnju večeru. Kada se vera udubljuje u veliku žrtvu našega Gospoda, duša prima Hristov duhovni život. Takva će duša na svakoj Gospodnjoj večeri primiti duhovnu snagu. Ova služba uspostavlja živu vezu kojom je čovek povezan sa Hristom pa tako povezan i sa Ocem. U naročitom smislu ona uspostavlja vezu izme}u zavisnih ljudskih bića i Boga.

Dok primamo hleb i vino koji predstavljaju Hristovo slomljeno telo i prolivenu krv, pridružujemo se u mislima prizoru Svete večere u gornjoj sobi. Izgleda nam kao da prolazimo vrtom koji je posvećen samrtnim mukama Onoga koji je poneo grehe sveta. Postajemo očevici borbe koja nam je donela izmirenje sa Bogom. Razapeti Hristos uzdiže se me}u nama.

Gledajući raspetog Otkupitelja, bolje shvatamo veličinu i značaj žrtve koju je Veličanstvo neba podnelo za nas. Plan spasenja proslavlja se pred nama, a pomisao na Golgotu budi u našem srcu živa i sveta osećanja. Hvala Bogu i Jagnjetu biće u našem srcu i na našim usnama; gordost i služenje svome ja ne može da napreduje u duši koja se živo seća prizora sa Golgote.

Onaj koji posmatra Spasiteljevu neuporedivu ljubav, uzdići će se u mislima, očistiti srce i preobraziti karakter. Izaći će da bude svetlost svetu, da iz njega delimično odsjajuje ova čudesna ljubav. Ukoliko više posmatramo Hristov krst, utoliko ćemo potpunije usvojiti jezik apostola koji je rekao: "A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svet, i ja svetu" (Galatima 6,14).

"DA SE NE PLAŠI SRCE VAŠE"

(Jovan 13,31-38; 14.-17)

Gledajući svoje učenike sa božanskom ljubavlju i najnežnijim saučešćem, Hristos je rekao: "Sad se proslavi Sin čovečiji, i Bog se proslavi u Njemu." Juda je napustio gornju sobu, pa je Hristos ostao sam sa jedanaestoricom. Pre nego što je počeo da govori o svom bliskom rastanku sa njima, ukazivao je na veliki cilj svoje misije. Taj cilj stalno je imao pred sobom. Radovao se što će proslaviti Očevo ime svim svojim poniženjem i stradanjima. Na ovo je On najpre upravio misli svojih učenika.

Zatim, prisno im se obraćajući izrazom "Dečice!", nastavio je, "još sam malo sa vama; tražićete me, i kao što rekoh Judejcima: Kuda ja idem vi ne možete doći, i vama govorim sad."

Učenici nisu mogli da se raduju kada su ovo čuli. Obuzeo ih je strah. Tiskali su se oko Spasitelja. Njihov vo}a i Gospod, njihov voljeni Učitelj i Prijatelj, bio im je draži od samog života. U svim svojim teškoćama, tugama i razočaranjima očekivali su pomoć i utehu od Njega. Sada je trebalo da ih ostavi same u njihovoj usamljenosti i zavisnosti. Mračne su bile slutnje koje su ispunjavale njihovo srce. Ali Spasitelj im je uputio reči pune nade. Znao je da će ih neprijatelj napadati, a Sotonina veština najuspešnija je kod onih koji su pritisnuti teškoćama. Zato ih je odvratio od onoga "što se vidi" na "ono što se ne vidi" (2. Korinćanima 4,18). Skrenuo je njihove misli sa zemaljskog izgnanstva na nebeski dom.

"Da se ne plaši srce vaše", rekao je, "verujte Boga i mene verujte. Mnogi su stanovi u kući Oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: Idem da vam pripravim mesto. I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja. I kuda ja idem znate, i put znate". Zbog vas sam došao na ovaj svet. Ja radim za vas. Kada otidem, ja ću još uvek istrajno raditi za vas. Došao sam na ovaj svet da vam otkrijem sebe, da biste mogli verovati. Idem Ocu da bih sa Njim sara}ivao za vas. Cilj Hristovog odlaska bio je suprotan onome čega su se učenici bojali. On nije značio konačni rastanak. Otišao je da im pripremi mesto, da bi mogao ponovo da do}e i uzme ih k sebi. Dok im bude pripremao stanove, oni treba da izgrade karakter prema božanskom uzoru,

Učenici su još uvek bili zbunjeni. Toma, uvek mučen sumnjama, rekao je: "Gospode! Ne znamo kuda ideš, i kako možemo put znati? Isus mu reče: Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me. Kad biste mene znali onda biste znali i Oca mojega; i od sada poznajete ga, i videste ga."

Nema mnogo puteva koji vode u Nebo. Svako ne može da odabere svoj put. Hristos kaže: "Ja sam put . . . niko neće doći k Ocu do kroza me." Od prve evan}eoske propovedi, kada je u Edemu objavljeno da će ženino seme stati na glavu zmiji, Hristos je bio

uzdignut kao put, istina i život. On je bio put kada je Adam živeo, kada je Avelj prineo Bogu krv zaklanog jagnjeta koja je predstavljala krv Otkupitelja. Hristos je bio put spasenja patrijarsima i prorocima. On je jedini put kojim možemo doći Bogu.

"Kad biste mene znali", rekao je Hristos, "onda biste znali i Oca mojega; i od sada poznajete ga i videste ga". Ali učenici još nisu razumeli. "Gospode! Pokaži nam Oca", uzviknuo je Filip, "i biće nam dosta".

Začu}en njegovim slabim razumevanjem, Hristos je bolno iznena}en upitao: "Toliko sam vremena s vama i nisi me poznao, Filipe?" Zar je moguće da ne vidiš Oca u delima koja čini preko mene? Zar ne veruješ da sam došao da svedočim za Oca? "Pa kako ti govoriš: Pokaži nam oca?" "Koji vide mene, vide Oca." Hristos nije prestao da bude Bog kada je postao čovek. Iako se ponizio uzevši ljudsku prirodu, božanstvo Mu je još uvek pripadalo. Samo Hristos može ljudskom rodu da predstavi Oca, a učenici su imali tu prednost da ovo predstavljanje posmatraju više od tri godine.

"Verujte meni da sam ja u Ocu i Otac u meni; ako li meni ne verujete, verujte mi po tim delima." Njihova vera mogla je sigurno počivati na dokazima pruženim u Hristovim delima, delima koja nijedan čovek sam od sebe nikada nije učinio niti će ikada moći da učini. Hristovo delo svedočilo je o Njegovom božanstvu. Kroz Njega otkrio se Otac.

Da su učenici verovali u ovu živu vezu izme}u Oca i Sina, njihova vera ne bi klonula kada su videli Hristove patnje i smrt za spasenje sveta koji je ginuo. Hristos je želeo da ih povede iz njihove slabe vere u iskustvo koje bi stekli da su zaista shvatili ono što je On bio - Bog u ljudskom telu. Želeo je da uvide da njihova vera mora da ih dovede do Boga i da ih tu usidri. Sa koliko ozbiljnosti i istrajnosti je naš saosećajni Spasitelj želeo da pripremi svoje učenike za buru iskušenja koja će se uskoro sručiti na njih! Želeo je da sa Njim budu sakriveni u Bogu.

Dok je izgovarao ove reči, sa Hristovog lica blistala je Božja slava i svi prisutni osećali su sveto strahopoštovanje dok su budno slušali Njegove reči. Njihova srca bila su još snažnije privučena Njemu, a kada su u većoj ljubavi bili privučeni Hristu, bili su privučeni i jedni drugima. Osećali su da je nebo veoma blizu, i da su im reči koje su slušali bile poruka njihovog nebeskog Oca.

"Zaista, zaista vam kažem", nastavio je Hristos, "koji veruje mene, dela koja ja tvorim i on će tvoriti". Spasitelj je duboko želeo da Njegovi učenici shvate razlog zbog koga je svoju božansku prirodu ujedinio sa ljudskom. Došao je na svet da pokaže Božju slavu, da bi čovek njenom silom koja obnavlja mogao da se uzdigne. Bog se otkrio u Njemu da bi On mogao da se otkrije u njima. Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao silu koja ljudima ne bi bila dostupna verom u Njega. Svi Njegovi sledbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku prirodu, ako se pokore Bogu kao što je i On to učinio.

"I veća će od ovih tvoriti, jer ja idem k Ocu svojemu." Hristos ovim nije hteo da kaže da će rad učenika biti uzvišenijeg karaktera od Njegovog, već da će biti raširen na većem prostranstvu. Nije govorio samo o činjenju čuda, već o svemu što će se doga}ati pod delovanjem Svetoga Duha.

Posle Gospodnjeg vaznesenja učenici su shvatili ispunjenje Njegovog obećanja. Prizori Hristovog raspeća, vaskrsenja i vaznesenja bili su za njih živa stvarnost. Videli su da su se proročanstva doslovno ispunila. Istraživali su Pismo i sa verom i sigurnošću koje ranije nisu poznavali pratili su Njegovo učenje. Znali su da je božanski Učitelj bio sve ono što je tvrdio da jeste. Dok su pričali svoje iskustvo i veličali Božju ljubav, ljudska srca su bila omekšana i savladana i mnogi su poverovali u Isusa.

Spasiteljevo obećanje učenicima obećanje je Njegovoj crkvi do kraja vremena. Bog nije zamislio da Njegov veličanstveni nacrt o otkupljenju ljudi postigne samo neznatne rezultate. Svi koji će se posvetiti radu, ne uzdajući se u ono što sami mogu učiniti, već u ono što Bog može da učini za njih i preko njih, sigurno će shvatiti ispunjenje Njegovog obećanja. "I veća će do ovih tvoriti", izjavljuje On, "jer ja idem k Ocu svojemu".

Do tada učenici nisu poznavali Spasiteljeve neograničene izvore pomoći i sile. Rekao im je: "Do sada ne iskaste ništa u ime moje" (Jovan 16,24). Objasnio je da je tajna njihovog uspeha u traženju sile i blagodati u Njegovo ime. On će biti prisutan pred Ocem da se moli za njih. Molitvu poniznog molitelja On predstavlja kao svoju ličnu želju za tu dušu. Svaka iskrena molitva čuje se na nebu. Možda neće biti tečno izrečena; ali ako je od srca, uzdići će se do svetinje u kojoj Isus služi, i On će je prineti Ocu savršenim rečima, divnu i mirisnu od kada Njegovog sopstvenog savršenstva.

Staza iskrenosti i čestitosti nije staza bez prepreka, ali zato u svakoj teškoći treba da vidimo poziv na molitvu. Ne postoji nijedno biće koje poseduje neku moć a da nije primilo od Boga, i da izvor iz koga ona potiče nije dostupan i najslabijem ljudskom biću. "I šta god zaištete u Oca u ime moje", kaže Isus, "ono ću vam učiniti da se proslavi Otac u Sinu. I ako što zaištete u ime moje, ja ću učiniti."

Hristos je nalogom - U ime moje - pokazao svojim učenicima kako da se mole. U Hristovo ime Njegovi sledbenici treba da stoje pred Bogom. U Gospodnjim očima oni imaju vrednost kroz vrednost žrtve koja je učinjena za njih. Oni su dragoceni zbog Hristove pravde koja im je uračunata. Hrista radi, Gospod prašta onima koji Ga se boje. On u njima ne gleda zloću grešnika. U njima prepoznaje sličnost sa svojim Sinom u koga veruju.

Gospod je razočaran kada se Njegova deca malo cene. On želi da Njegovo izabrano nasledstvo ceni sebe prema ceni kojom ih je On procenio. Bog ih je želeo, inače ne bi poslao svoga Sina da ih iskupi u tako skupom poduhvatu. On ima zadatak za njih i veoma je zadovoljan kada od Njega najviše traže u želji da proslave Njegovo ime. Oni mogu mnogo da očekuju ako imaju veru u Njegova obećanja.

Me}utim, moliti se u Hristovo ime znači mnogo. To znači da moramo da usvojimo njegov karakter, ispoljimo Njegov duh i činimo Njegova dela. Spasiteljevo obećanje je dato uslovno. "Ako imate ljubav k meni", kaže On, "zapovesti moje držite". On spasava ljude ne u grehu, nego od greha, a oni koji Ga vole, pokazaće poslušnošću svoju ljubav.

Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači celim srcem raditi sa Hristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega u stvari postupati po svojim prirodnim postupcima. Volja očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da ga upoznamo, živećemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Hristovog karaktera i zajednicom sa Bogom, greh će nam postati mrzak.

Kao što je Hristos živeo po zakonu u svojoj ljudskoj prirodi, tako to možemo i mi učiniti ako se uhvatimo za Silnoga i potražimo silu. Ne smemo da prenesemo odgovornost na druge i čekamo od njih da nam kažu šta da činimo. Ne možemo da zavisimo od ljudskih saveta. Gospod će nas poučiti našim dužnostima isto tako spremno kao što bi poučio nekog drugog. Ako mu do}emo u veri, On će nam lično saopštiti svoje tajne. Naše srce će često goreti u nama, kada se bude približio da razgovara sa nama kao što je to činio sa Enohom. Oni koji odluče da ne čine ništa, što bi na bilo koji način vre}alo Boga, znaće, pošto Mu iznesu svoj slučaj, kojim putem treba da idu. Oni ne samo što će primiti mudrost, već i silu. Sila za poslušnost, za službu biće im podarena onako kako je Hristos obećao. Sve što je dato Hristu - "sve" što je potrebno da se udovolji potrebama palih ljudi - dato je Njemu kao Poglavaru i Predstavniku ljudskog roda. "I što god zaištemo, primićemo od Njega, jer zapovesti Njegove držimo i činimo što je Njemu ugodno" (1. Jovanova 3,22).

Pre nego što je sebe prineo kao žrtvu, Hristos je želeo da svojim sledbenicima podari najvažniji i najpotpuniji dar, dar koji će im približiti neiscrpne izvore milosti. "I ja ću umoliti Oca", rekao je On, "i daće vam drugoga utešitelja da bude s vama vavek, Duha istine, kojega svet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama" (Jovan 14,16-18).

Pre ovoga, Duh je bio na svetu; od samog početka dela otkupljenja delovao je na ljudska srca. Ali, dok je Hristos bio na Zemlji, učenici nisu želeli nikakvog drugog pomoćnika. Tek kada budu bili lišeni Njegovog prisustva osetiće potrebu za Duhom i tada će On doći.

Sveti Duh je Hristov predstavnik, ali ne u ljudskom obličju, pa je od tog obličja nezavisan. Zato što je nosio ljudsku prirodu, Hristos nije mogao biti lično na svakom mestu. Zato je za njih bilo bolje da ode Ocu i pošalje Duha da bude Njegov naslednik na Zemlji. Tada niko neće imati nikakvu prednost koju mu donosi prebivalište ili lični dodir sa Hristom. Posredstvom Duha, svi će moći da pristupe Spasitelju. U ovom smislu On će im biti bliži nego da se nije vazneo na nebo.

"Koji ima ljubav k meni, imaće k njemu ljubav Otac moj i ja ću imati ljubav k njemu, i javiću mu se sam." Isus je čitao budućnost svojih učenika. Jednog je video dovedenog na gubilište, jednog na krstu, jednog u izgnanstvu me}u usamljenim morskim stenama, druge u progonstvu i smrti. Ohrabrio ih je obećanjem da će u svakom iskušenju biti sa njima. Ovo obećanje nije izgubilo ništa od svoje sile. Gospod zna sve o svojim vernim slugama koji su zbog njega u zatvorima ili prognani na usamljena ostrva. On ih teši svojom prisutnošću. Kada vernik zbog istine seda na optuženičku klupu nepravednih sudova, Hristos stoji kraj njega. Sve optužbe koje padaju na njega, padaju na Hrista. Hristos se još jednom osu}uje u ličnosti svoga učenika. Kada je neko zarobljen izme}u zatvorskih zidina, Hristos ispunjava njegovo srce svojom ljubavlju. Ako neko pretrpi smrt zbog Njega, Hristos kaže: "I živi, i bejah mrtav i evo sam živ vavek veka ... i imam ključeve od pakla i od smrti" (Otkrivenje 1,18). Život koji je žrtvovan za Mene, sačuvan je za večnu slavu.

U sva vremena i na svakom mestu, u svim tugama i svim nevoljama, kada su izgledi mračni, a budućnost neizvesna, kad se osećamo bespomoćnima i usamljenima, Utešitelj će biti poslat kao odgovor na molitvu vere. Okolnosti nas mogu odvojiti od svakog zemaljskog prijatelja, ali nikakva prilika i nikakva udaljenost ne može nas odvojiti od nebeskog Utešitelja. Gde god se nalazili, kuda

god išli, On nam je uvek sa desne strane da nas podupre, podigne, pomogne i obodri.

Učenici još nisu uspevali da u duhovnom smislu shvate Hristove reči pa im je On ponovo objasnio njihovo značenje. Rekao je da će im se otkriti preko Duha. "Utešitelj Duh sveti, kojega će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu." Više nećete reći: Ja ne mogu da shvatim. Više nećete videti kao kroz staklo, nejasno, moći ćete "razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu" (Efescima 3,18.9).

Učenici su trebalo da posvedoče o Hristovom životu i radu; On će njihovim rečima govoriti svim ljudima na licu Zemlje. Ali, Hristovo ponižavanje i smrt doneće im veliko iskušenje i razočaranje. Da bi posle ovog iskustva njihova reč mogla biti istinita, Isus je obećao da će Utešitelj napomenuti "sve što vam rekoh".

"Još vam mnogo imam kazati", nastavio je, "ali sad ne možete nositi. A kad do}e On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak. On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javiće vam". Isus je pred svojim učenicima otvorio široko područje istine. Ali za njih je bilo veoma teško da Njegove pouke drže odvojeno od predanja i književničkih i farisejskih pravila ponašanja. Bili su vaspitani da učenje rabina prihvate kao Božji glas i to je još uvek vladalo njihovim umovima i oblikovalo njihova mišljenja. Svetovne ideje, prolaznost, još uvek su zauzimale mnogo mesta u njihovim mislima. Oni nisu shvatali duhovnu prirodu Hristovog carstva, koju im je tako često objašnjavao. Nastala je zbrka u njihovim umovima. Nisu shvatali vrednost Pisma koje im je Hristos otkrivao. Izgledalo je kao da mnoge od Njegovih pouka skoro i ne dopiru do njih. Isus je video da ne shvataju pravo značenje Njegovih reči. Milostivo je obećao da će im Sveti Duh napomenuti sve što im je govorio. On nije rekao mnoge pojedinosti, jer ih učenici ne bi mogli razumeti. Sveti Duh će im i njih otkriti. Duh treba da oživi njihovo razumevanje, tako da mogu da cene nebeske istine. "A kad do}e on, Duh istine", rekao je Isus, "uputiće vas na svaku istinu".

Utešitelj je nazvan "duh istine". Njegov posao je da odredi i održi istinu. On se najpre nastanjuje u srcu kao Duh istine i tako postaje Utešitelj. Uteha i mir nalaze se u istini, jer se pravi mir i uteha ne može naći u zabludi. Lažnim teorijama i predanjima Sotona porobljava um. Usmeravajući ljude lažnim merilima, on kvari karakter. Sveti Duh govori umu preko Svetoga pisma i urezuje istinu u srce. Tako On otkriva zabludu i izgoni je iz duše. Duhom istine koji deluje preko Božje reči, Hristos zadobija svoj izabrani narod.

Opisujući svojim učenicima službu Svetoga Duha, Isus je želeo da ih nadahne radošću i nadom koja je nadahnjivala i Njegovo srce. Radovao se za tu obilnu pomoć koju je osigurao svojoj Crkvi. Sveti Duh je bio najveći od svih darova koje je mogao izmoliti od svog Oca za uzdizanje svoga naroda. Sveti Duh treba da im bude podaren kao sila koja prepora}a, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vekovima je jačala i ljudi su se začu}ujućom pokornošću potčinjavali Sotonskom ropstvu. Čovek može da se odupre i pobedi greh jedino moćnim delovanjem Trećeg lica Božanstva, koje će doći sa neizmenjenom silom u punini božanske moći. Duh čini delotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj sveta. Duh Sveti čisti srce. Posredstvom Duha, čovek postaje sudeonik u božanskoj prirodi. Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savla}ivanju svih nasle}enih i stečenih sklonosti ka zlu i da Crkva primi pečat Njegovog karaktera.

Hristos je rekao o Duhu: "On će me proslaviti." Kao što je Spasitelj došao da proslavi Oca otkrivanjem Njegove ljubavi, tako je i Duh trebalo da proslavi Hrista otkrivanjem Njegove milosti svetu. U čovečanstvu treba da se obnovi Božji lik. Božja čast i Hristova čast povezana je sa savršenstvom karaktera Njegovog naroda.

"I kad On (Duh istine) do}e, pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud." Propovedanje reči bilo bi beskorisno bez stalne prisutnosti i pomoći Svetoga Duha. To je jedini uspešni Učitelj božanske istine. Jedino kada Duh prati istinu do srca, ona će probuditi savest ili preobraziti život. Čovek može biti sposoban da iznese slovo Božje Reči, on može biti upoznat sa svim njenim zapovestima i obećanjima, ali ako Sveti Duh ne usadi istinu, ni jedna duša neće pasti na Stenu i razbiti se. Nikakvo obrazovanje, nikakve prednosti ma kako velike, ne mogu bez saradnje Božjeg Duha učiniti čoveka kanalom svetlosti. Sejanje evan}eoskog semena neće biti uspešno ako nebeska rosa ne pokrene život u semenu. Pre nego što je ijedna knjiga Novoga zaveta bila napisana, pre no što je ijedna propoved izrečena posle Hristovog vaznesenja, Sveti Duh se izlio na apostole koji su se molili. Tada je svedočanstvo njihovih neprijatelja bilo: "Gle, napuniste Jerusalim svojom naukom" (Dela J,28).

Hristos je svojoj Crkvi obećao dar Svetoga Duha i to obećanje pripada i nama koliko i prvim učenicima. Ali kao i svako drugo obećanje i ovo je dato pod izvesnim uslovima. Ima mnogo onih koji veruju i tvrde da polažu pravo na Gospodnje obećanje; oni govore o Hristu i o Svetome Duhu, ali od toga nemaju nikakve koristi. Oni ne pokoravaju svoju dušu božanskim silama da je vode i upravljaju njome. Mi ne možemo da upotrebljavamo Svetog Duha. Duh treba nas da upotrebi. Bog svojim Duhom deluje na svoj narod da hoće i učini "kao što mu je ugodno" (Filibljanima 2,13). Ali mnogi ne žele da se potčine ovome. Oni žele da upravljaju sami sobom. To je razlog što ne primaju ovaj nebeski dar. Duh se daje samo onima koji ponizno čekaju Boga, koji očekuju Njegovo vo}stvo i milost. Božja sila očekuje njihov zahtev i prihvatanje. Ovaj obećani blagoslov, koji tražimo verom, donosi sa sobom sve druge blagoslove. On se daje prema bogatstvu Hristove milosti, i On je spreman da ga da svakoj duši prema meri u kojoj može da ga primi.

U svom govoru učenicima, Isus nije izrekao nikakav tužni nagoveštaj o svojim patnjama i smrti. Poslednje zaveštanje za njih bilo je zaveštanje mira. Rekao je: "Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji."

Pre nego što je napustio gornju sobu, Spasitelj je svoje učenike poveo u pesmi hvale. Njegov glas nije bio začinjen tugovanjem, već radosnim tonovima pashalnog slavopoja:

Hvalite Gospoda svi narodi,
Slavite ga sva plemena;
Jer je velika milost njegova k nama
I istina Gospodnja traje doveka.
Aliluja!"

Psalam 117

Posle himne izašli su. Probijali su se kroz zakrčene ulice, i prošavši kroz gradsku kapiju, uputili se prema Maslinskoj gori. Išli su lagano, svaki zauzet svojim mislima. Kada su počeli da se spuštaju prema brdu, Isus je rekao glasom punim dubokog bola: "Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć; jer u pismu stoji: Udariću pastira i ovce od stada razbeći će se" (Matej 26,31). Učenici su slušali sa bolom i ču}enjem. Setili su se kako su se u Kapernaumu mnogi u sinagogi sablaznili i okrenuli od Isusa, kad je govorio o sebi kao hlebu života. Me}utim, ova dvanaestorica nisu se pokazali nevernima. Petar je tada, govoreći u ime svoje braće, izrazio svoju odanost Hristu. Tada je Spasitelj rekao: "Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu i jedan je od vas Đavo?" (Jovan 6,70) U gornjoj sobi Isus je rekao da će Ga jedan od dvanaestorice izdati, a Petar Ga se odreći. Ali sada Njegove reči odnosile su se na sve.

Sada je čuo Petrov glas kako se ogorčeno protivi: "Ako se i svi sablazne, ali ja neću." U gornjoj sobi izjavio je: "Dušu ću svoju položiti za te." Isus ga je opomenuo da će se te iste noći odreći svoga Spasitelja. Sada Hristos ponavlja opomenu: "Zaista ti kažem, noćas dok dvaput petao ne zapeva tri puta ćeš me se odreći." Ali Petar "još većma govoraše: Da bih znao s tobom i umreti neću te se odreći. Tako i svi govorahu" (Marko 14,29-31). U svom samopouzdanju opovrgli su ponovljeno tvr}enje Onoga koji je znao. Bili su nespremni za probu; kada ih iskušenje bude savladalo, shvatiće sopstvenu slabost.

Kada je Petar rekao da će slediti svoga Gospoda i u tamnici i u smrti, on je to mislio svakom reči koju je izrekao; ali nije poznavao sebe. U njegovom srcu bili su sakriveni elementi zla koje će okolnosti probuditi u život. Ako ne bude shvatio opasnost, to će se pokazati kao njegova večna propast. Spasitelj je u njemu video samoljublje i samopouzdanje koje će nadvladati čak i njegovu ljubav prema Hristu. U njegovom iskustvu otkrilo se mnogo slabosti, nesavladanog greha, bezbrižnbsti duha, neposvećene naravi, nesmotrenog ulaženja u iskušenja. Hristova svečana opomena bila je poziv na ispitivanje srca. Bilo je neophodno da Petar manje veruje u sebe, a pokaže dublju veru u Hrista. Da je u poniznosti prihvatio upozorenje, on bi zamolio Pastira stada da čuva svoje ovce. Kada je na Galilejskom jezeru gotovo potonuo, povikao je: "Gospode, pomagaj!" (Matej 14,30) Tada je Hristos ispružio svoju ruku da uhvati njegovu. Tako i sada da je povikao Isusu: "Spasi me od mene samoga", bio bi sačuvan. Me}utim, Petar je osećao da mu se ne veruje i pomislio da je to veoma okrutno. Već je bio uvre}en, pa je postao još uporniji u svom samopouzdanju.

Isus je sa saosećanjem posmatrao svoje učenike. On ih nije mogao spasti iskušenja, ali ih nije ostavio bez utehe. Uveravao ih je da će raskovati okove groba i da Njegova ljubav prema njima neće prestati. "A po vaskrseniju svojemu", rekao je, "ja idem pred vama u Galileju" (Matej 26,32). Pre odricanja dobili su uveravanje o oproštenju. Posle Njegove smrti i vaskrsenja znali su da im je oprošteno i da su dragi Hristovom srcu.

Isus i učenici nalazili su se na putu prema Getsimaniji, prema jednom usamljenom mestu za razmišljanje i molitvu u podnožju Maslinske gore, koje je često posećivao. Spasitelj je svojim učenicima objašnjavao svoju misiju za svet i duhovnu vezu koju moraju da održavaju sa Njim. Sada je slikovito prikazivao ovu pouku. Mesec je jasno svetleo i otkrivao Mu rodni čokot. Skrećući pažnju svojih učenika na njega, On ga je predstavio kao simbol.

"Ja sam pravi čokot", rekao je. Umesto vitke palme, veličanstvenog kedra ili snažnog hrasta, Isus je odabrao razgranati čokot da predstavi sebe. Palma, kedar i hrast stoje sami. Njima nije potreban nikakav oslonac. Ali čokot se obavija oko kolja i tako

penje prema nebu. Tako je i Hristos u svojoj ljudskoj prirodi zavisio od božanske sile. "Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe", izjavio je (Jovan J,30).

"Ja sam pravi čokot." Jevreji su uvek smatrali vinovu lozu najplemenitijom biljkom, slikom svega što je moćno, uzvišeno i plodno. Izrailj je bio predstavljen čokotom koji je Bog zasadio u Obećanoj zemlji. Jevreji su zasnovali svoju nadu u spasenje na činjenici što su povezani sa Izrailjem, njihovim praocem. Ali Isus kaže: "Ja sam pravi čokot." Ne smatrajte da ćete vezom sa Izrailjem moći postati sudeonici u životu od Boga i naslednici Njegovih obećanja. Samo kroz Mene možete primiti duhovni život.

"Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar." Na brežuljcima Palestine naš Nebeski Otac zasadio je ovaj plemeniti čokot, a On sam bio je vinogradar. Mnoge je privlačila lepota ovog čokota i zato su objavljivali Njegovo nebesko poreklo. Ali vo}ama u Izrailju On je izgledao kao koren iz suve zemlje. Izvadili su šibljiku, odbacili je i zgazili svojim nesvetim nogama. Mislili su da je zauvek unište. Me}utim, nebeski Vinogradar nikada nije izgubio iz vida svoju sadnicu. Pošto su ljudi mislili da su je uništili, On ju je uzeo i sa druge strane zida ponovo zasadio. Čokot više nije trebalo da bude vidljiv. Bio je sakriven od grubih nasrtaja ljudi. Ali, loze ovog čokota izrasle su preko zida. Trebalo je da predstavljaju čokot. Preko njih kalemi su još uvek mogli da se sjedine sa čokotom. Donosile su rod. Taj rod brali su prolaznici.

"Ja sam čokot, a vi loze", rekao je Hristos svojim učenicima. Iako je uskoro trebalo da se uzme od njih, njihovo duhovno jedinstvo sa Njim trebalo je da ostane nepromenjeno. Veza izme}u loze i čokota, rekao je, predstavlja vezu koju treba da održavate sa Mnom. Kalem se pricepluje na živu lozu i vlakno po vlakno, žila po žila urasta u čokot. Život čokota postaje život loze. Tako i duša mrtva u prestupima i gresima dobija život preko veze sa Hristom. Ta veza uspostavlja se verom u Njega kao ličnog Spasitelja. Grešnik sjedinjuje svoju slabost sa Hristovom snagom, svoju prazninu sa Hristovom puninom, svoju nepostojanost sa Hristovom postojanom moći. Tada on ima Hristov um. Hristova ljudska priroda dodirnula je našu ljudsku prirodu, a naša ljudska priroda dodirnula je božansku prirodu. Tako silom Svetoga Duha čovek postaje sudeonik u božanskoj prirodi. On je prihvaćen u Ljubljenom.

Ta zajednica sa Hristom, jednom uspostavljena, mora se održavati. Hristos kaže: "Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete." To nije nikakav slučajan dodir, nikakva povremena veza. Loza postaje deo živog čokota. Prenošenje života, snage i rodnosti sa čokota na loze je neometano i stalno. Loza ne može da živi odvojena od čokota. Tako i vi, kaže Isus, ne možete živeti bez Mene. Život koji ste primili od Mene može se sačuvati samo neprekidnom zajednicom. Bez Mene ne možete savladati nijedan greh ili se odupreti ijednom iskušenju.

"Budite u meni i ja ću u vama." Biti u Hristu znači stalno primanje Njegovog Duha, znači život potpunog predanja Njegovoj službi. Kanali koji povezuju čoveka i Njegovog Boga moraju biti stalno otvoreni. Kao što loza neprekidno crpi sok sa životodavnog čokota, tako i mi treba čvrsto da se držimo Isusa i verom primimo od Njega silu i savršenstvo Njegovog karaktera.

Koren šalje hranu preko loze do najudaljenije grančice. Tako i Hristos prenosi reke duhovne sile do svakog čoveka. Dok je duša sjedinjena sa Hristom, ne postoji opasnost da uvene ili propadne.

Život čokota pokazaće se u divnom plodu na lozama. "I koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod", rekao je Isus, "jer bez mene ne možete činiti ništa". Ako živimo verom u Božjeg Sina, u našem životu pokazaće se rodovi Duha i nijedan neće nedostajati.

"Otac je moj vinogradar; svaku lozu na meni koja ne ra}a roda otseći će je." Dok je kalem samo spolja povezan sa lozom, ne može postojati životna veza. U tom slučaju nema rasta niti plodnosti. Tako može da postoji samo prividna veza sa Hristom, bez stvarne zajednice sa Njim kroz veru. Ispovedanje vere dovodi ljude u crkvu, ali karakter i ponašanje pokazuju da li su oni u vezi sa Hristom. Ako ne donose nikakav rod, oni su nerodne loze. Njihovo odvajanje od Hrista podrazumeva njihovu potpunu propast koja je prikazana osušenom lozom. "Ko u meni ne ostane", kaže Hristos, "izbaciće se napolje kao loza, i osušiće se, i skupiće je, i u oganj baciti, i spaliti".

"I svaku koja ra}a rod očistiće je da više roda rodi." Od izabrane dvanaestorice koji su pratili Isusa, jedan kao osušena loza uskoro je trebalo da se odstrani, a ostali će morati da pro}u ispod orezivačkog noža gorkih iskušenja. Sa svečanom nežnošću Isus je objasnio nameru vinogradara. Orezivanje će izazvati bol, ali Otac je taj koji upotrebljava nož. On ne radi nemilostivom rukom ili ravnodušnim srcem. Postoje loze koje se vuku po tlu i zato ih treba odvojiti od zemaljske potpore za koju su se uvatile svojim viticama. One treba da se usprave prema nebu i prona}u svoju potporu u Bogu. Suvišno lišće koje izvlači životni sok iz ploda, mora da se odstrani. Bujno izrasli delovi biljke moraju se odseći da bi omogućili prodor zracima Sunca pravde. Vinogradar odseca štetne izdanke da bi plod bio bogatiji i obilniji.

"Time će se Otac moj proslaviti", rekao je Hristrs, "da rod mnogi rodite". Bog želi da preko vas ispolji svetost, dorotu i milostivost svoga karaktera. Ipak, Spasitelj ne nalaže apostolima da naporno rade da bi doneli rod. Poziva ih da ostanu u Njemu i kaže: "Ako ostanete u meni, i reči moje u vama ostanu, što god hoćete ištite, i biće vam." Hristos prebiva u svojim sledbenicima preko svoje Reči. Ovo je ista životna zajednica koja je prikazana jedenjem Njegovog tela i pijenjem Njegove krvi. Hristove reči duh su i život su. Prihvatajući ih, primate život čokota. Vi živite "o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih" (Matej 4,4). Hristov život u vama donosi isti rod kao u Njemu. Ako živite u Hristu, ako ste privrženi Hristu, ako vas Hristos podupire, ako crpite hranu od Hrista, rodićete rod sličan Hristovom.

Na poslednjem sastanku sa svojim učenicima, Hristos je izrazio svoju veliku želju da ljube jedan drugoga kao što ih je On ljubio. Često je govorio o ovome. "Ovo je zapovest moja", ponovo je rekao, da imate ljubav me}u sobom. Prvi nalog koji im je uputio u gornjoj sobi dok su bili sami glasio je: "Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih da se i vi ljubite me}u sobom." Učenicima je ova zapovest bila nova jer se me}usobno nisu voleli kao što ih je Hristos voleo. Video je da me}u njima moraju da zavladaju nove misli i pobude, da u život treba da sprovede nova načela; kroz Njegov život i smrt trebalo je da prime nov pojam o ljubavi. U svetlosti Njegovog samopožrtvovanja, zapovest da ljube jedan drugoga dobila je novo značenje. Celokupno delo milosti je stalna služba ljubavi, samoodricanja i samopožrtvovnosti. U svakom trenutku Hristovog boravka na Zemlji, od Njega se kao nezadrživa reka izliva Božja ljubav. Svi koji su ispunjeni Njegovim Duhom, voleće onako kako je On voleo. Istim načelom koje je pokretalo Hrista, biće i oni nadahnuti u svim svojim me}usobnim odnosima.

Ova ljubav je dokaz njihovog učeništva. "Po tom će svi poznati da ste moji učenici", rekao je Isus, "ako uzimate ljubav me}u sobom". Kada su ljudi me}usobno povezani, ne silom ili ličnim interesima nego ljubavlju, ispoljavaju delovanje jednog uticaja koji je uzvišeniji od svakog ljudskog uticaja. Tamo gde postoji to jedinstvo, dokaz je da je Božji lik obnovljen u ljudskom rodu i da im je usa}eno novo životno načelo. To pokazuje da u božanskoj prirodi postoji sila koja se može suprotstaviti natprirodnim silama zla i da Božja milost pokorava sebičnost svojstvenu prirodi ljudskog srca.

Ova ljubav, ispoljena u crkvi, sigurno će izazvati Sotonin bes. Hristos nije označio laku stazu svojim učenicima. "Ako svet na vas uzmrzi", rekao je, "znajte da na mene omrznu pre vas. Kada biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio, a kako niste od sveta, nego vas ja od sveta izabrah, zato mrzi na vas svet. Opominjite se reči koju vam ja rekoh: Nije sluga veći od gospodara svojega. Ako mene izgnaše, i vas će izgnati: Ako moju reč održaše, i vašu će održati. Ali sve će vam ovo činiti za ime moje, jer ne poznaju Onoga koji me posla." Jevanljelje treba nezadrživo da napreduje usred protivljenja, opasnosti, gubitaka i patnji. Me}utim, oni koji obavljaju ovaj posao samo slede stope svoga Učitelja.

Kao Otkupitelj sveta, Hristos je stalno bio suočen sa prividnim neuspehom. On, vesnik milosti našem svetu, kao da je obavio malo od posla koji je čeznuo da obavi podižući i spasavajući. Sotonski uticaji stalno su delovali stvarajući prepreke na Njegovom putu. Ali On se nije obeshrabrivao. Kroz Isaijino proročanstvo On objavljuje: "Uzalud se trudih i naprazno potroših silu svoju; ali opet sud je moj u Gospoda i posao moj u Boga mojega . . . Ako se Izrailj i ne sabere, opet ću se proslaviti pred Gospodom, i Bog će moj biti sila moja." Hristu je dato obećanje: "Ovako veli Gospod, izbavitelj Izrailjev, svetac njegov, onome kojega preziru, na koga se gadi narod . . . Ovako veli Gospod . . . čuvaću te i daću te da budeš zavet narodu da utvrdiš zemlju, i nasledиš opustelo nasledstvo; da kažeš sužnjima: Izi}ite; onima koji su u mraku: Pokažite se . . . Neće biti gladni ni žedni, neće ih biti vrućina ni sunce; jer kome ih je žao, on će ih voditi, i pokraj izvora vodenih provodiće ih" (Isaija 49,4.J.7-10) .

Hristos se oslanjao na ovu reč i nije ustupao pred Sotonom. Pre poslednjih trenutaka Hristovog poniženja, kad je najdublja tuga obuzimala Njegovu dušu, rekao je učenicima: "Ide knez ovoga sveta i u meni nema ništa." "Knez ovoga sveta je osu}en." Sad će on biti isteran (Jovan 14,30; 16,11; 12,31). Proročkim okom Hristos je prelazio preko prizora koji će se dogoditi u Njegovom poslednjem velikom sukobu. Znao je da će celo nebo slaviti pobedu kada bude uzviknuo: "Svrši se!" Do Njegovog uha dopirala je muzika i pobednički uzvici iz nebeskih dvorova. Znao je da će se tada oglasiti posmrtno zvono sotonskom carstvu, a Hristovo ime objaviti kroz ceo svemir od sveta do sveta.

Hristos se radovao što za svoje sledbenike može da učini više nego što mogu da traže ili zamisle. Govorio je sa čvrstim pouzdanjem, znajući da je veličanstvena odluka donesena pre nego što je svet stvoren. Znao je da će istina, naoružana svemoćnom silom Svetoga Duha pobediti u borbi sa zlom i da će se krvlju umrljana zastava pobedonosno zalepršati iznad Njegovih sledbenika. Znao je da će život Njegovih vernih učenika biti sličan Njegovom, nizu neprekidnih pobeda, koje ovde nisu smatrane takvim, ali koje će biti prepoznate u velikoj budućnosti.

"Ovo vam kazah", rekao je "da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se jer ja nadvladah svet." Hristos nije pretrpeo neuspeh niti je bio obeshrabren, pa Njegovi sledbenici treba da ispoljavaju veru iste istrajne prirode. Oni treba da žive kao što je On živeo i rade kao što je i On radio, zato što zavise od Njega kao velikog Predradnika. Moraju posedovati hrabrost, snagu i istrajnost. Iako očigledne nemogućnosti zapreče njihov put, Njegovom milošću moraju ići napred. Umesto da se žale na teškoće, pozvani su da ih savladaju. Ne treba ni zbog čega da očajavaju, a da se nadaju svemu. Zlatnim lancem svoje neuporedive ljubavi, Hristos ih je povezao sa Božjim prestolom. Njegova namera je da imaju najviši uticaj u svemiru koji proističe iz izvora svake sile. Oni treba da imaju silu da se odupru zlu, silu koju neće savladati ni zemlja, ni smrt, ni grob, silu koja će ih osposobiti da pobede kao što je i Hristos pobedio.

Hristos je zamislio da nebeski red, nebeski nacrt upravljanja, nebeski božanski sklad treba da se ispolje u Njegovoj crkvi na Zemlji. Tako će se on proslaviti u svom narodu. Preko njih Sunce pravde zasjaće nepomućenim sjajem ovom svetu. Hristos je svojoj Crkvi dao izobilne darove, da bi mogao da primi veliki dobitak slave od svog izbavljenog, otkupljenog vlasništva. On je svom narodu podario mogućnosti i blagoslove da bi mogao da predstavi Onoga koji sve ima u punini. Crkva obdarena Hristovom pravdom je Njegova riznica u kojoj u punini i konačnom prikazu treba da se pojave bogatstva Njegove milosti, Njegove blagodati i Njegove ljubavi. U čistoti i savršenstvu svog naroda, Hristos vidi nagradu za svoje poniženje i dodatak svojoj slavi; On, Hristos, veliko Središte, iz koga zrači sva slava.

Svoja uputstva Spasitelj je završio snažnim rečima punim nade. Zatim je u molitvi za svoje učenike izlio teret svoje duše. Podižući svoje oči prema nebu rekao je: "Oče! Do}e čas, proslavi Sina svojega, da i Sin tvoj proslavi Tebe; kao što si mu dao vlast nad svakim telom da svemu što si mu dao da život večni. A ovo je život večni, da poznaju Tebe, jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista."

Hristos je završio delo koje Mu je bilo povereno. On je proslavio Boga na Zemlji. Obznanio je Očevo ime. Sakupio je one koji će nastaviti Njegovo delo me}u ljudima. Rekao je: "Ja se proslavih u njima. I više nisam na svetu, a oni su na svetu, a ja idem k Tebi. Oče sveti! Sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi." "Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzveruju njihove reči radi; da svi jedno budu . . . Ja u njima i Ti u meni; da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me Ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao."

Tako je Hristos jezikom čoveka koji ima božanski autoritet svoju izabranu Crkvu stavio u Očevo naručje. Kao posvećeni Prvosveštenik, On posreduje za svoj narod. Kao verni pastir, On okuplja svoje stado u seni Svemogućega, u čvrsto i sigurno pribežište. Njemu sada predstoji konačna bitka sa Sotonom i On odlazi da je prihvati.

GETSIMANIJA

(Matej 26,36-J6; Marko 14,32-J0; Luka 22,39-J3; Jovan 18,1-12)

U društvu sa svojim učenicima Spasitelj je polako išao prema Getsimanskom vrtu. U vreme Pashe, uvek pun Mesec, sijao je sa neba koje je bilo bez ijednog oblaka. Grad hodočasničkih šatora utonuo je u tišinu.

Isus je ozbiljno razgovarao sa svojim učenicima i poučavao ih, ali kada se približio Getsimaniji, postao je neobično ćutljiv. Često je posećivao ovo mesto da razmišlja i da se moli, ali nikada sa srcem tako punim bola kao ove noći Njegove poslednje samrtne borbe. U toku celog svog života na Zemlji hodao je u svetlosti Božje prisutnosti. Kada je došao i sukobio se sa ljudima obuzetim pravim sotonskim duhom, mogao je da kaže: "I onaj koji me posla, sa mnom je. Ne ostavi Otac mene sama; jer ja svagda činim što je Njemu ugodno" (Jovan 8,29). Ali izgledalo je kao da Ga više ne podupire božanska svetlost. Sada se i On našao me}u prestupnicima. Morao je da ponese krivicu palog čovečanstva. Na Njega koji nije znao za greh, moralo je da se stavi bezakonje svih nas. Greh Mu je izgledao tako strašan, a težina krivice koju je morao poneti tako velika, da je došao u iskušenje da se boji da će ga to zauvek odvojiti od Očeve ljubavi. Znajući kako je strašan Božji gnev prema prestupu, uzviknuo je: "Žalosna je duša moja do smrti."

Dok su se približavali vrtu, učenici su zapazili promenu na svom Učitelju. Nikada ranije nisu Ga videli tako duboko ožalošćenog i ćutljivog. Što je dalje išao, ova neobična tuga bivala je sve dublja, ali nisu se usu}ivali da Ga upitaju za uzrok. Posrtao je kao da će se srušiti na zemlju. Stigavši u vrt, učenici su brižno tražili Njegovo uobičajeno mesto za odmor, da bi njihov Učitelj mogao da otpočine. Svaki korak činio je s mučnim naporom. Glasno je ječao kao da pati pod pritiskom strašnog tereta. Da Ga dva puta Njegovi pratioci nisu pridržali, pao bi na zemlju.

Isus je blizu ulaza u vrt ostavio sve svoje učenike, osim trojice, nalažući im da se mole za sebe i Njega. Sa Petrom, Jakovom i Jovanom došao je na zaklonjeno mesto u vrtu. Ova tri učenika bili su Hristovi najbliži pratioci. Posmatrali su Njegovu slavu na gori preobraženja, videli su Mojsija i Iliju kako govore sa Njim; čuli su glas sa neba; a sada, u Njegovoj velikoj borbi, Hristos je želeo da budu uz Njega. Na ovom povučenom mestu često su provodili noći zajedno sa Njim. U tim prilikama, posle bdenja i molitava, oni bi mirno spavali u blizini svog Učitelja, dok ih On ujutro ne bi probudio da ponovo krenu na rad. Ali, sada je želeo da u molitvi provedu noć sa Njim. Ipak, nije mogao da podnese da budu svedoci samrtne borbe koju je trebalo da pretrpi.

"Pričekajte ovde", rekao je, "i stražite sa mnom".

Otišao je malo dalje od njih, ne tako dadeko da Ga ne bi mogli videti i čuti, i pao ničice na tle. Osećao je da Ga je greh odvojio od Njegovog Oca. Ponor je bio tako širok, tako mračan, tako dubok da je Njegov duh uzdrhtao pred njim. Nije smeo da upotrebi svoju božansku silu da bi izbegao ovu veliku duševnu patnju. Kao čovek morao je da podnese posledice čovekovog greha. Kao čovek morao je da izdrži Očev gnev zbog prestupa.

Hristos je sada bio u položaju u kome se nikada ranije nije nalazio. Njegova patnja najbolje može da se opiše rečima proroka: "Maču, ustani na pastira mojega i na čoveka druga mojega, govori Gospod nad vojskama" (Zaharija 13,7). Kao zamena i jemac za grešnog čoveka, Hristos je patio pod božanskom pravdom. Uvideo je šta je značila pravda. Do tada je bio posrednik za druge; sada je čeznuo da i sam ima posrednika.

Pošto je osećao da je Njegova zajednica sa Ocem prekinuta, Hristos se plašio da Njegova ljudska priroda neće biti u stanju da podnese nastupajući sukob sa silama tame. U pustinji kušanja odlučivala se sudbina ljudskog roda. Hristos je tada bio pobednik. Sada je kušač stupio u poslednji strašan okršaj. Za ovo se pripremao tokom Hristove trogodišnje službe. Sada je u to uložio sve. Ako ovde pretrpi neuspeh, njegova nada da bude gospodar biće izgubljena; zemaljska carstva na kraju će postati Hristova; a on sam biće zbačen i izgnan. Me}utim, kada bi Hristos mogao biti pobe}en, Zemlja bi postala Sotonino carstvo, a ljudski rod zauvek bi ostao pod njegovom vlašću. Znajući suštinu sukoba koji Ga je očekivao, Hristova duša bila je ispunjena stašnom pretnjom odvajanja od Boga. Sotona Mu je rekao da će odvajanje biti večno ako postane jemac za grešni svet. Poistovetiće se sa Sotoninim carstvom i nikada više neće biti jedno sa Bogom.

Šta će se dobiti ovom žrtvom? Kako je beznadežno izgledala krivica i nezahvalnost ljudi! Najsurovije prikazanim prilikama Sotona je opterećivao Otkupitelja: Odbacio Te je narod koji tvrdi da je iznad svih drugih u zemaljskim i duhovnim prednostima. On želi da uništi Tebe, temelj, središte i pečat obećanja koja su mu data kao naročitom narodu. Jedan od Tvojih učenika koji je slušao Tvoje pouke i bio me}u prvima u crkvenim delatnostima, izdaće Te. Odreći će Te se jedan od Tvojih najrevnijih sledbenika. Svi će Te napustiti. Celo Hristovo biće uzdrhtalo je od užasa na tu pomisao. Probolo Mu je dušu to što će se oni koje je nastojao da spase, oni koje je tako silno voleo, sjediniti u zaveri sa Sotonom. Bila je to strahovita borba. Ona se merila krivicom Njegovog naroda, Njegovih tužilaca i izdajnika, krivicom sveta koji je ležao u zlu. Ljudski gresi teško su pritiskivali Hrista, a osećanje Božjeg gneva protiv greha razaralo je Njegov život.

On razmišlja o ceni koja treba da se plati za ljudsku dušu. U svojoj dubokoj duševnoj borbi bacio se na hladno tle, kao da će time sprečiti da ne bude još više udaljen od Boga. Hladna noćna rosa padala je na Njegovo telo koje je ležalo ničice, ali On na to nije obraćao pažnju. Sa Njegovih bledih usana oteo se bolan uzvik: "Oče moj! Ako je moguće da me mimoi}e čaša ova." Ipak, i sada je dodao: "Ali opet ne kako ja hoću, nego kako Ti."

Kada pati, ljudsko srce čezne za saosećanjem. Ovu čežnju Hristos je osećao iz dubine svoga bića. U najdubljem duševnom bolu, došao je svojim učenicima sa velikom željom da čuje neku reč utehe od onih koje je tako često blagosiljao, tešio i štitio u žalosti i nevolji. Onaj koji je uvek imao reči saučešća za njih, podnosio je natčovečanske duševne patnje i čeznuo da zna da li se mole za Njega i sebe. Kako je bila mračna zloćudnost greha! Bio je u strašnom iskušenju da ljudski rod prepusti posledicama sopstvene krivice, a On da ostane nevin pred Bogom. On bi bio osnažen kad bi samo mogao znati da to Njegovi učenici razumeju i cene.

Ustajući sa bolnim naporom, posrtao je do mesta na kome je ostavio svoje pratioce. Ali, "na}e ih gde spavaju". Da ih je našao kako se mole, osetio bi olakšanje. Da su tražili utočište u Bogu, da sotonske sile ne ovladaju njima, bio bi utešen njihovom postojanom verom. Me}utim, nisu obratili pažnju na Njegovu ponovljenu opomenu: "Stražite i molite se." U početku su bili veoma zabrinuti kada su videli svoga Učitelja, koji je obično bio tako miran i dostojanstven, kako se bori sa tugom koja je prevazilazila moć shvatanja. Molili su se kada su čuli snažne uzvike Patnika. Nisu nameravali da napuste svoga Gospoda, ali su izgledali paralisani pospanošću koju su mogli odagnati da su nastavili da se mole Bogu. Nisu shvatili potrebu straženja i ozbiljne molitve da bi se oduprli iskušenju.

Pre nego što se uputio prema vrtu, Isus je rekao svojim učenicima: "Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć." Dali su Mu najčvršće uveravanje da bi sa Njim išli i u zatvor i u smrt. A jadni, samouvereni Petar dodao je: "Ako se i svi sablazne, ali ja neću" (Marko 14,27.29). Učenici su imali poverenja u sebe. Nisu podigli pogled ka moćnom Pomoćniku, kako im je to Hristos savetovao. Tako, kada je Spasitelj imao najveću potrebu za njihovim saosećanjem i molitvama, našao ih je kako spavaju. Čak je i Petar spavao.

I Jovan, ljubljeni učenik koji je ležao na Hristovim grudima, spavao je. Svakako ljubav prema Učitelju, trebalo je Jovana da drži budnim. Njegove ozbiljne molitve trebalo je da se sjedine sa molitvama voljenog Spasitelja, u času Njegovog najvećeg bola. Otkupitelj je provodio čitave noći moleći se za svoje učenike da njihova vera ne prestane. Da je sada Isus postavio Jakovu i Jovanu pitanje koje im je već jednom postavio: "Možete li piti čašu koju ću ja piti, i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim?" - oni se ne bi usudili da odgovore: "Možemo" (Matej 20,22).

Učenici su se probudili na Isusov glas, ali jedva da su Ga prepoznali, jer je bol potpuno izmenio Njegovo lice. Obraćajući se Petru, Isus je rekao: "Simone! Zar spavaš? Ne možeš li jednoga časa postražiti? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast, jer je duh srčan ali je telo slabo." Slabost učenika probudila je u Isusu sažaljenje. Bojao se da neće biti u stanju da izdrže kušanje koje će doći na njih zbog Njegove izdaje i smrti. Nije ih ukorio, već je rekao: "Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast." Čak i u svom velikom duševnom bolu, tražio je da opravda njihovu slabost. "Jer je duh srčan", rekao je, "ali je telo slabo".

Ponovo je Božjeg Sina obuzela natčovečanska patnja i, malaksao i iscrpljen, posrćući vratio se na mesto svoje ranije borbe. Njegova patnja postala je čak i veća. Kada Ga je obuzeo veliki bol duše "znoj pak Njegov beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju". Čempresi i palme bili su nemi svedoci Njegove velike duševne borbe. Sa njihovih lisnatih grana kapala je krupna rosa na Njegovo iznureno telo, kao da je priroda plakala nad svojim Tvorcem koji se sam borio sa silama tame.

Samo malo pre toga Isus je stajao kao moćni kedar, odupirući se oluji protivljenja koja je besnela nad Njim. Uporna volja i srca ispunjena zlobom i lukavstvom uzalud su se trudila da Ga zbune i savladaju. Stajao je nepokolebljivo u božanskom veličanstvu kao Božji Sin. Sada je bio sličan trsci koju šiba i povija besna oluja. Zadobijajući na svakom koraku pobedu nad silama tame, pobednički se približavao kraju svoga dela. Kao Onaj koji je već proslavljen, polagao je pravo da bude jedno sa Bogom. Odlučnim glasom izrazio je svoje hvalospeve. Ohrabrujućim i nežnim rečima govorio je svojim učenicima. Sada je nastupio čas sile tame. Sada u tihoj večeri Njegov glas nije zvučao pobedonosno, već je bio ispunjen ljudskim bolom. Do ušiju pospanih učenika dopirale su Spasiteljeve reči: "Oče moj! Ako me ne može ova čaša mimoići da je ne pijem, neka bude volja Tvoja."

Učenici su najpre želeli da po}u sa Njim, ali On im je naložio da ostanu i straže u molitvi. Kada je došao k njima, Isus ih je našao kako još uvek spavaju. Opet je osetio potrebu za društvom svojih učenika, da čuje njihove reči koje bi Mu donele olakšanje i odagnale tamu koja Ga je pritiskivala. Ali njihove oči su otežale "i ne znadijahu šta bi mu odgovorili". Njegovo prisustvo ih je probudilo. Videli su Njegovo lice obeleženo krvavim znojem duševne muke i to ih je ispunilo strahom. Nisu mogli razumeti Njegov veliki duševni bol. "Beše nagr}en u licu mimo svakoga čoveka, i u stasu mimo sinove čovečije" (Isaija J2,14).

Okrenuvši se, Isus je opet potražio svoje tiho mesto i pao ničice savladan užasom duboke tame. Ljudska priroda Božjeg Sina zadrhtala je u tom času iskušenja. Sada se nije molio za svoje učenike da njihova vera ne klone, već za svoju dušu koja je bila u iskušenju i velikoj patnji. Strašan trenutak je prispeo - trenutak odluke o sudbini sveta. Sudbina čovečanstva podrhtavala je na merilima. Hristos je mogao čak i sada da odbije čašu dodeljenu grešnom čoveku. Još nije bilo prekasno. Mogao je da otre krvavi znoj sa svoga čela i ostavi čoveka da pogine u svome bezakonju. Mogao je da kaže: Neka prestupnik primi kaznu za svoj greh, a ja se vraćam svom Ocu. Da li će Božji Sin ispiti gorku čašu poniženja i agonije? Da li će Nevini snositi posledice prokletstva greha da spase krivca? Blede Isusove usne drhtavim glasom izgovorile su reči: "Oče moj, ako me ova čaša ne može mimoići da je ne ispijem neka bude volja Tvoja."

Tri puta je izustio ovu molitvu. Tri puta je ljudska priroda ustuknula pred poslednjom, najvećom žrtvom. Ali sada, pred Otkupiteljem sveta pojavila se istorija ljudskog roda. Video je da će prekršitelji Zakona, morati da poginu ako budu ostavljeni sami sebi. Video je čovekovu bespomoćnost. Video je silu greha. Pred Njim su se pojavljivale nesreće i žalosti osu}enog svega. Gledao je njegovu zlu sudbinu koja ga očekuje i doneo je odluku. Spašće čoveka ma koliko Ga to koštalo. Prihvatio je svoje krštenje krvlju, da bi kroz Njega milioni onih koji su osu}eni na smrt, mogli dobiti večni život. Napustio je nebeske dvorove, u kojima je sve čisto, srećno i slavno, da bi spasao jednu izgubljenu ovcu, jedan svet koji je pao usled prestupa. On neće napustiti svoju misiju. Postaće žrtva pomirenja za ljudski rod koji je odlučio da zgreši. Njegova molitva sada odiše poslušnošću: "Ako me ova čaša ne može mimoići da je ne ispijem neka bude volja Tvoja."

Pošto je doneo odluku, pao je kao mrtav na tle sa koga se delimično podigao. Gde su sada bili Njegovi učenici da nežno pridrže glavu svoga klonulog Učitelja i umiju to čelo koje je zaista bilo nagra}eno mimo sinova ljudskih? Spasitelj je sam gazio u kaci, i niko od ljudi nije bio sa Njim.

Ali, Bog je patio sa svojim Sinom. An}eli su posmatrali Spasiteljeve samrtne muke. Videli su svoga Gospoda okruženog legionima sotonskih sila, Njegovu prirodu opterećenu užasnom, tajanstvenom teskobom. Na nebu je vladala tišina. Nije taknuta nijedna harfa. Kada bi smrtnici mogli da vide ču}enje an}eoskih četa koje u tihom bolu posmatraju kako Otac uskraćuje zrake svetlosti, ljubavi i slave svome ljubljenom Sinu, bolje bi shvatili koliko je greh odvratan u Njegovim očima.

Bezgrešni svetovi i nebeski an}eli sa velikim zanimanjem posmatrali su ishod ovog sukoba. Sotona i njegov savez zla, pripadnici legiona otpalih, pažljivo su posmatrali ovu veliku krizu u delu otkupljenja. Sile dobra i zla čekale su da vide kakav će odgovor doći na tri puta ponovljenu Hristovu molitvu. An}eli su čeznuli da olakšaju patnje božanskom Biću koje strada, ali to nije bilo moguće. Nije prona}en nikakav put izbavljenja za Božjeg Sina. U ovoj strahovitoj krizi, kada je sve stajalo pred odlukom, kada je tajanstvena čaša podrhtavala u ruci čoveka bola, otvorilo se nebo, svetlost je zasjala usred olujne tame ovog kritičnog časa i silni an}eo, koji stoji u Božjoj prisutnosti, na položaju sa koga je Sotona pao, došao je i stao pored Hrista. An}eo je došao ne da uzme čašu iz Hristove ruke, već da Ga ojača da je ispije, uveravajući Ga u Očevu ljubav. Došao je da podari silu božansko-ljudskom Molitelju. Pokazao Mu je otvoreno nebo, govoreći Mu o dušama koje će biti spasene Njegovim patnjama. Uveravao Ga je da je Njegov Otac veći i silniji od Sotone, da će Njegova smrt naneti potpuni poraz Sotoni i da će carstvo ovoga sveta biti predato svecima Višnjega. Rekao Mu je da će videti trud duše svoje i biti zadovoljan, jer će videti mnoštvo pripadnika ljudskog roda spasenih za svu večnost.

Hristove velike duševne patnje nisu prestale, ali su Ga napustili potištenost i obeshrabrenje. Bura se nije stišavala, ali je On, na koga se obrušila, bio ojačan da se suprotstavi njenoj žestini. Izašao je tih i miran. Na Njegovom licu umrljanom krvlju počivao je nebeski mir. Podneo je ono što nijedno ljudsko biće ne bi moglo podneti, jer je za svakog čoveka okusio samrtne patnje.

Zaspale učenike iznenada je probudila svetlost koja je okružavala Spasitelja. Videli su an}ela nagnutog nad Učiteljem koji je bio na zemlji. Videli su ga kako podiže Spasiteljevu glavu na svoje grudi i pokazuje prema nebu. Čuli su njegov glas, kao najsla}u muziku, kako izgovara reči utehe i nade. Učenici su se setili prizora sa gore preobraženja. Setili su se slave koja je okružavala Isusa u hramu i Božjeg glasa koji je govorio iz oblaka. Sada se ponovo otkrila ista slava i više se nisu bojali za svoga Učitelja. On je bio pod Božjim staranjem; silni an}eo poslan je da Ga zaštiti. Učenici su ponovo u svom umoru podlegli neobičnoj pospanosti koja ih je savladavala. Isus ih je opet našao kako spavaju.

Gledajući ih sa tugom, rekao je: "Jednako spavate i počivate; evo se približi čas, i Sin čovečij predaje se u ruke grešnika."

Još dok je izgovarao ove reči, začuo je korake svetine koja Ga je tražila pa je nastavio: "Ustanite da idemo; evo se približi izdajnik moj."

Kada je istupio da dočeka svoga izdajnika, na Isusu se nisu videli tragovi Njegove nedavne velike duševne borbe. Stojeći ispred svojih učenika, rekao je: "Koga tražite?" Odgovorili su: "Isusa Nazarećanina." Isus je odgovorio: "Ja sam." Kada je izgovorio ove reči, an}eo koji je doskora služio Isusu, stao je izme}u Njega i svetine. Božanska svetlost obasjala je Spasiteljevo lice i prilika u obliku goluba osenila je Njegovo lice. U prisutnosti ove božanske slave, zločinački nastrojena svetina nije mogla da stoji ni trenutka. Ustuknuli su. Sveštenici, starešine, vojnici, pa čak i Juda, pali su kao mrtvi na zemlju.

An}eo se povukao i svetlost je iščezla. Isus je imao priliku da pobegne, ali ostao je miran i priseban. Kao Proslavljeni stajao je usred te okorele gomile koja je sada bespomoćno ležala kraj Njegovih nogu. Učenici su posmatrali zanemeli od ču}enja i straha. Me}utim, prizor se brzo promenio. Svetina se prenula. Rimski vojnici, sveštenici i Juda, okupili su se oko Hrista. Izgledali su posti}eni svojom slabosti i uplašeni da im ne pobegne. Otkupitelj je opet postavio pitanje: "Koga tražite?" Imali su dokaza da je Onaj koji je stajao pred njima Božji Sin, ali nisu prihvatili osvedočenje. Na pitanje "Koga tražite?" opet su odgovorili: "Isusa Nazarećanina." Spasitelj je tada rekao pokazujući na učenike: "Kazah vam da sam ja. Ako dakle mene tražite, ostavite ove nek idu." Znao je da im je vera bila slaba, pa je nastojao da ih zaštiti od iskušenja i nevolje. Bio je spreman da se žrtvuje za njih.

Izdajnik Juda nije zaboravio ulogu koju je trebalo da odigra. Kada je gomila ušla u vrt, on joj je bio vodič, koga je neposredno

pratio prvosveštenik. Isusovim progoniteljima dao je znak rekavši: "Koga ja celivam onaj je; držite ga" (Matej 26,48). Sada se ponašao kao da nema nikakve veze sa njima. Prišavši Isusu, uzeo Ga je za ruku kao bliskog prijatelja. Oslovivši Ga: "Zdravo ravi!" poljubio je Isusa više puta i kao da je plakao, sažaljevajući Ga zbog opasnosti u kojoj se nalazi.

Isus mu je rekao: "Prijatelju, šta ćeš ti ovde?" Njegov glas drhtao je od žalosti kada je dodao: "Juda! Zar celivom izdaješ Sina čovečijega?" Ovaj poziv trebalo je da probudi savest izdajnika i dirne njegovo okorelo srce; ali čast, vernost i ljudska nežnost napustili su ga. Stajao je drsko i izazivački, ne pokazujući nikakvu spremnost da popusti. Predao se Sotoni i više nije imao sile da mu se odupre. Isus nije odbio izdajnikov poljubac.

Gomila se ohrabrila kada je videla da Juda dodiruje osobu koja je samo pre nekoliko trenutaka bila proslavljena pred njihovim očima. Uhvatili su Isusa i počeli da vezuju te plemenite ruke koje su uvek činile samo dobro.

Učenici su mislili da njihov Učitelj neće dopustiti da Ga uhvate. Ista sila koja je učinila da ovi ljudi popadaju kao mrtvi, mogla ih je i dalje držati nemoćnima, sve dok Isus i oni kao Njegovi pratioci ne pobegnu. Bili su razočarani i ozloje}eni kada su videli konopce kojima su počeli da vezuju ruke Onoga koga su voleli. Razljućeni Petar je naglo potegao mač i pokušao da odbrani svoga Učitelja, ali odsekao je samo uho prvosveštenikovom sluzi. Kada je Isus video šta se dogodido, oslobodio je svoje ruke, iako su ih rimski vojnici čvrsto držali i rekao: "Ostavite to!" Zatim je dodirnuo ranjeno uho i ono je odmah ozdravilo. A onda je rekao Petru: "Vrati nož svoj na mesto njegovo; jer svi koji se maše za nož od noža će izginuti. Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svojega da mi pošalje više od dvanaest legiona an}ela?" Umesto svakog učenika - jedan legion! O, zašto, mislili su učenici, ne spasava sebe i nas? Odgovarajući na njihovu neizrečenu misao, On je dodao: "Ali kako bi se ispunilo što stoji u pismu da ovo treba da bude?" "Čašu koju mi dade otac zar da je ne pijem?"

Dostojanstvo zvanja jevrejskih vo}a nije ih sprečavalo da se pridruže Isusovim goniteljima. Njegovo hvatanje bilo je isuviše važno da bi ga poverili potčinjenim. Lukavi sveštenici i starešine pridružili su se čuvarima reda u hramu i gomili koja je pratila Judu do Getsimanije. Kakvo je to bilo društvo za te dostojanstvenike sjedinjene sa gomilom koja je čeznula za uzbu}enjima i bila naoružana svakovrsnim oružjem, kao da goni divlju životinju!

Okrenuvši se sveštenicima i starešinama, Hristos ih je gledao prodornim pogledom. Reči koje je izgovorio pamtiće dok god su živi. Bile su kao oštre strele Svemogućega. Dostojanstveno je rekao: Izašli ste na mene sa mačevima i koljem kao na lopova i razbojnika. Iz dana u dan sedeo sam i učio u hramu. Imali ste prilike da Me uhvatite, a ništa niste preduzeli. Noć je podesnija za vaš posao. "Ali je sad vaš čas i oblast tame."

Učenici su se uplašili kada su videli kako Isus dopušta da Ga uhvate i vežu. Bili su uvre}eni što je morao da podnese ovo ponižavanje samoga sebe i njih. Nisu mogli da razumeju Njegovo ponašanje i oni su Ga krivili što se pokorio svetini. U svojoj ozloje}enosti i strahu, Petar je predložio da se sami spasavaju. Poslušavši ovaj predlog, "ostavivši ga učenici svi pobegoše". Ali Hristos je predskazao ovo napuštanje: "Evo", rekao je, "ide čas, i već je nastao, da se razbegnete svaki na svoju stranu i mene sama ostavite; ali nisam sam, jer je Otac sa mnom" (Jovan 16,32).

PRED ANOM I KAJAFOM

(Matej 26,J7-7J; 27,1; Marko 14,J3-72; 1J,1; Luka 22,J4-71; Jovan 18,13-27)

Požurivali su Isusa preko potoka Kedrona, pored vrtova i maslinjaka i kroz utihnule ulice usnulog grada. Ponoć je prošla i povici bučne svetine koja Ga je pratila oštro su se prolamali kroz noćni mir. Spasitelj je bio vezan i dobro čuvan, a svaki pokret nanosio Mu je bol. Oni koji su Ga uhvatili sa nestrpljenjem i žurbom odmicali su sa Njim prema dvoru Ane, bivšeg prvosveštenika.

Ana je bio glava porodice koja je vršila sveštеničku službu, a narod ga je, poštujući njegovu starost, prepoznavao kao prvosveštenika. Tražili su njegov savet i prihvatali ga kao Božji glas. On je prvi morao da vidi Isusa kao zarobljenika sveštеničke moći. Morao je da bude prisutan prilikom ispitivanja zatvorenika, iz bojazni da manje iskusni Kajafa ne ostvari cilj na kome su radili. Ovom prilikom, po svaku cenu, Hrista treba osuditi i zato su neophodni njegovo lukavstvo, okretnost i oštroumnost.

Hristu je zvanično trebalo da bude su}eno pred sinedrionom; ali pred Anom bio je podvrgnut prethodnom ispitivanju. Po rimskom zakonu, sinedrion nije mogao da izrekne smrtnu presudu. Oni su mogli samo da ispitaju zatvorenika i donesu presudu koju su proglašavale pravosnažnom rimske vlasti. Zato je bilo potrebno da se protiv Hrista podignu takve optužbe koje će i Rimlljni smatrati najtežim. Tako}e je trebalo pronaći optužbu koja će Ga učiniti krivim u očima Jevreja.

Me}u sveštenicima i poglavarima nije bilo malo onih koji su bili uvereni Hristovim učenjem i samo strah od isključenja sprečavao ih je da Ga priznaju. Sveštenici su dobro upamtili Nikodimovo pitanje: "Eda li zakon naš sudi čoveku dokle ga najpre ne sasluša i dozna šta čini?" Ovo pitanje je za izvesno vreme razjedinilo savet i osujetilo njihove namere. Josif iz Arimateje i Nikodim sada nisu bili pozvani, ali bilo je drugih koji bi se možda usudili da govore u korist pravde. Istraga je morala da bude tako vo}ena da sve članove sinedriona ujedini protiv Hrista. Postajale su dve optužbe koje su sveštenici želedi da utvrde. Ako bi za Hrista moglo da se dokaže da je hulio na Boga, Njega bi osudili Jevreji. Ako bi Ga proglasili krivim za bunu, osigurali bi osudu od strane Rimljana. Ana je pokušao da najpre učvrsti drugu optužbu. Ispitivao je Isusa o Njegovim učenicima i Njegovoj nauci, nadajući se da će zatvorenik reći nešto što će mu dati činjenice koje bi dalje koristio. Nastojao je da izvuče neku tvrdnju koja bi dokazala da je On težio da osnuje tajno društvo sa ciljem da uspostavi novo carstvo. Tada bi sveštenici mogli da Ga predaju Rimljanima kao onoga koji narušava mir i izaziva pobunu.

Hristos je kao u otvorenoj knjizi čitao sveštenikovu nameru. Kao da čita najskriveniji deo duše svoga islednika, porekao je da izme}u Njega i Njegovih sledbenika postoji ikakav tajni savez i da ih je okupljao tajno ili u mraku, krijući tako svoje namere. On nije krio svoje ciljeve ni nauku. "Ja govorih javno svetu", odgovorio je, "ja svagda učih u zbornici i u crkvi, gde se svagda skuplaju Judejci, i ništa tajno ne govorih".

Spasitelj je svoj način rada stavio nasuprot metodama svojih tužilaca. Mesecima su Ga gonili, nastojeći da Ga uhvate u zamku i dovedu pred tajni sud, na kome bi lažnim svedočenjem mogli ostvariti ono što je bilo nemoguće časnim sredstvima. Sada su ostvarivali svoje namere. Ponoćno hapšenje, ismejavanje i vre}anje od svetine pre osude, ili čak i optužbe, bio je njihov način rada, a ne Njegov. Njihovo delo predstavljalo je kršenje zakona. Prema njihovim propisima, sa svakim čovekom trebalo je postupati kao sa nevinim sve dok se ne dokaže da je kriv. Sveštenici su bili osu}eni sopstvenim propisima.

Okrenuvši se svom isledniku, Isus je rekao: "Što pitaš mene?" Zar sveštenici i poglavari nisu slali uhode da motre na Njegovo kretanje i izveštavaju o svakoj Njegovoj reči" Zar ovi nisu bili prisutni na svakom okupljanju naroda i sveštenicima donosili obaveštenja o svim Njegovim rečima i delima? "Pitaj one koji su slušali šta sam govorio", odgovorio je Isus, "evo oni znaju šta sam ja govorio".

Ana je bio ućutkan odlučnim odgovorom. Bojeći se da Hristos ne kaže nešto o njegovom načinu rada koji je on pažljivo čuvao u tajnosti, ovoga puta ništa Mu više nije rekao. Jedan od njegovih službenika razgnevio se kada je video da je Ana bio ućutkan i udario je Isusa po obrazu govoreći: "Zar tako odgovaraš poglavaru sveštеničkome?"

Hristos je blago odgovorio: "Ako zlo rekoh, dokaži da je zlo; ako li dobro, zašto me biješ?" Nije izgovorio oštre osvetničke reči. Njegov blagi odgovor proizašao je iz bezgrešnog, strpljivog i nežnog srca koje nije moglo biti izazvano.

Uvrede i ruganje nanosili su Hristu veliku patnju. Iz ruku bića koja je stvorio i za koja podnosi bekrajnu žrtvu primio je svaku sramotu. Patio je u srazmeri sa savršenstvom svoje svetosti i mržnje prema grehu. Sudili su Mu Ljudi koji su delovali kao zlotvori i to je za Njega predstavljalo neprekidnu žrtvu. Za Njega je bilo strašno naći se okružen ljudskim bićima pod vlašću Sotone. Znao je da bi u jednom trenutku, samo bleskom svoje božanske sile, mogao položiti svoje svirepe mučitelje u prah. To Mu je podnošenje istrage činilo još težim.

Jevrejski sveštenici su očekivali Mesiju koji će se otkriti spoljašnjim sjajem. Očekivali su da će jednim bljeskom svemoguće volje izmeniti tok ljudskih misli i primorati ih da priznaju Njegovu vrhovnu vlast. Verovali su da će tako obezbediti svoje uzdizanje i zadovoljiti njihove slavoljubive nade. Dok su sa Hristom postupali sa prezirom, bio je u velikom iskušenju da otkrije svoj božanski karakter. Jednom rečju, jednim pogledom, mogao je svoje progonitelje da prisili da priznaju da je On Gospod iznad careva i poglavara, sveštenika i hrama. Bio je to težak zadatak zadržati položaj koji je izabrao kad se izjednačio sa ljudskim rodom.

Nebeski an}eli bili su svedoci svakoga dela učinjenog protiv njihovog voljenog Zapovednika. Žarko su želeli da oslobode Hrista. Pod Božjom upravom an}eli su svemoćni. Slušajući Hristovu zapovest, uništili su jedne noći asirsku vojsku od sto osamdeset i pet hiljada ljudi. Sa kakvom bi lakoćom an}eli, posmatrajući sramne prizore sa Hristovog su}enja, mogli da posvedoče o svome negodovanju uništavanjem Božjih neprijatelja! Ali nije im naloženo da tako učine. Onaj koji bi mogao da osudi svoje neprijatelje na smrt, podnosio je njihovu okrutnost. Njegova ljubav prema Ocu i Njegovo svečano obećanje dato od stvaranja sveta, da će postati Nosilac greha, poveli su Ga da bez žaljenja podnese surovi postupak onih koje je došao da spase. Deo Njegove misije bio je da u svojoj ljudskoj prirodi podnese ruganje i zlostavljanje kojima su Ga ljudi mogli obasuti. Jedina nada ljudskog roda nalazila se u ovom Hristovom pokoravanju svemu što bi morao da podnese od ljudskih ruku i srca.

Hristos nije rekao ništa što bi moglo dati neku prednost Njegovim tužiteljima, ali ipak je bio vezan da bi se pokazalo kako Ga smatraju krivim. Svakako je morao da postoji prividni izgled pravde. Bilo je neophodno da postoji forma zakonitog su}enja. Vlasti su odlučile da to ubrzaju. Znali su kako narod ceni Isusa, pa su se bojali da neko ne pokuša da Ga oslobodi, ako se razglasi vest o hapšenju. Isto tako, ako se presuda i njeno izvršenje odmah ne ostvari, došlo bi do odlaganja od nedelju dana zbog praznovanja Pashe. To bi moglo da osujeti njihove namere. Da bi izdejstvovali presudu Isusu u velikoj meri zavisili su od vike mnoštva koje je većim delom sačinjavala rulja iz Jerusalima. Ako bi nastupilo odlaganje od nedelu dana, uzbu}enje bi oslabilo, a to bi verovatno izazvalo protivljenje. Bolji deo naroda bio bi pokrenut da stane na Hristovu stranu; mnogi bi istupili svedočeći u Njegovu odbranu, iznoseći na videlo slavna dela koja je učinio. To bi podstaklo narodni gnev protiv sinedriona. Njihovi postupci bili bi osu}eni, a Isus oslobo}en da primi novo poštovanje od mnoštva. Sveštenici i poglavari su zato odlučili da pre nego što se sazna za njihovu nameru, Isus bude predan u ruke Rimljanima.

Ali pre svega mora da se prona}e optužba. Do sada nisu ništa pronašli. Ana je naredio da se Isus odvede Kajafi. Kajafa je pripadao sadukejima, od kojih su neki bidi Isusovi najljući neprijatelji. On sam, iako slabog karaktera, bio je isto tako okrutan, bezdušan i bezobziran kao i Ana. On neće birati sredstva da uništi Isusa. Već je bilo rano jutro i veoma mračno; uz svetlost buktinja i svetiljki, naoružana gomila sa svojim zarobljenikom kretala se ka dvoru poglavara svešteničkoga. Ovde, dok su se sakupljali članovi sinedriona, Ana i Kajafa ponovo su ispitivali Isusa, ali bez uspeha.

Kada se savet okupio u sudnici, Kajafa je zauzeo svoje mesto predsedavajućeg. I sa jedne i sa druge strane bile su sudije i oni koji su se naročito zanimali za su}enje. Rimski vojnici stajadi su na platformi ispred prestola. U podnožju prestola stajao je Isus. Pogledi mnoštva bili su upravljeni na Njega. Svi su bili veoma uzbu}eni. Od čitavog ovog mnoštva jedino je On bio miran i pribran. Sama atmosfera koja Ga je okružavala kao da je bila ispunjena svetim uticajem. Kajafa je u Isusu video svog suparnika. Spremnost naroda da sluša Spasitelja i vidljiva gotovost da prihvati Njegova učenja, podstakli su gorku zavist poglavara svešteničkog. Ali dok je posmatrao zatvorenika, Kajafa se divio Njegovom plemenitom i dostojanstvenom držanju. Proželo ga je osvedočenje da je ovaj čovek zaista bio sličan Bogu. U sledećem trenutku prezrivo je odagnao tu misao. Podrugljivim i ohodim glasom zahtevao je od Isusa da odmah pred njima učini neko od svojih moćnih čuda. Me}utim, njegove reči kao da nisu dopirale do Spasiteljevih ušiju. Prisutni su upore}ivali uzbu}eno i zlobno držanje Ane i Kajafe sa blagim i dostojanstvenim Isusovim ponašanjem. Čak i u mislima ovog okorelog mnoštva iskrslo je pitanje: Zar će ovaj čovek božanske pojave biti osu}en kao zločinac?

Kajafa, zapazivši uticaj koji je preovladao, požurivao je su}enje. Isusovi neprijatelji bili su u velikoj pometnji. Rešili su da izdejstvuju Njegovu presudu, ali nisu znali kako to da postignu. Članovi saveta bili su podeljeni na fariseje i sadukeje. Me}u njima je vladala žestoka mržnja i sukob; nisu se usu}ivali da se približe nekim spornim tačkama iz straha da se ne posva}aju. Sa nekoliko reči Isus je mogao da podstakne njihove me}usobne predrasude i tako odvrati njihov gnev od sebe. Kajafa je to znao, pa je želeo da izbegne podsticanje sukoba. Postojalo je mnoštvo svedoka koji su mogli da potvrde da je Hristos optuživao sveštenike i književnike, da ih je nazvao licemerima i ubicama; ali ovakvo svedočanstvo nije bilo pogodno za iznošenje. Istim jezikom služili su se sadukeji u svojim oštrim raspravama sa farisejima. Takvo svedočanstvo ne bi imalo nikakvu vrednost za Rimljane koji su i sami osećali odvratnost prema pretvaranju fariseja. Postojalo je mnoštvo dokaza da se Isus nije obazirao na jevrejska predanja i da je sa nepoštovanjem govorio o mnogim njihovim uredbama, ali u pogledu predanja fariseji i sadukeji bili su u oštrom neprijateljstvu, pa i ovaj dokaz ne bi imao nikakvu vrednost za Rimljane. Hristovi neprijatelji nisu se usu}ivali da Ga optuže za prekršaj Šabata, jer bi istraga otkrila karakter Njegovog dela. Ako bi se govorilo o Njegovim čudima isceljivanja, pravi cilj sveštenika bio bi osujećen.

Potkupljeni su lažni svedoci da optuže Isusa za podstrekavanje pobune i želje za uspostavljanjem nezavisne vladavine. Me}utim, njihovo svedočenje pokazalo se nepouzdanim i protivrečnim. Prilikom istrage pobijali su svoje sopstvene tvrdnje.

Hristos je na početku svoje službe rekao: "Razvalite ovu crkvu, i za tri dana podignuću je." Slikovitim proročkim jezikom On je tako predskazao svoju sopstvenu smrt i vaskrsenje. "A on govoraše za crkvu tela svojega" (Jovan 2,19.21). Ove reči Jevreji su shvatili u doslovnom smislu, kao da se odnose na hram u Jerusalimu. Od svega što je Hristos govorio, sveštenici nisu bili u stanju da na}u ništa što bi kao ovo mogli iskoristiti protiv Njega. Lažnim tumačenjem ovih reči nadali su se da će steći neko preimućstvo. Rimljani su se uključili u ponovnu izgradnju i ulepšavanje hrama, pa su se time veoma ponosili; svaki prezir prema njemu sigurno će izazvati i njihovo negodovanje. Ovde su se mogli složiti Rimljani i Jevreji, fariseji i sadukeji, jer su svi veoma poštovali hram. Za ovo su pronašli dva svedoka čije svedočanstvo nije bilo tako protivrečno kao što je bilo svedočenje drugih. Jedan od njih, koga su podmitili da optuži Isusa, izjavio je: "On je kazao: Ja mogu razvaliti crkvu Božju i za tri dana načiniti je." Na taj način Hristove reči pogrešno su prikazane. Da su bile prikazane tačno onako kako ih je izgovorio, one ne bi mogle učiniti da bude osu}en čak ni od sinedriona. Da je Isus bio samo čovek, kao što su Jevreji tvrdili, Njegova izjava označila bi samo nerazuman, hvalisavi duh, ali ne bi mogla biti pretvorena u bogohuljenje. Iako su lažni svedoci potpuno pogrešno prikazali Njegove reči, one nisu sadržale ništa što bi Rimljani smatrali zločinom koji zaslužuje smrt.

Isus je strpljivo slušao provrečna svedočenja. Nije izustio nijednu reč u svoju odbranu. Najzad su Njegovi tužiteli stali zbunjeni, posramljeni i razjareni. Su}enje nije nikako napredovalo; izgledalo je da će njihova zavera doživeti neuspeh. Kajafa je bio očajan. Ostala mu je poslednja mogućnost; Hrista treba primorati da sam sebe osudi. Prvosveštenik je ustao sa svoje sudijske stolice lica izobličenog gnevom, dok su mu glas i ponašanje pokazivali da bi uništio zatvorenika koji je stajao pred njim, kada bi to bilo u njegovoj moći. "Zar ništa ne odgovaraš?", uzviknuo je, "što ovi na tebe svedoče?"

Isus je sačuvao svoj mir. "Mučen bi i zlostavlen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vo}en bi i kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih" (Isaija J3,7).

Na kraju, podižući svoju desnicu prema nebu, Kajafa se u obliku svečane zakletve obratio Isusu: "Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos Sin Božji?"

Na ovaj zahtev Isus nije mogao da ćuti. Bilo je vreme kada je trebalo ćutati, a i vreme kada je trebalo govoriti. Dok Mu nije neposredno postavljeno pitanje, On nije govorio. Znao je da će ako sada odgovori, Njegova smrt biti sigurna. Me}utim, poziv je uputio najviše priznati predstavnik vlasti naroda i u ime Svevišnjega. Hristos nije želeo da se pokaže nepokornim prema zakonu. Još više od toga, pokrenuto je pitanje Njegovog odnosa sa Ocem. On jasno mora da objavi svoj karakter i misiju. Isus je rekao svojim učenicima: "A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima" (Matej 10,32). Svojim ličnim primerom sada je ponovio ovu pouku.

Svako uho bilo je spremno da sluša i svako oko netremice je posmatralo Njegovo lice kada je odgovorio: "Ti kaza." Kao da je nebeska svetlost obasjala Njegovo bledo lice kada je dodao: "Ali ja vam kažem: Od sada ćete videti Sina čovečijega gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim."

Za trenutak Hristovo božanstvo bljesnulo je kroz Njegovu ljudsku prirodu. Prvosveštenik je drhao pred Spasiteljevim prodornim pogledom. Taj pogled kao da je čitao njegove sakrivene misli i kao da je palio njegovo srce. Nikada u svom kasnijem životu nije zaboravio taj prodoran pogled progonjenog Božjeg Sina.

"Od sada ćete videti", rekao je Isus, "Sina čovečijega gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim". Ovim rečima Hristos je prikazao suprotan prizor onome koji se odigravao. On, Gospodar života i slave, sedeće Bogu sa desne strane. On će biti sudija celoj Zemlji, a protiv Njegove odluke neće biti žalbe. Tada će svaka tajna biti rasvetljena Božjom pojavom i svakome će biti presu}eno prema njegovim delima.

Hristove reči uplašile su prvosveštenika. Pomisao da će mrtvi vaskrsnuti i da će stati pred Bogom da prime nagradu prema svojim delima, prožela je Kajafu užasom. Nije želeo da veruje da će u budućnosti primiti osudu prema svojim delima. Kao u nekoj panorami prolazili su kroz njegove misli prizori poslednjeg suda. Za trenutak je ugledao strašan prizor kako grobovi vraćaju svoje mrtvace, sa tajnama za koje su smatrali da će biti večno skrivene. Za trenutak se osećao kao da stoji pred večnim Sudijom, čije oči sve vide, čitaju njegovu dušu i iznose na videlo tajne koje je smatrao sakrivenim zajedno sa mrtvima.

Prizor je iščezao ispred svešteničkovih očiju. Njega kao sadukeja Hristove reči oštro su kosnule. Kajafa je poricao nauku o vaskrsenju, sudu i budućem životu. Sada ga je obuzeo sotonski gnev. Zar da ovaj čovek, zatvorenik, pred njim napada njegove najomiljenije teorije? Razderavši svoje haljine, da bi narod video njegovo lažno zgražanje, zahtevao je da se bez daljih ispitivanja, zatvorenik osudi zbog huljenja na Boga. "Šta nam trebaju više svedoci?", rekao je, "evo sad čuste hulu njegovu. Šta mislite?" i svi su Ga osudili.

Ube}enje pomešano sa gnevom navelo je Kajafu da učini to što je učinio. Bio je ljut na samoga sebe što je poverovao Hristovim rečima, pa je umesto da razdere svoje srce u dubokom doživljavanju istine, i priznanju da je Isus Mesija, razderao svoje sveštenićke haljine u odlučnom protivljenju. Ovaj čin imao je duboko značenje. Kajafa nije nazirao njegovo značenje. U ovom činu, izvršenom da bi se uticalo na sudije i da bi se izdejstvovala Hristova presuda, prvosveštenik je presudio samom sebi. Po Božjem zakonu bio je isključen iz svešteničke službe. Sam je sebi izrekao smrtnu presudu.

Prvosveštenik nije smeo da razdere svoje haljine. Levitski zakon zabranjivao je to pod pretnjom smrtne kazne. Ni pod kakvim uslovi-

ma, ni u kojoj prilici, sveštenik nije smeo da razdere svoje haljine. Me}u Jevrejima je postojao običaj da prilikom smrti prijatelja razderu svoju odeću, ali sveštenici nisu smeli da se povode za ovim običajem. Hristos je o ovome izdao Mojsiju izričitu zapovest (3. Mojsijeva 10,6).

Sve što su sveštenici nosili moralo je da bude celo i bez ikakve mane. Tim sjajnim službenim haljinama prikazan je karakter velikog Uzora, Isusa Hrista. Bog nije mogao da prihvati ništa drugo osim savršenstva u odevanju i stavu, u rečima i duhu. On je svet i Njegova slava i savršenstvo moraju biti predstavljeni u zemaljskoj službi. Ništa osim savršenstva ne može pravilno da predstavi svetost nebeske službe. Smrtni čovek može da razdere svoje srce pokazujući skrušen i ponizan duh. Bog to prihvata. Ali na sveštеničkim haljinama nije se smela napraviti nikakva poderotina, jer bi to narušilo prikazivanje nebeskih vrednosti. Na prvosveštenika koji bi se usudio da se sa razderanim haljinama pojavi u svetoj službi i učestvuje u službi u svetinji, gledalo se kao na onoga koji se sam odvojio od Boga. Razderavši svoje haljine, sam je sebi oduzimao karakter predstavnika; Bog ga više nije prihvatao kao sveštenika koji može da obavlja službu. Način postupanja koji je Kajafa otkrio pokazao je ljudsku strast, ljudsko nesavršenstvo.

Razdirući svoje haljine, Kajafa je pogazio Božji zakon da bi sledio ljudsko predanje. Po zakonu koji su ljudi postavili bilo je moguće da u slučaju hule na Boga sveštenik razdere svoje haljine zgražajući se nad grehom i da zbog toga ne bude kriv. Tako je ljudskim zakonima ukinut Božji zakon.

Narod je sa zanimanjem pratio svaki prvosveštenikov postupak i Kajafa je mislio da će ispoljavanjem svoje pobožnosti ostaviti dubok utisak. Me}utim, ovim delom uobličenim u optužbu protiv Hrista, ružio je Onoga o kome je Bog rekao: "Jer je Moje ime u Njemu" (2. Mojsijeva 23,21). On sam pohulio je na Boga. Izrekao je presudu Hristu kao bogohulniku, a sam je bio pod Božjom osudom.

Dok je Kajafa razdirao svoje haljine, njegov čin obeležio je mesto koje će jevrejski narod posle toga zauzimati u odnosu prema Bogu. Nekada voljeni Božji narod odvojio se od Njega i brzo je postajao narod koga Bog nije priznavao za svoj. Kada je Hristos uzviknuo ne krstu: "Svrši se" (Jovan 19,30) i zavesa u hramu se razderala nadvoje, Sveti čuvar je proglasio da je jevrejski narod obacio Njega koji je bio predslika svih njihovih simbola, suština svih njihovih slika. Izrailj se odvojio od Boga. Kajafa je sada mogao da razdere svoje sveštеničke haljine, koje su označavale njegovo polaganje prava da bude predstavnik velikog Prvosveštenika, jer ni za njega, ni za narod one nisu imale više nikakvog značaja. Prvosveštenik je mogao da razdere svoje haljine zgražajući se nad sobom i narodom. Sinedrion je proglasio da Isus zaslužuje smrt; me}utim, ispitivati zatvorenika noću bilo je suprotno jevrejskom zakonu. Zvanična presuda mogla se doneti samo pri dnevnoj svetlosti i punom zasedanju saveta. Uprkos tome, prema Spasitelju su postupili kao prema osu}enom zločincu i prepustili Ga zlostavljanju najnižih i najgorih izme}u ljudi. Prvosveštenikov dvor bio je okružen otvorenim dvorištem u kome su se okupili vojnici i mnogi drugi. Kroz ovo dvorište vodili su Isusa do prostorije za stražare, a On je sa svih strana susretao podsmevanje svojoj izjavi da je Božji Sin. Rugajući se ponavljali su Njegove reči da će sedeti "s desne strane sile" i da "ide na oblacima nebeskim". Dok je bio u prostoriji za stražare, očekujući sudski pretres, nije bio zaštićen. Neuka svetina zapazila je svirepost sa kojom se na Savetu postupalo prema Njemu, pa su zbog toga dozvolili sebi pravo da ispolje sve sotonske elemente svoje prirode. Hristova istinska plemenitost i božansko držanje podstakli su njihov bes. Njegova krotost, Njegova nevinost, Njegovo veličanstveno strpljenje, ispunjavalo ih je sotonskom mržnjom. Pogažene su milost i pravda. Ni sa jednim zločincem nikada se nije postupalo tako neljudski kao sa Božjim Sinom.

Me}utim, mnogo dublji bol cepao je Isusovo srce; udarac koji je izazvao najdublji bol nije mogla da zada neprijateljeva ruka. Dok je bio podvrgnut ruganju i ispitivanju pred Kajafom, Hrista se odrekao jedan od Njegovih učenika.

Pošto su napustili svoga Gospoda u vrtu, dva učenika usudila su se da sa izvesne udaljenosti prate svetinu koja je vodila Isusa. Petar i Jovan bili su ti učenici. Sveštenici su prepoznali Jovana kao znanog Isusovog učenika i dozvolili mu pristup u sudnicu, nadajući se da će, kada bude video ponižavanje svoga Vo}e, prezreti pomisao da je takvo biće Božji Sin. Jovan je tražio i dobio dopuštenje za Petra da i on u}e.

U dvorištu su naložili vatru, jer je to bilo najhladnije doba noći, neposredno pred svitanje. Oko vatre okupilo se društvo i Petar je samouvereno zauzeo mesto me}u njima. Nije želeo da ga prepoznaju kao Isusovog učenika. Pomešavši se nehatno sa mnoštvom, nadao se da će ga smatrati jednim od onih koji su doveli Isusa u sudnicu.

Me}utim, kada je svetlost obasjala Petrovo lice, žena koja je bila na vratima ispitivački ga je pogledala. Zapazila je da je došao sa Jovanom, zapazila je izraz obeshrabrenosti na njegovom licu i pomislila da bi i on mogao biti Isusov učenik. Bila je jedna od znatiželjnih služavki u Kajafinom domu. Rekla je Petru: "Da nisi i ti od učenika njegovih?" Petar je bio uplašen i zbunjen; pogledi ljudi iz ovog skupa odmah su se prikovali za njega. Pretvarao se da je ne razume, ali bila je uporna i nastavila da govori onima oko sebe da je ovaj čovek bio sa Isusom. Petar je osećao da mora da joj odgovori pa je ljutito rekao: "Ženo! Ne poznajem ga." To je bilo prvo odricanje i petao je odmah zapevao. O, Petre, zar si se tako brzo postideo svoga Učitelja! Zar si se tako brzo odrekao svoga Gospoda!

Ulazeći u sudsku dvoranu, apostol Jovan nije pokušavao da prikrije da je Isusov sledbenik. Nije se pomešao sa grubom gomilom koja je ružila njegovog Učitelja. Njemu nisu postavljali pitanja zato što se nije lažno predstavljao i tako učinio sebe sumnjivim. Potražio je jedan skroviti ugao u kome ga gomila ne bi mogla zapaziti, ali da bude što bliže Isusu. Ovde je mogao da vidi i čuje sve što se zbivalo na su}enju njegovom Gospodu.

Petar nije želeo da ga prepoznaju. Čineći se ravnodušnim stupio je na neprijateljsko tle i postao lak plen iskušenja. Da je bio pozvan da se bori za svoga Učitelja, on bi bio hrabar vojnik; ali kada je prst prezira uperen na njega, pokazao se kao kukavica. Mnogi koji ne ustuknu u aktivnoj borbi za svoga Gospoda, odriču se svoje vere kada su izloženi podsmehu. Druženjem sa onima koje bi trebado da izbegavaju, stupaju na stazu iskušenja. Pozivaju neprijatelja da ih kuša pa su navedeni da kažu i učine ono u čemu pod drugim okolnostima nikada ne bi skrivili. Hristov učenik koji u naše vreme prikriva svoju veru iz straha od stradanja ili sramote, odriče se svoga Gospoda isto tako stvarno kao što je to Petar učinio u sudskom tremu.

Petar se trudio da ne pokaže nikakvo zanimanje za su}enje svom Učitelju, ali njegovo srce grčilo se u bolu kad je čuo surovo podrugivanje i zlostavljanje koje je On podnosio. Više od toga, bio je iznena}en i ljut što je Isus, podnoseći takvo postupanje, ponižavao sebe i svoje sledbenike. Da bi prikrio svoja prava osećanja, nastojao je da se pridruži Isusovim progoniteljima u njihovim neprikladnim dosetkama. Ali njegova pojava nije bila prirodna. Lažno se predstavljao, pa iako je težio da razgovara kao da ga se to ništa ne tiče, nije bio u stanju da obuzda gnev zbog zlostavljanja kojim je obasut njegov Učitelj.

Pažnja je i po drugi put skrenuta na njega i ponovo su ga osumnjičili da je Isusov sledbenik. Sada je sa kletvom izjavio: "Ne znam tog čoveka." Data mu je još jedna prilika. Posle jednog sata, prvosveštenikov sluga, ro}ak čoveka kome je Petar odsekao uho, upitao ga je: "Ne videh li ja tebe u vrtu s Njim?" "Zaista si jedan od njih; jer si Galilejac i govor tvoj te izdaje." Na ovo se Petar razljutio. Isusovi učenici bili su zapaženi po čistoti svoga govora, pa se Petar, da bi potpuno obmanuo one koji su ga ispitivali i opravdao ulogu koju je preuzeo, sa kletvom i zaklinjanjem odrekao svoga Učitelja. Petao je opet zapevao. Petar ga je čuo i setio se Hristovih reči: "Noćas dok dvaput petao ne zapeva, tri puta ćeš me se odreći" (Marko 14,30).

Dok su ponižavajuće zakletve još bile na Petrovim usnama i kreštavi poj petla još uvek odjekivao u njegovim ušima, Spasitelj se okrenuo od namrštenih sudija i pogledao pravo u svoga jadnog učenika. Istovremeno Petar je upravio svoje oči prema svom Učitelju. Na tom blagom licu čitao je duboko sažaljenje i bol, ali na njemu nije bilo nikakve ljutine.

Izgled tog bledog, napaćenog lica, tih drhtavih usana, taj pogled pun sažaljenja i praštanja, probo je Njegovo srce kao strela. Savest se probudila. Pamćenje je živnulo. Petar se setio kako je samo pre nekoliko časova obećao da će sa svojim Gospodom poći u zatvor i u smrt. Setio se svoje žalosti kada mu je u gornjoj sobi Spasitelj rekao da će Ga se odreći tri puta te iste noći. Petar je upravo izjavljivao da ne poznaje Isusa, ali je sada, duboko ožalošćen, shvatio koliko ga je njegov Gospod dobro poznavao i kako je pravilno čitao njegovo srce, čiju prevarnost ni sam nije poznavao. Plima uspomena obrušila se na njega. Spasiteljeva nežna milostivost, Njegova ljubaznost i dugo trpljenje, Njegova nežnost i strpljenje prema zabludelim učenicima - setio se svega toga. Setio se opomene: "Simone! Simone! Evo vas ište Sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane" (Luka 22,31,32). Razmišljao je sa užasom o svojoj nezahvalnosti, svojoj dvoličnosti, svom krivokletstvu. Još jednom je pogledao svoga Učitelja i video jednu zločinačku ruku podignutu da Ga udari po licu. Nesposoban da dalje podnosi taj prizor, skrhana srca izjurio je iz sudnice.

Hitao je u samoću i tamu, ne znajući i ne brinući se kuda. Najzad se našao u Getsimaniji. Prizor od pre nekoliko časova oživeo je u njegovim mislima. Napaćeno lice njegovog Gospoda, umrljano krvavim znojem i zgrčeno od bola pojavilo se pred njim. Sa gorkim kajanjem setio se da je Isus plakao i bio na molitvi sam u velikoj duševnoj patnji, dok su oni, koji su trebalo da se ujedine sa Njim u tom času iskušenja, spavali. Setio se Njegove svečane opomene: "Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast" (Matej 26,41). Opet je postao očevidac prizora u sudskoj dvorani. Za njegovo ranjeno srce pravo mučenje bilo je saznanje da je dodao najteže breme Spasiteljevom ponižavanju i bolu. Na istom mestu na kome

je svome Ocu Isus izlivao svoju dušu u samrtnoj borbi, Petar je pao na svoje lice i poželeo da umre.

Spavajući kad mu je Isus naložio da straži i da se moli, Petar je pripremio put za svoj veliki greh. Svi učenici pretrpeli su veliki gubitak zato što su spavali u tom kritičnom času. Hristos je znao teško iskušenje kroz koje je trebalo da pro}u. Znao je koliko će Sotona raditi da umrtvi njihova osećanja da bi ostali nespremni za iskušenje. Zato ih je opomenuo. Da su ti časovi u vrtu provedeni u straženju i molitvi, Petar se ne bi prepustio uzdanju u svoju slabu snagu. Ne bi se odrekao svoga Gospoda. Da su učenici stražili sa Hristom u Njegovoj samrtnoj borbi, bili bi pripremljeni da budu očevici Njegovog stradanja na krstu. Razumeli bi donekle prirodu Njegove neuporedive patnje. Bili bi u stanju da se sete Njegovih reči koje su predskazivale Njegove patnje, Njegovu smrt i Njegovo vaskrsenje. Usred mračnog trenutka najvećeg iskušenja, neki zraci nade rasvetlili bi tamu i poduprli njihovu veru.

Čim je osvanuo dan, sinedrion se opet sastao i Hristos je ponovo uveden u većnicu. On je proglasio sebe Božjim Sinom, pa su ove Njegove reči upotrebili kao optužbu protiv Njega. Ali nisu mogli da Ga osude zato što mnogi od njih nisu bili prisutni na noćnom zasedanju i nisu čuli Njegove reči. Znali su da rimski sud u njima neće naći ništa što bi zaslužívalo smrt. Me}utim, kada bi svi mogli ponovo da čuju sa Njegovih usana te reči, postigli bi svoj cilj. Njegovo tvr}enje o mesijanstvu mogli bi protumačiti kao buntovan politički zahtev.

"Jesi li ti Hristos?", govorili su, "kaži nam". Ali Hristos je ćutao. Nastavili su da Ga obasipaju pitanjima. Na kraju, svečanim glasom punim tuge odgovorio je: "Ako vam i kažem, nećete verovati. A ako vas i zapitam, nećete mi odgovoriti, niti ćete me pustiti." Ali da ne bi imali nikakvog izgovora, dodao je svečanu opomenu: "Od sada će Sin čovečiji sedeti s desne strane sile Božje."

"Ti li si dakle Sin Božji?", jednoglasno su Ga upitali. Rekao im je: "Vi kažete da sam ja." Povikali su: "Šta nam trebaju više svedočanstva? Jer sami čusmo iz usta njegovih."

Tako, po treći put osu}en od jevrejskih vlasti, Isus je trebalo da umre. Sve što je sada bilo potrebno, mislili su, bilo je da Rimljani potvrde ovu presudu i da im Ga predaju u ruke.

Tada je nastupio treći prizor zlostavljanja i ruganja, mnogo gori od onoga koji je doživeo od neuke svetine. To se odigravalo u prisustvu i uz saglasnost sveštenika i poglavara. Iz njihovog srca iščezlo je svako osećanje sažaljenja i čovečnosti. Ako su njihovi dokazi bili slabi, i nisu uspeli da ućutkaju Njegov glas, imali su i druga oružja, takva kakva su u svim vekovima upotrebljavana da se ućutkaju jeretici - patnje, nasilje i smrt.

Kada su sudije izrekle presudu Isusu, sotonski bes zahvatio je bezbožnike iz mase. Vikali su kao divlje zveri. Gomila je pojurila prema Isusu, vičući: "On je kriv, ubijete ga!" Da nije bilo rimskih vojnika, Isus ne bi doživeo da na Golgoti bude prikovan na krst. Pred svojim sudijama bio bi rastrgnut na komade, da se rimske vlasti silom oružja nisu suprostavile nasilju svetine.

Neznabošci su bili razljućeni svirepim postupanjem prema Onome protiv koga ništa nije dokazano. Rimski oficiri izjavili su da su jevrejski sveštenici, donošenjem presude Isusu, prekršili pravo rimske vlasti i da je čak u suprotnosti i sa jevrejskim zakonom osuditi čoveka na smrt na osnovu njegovog ličnog iskaza. Ovaj postupak doveo je do trenutnog zastoja u procesu, ali jevrejske vo}e bili su kao mrtve i za sažaljenje i za sramotu.

Ružeći Božjeg Sina sramnim izrazima, sveštenici i poglavari zaboravili su dostojanstvo svoga poziva. Rugali su se Njegovom poreklu. Izjavili su da to što sebe lažno proglašava Mesijom zaslužuje najsramniju smrt. Najneobuzdaniji ljudi udružili su se u sramnom zlostavljanju Spasitelja. Mučitelji su Mu prebacili preko glave staru haljinu i udarali Ga po licu govoreći: "Proreci nam, Hriste, ko te udari?" Kada je haljina skinuta, jedan bednik pljunuo Mu je u lice.

Božji an}eli verno su beležili svaki uvredljiv pogled, reč i delo učinjeno protiv njihovog voljenog Zapovednika. Jednog dana ti nečasni ljudi, koji su ismejavali i pljuvali u Hristovo blago, bledo lice, videće to lice u slavi kako sija blistavije od Sunca.

JUDA

Judina istorija prikazuje žalostan kraj jednog života, koji je mogao da bude pun časti pred Bogom. Da je Juda umro pre svoga poslednjeg puta u Jerusalim, bio bi smatran čovekom dostojnim mesta me}u dvanaestoricom i onim koji bi im mnogo nedostajao. Odvratnost sa kojom su ljudi vekovima gledali na njega ne bi postojala da nije bilo osobina koje su se otkrile na kraju njegovog života. Ima razloga zašto je njegov karakter otkriven celom svetu. Trebalo je da bude opomena svima koji bi kao i on, izneverili sveto poverenje.

Neposredno pre Pashe, Juda je obnovio svoj ugovor sa sveštenicima da im preda Isusa u ruke. Tada je bilo dogovoreno da Spasitelj bude uhvaćen na jednom od mesta gde se sklanjao da razmišlja i da se moli. Od gozbe u Simonovoj kući Juda je imao prilike da razmišlja o delu za koje se obavezao da će izvršiti, ali nije promenio svoju nameru. Za trideset srebrnika - za cenu jednog roba - prodao je Gospoda slave na sramotu i smrt.

Juda je po prirodi voleo novac, ali nije uvek bio tako poročan da učini takvo delo kao što je ovo. Gajio je zli duh tvrdičluka, sve dok nije postao vladajuća pobuda u njegovom životu. Ljubav prema bogatstvu kome je ropski služio, nadvladala je njegovu ljubav prema Hristu. Postajući rob jednom poroku predao se Sotoni da ga potpuno uvuče u greh.

Juda se pridružio učenicima dok je mnoštvo pratilo Hrista. Spasiteljevo učenje pokrenulo je njihova srca dok su zadivljeno slušali Njegove reči koje je izgovorio u sinagogi, kraj morske obale ili na gori. Juda je video bolesne, hrome, slepe kako se iz svih gradova i sela stiču ka Hristu. Video je umiruće položene kraj Njegovih nogu. Bio je svedok Spasiteljevih veličanstvenih dela u isceljivanju bolesnih, isterivanju }avola i podizanju mrtvih. Lično je osetio dokaz Hristove sile. Prepoznao je Hristovo učenje kao uzvišenije od svih koje je ikada čuo. Voleo je Velikog Učitelja i želeo da bude sa Njim. Čeznuo je da promeni karakter i život, i nadao se da će to iskusiti svojim povezivanjem sa Isusom. Spasitelj nije odbio Judu. Dao mu je mesto me}u dvanaestoricom. Poverio mu je da obavlja delo evan}eliste. Obdario ga je silom da leči bolesne i isteruje }avole. Ali Juda nije došao do tačke potpunog potčinjavanja Hristu. Nije se odrekao svoga svetovnog častoljublja ili svoje ljubavi prema novcu. Iako je prihvatio položaj Hristovog sluge, nije dozvolio da ga preobrazi božanska sila. Smatrao je da može da zadrži sopstvene sudove i mišljenja, i gajio duh kritike i osude.

Uživao je veliki ugled me}u učenicima i imao snažan uticaj na njih. Imao je visoko mišljenje o svojim sposobnostima, a na svoju braću gledao je kao na niže od sebe u rasu}ivanju i sposobnostima. Oni ne vide svoje prilike, mislio je, i ne koriste okolnosti. Crkva neće nikada napredovati ako ima za vo}e tako kratkovide ljude. Petar je bio žustar i delovao bi bez premišljanja. Jovana, koji je kao dragocenost čuvao istine koje su silazile sa Hristovih usana, Juda je smatrao slabim poslovnim čovekom. Mateja, vaspitanog da bude tačan u svemu i naročito brižljivog u pogledu poštenja, koji je stalno razmišlao o Hristovim rečima i bivao obuzet njima, Juda je smatrao nesposobnim za bilo kakav oštrouman i dalekosežan posao. Tako je Juda brzo procenio sve učenike i laskao samom sebi da bi lišena njegove sposobnosti veštog upravljanja, Crkva često bila dovedena u teškoće i poniženja. Juda je smatrao sebe sposobnim čovekom, koga niko ne može prevazići. Po sopstvenom mišljenju bio je čast za Delo i uvek se kao takav prikazivao.

Juda je bio slep prema svojim karakternim slabostima i Hristos ga je postavio tamo gde će imati prilike da ih uvidi i ispravi. Kao blagajnik učenicima bio je pozvan da se stara za potrebe ove male grupe i za potrebe siromašnih. Kada mu je na Pashu u gornjoj sobi Isus rekao: "Što činiš čini brže" (Jovan 13,27), učenici su mislili da mu je naložio da kupi ono što je bilo potrebno za praznik ili da nešto da siromašnima. Služeći drugima, Juda je mogao da razvije duh nesebičnosti. Me}utim, dok je iz dana u dan slušao Hristove pouke i bio očevidac Njegovog nesebičnog života, Juda je popuštao svojoj pohlepnoj naravi. Male sume koje su dospele u njegove ruke predstavljale su stalno iskušenje. Kada bi učinio neku malu uslugu Hristu, ili posvetio vreme verskim ciljevima, često je isplaćivao sebe iz te oskudne zalihe. Za njega su ovo bili izgovori kojima je pravdao takav poduhvat, ali u Božjim očima bio je lupež.

Hristova često ponavljana tvrdnja da Njegovo carstvo nije od ovoga sveta sablažnjavala je Judu. Označio je smernicu i očekivao da će Hristos raditi po njoj. Načinio je plan da Jovan Krstitelj mora da se oslobodi tamnice. Ali, iznenada, Jovan je posečen. Isus, umesto da potvrdi svoje carsko pravo i osveti Jovanovu smrt, povukao se sa svojim učenicima u jedno mesto u unutrašnjosti. Juda je želeo mnogo oštrije okršaje. Smatrao je da bi Delo bilo mnogo uspešnije, kad Isus ne bi sprečavao učenike u sprovo}enju njihovih zamisli. Zapazio je povećano neprijateljstvo jevrejskih vo}a i uočio da Hristos nije odgovorio njihovom izazovu, kada su tražili znak sa neba. Njegovo srce bilo je otvoreno za neverstvo pa je neprijatelj ulivao misli sumnje i pobune. Zašto se Isus tako mnogo zadržava na onome što obeshrabruje? Zašto sebi i svojim učenicima predskazuje iskušenje i progonstvo? Izgledi da dobije neko visoko mesto u novom carstvu naveli su Judu da pristane uz Hristovo delo. Zar da budu izneverene njegove nade? Iako još nije porekao da je Isus Božji Sin, Juda je počeo da sumnja i želeo da na}e neko objašnjenje za Njegova silna dela.

Uprkos Spasiteljevom učenju, Juda je stalno isticao misao da će Hristos vladati kao car u Jerusalimu. Kada je Hristos nahranio pet hiljada ljudi, pokušao je da to ostvari. Ovom prilikom Juda je pomagao u deljenju hrane gladnom mnoštvu. Imao je priliku da vidi kakav se blagoslov krije u njegovoj moći da dâ je drugima. Osećao je zadovoljstvo koje se uvek javlja u službi Bogu. Pomagao je bolesnima i napaćenima iz mnoštva da do}u Hristu. Video je kakvo olakšanje, kakva radost i kakva sreća nastaje u ljudskim srcima kroz životodavnu silu božanskog Iscelitelja. Mogao je da shvati Hristov način rada, ali bio je zasleplen svojim sebičnim željama. Juda je bio prvi koji je iskoristio oduševljenje izazvano čudom sa hlebovima.

Bio je taj koji je podstakao zamisao da se Hristos silom proglasi za cara. Nade su mu bile velike. Razočarenje je bilo gorko.

Hristov javni govor u sinagogi o hlebu života predstavljao je prekretnicu u istoriji Judinog života. Čuo je reči: "Ako ne jedete tela Sina čovečijega i ne pijete krvi Njegove, nećete imati života u sebi" (Jovan 6,J3). Video je da Hristos nudi duhovna, a na svetovna dobra. Smatrao se dalekovidim i sposobnim da sagleda da Isus neće imati nikakve časti i da ne može pokloniti visoke položaje svojim sledbenicima. Odlučio je da se ne združi tako blisko sa Hristom da se ne bi mogao povući. Odlučio je da motri. I motrio je.

Od tog vremena izražavao je sumnje koje su zbunjivale učenike. Pokretao je rasprave i neugodna osećanja, ponavljajući dokaze koje su protiv Hristovih tvrdnji navodili književnici i fariseji. Sve male i velike teškoće, i nevolje, nezgode i očigledne prepreke u napredovanju Jevan}elja, Juda je tumačio kao dokaze da ono nije istinito. Iznosio je takve tekstove iz Pisma koji nisu imali nikakve veze sa istinama koje je Hristos objavljivao. Ovi tekstovi, izdvojeni iz celine, zbunjivali su učenike i povećavali obeshrabrenje koje ih je stalno pritiskivalo. Ipak, Juda je sve ovo činio tako da je izgledalo da je vrlo savestan. I dok su učenici tražili dokaze da potvrde reči Velikog Učitelja, Juda bi ih gotovo neosetno poveo na drugu stazu. Tako je na prividno pobožan i mudar način prikazivao istine u različitoj svetlosti od one u kojoj ih je Hristos iznosio i Njegovim rečima pripisivao značenje koje im On nije davao. Misli koje im je nametao pobu}ivale su slavoljubive želje za zemaljskim počastima i tako skretale učenike od onoga što je važno, a čime je trebalo da se bave. Juda je obično počinjao prepirke o tome koji je me}u njima najveći.

Kada je Isus bogatom mladiću prikazao uslove pod kojima može da postane Njegov učenik, Juda je bio nezadovoljan. Smatrao je da je načinjena greška. Kada bi takvi ljudi, kao ovaj poglavar, mogli biti povezani sa vernicima, pomogli bi u podupiranju Hristovog dela. Kada bi samo on, Juda, bio prihvaćen za savetnika, mislio je, mogao bi da predloži mnoge planove za unapre}enje ove male crkve. Njegova načela i metode razlikovale bi se nešto od Hristovih, ali u tome smatrao je sebe mudrijim od Hrista.

U svemu što je Hristos rekao svojim učenicima, bilo je nečega sa čime se Juda u svom srcu nije slagao. Pod njegovim uticajem kvasac nezadovoljstva brzo je delovao. Učenici u svemu tome nisu videli pokretača, ali Isus je video da Sotona svoja svojstva prenosi Judi i tako otvara kanal kroz koji može da utiče na druge učenike. Godinu dana pre izdaje, Hristos je ovo objavio: "Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu, i jedan je od vas }avo?" (Jovan 6,70).

Ipak, Juda se nije otvoreno protivio niti je izgledao da sumnja u Spasiteljeve pouke. Nije otvoreno gun}ao sve do trenutka gozbe u Simonovoj kući. Kada je Marija pomazala Spasiteljeve noge, Juda je ispoljio svoju pohlepnu narav. Isusov ukor duboko ga je ogorčio. Povre}eni ponos i želja za osvetom srušili su brane, i pohlepnost kojoj je tako dugo popuštao ovladala je njime. To će postati iskustvo svakoga koji istraje u igri sa grehom. Osnovni oblici uro}enih sklonosti prema grehu kojima se ne odupiremo i koje ne pobe}ujemo, podležu Sotoninom iskušenju i on po svojoj volji porobljava dušu.

Ali Juda još nije potpuno okoreo. Čak iako je dva puta obećao da će izdati Spasitelja, postojala je prilika za pokajanje. Na pashalnoj večeri Isus je pružio dokaz o svom božanstvu time što je otkrio izdajnikovu nameru. Nežno je uvrstio i Judu u službu koju je obavio za učenike. Ali poslednji poziv ljubavi ostao je bez odgovora. Tada je zapečaćen Judin slučaj i noge koje je Isus oprao otišle su da izvrše izdajničko delo.

Ako Isus treba da bude raspet, razmišljao je Juda, to mora da se zbude. Njegov čin izdaje Spasitelja neće izmeniti ishod. Ako Isus ne treba da umre, to bi Ga samo prinudilo da se oslobodi. Iz svih doga}aja, Juda bi izdajom stekao neku korist. Računao je da je izdajom svoga Gospoda zaključio odličan posao.

Ipak, Juda nije verovao da će Hristos dopustiti da bude uhvaćen. Nameravao je da svojom izdajom da Isusu pouku. Smerao je da igra ulogu koja će primorati Spasitelja da ubuduće postupa prema njemu sa dužnim poštovanjem. Ali Juda nije znao da Hrista predaje na smrt. Koliko puta su književnici i fariseji, dok je Isus iznosio svoje pouke u pričama, bili uzbu}eni Njegovim neočekivanim slikovitim prikazima! Koliko puta su izricali presudu sebi samima! Često, kada je istina osvedočila njihova srca, oni su razbešnjeni uzimali kamenje da ga bace na Njega; ali svaki put On im je izmakao. Pošto je izbegao toliko zamki, mislio je Juda, svakako neće dopustiti da Ga uhvate.

Juda je odlučio da sve to proveri. Ako je Isus zaista Mesija, narod kome je učinio tako mnogo dobra okupiće se oko Njega i proglasiće Ga carem. To će zauvek opredeliti one koji su do sada bili neodlučni. Judi bi se pripisivale zasluge što je doveo cara na Davidov presto. Ovo delo osiguralo bi mu prvo mesto u novom carstvu, odmah do Hrista.

Lažni učenik odigrao je svoju ulogu u izdaji Isusa. U vrtu, kada je vo}ama gomile rekao: "Koga ja celivam onaj je, držite ga" (Matej 26,48), bio je potpuno uveren da će se Hristos izbaviti iz njihovih ruku. Tada ako ga oni budu korili, mogao bi reći: Zar vam nisam rekao da Ga čvrsto držite?

Juda je posmatrao one koji su uhvatili Hrista, kako Ga, postupajući prema njegovim rečima, čvrsto vezuju. Zapanjen, video je da Spasitelj dozvoljava da Ga odvedu. Zabrinuto Ga je sledio od vrta sve do su}enja pred jevrejskim poglavarima. Prilikom svakog Njegovog pokreta očekivao je da će iznenaditi svoje neprijatelje time što će se pred njima pojaviti kao Božji Sin i uništiti sve njihove zavere i silu. Ali kako je čas za časom prolazio, a Isus podnosio sva zlostavljanja koja su činili nad Njim, užasan strah da je svog Učitelja prodao na smrt obuzeo je izdajnika.

Kako se su}enje bližilo svome kraju, Juda je sve manje mogao da izdrži mučenje svoje nemirne savesti. Iznenada je dvoranom odjeknuo jedan promukao glas ispunjavajući užasom sva srca: "On je nevin; poštedi Ga, o Kajafa!"

Ugledali su visoku Judinu priliku kako se probija kroz začu}eno mnoštvo. Njegovo lice bilo je bledo i unezvereno, a njegovo čelo orošeno krupnim kapima znoja. Dotrčavši do sudskog prestola, bacio je pred prvosveštenika srebrnike koji su bili cena za izdaju njegovog Gospoda. Čvrsto uhvativši Kajafu za haljinu, preklinjao ga je da oslobodi Isusa, izjavljujući da nije učinio ništa što zaslužuje smrt. Kajafa ga je ljutito odgurnuo, ali je ostao zbunjen ne znajući šta da kaže. Otkrilo se lukavstvo sveštenika. Bilo je očigledno da su podmitili učenika da izda svoga Učitelja.

"Ja sagreših", ponovo je povikao Juda, "što izdadoh krv pravu". Me}utim, prvosveštenik, pribravši se, prezrivo je odgovorio: "Šta mi marimo za to? Ti ćeš videti" (Matej 27,4). Sveštenici su bili voljni da od Jude načine svoje oru}e, ali prezirali su njegovu niskost. Kada im se obratio sa priznanjem, odbili su ga sa nipodaštavanjem.

Juda se sada bacio pred Isusove noge, priznajući Ga za Božjeg Sina i preklinjući Ga da se oslobodi. Spasitelj nije korio svoga izdajnika. Znao je da se Juda ne kaje; njegovo priznanje iz duše opterećene krivicom, bilo je pokrenuto snagom strašnog osećanja prokletstva i očekivanja suda, nikako osećanjem dubokog bola koji razdire srce zato što je izdao prečistog Božjeg Sina i odrekao se Sveca Izrailjeva. Ipak, Isus nije izgovorio nijednu reč osude. Sa žalošću je pogledao Judu i rekao: "Za ovaj čas do}oh na svet." Žamor iznena}enja prošao je kroz skup. Sa ču}enjem su posmatrali Hristovu blagost prema svom izdajniku. Ponovo ih je proželo osvedočenje da je ovaj čovek bio više nego običan smrtnik. Me}utim, ako je bio Božji Sin, pitali su se, zašto se ne oslobodi svojih okova i pobedi svoje tužioce?

Juda je video da je njegovo preklinjanje uzaludno, pa je istrčao iz dvorane uzvikujući: "Prekasno je, prekasno!" Osećao je da ne može da doživi da vidi Isusa raspetog, pa je u očajanju otišao i obesio se.

Kasnije, tog istog dana, na putu od Pilatove sudnice do Golgote, utihnuli su povici i ruganja poročnog mnoštva koje je vodilo Isusa na mesto raspeća. Dok su prolazili pored jednog skrovitog mesta, pod jednim suvim drvetom videli su Judino telo. Bio je to užasan prizor. Težina tela prekinula je uže kojim se obesio o drvo. Prilikom pada, njegovo telo bilo je strašno unakaženo i sada su ga rastrzali psi. Njegovi ostaci smesta su sahranjeni i sklonjeni od pogleda; ali mnoštvo se manje rugalo, a bledilo na mnogim licima otkrivalo je unutrašnje misli. Izgledalo je da kazna već stiže one koji su bili krivi za Isusovu krv.

U PILATOVOJ SUDNICI

(Matej 27,2.11-31; Marko 1J,1-20; Luka 23,1-2J; Jovan 18,28-40; 19,1-16)

Hristos je stajao vezan kao zatvorenik u sudskoj dvorani Pilata, rimskog namesnika. Okružen je stražom, a sudska dvorana brzo se punila posmatračima. Napolju, odmah do ulaza, nalazili su se sudije iz Sinedriona, sveštenici, poglavari, starešine i svetina.

Pošto je osudio Isusa, Sinedrion je došao Pilatu da traži potvrdu presude i njeno izvršenje. Ali ovi jevrejski zvaničnici nisu želeli da u}u u rimsku sudnicu. Prema njihovom obrednom zakonu time bi se oskvrnili i tako bili sprečeni da uzmu učešća u praznovanju Pashe. U svom slepilu nisu videli tu ubilačku mržnju koja je skrnavila njihova srca. Nisu videli da je Hristos pravo pashalno Jagnje i da je zbog toga što su Ga odbacili, veliki praznik izgubio svoj značaj za njih.

Kada su Spasitelja uveli u sudsku dvoranu, Pilat Ga nije posmatrao prijateljskim pogledom. Rimskog namesnika hitno su pozvali iz spavaće sobe i zato je odlučio da što pre završi ovaj posao. Bio je spreman da strogo postupi prema zatvoreniku. Sa najstrožim izrazom na licu okrenuo se da vidi kakvog to čoveka treba da ispita zbog koga je tako rano morao da prekine svoj odmor. Znao je da to mora da bude neko ko po želji jevrejskih starešina mora da bude hitno saslušan i kažnjen.

Pilat je pogledao ljude koji su teretili Isusa i tada se njegov ispitivački pogled zadržao na Isusu. Imao je posla sa različitim zločincima, ali nikada pred njega nije izveden čovek koji je nosio obeležje takve dobrote i plemenitosti. Na Njegovom licu nije bilo ni traga krivice, nikakvog izraza straha, nikakve drskosti ili prkosa. Video je

čoveka blagog i dostojanstvenog držanja, čije lice nije nosilo obeležje zločinca, već obeležje neba.

Hristov izgled povoljno je uticao na Pilata. Probudilo se ono što je bilo najbolje u njemu. Čuo je o Isusu i Njegovim delima. Njegova žena pričala mu je nešto o veličanstvenim delima galilejskog Proroka, koji je lečio bolesne i podizao mrtve. Sada je ovo u Pilatovom umu ponovo oživelo kao san. Prisećao se glasova koje je čuo sa raznih strana. Odlučio je da od Jevreja potraži obrazloženje krivice ovog zatvorenika.

Ko je ovaj čovek i zašto ste Ga doveli, upitao je. Kakvu optužbu iznosite protiv Njega? Jevreji su bili zbunjeni. Znajući da ne mogu dokazati svoje optužbe protiv Hrista, nisu želeli javno saslušanje. Odgovorili su da je On varalica zvani Isus iz Nazareta.

Pilat je ponovo upitao: "Kakvu krivicu iznosite na ovoga čoveka?" Sveštenici nisu odgovorili na njegovo pitanje, već su rečima koje su pokazivale njihovo nezadovoljstvo kazali: "Kad on ne bi bio zločinac ne bismo ga predali tebi." Kada ti članovi sinedriona, narodni prvaci, dovode čoveka za koga smatraju da je zaslužio smrt, zar je potrebno da pitaš za optužbe protiv njega? Nadali su se da će ostaviti utisak na Pilata svešću o svojoj važnosti i tako ga navesti da se saglasi sa njihovim zahtevom bez sprovo}enja prethodnih saslušanja. Žarko su želeli da se potvrdi njihova presuda, jer su znali da bi narod kao svedok Hristovih čudesnih dela mogao da ispriča nešto sasvim drukčije od izmišljotine koju su sada ponovo iznosili.

Sveštenici su smatrali da pomoću slabog i kolebljivog Pilata bez ikakvih teškoća mogu da sprovedu svoje namere. Pre ovoga, on je u žurbi potpisivao smrtne presude osu}ujući ljude za koje su znali da ne zaslužuju smrt. Prema njegovoj proceni život sužnja malo je vredeo; njegova nevinost ili krivica nisu imali neki naročiti značaj. Sveštenici su se nadali da će Pilat bez saslušanja dosuditi Isusu smrtnu kaznu. To su tražili kao izraz naklonosti za njihov veliki narodni praznik.

Me}utim, u ovom sužnju postojalo je nešto što je zadržavalo Pilata da tako postupi. Nije se usu}ivao da to učini. Prozreo je namere sveštenika. Prisetio se kako je Isus nedavno podigao Lazara iz mrtvih, čoveka koji je bio mrtav četiri dana, pa je odlučio da pre nego što potpiše presudu sazna koje su optužbe protiv Njega i da li se one mogu dokazati.

Ako je vaš sud dovoljan, rekao je, zašto ste zatvorenika doveli k meni? "Uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu." Ovako primorani, sveštenici su priznali da su Ga već osudili, ali da moraju imati i Pilatovu presudu da bi njihova postala pravosnažna. Kakva je vaša presuda? - upitao je Pilat. Smrtna kazna, odgovorili su, ali po zakonu ne smemo nijednog čoveka pogubiti. Tražili su Pilata da se osloni na njihovu reč o Hristovoj krivici i odobri i njihovu presudu. Oni će preuzeti odgovornost za ishod.

Pilat nije bio pravedan ili savestan sudija; ali ma koliko bio moralno slab, odbio je da udovolji njihovom zahtevu. On neće osuditi Isusa dok se ne iznese optužba protiv Njega.

Sveštenici su se našli u nedoumici. Videli su da svoje licemerstvo moraju još veštije da sakriju. Ne smeju dopustiti da izgleda da je Hristos uhapšen iz verskih razloga. Da je ovo izneseno kao razlog, njihove optužbe kod Pilata ne bi imale nikakvu važnost. Moraju sve prikazati tako da izgleda da je Isus radio protiv opštih zakona; tada može biti kažnjen kao politički krivac. Me}u Jevrejima stalno su izbijali neredi i bune protiv rimske vlasti. Ugušujući takve pobune, Rimljani su postupali veoma strogo i bili stalno spremni da suzbiju sve što bi moglo dovesti do pobune.

Samo nekoliko dana pre ovoga fariseji su pokušali da uhvate Hrista u zamku pitanjem: "Treba li nam ćesaru davati harač, ili ne?" Ali, Hristos je razotkrio njihovo licemerstvo. Prisutni Rimljani videli su potpuni promašaj ovih zaverenika i njihov poraz kada im je odgovorio: "Podajte dakle što je ćesarovo ćesaru, a što je Božje Bogu" (Luka 20,22-2J).

Sada su sveštenici smatrali da treba da prikažu da je tom prilikom Hristos iznosio ono što su se nadali da će učiti. U svojoj bezobzirnosti pozvali su u pomoć lažne svedoke "i počeše ga tužiti govoreći: Ovoga na}osmo da otpa}uje narod naš, i zabranjuje davati ćesaru danak, i govori da je on Hristos car". Tri optužbe i svaka od njih bez osnove. Sveštenici su to znali, ali su bili spremni da se posluže krivokletstvom samo da bi osigurali ostvarenje svoga cilja.

Pilat je prozreo njihove namere. Nije verovao da je zatvorenik kovao zaveru protiv vlasti. Njegova blaga i skromna pojava bila je u potpunom neskladu sa optužbom. Pilat je bio ube}en da je skovana duboka zavera da se uništi jedan nevin čovek koji je stao na put jevrejskim dostojanstvenicima. Okrenuvši se Isusu upitao je: "Jesi li ti car Judejski?" Spasitelj je odgovorio: "Ti kažeš." I dok je govorio, Njegovo lice je zasvetlelo kao da ga je obasjao snop sunčeve svetlosti.

Kada su čuli Njegov odgovor, Kajafa i njegovi pratioci pozvali su Pilata da posvedoči da je Isus priznao zločin za koji je optužen. Bučnim povicima, sveštenici, književnici i poglavari zahtevali su da On bude osu}en na smrt. Povike je prihvatila svetina i nastala je zaglušujuća buka. Pilat je bio zbunjen. Videći da Isus ne odgovara svojim tužiteljima, Pilat Mu je rekao: "Zar ništa ne odgovaraš? Gledaj šta svedoče za tebe. Ali Isus više ne odgovori ništa."

Stojeći iza Pilata, na vidiku svima u sudnici, Hristos je čuo ruženje; ali na sve lažne optužbe, nije odgovorio ni jednom reči. Njegovo držanje jasno je pokazivalo da je nevin. Postojano je stajao pred žestinom talasa koji su udarali oko Njega. Izgledalo je kao da se silni talasi gneva dižu sve više i više, kao talasi burnog okeana i razbijaju o Njega, ali Ga ne dodiruju. Stajao je ćuteći, ali Njegovo ćutanje bilo je rečito. Bilo je kao svetlost koja sija iz unutrašnjosti čoveka i obasjava svu ličnost.

Pilat je bio iznena}en Njegovim držanjem. Da li ovaj čovek ne obraća pažnju na sudski postupak zato što Mu nije stalo da spase svoj život? - pitao je samog sebe. Dok je posmatrao Isusa kako bez uzvraćanja podnosi uvrede i ismejavanja, osetio je da Isus ne može biti tako nepravedan i nepošten kao što su to bili bučni sveštenici. Nadajući se da će od Njega saznati istinu i da bi izbegao metež gomile, Pilat je Isusa poveo u stranu i ponovo Ga upitao: "Ti li si car Judejski?"

Isus nije neposredno odgovorio na ovo pitanje. Znao je da se Sveti Duh bori sa Pilatom, pa mu je dao priliku da izrazi svoje ube}enje. "Govoriš li ti to sam od sebe", upitao je, "ili ti drugi kazaše za mene?" To znači, da li su optužbe sveštenika ili želja da primi svetlost od Hrista, pokrenuli ovo Pilatovo pitanje. Pilat je razumeo Hristov nagoveštaj, ali se u njegovom srcu pojavila gordost. Nije želeo da prizna osvedočenje koje ga je opterećivalo. "Zar sam ja Jevrejin?" - rekao je. "Rod tvoj i glavari sveštenički predaše te meni; šta si učinio?"

Pilatova zlatna prilika je prošla. Pa ipak, Isus ga nije ostavio bez još veće svetlosti. Iako nije neposredno odgovorio na Pilatovo pitanje, jasno je izložio svoj zadatak. Jasno je rekao Pilatu da On ne želi zemaljski presto.

"Carstvo moje nije od ovoga sveta", rekao je, "kad bi bilo od ovoga sveta carstvo moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde. Onda mu reče Pilat: Dakle, ti si car? Isus odgovori: Ti govoriš da sam ja car. Ja sam zato ro}en, i zato do}oh na svet da svedočim istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj."

Hristos je potvrdio da je Njegova reč sama po sebi ključ koji će otvoriti tajnu onima koji su spremni da je prihvate. Ona u sebi ima silu i to je tajna širenja Njegovog carstva istine. Želeo je da Pilat shvati da samo primanjem i usvajanjem istine njegova upropašćena priroda može da se obnovi.

Pilat je želeo da sazna istinu. U Njegovom umu vladalaje pometnja. Žudno je prihvatao Spasiteljeve reči i njegovo srce bilo je pokrenuto velikom čežnjom da sazna šta je istina i kako može da je dokuči. "Šta je istina?" - upitao je, ali nije sačekao odgovor. Gnevni glasovi koji su se čuli spolja podsetili su ga na obaveze u tome času, jer su sveštenici bučno zahtevali brzo delovanje. Izašavši pred Jevreje, odlučno je objavio: "Ja nikakve krivice ne nalazim na njemu."

Ove reči neznabožačkog sudije bile su oštar ukor lukavstvu i licemerju izrailjskih poglavara koji su optuživali Spasitelja. Kada su to sveštenici i starešine čuli od Pilata, njihovom razočaranju i besu nije bilo kraja. Odavno su kovali zaveru i čekali ovu priliku. Kada su videli da bi Isus mogao biti oslobo}en, bili su spremni da Ga raskinu na komade. Glasno su optuživali Pilata i pretili da će ga tužiti rimskoj vladi. Optuživali su ga da odbija da osudi Isusa, koji se, po njihovom tvr}enju, digao protiv Cezara.

Ljutiti glasovi govorili su da je Isusov buntovnički uticaj poznat u celoj zemlji. Sveštenici su izjavljivali:

"On buni ljude učeći po svoj Judeji počevši od Galileje dovde."

U tom času Pilat nije pomišljao da osudi Isusa. Znao je da su Ga jevrejski sveštenici optuživali iz mržnje i predrasuda. Znao je šta mu je dužnost. Pravda je zahtevala da se Hristos odmah oslobodi. Ali Pilat se plašio zle volje naroda. Bude li odbio da im preda Isusa u ruke, podići će se buna, a on se bojao da se sa njom suoči. Kada je čuo da je Hristos iz Galileje, odlučioje da Ga pošalje Irodu, upravniku te pokrajine, koji se tada nalazio u Jerusalimu. Ovim postupkom Pilat je mislio da prebaci odgovornost za su}enje sa sebe na Iroda. Ovo je tako}e smatrao dobrom prilikom da izgladi jednu sva}u sa Irodom. Tako se i dogodilo. Dva namesnika sprijateljila su se preko su}enja Spasitelju.

Pilat je ponovo predao Isusa vojnicima koji su Ga uz ruganje i vre}anje svetine hitno odveli u Irodovu sudsku dvoranu. "A Irod videvši Isusa bi mu vrlo milo." Nikada ranije nije susreo Spasitelja, ali "je odavno želeo da ga vidi, jer je mnogo slušao za Njega, i nadaše se da će videti od Njega kako čudo". To je bio onaj Irod čije su ruke bile umrljane krvlju Jovana Krstitelja. Kada je Irod prvi put čuo o Isusu, obuzet užasom rekao je: "To je Jovan koga sam ja posekao, on usta iz mrtvih", "i zato čini čudesa" (Marko 6,16; Matej 14,2). Ali ipak, Irod je želeo da vidi Isusa. Sada se caru ukazala prilika da spase život ovom proroku, pa se nadao da će zauvek iz svojih misli izgnati sećanje na onu krvavu glavu koja je na krugu iznesena pred njega. Tako}e je želeo da udovolji svojoj znatiželji, pa je mislio da bi

Hristos učinio sve što se traži od Njega ako Mu se ponudi ikakva prilika za oslobo}enje.

Velika grupa sveštenika i starešina pratila je Hrista do Iroda. Kada je Spasitelj uveden, svi dostojanstvenici govoreći uzbu}eno iznosili su svoje optužbe protiv Njega. Me}utim, Irod se nije obazirao na njihove optužbe. Naredio je da bude tišina, jer je želeo da ispita Isusa. Zapovedio je da se Hristu skinu okovi, istovremeno optužujući Njegove neprijatelje što su grubo postupali sa Njim. Posmatrajući sa saosećanjem mirno lice Spasitelja sveta, čitao je na njemu samo mudrost i čistotu. On je, kao i Pilat, bio zadovoljan što je Hristos optužen iz zlobe i zavisti.

Hristu je Irod postavio mnoga pitanja, ali Spasitelj je za sve to vreme sačuvao dubok mir. Na carevu zapovest, uvedeni su nemoćni i bolesni i Hristu je naloženo da svoje tvrdnje dokaže time što će učiniti čudo. Irod je rekao: Ljudi govore da Ti možeš da izlečiš bolesne. Želim da proverim da nisu preuveličali Tvoju slavu. Isus nije odgovorio, pa je Irod i dalje uporno navaljivao: Ako možeš da činiš čuda za druge, učini ih sada za sebe pa će ti biti zaista dobro. Ponovo je naredio: Pokaži nam jedan znak da imaš silu koju Ti glasine pripisuju. Me}utim, Hristos je bio sličan onome koji ništa ne čuje i ne vidi. Božji Sin uzeo je na sebe čovekovu prirodu. On mora da deluje onako kao što čovek mora da se ponaša u takvim okolnostima. Zato nije želeo da učini nikakvo čudo da bi se izbavio od bola i poniženja koje čovek mora da podnese kada se na}e u sličnom položaju.

Irod je obećao Hristu da će biti oslobo}en ako pred njim učini neko čudo. Hristovi tužitelji sopstvenim očima videli su čudesna dela učinjena Njegovom silom. Čuli su Ga kako zapoveda grobu da vrati svoga mrtvaca. Videli su mrtvaca kako izlazi pokoravajući se Njegovom glasu. Obuzeo ih je strah da i sada ne učini neko čudo. Najviše od svega bojali su se ispoljavanja Njegove sile. Takav dokaz zadao bi smrtni udarac njihovim planovima i možda ih stao života. Ponovo su zabrinuti sveštenici i poglavari navalili sa svojim optužbama protiv Njega. Podižući svoje glasove, izjavljivali su: On je izdajica, bogohulnik. On čini svoja čuda silom Velzevula, kneza }avolskog. Sudskom dvoranom zavladala je zbrka; jedni su vikali jedno, drugi drugo.

Irodova savest bila je sada mnogo neosetljivija nego kada je sa užasom slušao Irodijadin zahtev za glavom Jovana Krstitelja. Izvesno vreme osećao je žaoku griže savesti zbog svog strašnog dela; ali zbog raspusnog života njegova moralna svest postajala je sve uniženija. Njegovo srce tako je okorelo, da se sada čak hvalio kaznom koju je dosudio Jovanu zbog toga što se usudio da ga ukori. Sada je pretio Isusu ponavljajući da ima vlast da Ga oslobodi ili osudi. Me}utim, nijednim znakom Isus nije pokazao da je čuo ijednu reč.

Iroda je gnevilo ovo ćutanje. Izgledalo je da ono znači potpunu ravnodušnost prema njegovom autoritetu. Taštom i razmetljivom caru otvoreni ukor bio bi manje uvredljiv nego ovakvo neuvažavanje njegove ličnosti. Ponovo je ljutito zapretio Isusu, koji je još uvek ostao nepomičan i ćutljiv.

Udovoljavanje beskorisnoj ljubopitljivosti nije bio Hristov zadatak na ovome svetu. On je došao da isceli ranjene u srcu. On ne bi ćutao da je mogao da izgovori ijednu reč kojom bi izlečio rane dušama obolelim od greha. Ali nije imao nijednu reč za one koji bi pogazili istinu svojim nesvetim nogama.

Hristos je mogao da kaže Irodu takve reči koje bi probile uši ovom okorelom caru. Mogao je da ga ispuni strahom i drhtanjem prikazujući mu sva bezakonja njegovog života i strahotu kazne koja mu se približavala. Ali svojim ćutanjem Hristos mu je uputio najstroži ukor. Irod je odbacio istinu koju mu je izložio najveći me}u prorocima i zato nije trebalo da dobije nikakvu drugu vest. Veličanstvo neba nije za njega imalo nijednu reč. To uho koje je uvek bilo spremno da sluša ljudske nevolje, nije slušalo Irodove naredbe. Te oči koje su uvek počivale sa ljubavlju punom sažaljenja i praštanja na grešniku koji se kaje, nijednim pogledom nisu se zaustavile na Irodu. Te usne koje su izgovarale najupečatljivije istine, koje su se glasom najnežnijeg preklinjanja zauzimale za najgrešnije i najodbačenije, bile su zatvorene za oholog cara koji nije osećao potrebu za Spasiteljem.

Irodovo lice potamnelo je od gneva. Obrativši se mnoštvu, ljutito je proglasio Isusa varalicom. Zatim je rekao Hristu: Ako ne budeš dokazao da si ono što tvrdiš, predaću te vojnicima i narodu. Oni će možda uspeti da te nateraju da govoriš. Ako si varalica, smrt iz njihovih ruku jedino je što zaslužuješ; ako si Božji Sin, oslobodi se tako što ćeš učiniti neko čudo.

Tek što je izgovorio ove reči, svetina je navalila na Hrista. Kao divlje zveri, bacili su se na plen. Isusa su vukli na sve strane, a Irod se pridružio gomili želeći da ponizi Božjeg Sina. Da rimski vojnici nisu posredovali i odbili gnevnu svetinu, Spasitelja bi raskinuli na komade.

"Irod, osramotivši ga sa svojim vojnicima, i narugavši mu se, obuče mu belu haljinu." Rimski vojnici pridružili su se ovom zlostavljanju. Sve što su ovi zli, iskvareni vojnici, potpomognuti Irodom i jevrejskim dostojanstvenicima mogli smisliti, učinili su Spasitelju. Ali Njegovo božansko strpljenje nije malaksalo.

Hristovi gonitelji pokušali su da procene Njegov karakter prema svom sopstvenom; prikazivali su Ga tako zlim kao što su sami. Ali iza onog što se moglo videti, pojavljivao se drugi prizor - prizor koji će oni videti jednoga dana u svoj njegovoj slavi. Bilo je nekih koji su drhtali u Hristovoj prisutnosti. Dok se surova svetina klanjala pred Njim ismejavajući Ga, neki koji su došli sa istim ciljem vraćali su se prestrašeni i ućutkani. Irod je bio osvedočen. Poslednji zraci milosti obasjavali su njegovo srce otvrdnuto grehom. Osećao je da to nije običan čovek, jer je božanska priroda zasjala kroz ljudsku prirodu. U času dok je Hristos bio okružen ismevačima, preljubočincima i ubicama, Irod je osećao da posmatra Boga na Njegovom prestolu.

Okoreo kakav je bio, nije se usudio da potvrdi Hristovu presudu. Želeo je da se oslobodi strašne odgovornosti i poslao je Isusa natrag u rimsku sudnicu.

Pilat je bio razočaran i veoma nezadovoljan. Kada su se Jevreji vratili sa svojim zatvorenikom, nestrpljivo ih je upitao šta žele od njega. Podsetio ih je da je već saslušao Isusa i da nije našao nikakve krivice na Njemu; rekao im je da su izneli optužbe protiv Njega, ali nisu bili u stanju da dokažu nijednu jedinu. Poslao je Isusa Irodu, tetrarhu Galileje, jednome koji je bio pripadnik njihovog naroda, ali ni on nije našao na Njemu ništa što zaslužuje smrt. "Dakle da ga izbijem", rekao je Pilat, "pa da ga pustim".

Ovde je Pilat pokazao svoju slabost. Izjavio je da je Isus nevin, ali ipak bio je voljan da Ga išiba da umiri Njegove tužitelje. Bio je spreman da žrtvuje pravdu i načelo da bi se nagodio sa svetinom. To ga je dovelo u nepovoljan položaj. Gomila se oslonila na njegovu neodlučnost i još upornije tražila život zarobljenika. Da je Pilat odmah odlučno stao, odbijajući da osudi čoveka za koga je ustanovio da je nevin, prekinuo bi sudbonosni lanac koji će ga držati okovanog u griži savesti i krivici dok god bude živeo. Da je sproveo u delo ono što je smatrao da je pravo, Jevreji se ne bi usu}ivali da mu nalažu šta da čini. Hristos bi bio ubijen, ali krivica ne bi počinula na Pilatu. Me}utim, Pilat se sve više oglušivao o glas svoje savesti. Našao je izgovor da ne sudi po pravdi i pravičnosti, pa se sada našao gotovo bespomoćan u rukama sveštenika i poglavara. Ovo kolebanje i neodlučnost potvrdili su njegovu propast.

Čak i sada, Pilat nije ostavljen da slepo deluje. Božanska vest odvraćala ga je da ne učini delo na koje se spremao. Kao odgovor na Hristovu molitvu, Pilatovoj ženi javio se an}eo sa neba i ona je u snu videla Spasitelja i razgovarala sa Njim. Pilatova žena nije bila Jevrejka, ali dok je u svom snu posmatrala Isusa, nije nimalo posumnjala u Njegov karakter ili misiju. Znala je da je On nebeski Knez. Videla Ga je na su}enju u sudskoj dvorani. Videla Mu je ruke čvrsto vezane poput ruku nekog zločinca. Videla je Iroda i njegove vojnike kako obavljaju svoj strašan posao. Čula je sveštenike i poglavare, ispunjene zavišću i zlobom, kako besno optužuju. Čula je reči: "Mi imamo zakon i po zakonu našemu valja da umre." Videla je Pilata kako predaje Isusa da Ga šibaju, iako je izjavio: "Ja nikakve krivice ne nalazim na njemu." Čula je presudu koju je izrekao Pilat i videla kako predaje Hrista Njegovim ubicama. Videla je krst podignut na Golgoti. Videla je zemlju obavijenu tamom i čula tajanstveni uzvik: "Svrši se." Njenom pogledu nametnuo se još jedan prizor. Videla je Hrista kako sedi na velikom belom oblaku, dok se Zemlja ljuljala u prostoru i Njegove ubice kako beže od Njegove slave. Probudila se sa uzvikom užasa i odmah napisala Pilatu reči opomene.

Dok se Pilat kolebao šta da učini, glasonoša se progurao kroz gomilu i predao mu u ruke pismo njegove žene koje je glasilo:

"Nemoj se ti ništa mešati u sud toga pravednika, jer sam danas u snu mnogo postradala Njega radi."

Pilat je prebledeo. Bio je zbunjen svojim protivrečnim osećanjima. U njegovoj neodlučnosti, sveštenici i poglavari još su više raspaljivali narod. Pilat je bio primoran da deluje. Sada se setio jednog običaja koji bi mogao da posluži Hristovom oslobo}enju. Bio je običaj da se na ovaj praznik oslobodi jedan zatvorenik koga narod izabere. Ovaj običaj bio je neznabožačkog porekla; u njemu nije bilo ni trunke pravičnosti, ali Jevreji su ga veoma cenili. U to vreme, rimske vlasti držale su jednog zatvorenika osu}enog na smrt koji se zvao Varava. Ovaj čovek izdavao se za Mesiju. Tvrdio je da ima vlast da na svetu uspostavi nov poredak, da ga usmeri u dobrom pravcu. Pod sotonskom obmanom tvrdio je da mu pripada sve što može zadobiti kra}om i pljačkom. Činio je čudesna dela sotonskom silom, stekao je u narodu mnogo pristalica i izazivao pobune protiv rimske vlasti. Pod plaštom verskog oduševljenja bio je okoreli i opaki zlikovac, sklon pobuni i nasilju. Dajući narodu da izabere izme}u ovog čoveka i nevinog Spasitelja, Pilat se nadao da će podstaći osećanje za pravdu. Nadao se da će zadobiti njihovu naklonost prema Hristu nasuprot sveštenicima i poglavarima. Zato je, okrećući se mnoštvu, vrlo ozbiljno rekao: "Koga hoćete da vam pustim? Varavu ili Isusa prozvanoga Hrista?"

Odgovor svetine odjeknuo je kao rika divljih zveri: "Pusti nam Varavu!" Uzvik "Varavu! Varavu!" - postajao je sve glasniji i glasniji. Misleći da narod nije razumeo njegovo pitanje, Pilat je upitao: "Hoćete li da vam pustim cara Judejskog?" Me}utim, oni su ponovo

povikali: "Uzmi ovoga, a pusti nam Varavu." "A šta ću činiti s Isusom prozvanim Hristom?", upitao je Pilat. Ponovo je uskomešano mnoštvo zaurlalo nalik zlim duhovima. Pravi demoni u ljudskom obliku bili su u mnoštvu, i šta se drugo moglo očekivati do odgovor: "Da se razapne!"

Pilat je bio uznemiren. Nije ni pomislio da će doći do ovoga. Ustuknuo je od izručenja nevinog čoveka na najsramniju i najsvirepiju smrt koja se može dosuditi. Kada je urlanje prestalo, okrenuo se narodu i rekao: "A kakvo je zlo učinio?" Ali slučaj je otišao predaleko da bi vredeli dokazi. Ono što su želeli nije bio dokaz o Hristovoj nevinosti, već Njegova osuda.

Još uvek Pilat je nastojao da Ga spase. "A on im treći put reče: Kako je dakle on zlo učinio? Ja ništa na njemu ne na}oh što bi zasluživalo smrt; daklem da ga izbijem, pa da pustim." Već sam nagoveštaj Njegovog oslobo}enja desetostruko je pojačao razljućenost naroda. "Raspni ga, raspni", vikali su. Bura, izazvana Pilatovom neodlučnošću, bivala je sve jača i jača.

Isusa, iscrpljenog umorom i pokrivenog ranama, javno su bičevali. "A vojnici ga odvedoše u sudnicu, i sazvaše svu četu vojnika, i obukoše mu skerletnu kabanicu, i opletavši venac od trnja metnuše na Njega. I stadoše ga pozdravljati govoreći: Zdravo, care Judejski! . . . i pljuvahu na Njega, i padajući na kolena poklanjahu mu se." Povremeno neka zla ruka zgrabila bi trsku koja Mu je stavljena u ruku i udarala Ga njome po trnovoj kruni, zabadajući tako trnje u Njegove slepoočnice, dok su se kapi krvi slivale niz Njegovo lice i bradu.

Čudite se, nebesa! I zapanji se Zemljo! Posmatrajte mučitelja i mučenog. Pomahnitala svetina opkolila je Spasitelja sveta. Ruganje i ismejavanje mešaju se sa nepristojnim psovkama i huljenjem. Neosetljiva svetina podsmeva se Njegovom skromnom poreklu i jednostavnom životu. Rugaju se Njegovoj tvrdnji da je Božji Sin, a prostačke šale i uvredljivo podrugivanje prelaze od usta do usta.

Sotona predvodi svirepu svetinu u njenom zlostavljanju Spasitelja. Nameravao je da Ga, ako bude moguće, navede na osvetu ili Ga nagna da se čudom oslobodi i tako sruši plan spasenja. Samo jedna mrlja u Njegovom ljudskom životu, jedan neuspešan pokušaj Njegove ljudske prirode da podnese to strašno iskušenje, pa bi Božje Jagnje bilo nesavršena žrtva, a čovekovo otkupljenje promašaj. Me}utim, On koji je mogao da zapovedi da Mu do}u u pomoć nebeske vojske - On koji je mogao da otera svetinu zastrašenu otkrivanjem sjaja Njegovog božanskog veličanstva - u savršenom miru potčinio se najsurovijim uvredama i ruženju.

Hristovi neprijatelji tražili su čudo kao dokaz Njegovog božanstva. Imali su mnogo veći dokaz od ijednog koji su tražili. Kao što je svirepost unizila Njegove mučitelje ispod ljudskog dostojanstva i učinila ih sličnim Sotoni, tako su krotost i strpljenje uzdigli Isusa iznad ljudskog i dokazali Njegovo srodstvo sa Bogom. Njegovo poniženje bilo je jemstvo Njegovog uzdizanja. Kapi krvi koje su u samrtnim mukama tekle sa Njegovih ranjenih slepoočnica niz lice i bradu bile su jemstvo Njegovog pomazanja "uljem radosti" (Jevrejima 1,9) kao našeg velikog Poglavara sveštenićkog.

Sotonin bes bio je veliki kada je video da sva zlostavljanja nanesena Spasitelju, nisu iznudila ni najmanje gun}anje sa Njegovih usana. Iako je na sebe uzeo ljudsku prirodu, bio je ojačan božanskom snagom i nije se udaljio ni u čemu od volje svoga Oca.

Kada je Pilat predao Isusa da bude bičevan i ružen, mislio je da će izazvati sažaljenje mnoštva. Nadao se da će narod to smatrati dovoljnom kaznom. Smatrao je da će čak i zloba sveštenika biti zadovoljena. Ali pronicljivi Jevreji zapazili su slabost u kažnjavanju čoveka koji je bio proglašen nevinim. Znali su da je Pilat pokušavao da spase život zatvoreniku, pa su odlučili da Isus nipošto ne bude oslobo}en. Da bi nam ugodio i zadovoljio nas, Pilat Ga je išibao, mislili su, pa ako budemo vršili pritisak do odlučujućeg trenutka, sigurno ćemo postići svoj cilj.

Pilat je sada poslao da Varavu dovedu u sudnicu. Zatim je jednog pored drugog izveo pred narod oba zatvorenika i pokazujući na Spasitelja, rekao svečanim glasom: "Evo čoveka!" "Evo ga izvodim k vama napolje, da vidite da na njemu ne nalazim nikakve krivice."

Tu je stajao Božji Sin, noseći haljinu poruge i trnov venac. Obnažen do pojasa, Njegova le}a bila su u dugim, strašnim modricama iz kojih je neprekidno tekla krv. Iscrpljenost i bol ogledali su se na okrvavljenom licu; Njegov izgled nikada nije bio lepši nego tada. Spasiteljevo lice nije bilo izmenjeno pred Njegovim neprijateljima. Svakom crtom izražavao je blagost, spokojstvo i najnežniju samilost prema svojim surovim neprijateljima. U Njegovom ponašanju nije bilo kukavičke slabosti, već snage i dostojanstva dugog trpljenja. Zatvorenik pored Njega bio je upečatljiva suprotnost. Svaka crta Varavinog lica odavala je okorelog razbojnika kakav je zaista i bio. Suprotnost je govorila svakom posmatraču. Neki od prisutnih su plakali. Dok su gledali Isusa, njihova srca bila su ispunjena saosećanjem. Čak su i sveštenici i poglavari bili osvedočeni da je zaista ono što je za sebe tvrdio.

Rimski vojnici koji su okružavali Hrista nisu svi bili tako tvrdokorni; neki su ozbiljno posmatrali Njegovo lice tražeći dokaz da li je zaista zločinac ili opasni krivac. S vremena na vreme okrenuli bi se i bacili prezrivi pogled na Varavu. Nije bio potreban neki veliki posmatrački dar da bi ga potpuno prozreli. Ponovo su se okrenuli Onome koji se nalazio na sudu. Gledali su božanskog Patnika sa osećanjem dubokog sažaljenja. Hristova tiha pokornost utisnula je u njihove misli prizor koji se nikada neće izbrisati dok Ga ne priznaju kao Hrista ili odbace, i tako odluče o svojoj sudbini.

Pilat je bio zadivljen Spasiteljevim strpljenjem bez roptanja. Nije sumnjao da će izgled ovog čoveka, nasuprot Varavi, u neobuzdanoj masi probuditi saosećanje. Me}utim, nije shvatio fanatičnu mržnju sveštenika prema Njemu koji je, kao svetlost svetu, učinio da se pokaže njihovo mračnjaštvo i zabluda. Razjarili su svetinu, pa su sveštenici, poglavari i narod ponovo podigli svoj glas sa onim strašnim uzvikom: "Raspni ga, raspni." Najzad, izgubivši svako strpljenje, zbog njihove nerazumne svireposti, Pilat je očajnički povikao: "Uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice."

Rimski namesnik, iako naviknut na svirepe prizore, osećao je saučešće prema napaćenom zatvoreniku, koji se iako osu}en i bičevan, krvava čela i ranjavih le}a, još uvek držao kao car na prestolu. Me}utim, sveštenici su izjavili: "Mi imamo zakon i po zakonu našemu valja da umre, jer načini sebe Sinom Božjim."

Pilat je bio zaprepašćen. Nije imao pravu predstavu o Hristu i Njegovoj misiji; ali imao je nejasnu veru u Boga i bića uzvišenija od ljudskog roda. Misao koja je ranije prošla kroz njegov um, sada je dobila odre}eniji oblik. Pitao se da pred njim možda ne stoji božansko biće, obučeno u purpurnu haljinu poruge i okrunjeno vencem od trnja.

Ponovo je otišao u sudsku dvoranu i rekao Isusu: "Odakde si ti?" Ali Isus mu nije odgovorio. Spasitelj je slobodno govorio Pilatu, objašnjavajući mu svoj zadatak koji je imao kao svedok za istinu. Pilat je prezreo svetlost. Zloupotrebio je visoki sudijski položaj podre}ujući svoja načela i vlast zahtevima svetine. Isus za njega nije više imao svetlosti. Ozloje}en Njegovim ćutanjem, Pilat je gordo rekao:

"Zar meni ne govoriš? Ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?"

Isus je odgovorio: "Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo; zato onaj ima veći greh koji me predade tebi."

Tako je milostivi Spasitelj, usred najvećih patnji i bola, opravdao koliko je to bilo moguće, delo rimskog namesnika koji Ga je predao da bude razapet. Kakav je to prizor koji treba da se ostavi svetu za sva vremena! Kako on osvetljava karakter Onoga koji je Sudija cele Zemlje!

"Onaj ima veći greh", rekao je Isus, "koji me predade tebi". Ovim je Hristos mislio na Kajafu, koji je, kao prvosveštenik, predstavljao jevrejski narod. Oni su znali načela prema kojima se upravlja rimska vlast. Imali su svetlost u proročanstvima koja su svedočila o Hristu i Njegovoj nauci i čudima. Jevrejske sudije dobile su nepogrešive dokaze o božanstvu Onoga koga su osudili na smrt. Njima će biti su}eno prema svetlosti koju su dobili.

Najveća krivica i najteža odgovornost pripada onima koji su zauzimali najviša mesta u narodu, čuvarima svetih zaloga koje su sada tako nečasno izdavali. Pilat, Irod i rimski vojnici uglavnom su malo znali o Isusu. Mislili su da udovoljavaju sveštenicima i poglavarima time što Ga zlostavljaju. Nisu imali svetlost koju je jevrejski narod tako obilno primio. Da je svetlost data vojnicima, oni ne bi tako surovo postupali sa Hristom.

Pilat je opet predložio da oslobodi Spasitelja. "Ali Jevreji vikahu govoreći: Ako ovoga pustiš nisi prijatelj ćesaru." Na taj način ovi licemeri pretvarali su se da su zabrinuti za Cezarovu vlast. Od svih protivnika rimske vladavine, Jevreji su bili najogorčeniji. Kada su bili bezbedni, najokrutnije su sprovodili svoje narodne i verske zahteve; ali kada su želeli da ostvare neku surovu nameru, uzdizali su Cezarovu moć. Da bi postigli Hristovo uništenje, pokazivali su se lojalnim tu}inskoj vladavini koju su mrzeli.

"Svaki koji sebe carem gradi", nastavili su, "protivi se ćesaru". To je dirnulo Pilatovo najosetljivije mesto. Rimska vlada sumnjala je u njega, i znao je da bi takav izveštaj prouzrokovao njegovu propast. Znao je da bi se gnev Jevreja okrenuo protiv njega ako im se suprotstavi. Oni će učiniti sve što mogu dok ne izvrše svoju osvetu. Pred sobom je imao primer upornosti kojom su tražili život Onoga koga su bezrazložno mrzeli.

Pilat je tada zauzeo svoje mesto na sudijskoj stolici i ponovo predstavio Isusa narodu govoreći: "Evo car vaš." Ponovo se čuo besni uzvik: "Uzmi, uzmi, raspni ga." Glasom koji se nadaleko čuo Pilat je upitao. "Zar cara vašega da razapnem?" Ali nečiste i bogohulne usne izrekle su reči: "Mi nemamo cara osim ćesara."

Izborom neznabožačkog vladara, jevrejski narod udaljio se od Božje vladavine. Odbacili su Boga kao svoga Cara. Od sada pa nadalje nemaju više oslobodioca. Nemaju cara osim Cezara. Sveštenici i učitelji naveli su narod na ovo. Oni su bili odgovorni za ovo i sve strašne posledice koje su usledile. Verske vo}e bile su krive za greh i propast naroda.

"A kad vide Pilat da ništa ne pomaže nego još veća buka biva, uze vodu te umi ruke pred narodom govoreći: Ja nisam kriv u krvi ovoga pravednika; vi ćete videti." U strahu i samoosudi Pilat je posmatrao Isusa. U prostranom moru podignutih lica, Njegovo lice jedino je bilo mirno. Oko Njegove glave kao da je blistala blaga svetlost. Pilat je u svom srcu rekao: On je Bog. Okrenuvši se mnoštvu izjavio je: Ja sam čist od Njegove krvi. Uzmite Ga vi i raspnite. Ali znajte, sveštenici i poglavari, proglašavam Ga pravednim čovekom. Neka Onaj za koga On tvrdi da je Njegov Otac sudi vama a ne meni za današnje delo. Tada je rekao Isusu: Oprosti mi ovo, ja ne mogu da te spasem. Pošto je ponovo išibao Isusa, predao Ga je da se razapne.

Pilat je čeznuo da oslobodi Isusa. Me}utim, uvideo je da to ne može da učini i sačuva svoj položaj i čast. Radije je izabrao da žrtvuje jedan nevini život nego da izgubi svoju svetovnu moć. Koliko je mnogo onih koji, da bi izbegli štetu ili patnje, na sličan način žrtvuju načelo. Savest i dužnost ukazuje na jedan put, a lična korist na drugi. Struja snažno kreće u pogrešnom pravcu, i onaj koji pravi sporazume sa zlom biva odnesen u gustu tamu krivice.

Pilat je popustio zahtevima svetine. Radije je predao Isusa da bude razapet nego da se izloži opasnosti da izgubi svoj položaj. Ali uprkos njegovoj predostrožnosti, upravo ono čega se plašio kasnije ga je snašlo. Oduzete su mu počasti, bio je zbačen sa svog visokog položaja i mučen grižom savesti i povre}enom gordošću; ubrzo posle raspeća okončao je svoj život. Tako će svi koji čine ustupke grehu dobiti samo žalost i propast. "Neki se put čini čoveku prav, a kraj mu je put k smrti" (Priče 14,12).

Kada je Pilat izjavio da je nevin u Hristovoj krvi, Kajafa je prkosno odgovorio: "Krv njegova na nas i na decu našu." Ove strašne reči prihvatili su sveštenici i poglavari i one su u mnoštvu odjekivale kao neljudska rika. Sve mnoštvo odgovorilo je govoreći: "Krv njegova na nas i na decu našu."

Izrailjski narod izvršio je svoj izbor. Pokazujući na Isusa govorili su: "Ne ovoga, nego Varavu." Varava, razbojnik i ubica, bio je Sotonin predstavnik. Hristos je bio Božji predstavnik. Hristos je bio odbačen; Varava izabran. Varavu će i dobiti. Izvršivši taj izbor prihvatili su onoga koji je od početka bio lažljivac i ubica. Sotona je bio njihov vo}a. Kao narod radiće po njegovom nare}enju. Činiće njegova dela. Moraće da podnose njegovu vladavinu. Taj narod koji je izabrao Varavu umesto Hrista, osećaće Varavinu svirepost dok god bude bilo vremena.

Posmatrajući izbijeno Božje Jagnje, Jevreji su vikali: "Krv njegova na nas i na decu našu." Taj strašan uzvik uzdigao se do Božjeg prestola. Ta presuda, koju su sami sebi izrekli, bila je zapisana na nebu. Ta molitva je uslišena. Krv Božjega Sina ležala je na njihovoj deci, na deci njihove dece, kao stalna kletva.

Strašno se obistinila u razorenju Jerusalima. Strašno se iskazala u stanju jevrejskog naroda u toku narednih dve hiljade godina - u grani odvojenoj od čokota, iz zemlje u zemlju po čitavom svetu, iz veka u vek.

Ta molitva biće strašno ispunjena u veliki dan suda. Kada Hristos bude ponovo došao na Zemlju, ljudi Ga neće videti kao zatvorenika okruženog svetinom. Tada će Ga videti kao Cara neba. Hristos će doći u svojoj slavi, u slavi svoga Oca i u slavi svetih an}ela. Deset hiljada puta deset hilada i hiljade hiljada an}ela, divnih i pobedničkih Božjih sinova, u nenadmašnoj lepoti i slavi, pratiće Ga na ovome putu. Tada će On sedeti na prestolu svoje slave, a pred Njim će biti okupljeni svi narodi. Tada će Ga videti svako oko, pa i oni koji su Ga proboli. Umesto trnovog venca, nosiće krunu slave - krunu u kruni. Umesto one stare purpurne carske haljine, biće obučen u najsjajnije bele haljine, "kao što ne može belilja ubeliti na zemlji" (Marko 9,3). Na Njegovoj odeći i na Njegovom stegnu biće ispisano ime: "Car nad carevima i gospodar nad gospodarima" (Otkrivenje 19,16). Tu će biti i oni koji su Ga ismejavali i udarali. Sveštenici i poglavari ponovo će videti prizor u sudskoj dvorani. Pred njima će se pojaviti svaka pojedinost kao da je ispisana plamenim slovima. Tada će oni koji su tražili "Krv njegova na nas i na decu našu", primiti odgovor na svoje traženje. Tada će ceo svet saznati i razumeti. Oni će shvatiti protiv koga i čega su se borili - oni jadna, slaba i smrtna bića. U strašnoj duševnoj patnji i užasu povikaće planinama i stenama: "Padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onoga što sedi na prestolu, i od gneva Jagnjetova. Jer do}e veliki dan gneva Njegova, i ko može ostati?" (Otkrivenje 6,16.17).

GOLGOTA

(Matej 27,31-J3; Marko 1J,20-38; Luka 23,26-46; Jovan 19,16-30)

"I kad do}oše na mesto koje se zvaše kosturnica, onde razapeše Njega."

"Da osveti narod krvlju svojom", Hristos, "izvan grada postrada" (Jevrejima 13,12). Zbog prekršaja Božjeg zakona Adam i Eva isterani su iz Edema. Hristos, naša zamena, trebalo je da pati izvan me}a Jerusalima. On je umro izvan gradskih kapija, na mestu na kome su pogubljivani zločinci i ubice. Sledeće reči imaju pun značaj: "Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva" (Galatima 3,13).

Veliko mnoštvo pratilo je Isusa od sudnice do Golgote. Vest o Njegovoj presudi raširila se po celom Jerusalimu, i ljudi iz svih društvenih slojeva i položaja u gomilama su se sticali prema mestu raspeća. Sveštenici i poglavari obavezali su se obećavajući da neće zlostavljati Hristove sledbenike ako im On bude predat, pa su se učenici i verni iz grada i okoline pridružili mnoštvu koje je sledilo Spasitelja.

Kada je Isus prošao kroz kapiju Pilatovog dvora, krst koji je bio pripremljen za Varavu, položen je na Njegova ranjena i krvava pleća. Dva Varavina druga trebalo je da budu pogubljena zajedno sa Isusom, pa su i na njih položeni krstovi. Za slabog i napaćenog Spasitelja ovaj teret bio je pretežak. Od pashalne večere sa svojim učenicima nije ništa ni jeo ni pio. Bio je u samrtnim mukama boreći se sa sotonskim silama u Getsimanskom vrtu. Podneo je bol izdaje i video svoje učenike kako Ga napuštaju i beže. Bio je vo}en Ani, zatim Kajafi i onda Pilatu. Od Pilata bio je poslan Irodu, a onda vraćen Pilatu. Podnosio je pogrdu za pogrdom, ismejavanje za ismejavanjem; dva puta bio je šiban - cele te noći re}ali su se prizori takve prirode koji su do krajnjih granica iskušavadi čovekovu dušu. Hristos nije popustio. Nije izgovorio nijednu reč koja ne bi bila na slavu Boga. Tokom celokupne sramne sudske farse držao se odlučno i dostojanstveno. Ali kada je posle drugog šibanja na Njega položen krst, ljudska priroda više nije mogla podneti. Onesvešćen pao je pod teretom.

Gomila koja je pratila Spasitelja videla je Njegove slabe i posrćuće korake, ali nije pokazala saučešće. Ružili su Ga i grdili zato što nije mogao da nosi taj teški krst. Ponovo je teret stavljen na Njega i ponovo je pao onesvešćen na tle. Njegovi mučitelji shvatili su da neće dalje moći da nosi svoj teret. Bili su zabrinuti tražeći nekoga ko bi poneo ponižavajuće breme. Jevreji tu nisu mogli pomoći, zato što bi ih skrnavljenje sprečilo da svetkuju Pashu. Čak ni iz svetine koja Ga je pratila niko nije želeo da se sagne i ponese krst.

U to vreme neki stranac, Simon iz Kirine, vraćajući se iz polja, susreo je mnoštvo. Čuo je poruge i prostačke uvrede iz gomile; čuo je ponavljanje prezrivih reči: Napravite prolaz za Cara jevrejskog! Zastao je čudeći se ovom prizoru, i pošto je izrazio sažaljenje, zgrabili su ga i stavili krst na njegova pleća.

Simon je slušao o Isusu. Njegovi sinovi poverovali su u Spasitelja, ali on sam nije bio učenik. Nošenje krsta do Golgote bio je blagoslov za Simona i on je uvek posle toga bio zahvalan za ovo provi}enje. To ga je povelo da dragovoljno izabere Hristov krst i uvek radosno stoji pod njegovim teretom.

Mnoge žene nalazile su se u mnoštvu koje je pratilo Onoga koji nije zaslužio surovu smrt. Njihova pažnja bila je usredsre}ena na Hrista. Neke od njih videle su Ga ranije. Neke su dovodile k Njemu svoje bolesnike i nevoljne. Neke su i same bile izlečene. Prepričavale su prizore koji su se zbivali. Čudile su se mržnji mnoštva prema Njemu za kim su njihova srca bila ganuta i gotova da prepuknu. Uprkos ponašanju razjarene svetine i ljutitih reči sveštenika i poglavara, ove žene izrazile su svoje saučešće. Kada je Hristos onesvešćen pao pod krstom, one su počele tužno da nariču.

Ovo je jedino privuklo Hristovu pažnju. Iako napaćen teretom greha sveta, nije bio ravnodušan prema izrazu bola. Sa nežnim saučešćem pogledao je ove žene. One nisu verovale u Njega; znao je da Ga ne oplakuju kao Poslanoga od Boga, već to čine pokrenute osećanjem ljudske samilosti. Nije prezreo njihovo saučešće, već je to u Njegovom srcu probudilo još dublje sažaljenje prema njima. "Kćeri Jerusalimske!", rekao je On, "ne plačite za mnom, nego plačite za sobom i za decom svojom". Od sadašnjeg prizora, Hristos je gledao u budućnost u vreme razorenja Jerusalima. U tom strašnom prizoru, mnoge od onih koje sada plaču nad Njim, poginuće zajedno sa svojom decom.

Od propasti Jerusalima Isusove misli usmerile su se jednom još značajnijem sudu. U uništenju nepokajanog grada video je znamenje konačnog uništenja koje će doći na svet. Rekao je: "Tada će početi govoriti gorama: Padnite na nas; i bregovima: Pokrijte nas. Jer kad se ovako radi od sirova drveta, šta će biti od suha?" Živim, zelenim drvetom Isus je prikazao sebe, nevinog Otkupitelja. Bog je dozvolio da Njegov gnev zbog prestupa padne na Njegovog ljubljenog Sina. Isus je zbog ljudskih grehova trebalo da bude razapet. Kakve će tada patnje morati da snosi grešnik koji i dalje nastavi da greši? Svi nepokajani i neverni iskusiće takvu žalost i bedu kakvu jezik ne može izraziti.

Mnogi iz mnoštva koje je pratilo Spasitelja do Golgote, dočekali su Ga radosnim hvalospevima i mahanjem palmovim grančicama kada je svečano ujahao u Jerusalim. Ali sa mnogih usana koje su tada oduševljeno klicale Njemu u slavu, jer su to svi činili, sada se razlegao uzvik: "Raspni ga, raspni." Kada je Isus ujahao u Jerusalim, nade učenika bile su na vrhuncu. Tiskali su se oko svoga Učitelja, smatrajući velikom čašću povezanost sa Njim. Sada, u Njegovom poniženju, izdaleka su Ga pratili. Bili su ophrvani bolom i skršeni u svojim izneverenim nadama. Kako su se obistinile Isusove reči: "Svi

ćete se vi sablazniti o mene ovu noć; jer u pismu stoji: Udariću pastira i ovce od stada razbeći će se" (Matej 26,31).

Stigavši na gubilište, zarobljenike su vezali uz oru}a za mučenje. Dva razbojnika su se otimala iz ruku onih koji su ih polagali na krst; ali Isus se nije opirao. Isusova majka oslanjajući se na Jovana, ljubljenog učenika, stopama svoga Sina išla je do Golgote. Videla Ga je kako se onesvestio pod težinom krsta i čeznula da pridrži Njegovu ranjenu glavu i obriše to čelo koje se nekada naslanjalo na njene grudi. Ali nije joj bilo dopušteno ovo tužno preimućstvo. Zajedno sa učenicima još uvek je gajila nadu da će Isus pokazati svoju silu i osloboditi se svojih neprijatelja. Klonula srca sećala se Njegovih reči kojima je predskazao svaki od prizora koji su se sada odigravali. Gledajući razbojnike koje su vezivali za krst, u dubokom bolu pitala se: Zar će Onaj koji je mrtvima davao život dopustiti da Ga razapnu? Zar će Božji Sin dopustiti da bude tako surovo ubijen? Da li mora da odustane od svoje vere da je Isus Mesija? Mora li da bude očevidac Njegove sramote i bola, nemajući čak ni prednost da Mu posluži u Njegovoj muci? Videla je Njegove ruke pružene po krstu; doneli su čekić i klinove i dok su oštri vrhovi probijali nežno telo, oja}eni učenici poveli su dalje od ovog svirepog prizora skoro onesvešćenu Isusovu majku.

Spasitelju se nije oteo nijedan uzdah. Njegovo lice ostalo je mirno i pribrano, ali Mu je čelo bilo orošeno krupnim kapima znoja. Nije bilo milostive ruke da obriše samrtni znoj sa Njegovog lica, niti reči saučešća i nepokolebljive odanosti koja bi stajala uz Njegovo ljudsko srce. Dok su vojnici obavljali svoj strašni posao, Isus se molio za svoje neprijatelje: "Oče, oprosti im jer ne znadu šta čine!" Njegove misli prelazile su sa sopstvenih patnji na greh Njegovih mučitelja i strašnu osvetu koja će ih stići. Nikakvu kletvu nije uputio vojnicima koji su sa Njim grubo postupali. Nikakvu osvetu nije prizivao na sveštenike i poglavare koji su se nasla}ivali ostvarenjem svoje namere. Hristos ih je sažaljevao zbog njihovog neznanja i krivice. Blago je prošaputao samo molitvu da im se oprosti "jer ne znadu šta čine".

Da su znali da muče Onoga koji je došao da spase grešni ljudski rod od večne propasti, obuzela bi ih griža savesti i užas. Me}utim, njihovo neznanje nije uklonilo njihovu krivicu, jer su imali prednost da upoznaju i prihvate Isusa kao svoga Spasitelja. Neki od njih jednoga dana uvideće svoj greh, pokajati se i obratiti. Neki su svojom okorelošću onemogućili uslišenje Hristove molitve za njih. Ipak, pored svega toga, Božji plan je dostizao svoje ispunjenje. Isus je stekao pravo da postane zastupnik ljudi pred Božjim licem.

Ta Hristova molitva za Njegove neprijatelje obuhvatila je ovaj svet. Ona prima svakog grešnika koji je živeo ili koji će živeti od početka sveta do kraja vremena. Na svima njima leži krivica za raspeće Božjeg Sina. Svima se besplatno nudi oproštenje. "Ko god hoće" može imati mir sa Bogom i naslediti večni život.

Kad su Isusa prikovali, snažni ljudi podigli su krst i sa velikom silinom usadili ga na mesto za to ranije pripremljeno. To je Božjem Sinu izazvalo neiskazane bolove. Pilat je tada na krst iznad Isusove glave stavio natpis na jevrejskom, grčkom i latinskom. On je glasio: "Isus Nazarećanin car Judejski." Ovaj natpis je razljutio Jevreje. U Pilatovoj sudnici vikali su: "Raspni ga!" "Mi nemamo cara osim ćesara" (Jovan 19,1J). Izjavili su da je izdajnik svako ko nekog drugog priznaje za cara. Pilat je napisao osećanje koje su mu izrazili. Nije spomenut nikakav prestup, osim da je Isus jevrejski car. Natpis je u stvari bio priznavanje podaničke pokornosti Jevreja rimskoj sili. On je proglašavao da će oni osuditi na smrt svakoga ko bi se usudio da se nazove carem Izrailja. Sveštenici su se prevarili. Kada su kovali zaveru kako da ubiju Hrista, Kajafa je izjavio da je dobro da jedan čovek umre da se spase narod. Sada je otkriveno njihovo licemerstvo. Da bi uništili Hrista bili su spremni da žrtvuju čak i opstanak svoga naroda. ,

Sveštenici su uvideli šta su učinili, pa su zamolili Pilata da promeni natpis. Kazali su: "Ne piši: Car Judejski, nego da sam reče: Ja sam car Judejski." Me}utim, Pilat ljut na sebe zbog svoje ranije ispoljene slabosti, potpuno je prezirao ljubomorne i prepredene sveštenike i vo}e. Hladno je odgovorio: "Što pisah pisah."

Jedna sila viša od Pilata ili Jevreja upravljala je postavljanjem ovog natpisa iznad Isusove glave. Po Božjem provi}enju, On je trebalo da probudi ljude na razmišljanje i istraživanje Svetoga pisma. Mesto na kome je Isus bio raspet bilo je blizu grada. U to vreme hiljade ljudi iz svih zemalja nalazile su se u Jerusalimu pa je natpis kojim je Isus iz Nazareta proglašen za Mesiju privlačio njihovu pažnju. To je bila živa istina ispisana rukom koju je Bog vodio.

U Hristovim stradanjima na krstu ispunilo se proročanstvo. Vekovima pre raspeća, Spasitelj je predskazao kako će se postupati sa Njim. Rekao je: "Opkoliše me psi mnogi; četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje. Mogao bih izbrojati sve kosti svoje. Oni gledaju i od mene načiniše stvar za gledanje. Dele haljine moje me}u sobom, i za dolamu moju bacaju ždreb" (Psalam 22,16-18). Proročanstvo koje se odnosilo na Njegovu odeću ispunilo se bez saveta ili uplitanja prijatelja ili neprijatelja Raspetoga. Njegove haljine date su vojnicima koji su Ga položili na krst. Hristos je čuo prepirku ljudi dok su izme}u sebe delili odeću. Njegova dolama bila je izatkana bez ijednog šava i zato su kazali: "Da je ne deremo, nego da bacimo kocke za nju kome će dopasti."

U drugom proročanstvu Spasitelj je izjavio: "Sramota satr srce moje, iznemogoh; čekam hoće li se kome sažaliti, ali, nema nikoga; hoće li me ko potešiti, ali ne nalazim. Daju mi žuč da jedam, i u žeći mojoj poje me octom" (Psalam 69,20.21). Onima koji su umirali na krstu davali su neko opojno sredstvo da bi se umrtvio osećaj bola. To je ponu}eno i Isusu, ali kada je okusio, On je to odbio. Nije želeo da prihvati ništa što bi moglo da potamni Njegov um. Njegova vera mora i dalje čvrsto da se oslanja na Boga. To je bila Njegova jedina snaga. Pomračiti Njegova čula značilo bi dati prednost Sotoni.

Isusovi neprijatelji iskaljivali su svoj gnev na Njemu dok je visio na krstu. Sveštenici, poglavari i književnici pridružili su se svetini rugajući se Spasitelju koji je umirao. Prilikom krštenja i preobraženja čuo se glas kojim je Bog objavio da je Hristos Njegov Sin. Ponovo, neposredno pre Hristove izdaje, Otac je progovorio potvr}uju}i Njegovo božanstvo. Ali sada, glas sa neba je ćutao. Nije se čulo nijedno svedočanstvo u Hristovu korist. On je sam podnosio zlostavljanje i ruganje zlih ljudi.

"Ako si Sin Božji" - govorili su oni, "si}i s krsta". "Neka pomože i sebi, ako je on Hristos, izabranik Božji". U pustinji kušanja Sotona je izjavio: "Ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu." "Ako si Sin Božji, skoči dole" sa vrha hrama (Matej 4,3.6). Sotona sa svojim an}elima, u ljudskom obličju bio je prisutan pored krsta. Sotona sa svojim vojskama sara}ivao je sa sveštenicima i poglavarima. Učitelji naroda podsticali su neuku svetinu da izriče sud Onome koga mnogi od njih nikada nisu videli, sve dok nisu bili nagovoreni da svedoče protiv Njega. Sveštenici, poglavari, fariseji i okorela svetina ujedinili su se u sotonskoj izbezumljenosti. Verski poglavari sjedinili su se sa Sotonom i njegovim an}elima. Izvršavali su njegove naloge.

Isus, koji je patio i umirao, čuo je svaku reč koju su izgovorili sveštenici: "Drugima pomože, a sebi ne može pomoći. Hristos, car Izrailjev, neka si}e sad s krsta da vidimo, pa ćemo mu verovati." Hristos je mogao da si}e sa krsta. Ali zato što nije želeo da se spase, grešnik ima nadu u oproštenje pred Bogom.

Podsmevajući se Spasitelju, ljudi koji su se smatrali tumačima proročanstva ponavljali su baš one reči za koje je Nadahnuće predskazalo da će ih ovom prilikom izgovarati. Ipak, u svom slepilu nisu videli da ispunjavaju proročanstvo. Oni koji su u podsmehu izgovarali reči: "Uzdao se u Boga, neka mu pomože sad, ako mu je po volji, jer govoraše: Ja sam Sin Božji", nisu ni pretpostavljali da će njihovo svedočanstvo odjeknuti kroz vekove. Me}utim, iako podsmešljivo izgovorene, ove reči navele su ljude da tako istražuju Pisma kao nikada ranije. Mudri ljudi su čuli, istraživali, razmišljali i molili se. Bilo je i takvih koji nisu imali mira sve dok upore}ujući tekstove Pisma nisu sagledali značenje Hristove misije. Nikada ranije nije se tako široko rasprostranilo znanje o Isusu kao u trenutku kada je visio na krstu. U srcima mnogih koji su posmatrali prizor raspeća i čuli Hristove reči zasjala je svetlost istine.

Isusu u Njegovoj agoniji na krstu, došao je zračak utehe. To je bila molba razbojnika koji se kajao. Oba čoveka razapeta sa Isusom u početku su Ga ružili, a jedan je u svojim patnjama postajao još očajniji i prkosniji. Ali njegov drug bio je drugačiji. Ovaj čovek nije bio okoreli zlikovac; našao se na stranputici zaveden r}avim društvom; bio je manje kriv od mnogih koji su stajali kraj krsta i ružili Spasitelja. Video je i čuo Isusa i bio osvedočen Njegovim učenjem, ali su ga sveštenici i poglavari odvratili od Njega. Želeći da uguši osvedočenje, tonuo je sve dublje i dublje u greh, dok nije uhvaćen, optužen kao zločinac i osu}en da umre na krstu. U sudnici i na putu prema Golgoti, bio je u Isusovoj blizini. Čuo je kako je Pilat objavio: "Na Njemu ne nalazim nikakve krivice" (Jovan 19,4). Primetio je Njegovo božansko držanje i Njegovo milostivo praštanje svojim mučiteljima. Sa krsta je video mnoge koji su se gradili pobožnima, a rugali se i ismevali Gospoda Isusa. Video je kako prezrivo mašu glavama. Čuo je kako njegov drug u krivici prihvata reči osude: "Ako si Ti Hristos pomozi sebi i nama." Čuo je kako mnogi izme}u prolaznika brane Isusa. Čuo ih je kako ponavljaju Njegove reči i govore o Njegovim delima. U njemu se ponovo pojavilo osvedočenje da je ovo Hristos. Okrećući se drugom zločincu rekao je: "Zar se ti ne bojiš Boga, kad si i sam osu}en tako?" Zločinci na samrti nisu više morali da se boje čoveka. Me}utim, jednoga je prožimalo osvedočenje da postoji Bog koga treba da se boji, budućnost koja ga je naterala da drhti. A sada, njegova životna istorija, sva umrljana grehom, tek što se nije okončala. "A mi smo još pravedno osu}eni", uzdisao je on, "jer primamo po svojim delima kao što smo zaslužili; ali on nikakva zla nije učinio".

Sada više nema pitanja. Nema sumnji, ni prekora. Kada je osu}en za svoj zločin, ovaj prestupnik je pao u očajanje i bezna}e; ali sada probudile su se neobične, plemenite misli. Sećao se svega što je čuo o Isusu - kako je isceljivao bolesne i opraštao grehe. Slušao je reči onih koji su verovali u Isusa i koji su Ga plačući sledili. Video je i pročitao natpis iznad Spasiteljeve glave. Čuo je kako ga prolaznici ponavljaju, neki u žalosti drhtavim usnama, a drugi u šali

i podsmehu. Sveti Duh rasvetlio je njegov razum i malo-pomalo dokazi su se spojili. U Isusu, ranjenom, ismevanom i razapetom video je Božje Jagnje koje je uzelo grehe sveta. U njegovom glasu bila je pomešana nada sa bolom kada se ova bespomoćna, umiruća duša predala Spasitelju koji je umirao. "Opomeni me se", povikao je, "Gospode, kad do}eš u carstvo svoje".

Odgovor je brzo stigao. Glas je bio blag i milozvučan, a reči pune ljubavi, sažaljenja i sile: "Zaista ti danas kažem, bićeš sa Mnom u raju."

U toku dugih časova samrtnih muka do Isusovih ušiju dolazili su poruga i ismejavanje. Dok je visio na krstu do Njega su još uvek dopirali glasovi puni poruga i psovki. Sa čežnjom u srcu očekivao je neki izraz vere svojih učenika. Čuo je samo žalosne reči: "A mi se nadasmo da je on onaj koji će izbaviti Izrailj." Kako je Spasitelj bio zahvalan za izraz vere i ljubavi ovog razbojnika koji je umirao! Dok su Ga se vodeći Jevreji odricali, pa čak i učenici sumnjali u Njegovo božanstvo, jadni razbojnik na ivici večnosti nazvao je Isusa Gospodom. Mnogi su bili spremni da Ga nazovu Gospodom dok je činio čuda i pošto je ustao iz groba, ali niko, osim razbojnika koji se pokajao i bio spasen u jedanaesti čas, nije Ga priznavao dok je visio i umirao na krstu.

Posmatrači su čuli kada je razbojnik nazvao Isusa Gospodom. Boja glasa čoveka koji se kajao privukla je njihovu pažnju. Oni koji su se u podnožju krsta sva}ali oko Hristove odeće i koji su bacali kocku za Njegov ogrtač, zastali su da bi čuli. Utihnuli su njihovi ljutiti glasovi. Zaustavljena daha gledali su Hrista i očekivali odgovor sa tih umirućih usana.

Dok je izgovarao reči obećanja, kroz tamni oblak koji je obavio krst probila se sjajna i nezadrživa svetlost. Razbojnik koji se kajao doživeo je savršeni mir i sigurnost da ga je Bog prihvatio. U svom poniženju Hristos je bio proslavljen. On koji je u očima svih izgledao kao da je pobe}en, bio je Pobednik. Bio je priznat kao Onaj koji je poneo grehe. Ljudi mogu da muče Njegovo ljudsko telo. Oni mogu da rane Njegove slepoočnice trnovim vencem. Mogu da Mu skinu haljine i da se prepiru oko njih. Ali ne mogu Ga lišiti sile da oprašta grehe. Umiranjem pružio je svedočanstvo o svojoj božanskoj prirodi i Očevoj slavi. Njegovo uho nije otežalo da ne može čuti, niti je Njegova ruka okračala da ne može spasti. Njegovo carsko pravo je da spase do poslednjeg sve koji kroz Njega dolaze Bogu.

Zaista ti, danas, kažem, bićeš sa Mnom u raju. Hristos nije obećao da će toga dana razbojnik biti sa Njim u raju. On sam toga dana nije otišao u raj. Spavao je u grobu i u jutro vaskrsenja rekao: "Jer se još ne vratih k Ocu svojemu" (Jovan 20,17). Me}utim, na dan raspeća, na dan prividnog poraza i tame, dato je obećanje: "Danas", dok umire na krstu kao zločinac, Hristos uverava jadnog grešnika: Bićeš sa Mnom u raju.

Razbojnici koji su raspeti sa Isusom postavljeni su "s jedne i s druge strane, a Isus u sredini". To je učinjeno prema uputstvu sveštenika i poglavara. Hristov položaj izme}u razbojnika trebalo je da pokaže da je On najveći zločinac izme}u ove trojice. Tako se ispunilo pismo: "Bi metnut me}u zločince" (Isaija J3,12). Me}utim, potpuni smisao svoga dela sveštenici nisu videli. Kao što je Isus, raspet sa razbojnicima, stavljen "u sredinu", tako je i Njegov krst postavljen usred sveta koji leži u grehu. Reči oproštenja upućene razbojniku koji se kaje, zapalile su svetlost koja će svetleti do najudaljenijih granica Zemlje.

An}eli su sa divljenjem posmatrali beskrajnu Isusovu ljubav, koji je podnoseći najveće samrtne muke uma i tela, mislio samo na druge i uzdizao veru duši koja se kaje. U svom poniženju kao prorok obratio se kćerima jerusalimskim; kao sveštenik i zastupnik molio je Oca da oprosti Njegovim ubicama, kao Spasitelj pun ljubavi, oprostio je grehe razbojniku koji se kajao.

Dok je gledao mnoštvo koje Ga je okružavalo, jedna prilika privukla je Isusovu pažnju. U podnožju krsta stajala je Njegova majka koju je pridržavao učenik Jovan. Nije mogla podneti da bude udaljena od svoga Sina, i Jovan, znajući da se približava kraj, ponovo ju je priveo krstu. U samrtnom času Isus se setio svoje majke. Gledajući njeno bolom izmučeno lice, a onda Jovana, rekao joj je: "Ženo! Eto ti sina!", a tada Jovanu: "Eto ti matere!" Jovan je razumeo Hristove reči i prihvatio povereni zadatak. Odmah je poveo Mariju svome domu i od toga časa nežno se starao o njoj. Milostivi Spasitelj pun ljubavi, usred svih svojih telesnih bolova i duševnih patnji, brižljivo se starao o svojoj majci! Nije imao novca kojim bi je obezbedio, ali Jovan Ga je, kao dragocenost čuvao u srcu i zato mu je predao svoju majku kao dragoceni zalog. Tako se pobrinuo za ono što joj je najviše bilo potrebno - nežno saosećanje čoveka koji ju je voleo zato što je ona volela Isusa. Primajući je kao sveto zaveštanje, Jovan je primio veliki blagoslov. Ona ga je stalno podsećala na voljenog Učitela. Savršeni primer Hristove sinovske ljubavi blista nesmanjenim sjajem kroz maglu vekova. Gotovo trideset godina Isus je svakodnevnim trudom pomagao u nošenju tereta doma. A sada, čak i u svojim poslednjim samrtnim mukama setio se potreba svoje majke, ucveljene udovice. Isti duh videće se u svakom učeniku našega Gospoda. Oni koji slede Hrista, smatraće da je deo njihove vere poštovanje i staranje za roditelje. Iz srca u kome se gaji Njegova ljubav, otac i majka neće nikada prestati da primaju brižno staranje i nežno saosećanje.

Gospod slave sada umire kao otkup za ljudski rod. Položivši svoj skupoceni život, Hristos nije dobio podršku pobedonosnom radošću. Sve je pritiskivala teška tama. Nije Ga opterećivao strah pred smrću. Bol i sramota krsta nisu izazvali Njegovu neizrecivu duševnu patnju. Hristos je bio knez onih koji stradaju, ali Njegova patnja proizlazila je iz svesti o opakosti greha, saznanja da je čovek svojom prisnom vezom sa zlom postao slep za njegovu strahotu. Hristos je video kako je čvrsto uporište greha u ljudskom srcu i koliko je malo onih koji su voljni da se odvoje od njegove sile. Znao je da bez Božje pomoći ljudski rod mora da pogine i video mnoštvo kako gine i pored izobilne pomoći.

Na Hrista kao našu zamenu i jemstvo položeno je bezakonje svih nas. On se ubrojio u prestupnike, da bi nas otkupio od osude zakona. Krivica svakog Adamovog potomka opterećivala je Njegovo srce. Božji gnev prema grehu, strašni izraz Njegovog nezadovoljstva zbog nepravde, ispunjavali su užasom dušu Njegovog Sina. Celog svog života Hristos je palom svetu objavljivao dobre vesti o Očevoj milosti i ljubavi koja prašta. Često je govorio o spasenju za najveće grešnike. Me}utim, sada sa strašnim teretom krivice koji je nosio, nije mogao da vidi milostivo Očevo lice. Povlačenje božanskog lica od Spasitelja u ovom času najveće patnje probolo je Njegovo srce takvim bolom koji čovek nikada ne može potpuno da razume. Njegova duševna patnja bila je tako velika da je jedva osećao svoje telesne bolove.

Žestokim iskušenjima Sotona je navaljivao na Isusovo srce. Spasitelj nije mogao da vidi preko groba. Nada Mu nije pokazivala da će izaći iz groba kao pobednik niti govorila o tome da je Otac prihvatio Njegovu žrtvu. Bojao se da je greh tako odvratan Bogu da će Njihovo razdvajanje biti večno. Hristos je osećao patnju koju će osećati grešnik kada se milost ne bude više zauzimala za grešni ljudski rod. Osećanje greha koji je navuklo Očev gnev na Njega kao na čovekovu zamenu, zagorčalo je čašu koju je pio i slomilo srce Božjeg Sina.

Začu}eni an}eli bili su očevici Spasiteljeve užasne agonije. Nebeske vojske zaklonile su svoje lice od strahovitog prizora. Beživotna priroda izrazila je svoje saučešće prema vre}anom i umirućem Tvorcu. Sunce je odbilo da gleda ovaj strašan prizor. Njegovi sjajni zraci obasjavali su Zemlju u podne, a onda odjednom kao da su iščezli. Potpuna tama, kao mrtvački pokrov, obavila je krst. "Tama bi po svoj zemlji do sahata devetoga." Nije bilo nikakvog pomračenja ili nekog drugog uzroka ovoj tami tako dubokoj kao u ponoć kad nema Meseca i zvezda. To je bilo natprirodno svedočanstvo koje je dao Bog da bi utvrdio veru potonjih naraštaja. Božja prisutnost bila je sakrivena u tom gustom mraku. Od mraka načinio je sebi zaklon i sakrio svoju slavu od ljudskih očiju. Bog i Njegovi sveti an}eli bili su pored krsta. Otac je bio sa svojim Sinom. Ipak, Njegova prisutnost nije bila otkrivena. Kad bi Njegova slava zasjala iz oblaka, uništila bi svakog posmatrača. U tom času užasa, Hristos nije mogao biti utešen Očevom prisutnošću. Sam je gazio u kaci i nikog od ljudi nije bilo uz Njega.

Ovim gustim mrakom Bog je zaklonio poslednju ljudsku samrtnu muku svoga Sina. Svi koji su videli Hristove patnje bili su osvedočeni u Njegovo božanstvo. Kada su ljudi jednom videli to lice, nikada Ga nisu mogli zaboraviti. Kao što je Kainovo lice nosilo trag zločina, tako je Hristovo lice otkrivalo nevinost, mirnoću i dobrotu - Božji lik. Ali Njegovi tužioci nisu se osvrtali na ovaj nebeski pečat. Podrugljivo mnoštvo posmatralo je Hrista u toku dugih časova samrtne borbe. Sada je bio milostivo sakriven Božjim plaštem.

Izgledalo je kao da se grobna tišina spustila na Golgotu. Neiskazani strah obuzeo je mnoštvo okupljeno oko krsta. Reči hule i ruženja zamrle su na usnama. Ljudi, žene i deca popadali su na zemlju. Oštre munje povremeno bi bljesnule iz oblaka otkrivajući krst i raspetog Iskupitelja. Sveštenici, poglavari, književnici, krvnici i svetina, svi su mislili da je došao trenutak osvete. Posle izvesnog vremena neki su prošaputali da će Hristos sići sa krsta. Neki su pipajući pokušali da potraže put prema gradu, udarajući se u prsa i jecajući od straha.

U deveti sat tama više nije obavijala narod, ali je još uvek ostala oko Spasitelja. To je bilo znamenje samrtnih muka i užasa koji je pritiskivao Njegovo srce. Nijedno oko nije se moglo probiti kroz tamu koja je obavijala krst, i niko nije mogao prodreti kroz još dublju tamu koja je pokrivala patnje Hristove duše. Oštre munje kao da su bile usmerene prema Njemu dok je visio na krstu. Tada "povika Isus iza glasa govoreći: Eloi! Eloi! Lama savahtani?" "Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?" Kada se najdublji mrak zgusnuo oko Spasitelja, mnogi su povikali: Osveta neba je na Njemu. Gromovi Božjeg gneva sručili su se na Njega, zato što je tvrdio da je Božji Sin. Mnogi koji su verovali u Njega čuli su Njegov očajnički uzvik. Nada ih je napustila. Ako je Bog napustio Isusa, u šta mogu imati poverenja Njegovi sledbenici?

Kada se tama podigla sa Hristovog potištenog duha, ponovo su oživele telesne patnje i zato je rekao: "Žedan sam." Jedan od rim-

skih vojnika, pokrenut saučešćem dok je gledao suve usne, stavio je sun}er na isopovu trsku, potopio ga u jedan sud sa sirćetom i ponudio Isusu. Sveštenici su se rugali Njegovim samrtnim mukama. Dok je mrak pokrivao Zemlju, obuzimao ih je užasan strah; sada kada je on popustio povratila se bojazan da bi im Isus mogao pobeći. Pogrešno su protumačili Njegove reči: "Eloi! Eloi! Lama savahtani?" Sa prezrenjem i podsmehom govorili su: "Ovaj zove Iliju." Odbili su poslednju priliku da Mu olakšaju patnje. "Stanite", rekli su, "da vidimo hoće li doći Ilija da mu pomože".

Bezgrešni Božji Sin visio je na krstu. Njegovo telo bilo je izmrcvareno bičevanjem; te ruke koje su tako često bile ispružene da blagoslove, prikovane su za prečage od drveta; te noge tako neumorne u službi ljubavi, pribijene su za drvo; carska glava ranjena je krunom od trnja; sa drhtavih usana otimao se uzvik bola. Sve što je pretrpeo - kapi krvi koje su tekle sa Njegove glave, Njegovih ruku, Njegovih nogu, samrtne muke koje su lomile Njegovo telo i neiskazani bol koji je ispunjavao Njegovu dušu zato što je Otac sakrio svoje lice - jasno govori objavljujući svakom detetu ljudske porodice: Za tebe je Božji Sin pristao da nosi taj teret krivice; zbog tebe je raskopao carstvo smrti i otvorio vrata raja. On koji je utišao uzburkane valove i hodao po zapenušanim talasima, koji je učinio da }avoli drhću, a bolest beži, koji je otvarao oči slepima i pozivao umrle u život - prineo je sebe kao žrtvu na krstu, a sve to iz ljubavi prema tebi. On, koji je poneo grehe, izdržao gnev božanske pravde; tebe radi učinjen je grehom.

Utihnuli posmatrači iščekivali su kraj ovog užasnog prizora. Sunce je ponovo zasjalo, ali krst je još uvek bio obavijen tamom. Sveštenici i poglavari pogledali su put Jerusalima, i gle, gust oblak spustio se na grad i ravnice Judeje. Sunce Pravde, Svetlost sveta, uskratilo je svoje zrake nekada omiljenom gradu Jerusalimu. Žestoke munje Božjega gneva bile su upravljene na osu}eni grad.

Iznenada, tama se podigla sa krsta i jasnim glasom, nalik na trube, koji kao da je odjeknuo kroz sve što je stvoreno, Isus je povikao: "Svrši se." "Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj." Svetlost je okružila krst, a Spasiteljevo lice kao Sunce zasjalo je slavom. Priklonio je glavu na grudi i umro.

Usred užasnog mraka, prividno napušten od Boga, Hristos je ispio do dna čašu ljudskog bola. U tim užasnim trenucima oslanjao se na dokaze o Očevom prihvatanju koji su Mu do tada dati. Poznavao je karakter svoga Oca; razumeo je Njegovu pravdu, Njegovu milost i Njegovu veliku ljubav. Verom se oslanjao na Onoga koga je uvek sa radošću slušao. A kada se u potpunoj pokornosti predao Bogu, povuklo se osećanje gubitka Očeve naklonosti. Hristos je verom izvojevao pobedu.

Nikada ranije Zemlja nije bila svedok takvog prizora. Skamenjeno mnoštvo uzdržana daha posmatralo je Spasitelja. Tama se ponovo spustila na Zemlju i začula se potmula tutnjava, kao teška grmljavina. Osetio se snažan zemljotres. Od potresa ljudi su padali jedni na druge. Nastala je strašna zbrka i zaprepašćenje. Sa okolnih brda razbijene stene uz strahovitu lomljavu sručivale su se u doline. Grobnice su se otvarale i mrtvi su ustajali iz svojih grobova. Izgledalo je kao da će se ceo svet razbiti u atome. Sveštenici, poglavari, vojnici, krvnici i narod, nemi od užasa, ležali su po zemlji.

Kada je glasni uzvik "Svrši se" sišao sa Hristovih usana, sveštenici su služili službu u hramu. To je bilo vreme večernje žrtve. Jagnje koje je predstavljalo Hrista dovedeno je da bude zaklano. Obučen u svoju simboličnu i lepu odeću, sveštenik je stajao sa podignutim nožem, kao i Avram kada se spremao da žrtvuje svog sina. Narod je pažljivo posmatrao. Ali zemlja se tresla i podrhtavala zato što se približavao sam Gospod. Uz zvuk cepanja, nevidljiva ruka razderala je od vrha do dna unutrašnju zavesu hrama, otkrivajući pogledu mnoštva mesto koje je nekada bilo ispunjeno Božjom prisutnošću. Na ovome mestu nalazila se šekina. Ovde je Bog otkrivao svoju slavu iznad prestola milosti. Niko osim prvosveštenika nikada nije podigao zavesu koja je ovo odeljenje odvajala od ostatka hrama. On je ovde ulazio jednom godišnje da izvrši očišćenje narodnih greha. Ali, gle, ova zavesa je razderana na dvoje. Najsvetije mesto zemaljske svetinje izgubilo je svoju svetost.

Zavladali su strah i zbrka. Sveštenik se pripremao da zakolje žrtvu, ali nož je ispao iz njegove onemoćale ruke i jagnje je pobeglo. Predslika je našla svoje ispunjenje u smrti Božjeg Sina. Prinesena je velika žrtva. Put u svetinju nad svetinjama bio je otvoren. Za sve je pripremljen nov i životodavni put. Grešni, oja}eni ljudski rod nije duže morao da čeka dolazak prvosveštenika. Odsada će Spasitelj obavljati službu sveštenika i zastupnika u nebu nad nebesima. Činilo se kao da je živi glas progovorio vernima: Božji Sin je došao po svojoj reči: "Evo do}oh, u početku knjige pisano je za mene, da učinim volju Tvoju, Bože." "Kroz svoju krv u}e jednom u svetinju i na}e večni otkup" (Jevrejima 10,7; 9,12).

"SVRŠI SE"

Hristos nije predao svoj život dok nije završio posao koji je došao da obavi i dahom koji Ga je napuštao, uzviknuo je: "Svrši se" (Jovan 19,30). Bitka je izvojevana. Njegova desnica i sveta ruka donela Mu je pobedu. Kao Pobednik, On je postavio svoju zastavu na večnim visinama. Zar me}u an}elima nije bilo radosti? Celo nebo proslavljalo je Spasiteljevu pobedu. Sotona je bio pobe}en i znao je da je njegovo carstvo propalo.

Za an}ele i bezgrešne svetove uzvik "Svrši se" imao je duboko značenje. Za njih, kao i za nas, izvršeno je to veliko delo otkupljenja. Oni sa nama dele plodove Hristove pobede.

Sve do Hristove smrti an}elima i bezgrešnim svetovima nije jasno otkriven Sotonin karakter. Praotpadnik toliko se zaodenuo prevarom da čak ni sveta bića nisu shvatila njegova načela. Nisu jasno sagledali prirodu njegove pobune.

Protiv Boga pobunilo se biće izvanredne moći i slave. Gospod je kazao o Luciferu: "Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti, i sasvim si lep" (Jezekilj 28,12). Lucifer je bio heruvim zaklanjač. Stajao je u svetlosti Božje prisutnosti. Bio je najuzvišeniji od svih stvorenih bića i najistaknutiji u otkrivanju Božjih namera svemiru. Pošto je sagrešio, njegova sila da prevari bila je još veća, a razotkrivanje njegovog karaktera mnogo teže, zbog uzvišenog položaja koji je zauzimao pred Ocem.

Bog je mogao da uništi Sotonu i njegove istomišljenike isto tako lako kao što čovek baca kamenčić na zemlju, ali On to nije učinio. Pobunu nije trebalo savladati silom. Prinuda postoji samo pod Sotoninom vlašću. Gospodnja načela ne pripadaju ovakvom poretku. Njegova vlast počiva na dobroti, milosti i ljubavi, a njihovo primenjivanje je sredstvo kojim se koristi. Božja vladavina je moralna, a istina i ljubav treba da budu sila koja preovla}uje.

Božja namera je bila da sve postavi na večni temelj sigurnosti, pa je na nebeskim savetima odlučeno da se Sotoni mora dati vreme da razvije načela koja predstavljaju osnov njegovog sistema vladavine. Tvrdio je da su ona uzvišenija od Božjih načela. Da bi ih svemir mogao sagledati, Sotoninim načelima dato je vreme za delovanje.

Sotona je naveo ljude na greh, pa je plan spasenja postao delotvoran. Četiri hiljade godina Hristos je radio na čovekovom uzdizanju, a Sotona na njegovom upropašćavanju i unižavanju. Sve to pratio je ceo svemir.

Kada je Isus došao na svet, sotonska sila bila je uperena protiv Njega. Od vremena kada se pojavio kao novoro}enče u Vitlejemu, uzurpator je radio na tome da prouzrokuje Njegovo uništenje. Svim silama pokušavao je da spreči Isusa u razvijanju savršenog detinjstva, bezgrešne zrelosti, svete službe i žrtve bez mane. Ali doživeo je poraz. Nije uspeo da Isusa navede na greh. Nije mogao da Ga obeshrabri ili da Ga odvoji od posla koji je došao da obavi na Zemlji. Od pustinje do Golgote, šibala Ga je bura Sotoninog besa, ali ukoliko je ona bila nemilosrdnija utoliko se Božji Sin češće držao ruke svoga Oca i hitao stazom poprskanom krvlju. Svi Sotonini napori da Ga savlada i pobedi, u jasnijem svetlu otkrivali su Njegov besprekoran karakter.

Celo nebo i svetovi koji nisu pali bili su svedoci ove borbe. Sa velikim zanimanjem pratili su završne prizore ovog sukoba. Posmatrali su Spasitelja kako ulazi u Getsimanski vrt, Njegovu dušu pritisnutu užasom velike tame. Čuli su Njegov bolni uzvik: "Oče moj, ako je moguće da me mimoi}e čaša ova" (Matej 26,39). Kada se Otac povukao iz Njegove blizine, videli su ga žalosnog u gorčini bola koji je prevazilazio onaj iz poslednje velike borbe sa smrću. Krvavi znoj izbijao je iz Njegovih pora i kapao na zemlju. Sa Njegovih usana tri puta se otela molitva za oslobo}enje. Nebo nije moglo više da podnese ovaj prizor i Božjem Sinu je poslat vesnik utehe.

Nebo je posmatralo izdaju žrtve ubilačkoj svetini i požurivanje od jednog do drugog suda uz ismejavanje i nasilje. Čulo je kada su se Njegovi progonitelji rugali Njegovom niskom poreklu. Čulo je odricanje sa kletvom i zaklinjanjem jednoga od Njegovih najvoljenijih učenika. Videlo je gnevno delo Sotone i njegovu moć nad ljudskim srcima. Kakvog li strašnog prizora! Spasitelj uhvaćen u ponoć u Getsimaniji, vučen ovamo-onamo od palate do sudnice, izvo}en dva puta pred sveštenike, dva puta pred Sinedrion, dva puta pred Pilata i jedanput pred Iroda, ismevan, šiban, osu}en i izveden da bude razapet, noseći teški teret krsta usred naricanja jerusalimskih kćeri i podrugivanja svetine.

Nebo je sa bolom i divljenjem posmatralo Hrista kako visi na krstu, krv kako teče iz Njegovih izranjavljenih slepoočnica i znoj obojen krvlju kako se skuplja na Njegovom čelu. Iz Njegovih ruku i nogu kapala je krv po stenju izdubljenom za podnožje krsta. Širile su se rane načinjene klinovima jer je težina Njegovog tela sada počivala na rukama. Njegovo otežano disanje bivalo je sve ubrzanije, pošto je Njegova duša drhtala pod teretom greha sveta. Celo nebo bilo je ispunjeno divljenjem kada je Hristos usred strahovite patnje iskazao svoju molitvu: "Oče! Oprosti im, jer ne znadu šta čine" (Luka 23,34). Pa ipak, tu su stajali ljudi, stvoreni po Božjem obličju, koji su se udružili da unište život Njegovog jedinorodnog Sina. Kakav prizor za svemir!

Upravitelji i vlasti tame bili su okupljeni oko krsta, bacajući paklenu senku neverstva u srca ljudi. Kada je Gospod stvorio ova bića da stoje pred Njegovim prestolom, bila su prekrasna i slavna. Njihova lepota i svetost bile su u skladu sa njihovim uzvišenim položajem. Bila su obogaćena Božjom mudrošću i opremljena svim

nebeskim oružjem. Oni su bili sluge Boga živoga. Ali ko je mogao da prepozna me}u palim an}elima slavnog serafima koji je nekada služio u nebeskim dvorovima?

Sotonske sile ujedinile su se sa zlim ljudima podstičući narod da poveruje da je Hristos najveći grešnik i da Ga zato treba prezirati. Oni koji su ismejavali Hrista dok je visio na krstu bili su ispunjeni duhom prvog velikog buntovnika. On ih je ispunio r}avim i odvratnim rečima. On je nadahnjivao njihovo ruženje. Ali svim ovim nije postigao ništa.

Da se ijedan greh našao na Hristu, da je u bilo kojoj pojedinosti podlegao Sotoni u želji da izbegne strašno mučenje, Božji i čovekov neprijatelj slavio bi pobedu. Hristos je priklonio svoju glavu i umro, ali čvrsto se držao svoje vere i svoje poslušnosti Bogu. "I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenije i sila i carstvo Boga našega i oblast Hrista njegova; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć" (Otkrivenje 12,10).

Sotona je uvideo da je njegova laž razobličena. Njegova vladavina otkrivena je pred bezgrešnim an}elima i svemirom. Otkrio je sebe kao ubicu. Prolivši krv Božjeg Sina, izgubio je svaku naklonost nebeskih bića. Odsada je njegovo delovanje ograničeno. Bez obzira na držanje koje bi pokazao, više nije mogao sačekivati an}ele dok dolaze iz nebeskih dvorova i pred njima optuživati Hristovu braću kao one koji su obučeni u haljine prljave i oskvrnjene grehom. Tako se prekinula poslednja karika izraza naklonosti izme}u Sotone i nebeskog sveta.

Pa ipak, Sotona tada nije uništen. Ni tada an}eli nisu shvatili šta je sve obuhvaćeno ovom velikom borbom. Načela koja su bila u pitanju trebalo je mnogo potpunije otkriti. Čoveka radi, Sotonino postojanje moralo se produžiti. Čovek, kao i an}eli, mora da uoči razliku između Kneza videla i kneza tame. On mora da izabere kome će služiti.

Na početku ove velike borbe Sotona je izjavio da se Božji zakon ne može držati, da pravda nije u saglasnosti sa milošću i da će grešniku u slučaju da se prekrši Zakon, biti nemoguće da dobije oproštenje. Svaki greh mora da dobije svoju kaznu, isticao je Sotona, pa ako Bog oprašta kaznu zbog greha, On nije Bog istine i pravde. Dok su ljudi kršili Božji zakon i kršili Njegovu volju, Sotona se radovao. Izjavio je da je dokazano da se Zakon ne može poštovati i da se čoveku ne može oprostiti. Zbog toga što je posle svoje pobune prognan sa neba, Sotona je tvrdio da ljudski rod zauvek mora biti lišen Božje naklonosti. Tvrdio je da Bog ne može ukazati milost grešniku i biti pravedan.

Iako je bio grešnik, čovek se nalazio u drugačijem položaju od Sotoninog. Lucifer je zgrešio na nebu u svetlosti Božje slave. Njemu je kao nijednom drugom stvorenom biću bilo dato otkrivenje Božje ljubavi. Razumevajući Božji karakter i poznajući Njegovu dobrotu, Sotona se opredelio da po}e za svojom sebičnom, nezavisnom voljom. Ovaj izbor bio je konačan. Nije postojalo ništa više što bi Bog mogao da učini da ga spase. Me}utim, čovek je obmanut, a njegov um pomračen sotonskim lukavstvima. Nije imao mogućnosti da upozna visinu i dubinu Božje ljubavi. Jedino u poznavanju Božje ljubavi za njega je bilo nade. Bogu bi mogao da se vrati posmatranjem Njegovog karaktera.

Božja ljubav obznanila se ljudima preko Isusa; ali milost nije ukinula pravdu. Zakon otkriva osobine Božjeg karaktera i nijedna jota ili titla iz njega ne može da se promeni da bi se prilagodio čoveku u njegovom palom stanju. Bog nije promenio svoj Zakon, već je radi čovekovog otkupljenja sebe žrtvovao u Hristu. "Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom" (2. Korinćanima J,19).

Zakon traži pravdu - pravedan život, savršen karakter, a ovo čovek ne može da dâ. On ne može da ispuni zahteve Božjeg svetog zakona. Ali Hristos, došavši na Zemlju kao čovek, živeo je svetim životom i razvio savršeni karakter. On ovo kao besplatan dar nudi svima koji žele da ga prihvate. Njegov život je zamena za ljudski život. Ljudi tako Božjim trpljenjem dobijaju oproštenje prošlih grehova. Više od toga, Hristos ispunjava ljude Božjim osobinama. On izgra}uje ljudski karakter prema uzoru na božanski karakter, uskla}ujući duhovnu snagu i lepotu. Tako se u onome koji veruje u Hrista ispunjava pravda Zakona. Bog može biti "pravedan i da pravda onoga koji je od vere Isusove!" (Rimlanima 3,26).

Božja ljubav izražava se u Njegovoj pravdi isto toliko koliko i u Njegovoj milosti. Pravda je osnova Njegovog prestola i rod Njegove ljubavi. Sotona je želeo da odvoji milost od istine i pravde. Želeo je da dokaže da je pravičnost Božjeg zakona neprijatelj miru. Me}utim, Hristos je pokazao da su one u Božjem planu nerazdvojno povezane i da jedna ne može postojati bez druge. "Milost i istina srešće se, pravda i mir poljubiće se" (Psalam 8J,10).

Svojim životom i smrću, Hristos je dokazao da Božja pravda ne uništava Njegovu milost, da se greh može oprostiti, da je Zakon pravičan i da se u potpunosti može držati. Tako su bile odbačene sotonske optužbe. Bog je dao čoveku nepobitan dokaz svoje ljubavi.

Počela je da se širi jedna druga prevara. Sotona je izjavio da je milost uništila pravdu, da je Hristova smrt ukinula Očev zakon. Da je bilo moguće promeniti ili ukinuti Zakon, Hristos ne bi morao da umre. Me}utim, ukidanje Zakona značilo bi ovekovečiti prestup, a svet prepustiti Sotoninoj vlasti. Hristos je bio podignut na krstu samo zato što je Zakon nepromenljiv, zato što čovek može da se spase samo poslušnošću Njegovim odredbama. Ta sredstva pomoću kojih je Hristos uspostavio Zakon, Sotona je prikazao kao ona koja ga poništavaju. Na tom području vodiće se poslednja velika borba između Hrista i Sotone.

Sotona sada ističe tvr}enje da je Zakon koji je Bog objavio svojim glasom pogrešan, a neke odredbe ukinute. To je poslednja velika prevara koja će doći na svet. Nije potrebno da napadne ceo Zakon, on je postigao svoj cilj ako navede ljude da ne poštuju jedno načelo. Jer "koji sav zakon održi a sagreši u jednome, kriv je za sve" (Jakov 2,10). Ljudi potpadaju pod Sotoninu vlast pristajući da prestupe jednu zapovest. Zamenjivanjem Božjeg zakona ljudskim zakonom, Sotona će pokušati da zavlada svetom. Ovo delo predskazano je u proročanstvu. Za veliku otpadničku silu koja je Sotonin predstavnik, kaže se: "I govoriće reči na Višnjega, i potiraće svece Višnjega, i pomišljaće da promeni vremena i zakone; i daće mu se u ruke" (Danilo 7,2J).

Ljudi će sigurno uspostaviti svoje zakone da deluju nasuprot Božjem zakonu. Oni će pribegavati nasilju nad savešću drugih i u svojoj revnosti da nametnu ove zakone ugnjetavaće svoje bližnje.

Borba protiv Božjeg zakona koja je otpočela na nebu, nastaviće se do kraja vremena. Svaki čovek biće okušan. Poslušnost i neposlušnost su pitanje o kome treba da odluči ceo svet. Svi će biti pozvani da izaberu izme}u Božjeg zakona i ljudskih zakona. Tu će biti povučena crta razdvajanja. Postojaće samo dve vrste. Svaki karakter biće potpuno razvijen i svi će pokazati da li su se opredelili za poslušnost ili pobunu.

Tada će doći kraj. Bog će odbraniti svoj Zakon i osloboditi svoj narod. Sotona i svi koji su mu se pridružili u pobuni biće uništeni. Greh i grešnici nestaće, koren i grane (Malahija 4,1) - Sotona koren, a njegovi sledbenici grane. Ispuniće se reči za kneza zla: "Što izjednačuješ srce svoje sa srcem Božjim . . . Zatrću te izme}u kamenja ognjenoga, heruvime zaklanjaču! . . . Bićeš strahota, i neće te biti doveka." Zatim, "neće biti bezbožnika; pogledaćeš na mesto njegovo, a njega nema". "I biće kao da ih nije bilo" (Jezekilj 28,6-19; Psalam 37,10; Avdija 16).

To nije čin Božje samovolje. Oni koji su odbacili Njegovu milost, žanju ono što su posejali. Bog je izvor života i kada čovek odabere službu greha, odvaja se od Boga i tako se sam lišava života. On je udaljen "od života Božjega". Hristos kaže: "Svi koji mrze na me, ljube smrt" (Efescima 4,18; Priče 8,36). Bog im za izvesno vreme daje život da bi mogli da razviju svoj karakter i otkriju svoja načela. Kada se ovo dovrši, primiće plodove sopstvenog izbora. Životom pobune, Sotona i svi koji se sjedinjuju s njim postavljaju sebe u takav nesklad sa Bogom, da je već i Njegova prisutnost za njih vatra koja sažiže. Slava Onoga koji je ljubav uništiće ih.

Na početku velike borbe an}eli ovo nisu razumeli. Da je Sotoni i njegovoj vojsci prepušteno da požnju plodove svoga greha, oni bi poginuli, ali nebeskim bićima ne bi izgledalo da je to neizbežna posledica greha. Sumnja u Božju dobrotu ostala bi u njihovom umu kao seme zla koje bi donelo svoj smrtonosni plod greha i prokletstva.

Me}utim, to neće biti tako kada se završi velika borba. Tada, budući da je dovršen plan spasenja, Božji karakter otkriće se svim razumnim bićima. Odredbe Njegovog zakona biće smatrane savršenim i nepromenljivim. Tada će greh pokazati svoju prirodu, a Sotona svoj karakter. Tada će iskorenjivanje greha opravdati Božju ljubav i uzdići Njegovu čast pred svim bićima u svemiru koja sa radošću slušaju Njegovu volju i u čijem srcu se nalazi Njegov zakon.

U takvim prilikama, an}eli su mogli da se raduju posmatrajući Spasiteljev krst, jer iako tada nisu sve razumevali, znali su da je uništenje greha i Sotone zauvek postalo sigurno, da je čovekovo otkupljenje bilo obezbe}eno, a svemir postao večno bezbedan. Sam Hristos potpuno je shvatao ishod te žrtve koja je prineta na Golgoti. Sve je ovo gledao pred sobom kada je na krstu uzviknuo: "Svrši se."

U JOSIFOVOM GROBU

Najzad je Isus otpočinuo. Dugački dan sramote i mučenja završen je. Dok su poslednji zraci zalazećeg Sunca objavljivali nastupanje Šabata, Božji Sin je mirno počivao u Josifovom grobu. Dovršenog dela i ruku sklopljenih u miru, odmarao se u svetim časovima Šabata.

U početku, posle svog dela stvaranja, Otac i Sin su se odmarali na Šabat. Kada se "dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova" (1. Mojsijeva 2,1). Tvorac i sva nebeska bića radovali su se posmatrajući slavni prizor. Tada "pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu" (Jov 38,7). Sada se Isus odmarao od dela otkupljenja, pa iako je vladala žalost me}u onima koji su Ga voleli na Zemlji, na nebu je bila radost. Slavno je bilo obećanje budućnosti u očima nebeskih bića. Obnovljeno stvaranje, otkupljenje ljudskog roda, koji je pobedio greh i nikada više ne može pasti - to su videli Bog i an}eli kao plod Hristovog dovršenog dela. Sa ovim prizorom zauvek je povezan dan Isusovog odmora. Jer Njegovo "delo je . . . savršeno" i "što god tvori Bog ono traje doveka" (J. Mojsijeva 32,4; Propovednik

3,14). "Kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetih proroka svojih od postanja sveta" (Dela 3,21). Šabat stvaranja, dan kada je Isus ležao i odmarao se u Josifovom grobu, biće još uvek dan odmora i radosti. Nebo i Zemlja sjediniće se u slavljenju "od Šabata do Šabata" (Isaija 66,23), a mnoštvo spasenih u radosnom obožavanju klanjaće se Bogu i Jagnjetu.

U završnim doga}ajima dana raspeća, dat je novi dokaz o ispunjenju proročanstva, novo svedočanstvo o Hristovom božanstvu. Kada se mrak podigao sa krsta i Spasitelu oteo samrtni uzvik, odmah se začuo drugi glas kako govori: "Zaista ovaj beše Sin Božji" (Matej 27,J4).

Ove reči nisu bile izgovorene šapatom. Svi su se okrenuli da vide odakle one dolaze. Ko je to izgovorio? To je bio kapetan, rimski vojnik. Spasiteljevo božansko strpljenje i Njegova iznenadna smrt sa uzvikom pobede na usnama, ostavili su dubok utisak na ovog neznabošca. U ranjenom, slomljenom telu koje je visilo na krstu, kapetan je prepoznao lik Božjeg Sina. Nije se mogao uzdržati da ne prizna svoju veru. Tako je ponovo potvr}eno da će naš Otkupitelj videti trud svoje duše. Na sam dan Njegove smrti, tri čoveka, koja su se veoma razlikovala jedan od drugoga, izrazila su svoju veru - zapovednik rimske straže, onaj koji je nosio Spasiteljev krst i onaj koji je umirao na krstu pored Njega.

Dok se veče približavalo, nad Golgotom je lebdela natprirodna tišina. Mnoštvo se razilazilo i mnogi su se vratili u Jerusalim znatno izmenjenog duha od onog koji su pokazali toga jutra. Mnogi su iz radoznalosti, a ne iz mržnje prema Hristu, došli da posmatraju raspeće. Još uvek su verovali optužbama sveštenika, a Hrista gledali kao zločinca. Rugali su mu se zahvaćeni neprirodnim uzbu}enjem i sjedinjeni sa svetinom. Ali kada se Zemlja zaogrnula tamom, zastali su optuženi vlastitom savešću, osećajući se krivim za veliko zlo. Usred te užasne tame nije se čula nikakva šala ili podsmeh, a kada se podigla, u svečanoj tišini pošli su svojim kućama. Bili su ube}eni da su optužbe sveštenika bile lažne, da Isus nije bio varalica, a nekoliko sedmica kasnije, kada je Petar propovedao na dan Pedesetnice, nalazili su se me}u onim hiljadama koji su se obratili Hristu.

Me}utim, jevrejske vo}e su ostale nepromenjene doga}ajima kojima su bili svedoci. Njihova mržnja prema Isusu nije oslabila. Tama koja je obavila Zemlju prilikom raspeća nije bila gušća od one koja je još uvek obuzimala umove sveštenika i poglavara. Kada se rodio, zvezda je prepoznala Hrista i povela mudrace do jasala u kojima je ležao. Nebeske vojske su Ga poznavale i pevale Mu hvalospeve nad vitlejemskim ravnicama. More je znalo Njegov glas i pokorilo se Njegovoj zapovesti. Bolest i smrt prepoznale su Njegovu vlast i vratile Mu svoj plen. Sunce Ga je poznavalo i videvši Njegove samrtne muke, sakrilo je svoje svetlo lice. Stenje Ga je poznavalo i razlamalo se na Njegov uzvik. Beživotna priroda poznavala je Hrista i svedočila o Njegovoj božanskoj prirodi. Me}utim, sveštenici i poglavari u Izrailju nisu poznavali Božjeg Sina.

Ipak, sveštenici i poglavari nisu imali mira. Ostvarili su svoj cilj time što su ubili Hrista, ali oni nisu doživeli osećanje pobede koje su očekivali. Čak i u trenutku njihove očigledne pobede, mučila ih je neizvesnost šta će se posle ovoga dogoditi. Čuli su uzvik: "Svrši se." "Oče! U ruke tvoje predajem duh svoj" (Jovan 19,30; Luka 23,46). Nespokojni i zabrinuti videli su kako se razbija stenje i osetili snažan zemljotres.

Dok je bio živ, zavideli su Hristu na uticaju koji je imao u narodu, zavideli su Mu čak i u smrti. Više su se plašili mrtvog Hrista, mnogo više nego što su se ikada plašili živog. Plašili su se da su pažnju naroda previše usmerili na doga}aje koji su pratili Hristovo raspeće. Bojali su se posledica onoga što su učinili toga dana. Ni po koju cenu nisu želeli da Njegovo telo ostane na krstu u toku Šabata. Šabat se približavao, a tela koja su visila na krstu povre}ivala bi njegovu svetost. Tako, koristeći ovo kao izgovor, vodeći Jevreji zahtevali su od Pilata da se ubrza smrt ovih žrtava i da se njihova tela skinu pre zalaska Sunca.

Pilat nije bio voljan, kao ni oni, da Isusovo telo ostane na krstu. Pošto su dobili njegovu saglasnost, vojnici su prebili noge dvojici razbojnika da bi ubrzali njihovu smrt, ali kako su utvrdili, Isus je već bio mrtav. Surovi vojnici bili su ganuti onim što su čuli i videli od Hrista i zato se uzdržali od lomljenja njegovih udova. Tako se u žrtvovanju Božjeg Jagnjeta ispunio Pashalni zakon: "Kosti da joj ne prelome, po svemu zakonu za pashu, neka je slave" (4. Mojsijeva 9,12).

Sveštenici i poglavari su se iznenadili kada su utvrdili da je Hristos mrtav. Umiranje na krstu dugo je trajalo; teško je bilo odrediti kada je život prestao. Nikada se nije čulo da čovek umre šest sati posle razapinjanja. Sveštenici su želeli da budu sigurni da je Isus umro i po njihovom savetu jedan vojnik probo je kopljem Hristova rebra. Iz ovako načinjene rane, potekla su dva obilna i različita mlaza, jedan krvi, a drugi vode.

To su zapazili svi posmatrači i Jovan vrlo pouzdano opisuje ovaj doga}aj. On kaže: "Jedan od vojnika probode mu rebra kopljem; i odmah iza}e krv i voda. I onaj što vide posvedoči, i svedočanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu govori i da verujete. Jer se ovo dogodi da se zbude pismo: Kost njegova da se ne prelomi. I opet drugo pismo govori: Pogledaće onoga koga probodoše" (Jovan 19,34-37).

Posle vaskrsenja, sveštenici i poglavari pronosili su glas da Hristos nije umro na krstu, da se samo onesvestio i posle toga oživeo. Druga vest tvrdila je da telo koje je položeno u grob nije bilo stvarno telo od mesa i kostiju, već samo nešto nalik na telo. Postupak rimskih vojnika pobija ove neistine. Oni nisu slomili Njegove noge, zato što je već bio mrtav. Da bi udovoljili sveštenicima, proboli su Mu rebra. Da se život već nije ugasio ova rana izazvala bi trenutnu smrt.

Isusovu smrt nije izazvao ni probod kopljem ni muke na krstu. Taj uzvik izgovoren "iza glasa" (Matej 27,J0; Luka 23,46) u trenutku smrti, mlaz krvi i vode koji je potekao sa Njegovog boka, pokazuje da je umro zato što Mu je prepuklo srce. Njegovo srce prepuklo je od duševnog bola. Ubio Ga je greh ovoga sveta.

Hristovom smrću ugasile su se nade Njegovih učenika. Sa neopisivim bolom posmatrali su Njegove zatvorene oči, klonulu glavu, Njegovu kosu ulepljenu krvlju, Njegove probodene ruke i noge. Do poslednjeg časa nisu verovali da će umreti, i zato su jedva mogli poverovati da je zaista mrtav. Ophrvani tugom, nisu se sećali Njegovih reči koje su predskazale baš ovaj prizor. Ništa što je govorio nije ih sada moglo utešiti. Videli su samo krst i žrtvu kako krvari na njemu. Budućnost je izgledala tamna i beznadežna. Njihova vera u Isusa je iščezla, ali nikada kao sada nisu toliko voleli svoga Gospoda. Nikada ranije nisu toliko osećali Njegovu vrednost i svoju potrebu za Njegovom prisutnošću.

Čak i u smrti, Hristovo telo bilo je veoma dragoceno Njegovim učenicima. Čeznuli su da Ga dostojanstveno sahrane, ali nisu znali kako to da ostvare. Isus je bio osu}en kao pobunjenik protiv rimske vlasti, a ljudi pogubljeni zbog ovakvog prekršaja bili su sahranjivani na groblju naročito odre}enom za takve zločince. Učenik Jovan sa ženama iz Galileje ostao je pored krsta. Nisu mogli ostaviti telo svoga Gospoda bezosećajnim vojnicima da ga sahrane na tako sramnom groblju. Ipak, to nisu mogli sprečiti. Nisu mogli dobiti nikakvo odobrenje od jevrejskih vlasti, a na Pilata nisu imali nikakav uticaj.

U ovoj neprilici učenicima su pritekli u pomoć Josif iz Arimateje i Nikodim. Obojica su poznavali Pilata i bili članovi sinedriona. Obojica su bili bogati i uticajni ljudi. Oni su odlučili da Hristovo telo treba sahraniti sa počastima.

Josif je smelo otišao Pilatu i zamolio ga za Isusovo telo. Pilat je tek sada prvi put čuo da je Isus već mrtav. Do njega su doprle protivrečne vesti o doga}ajima koji su pratili raspeće, ali saznanje o Hristovoj smrti namerno je sakrivano od njega. Sveštenici i poglavari upozorili su Pilata da bi Hristovi učenici mogli izvesti prevaru sa Njegovim telom. Čuvši Josifov zahtev, pozvao je kapetana koji je bio na dužnosti kod krsta i doznao da je Isus zaista umro. Potrudio se da dobije izveštaj od njega o prizorima na Golgoti, koji je potvrdio Josifovo svedočanstvo.

Josifovom zahtevu je udovoljeno. Dok je Jovan čekao uznemiren zbog sahrane svoga Učitelja, Josif se vratio sa Pilatovim nalogom za Hristovo telo; Nikodim je stigao donoseći oko sto litara pomešane smirne i aloja za Njegovo pomazanje. Najpoštovanijem u celom Jerusalimu ne bi se moglo ukazati veće poštovanje u smrti. Učenici su bili veoma iznena}eni kada su videli ove bogate poglavare koji su isto toliko bili zaiteresovani za sahranu njihovog Gospoda, kao i oni sami.

Ni Josif ni Nikodim nisu otvoreno prihvatili Spasitelja dok je bio živ. Znali su da bi ih takav korak isključio iz sinedriona, a nadali su se da će Ga svojim uticajem zaštiti na njegovim zasedanjima. Izgledalo je da su za izvesno vreme uspevali, ali lukavi sveštenici, zapažajući njihovu naklonost prema Hristu, osujetili su njihove planove. U njihovoj odsutnosti Isus je bio osu}en i predat da se razapne. Sada kada je bio mrtav, nisu više sakrivali koliko su Mu privrženi. Dok su se učenici bojali da se javno pokažu kao Njegovi sledbenici, Josif i Nikodim hrabro su im priskočili u pomoć. Pomoć ovih bogatih i poštovanih ljudi bila je u ovom trenutku veoma potrebna. Oni su za svoga mrtvog Učitelja mogli da učine ono što je bilo nemoguće siromašnim učenicima; njihovo bogatstvo i uticaj štitili su ih u velikoj meri od zlobe sveštenika i poglavara.

Nežno i sa poštovanjem, svojim rukama su skinuli Isusovo telo sa krsta. Suze saučešća brzo su kapale iz njihovih očiju dok su gledali Njegovo izranavljeno i izmučeno telo. Josif je imao novi grob, uklesan u steni. Čuvao ga je za sebe, ali pošto je bio blizu Golgote, sada ga je pripremio za Isusa. Telo, zajedno sa mirisima koje je doneo Nikodim, brižljivo je umotano u laneni čaršav i Spasitelj je prenet do groba. Tu su ova tri učenika ispravili povre}ene udove i savili izranavljene ruke na nepomične grudi. Žene Galilejke došle su da vide da li je sve učinjeno što se moglo učiniti za beživotno telo njihovog voljenog Učitelja. Videle su teški kamen koji je navaljen na ulaz u grob u koji je Spasitelj položen da počiva. Žene su bile poslednje kod krsta i poslednje na Hristovom grobu. Dok su se spuštale večernje senke, Marija Magdalena i druge Marije zadržale su se oko mesta počivanja svoga Gospoda, lijući suze žalosti nad sudbinom Onoga koga su volele. "Vrativši se . . . i na Šabat dakle ostaše na miru po zakonu" (Luka 23,J6).

To je bio Šabat koju neće nikada zaboraviti ožalošćeni učenici, a isto tako i sveštenici, poglavari, književnici i narod. Prilikom Sunčevog zalaska, u smiraj dana pripreme, trube su se oglasile označavajući da je Šabat počeo. Pasha je svetkovana onako kako se to vekovima činilo, dok je On, na koga je ona ukazivala, ležao u Josifovom grobu ubijen rukama zlikovaca. Predvorja hrama na Šabat su bila ispunjena ljudima. Prvosveštenik sa Golgote bio je tu, odeven u sjajne sveštеničke haljine. Sveštenici sa belim kapama, potpuno zauzeti, obavljali su svoje dužnosti. Me}utim, neki od prisutnih nisu bili mirni dok je za greh bila prinošena krv junaca i jaraca. Nikada ranije toj službi nisu prisustvovali sa tako protivrečnim osećanjima. Trube, muzički instrumenti i glasovi pevača bili su glasni i jasni kao i obično. Me}utim, svi su osećali da se zbiva nešto neobično. Jedan za drugim raspitivali su se o nesvakidašnjem doga}aju koji se odigrao. Do tada svetinja nad svetinjama neprikosnoveno je čuvana od svih koji u nju nisu smeli da u}u. Me}utim, sada je bila otvorena za sve oči. Teška izvezena zavesa, načinjena od čistog lana i bogato ukrašena zlatom, skerletom i purpurom bila je razdrta od vrha do dna. Mesto na kome se Gospod sastajao sa prvosveštenikom da objavi svoju slavu, mesto koje je bilo sveta Božja dvorana za prijem, bilo je otvoreno svakom oku - mesto koje Gospod više nije priznavao. Smrknuti sveštenici služili su pred oltarom. Otkrivenost svetinje nad svetinjama ispunjavala ih je užasom nastupajuće nesreće.

Mnogi umovi bili su obuzeti mislima izazvanim prizorima na Golgoti. Od raspeća sve do vaskrsenja mnoge budne oči neprekidno su istraživale proročanstva, neki da bi shvatili potpuno značenje praznika koji su proslavljali, neki da na}u dokaze da Isus nije bio ono što je tvrdio da jeste, a drugi su bolnim srcem tragali za dokazima da je On zaista pravi Mesija. Iako su istraživali sa različitim ciljevima, svi su bili osvedočeni u istu istinu - da se proročanstvo ispunilo u doga}ajima nekoliko proteklih dana i da je Raspeti Otkupitelj sveta. Mnogi koji su tada učestvovali u službi, nikada više nisu učestvovali u pashalnim obredima. Čak su i mnogi sveštenici bili osvedočeni u pravi Isusov karakter. Njihovo istraživanje proročanstva nije bilo uzaludno, jer su Ga posle Njegovog vaskrsenja priznali za Božjeg Sina.

Kada je video Isusa podignutog na krstu, Nikodim se setio Njegovih reči izgovorenih u noći na Maslinskoj gori: "Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni" (Jovan 3,14.1J). Tog Šabata, dok je Hristos ležao u grobu, Nikodim je imao priliku za razmišljanje. Jasnija svetlost sada je obasjala njegov um pa mu reči koje je Isus izgovorio više nisu bile tajanstvene. Osećao je da je mnogo izgubio što se nije povezao sa Spasiteljem u toku Njegovog života. Sada se prisećao doga}aja sa Golgote. Hristova molitva za one koji su Ga razapinjali i Njegov odgovor na molbu razbojnika koji je umirao govorili su srcu ovog učenog savetnika. Ponovo je posmatrao Spasitelja u Njegovoj agoniji i opet čuo taj poslednji uzvik "Svrši se" izgovoren kao uzvik pobednika. Ponovo je posmatrao Zemlju kako se ljulja, zamračeno nebo, razdrtu zavesu, razlomljene stene i njegova vera zauvek se utvrdila. Isti doga}aj koji je uništio nade učenika osvedočio je Josifa i Nikodima u Isusovo božanstvo. Njihova strahovanja savladala je hrabrost čvrste i nepokolebljive vere.

Nikada Hristos nije toliko privukao pažnju mnoštva kao sada kada je položen u grob. Ljudi su po svom običaju dovodili svoje bolesne i nevoljne u predvorje hrama, raspitujući se: Ko nam može nešto kazati o Isusu iz Nazareta? Mnogi su došli izdaleka da na}u Onoga koji je lečio bolesne i vaskrsavao mrtve. Sa svih strana čuo se uzvik: Tražimo Hrista Iscelitelja! Sveštenici su ovom prilikom pregledali one za koje se mislilo da pokazuju znake gube. Mnogi su morali da čuju da su njihovi muževi, žene ili deca proglašeni gubavima i osu}eni da napuste sigurnost svoga doma i naklonost svojih prijatelja, da bi izdaleka opominjali prolaznike bolnim uzvikom: "Nečist, nečist!" Prijateljske ruke Isusa iz Nazareta, koje nikada nisu odbijale da dodirom isceljuju odvratnu gubu, sada su bile prekrštene na Njegovim grudima. Usne koje su na njegovu molbu odgovarale utešnim rečima: "Hoću, očisti se" (Matej 8,3), sada su bile neme. Mnogi su se uzalud obraćali prvosveštenicima i poglavarima za saučešće i olakšanje. Bilo je očigledno da su odlučno želeli da opet imaju živog Hrista u svojoj sredini. Uporno i revno raspitivali su se za Njega. Nisu želeli da odu. Me}utim, isterali su ih iz predvorja hrama i na kapije postavili vojnike da vraćaju mnoštvo koje je zahtevalo da u}e sa svojim bolesnima i onima koji umiru.

Nevoljnici koji su došli da ih Spasitelj izleči klonuli su pod teretom razočarenja. Ulice su bile ispunjene jecajima. Bolesni su umirali u nedostatku isceljujućeg Isusovog dodira. Uzalud su tražili savet lekara; niko nije imao takvu veštinu kao Onaj koji je ležao u Josifovom grobu.

Tužni uzvici stradalnika uverljivo su svedočili hiljadama da je velika svetlost nestala sa ovog sveta. Bez Hrista, Zemlja je bila mrak i tama. Mnogi čiji su se glasovi stopili u uzviku: "Raspni ga, raspni ga!" sada su shvatili nesreću koja se sručila na njih, pa bi da je On još uvek živ, isto tako revno vikali: Pusti nam Isusa!

Kada su ljudi doznali da su sveštenici pogubili Isusa, raspitivali su se o Njegovoj smrti. Pojedinosti o Njegovom su}enju držane su u najdubljoj tajnosti, ali za vreme dok se nalazio u grobu, Njegovo ime nije silazilo sa hiljada usana, a izbeštaji o Njegovom sramnom su}enju i nečovečnosti sveštenika i poglavara kružili su svuda. Razumni ljudi pozvali su ove sveštenike i poglavare da objasne proročanstva Staroga zaveta o Mesiji, i dok su oni pokušavali da uobliče neku laž, kao odgovor, postali su smeteni. Nisu mogli da objasne proročanstva koja su ukazivala na Hristove patnje i smrt, pa su se mnogi od onih koji su se raspitivali osvedočili da su se sveti spisi ispunili.

Osveta za koju su sveštenici mislili da će biti slatka, postala im je vrlo gorka. Znali su da su se suočili sa oštrim narodnim neodobravanjem; znali su da su baš oni, koje su podstakli protiv Isusa, sada bili užasnuti njihovim sramnim delom. Ovi sveštenici pokušavali su da veruju da je Isus varalica, ali bilo je uzalud. Neki od njih stajali su kraj Lazarevog groba i videli kako se mrtvac vraća u život. Drhtali su od straha da će se Hristos sam dići iz mrtvih i da će se ponovo pojaviti pred njima. Oni su Ga čuli kako izjavljuje da ima vlast da položi svoj život i da ga ponovo uzme. Setili su se i da je rekao: "Razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti" (Jovan 2,19). Juda im je govorio o rečima koje je Isus uputio svojim učenicima za vreme poslednjeg putovanja u Jerusalim: "Evo idemo u Jerusalim, i Sin čovečij biće predan pogavarima sveštеničkim i književnicima; i osudiće ga na smrt; i predaće ga neznabošcima da mu se rugaju i da ga biju i razapnu, i treći dan ustaće" (Matej 20,18.19). Kada su čuli ove reči, podsmevali su se i rugali. Ali sada su se setili da su se do sada ispunila sva Hristova predskazanja. Rekao je da će trećeg dana ponovo ustati, i ko bi mogao reći da se i ovo neće ispuniti. Pokušali su da se oslobode ovih misli, ali nisu nikako mogli. Kao i njihov otac, Đavo, verovali su i drhtali.

Sada, kada je uzbu}enje prestalo, Hristov lik nametnuo se njihovim umovima. Gledali su Ga kako stoji miran i dostojanstven pred svojim neprijateljima, podnoseći bez ikakvog gun}anja njihova ruganja i zlostavljanja. Svi doga}aji sa Njegovog su}enja i raspeća ponovo su se vraćali sa neodoljivim osvedočenjem da je On Božji Sin. Osećali su da bi se u svako vreme mogao pojaviti pred njima kao Optuženi koji je postao Tužilac, Osu}eni Sudija, Ubijeni, kao onaj koji traži pravdu u smrti svojih ubica.

Na Šabat su imali malo odmora. Iako nikada ne bi prestupili prag neznabožaca iz straha od oskvrnjenja, ipak su održali savetovanje o Hristovom telu. Smrt i grob moraju zadržati Onoga koga su oni raspeli. "Sutradan pak po petku sabraše se glavari sveštенički i fariseji kod Pilata, i rekoše: Gospodaru! Mi se opomenusmo da onaj laža kaza još za života: Posle tri dana ustaću. Zato zapovedi da se utvrdi grob do trećeg dana da ne do}u kako učenici njegovi noću i da ga ne ukradu i ne kažu narodu: Usta iz mrtvih; i biće poslednja prevara gora od prve. Reče im Pilat: Evo vam straže, pa idite te utvrdite kako znate" (Matej 27,62-6J).

Sveštenici su dali uputstva za obezbe}enje grobnice. Veliki kamen postavljen je ispred otvora. Preko ovog kamena postavili su uže pričvršćujući krajeve za stenu i zapečaćujući ih rimskim pečatom. Kamen se nije mogao pomaći, a da se ne slomi pečat. Straža od stotinu vojnika, postavljena oko groba, lako je mogla sprečiti svakog nepozvanog da se oko njega bavi. Sveštenici su učinili sve što su mogli da bi zadržali Hristovo telo tamo gde je bilo položeno. On je bio tako sigurno zapečaćen u svom grobu, kao da je trebalo da tu ostane za sva vremena.

Tako su se savetovali i planirali slabi ljudi. Ove ubice nisu uopšte shvatile beskorisnost svojih napora. Ali Bog se proslavio njihovim delovanjem. Upravo ovi napori, učinjeni da se spreči Hristovo vaskrsenje, najubedljiviji su dokazi koji ga potvr}uju. Ukoliko je veći bio broj vojnika postavljenih oko groba, utoliko će moćnije biti svedočanstvo da je On vaskrsnuo. Stotinama godina pre Hristove smrti Sveti Duh je objavio preko psalmiste: "Zašto se bune narodi i plemena pomišljaju zaludne stvari? Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i na pomazanika njegova . . . Onaj, što živi na nebesima, smeje se, Gospod im se podsmeva" (Psalam 2,1-4). Rimski stražari i rimsko oružje bili su nemoćni da Gospodara života zadrže u grobu. Približio se čas Njegovog oslobo}enja.

"USTADE GOSPOD"

(Matej 28,2-4.11-1J)

Noć prvog dana sedmice polako je proticala. Nastupio je najmračniji trenutak koji prethodi svitanju. Hristos je još uvek bio zarobljenik u svom uskom grobu. Veliki kamen bio je na svom mestu, rimski pečat neizlomljen, rimski čuvari držali su svoju stražu. Tu su se nalazili i nevidljivi stražari. Vojske zlih an}ela bile su okupljene oko ovog mesta. Da je bilo moguće, knez tame sa svojom otpalom vojskom zauvek bi sačuvao zapečaćen grob koji je držao Božjeg Sina. Me}utim, nebeska vojska okružila je grobnicu. An}eli "silni krepošću", čuvali su grob i čekali da pozdrave dobrodošlicom Kneza života.

"I gle, zemlja se zatrese vrlo, jer an}eo Gospodnji si}e s neba." Obučen u sve Božje oružje, ovaj an}eo izašao je iz nebeskih dvorova. Sjajni zraci Božje slave išli su pred njim i osvetljavali mu put. "A lice njegovo beše kao munja, i odelo njegovo kao sneg. Od straha njegova uzdrktaše se stražari, i postadoše kao mrtvi."

A sada, sveštenici i poglavari, gde je sila vaših stražara? Hrabri vojnici koji se nisu nikada plašili ljudske sile, sada su bili zarobljeni bez mača i koplja. Lice koje su sada gledali nije lice nekog smrtnog ratnika, već lice najmoćnijeg u Gospodnjoj vojsci. Ovaj vesnik zauzima položaj sa koga je Sotona pao. On je taj koji je objavio Hristovo ro}enje na vitlejemskim brežuljcima. Zemlja podrhtava prilikom njegovog približavanja, vojske tame bežе i dok on odvaljuje kamen izgleda kao da je nebo sišlo na Zemlju. Vojnici ga gledaju kako uklanja kamen kao neki kamenčić i čuju ga kako viče: Sine Božji iza}i, Otac Te Tvoj zove. Vide Isusa kako izlazi iz groba i čuju Njegovu objavu nad razvaljenim grobom: "Ja sam vaskrsenje i život." Dok izlazi u veličanstvu i slavi, an}eoske vojske duboko se klanjaju pred Otkupiteljem i pozdravljaju Ga dobrodošlicom u pesmama hvale.

Jedan zemljotres označio je čas kada je Hristos položio svoj život, a drugi je posvedočio trenutak kada Ga je pobednički ponovo uzeo. On, koji je pobedio smrt i grob, pobedničkim korakom izašao je iz groba usred zemljotresa, sevanja munja i pucanja gromova. Kada bude ponovo došao na Zemlju, On će potresti "ne samo zemlju nego i nebo". "Sva će se zemlja ljuljati kao pijan čovek, i premestiće se kao koliba." "Saviće se nebesa kao knjiga", "a stihije će se od vatre raspasti a zemlja i dela što su na njoj izgoreće". Ali "će Gospod biti utočište svome narodu i krepost sinovima Izrailjevim" (Jevrejima 12,26; Isaija 24,20; 34,4; 2. Petrova 3,10; Joil 3,16).

Prilikom Isusove smrti vojnici su usred dana videli Zemlju obavijenu tamom, prilikom vaskrsenja videli sjaj an}ela kako osvetljava noć i čuli kako nebeski stanovnici sa velikom radošću pobedonosno pevaju: Ti si pobedio Sotonu i sile tame; Ti si pobedom nadvladao smrt!

Hristos je proslavljen izašao iz groba, dok su Ga posmatrali rimski stražari. Njihove oči bile su prikovane za lice Onoga koga su nedavno ismejavali i kome su se rugali. U ovom proslavljenom Biću posmatrali su zarobljenika koga su videli u sudskoj dvorani, kome su ispleli trnov venac. To je bio Onaj koji je bez opiranja stajao pred Pilatom i Irodom, Onaj čije je telo bilo izmučeno svirepim šibanjem. To je bio Onaj koji je prikovan na krst i prema kome su sveštenici i poglavari, puni samozadovoljstva, odmahivali glavom govoreći: "Drugima pomaže, a sebi ne može pomoći" (Matej 27,42). To je bio Onaj koji je položen u Josifov novi grob. Odlukom sa neba, Sužanj je oslobo}en. Da su gore i planine navaljene na Njegov grob, ne bi mogle sprečiti Njegov izlazak.

Prilikom pojave an}ela i proslavljenog Spasitelja, rimski stražari su klonuli i ostali kao mrtvi. Kada je nebeska pratnja iščezla iz njihovog pogleda, ustali su i brzo, koliko su ih klecavi udovi mogli nositi, pošli prema kapiji vrta. Posrćući kao pijanci, požurili su dalje u grad, objavljujući divnu novost onima koje su sretali. Uputili su se Pilatu, ali je njihov izveštaj stigao jevrejskim vlastima, pa su prvosveštenici i poglavari poslali da ih najpre dovedu njima. Ovi vojnici čudno su izgledali. Drhćući od straha, bleda lica posvedočili su o Hristovom vaskrsenju. Vojnici su sve ispričali, upravo onako kao što su videli; nisu imali vremena da misle ili ispričaju išta osim istine. Sa bolnim izrazom kazali su: Onaj koji je raspet na krstu bio je Božji Sin. Čuli smo an}ela koji Ga je proglasio Veličanstvom neba, Carem slave.

Lica sveštenika bila su kao lica mrtvaca. Kajafa je pokušao da govori. Njegove usne su se micale, ali nisu izustile nijednu reč. Vojnici su se spremali da napuste većnicu, kada ih je jedan glas zaustavio. Kajafa je najzad uspeo da progovori. Čekajte, čekajte - rekao je. Nemojte nikome govoriti o onome što ste videli.

Tada je vojnicima rečeno da šire lažan izveštaj. "Kažite", govorili su sveštenici, "učenici Njegovi do}oše noću i ukradoše ga kad smo mi spavali". Ovde su se sveštenici prevarili. Kako vojnici mogu reći da su učenici ukrali telo dok su oni spavali? Da su spavali, kako su mogli to da znaju? A ako bi se dokazala krivica kra}e Hristovog tela, zar ne bi sveštenici bili prvi koji bi ih osudili? Ili, ako je straža spavala kraj groba, zar ne bi sveštenici bili prvi da ih optuže Pilatu?

Vojnici su se užasavali pomisli da na sebe navuku optužbu da su spavali na dužnosti. To je bio prekršaj koji se kažnjavao smrću. Hoće li lažno svedočiti, obmanjujući narod i dovodeći svoje živote u opasnost? Zar nisu budno držali svoju zamornu stražu? Kako mogu da podnesu sud i lažno se zakunu čak i iz ljubavi prema novcu?

Da bi učutkali svedočanstvo koga su se bojali, sveštenici su obećali stražarima da će ih zaštititi, ističući da ni Pilat, kao ni oni, ne bi želeli da kruži takav izveštaj. Rimski vojnici prodali su za novac svoje poštenje Jevrejima. Došli su pred sveštenike donoseći najpotresniju vest istine; otišli su natovareni novcem i sa lažnim izveštajem na usnama koji su za njih izmislili sveštenici.

U me}uvremenu, izveštaj o Hristovom vaskrsenju stigao je do Pilata. Premda je Pilat bio odgovoran što je Hrista predao na smrt, bio je uglavnom ravnodušan. Iako je osudio Spasitelja protiv svoje volje i sa osećanjem sažaljenja, do toga trenutka nije osećao stvarnu grižu savesti. U strahu, sada se zatvorio u svoju kuću odlučivši da više nikoga ne vidi. Me}utim, sveštenici su prokrčili put do njega, ispričali priču koju su sami smislili i uporno ga molili da stražarima oprosti zanemarivanje dužnosti. Pre nego što je pristao na to, lično je za sebe ispitao stražare. Bojeći se za svoju sigurnost, nisu se usu}ivali da bilo šta sakriju i Pilat je od njih saznao sve što se dogodilo. Nije se dalje raspitivao o tome, ali otada nije imao više mira.

Kada je Isus položen u grob, Sotona je likovao. Usudio se da se nada da Spasitelj neće ponovo uzeti svoj život. Tvrdio je da polaže pravo na Gospodnje telo i postavio svoju stražu oko groba, želeći da zadrži Hrista kao zarobljenika. Bio je veoma razljućen kada su njegovi an}eli pobegli pred nebeskim vesnikom. Kada je video Hrista kako izlazi kao pobednik, znao je da će njegovo carstvo doći kraju i da će na kraju i sam morati da umre.

Time što su ubili Hrista, sveštenici su učinili sebe Sotoninim oru}em. Sada su bidi potpuno u njegovoj vlasti. Zapleteni u zamku, nisu videli nikakvo oslobo}enje do samo borbu protiv Hrista. Kada su čuli izveštaj o Njegovom vaskrsenju, pobojali su se gneva naroda. Osećali su da su im životi u opasnosti. Njihova jedina nada bila je da dokažu kako je Hristos varalica time što će poricati da je vaskrsao. Podmitili su vojnike i obezbedili Pilatovo ćutanje. Svuda su širili svoje lažne izveštaje. Ali bilo je svedoka koje nisu mogli ućutkati. Mnogi su čuli svedočanstvo vojnika o Hristovom vaskrsenju. A neki od umrlih vaskrsli su sa Hristom i pojavili se pred mnogima izjavljujući da je On ustao. Osobe koje su videle ove vaskrsle i čule njihovo svedočanstvo, odnele su izveštaje sveštenicima. Sveštenici i poglavari živeli su u stalnom strahu da se, idući ulicama ili u svome domu, ne na}u licem u lice sa Hristom. Osećali su da za njih nema nikakve sigurnosti. Reze i katanci bili su slaba zaštita od Božjeg Sina. Danju i noću pojavljivao se pred njihovim očima onaj strašan prizor iz sudnice kada su vikali: "Krv njegova na nas i na decu našu" (Matej 27,2J). Nikada iz njihovog sećanja neće izbledeti taj prizor. Nikada više miran san neće doći na njihova uzglavlja.

Kada se glas moćnoga an}ela čuo kraj Hristovog groba kako govori: Tvoj Otac Te zove, Spasitelj je izašao iz groba životom koji se nalazio u Njemu samome. Sada je dokazana istinitost Njegovih reči: "Ja dušu svoju polažem da je opet uzmem . . . Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet." Sada se ispunilo proročanstvo koje je izrekao sveštenicima i poglavarima: "Razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti" (Jovan 10,17.18; 2,19).

Nad razvaljenom Josifovom grobnicom, Hristos je pobedonosno obznanio: "Ja sam vaskrsenje i život." Ove reči je moglo izgovoriti samo Božanstvo. Sva stvorena bića žive Božjom voljom i silom. Ona su zavisni primaoci života od Boga. Od najuzvišenijeg serafima do najskromnijeg živog bića, svi iznova primaju silu sa Izvora života. Samo Onaj koji je jedno sa Bogom može reći: Imam vlast položiti svoj život i imam vlast uzeti ga opet. U svojoj božanskoj prirodi, Hristos je posedovao silu da slomi okove smrti.

Hristos je ustao iz mrtvih kao prvina od onih koji spavaju. Na Njega je ukazivao obrtani snop i Njegovo vaskrsenje zbilo se baš onog dana kada je pred Gospoda trebalo prineti obrtani snop. Više od hiljadu godina vršio se ovaj simbolički obred. Sa njiva su prikupljani prvi klasovi zreloga žita i kada je narod odlazio u Jerusalim na Pashu, snop prvina obrtao se kao zahvalna žrtva pred Gospodom. Sve dok ovo nije bilo izvršeno, srp nije počinjao da žanje i žito skuplja u snopove. Snop posvećen Bogu predstavljao je žetvu. Tako je Hristos, prvina, predstavljao veliku duhovnu žetvu koja će se sakupiti za Božje carstvo. Njegovo vaskrsenje je slika i zalog vaskrsenja svih pravednika koji su umrli. "Jer ako verujemo da Isus umre i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s Njim" (1. Solunjanima 4,14).

Kada je ustao, Hristos je iz groba izveo mnoge zarobljenike. Zemljotres prilikom Njegove smrti, otvorio je njihove grobove i kada je On ustao i oni su izašli sa Njim. To su bili Božji saradnici koji su i po cenu svoga života svedočili za istinu. Sada je trebalo da budu svedoci za Onoga koji ih je podigao iz mrtvih. Za vreme svoje službe Isus je dizao mrtve u život. On je vaskrsnuo sina udovice iz Naina, kćer poglavara i Lazara. Ali oni nisu bili obučeni u besmrtnost. Iako su vaskrsli, bili su još uvek podložni smrti. Me}utim, oni koji su izašli iz groba prilikom Hristovog vaskrsenja, ustali su u večni život. Oni su se vazneli sa Njim kao znak Njegove pobede nad smrću i grobom. Ovi, rekao je Hristos, nisu više Sotonini zarobljenici; Ja sam ih otkupio. Ja sam ih izveo iz groba kao prvinu moje sile, da budu sa mnom gde sam i ja, da nikada više ne vide smrt ili iskuse bol.

Ovi su otišli u grad i pokazali se mnogima objavljujući: Hristos je vaskrsao iz mrtvih i mi smo vaskrsli sa Njim. Tako je ovekovečena sveta istina o vaskrsenju. Vaskrsli sveti svedočili su o istinitosti reči: "Oživeće mrtvi tvoji, i moje će mrtvo telo ustati." Njihovo vaskrsenje bilo je slikoviti prikaz ispunjenja proročanstva: "Probudite se, i pevajte koji stanujete u prahu; jer je tvoja rosa na travi, i zemlja će izmetnuti mrtvace" (Isaija 26,19).

Hristos je za vernika vaskrsenje i život. U našem Spasitelju je obnovljen život koji je izgubljen usled greha; On u sebi ima život da oživi onoga koga hoće. Njemu je podareno pravo da dâ besmrtnost. Život koji je u ljudskoj prirodi položio, On ponovo uzima i daje ga ljudskom rodu. "Ja do}oh", rekao je On, "da imaju život u izobilju". "A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni." "Koji jede moje telo i pije moju krv ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan" (Jovan 10,10; 4,14; 6,J4).

Za religioznog čoveka smrt ne znači mnogo. Hristos govori o njoj kao da ima malu važnost. "Ko održi reč moju neće videti smrti doveka", "neće okusiti smrti doveka". Za religioznog čoveka smrt je samo san, trenutak tišine i tame. Život je sakriven sa Hristom u Bogu i "kad se javi Hristos, život vaš, onda ćete se i vi s Njime javiti u slavi" (Jovan 8,J1.J2; Kološanima 3,4).

Glas koji je uzviknuo sa krsta: "Svrši se", čuo se me}u mrtvima. On je prodro kroz zidove grobnica i pozvao usnule da ustanu. Tako će biti kada se sa neba bude začuo Hristov glas. Taj glas prodreće u grobnice i otvoriti humke, i mrtvi u Hristu vaskrsnuće. Prilikom Spasiteljevog vaskrsenja otvorilo se nekoliko grobova, ali prilikom Njegovog drugog dolaska svi dragoceni mrtvi čuće Njegov glas i izaći u slavni besmrtni život. Ista sila koja je podigla Hrista iz mrtvih podići će Njegovu crkvu i proslaviće je sa Njim, iznad svih gospodarstava, iznad svih sila, iznad svakog imena koje se pominje, ne samo na ovome svetu već i na svetu koji će doći.

"ŠTO PLAČEŠ"

(Matej 28,1.J-8; Marko 16,1-8; Luka 24,1-12; Jovan 20,1-18)

Žene koje su stajale kraj Hristovog krsta budno su stražile i čekale da Šabat pro}e. Prvoga dana sedmice, vrlo rano, krenule su na grob, noseći dragocene mirise da pomažu Spasiteljevo telo. Nisu pomišljale na Njegovo vaskrsenje iz mrtvih. Sunce njihovog nadanja zašlo je i noć se nastanila u njihovim srcima. Dok su odmicale putem, pričale su o Hristovim delima milosr}a i Njegovim rečima utehe. Me}utim, nisu se setile Njegovih reči: "Ali ću vas opet videti" (Jovan 16,22).

Ne znajući šta se upravo zbiva, približavale su se vrtu, govoreći: "Ko će nam odvaliti kamen od vrata grobnih?" Znale su da nisu u stanju da skinu kamen, a ipak su nastavile svojim putem. I, gle, nebo se iznenada zasvetlelo slavom koja nije dolazila od Sunca koje se ra}alo. Zemlja je podrhtavala. Videle su da je veliki kamen uklonjen. Grob je bio prazan.

Sve žene nisu došle iz istog pravca na grob. Marija Magdalena je prva stigla na mesto; videći da je kamen sklonjen, požurila je da kaže učenicima. U me}uvremenu prispele su i druge žene. Oko groba sijala je svetlost, ali u njemu nije bilo Hristovog tela. Dok su se žene zadržavale oko ovog mesta, iznenada su primetile da nisu same. Mladić obučen u sjajne haljine sedeo je pored groba. To je bio an}eo koji je uklonio kamen. On je uzeo ljudsko obličje da ne bi uplašio Isusove prijatelje. Ipak, oko njega je još uvek sijala svetlost nebeske slave i žene su se uplašile. Okrenule su se da pobegnu, ali reči an}ela zaustavile su njihove korake. "Ne bojte se vi", rekao je, "jer znam da Isusa raspetoga tražite. Nije ovde, jer ustade kao što je kazao. Hodite da vidite mesto gde je ležao Gospod. Pa idite brže te kažite učenicima Njegovim da je ustao iz mrtvih". Ponovo su pogledale u grob i ponovo čule tu divnu vest. Tu se nalazio jedan drugi an}eo u ljudskom obliku koji je rekao: "Što tražite živoga me}u mrtvima? Nije ovde, nego ustade; opomenite se kako vam kaza kad beše još u Galileji, govoreći da Sin čovečiji treba da se preda u ruke ljudi grešnika i da se razapne i treći dan da ustane."

On je ustao! On je ustao! Žene su stalno ponavljale ove reči. Mirisi za pomazanje nisu više potrebni. Spasitelj je živ, a ne mrtav. Sada su se setile da je govoreći o svojoj smrti rekao da će ponovo ustati. Kako je ovo bio divan dan za svet! žene su se brzo udaljile od grobnice i "sa strahom i radosti velikom potrčaše da jave učenicima Njegovim".

Marija nije čula dobru vest. Otišla je Petru i Jovanu sa žalosnom vešću: "Uzeše Gospoda iz groba; i ne znamo gde ga metnuše." Učenici su požurili na grob i našli ga kao što je Marija rekla. Videli su pokrov i ubrus, ali nisu našli svoga Gospoda. Ipak, čak i ovde nalazilo se svedočanstvo da je ustao. Mrtvačke haljine nisu odbačene nemarno, već pažljivo složene i svaka na svome mestu. Jovan "vide i verova". On još nije razumeo reči Pisma da Hristos mora da ustane iz mrtvih, ali sada se prisetio Spasiteljevih reči kojima je predskazao svoje vaskrsenje.

Hristos je sam, tako brižljivo, ostavio tu mrtvačku odeću. Kada je silni an}eo sišao na grob, njemu se pridružio i drugi koji je zajedno sa ostalima stražio nad Gospodnjim telom. Kada je an}eo sa neba uklonio kamen, drugi an}eo je ušao u grob i razrešio zavoje sa Isusovog tela. Me}utim, Spasiteljeva ruka je savila svaki od njih i stavila ga na odre}eno mesto. U očima Onoga koji upravlja i zvezdom i atomom nema ničeg nevažnog. Red i savršenstvo vide se u svim Njegovim delima.

Marija je sledila Jovana i Petra do groba, a kada su se vratili u Jerusalim, ona je ostala. Dok je gledala u prazan grob, žalost je ispunila njeno srce. Pogledavši unutra, videla je dva an}ela, jednog kraj glave, a drugog kraj nogu na mestu na kome je Isus ležao. "Ženo! Što plačeš?" upitali su je. Zato što "uzeše Gospoda", odgovorila je, "i ne znam gde ga metnuše".

Tada se udaljila čak i od an}ela, misleći da mora naći nekoga koji bi joj mogao reći šta je učinjeno sa Isusovim telom. Jedan drugi glas obratio joj se: "Ženo! Što plačeš? Koga tražiš?" Očima zamagljenim od suza, Marija je videla lik nekog čoveka i misleći da je to vrtlar, kazala je: "Gospodine! Ako si ga ti uzeo kaži mi gde si ga metnuo, i ja ću ga uzeti." Ako je grobnica ovog bogataša isuviše počasno mesto za Isusov ukop, ona sama će se pobrinuti da prona}e mesto za Njega. Postojao je grob koji je Hristos ispraznio svojim glasom, grob u kome je ležao Lazar. Zar tamo ne bi mogla da prona}e mesto za sahranu svoga Gospoda? Osećala je da bi joj u njenom bolu briga za Njegovo dragoceno, raspeto telo donela veliku utehu.

Me}utim, sada joj je Isus svojim dobro poznatim glasom rekao: "Marija." Prepoznala je da onaj koji ju je oslovio nije bio stranac i okrenuvši se ugledala je pred sobom živoga Hrista. U svojoj radosti zaboravila je da je bio raspet. Potrčavši prema Njemu, kao da je želela da Mu obgrli noge, rekla je: "Ravuni!" Ali Hristos je podigao svoju ruku, rekavši: Ne zadržavaj me; "jer se još ne vratih k Ocu svojemu; nego idi k braći mojoj i kaži im: Vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu". i Marija je otišla učenicima sa radosnom vešću.

Isus je odbio da primi poštovanje svog naroda dok ne dobije jemstvo da je Otac prihvatio Njegovu žrtvu. On se uzneo u nebeske dvorove i od samoga Boga dobio uveravanje da je Njegova žrtva pomirenja za grehe ljudi dovoljna, da kroz Njegovu krv svi mogu dobiti večni život. Otac je potvrdio zavet koji je učinio sa Hristom, da će prihvatiti ljude koji se kaju i koji su poslušni, i da će ih voleti onako kao što voli svoga Sina. Hristos je trebalo da završi svoje delo i ispuni svoj zavet da učini "da će čovek više vredeti nego zlato čisto, više nego zlato Ofirsko" (Isaija 13,12). Sva vlast na nebu i na Zemlji data je Knezu života, a On se vratio svojim sledbenicima u svet greha da bi im mogao podariti svoju silu i slavu.

Dok je Spasitelj bio u Božjoj prisutnosti, primajući darove za svoju Crkvu, učenici su razmišljali o Njegovom praznom grobu, tugovali i plakali. Dan koji je za celo nebo bio dan radosti, za učenike je bio dan neizvesnosti, pometnje i zbunjenosti. Njihovo neverovanje svedočanstvu žena pokazuje kako je nisko pala njihova vera. Vesti o Hristovom vaskrsenju toliko su se razlikovale od onoga što su očekivali, da u to nisu mogli da veruju. Bile su isuviše dobre da bi bile istinite, mislili su oni. Slušali su toliko mnogo doktrina i takozvanih naučnih teorija sadukeja da je utisak koji su primili o vaskrsenju bio maglovit. Jedva da su znali šta bi moglo da znači vaskrsenje iz mrtvih. Bili su nesposobni da shvate ovu veliku istinu.

"Nego idite", rekli su an}eli ženama, "kažite učenicima Njegovim i Petru da pred vama otide u Galileju, tamo ćete ga videti; kao što vam reče". Ovi an}eli bili su sa Hristom kao an}eli čuvari u toku Njegovog života na Zemlji. Bili su svedoci Njegovog su}enja i raspeća. Čuli su Njegove reči upućene učenicima. To se pokazalo u njihovoj vesti učenicima i to je trebalo da ih osvedoči u njenu istinitost. Takve reči mogle su poteći samo od vesnika njihovog vaskrslog Gospoda.

"Kažite učenicima Njegovim i Petru", rekli su an}eli. Od Hristove smrti Petar je bio pritisnut grižom savesti. Njegovo sramno odricanje i Spasiteljev pogled ljubavi i bola, stalno su bili pred njim. Od svih učenika najviše je patio. Dato mu je uveravanje da je njegovo pokajanje prihvaćeno, a njegov greh oprošten. Bio je pomenut po imenu.

"Kažite učenicima njegovim i Petru da pred vama otide u Galileju; tamo ćete ga videti." Svi učenici su napustili Isusa i poziv da se ponovo susretnu sa Njim obuhvatio je sve. On ih nije odbacio. Kada im je Marija Magdadena kazala da je videla Gospoda, ponovila je poziv za sastanak u Galileji. I treći put im je poslana ova vest. Posle pojavljivanja pred Ocem, Isus se javio drugim ženama, govoreći: "Zdravo! A one pristupivši uhvatiše se za noge Njegove i pokloniše mu se. Tada reče im Isus: Ne bojte se; idite te javite braći mojoj neka idu u Galileju; i tamo će me videti."

Hristov prvi posao na Zemlji posle vaskrsenja bio je da osvedoči svoje učenike u svoju neumanjenu ljubav i nežno staranje za njih. Da bi ih uverio da je On njihov živi Spasitelj, da je slomio okove groba i da neprijatelj - smrt - nije mogao duže da Ga zadrži; da bi im otkrio da ima isto srce ljubavi, kao kad je bio sa njima kao njihov ljubljeni Učitelj, često im se javljao. Želeo je da ih još više stegne svezama ljubavi. Idite, recite mojoj braći, rekao je On, da se sretnu sa mnom u Galileji.

Kada su čuli o ovom sastanku, tako pouzdano zakazanom, učenici su počeli da razmišljaju o Hristovim rečima kojima je predskazao svoje vaskrsenje. Ali još uvek nisu se radovali. Nisu mogli odagnati svoje sumnje i zbunjenost. Čak i kada su žene izjavile da su

videle Gospoda, učenici nisu hteli da poveruju. Smatrali su da su obmanute.

Nevolja kao da se gomilala jedna za drugom. Šestog dana sedmice videli su kako je njihov Učitelj umro; prvog dana sledeće sedmice bili su lišeni Njegovog tela i bili optuženi da su ga ukrali da bi prevarili narod. Izgubili su nadu da će ikada ispraviti r}ave utiske koji su se sve više učvršćivali protiv njih. Plašili su se neprijateljstva sveštenika i gneva naroda. Čeznuli su za Isusovim prisustvom koji im je pomagao u svakoj nevolji.

Često su ponavljali reči: "A mi se nadasmo da je On Onaj koji će izbaviti Izrailja." Usamljeni i tužna srca sećali su se Njegovih reči: "Jer kad se ovako radi od sirova drveta, šta će biti od suha?" (Luka 24,21; 23,31) Sastali su se u gornjoj sobi, zatvorili i osigurali vrata, svesni da sudbina njihovog ljubljenog Učitelja u svako doba može postati i njihova.

A sve ovo vreme mogli su se radovati saznanju da je Spasitelj vaskrsnuo. Marija je stajala u vrtu i plakala dok je Isus bio upravo pored nje. Oči su joj bile toliko zamagljene suzama da Ga nije mogla prepoznati. A i srca učenika bila su tako puna bola da nisu verovali vesti an}ela ili rečima samoga Hrista.

Koliko je mnogo danas onih koji još uvek postupaju onako kao što su učenici postupali! Koliko je mnogo onih koji kao Marija očajnički uzvikuju: "Uzeše Gospoda mojega . . . i ne znam gde ga metnuše!" Kolikima bi mogle biti upućene Spasiteljeve reči: "Što plačeš? Koga tražiš?" On je kraj njih, ali njihove oči zamagljene suzama ne raspoznaju Ga. On im govori, ali oni ne razumeju.

O, kad bi pognuta glava mogla da se podigne, kada bi oči mogle da se otvore da Ga posmatraju, kada bi uši mogle da slušaju Njegov glas! "Idite brže te kažite učenicima Njegovim da je ustao iz mrtvih." Naložite im da ne gledaju Josifov novi grob koji je bio zatvoren velikim kamenom i zapečaćen rimskim pečatom. Hristos nije tamo. Neka ne gledaju prazan grob. Neka ne tuguju kao oni koji su bez nade i pomoći. Isus živi, i zato što On živi i mi ćemo živeti. Iz zahvalnih srca, sa usana dodirnutih svetom vatrom, neka odjekne radosna pesma: Hristos je vaskrsnuo! On živi da posreduje za nas. Uhvati se za ovu nadu i ona će držati dušu kao siguran, oproban lenger. Veruj i videćeš slavu Božju.

PUT U EMAUS

(Luka 24,13-33)

Kasno posle podne, na dan vaskrsenja, dva učenika putovala su putem prema Emausu, malom gradu udaljenom oko trinaest kilometara od Jerusalima. Ovi učenici nisu imali istaknuto mesto u Hristovom delu, ali istinski su verovali u Njega. Došli su u grad da proslave Pashu i bili veoma zbunjeni doga}ajima koji su se nedavno zbili. Čuli su vesti tog jutra o uklanjanju Hristovog tela iz groba, kao i izveštaj žena koje su videle an}ele i srele Isusa. Sada su se vraćali svojim domovima da razmišljaju i da se mole. Te večeri žalosno su koračali svojim putem, obnavljajući u razgovoru prizore sa su}enja i raspeća. Nikada ranije nisu bili tako duboko razočarani. Bez nade i vere, hodali su u senci krsta.

Na svome putu nisu daleko odmakli, kada im se pridružio neki stranac, ali bili su toliko utonuli u svoju tugu i razočaranje da ga nisu bolje zagledali. Nastavili su svoj razgovor, izražavajući misli svoga srca. Razmišljali su o poukama koje je Hristos davao, koje oni kao da nisu bili sposobni da shvate. Dok su razgovarali o doga}ajima koji su se zbili, Isus je čeznuo da ih uteši. Video je njihovu tugu; razumeo je te oprečne, zbunjujuće zamisli koje su u njihove umove uvodile misao: Može li taj čovek koji je dopustio da Ga tako ponize biti Hristos? Plakali su, jer nisu mogli da savladaju svoj bol. Isus je znao da su njihova srca ljubavlju povezana sa Njim, pa je čeznuo da obriše njihove suze i ispuni ih radošću i veseljem. Ali, najpre mora da im da pouke koje neće nikada zaboraviti.

"A On im reče: Kakav je to razgovor koji imate me}u sobom idući i što ste neveseli? I jedan po imenu Kleopa, odgovarajući reče mu: Zar si Ti jedan od crkvara u Jerusalimu koji nisi čuo šta je u njemu bilo ovih dana?" Ispričali su Mu o svom razočarenju zbog svog Učitelja "koji beše prorok, silan u delu i u reči pred Bogom i pred svim narodom", ali "glavari sveštenički i knezovi naši", govorili su oni, "predadoše ga . . . te se osudi na smrt, i razapeše ga". Sa srcem stegnutim od razočarenja i drhtavim usnama dodali su: "A mi se nadasmo da je On Onaj koji će izbaviti Izrailj; ali svrh svega toga ovo je danas treći dan kako to bi."

Neobično je da se učenici nisu setili Hristovih reči i shvatili da je On predskazao doga}aje koji će se zbiti! Nisu shvatili da će se poslednji deo Njegovog otkrivenja isto tako stvarno ispuniti kao i njegov prvi deo, da će trećeg dana ustati. To je bio deo koji nisu smeli da zaborave. Sveštenici i poglavari to nisu zaboravili. "Sutradan pak po petku sabraše se glavari sveštenički i fariseji kod Pilata, i rekoše: Gospodaru! Mi se opomenusmo da ovaj laža kaza još za života: Posle tri dana ustaću" (Matej 27,62.63). Ali učenici se nisu sećali ovih reči.

"I On im reče: O bezumni i sporoga srca za verovanje svega što govoriše proroci! Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da u}e u slavu svoju?" Učenici su se pitali ko bi mogao da bude ovaj stranac, koji je prodro u samu njihovu dušu i koji govori sa takvom ozbiljnošću, nežnošću, saosećanjem i sa tako puno nade. Prvi put otkako je Hristos izdat, počeli su da se okrepljuju nadom. Često su ozbiljno pogledali svoga saputnika i pomislili da su Njegove reči baš one reči koje bi Hristos izgovorio. Bili su ispunjeni divljenjem i njihova srca su počela da kucaju u radosnom iščekivanju.

Počevši od Mojsija, pravoga početka biblijske istorije, Hristos je iz celog Pisma izlagao ono što se odnosilo na Njega. Da im se odmah otkrio, njihova srca bi bila zadovoljna. U punini svoje radosti ni za čim više ne bi težili. Me}utim, bilo je neophodno da shvate sve ono što se odnosilo na Njega u slikama i svedočanstvima Staroga zaveta. Na tome treba da bude zasnovana njihova vera. Hristos nije učinio nikakvo čudo da bi ih osvedočio, jer je Njegov prvi posao bio da objasni Pismo. Njegovu smrt su smatrali uništenjem svih svojih nada. Sada im je iz proroka pokazao da je to upravo najjači dokaz za njihovu veru.

Poučavajući ove učenike, Isus je pokazao važnost Starog zaveta kao svedočanstva o Njegovoj misiji. Mnogi koji sebe nazivaju religioznima, danas odbacuju Stari zavet, tvrdeći da on više nema nikakve vrednosti. Ali to nije Hristovo učenje. On je toliko cenio njegovu vrednost da je jednom prilikom rekao: "Ako ne slušaju Mojsija i proroke, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati" (Luka 16,31).

Od Adamovih dana sve do završnih prizora ovoga vremena, Hristov glas govori preko patrijaraha i proroka. Spasitelj je otkriven u Starom isto tako jasno kao i u Novom zavetu. Svetlost iz proročke prošlosti ističe Hristov život i učenje Novog zaveta sa takvom jasnoćom i lepotom. Hristova čuda dokaz su Njegovog božanstva, ali jači dokaz da je On otkupitelj sveta nalazi se u pore}enju proročanstava Staroga zaveta sa istorijom Novoga zaveta.

Obrazlažući proročanstva Hristos je svojim učenicima dao pravo saznanje o tome zašto je došao me}u ljude. Njihova iščekivanja Mesije koji treba da zauzme presto i carsku vlast u skladu sa željama ljudi bila su pogrešna. To se ne bi uskladilo sa pravilnim shvatanjem Njegovog spuštanja sa najvišeg na najniži položaj koji se može zauzeti. Hristos je želeo da pojmovi Njegovih učenika u svakoj pojedinosti budu čisti i istiniti. Oni u potpunosti moraju shvatiti čašu patnje koja Mu je bila dodeljena. Pokazao im je da je strašan sukob, koji sada još nisu mogli razumeti, bio ispunjenje zaveta učinjenog pre nego što su položeni temelji svetu. Hristos mora da umre kao što mora da umre svaki prestupnik Zakona ako nastavi da greši. Sve ovo mora da se zbude, ali ne treba da se završi porazom, već slavnom, večnom pobedom. Isus im je rekao da je neophodno uložiti svaki napor da bi se svet spasao od greha. Njegovi sledbenici moraju da žive kao što je On živeo, da sa istrajnim naporima rade kao što je On radio.

Hristos je ovako razgovarao sa svojim učenicima, otvarajući im um za razumevanje Pisma. Učenici su bili umorni, ali razgovor nije jenjavao. Sa Spasiteljevih usana silazile su reči života i sigurnosti. Ali oči su im još uvek bile zatvorene. Dok im je govorio o razorenju Jerusalima, posmatrali su osu}eni grad sa suzama. Me}utim, još uvek nisu ni naga}ali ko je ovaj njihov saputnik. Nisu ni pomišljali da najvažnija ličnost njihovog razgovora korača kraj njih, jer je Hristos ukazivao na sebe kao na drugu osobu. Mislili su da je On jedan od onih koji su prisustvovali velikom prazniku i koji se sada vraća svome domu. Hodao je isto tako pažljivo kao i oni preko grubog stenja, zastajući povremeno zajedno sa njima da se malo odmori. Tako su napredovali planinskom stazom, dok je Onaj, koji će uskoro zauzeti položaj sa desne strane Bogu, i koji je mogao reći: "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji" hodao pored njih. (Matej 28,18).

Dok su tako putovali, Sunce je počelo da zalazi i pre nego što su putnici stigli do svoga mesta počinka, radnici na poljima napuštali su svoj posao. Kada su učenici hteli da u}u u svoj dom, izgledalo je kao da stranac želi da nastavi svoj put. Me}utim, učenici su osećali da ih On privlači. Njihove duše čeznule su da čuju još više od Njega. "Ostani s nama", rekli su. Izgledalo je kao da nije prihvatio poziv, ali navaljivali su na Njega, uporno Ga moleći: "Jer je dan nagao, i blizu je noć." Hristos je popustio njihovom preklinjanju "i u}e s njima da noći".

Da učenici nisu bili uporni u svom pozivu, ne bi saznali da je njihov saputnik bio vaskrsli Gospod. Hristos nikada nikome ne nameće svoje društvo. On se zanima za one kojima je potreban. Rado će ući u najskromniji dom i razveseliće najponiznije srce. Ali ako su ljudi isuviše ravnodušni prema nebeskom Gostu ili Ga ne traže da ostane sa njima, On će produžiti dalje. Tako se mnogi suočavaju sa velikim gubitkom. Oni Hrista neće upoznati ništa bolje nego učenici dok su sa Njim išli putem.

Uskoro je bio pripremljen jednostavni večernji obrok od hleba. Stavljen je pred gosta koji je zauzeo mesto u pročelu stola. Ispružio je svoje ruke da blagoslovi hranu. Učenici su ustuknuli od iznena}enja. Njihov saputnik pruža ruke na potpuno isti način kao što je to činio njihov Učitelj. Ponovo su pogledali i gle, zapažaju na

Njegovim rukama tragove od klinova. Obojica su odjednom uzviknuli: To je Gospod Isus! On je vaskrsao iz mrtvih!

Ustali su da Mu se bace pred noge i da Mu služe, ali On je iščezao iz njihovog pogleda. Pogledali su na mesto koje je zauzimao Onaj čije je telo nedavno položeno u grob i rekli jedan drugome: "Ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?"

Sa ovom velikom vesti koju je trebalo saopštiti nisu mogli da sede i pričaju. Umora i gladi je nestalo. Ostavljajući netaknutim svoj obrok, puni radosti odmah su opet krenuli putem kojim su došli, žureći da radosne vesti saopšte učenicima u gradu. Na nekim deonicama put nije bezbedan, ali penjali su se uz strma mesta, klizeći preko glatkog stenja. Nisu videli, nisu znali da imaju zaštitu Onoga koji je ovim putem putovao sa njima. Sa svojim putničkim štapom u ruci, žurno su išli, želeći da idu brže nego što su mogli. Izgubili su stazu i ponovo je našli. Ponekad su trčali, ponekad spoticali, išli su napred, sa svojim nevidljivim Saputnikom koji ih je pratio celim putem.

Noć je mračna, ali obasjavalo ih je Sunce pravde. Srca su htela da im iskoče od radosti. Činilo im se kao da su u novom svetu. Hristos je živi Spasitelj. Oni za Njim više ne tuguju kao za mrtvim. Hristos je ustao - stalno su ponavljali. To je vest koju su nosili žalosnima. Morali su da im ispričaju divan doga}aj sa puta u Emaus. Morali su da ispričaju ko im se usput pridružio. Oni su nosili najveću vest koja je ikada data svetu, radosnu vest na koju se oslanjaju nade ljudske porodice za vreme i za večnost.

"MIR VAM"

(Luka 24,33-48; Jovan 20,19-29)

Stigavši do Jerusalima, dva učenika prošla su kroz istočnu kapiju koja je za vreme praznika otvorena noću. Kuće su utonule u mrak i tišinu, ali putnici su išli svojim putem uzanim ulicama osvetljenim svetlošću izlazećeg Meseca. Pošli su u gornju sobu u kojoj je Isus proveo trenutke poslednje večeri pre svoje smrti. Znali su da će ovde pronaći svoju braću. Iako je bilo kasno, znali su da učenici neće zaspati dok pouzdano ne doznaju šta se dogodilo sa telom njihovog Gospoda. Vrata sobe bila su čvrsto zaključana. Zakucali su da ih puste, ali nije bilo odgovora. Sve je bilo mirno. Tada su kazali svoja imena. Vrata su pažljivo otključana, ušli su, a još Jedan, Nevidljivi, ušao je sa njima. Zatim su vrata ponovo zaključana da ne bi ušle uhode.

Putnici su zatekli sve prisutne iznena}ene i uzbu}ene. Glasovi onih u prostoriji naglo su se slili u zahvalnost i slavljenje, govoreći: "Zaista ustade Gospod, i javi se Simonu." Tada su dva putnika, zadihani od žurbe kojom su putovali, iskazali zadivljujući izveštaj o tome kako im se Isus otkrio. Upravo su završili, a neki su kazali da ne mogu da poveruju u to, jer je isuviše dobro da bi bilo istinito, kada, gle, jedna druga Osoba stade pred njih. Svako oko bilo je prikovano za Stranca. Niko nije zakucao da u}e. Nisu se čuli nikakvi koraci. Učenici su bili iznena}eni i pitali se šta to znači. Tada su čuli glas koji je mogao biti samo glas njihovog Učitelja. Jasno i razgovetno sa Njegovih usana sišle su reči: "Mir vam."

"A oni se uplašiše, i poplašeni budući, mišljahu da vide duha. I reče im: Šta se plašite, i zašto takve misli ulaze u srca vaša? Vidite ruke moje i noge moje: Ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam. I ovo rekavši pokaza im ruke i noge."

Posmatrali su ruke i noge surovo povre}ene grubim klinovima. Prepoznali su Njegov glas koji nije bio sličan nijednom drugom koji su ikada čuli. "I dok oni još ne verovahu od radosti i ču}ahu se, reče im: Imate li ovde što za jelo? I oni mu daše komad ribe pečene, i meda u satu. I uzevši izjede pred njima." "Onda se učenici obradovaše videvši Gospoda." Vera i radost zauzele su mesto neverstvu, i tako dubokim osećanjima koje reči ne mogu izraziti priznavali su svoga vaskrslog Spasitelja.

Prilikom Isusovog ro}enja an}eo je objavio: Mir na Zemlji i me}u ljudima dobra volja. A sada prilikom Njegove prve pojave me}u učenicima nakon vaskrsenja, Spasitelj im se obratio blagoslovenim rečima: "Mir vam!" Isus je uvek spreman da nazove mir dušama koje su opterećene sumnjama i strahovima. On čeka da Mu otvorimo vrata srca i kažemo: Ostani sa nama. On kaže: "Evo, stojim na vratima i kucam, ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom" (Otkrivenje 3,20).

Isusovo vaskrsenje bilo je slika konačnog vaskrsenja svih koji su počinuli u Njemu. Lik vaskrslog Spasitelja, Njegovo ponašanje, Njegov govor, sve je to bilo poznato učenicima. Kao što je Isus ustao iz mrtvih, tako će i oni koji spavaju u Njemu ponovo ustati. Mi ćemo znati svoje prijatelje onako kao što su učenici poznavali Isusa. Oni mogu biti izobličeni, bolesni ili unakaženi u ovozemaljskom životu, ali ustaće u savršenom zdravlju i lepoti; ipak će se u proslavljenom telu savršeno sačuvati osobenost njihove ličnosti. Tada ćemo spoznati ono što sada posmatramo kao u zagonetki (1. Korinćanima 13,12). U licu koje će se blistati svetlošću koja zrači sa Isusovog lica, prepoznaćemo crte lica onih koje volimo.

Kad se sreo sa svojim učenicima, Isus ih je podsetio na reči koje im je govorio pre svoje smrti, da sve što je pisano o Njemu u Mojsijevom zakonu i u prorocima i u psalmima mora da se ispuni. "Tada im otvori um da razumeju pismo. I reče im: Tako je pisano, i tako je trebalo da Hristos postrada i da ustane iz mrtvih treći dan; i da se propoveda pokajanje u ime Njegovo i oproštenje greha po svim narodima počevši od Jerusalima. A vi ste svedoci ovome."

Učenici su počeli da shvataju prirodu i obim svoga posla. Trebalo je da objave svetu divne istine koje im je Hristos poverio. Doga}aji iz Njegovog života, Njegova smrt i vaskrsenje, proročanstva koja su ukazivala na ove doga}aje, svetost Božjeg zakona, tajne plana spasenja, Isusova moć da oprašta grehe - svemu ovome bili su svedoci pa je trebalo da to objave svetu. Trebalo je da objave Jevan}elje mira i spasenja koje se dobija pokajanjem i Spasiteljevom silom.

"I ovo rekašvi dunu, i reče im: Primite Duh sveti. Kojima oprostite grehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se." Sveti Duh se nije još potpuno pokazao, jer Hristos još nije bio proslavljen. Obilnije davanje Duha usledilo je tek nakon Hristovog vaznesenja. Sve dok ovo nisu primili učenici nisu mogli da ispune nalog da propovedaju Jevan}elje svetu. Duh je sada dat sa naročitim ciljem. Učenici nisu mogli da ispunjavaju poverene dužnosti u Crkvi, sve dok ih Hristos nije nadahnuo svojim Duhom. Poverio im je najsvetije zaveštanje i želeo da uvide činjenicu da se ovo delo bez Svetoga Duha ne može izvršiti.

Sveti Duh je dah duhovnog života u duši. Davanje Duha je davanje Hristovog života. On ispunjava primaoca Hristovim osobinama. Samo oni koji su tako poučeni od Boga, u kojima deluje Sveti Duh i u čijem životu se ispoljava Hristov život, treba da stoje kao predstavnici ljudi i služe za dobrobit Crkve.

"Kojima oprostite grehe", rekaoje Hristos, "oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se". Hristos ovde ne daje nikakvu slobodu nijednom čoveku da izriče sud nad drugima. U Besedi na gori On je to zabranio. To pravo pripada samo Bogu. Me}utim, organizovanoj Crkvi, On daje odgovornost za svakog čoveka. Prema onima koji padnu u greh Crkva ima dužnost da opominje, poučava i ako je moguće obnavlja. "Pokaraj, zapreti, umoli", kaže Gospod, "sa svakim snošenjem i učenjem" (2. Timotiju 4,2). Postupaj verno sa onima koji greše. Opominji svaku dušu koja je u opasnosti. Ne ostavljaj nikoga da vara sebe samoga. Nazovi greh njegovim pravim imenom. Objavi šta je Bog rekao o laganju, kra}i, idolopoklonstvu i svakom drugom zlu. "Oni koji takva zla čine neće naslediti carstva Božjega" (Galatima J,21). Ako uporno ostanu u grehu, osudu koju ste im izneli iz Božje reči, Nebo će proglasiti nad njima. Opredeljujući se za greh oni se odriču Hrista; Crkva mora da pokaže da ne odobrava njihova dela ili će i sama obeščastiti svoga Gospoda. Ona o grehu mora kazati šta Bog govori o njemu. Ona mora da postupi sa njim po Božjem uputstvu i njeno delovanje biće potvr}eno na nebu. Onaj koji prezire autoritet Crkve, prezire i autoritet samoga Hrista.

Me}utim, postoji i svetlija strana slike. "Kojima oprostite grehe, oprostiće im se." Neka nam ova misao uvek bude na umu. U radu za zabludele neka svako oko bude upravljeno na Hrista. Neka se pastiri nežno staraju za stado Gospodnje paše. Neka onima koji greše govore o Spasiteljevoj milosti koja prašta. Neka bodre grešnika da se pokaje i veruju u Onoga koji može da oprosti. Neka na osnovu Božje reči izjave: "Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše i očisti nas od svake nepravde" (1. Jovanova 1,9). Svi koji se pokaju imaju čvrsto obećanje: "Opet će se smilovati na nas; pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grehe njihove" (Mihej 7,19).

Neka Crkva sa zahvalnim srcem prihvati pokajanje grešnika. Neka se onaj koji se kaje izvede iz mraka neverstva u svetlost vere i pravde. Neka se njegova drhtava ruka stavi u ruku Isusove ljubavi. Takvo praštanje potvr}uje Nebo.

Jedino u ovom smislu Crkva ima vlast da oprašta grešniku. Oproštenje greha može se dobiti samo Hristovim zaslugama. Nijednom čoveku, nijednom skupu ljudi, nije data vlast da oslobodi dušu krivice. Hristos je zadužio svoje učenike da propovedaju oproštenje od greha u Njegovo ime svim narodima, ali oni sami nisu bili ovlašćeni da uklone nijednu mrlju greha. Isusovo ime je jedino "jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bi se mi mogli spasti" (Dela 4,12).

Kada se Isus prvi put sastao sa učenicima u gornjoj sobi, Toma nije bio sa njima. On je čuo vest od drugih i dobio mnoštvo dokaza da je Isus ustao, ali njegovo srce bilo je ispunjeno utučenošću i neverstvom. Kada je čuo kako učenici govore o zadivljujućem javljanju vaskrslog Spasitelja, to ga je samo bacilo u još dublje očajanje. Ako je Isus zaista ustao iz mrtvih, tada više ne može biti nade u stvarno zemaljsko carstvo. A i pomisao da se njegov Učitelj javio svim učenicima osim njemu, vre}ala je njegovu taštinu. Odlučio je da ne veruje i cele sedmice mučila ga je potištenost koja se činila sve mračnijom nasuprot nadi i veri njegove braće.

Tokom ovog vremena stalno je izjavljivao: "Dok ne vidim na rukama Njegovim rana od klina, i ne metnem prsta svojega u rane od klina, i ne metnem ruke svoje u rebra njegova; neću verovati."

Nije želeo da gleda očima svoje braće ili pokaže veru koja bi zavisila od njihovog svedočanstva. Usrdno je voleo svoga Gospoda, ali je dopustio da ljubomora i neverstvo ovladaju njegovim umom i srcem.

Izvestan broj učenika od poznate gornje sobe načinili su svoj privremeni dom i uveče su se svi, osim Tome, tu okupljali. Jedne večeri Toma je odlučio da se sastane sa ostalima. I pored svog neverstva, imao je neodre}enu nadu da su te dobre vesti istinite. Dok su večerali, učenici su pričali o dokazima koje im je Hristos izneo iz proročanstava. "Do}e Isus kad bejahu vrata zatvorena, i stade me}u njima i reče: Mir vam."

Okrenuvši se Tomi kazao je: "Pruži prst svoj amo i vidi ruku moju, i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi neveran nego veran." Ove reči pokazuju da je On poznavao Tomine misli i reči. Sumnjičavi učenik znao je da nijedan od njegovih drugova nije video Isusa sedmicu dana. Nisu mogli da ispričaju Učitelju o njegovom neverovanju. U Onome koji je stajao pred njim prepoznao je svoga Gospoda. Nije želeo nikakve dalje dokaze. Srce je htelo da mu iskoči od radosti pa se bacio pred Isusove noge sa uzvikom: "Gospod moj i Bog moj."

Isus je prihvatio njegovo priznanje, ali je nežno ukorio njegovo neverovanje: "Pošto me vide verovao si; blago onima koji ne videše i verovaše." Tomina vera bila bi Hristu mnogo milija da je bio voljan da poveruje svedočanstvu svoje braće. Kada bi sada svet sledio Tomin primer, niko ne bi verovao u spasenje, jer svi koji prime Hrista moraju to da učine na osnovu svedočanstva drugih.

Mnogi koji sumnjaju pravdaju se ističući da bi verovali kada bi imali takav dokaz kakav je Toma imao od svojih drugova. Oni ne shvataju da imaju mnogo više od takvog dokaza. Mnogi koji kao Toma čekaju da se otklone svi uzroci sumnje, neće nikada ostvariti svoju želju. Postepeno se učvršćuju u neverovanju. Oni koji se vaspitavaju da posmatraju mračnu stranu, da gun}aju i da se žale, ne znaju šta čine. Oni seju seme sumnje i moraće da žanju žetvu sumnje. U vreme kada su vera i poverenje najneophodniji, mnogi će se naći nemoćni da se nadaju i veruju.

U svom postupanju sa Tomom, Isus je pružio pouku svojim sledbenicima. Njegov primer pokazuje kako treba da postupamo sa onima čija je vera slaba i koji ističu svoje sumnje. Isus nije zasipao Tomu prekorima niti je stupio u raspravu sa njim. Sam se otkrio njemu koji je sumnjao. Toma je bio veoma nerazuman u odre}ivanju uslova svoje vere, ali je Isus, svojom velikodušnom ljubavlju i obzirom porušio sve prepreke. Neverovanje se retko pobe}uje prepirkom. Tada ono prelazi u samoodbranu, nalazeći podatke u svoju korist i opravdanja. Ali neka se Isus u svojoj ljubavi i milosti otkrije kao raspeti Spasitelj, pa će se sa mnogih usana, koje su se protivile, čuti Tomino priznanje "Gospod moj i Bog moj".

JOŠ JEDNOM KRAJ MORA

(Jovan 21,1-22)

Isus je odredio da se sa svojim učenicima sretne u Galileji i ubrzo nakon pashalne sedmice, oni su tamo usmerili svoje korake. Njihovo odsustvovanje iz Jerusalima za vreme praznika tumačilo bi se kao neverstvo i jeres, stoga su ostali do njegovog kraja; ali čim je prošao, radosno su se vratili u zavičaj da se po Spasiteljevom uputstvu sretnu s Njim.

U društvu je bilo sedam učenika. Bili su obučeni u skromnu ribarsku odeću; siromašni u svetovnim dobrima, bili su bogati u poznavanju i primenjivanju istine, što im je u očima Neba davalo najviši položaj kao učitelja. Oni nisu bili učenici u proročkim školama, ali ih je tri godine poučavao najveći Vaspitač za koga je svet ikada znao. Pod Njegovim poukama, postali su plemeniti, razboriti i uzdignuti, oru}a preko kojih su ljudi mogli biti dovedeni u poznanje istine.

Hristos je mnogo vremena svoje službe provodio pored Galilejskog mora. Kada su se učenici okupili na mestu na kome verovatno neće biti uznemiravani, shvatili su da ih okružuju uspomene na Isusa i Njegova moćna deda. Na ovom moru, Isus je hodao po ogromnim talasima da ih spase, kada su njihova srca bila ispunjena strahom, a žestoka bura hitala da ih uništi. Ovde je oluja utišana Njegovom rečju. Pred očima im se pružala obala na kojoj je nahranjeno više od deset hiljada osoba sa nekoliko malih hlebova i riba. Nedaleko je bio Kapernaum, mesto nebrojenih čuda. Dok su učenici gledali ovaj prizor njihovi umovi ispunjavali su se Spasiteljevim rečima i delima.

Veče je bilo prijatno, a Petar koji je još uvek voleo čamce i ribolov, predložio je da se otisnu na more i bace mreže. Svi su bili spremni da se pridruže ovoj zamisli. Nedostajala im je hrana i odeća, pa bi im u tome pomogao uspešni noćni ribolov. Otisnuli su se u svom čamcu, ali ništa nisu ulovili. Cele noći su teško radili, ali bez uspeha. U toku tih zamornih sati razgovarali su o svom odsutnom Gospodu i sećali se divnih doga}aja iz Njegove službe kraj mora kojima su bili svedoci. Raspravljali su o svojoj budućnosti i ožalostili se zbog izgleda koji su bili pred njima.

Sve vreme jedan usamljeni posmatrač na obali pratio ih je svojim pogledom, dok je sam ostao nevidljiv. Najzad je zora zarudela. Čamac je bio malo udaljen od obale i učenici su na njoj videli nekog stranca koji im se obratio pitanjem: "Deco, e da li što imate za jelo?" Kada su odgovorili: "Nemamo", "a On reče: Bacite mrežu s desne strane la}e, i naći ćete. Onda baciše, i već ne mogahu izvući od mnoštva ribe".

Jovan je prepoznao stranca i doviknuo Petru: "To je Gospod." Petar je bio toliko ushićen i tako radostan da se u svojoj revnosti bacio u vodu i uskoro je stajao pored svoga Učitelja. Drugi učenici došli su u svom čamcu, vukući mrežu sa ribom. "Kad dakle iza}oše na zemlju, videše oganj naložen i na njemu metnutu ribu i hleb."

Bili su isuviše iznena}eni da bi upitali odakle potiče vatra i hrana. "Isus im reče: Prinesite od ribe što sad uhvatiste." Petar je požurio do mreže koju je bacio i pomogao svojoj braći da je izvuku na obalu. Pošto su završili posao i izvršili pripremu, Isus je pozvao učenike da do}u i obeduju. Dok im je lomio i delio hranu, sva sedmorica su Ga prepoznala i priznala. čudo kada je na obronku brega nahranio pet hiljada ljudi sada se obnovilo u njihovom umu; ali obuzelo ih je strahopoštovanje, pa su u tišini, netremice gledali svoga vaskrslog Spasitelja.

Živo su se sećali prizora kraj mora kada ih je Isus pozvao da Ga slede. Sećali su se kako su se na Njegovu zapovest otisli na dubinu i tada bacili svoju mrežu, pa je ulov bio toliko bogat da se mreža čak i cepala. Tada ih je Isus pozvao da napuste svoje ribarske čamce i obećao da će ih učiniti lovcima ljudi. Opet je učinio čudo da bi ovaj prizor osvežio u njihovom umu i produbio njegovo značenje. Njegov postupak bio je obnova naloga učenicima. Pokazao im je da smrt Učitelja nije umanjila obavezu da obavljaju posao koji im je odredio. Iako su bili lišeni Njegovog ličnog društva i sredstava za život od ranijeg zanimanja, vaskrsli Spasitelj će još uvek voditi brigu o njima. Dok rade Njegov posao, On će zadovoljavati njihove potrebe. Isus je imao cilj kada im je naložio da svoju mrežu bace sa desne strane la}e. Sa te strane On je stajao na obali. To je bila strana vere. Ako rade u zajednici sa Njim, sjedinjujući svoje ljudske napore sa Njegovom božanskom silom, uspeh ne može izostati.

Hristos je morao da pruži još jednu pouku koja se odnosila naročito na Petra. To što se Petar odrekao svoga Gospoda bilo je u sramnoj suprotnosti sa njegovim ranijim izjavama o odanosti. Osramotio je Hrista i izazvao nepoverenje svoje braće. Smatrali su da mu neće biti dopušteno da me}u njima opet zauzme raniji položaj, a i on sam osećao je da je proigrao svoje poverenje. Pre nego što će biti pozvan da ponovo preuzme svoju apostolsku službu, on će pred svima morati da dokaže svoje pokajanje. Bez ovoga, njegov greh, iako se zbog njega pokajao, mogao bi uništiti njegov uticaj kao Hristovog sluge. Spasitelj mu je pružio priliku da ponovo stekne poverenje svoje braće i koliko je god moguće otkloni sramotu koju je naneo Jevan}elju.

Ova pouka upućena je svim Hristovim sledbenicima. Jevan}elje ne pravi nagodbu sa grehom. Ono ne može da opravda greh. Tajni gresi u tajnosti treba da se ispovedaju Bogu; ali za javni greh zahteva se javno priznanje. Sramota zbog greha koji je učinio učenik, prebacuje se Hristu. On izaziva likovanje Sotone i spoticanje kolebljivih duša. Davanjem dokaza o pokajanju, učenik - koliko to leži u njegovoj moći - treba da otkloni ovu sramotu.

Dok su Hristos i učenici zajedno jeli kraj obale, Spasitelj je ukazujući na njegovu braću rekao Petru: "Simone Jonin! Ljubiš li me više nego ovi?" Petar je jednom izjavio: "Ako se i svi sablazne o tebe, ja se neću nikad sablazniti" (Matej 26,33). Me}utim, sada je dao verniju ocenu o sebi. "Da, Gospode!", rekao je, "ti znaš da te ljubim". Nije vatreno uveravao da je njegova ljubav veća od ljubavi njegove braće. Nije izražavao svoje mišljenje o svojoj odanosti. On poziva Onoga koji može da čita sve pobude da prosudi njegovu iskrenost: "Ti znaš da te ljubim." Isus mu nalaže: "Pasi jaganjce moje."

Opet je Isus kušao Petra ponavljajući svoje ranije reči: "Simone Jonin! Ljubiš li me?" Ovoga puta nije upitao Petra da li Ga više voli od svoje braće. Drugi odgovor je bio kao i prvi oslobo}en preteranog uveravanja: "Da, Gospode! Ti znaš da te ljubim." Isus mu je rekao: "Pasi ovce moje." Još jedanput Isus postavlja to bolno pitanje: "Simone Jonin! Ljubiš li me?" Petar se ožalostio, pomišljajući da Isus sumnja u njegovu ljubav. Znao je da njegov Gospod ima razloga da mu ne veruje, pa je sa bolom u srcu odgovorio: "Gospode! Ti sve znaš, Ti znaš da te ljubim." Isus mu je opet rekao: "Pasi ovce moje."

Tri puta se Petar javno odrekao svoga Gospoda i tri puta je Isus dobio od njega čvrsto uveravanje o njegovoj ljubavi i privrženosti upućujući to oštro pitanje kao oštru strelu njegovom ranjenom srcu. Pred okupljenim učenicima Isus je otkrio Petrovo duboko pokajanje i pokazao kako se korenito ponizio nekada hvalisavi učenik.

Petar je po svojoj prirodi bio žustar i nagao pa je Sotona iskoristio ove osobine da ga obori. Neposredno pre Petrovog pada Isus je rekao: "Evo vas ište Sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; i ti kadgod obrativši se utvrdi braću svoju" (Luka 22,31.32). To vreme sada je došlo i Petrov preobražaj bio je očevidan. Gospodnja neposredna pitanja nisu izazvala nijedan žustar, samouveren odgovor, pa je zbog svoje poniznos-

ti i pokajanja, Petar bio bolje nego ikada pripremljen da deluje kao pastir stadu.

Prvi posao koji je Hristos poverio Petru, vraćajući ga u tu službu, bio je da pase jaganjce. To je bio posao za koji je Petar imao malo iskustva. On će zahtevati veliko staranje i nežnost, mnogo strpljenja i istrajnosti. Bio je pozvan da služi onima koji su bili mladi u veri, da poučava neuke, da im otvara Svete spise i da ih vaspitava da budu korisni u Hristovoj službi. Do tada Petar nije bio podesan da to čini, pa čak i da shvati njegovu važnost. Me}utim, sada ga je Isus pozvao da vrši ovaj posao. Njegovo lično iskustvo patnje i pokajanja pripremalo ga je za ovo delo.

Pre svoga pada, Petar je uvek nepromišljeno govorio, prema trenutnoj pobudi. Uvek je bio spreman da ispravlja druge i izrazi svoje mišljenje pre nego što je jasno shvatio sebe ili ono što treba da kaže. Me}utim, obraćeni Petar bio je sasvim drukčiji. On je sačuvao svoj raniji žar, ali Hristova blagodat podešavala je njegovu revnost. Više nije bio silovit, samopouzdan i uobražen, već blag, pribran i voljan da uči. Tada je mogao da pase jaganjce, kao i ovce Hristovog stada.

Spasiteljev način postupanja sa Petrom sadržao je pouku za njega i njegovu braću. On ih je poučavao da sa prestupnikom postupaju strpljivo, saosećajno i u ljubavi koja prašta. Iako se Petar odrekao svoga Gospoda, ljubav sa kojom se Isus odnosio prema njemu nikada se nije pokolebala. Upravo takvu ljubav treba i potpastir da oseća prema ovcama i jaganjcima koji su povereni njegovom staranju. Sećajući se svoje slabosti i pada, Petar je trebalo da sa svojim stadom postupa isto tako nežno kao što je Hristos postupao sa njim.

Pitanje koje je Hristos postavio Petru bilo je značajno. Rekao je: "Ljubiš li me?" i to spomenuo kao jedini uslov za učeništvo i službu. To je najosnovniji uslov. Iako je Petar mogao da poseduje sve drugo, ipak bez Hristove ljubavi ne bi mogao biti verni pastir nad Gospodnjim stadom. Znanje, dragovoljnost, rečitost, zahvalnost i revnost, sve ovo može dobro pomoći u radu, ali bez Isusove ljubavi u srcu, rad Hristovog sluge je promašaj.

Isus je išao sam sa Petrom, jer je postojalo nešto što je želeo da saopšti samo njemu. Pre svoje smrti, Isus mu je rekao: "Kuda ja idem ne možeš sad ići za mnom, ali ćeš posle poći za mnom." Na ovo Petar je odgovorio: "Gospode! Zašto sad ne mogu ići za tobom? Dušu ću svoju položiti za te" (Jovan 13,36.37). Kada je ovo rekao nije znao do kakvih će visina i dubina ovaj put povesti Hristove noge. Petar je pao kada je došlo iskušenje, ali je opet dobio priliku da dokaže svoju ljubav prema Hristu. Da bi ga ojačao za poslednji ispit vere, Spasitelj mu je otkrio njegovu budućnost. Rekao mu je da će posle korisnog življenja, kada godine života budu iscrpile njegovu snagu, zaista slediti svoga Gospoda. Isus je rekao: "Kad si bio mlad, opasivao si se sam i hodio si kuda si hteo; a kad ostariš, širićeš ruke svoje i drugi će te opasati i odvesti kuda nećeš. A ovo reče pokazujući kakom će smrti proslaviti Boga."

Isus je tako upoznao Petra sa načinom na koji će umreti; predskazao je čak i širenje njegovih ruku na krstu. Ponovo je naložio svom učeniku: "Hajde za mnom." Petar se nije obeshrabrio ovim otkrivenjem. Osećao se voljnim da pretrpi bilo koju smrt za svoga Gospoda.

Do tada je Petar znao Hrista po telu, kao što Ga mnogi danas znaju; ali nije trebalo da bude i dalje tako ograničen. On Ga ništa više nije znao nego što Ga je ranije znao družeći se sa Njim kao sa čovekom. Voleo Ga je kao čoveka, kao učitelja poslanog sa neba; sada ga je voleo kao Boga. Učio je pouku da je Hristos za Njega sve u svemu. Sada je bio pripremljen da sa svojim Gospodom učestvuje u Njegovoj službi žrtve.

Reči "hajde za mnom" za Petra su bile pune pouke. Pouka se odnosila ne samo za njegovu smrt, već i na svaki korak u njegovom životu. Do tada je Petar bio sklon da radi nezavisno. Pokušavao je da pravi planove za Božje delo, umesto da čeka i sledi Božji plan. Me}utim, nije dobio ništa time što je žurio ispred Gospoda. Isus mu je naložio: "Hajde za mnom." Nemoj trčati ispred Mene. Tada nećeš morati sam da se sukobiš sa Sotoninom vojskom. Dozvoli Mi da idem ispred tebe i neprijatelj te neće pobediti.

Dok je Petar išao pored Isusa, video je Jovana kako ih sledi. Obuzela ga je želja da dozna njegovu budućnost i "reče Isusu: Gospode! Šta će ovaj? Isus mu reče: Ako hoću da on ostane dok je ne do}em, što je tebi do toga? Ti hajde za mnom." Petar je trebalo da ima na umu da će mu njegov Gospod otkriti sve što bi za njega bilo najbolje da zna. Svako ima dužnost da sledi Hrista i da ne brine o poslu koji je odre}en drugima. Govoreći o Jovanu "ako hoću da on ostane dok ja ne do}em", Isus nije dao nikakvo čvrsto obećanje da će ovaj učenik živeti sve do Gospodnjeg drugog dodaska. On je samo potvrdio svoju vrhovnu vlast i kada bi On stvarno želeo da bude tako, to uopšte ne bi uticalo na Petrov rad. Budućnost i Jovana i Petra, bila je u rukama njihovog Gospoda. Poslušnost u hodanju za Njim bila je dužnost koju je imao svako od njih.

Koliko je danas sličnih Petru! Oni se zanimaju za poslove drugih i željni su da upoznaju njihovu dužnost, dok su sami u opasnosti da zanemare svoju. Naš posao je da gledamo na Hrista i da Ga sledimo. Mi ćemo videti pogreške u životu drugih i mane njihovog karaktera. Ljudski rod je podložan slabostima. Ali u Hristu ćemo naći savršenstvo. Posmatrajući Njega bićemo preobraženi.

Jovan je doživeo duboku starost. Bio je svedok razorenja Jerusalima i uništenja velelepnog hrama - znamenja konačnog uništenja sveta. Do svojih poznih dana Jovan je sledio svoga Gospoda. Suština njegovog svedočanstva crkvama bila je: "Ljubazni, da ljubimo jedan drugoga"; "koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji" (1. Jovanova 4,7.16).

Petar je vraćen u apostolstvo, ali čast i vlast koju je primio od Hrista nije mu dala pravo gospodarenja nad svojom braćom. Hristos je to objasnio kada je odgovorio na Petrovo pitanje: "Šta će ovaj?" Rekao mu je: "Šta je tebi do toga? Ti hajde za mnom." Petru nije ukazana čast da bude glava Crkvi. Naklonost koju je Hristos pokazao prema Petru opraštajući mu odricanje i poverivši mu da pase stado, i njegova lična vernost u idenju za Hristom, zadobili su poverenje njegove braće. Imao je veliki uticaj u crkvi. Me}utim, pouku koju mu je Hristos pružio kraj Galilejskog mora, Petar je poneo za ceo život. Pišući crkvama vo}en Svetim Duhom rekao je: "Starešine koje su me}u vama molim koji sam i sam starešina i svedok Hristova stradanja, i imam deo u slavi koja će se javiti: Pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobra srca; niti kao da vladate narodom; nego bivajte ugled stadu; i kad se javi poglavar pastirski, primićete venac slave koji neće uvenuti" (1. Petrova J,1-4).

"IDITE I NAUČITE SVE NARODE"

(Matej 28,16-20)

Stojeći udaljen samo jedan korak od svog nebeskog prestola, Hristos je dao nalog svojim učenicima: "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji." "Idite dakle i naučite sve narode." "Idite po svemu svetu i propovedajte jevan}elje svakome stvorenju" (Marko 16,1J). Ove reči često su ponavljane da bi učenici mogli da shvate njihov značaj. Nebeska svetlost trebalo je da zasija jasnim i jakim zracima nad svim stanovnicima Zemlje - nad uzvišenima i poniženima, nad bogatima i siromašnima. Trebalo je da učenici sara}uju sa svojim Otkupiteljem u delu spasavanja sveta.

Nalog je dat dvanaestorici kada se Hristos sastao sa njima u gornjoj sobi, ali ga sada treba preneti jednom većem broju. Svi vernici koji su mogli biti pozvani sastali su se na jednom brdu u Galileji. Sam Hristos pre svoje smrti odredio je vreme i mesto ovog sastanka. An}eo na grobu podsetio je učenike na Njegovo obećanje da će se sastati sa njima u Galileji. Obećanje je ponovljeno ljudima koji su se sakupili u Jerusalimu u toku pashalne sedmice, a preko njih dospelo je do mnogih usamljenih pojedinaca koji su oplakivali smrt svoga Gospoda. Sa velikim zanimanjem svi su se unapred radovali ovom razgovoru. Zaobilaznim putevima, da ne bi izazvali sumnju nepoverljivih Jevreja, stizali su iz svih pravaca na mesto sastanka. Došli su začu}ena srca, revnosno razgovarajući o novostima koje su o Hristu doprle do njih.

U odre}eno vreme, oko pet stotina ljudi sakupilo se u malim grupama na kosini brda, sa željom da doznaju sve što se moglo doznati od onih koji su videli Hrista nakon Njegovog vaskrsenja. Učenici su išli od grupe do grupe pričajući sve što su videli i čuli o Isusu, obrazlažući iz Pisma sve ono što im je On objašnjavao. Toma je ponovo pričao istoriju svoga neverovanja i govorio im kako su uklonjene njegove sumnje. Iznenada, Isus je stao me}u njih. Niko nije mogao da kaže odakle je i kako došao. Mnogi koji su bili prisutni nikada Ga ranije nisu videli, ali posmatrali su ožiljke od raspeća na Njegovim rukama i nogama; Njegovo lice bilo je kao Božje lice i kada su Ga videli, poklonili su Mu se sa dubokim poštovanjem.

Ali neki su sumnjali. Tako će uvek biti. Ima takvih koji smatraju da je teško pokazati veru i postavljaju se na stranu sumnje. Oni mnogo gube zbog svog neverstva.

To je bio jedini razgovor koji je Isus imao sa mnogim ljudima nakon svoga vaskrsenja. Došao je i rekao im govoreći: "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji." Učenici su Mu se poklonili pre no što je progovorio, ali Njegove reči, silazeći sa usana koje su u vreme smrti bile zatvorene, prožele su ih naročitom silom. On je sada bio vaskrsli Spasitelj. Mnogi me}u njima videli su Ga kako pokazuje svoju silu lečeći bolesne i pokoravajući Sotonina oru}a. Verovali su da ima silu da uspostavi svoje carstvo u Jerusalimu, silu da slomi svaki otpor, moć nad silama prirode. On je umirio razbesnele talase; hodao po zapenušanim talasima; podizao mrtve u život. Sada je izjavio da Mu je data "svaka vlast". Njegove reči uzdizale su misli Njegovih slušalaca iznad zemaljskog i prolaznog ka onome što je nebesko i večno. Bili su uzdignuti do najvišeg poimanja Njegovog dostojanstva i slave.

Hristove reči izgovorene na obronku planine proglasile su Njegovu žrtvu za čoveka potpunom i savršenom. Uslovi pomirenja bili su ispunjeni; delo za koje je došao na ovaj svet izvršeno. Bio je na putu prema Božjem prestolu, da Ga slave an}eli, poglavarstva i sile. Započeo je svoje posredničko delo. Odenut bezgraničnim

autoritetom, dao je svoj nalog učenicima: "Idite dakle i naučite sve narode", "krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka" (Matej 28,19.20).

Jevrejski narod postao je čuvar svete istine, ali farisejska nauka načinila ga je najisključivijim i verski najzanesenijim narodom u ljudskome rodu. Sve što se odnosilo na sveštenike i poglavare - njihova odeća, običaji, obredi, predanja - učinilo ih je nepodobnima da budu svetlost svetu. Jevrejski narod gledao je na sebe kao da čini ceo svet. Me}utim, Hristos je naložio svojim učenicima da objave veru i službu Bogu, koja neće imati u sebi ništa što je vezano za društvene slojeve ili zemlju, veru koja će biti prilago}ena svim narodima, svim plemenima, svim društveni slojevima.

Pre nego što je ostavio svoje učenike, Hristos je jasno prikazao prirodu svoga carstva. Podsetio ih je na ono što im je ranije govorio o njemu. Izjavio je da Njegova namera nije bila da na ovome svetu uspostavi zemaljsko, već duhovno carstvo. On nije trebalo da vlada kao zemaljski car na Davidovom prestolu. Opet im je otvorio Svete spise, ukazujući da je sve ono kroz što je prošao bilo odre}eno na nebeskom savetu izme}u Oca i Njega Samoga. Sve su to prorekli ljudi nadahnuti Svetim Duhom. Rekao je: Vidite da se zbilo što sam vam otkrio, da će Me odbaciti kao Mesiju. Obistinilo se sve što sam rekao o poniženju koje sam morao pretrpeti i smrti kojom ću umreti. Trećeg dana ponovo sam ustao. Istražujte Pisma mnogo marljivije pa ćete uvideti da se u svemu ispunilo ono što su proročanstva otkrivala o Meni.

Hristos je naložio svojim učenicima da počevši od Jerusalima izvrše posao koji im je prepustio. Jerusalim je bio pozornica na kojoj se odigralo Njegovo zadivljujuće poniženje za ljudski rod. Tu je On patio, bio odbačen i osu}en. Judeja je bila Njegov rodni kraj. Tu je, obučen u ljudsku prirodu, Isus hodao me}u ljudima, a malo je bilo onih koji su primećivali koliko je nebo bilo blizu Zemlji dok je Isus bio me}u njima. Delo apostola moralo je da otpočne u Jerusalimu. S obzirom na sve što je Hristos u njemu pretrpeo i posao koji je izvršio, a koji nije bio cenjen, učenici su mogli da traže polje koje više obećava; ali oni to nisu tražili. Isto zemljište na kome je On posejao seme istine, trebalo je da obra}uju, a to će seme izniknuti i doneti obilnu žetvu. U svome radu učenici će se susresti sa progonstvima pokrenutim ljubomorom i mržnjom Jevreja, ali to je podnosio i njihov Učitelj, pa ni oni nisu trebalo da beže od toga. Milost se prvo mora ponuditi Spasiteljevim ubicama.

U Jerusalimu je isto tako bilo mnogo onih koji su tajno poverovali u Isusa i mnogo onih koje su zaveli sveštenici i poglavari. Ovima je tako}e trebalo propovedati Jevan}elje. Trebalo je i njih pozvati na pokajanje. Trebalo je jasno izneti divnu istinu da se samo kroz Hrista može dobiti oproštenje greha. Zato što je ceo Jerusalim bio pokrenut uzbudljivim doga}ajima iz nekoliko prošlih sedmica, propovedanje Jevan}elja učiniće najdublji utisak.

Me}utim, delo nije trebado da se tu zaustavi. Ono je trebalo da se proširi do najudaljenijih granica Zemlje. Hristos je rekao svojim učenicima: Vi ste bili svedoci mog samopregornog života za ovaj svet. Vi ste svedoci mog napornog rada za Izrailj. Iako nisu želeli da do}u k Meni da bi imali život, iako su sveštenici i poglavari učinili sa Mnom ono što su hteli, iako su Me odbacili kao što je Pismo proreklo, još uvek imaju priliku da prihvate Božjeg Sina. Videli ste da bezuslovno primam sve koji su, priznajući svoje grehe došli k Meni. Onoga koji do}e k meni neću izgnati napolje. Svi koji žele mogu se pomiriti sa Bogom i dobiti večni život. Vama, svojim učenicima, poveravam ovu vest milosti. Ona treba da se odnese prvo Izrailju, a zatim svim plemenima, jezicima, narodima. Ona treba da se iznese Jevrejima i neznabošcima.

Darom Svetoga Duha učenici će primiti izvanrednu silu. Njihovo svedočanstvo trebalo je da bude potvr}eno znacima i čudima. Čuda će činiti ne samo apostoli, već i oni koji prihvate njihovu vest. Isus je rekao: "Imenom mojim izgoniće }avole; govoriće novim jezicima; uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće" (Marko 16,17.18).

Trovanje se u to vreme često primenjivalo. Nesavesni ljudi nisu oklevali da na ovaj način uklone one koji su stajali na putu njihovom vlastoljublju. Isus je znao da će time biti ugrožen život Njegovih učenika. Mnogi će smatrati da Bogu čine službu ako ubiju Njegove svedoke. On im je zato obećao zaštitu od ove opasnosti.

Učenici će imati istu silu koju je i Isus imao da leče "svaku bolest i svaku nemoć po ljudima". Lečenjem bolesti tela u Njegovo ime, svedočiće o Njegovoj sili da leči dušu (Matej 4,23; 9,6). Sada im je obećan jedan novi dar. Trebalo je da propovedaju me}u drugim narodima, pa će oni primiti silu da govore druge jezike. Apostoli i njihovi pomoćnici bili su neobrazovani ljudi, ali izlivanjem Duha na dan Pedesetnice njihov govor, bilo maternji ili strani, postao je čist, jednostavan i pravilan kako u izrazu tako i u izgovoru.

Hristos je tako svojim učenicima dao nalog. On je izvršio potpunu pripremu za nastavljanje dela i lično preuzeo odgovornost za njegov uspeh. Sve dotle dok slušaju Njegovu reč i rade povezani sa Njim, oni ne mogu doživeti neuspeh. Idite svim narodima, naložio im je. Idite do najudaljenijih krajeva Zemlje, ali znajte da ću tamo biti sa vama. Radite u veri i poverenju, jer vas nikada neću napustiti.

Spasiteljev nalog obuhvata sve vernike. On do kraja vremena obuhvata sve koji veruju u Hrista. Sudbonosna je greška misliti da delo spasavanja duša zavisi samo od rukopoloženog sveštenika. Jevan}elje je povereno svima koji dobiju nadahnuće sa neba. Svi koji primaju Hristov život odre}eni su da rade na spasavanju svojih bližnjih. Crkva je osnovana za ovakav rad i svi koji preuzimaju na sebe sveti zavet obavezuju se da postanu Hristovi saradnici.

"I Duh i nevesta govore: Do}i, i koji čuje neka govori: Do}i" (Otkrivenje 22,17). Svako ko čuje, treba da ponavlja ovaj poziv. Kakav god da je čovekov poziv u životu, njegov prvi posao treba da bude zadobijanje duša za Hrista svojim pobožnim životom. On možda neće biti sposoban da govori na skupovima, ali može da radi za pojedince. Njima može da prenosi pouke koje je primio od svog Gospoda. Sveštenička služba ne sastoji se samo od propovedanja. Svešteničku službu vrše oni koji olakšavaju patnje bolesnih i nevoljnih, pomažući oja}enima, govoreći reči utehe potištenima i malovernima. Blizu i daleko nalaze se duše opterećene osećanjem krivice. Ljudski rod ne ponižavaju nevolje, mukotrpan rad i siromaštvo. Ponižava ga krivica i činjenje zla. To donosi nemir i nezadovoljstvo. Hristos želi da Njegove sluge služe dušama koje su obolele od greha.

Učenici su bili pozvani da otpočnu svoje delo tamo gde su se nalazili. Nisu smeli da mimoi}u najtvr}e polje kao i ono koje je najmanje obećavalo. Isto tako i svaki od Hristovih radnika treba da otpočne sa radom tamo gde se nalazi. U našim sopstvenim porodicama možda se nalaze duše koje žude za saosećanjem, umirući od gladi u nedostatku hleba života. Možda postoje deca koju treba vaspitavati za Hrista. Postoje neznabošci kraj samih naših vrata. Obavljajmo verno posao koji nam je najbliži. Zatim neka se naši napori prošire sve dotle dokle nas vodi Božja ruka. Posao mnogih može izgledati ograničen okolnostima; ali bez obzira gde se obavlja, ako se obavlja sa verom i marljivošću, osetiće se do najudaljenijih domova sveta. Hristovo delo na Zemlji, izgledalo je kao da je bilo ograničeno na jedno usko područje, ali mnoštvo iz svih zemalja čulo je Njegovu vest. Bog često upotrebljava najednostavnija sredstva da postigne najveće rezultate. Njegov plan je da svaki deo Njegovog posla zavisi od svakog drugog dela, kao točak u točku koji skladno deluje. Najponizniji radnik pokrenut Svetim Duhom, dotaknuće nevidljive strune čiji će treptaji odjekivati do krajeva zemaljskih i sliti se u pesmu kroz večna vremena.

Ali nalog: "Idite po svemu svetu" ne sme da se izgubi iz vida. Pozvani smo da podignemo svoj pogled prema predelima s druge strane. Hristos je porušio zid razdvajanja, predrasudu o podvojenosti me}u narodima i poučio o ljubavi prema celoj ljudskoj porodici. On podiže ljude iz uskog kruga koji odre}uje njihovu sebičnost; On ukida sve me}e i veštačke razlike u društvu. On ne pravi nikakve razlike izme}u suseda i stranaca, prijatelja i neprijatelja. On nas uči da svaku nevoljnu dušu smatramo svojim bratom, a svet svojim poljem rada.

Kada je Spasitel rekao: "Idite . . . naučite sve narode", tako}e je rekao: "A znaci onima koji veruju biće ovi: Imenom mojim izgoniće }avole; govoriće novim jezicima; uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće." Obećanje je bilo isto tako dalekosežno kao i nalog. Ne daju se svi darovi svakom verniku. Duh razdeljuje "po svojoj vlasti svakome kako hoće" (1. Korinćanima 12,11). Ali darovi Duha obećani su svakom čoveku prema njegovoj potrebi u Gospodnjem delu. Obećanje je isto tako čvrsto i pouzdano danas kao što je bilo u vreme apostola. "Znaci onima koji veruju bićete ovi." To je prednost Božje dece i vera treba da se učvrsti u svemu onome što je moguće primiti verom.

"Na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće." Ovaj svet je prostrana bolnica, ali Hristos je došao da leči bolesne, da objavi oslobo}enje Sotoninim robovima. U Njemu je bilo zdravlja i snage. On je davao svoj život bolesnima, nevoljnima, onima kojima su vladali zli duhovi. Nije vratio nijednog koji je došao da primi Njegovu isceljujuću silu. Znao je da su oni koji su Ga molili za pomoć sami na sebe navukli bolest; pa ipak, nije odbio da ih isceli. A kada je čudotvorna moć ušla u ove jadne duše, one su postale osvedočene o grehu i mnoge su bile izlečene od svoje duhovne, kao i od telesnih bolesti. Jevan}elje još uvek poseduje istu silu, pa zašto danas nismo svedoci istih rezultata?

Hristos oseća jad svakog nevoljnika. Hristos oseća prokletstvo kada zli duhovi razdiru neko ljudsko telo. On oseća samrtne muke, kad groznica iscrpljuje životnu snagu, i On je danas isto tako spreman da isceli bolesnog kao kada je bio lično na Zemlji. Hristove sluge su Njegovi predstavnici, kanali za Njegovo delo. On želi da preko njih upotrebi svoju isceljujuću silu.

U Spasiteljevom načinu isceljivanja nalazila se pouka za Njegove učenike. Jednom prilikom namazao je kalom oči slepom čoveku i naložio mu: "Idi umij se u banji Siloamskoj . . . Otide dakle i umi se, i do}e gledajući" (Jovan 9,7). Izlečenje je moglo da se izvrši

samo silom Velikog Iscelitelja, ali je Hristos ipak koristio jednostavna sredstva iz prirode. Iako nije pružao podršku lečenju lekovima, odobrio je upotrebu jednostavnih i prirodnih lekova.

Mnogim bolesnicima koji su dobili isceljenje, Hristos je rekao: "Više ne greši, da ti ne bude gore" (Jovan J,14). Na taj način pružio je pouku da je bolest posledica kršenja Božjeg zakona, kako prirodnog tako i duhovnog. Da su ljudi živeli u skladu sa Stvoriteljevim planom, velika beda u svetu ne bi postojala.

Hristos je bio vo}a i učitelj starom Izrailju i On ga je poučavao da je zdravlje nagrada za poslušnost Božjim zakonima. Veliki Lekar koji je iscelio bolesne u Palestini, govorio je svome narodu iz stuba od oblaka, govoreći mu šta mora da učini i šta Bog želi da učini za njih. "Ako dobro uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega, i učiniš što je pravo u očima Njegovim, i ako prigneš uho k zapovestima Njegovim i uščuvaš sve uredbe Njegove, nijedne bolesti koju sam pustio na Misir neću pustiti na tebe; jer sam ja Gospod, lekar tvoj" (2. Mojsijeva 1J,26). Hristos je dao Izrailju detaljna uputstva o njegovom svakodnevnom životu i svečano im je obećao: "I ukloniće od tebe Gospod svaku bolest" (J. Mojsijeva 7,1J). Kada su ispunili uslove, obećanje im je potvr}eno: "I ne beše sustala u plemenima njihovim" (Psalam 10J,37).

Ove pouke odnose se i na nas. Postoje uslovi koje treba da ispune svi koji žele da sačuvaju zdravlje. Svi treba da upoznaju te uslove. Gospod nije zadovoljan nepoznavanjem Njegovih zakona, bilo prirodnih ili duhovnih. U zajednici sa Bogom treba da radimo na obnovi zdravlja tela, kao i duše.

Mi treba da poučavamo druge kako da sačuvaju ili povrate zdravlje. Za bolesne treba da upotrebljavamo lekove koje je Bog obezbedio u prirodi, i mi treba da ih upravimo Onome koji jedini može da izleči. Naš posao je da u naručju svoje vere predamo bolesne i koji pate Hristu. Mi treba da ih poučimo da veruju u Velikog Iscelitelja. Treba da se oslonimo na Njegova obećanja i molimo za ispoljavanje Njegove sile. Obnova je prava suština Jevan}elja i Spasitelj želi da bolesnima, beznadežnima i nesrećnima naložimo da se drže Njegove sile.

U celokupnom Hristovom delu isceljenja otkrila se sila ljubavi i samo ako verom sudelujemo u toj ljubavi, bićemo oru}a za Njegovo delo. Ako zanemarimo da se božanskom vezom povežemo sa Hristom, struja životodavne sile ne može obilnim tokovima teći od nas ka svetu. Bilo je mesta u kojima i sam Spasitelj, zbog njihovog neverstva, nije mogao da učini mnoga i silna dela. Tako i danas neverstvo odvaja Crkvu od njenog božanskog Pomoćnika. Ona se slabo drži večne stvarnosti. Zbog njenog nedostatka vere Bog je razočaran i lišen svoje slave.

Samo ako obavlja Hristovo delo, Crkva ima obećanje o Njegovoj prisutnosti. Idite i naučite sve narode, rekao je On "i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka". Jedan od prvih uslova za primanje Njegove sile je uzimanje Njegovog jarma. Sam život Crkve zavisi od njene vernosti u ispunjavanju Gospodnjeg naloga. Zapostavljanje ovog posla znači prepustiti se duhovnoj slabosti i propadanju. Tamo gde nema aktivnog rada za druge, ljubav iščezava, a vera tamni.

Hristos želi da Njegovi propovednici budu vaspitači Crkve u delu Jevan}elja. Oni treba da poučavaju ljude kako da traže i spasu izgubljene. Ali, da li je to posao koji oni rade? O, koliko, je malo onih koji se trude da rasplamsaju iskru života u Crkvi koja je gotova da umre! Za koliko se crkava, kao za bolesne jaganjce, staraju oni koji bi trebalo da traže izgubljene ovce! A sve vreme milioni i milioni ginu bez Hrista.

Božanska ljubav pokrenula se do svojih nedokučivih dubina zbog ljudi i an}eli se čude posmatrajući površnu zahvalnost onih koji primaju tako veliku ljubav. An}eli se čude čovekovom slabom poštovanju te Božje ljubavi. Nebo negoduje zbog nemarnosti koja se ispoljava prema dušama ljudi. Da li želimo da saznamo kako Hristos gleda na to? Kako bi se osećao otac ili majka kada bi znali da su njihovo dete, izgubljeno na mrazu i snegu, mimoišli i ostavili da umre oni koji su mogli da ga spasu? Zar ne bi bili duboko ožalošćeni, veoma ljuti? Zar ne bi optuživali te ubice gnevom tako vrelim kao što su njihove suze, silnim kao što je njihova ljubav? Patnje svakog čoveka patnje su Božjeg deteta i oni koji ne pružaju ruku pomoći svom bližnjem koji gine, izazivaju Njegov pravdan gnev. To je Jagnjetov gnev. Onima koji tvrde da imaju zajednicu sa Hristom, a ipak su ravnodušni prema potrebama svojih bližnjih, On će izjaviti na veliki sudnji dan: "Ne poznajem vas otkuda ste; otstupite od mene svi koji nepravdu činite" (Luka 13,27).

U nalogu koji je dao učenicima, Hristos nije samo opisao delo koje će oni obavljati, nego im je predao i vest koju će propovedati. "Učite ljude", rekao je, "da sve drže što sam vam zapovedio" (Matej 28,20). Učenici su dobili zadatak da uče ljude onome što je On lično govorio i učio. U tome je sadržano i sve ono što je rekao preko proroka i učitelja Staroga zaveta. Ljudska nauka je isključena. Ovde nema mesta predanjima, ljudskim teorijama i zaključcima ili crkvenom zakonodavstvu. U ovom nalogu nije sadržan nijedan od zakona koji su izdale crkvene vlasti. Hristove sluge ne treba da propovedaju ništa od ovoga. "Zakon i proroci", u kojima su zapisani Njegova Reč i Njegova dela, čine riznicu iz koje Njegovi učenici treba da crpe nauku koju će dati svetu. Hristovo ime je njihova lozinka, njihov znak raspoznavanja, njihova veza jedinstva, ovlašćenje za njihov način delovanja i izvor njihovog uspeha. Ništa što ne nosi Njegov natpis ne može se priznati u Njegovom carstvu.

Jevan}elje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, već kao živu silu koja menja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svedoci njene moći. On rado prihvata one čiji Ga je život najviše vre}ao; kada se pokaju, daje im božanskog Duha, postavlja ih na najpoverljivije položaje i šalje ih nevernima da objave Njegovu bezgraničnu milost. On želi da Njegove sluge pruže svedočanstvo o činjenici da Njegovom milošću ljudi mogu da poseduju karakter sličan Hristovom i da se raduju čvrstom obećanju Njegove velike ljubavi. Želeo bi da pružimo svedočanstvo o činjenici da On ne može biti zadovoljan sve dok ljudskom rodu ne budu vraćene svete prednosti kao Njegovih sinova i kćeri.

U Hristu se nalazi nežnost pastira, ljubav roditelja i neuporediva milost Spasitelja punog saučešća. Svoje blagoslove daje pod najprihvatljivijim uslovima. Nije zadovoljan da samo objavi ove blagoslove; On ih iznosi na najprivlačniji način da bi probudio želju da ih posedujemo. Tako Njegove sluge treba da iznose bogatstvo slave tog neiskazanog Dara. Hristova divna ljubav omekšaće i potčiniti srca, dok samo ponavljanje učenja ne može ništa da postigne. "Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš." "Sione, koji javljaš dobre glase; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašega . . . kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u nedrima će ih nositi" (Isaija 40,1.9-11).

Govorite narodu o Onome koji je "zastavnik izme}u deset hiljada" i Onome koji je "sav ljubak" (Pesma nad pesmama J,10.16). Same reči ne mogu to da izraze. Neka se to odrazi u karakteru i ispolji u životu. Hristos želi da se Njegov lik naslika u svakom učeniku. Svakoga je Bog predodredio da bude jednak "obličju Sina Njegova" (Rimljanima 8,29). U svakome od njih treba da se jasno pokaže svetu Hristova ljubav koja dugo trpi, Njegova svetost, krotost, milost i istina.

Prvi učenici krenuli su da propovedaju reč. Otkrivali su Hrista u svom životu. A i Gospod je radio sa njima "i reč potvr}iva znacima koji su se potom pokazivali" (Marko 16,20). Ovi učenici pripremali su se za svoj rad. Pre dana Pedesetnice sastali su se i otklonili sve nesporazume. Bili su jednodušni. Verovali su u Hristovo obećanje da će im se dati blagoslov, pa su se molili u veri. Nisu tražili blagoslov samo za sebe; njih je pritiskivao teret spasavanja duša. Jevan}elje je trebalo da se odnese do najudaljenijih krajeva Zemlje i zato su tražili dar sile koji je Hristos obećao. Tada se izlio Sveti Duh i hiljade njih obra}eno je u jednom danu.

Tako isto može da bude i danas. Umesto ljudskih razmišljanja, neka se propoveda Božja reč. Neka ljudi odbace svoje razmirice i neka se predaju Bogu za spasavanje izgubljenih. Neka u veri traže blagoslov i on će doći. Izlivanje Duha u apostolsko vreme bilo je "dažd rani" i slavan je bio uspeh. Ali "dažd pozni" biće mnogo obilniji (Joil 2,23).

Svi koji posvete dušu, telo i duh Bogu, neprekidno će dobijati nove darove telesne i umne sile. Neiscrpni izvori neba stoje im na raspolaganju. Hristos im daje dah svoga duha, život svoga života. Sveti Duh daje svoje najbolje snage da rade u srcu i umu. Božja milost proširuje i umnožava njihove sposobnosti i sve savršenstvo božanske prirode pridružuje im se u delu spasavanja duša. Saradnjom sa Hristom savršeni su u Njemu i osposobljeni da u svojoj ljudskoj slabosti čine dela Svemogućega.

Spasitelj čezne da otkrije svoju milost prema svetu i prožme ga svojim karakterom. On je Njegovo otkupljeno vlasništvo i želi da ljude učini slobodnima, čistima i svetima. Iako Sotona radi da spreči ovu nameru, ipak krvlju prolivenom za svet izvojevaće se mnoge pobede koje će doneti slavu Bogu i Jagnjetu. Hristos neće biti zadovoljen sve dok pobeda ne bude bila potpuna i ne vidi "trud duše svoje i nasiće se" (Isaija J3,11). Svi narodi na Zemlji treba da čuju Jevan}elje o Njegovoj milosti. Neće svi primiti Njegovu milost, ali "seme će njihovo služiti Njemu. Kazivaće se za Gospoda rodu potonjem" (Psalam 22,30). "A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca Višnjega", jer "će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno". "I bojaće se imena Gospodnjega sa zapada i slave Njegove sa istoka sunčanoga" (Danilo 7,27; Isaija 11,9; J9,19).

"Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje . . . klikujte i pevajte, razvaline . . . jer Gospod uteši narod svoj . . . Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svim narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega" (Isaija J2,7-10).

"K OCU SVOJEMU I OCU VAŠEMU"

(Luka 24,J0-J3; Dela 1,9-12)

Došlo je vreme da se Hristos uznese do Očevog prestola. Kao božanski pobednik, spremao se da se vrati u nebeske dvorove sa znacima svoje pobede. Pre svoje smrti izjavio je svome Ocu: "Posao svrših koji si mi dao da radim" (Jovan 17,4). Nakon svoga vaskrsenja za izvesno vreme ostao je na Zemlji da bi se Njegovi učenici mogli upoznati sa Njim u Njegovom vaskrslom i proslavljenom telu. Sada je bio spreman za rastanak. Dokazao je verodostojnost činjenice da je On živi Spasitelj. Njegovi učenici nemaju više potrebe da Ga dovode u vezu sa grobom. Oni mogu da misle o Njemu kao o proslavljenom pred celim svemirom.

Kao mesto svoga vaznesenja, Isus je izabrao mesto koje je često bilo osvećeno Njegovim prisustvom dok je prebivao me}u ljudima. Time nije trebalo da bude počastvovano brdo Sion, mesto Davidovog grada, niti brdo Morija, na kome se nalazio hram. Ovde su Hrista ismejavali i odbacili. Ovde su se talasi milosti, vraćajući se u mnogo jačoj plimi ljubavi, odbijali o srca koja su bila tvrda kao stena. Odatle je Isus, umoran i teška srca, otišao dalje da traži odmor na Maslinskoj gori. Sveta šekina odvajajući se od prvog hrama, stajala je na istočnom brdu kao da je oklevala da napusti izabrani grad; tako je i Hristos stajao na Maslinskoj gori sa čežnjom u srcu i posmatrao Jerusalim. Šumarci i raseline na ovom brdu bili su posvećeni Njegovim molitvama i suzama. Njegove padine odjekivale su pobedonosnim uzvicima mnoštva koje Ga je proglasilo carem. Na Njegovim kosim padinama našao je dom kod Lazara u Vitaniji. U Getsimanskom vrtu, u njegovom podnožju, sam se molio i patio. Sa ovog brda trebalo je da se uznese na nebo. Njegov vrh dotaći će Njegova noga kada se bude ponovo vratio. Ne kao čovek bola, već kao slavan i pobednički car stajaće na Maslinskoj gori, dok će se jevrejski uzvici - Aliluja, mešati sa neznabožačkim - Osana, i glasovi spasenih kao moćne vojske sliti se u pokliču: Krunišite Ga, Gospodara nad gospodarima!

Sada je Isus sa jedanaest učenika krenuo prema brdu. Dok su prolazili kroz jerusalimsku kapiju mnogi začu}eni pogledi posmatrali su malo društvo, predvo}eno Onim koga su pre nekoliko nedelja poglavari osudili i raspeli. Učenici nisu znali da je to bio njihov poslednji susret sa Učiteljem. Isus je provodio vreme u razgovoru sa njima, ponavljajući svoje ranije uputstvo. Kada su se približili Getsimaniji, zaustavio se da bi se mogli setiti pouka koje im je dao u noći svoje samrtne borbe. Ponovo je pogledao čokot i lozu pomoću kojih je tada prikazao jedinstvo svoje Crkve sa Sobom i svojim Ocem; opet je ponovio istine koje im je tada iznosio. Svuda oko Njega nalazili su se dokazi koji su podsećali na Njegovu neuzvraćenu ljubav. Čak su Ga i učenici, koji su bili tako dragi Njegovom srcu, u trenutku Njegovog ponižavanja, osramotili i napustili.

Hristos je boravio na ovom svetu trideset i tri godine. On je pretrpeo njegovo preziranje, vre}anje i podsmevanje; bio je odbačen i razapet. Sada, kada se spremao da se uznese na svoj presto slave - razmatrajući nezahvalnost naroda koga je došao da spase - da li će povući od njih svoje saosećanje i ljubav? Hoće li se Njegova ljubav usredsrediti na ono carstvo u kome Ga cene i u kome bezgrešni an}eli čekaju da izvrše Njegov nalog? Ne, Njegovo obećanje onima koje voli i koje ostavlja na Zemlji glasi: "Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka" (Matej 28,20).

Pošto su stigli na Maslinsku goru, Isus je pošao putem preko njenog vrha prema Vitaniji. Ovde je zastao, a učenici su se okupili oko Njega. Zraci svetlosti kao da su sijali sa Njegovog lica dok ih je sa ljubavlju posmatrao. Nije ih osu}ivao za njihove greške i promašaje, već su reči najdublje nežnosti bile poslednje koje su sa usana njihovog Gospoda potekle do njihovih ušiju. Sa rukama ispruženim da blagoslove, i kao da ih uverava u svoju zaštitničku brigu, polako se uzdizao izme}u njih, privučen prema nebu silom jačom od bilo koje zemaljske privlačne sile. Dok se uzdizao, učenici su obuzeti strahopoštovanjem gledali naprežući oči da uhvate poslednji prizor Gospoda koji se uznosi. Oblak slave Ga je zaklonio od njihovog pogleda, a do njih su dopirale reči, dok su Ga prihvatala an}eoska kola poput oblaka: "Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka." Istovremeno, do njih je dopirala najumilnija i najradosnija muzika an}eoskog hora.

Dok su učenici još uvek začu}eno gledali gore, obratili su im se glasovi koji su zvučali kao najraskošnija muzika. Okrenuli su se i videli dva an}ela u ljudskom obliku koji su im progovorili: "Ljudi Galilejci, šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što videste da odlazi na nebo?

Ovi an}eli pripadali su društvu koje je u sjajnom oblaku čekalo da isprati Isusa do Njegovog nebeskog doma. Najuzvišenija u an}eoskom mnoštvu, bila su ova dva an}ela koji su došli na grob prilikom Hristovog vaskrsenja i bili sa Njim tokom Njegovog celokupnog života na Zemlji. Sa žarkom željom, celo nebo je očekivalo kraj Njegovog zadržavanja na svetu uniženom prokletstvom greha. Prispelo je vreme da svemir sada primi svoga Cara. Zar ova dva an}ela nisu čeznula da se pridruže mnoštvu koje je pozdravljalo Isusa dobrodošlicom? Ali u svome saosećanju i ljubavi prema onima koje je On ostavio, sačekali su da im pruže utehu. "Nisu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje?" (Jevrejima 1,14).

Hristos se vazneo na nebo u ljudskom obliku. Učenici su videli oblak koji Ga je prihvatio. Isti Isus koji je hodao, govorio i molio se sa njima, koji je lomio hleb sa njima, koji je bio sa njima u njihovim čamcima na jezeru i koji se tog istog dana mučio sa njima penjući se sve do Maslinske gore - taj isti Isus je sada otišao da deli presto svoga Oca. An}eli su ih uveravali da će isti Onaj koga su videli kako ide na nebo, doći ponovo isto tako kako se vazneo. On će doći "s oblacima, i ugledaće ga svako oko". "Jer će sam Gospod sa zapovešću, s glasom arhan}elovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre." "A kad do}e Sin čovečiji u slavi svojoj i svi sveti an}eli s njime, onda će sesti na prestolu slave svoje" (Otkrivenje 1,7; 1. Solunjanima 4,16; Matej 2J,31). Tako će se ispuniti i Gospodnje obećanje koje je dao svojim učenicima: "I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja" (Jovan 14,3). Učenici su stvarno mogli da se raduju u nadi da će se njihov Gospod ponovo vratiti.

Kada su se učenici vratili u Jerusalim, ljudi su ih posmatrali sa ču}enjem. Nakon Hristovog su}enja i raspeća, smatralo se da će oni izgledati utučeni i posramljeni. Njihovi neprijatelji su očekivali da će na njihovom licu videti izraz žalosti i poraza. Umesto toga, videla se radost i pobeda. Njihova lica bila su ozarena srećom koja nije bila zemaljskog porekla. Nisu tugovali nad neostvarenim nadama, već su bili ispunjeni slavljenjem i zahvaljivanjem Bogu. Sa radošću su pričali o veličanstvenom doga}aju, o Hristovom vaskrsenju i Njegovom vaznesenju na nebo, a njihovo svedočanstvo mnogi su prihvatili.

Učenici nisu više sa nepoverenjem gledali u budućnost. Znali su da je Isus na nebesima i da je Njegova naklonost upravljena njima. Znali su da imaju prijatelja kod Božjeg prestola i žarko su želeli da svoja iskanja Ocu iznesu u Isusovo ime. U svečanom strahopoštovanju poklonili su se u molitvi, ponavljajući čvrsto obećanje: "Što god uzištete u Oca u ime moje, daće vam. Do sada ne iskaste ništa u ime moje; ištite i primićete, da radost vaša bude ispunjena" (Jovan 16,23.24). Pružali su ruku vere sve više i više sa čvrstim uverenjem: "Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu i moli za nas" (Rimljanima 8,34). Pedesetnica im je donela puninu radosti u pojavi Utešitelja upravo onako kako je Hristos obećao.

Celo nebo čekalo je da pozdravi Spasitelja dobrodošlicom u nebeskim dvorovima. Dok se uznosio, išao je napred a za njim mnoštvo zarobljenika oslobo}enih prilikom Njegovog vaskrsenja. Nebeska vojska pratila je radosnu povorku klicanjem, uzvicima slave i nebeskim pesmama.

Kada su se približili Božjem gradu, an}eli iz pratnje uputili su poziv:

"Vrata! Uzvisite vrhove svoje,
Uzvisite se vrata večna!
Ide Car slave."

Radosno je odgovorila straža koja je čekala:

"Ko je taj Car slave?"

Ovo su govorili ne zato što nisu znali ko je On, već zato što su želeli da čuju odgovor uzvišene hvale:

"Gospod krepak i silan,
Gospod silan u boju.
Vrata! Uzvisite vrhove svoje,
Uzvisite se vrata večna!
Ide car slave."

Ponovo se čuo poziv: "Ko je taj Car slave?" jer se an}eli nikada ne umaraju slušajući uzvisivanje Njegovog imena. An}eli iz pratnje odgovorili su:

"Gospod nad vojskama;
On je car slave."

Psalam 24,7-10

Tada su se širom otvorila vrata Božjega grada i an}eosko mnoštvo prošlo je kroz kapije praćeno tonovima veličanstvene muzike.

Tu je presto, a oko njega duga obećanja. Tu su heruvimi i serafimi. Zapovednici nebeske vojske, Božji sinovi, predstavnici bezgrešnih svetova, svi su na okupu. Nebeski savet pred kojim je Lucifer optužio Boga i Njegovog Sina, predstavnici onih bezgrešnih carstava nad kojima je Sotona mislio da zasnuje svoju vladavinu - svi se nalaze ovde da dobrodošlicom pozdrave Otkupitelja. Oni su željni da proslave Njegovu pobedu i uzdignu Ga kao svoga cara.

Ali zadržao ih je mahanjem ruke. Još ne, On sada ne može primiti venac slave i carske haljine. On izlazi pred svog Oca. Pokazuje svoju ranjenu glavu, probodena rebra, ranjene noge; podiže svoje ruke na kojima se nalaze ožiljci od klinova. On pokazuje dokaze svoje pobede. Predstavlja Bogu obrtni snop, one koji su vaskrsli sa Njim kao predstavnici velikog mnoštva koji će izaći iz grobova pri-

likom Njegovog drugog dolaska. Prilazi Ocu koji se raduje kada se neki grešnik pokaje; koji se za jednog raduje sa pevanjem. Pre nego što su postavljeni temelji Zemlji, Otac i Sin sjedinili su se u zavetu da otkupe čoveka ako ga Sotona bude pobedio. Stegli su svoje ruke u svečanom zavetu da će Hristos postati jamac za ljudski rod. Hristos je ispunio ovo svečano obećanje. Kada je na krstu uzviknuo: "Svrši se", obratio se Ocu. Sporazum je u potpunosti izvršen. Sada je izjavio: Oče, svršeno je. Ispunio sam Tvoju volju, o moj Bože. Izvršio sam delo otkupljenja. Ako je Tvoja pravda zadovoljena "hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gde sam ja" (Jovan 19,30; 17,24).

Začuo se Božji glas kako objavljuje da je pravda zadovoljena. Sotona je pobe}en. Hristovi sledbenici koji su se mučili i borili na Zemlji prihvaćeni su u "Ljubaznome" (Efescima 1,6). Pred nebeskim an}elima i predstavnicima bezgrešnih svetova, proglašeni su opravdanima. Tamo gde je On, biće i Njegova crkva. "Milost i istina srešće se, pravda i mir poljubiće se" (Psalam 8J,10). Očeve ruke obavile su se oko Sina i reč je izašla: "I da mu se poklone svi an}eli Božji" (Jevrejima 1,6).

Sa neiskazanom radošću, knezovi i poglavari, i sile priznali su vrhovnu vlast Kneza života. Nebeske vojske pale su ničice pred Njim, dok su radosni uzvici ispunjavali sve nebeske dvorove: "Dostojno je Jagnje zaklano da primi silu i bogatsvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov" (Otkrivenje J,12).

Pobedničke pesme pridružile su se muzici sa an}eoskih harfi, sve dok nije izgledalo da je nebo preplavljeno radošću i hvalom. Ljubav je pobedila. Izgubljeni je na}en. Nebo odzvanja od glasova u uzvišenim pesmama koje objavljuju: "Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država vavek veka" (Otkrivenje J,13).

Od ovog prizora nebeske radosti, nama na Zemlji vraćaju se kao odjek divne reči samoga Hrista: "Vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu" (Jovan 20,17). Nebeska porodica i zemaljska porodica jedno su. Za nas se naš Gospod vazneo i za nas živi. "Zato i može vavek spasti one koji kroz Njega dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih" (Jerejima 7,2J).

SADRŽAJ:

- "S nama Bog" ... 1
- Izabrani narod ... 2
- "Kad se navrši veme" ... 3
- "Jer vam se danas rodi Spas" ... 4
- Posvećenje ... J
- "Jer smo videli Njegovu zvezdu" ... 6
- Kao dete ... 7
- Poseta u vreme Pashe ... 9
- Dani borbe ... 10
- Glas u pustinji ... 12
- Krštenje ... 14
- Kušanje ... 1J
- Pobeda ... 17
- "Mi na}osmo Mesiju" ... 18
- Na svadbenoj svečanosti ... 20
- U svom hramu ... 22
- Nikodim ... 24
- "Onaj treba da raste" ... 26
- Na Jakovljevom izvoru ... 27
- "Ako ne vidite znaka i čudesa" ... 29
- Vitezda i sinedrion ... 30
- Utamničenje i smrt Jovanova ... 32
- "Približi se carstvo Božje" ... 3J
- "Nije li ovo drvodeljin sin?" ... 36
- Poziv na obali mora ... 37
- U Kapernaumu ... 38
- "Ako hoćeš, možeš me očistiti" ... 40
- Levije - Matej ... 42
- Šabat ... 44
- "I postavi dvanaestoricu" ... 46
- Beseda na Gori ... 47
- Rimski kapetan ... J0
- Ko su moja braća? ... J1
- Poziv ... J3
- "Ćuti, prestani" ... J3
- Dodir vere ... JJ
- Prvi evan}elisti ... J6
- "Do}ite ... i počinite malo" ... J8
- "Podajte im vi neka jedu" ... J9
- Noć na jezeru ... 60
- Prekretnica u Galileji ... 62
- Predanja ... 64
- Srušene ograde ... 6J
- Pravi znak ... 66
- U senci krsta ... 67
- Isusovo preobraženje ... 69
- Služba ... 70
- Ko je najveći? ... 71
- Na praznik senica ... 73
- Me}u zamkama ... 74
- "Videlo života" ... 76
- Božanski pastir ... 79
- Poslednje putovanje iz Galileje ... 80
- Milostivi Samarjanin ... 82
- Carstvo Božje neće doći da se vidi ... 83
- Blagosiljanje dece ... 84
- "Još ti jedno nedostaje" ... 8J
- "Lazare! Izi}i napolje" ... 86
- Zavera sveštenika ... 88
- Zakon novoga carstva ... 89
- Zakhej ... 90
- Gozba u Simonovoj kući ... 91
- "Car tvoj ide" ... 93
- Osu}eni narod ... 94
- Ponovno očišćenje hrama ... 96
- Sukob ... 99
- Isus kori fariseje ... 101
- U predvorju ... 103
- Na Maslinskoj gori ... 104
- "Jednome od ove moje najmanje braće" ... 106
- Sluga slugama ... 107
- "Meni za spomen" ... 109
- "Da se ne plaši srce vaše" ... 110
- Getsimanija ... 114
- Pred Anom i Kajafom ... 116
- Juda ... 119
- U Pilatovoj sudnici ... 120
- Golgota ... 124
- "Svrši se" ... 127
- U Josifovom grobu ... 128
- "Ustade Gospod" ... 130
- "Što plačeš?" ... 132
- Put u Emaus ... 133
- "Mir vam" ... 134
- Još jednom kraj mora ... 13J
- "Idite i naučite sve narode" ... 136
- "K Ocu svojemi i Ocu vašemu" ... 139

-